

Một Nét Sơn Tình

Contents

Một Nét Sơn Tình	2
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 1-2: Gặp Gỡ	3
3. Chương 2: Quá Khứ Của Chàng	8
4. Chương 3: Gặp Lại	12
5. Chương 4: Phần Nộ	16
6. Chương 5: Cơ Hội	18
7. Chương 6: Tri Kỷ	20
8. Chương 7: Chàng Đâu Rồi	25
9. Chương 8: Trong Gia Nhã Tự	28
10. Chương 9: Chàng Là Người Đàn Ông Của Con!	31
11. Chương 10: Cầu May Mắn Cho Nàng	36
12. Chương 11: Ái Tình Khó Vượt	39
13. Chương 12: Ai Khổ Vì Tình	42
14. Chương 13: Từ Nay Mọi May Mắn Đều Thuộc Về Nàng	45
15. Chương 14: Mong Chàng Có Được Một Cuộc Sống Tốt	50
16. Chương 15: Người Trước Mặt Là Người Trong Lòng	54
17. Chương 16: Chẳng Buồn Ngủ, Vậy Đói Không?	57
18. Chương 17: Ngoài Kế Hoạch, Trong Dự Đoán	61
19. Chương 18: Khóm Lan Thanh Tĩnh Sâu Dưới Vực	65
20. Chương 19: Ngài Muốn Dùng Trà Luận Hoạ?	69
21. Chương 20: Một Câu Nói Của Nàng	73
22. Chương 21: Tấm Tình Nàng	76
23. Chương 22: Buổi Tối Giản Dị	80
24. Chương 23: Hần Hơi Quái Lạ	82
25. Chương 24: Đương Nhiên Phải Điều Tra	86
26. Chương 25: Lời Mời Của Tiểu Vương Gia	90
27. Chương 26: Nàng Thích Trắng Hay Đen.....	94
28. Chương 27: Mai Này Tính	98
29. Chương 28: Chàng Không Hiểu Thì Cứ Việc Nói Thẳng	103
30. Chương 29: Đánh Cược Một Phen	106
31. Chương 30: Cùng Nhau Trò Chuyện	111
32. Chương 31: Chúng Ta Trao Đổi	114
33. Chương 32: Chiến Thần Một Thời	118
34. Chương 33: Xin Cho Con Đợi	122
35. Chương 34: Giết Người Là Có Tội	126
36. Chương 35: La Sát Dao	130
37. Chương 36: Vì Đơn Giản, Nên Đáng Sợ	135
38. Chương 37: Điều Bất Đắc Dĩ	139
39. Chương 38: Thế Sự Vô Thường, Sai Người Sai Lúc	143
40. Chương 39: Tặng Đá Nhồi	148
41. Chương 40: Ta Nhớ Nàng	151

42. Chương 41: Nấu Cơm Ăn Cơm, Ăn Cơm Nấu Cơm	155
43. Chương 42: Một Ngày Yên Ỉ	159
44. Chương 43: Trăng Bạc Mây Hồng, No Đến Cành Hồng	164
45. Chương 44: Lã Khâu Niên	168
46. Chương 45: Tứ Bề Dậy Sóng	171
47. Chương 46: Ta Nam, Nàng Nữ	176
48. Chương 47: Ta Biết Lấy Gì Để So Với Hắn	180
49. Chương 48: Người Không Cần Phải Tự Ti	184
50. Chương 49: Hôm Nay Chàng Hơi Quấn Người	188
51. Chương 50: Giới Thiệu Mỹ Nhân Cho Ta Đi Chứ	192
52. Chương 51: Ba Chén, Đều Tính Nơi Ta	197
53. Chương 52: Nặng Tình, Hay Là Vô Tình	201
54. Chương 53: Hãy Nghe Ta, Giết Nó	205
55. Chương 54: Em Ấy Đã Tin Chúng Ta	209
56. Chương 55: Chàng Gì Mà Chàng, Nằm Xuống Cho Ta	214
57. Chương 56: Chỉ Có Em, Mới Muốn Tốt Cho Anh	219
58. Chương 57: Thiên Sơn	224
59. Chương 58: La Sát Nhắc Dao, Quỷ Thần Dạt Đường (đừng Đọc Khi Đang Ăn)	228
60. Chương 59: Độc Không Nguyên Do	232
61. Chương 60: Sóng Ngầm	236
62. Chương 61: Nếu Biết Có Ngày Này	240
63. Chương 62: Chiếc Ấm Nước	244
64. Chương 63: Ăn Mòn Thầu Bần Tồi	250
65. Chương 64: Kết Quả Tốt Nhất	254
66. Chương 65: Toan Tính Của Nàng	258
67. Chương 66: Ly Rượu Xuân Thu	263
68. Chương 67: Cho Ăn	269
69. Chương 68: Hẹn Giao Chiến	273
70. Chương 69: Kiếm Quân Tử	279
71. Chương 70: Đắp Thuốc	285
72. Chương 71: Không Ăn Thì Thôi	291
73. Chương 72: Đường Máu Sát Phật	297
74. Chương 73: Tình Kiếp	301
75. Chương 74: Bốn Gầu Nước	308
76. Chương 75: Không Hối Hận Một Kiếp Thâm Tình (kết)	316

Một Nét Sơn Tình

Giới thiệu

Người dịch: idlehouse / soát lỗi Chopper75 Tổng số chương: 75, HENội dung chính của chuyện xoay quanh tình yêu của 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-net-son-tinh>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Nàng là một họa sĩ ở thế kỷ 21, phục sinh ở một thời đại không có tên trong lịch sử, một xã hội nữ tôn, với nhiều nhân sinh quan đối chọi, một số giá trị cũng tương phản. Khi còn ở xã hội hiện đại, Đông Cô vốn là một họa sĩ bệnh tật quán thân, nhưng vật chất đầy đủ. Về đến thời cổ đại, tuy nàng không còn khá giả, nhưng nàng có một tấm thân khỏe mạnh, và tài hoa của nàng vẫn mang theo.

Đông Cô gặp La Hầu trong một lần ghé cửa hàng thợ mộc, La Hầu cần chân giả, cũng cần nạng gỗ. Cả hai chân của La Hầu đều không nguyên vẹn, mà một con người không nguyên vẹn như La Hầu, chính là con hủi của xã hội chàng. Người khuyết tật bị xua đuổi mọi chốn mọi nơi, bao giờ cũng phải nhẫn nhịn, im lặng, chịu đựng — thượng đế đã đánh dấu họ để bỏ rơi họ.....

Truyện đầu tay của Twentine. Mình gọi nó là Big Bang của Twentine, khi một tác giả sau bao năm ấp ủ nhiều câu chuyện muốn kể, cuối cùng đặt tay xuống bàn phím và gõ một câu chuyện trọn vẹn, hết thấy mọi năng lượng sáng tạo của họ sẽ bùng nổ. Mặc dù bạn sẽ thấy đây là một Twentine còn hơi non tay, có những chỗ sắp xếp tình tiết hơi “quá” — kiểu như sau này có nhiều đoạn văn đậm chất Twentine mà vừa tình cảm, vừa sâu sắc, vừa thâm, trong truyện này nó không nhiều, thoát đầu có mấy màn há sển, nhưng bù lại, bạn sẽ gặp bao nhiêu ý tưởng và hình mẫu của nam chính chất Twentine gộp lại trong La Hầu mà sau này Twentine khai thác thêm trong những nhân vật nam chính mà bạn đọc khắp nơi yêu thích. Cùng với sự dịu dàng tiếc thương, khâm phục, và lưu luyến của nữ chính đặt lên người đàn ông của lòng mình, người mà không ai đoái hoài đến, không ai muốn đụng vào, nhưng bản thân họ đã từng có một quá khứ oanh liệt, đầy cống hiến. Nữ chính đầu tiên của Twentine vừa gặp đã yêu La Hầu, nằng xót xa cho sự im lặng cam chịu của chàng, nằng khâm phục nghị lực và thái độ không hề hèn mọn hoặc tự ti của chàng, và nằng cảm nhận được dưới cái vỏ yên tĩnh của chàng, là cả một vũ trụ không ai biết đến. Nàng sẽ không dừng bước cho đến khi hai người yêu nhau đến được với nhau. Nghe quen không? Nhị Gia đó, Trương Bình đó, Trần Minh Sinh đó. Và cả Dương Chiêu nữa, rất đậm rất đậm phong cách của Dương Chiêu.

“Lương duyên đưa đến chốn này | tình bén rễ sinh trong đất.”

2. Chương 1-2: Gặp Gỡ

“Thím Trương, để cháu đi giao những vật liệu này đến tiệm nhà họ Lý, thím cứ nghỉ ngơi trước đi ạ.”

“Được được, phiền Đông Cô nhé.”

Một bà thím dáng người chắc nịch bước xuống từ cỗ xe, giao lại chiếc roi đánh xe cho một cô gái trẻ, cô gái mỉm cười lễ phép, đón lấy roi, nhanh nhẹn nhảy lên ngồi trên chiếc xe bò.

Xe chất từng bó từng bó gỗ mộc, được buộc bằng dây thừng.

Cáo biệt ngắn gọn xong, cô gái điều khiển chiếc xe chậm rãi lăn về phía cổng thành.

Đã giữa thu, trời mau trở lạnh, cô gái kéo áo sát vào thân mình.

Cô gái ấy chính là Tề Đông Cô.

Một Tề Đông Cô đã đến thế giới này được hai tháng trời.

Hai tháng trước, mở mắt ra, nàng phát hiện mình đã đến quốc gia xa lạ này, và nhớ rất rõ bản thân mình là ai. Kiếp trước, nàng vốn là một họa sĩ, tác phẩm của nàng từng vang danh thiên hạ, nhưng cơ thể thì đau bệnh triền miên, cuối cùng sống được 32 năm rồi lìa trần.

Đến kiếp này, Đông Cô mang theo ký ức của hai cuộc đời, bắt đầu cuộc sống mới ở tuổi 20.

Nàng ngược đầu nhìn lên, sắc trời đã hơi tối, bầu trời nhuộm màu xanh xám trong suốt, thỉnh thoảng có vài cánh chim vút ngang. Nơi đây là một thôn xóm đơn sơ, cả cuộc đời 20 năm trước đó của Đông Cô sinh trưởng ở nơi này, sức khỏe của nàng trong thế giới này khá tốt, tuy không so được với những người phụ nữ cường tráng, nhưng ngày ngày vẫn có thể đến lâm trường làm công việc tay chân, lại may cho nàng, thôn dân hiền lành, hề có công việc thuộc loại đưa hàng chở hàng, họ sẽ đều giao hết cho Đông Cô, để nàng có thể kiếm tiền.

Đông Cô là một cô gái hiền lành, cả hai kiếp vẫn như vậy.

Chỉ có điều ông trời không ban cho nàng vận tốt, kiếp trước sức khỏe quá kém, bệnh tật quần thân, đến giai đoạn cuối nàng còn thậm chí không cầm nổi cây cọ. Khi qua đời, nàng đã hiến hết những bộ phận còn tốt trong người mình, ngay một cái thận nguyên vẹn cũng không để lại cho bản thân. Đến kiếp này nàng tự đứng xuất hiện trên đời, cha mẹ thân sinh đều không rõ là ai, bà lão lượm nàng về nuôi cũng mất từ năm nàng 12 tuổi.

Đông Cô chưa từng oán trách, nàng đã quen rồi.

Một cơn gió thổi qua, Đông Cô chà xát hai tay.

Nàng nhìn bàn tay mình, khắp nơi toàn vết chai, da dẻ sần sùi, là đôi tay điển hình của người nghèo.

Đông Cô thoáng mỉm cười, người ta hay nói, trẻ con nhà nghèo sớm biết phụ giúp việc nhà cửa, nói đúng ghê. Nghĩ đến cô bé Đông Cô, 12 tuổi mất đi người thân duy nhất, phải cố gắng tiếp tục sống sót, những cơ cực đã từng trải qua, một lời nói sao cho hết.

Vào đến trong thành, Đông Cô xuống khỏi xe bò, đổi qua dắt bộ. Trong thành đông dân, nếu ngồi trên xe không cẩn thận sẽ tông phải khách bộ hành.

Trong thành vẫn đông vui, hai bên đường còn nhiều người mua mua bán bán.

Đông Cô thận trọng dắt xe tránh người đi đường, đến tiệm nhà họ Lý ở phía Đông trong thành.

"Tiệm nhà họ Lý" ý chỉ một nơi buôn bán đã được 3 đời nhà họ Lý duy trì. Chủ nhân đầu tiên tên là Lý Bính, mở một xưởng mộc nho nhỏ, nhưng tay nghề cực kỳ tốt. Bà chủ ăn nên làm ra, mở một xưởng mộc lớn hơn trong thành, chất lượng tốt, giá cả phải chăng, đối đãi với ai cũng tử tế, cả đời không ngừng hoàn thiện, cũng có được chút tiếng tăm. Sau đó bà chủ truyền nghề cho hai người con gái, cuối cùng cô con cả tiếp nhận gia nghiệp, đến đời thứ ba thì con đàn cháu đống. Con gái không thôi đã 6 người, ai ai tay nghề cũng rất xuất sắc, cho nên thế hệ này ai sẽ tiếp nhận kinh doanh thì vẫn chưa rõ được.

Đông Cô cho xe dừng lại trước cửa tiệm nhà họ Lý.

"Ô, Đông Cô đây à, đến đưa hàng hả em." Đông Cô vẫn đang còn lo giữ con bò không chịu đứng yên thì từ trong nhà đã có người chạy ra đón. Cô gái nọ dáng dong dỏng cao, dung nhan xinh đẹp, mặt chiếc áo trường sam màu xám, trông trạc 20 tuổi.

Đây là người con gái thứ hai của nhà họ Lý thế hệ thứ 3, Lý Khương Liễm.

Đông Cô cười cười, "Vâng ạ."

Họ vốn cùng trang lứa, tính tình Đông Cô hiền hoà rộng lượng, Lý Khương Liễm rất thích chơi với nàng. Khương Liễm xót cho Đông Cô phải vất vả sinh nhai, mỗi lần Đông Cô đến đưa hàng, Khương Liễm sẽ tính dư thêm vài đồng lẻ cho Đông Cô, và Đông Cô âm thầm ghi ơn Khương Liễm, luôn chọn đưa những loại gỗ tốt nhất từ lâm trường.

"Nào nào, vào trong uống chén trà cho ấm, đồ để đó chị lo." Lý Khương Liễm dắt Đông Cô vào trong tiệm, tự mình khuôn gỗ mộc.

Đông Cô hết hồn, cuống quýt xoay người, "Vậy làm sao được cơ chứ."

"Có gì đâu, em mau vào trong đi, trông em này, bị lạnh đến miệng cũng biến sắc rồi kìa." Lý Khương Liễm cao lớn hơn Đông Cô, một tay đã có thể đẩy được nàng đi vào trong.

Đông Cô cũng không muốn cản trở ý tốt của đối phương nữa, nàng vào trong tiệm. Trời đã tối, tiệm sắp đóng cửa, cho nên ngoài Lý Khương Liễm đang trông tiệm ra, không còn ai khác.

Đông Cô trông thấy ấm trà nằm trên chiếc bàn gỗ, tự rót cho mình một chén, sau đó bưng bằng hai tay, ngồi xuống trường kỷ nghỉ ngơi.

Lý Khương Liễm vừa khuôn xếp hàng hoá, chỉ loáng hai chuyển đã xong, nàng ta phải phỉ phỉ quần áo, sửa sang lại y phục, sau đó bước vào trong tiệm.

"Đông Cô, ấm lên được chút nào chưa?"

Đông Cô cười cười, “Vốn cũng đâu lạnh gì cho lắm ạ.”

Lý Khương Liễm ngồi xuống bên cạnh Đông Cô, nghiêng đầu nhìn nàng. Vóc người của Đông Cô mảnh dẻ, không cao lớn tráng kiện như phần lớn những người con gái khác. Trông nàng có nét gì đó yếu đuối, mặt mũi trông sáng sủa xinh xắn, rất ưa nhìn.

Lý Khương Liễm biết gia cảnh của Đông Cô, rất thương cảm cho thân thế của nàng.

“Sắc trời không còn sớm nữa, em về trước đây.”

Đông Cô uống xong chén trà, cảm thấy ấm lên không ít. Mặt trời đã xuống núi, bên ngoài càng lúc càng tối đen, đường núi đi ban đêm nguy hiểm, nàng nghĩ nên mau mau về sớm.

“Cũng tốt.”

Lý Khương Liễm vốn muốn chuyện trò thêm một lúc với Đông Cô, nhưng nàng ta cũng biết Đông Cô phải đi cho kịp.

“À, Đông Cô, em chờ chút.”

Lý Khương Liễm mới nhớ ra mình đã sắm cho Đông Cô một chiếc áo bông, vội đi vào trong nhà lấy. Cách đây mấy hôm, nàng ta đi gặp bạn ở thành kế bên, hôm đó mưa to, trời trở lạnh đột ngột, nàng ta đã tùy tiện mua một chiếc áo bông trong thành. Gia đình Khương Liễm cái ăn cái mặc đều dư đầy, vốn không cần mua thêm thứ gì, nên coi như để tặng cho Đông Cô.

Đông Cô cầm chiếc áo bông, chất liệu vừa bền vừa thoải mái, bề dày cũng khá, sờ vào là biết đây là một chiếc áo hạng tốt.

Nàng từ chối khéo: “Khương Liễm, cảm ơn ý tốt của chị, nhưng em vẫn còn áo ở nhà.”

Hàng mi đẹp của Khương Liễm thoáng cau lại, “Em làm vậy là coi chị thành người ngoài rồi, mau cầm lấy đi, thời tiết bây giờ lạnh rét bất chợt, không cẩn thận là sẽ bị cảm liền.”

Không hiểu sao, tuy cũng là con gái như Đông Cô, nhưng Lý Khương Liễm cứ có cảm giác là Đông Cô cần một ai đó săn sóc, mà bản thân nàng ta cũng muốn có thể chăm lo giúp đỡ Đông Cô trên mọi phương diện.

Từ chối thêm vài lần nữa, phát hiện không sao từ chối được, Đông Cô đành nhận lấy chiếc áo.

“Chị giúp em nhiều quá, em thật không biết phải cảm ơn chị bằng cách nào.”

Lý Khương Liễm nhìn Đông Cô cất chiếc áo đi, cảm thấy vui vẻ trong lòng, nói: “Chị với em thì còn nói gì đến cảm ơn, mau về đi em, trời đã tối lắm rồi.”

Đông Cô lại cảm ơn lần cuối, xoay người rời đi.

Lúc sắp bước qua ngạch cửa, vừa khéo gặp một người đang tiến vào trong tiệm.

Thoáng nhìn thấy vậy, Đông Cô nhường đường để khách vào trong tiệm trước, rồi mình sẽ bước ra ngoài sau. Nhưng vừa dừng bước lách người xong, ngẩng đầu lên, trông thấy rõ hình dạng của người kia, nàng liền sững người.

Người vào là một chàng trai.

Ở thế giới này, đàn ông vốn rất ít khi xuất đầu lộ diện trên phố, nhất là vào giờ này. Nhưng đây không phải lý do mà Đông Cô lấy làm lạ, điều khiến nàng ngạc nhiên là, chàng trai ấy bị khuyết tật.

Khi Đông Cô nhường đường là đúng vào lúc chàng trai ấy đang bắt đầu bước lên bậc thang, chỉ ba bậc thang ngắn ngủi, mà chàng đã bước đến vô cùng vất vả.

Nách phải chống cây gậy gỗ, cảm cú lo nhìn đường, mãi đến lúc đi ngang qua nhau, mới để ý thấy Đông Cô. Đông Cô tránh hẳn nhường chỗ cho chàng, chàng nhìn nàng một cái xong khẽ cúi đầu cảm tạ.

Khi tầm nhìn của chàng giao với của Đông Cô, nàng thấy được ánh mắt của chàng bình đạm và thẳng thắn.

Lướt qua nhau. Đông Cô nhìn theo bóng lưng chàng. Chàng trai ấy mặc áo vải bố màu xanh xám, vạt áo hơi dài, phía bên phải của tà áo rất trống trải.

“Cô chủ Lý, tôi đến lấy chiếc bàn.”

Đồng Cô đứng ở phía sau, nghe chàng nói chuyện với Lý Khương Liễm. Giọng nói của chàng trai rất trầm, rất vững, không nhu mì dịu dàng như những chàng trai khác.

“Anh chờ một chút, tôi sẽ đi lấy cho anh liền.”

Có vẻ như Lý Khương Liễm biết mặt chàng trai này, nàng ta bước ra sau bình phong, lấy một chiếc bàn. Bàn rất lớn, ngay cả một người cao lớn như Lý Khương Liễm cũng không sao dễ dàng khuân nó được, Đồng Cô vội vàng tiến tới phụ.

Lôi ra được đến giữa phòng, Lý Khương Liễm bảo Đồng Cô: “Chị đi lấy dây buộc, Đồng Cô, em cứ giữ nó nhé.”

Đồng Cô gật đầu: “Vâng.”

Lý Khương Liễm tìm được dây, nhanh nhẹn buộc dây thành hình chữ thập trên chiếc bàn, để tiện cho chàng trai xách.

Trong lúc Lý Khương Liễm và Đồng Cô đứng quanh chiếc bàn, chàng trai nọ yên tĩnh đứng đợi ở một bên, không nói gì.

Đồng Cô chỉ thỉnh thoảng bắt được chàng trong tầm mắt. Chàng đứng dựa vào cửa, lưng thẳng tắp, tuy tàn tật, nhưng mang lại cho người khác một cảm giác vô cùng vững chãi.

Đồ nhanh chóng được buộc xong, chàng trai chống gậy bước tới, chuẩn bị đón lấy chiếc bàn.

Đồng Cô nhìn chàng chống gậy bằng tay phải, tay trái nắm lấy sợi dây thừng, trở tay đặt chiếc bàn lên lưng.

Chiếc bàn rất nặng, ban nãy chỉ mới đỡ nó thôi mà Đồng Cô đã thấy nặng, quả nhiên khi chàng trai xoay người, không giữ được trọng tâm, cơ thể loạng choạng.

Đồng Cô đứng gần chàng nhất, vội đỡ lấy cánh tay chàng.

“Coi chừng!”

Chàng trai mượn thế của Đồng Cô đỡ, chiếc gậy gỗ giậm xuống sàn vài phen, rồi lấy lại được thăng bằng.

“Cảm tạ.”

Đồng Cô lắc đầu, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, liền quay qua nói với Lý Khương Liễm:

“Khương Liễm, để em chở chiếc bàn này nhé.”

Lý Khương Liễm thoáng sửng sốt, không biết vì sao Đồng Cô lại có ý nghĩ này.

Ở nơi đây, phụ nữ rất ít khi quan tâm đến chuyện của đàn ông nhà người khác, để tránh bị lời ong tiếng ve. La Hầu là người đàn ông có sức chịu đựng bền bỉ nhất trong thành, hơn nữa lại là một kẻ tàn tật, rất ít ai muốn tiếp cận những kẻ mang khuyết tật trên mình, vì sợ sẽ bị lây sự xui xẻo, mang điềm dữ, cho nên rất ít người trong thành muốn tiếp xúc với La Hầu.

Nàng ta tự nhủ có lẽ Đồng Cô không biết về nhân vật này, thấy hắn bị bất tiện nên mủi lòng, muốn giúp đỡ một chút.

Lý Khương Liễm vừa thầm khen bụng dạ Đồng Cô tốt, lại vừa ích kỷ muốn ngăn cản Đồng Cô, nhưng ngặt nỗi La Hầu đang đứng ngay trước mặt, khó mở miệng, tình hình trở nên hơi gượng gạo.

Đồng Cô không nghĩ gì nhiều, nàng tưởng Lý Khương Liễm không nói gì tức là đã âm thầm cho phép, liền xoay qua chàng trai nọ.

“Công tử muốn đưa bàn tới đâu, sẵn ngoài cửa có một chiếc xe bò của tôi, có thể chở giúp.”

Từ lúc nàng lên tiếng nói sẽ giúp chàng, La Hầu cứ nhìn nàng, Đồng Cô quay đầu qua liền chạm phải ánh mắt của chàng, ánh mắt luôn mang đến cho nàng cảm giác người đàn ông này vừa sâu sắc, vừa bình đạm lạ thường.

Bị chàng nhìn, Đông Cô thầm nghĩ bụng chàng trai này thật to gan, ở thế giới này, nếu một người đàn ông dám nhìn một người phụ nữ như thế, sẽ bị cho là vô lễ, không biết thân biết phận.

“Vậy thì xin cảm tạ.”

La Hầu cảm ơn Đông Cô, nàng đón lấy chiếc bàn từ tay chàng, kéo ra phía cửa.

Lý Khương Liễm hơi cau mày một cái, nhưng cũng hiểu rằng hiện giờ không tiện nói gì thêm, vội bước lên vài bước giúp Đông Cô khuân bàn đặt lên chiếc xe bò ở trước cửa tiệm.

Đông Cô ngồi lên xe, quay đầu nhìn La Hầu đang bước xuống bậc thang.

Trông cây gậy gỗ của La Hầu có vẻ như tự chàng đã tùy tiện tìm một khúc gậy thô dùng tạm, một đầu tẽ nhánh cây, mài nhẵn xong dùng để chống ngay nách. Giữa thân cây gậy không có điểm gì để bàn tay có thể chống hoặc giữ, tuy nhìn cây gậy cứng cáp, nhưng khá cồng kềnh, hơn nữa không vững chút nào, tóm lại Đông Cô chỉ nhìn thôi đã cảm thấy khó dùng.

Huống chi Đông Cô nhận ra, chân trái của La Hầu hình như cũng không linh hoạt cho lắm, bước xuống mà nhìn giống như là lê xuống.

Lúc bước đi, La Hầu chỉ chăm chăm nhìn đường, cho nên Đông Cô mới yên tâm cả gan nhìn chàng. La Hầu vừa ngẩng đầu lên lại, nàng liền nhìn đi chỗ khác.

Đặt địa vị mình là chàng, nếu như trên người nàng mang khuyết tật, đương nhiên nàng sẽ không muốn người khác cứ nhìn mình chằm chằm, cho nên nàng không muốn La Hầu bị mất tự nhiên.

Đông Cô chỉ chỉ sàn gỗ của xe bò, nói: “Lên ngồi chỗ này đi.”

La Hầu gạt đầu, chàng đến bên cổ xe bò, đặt gậy vào xe trước, sau đó tay phải đặt lên sàn xe, nhanh nhẹn nhún một cái, liền ngồi được lên xe.

Đông Cô cầm roi trong tay, cười với Lý Khương Liễm, nói: “Khương Liễm, chị cứ về trước đi.”

Lý Khương Liễm bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, “Được, đường núi đêm hôm, nhất định phải để ý cho kỹ, đi đường cẩn thận.”

Đông Cô gạt đầu, phát nhẹ roi, con bò già chậm chạp cất bước.

“Công tử muốn đưa bàn đến chỗ nào?”

“Thành Nam.”

Đông Cô điều khiển cho bò đi về phía Nam. Trời đã về đêm, trên đường người qua lại thưa thớt, các hàng quán đều đã cửa đóng then cài, tối thui, chỉ có ánh trăng và những ngọn đèn lồng treo trước cửa các tiệm phát ra ánh sáng yếu ớt.

“Tối nhỉ.” Đông Cô than thở.

“Ừ.”

“Nhưng được cái là chẳng có ai.” Đông Cô cười bảo.

La Hầu không nói gì, Đông Cô tự nói tự vui: “Tôi có thể nhắm mắt đánh xe, không sợ tông trúng ai.”

Nàng nhìn thẳng, khoan khoái duỗi chân.

Đường đi thuận lợi, Đông Cô nhanh chóng vào tới Thành Nam. Theo chỉ dẫn của La Hầu, nàng quẹo vào một ngõ nhỏ, cuối cùng dừng xe trước một căn nhà.

La Hầu xuống xe, chống gậy bước lên bậc thang, mở cửa nhà. Nương theo ánh trăng, Đông Cô thấy được đó là một cánh cửa gỗ trông rất cũ kỹ.

Trong lúc La Hầu mở cửa, Đông Cô đỡ chiếc bàn từ xe đem xuống dưới bậc thang, hì hục kéo nó lên trên.

La Hầu mở cửa xong, xoay người gặp ngay Đông Cô đang hỏn hển lôi chiếc bàn lên bậc thang, chàng vươn tay nắm lấy dây thừng, Đông Cô cảm thấy nhẹ đi hẳn.

Ngước mặt, lại bắt gặp ánh mắt của La Hầu.

Tim Đông Cô bắt giắc run lên, nàng nghĩ thầm ánh mắt của chàng trai này rất kỳ lạ, phẳng lặng như nước, không cách nào nhìn ra được chàng đang nghĩ gì.

Lúc này đây họ đang đứng rất gần nhau, Đông Cô phát hiện vóc dáng người đàn ông này vô cùng cao lớn, không thua gì Lý Khương Liễm, hơn nàng cả nửa cái đầu.

Đông Cô hơi chột dạ. Ở thế giới này, phụ nữ luôn là rường cột, chiều cao của mình mà không bằng được một người đàn ông, thì chàng trai này nghĩ gì về nàng.

Thật ra Đông Cô không biết, tuy nàng trông gầy yếu, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn đàn ông bình thường. Còn người như La Hầu, thân hình hơn hẵn đại đa số phụ nữ. Trong mắt phần lớn người đời, La Hầu là một con người kỳ lạ, chưa từng có ai coi trọng chàng, nên nào có ai buồn suy nghĩ xem chàng nghĩ gì.

“Để tôi đem vô giúp công tử.”

La Hầu nắm sợi dây thừng trong tay, mắt nhìn Đông Cô, không nói gì.

Đông Cô vừa buột miệng nói xong liền hối hận, âm thầm mắng mình ngu xuẩn. Ở thế giới này, đàn ông rất coi trọng danh tiết, tự đứng giữa đêm khuya mình lại đòi vào nhà người ta, có khác gì một tên háo sắc.

“Ồ, ý ta là..... Tôi đi trước đây.”

Đông Cô ngượng chín người, nàng trao chiếc bàn cho La Hầu, sau đó xoay người quay về lại bên cỗ xe bò.

La Hầu vẫn không nói gì, thậm chí còn không cảm ơn. Chàng nhìn Đông Cô quay về lại bên xe, rồi xoay người, đỡ chiếc bàn, tiến vào trong nhà.

Đông Cô nhìn theo bóng lưng chàng một lần cuối, lưng chàng vẫn thẳng tắp, tuy đi đứng vô cùng gian nan, nhưng kiên định lạ thường.

Một cơn gió thổi qua, Đông Cô nhìn vạt áo trắng hươ trắng hoác dưới chân phải của chàng, cảm thấy chạnh lòng.

hết chương 1

3. Chương 2: Quá Khứ Của Chàng

Hôm ấy lúc về đến nhà thì đã khuya, Đông Cô sống một mình, không lo mấy. Nàng đốt đèn dầu lên, lấy miếng nước rửa mặt.

Trước đây nàng có bệnh sạch sẽ, ngày nào cũng phải tắm rửa 2-3 lần, nhất là buổi tối trước khi đi ngủ, nếu không tắm rửa sạch sẽ trong ngoài, thì nàng sẽ không cách nào ngủ được.

Bây giờ không còn điều kiện như kiếp trước, không ngờ Đông Cô vẫn có thể sống, chẳng biết làm thế nào mà bệnh sạch sẽ từ kiếp trước của nàng, đến kiếp này đỡ đi rất nhiều, chỉ có điều Đông Cô vẫn ưa thích sạch sẽ, tuy ít đồ đạc trong nhà, nhưng được nàng giữ vô cùng ngăn nắp.

Thu xếp thoả đáng đâu ra đây, nàng thổi tắt đèn, lên giường nằm. Đèn phụt tắt, mắt chưa kịp thích ứng, trong căn phòng tối đen đưa tay không thấy được 5 ngón, đêm trong núi trở nên yên vắng lạ thường.

Đông Cô nằm mãi vẫn chưa ngủ, chỉ cần nhắm mắt, nàng liền nghĩ đến chàng trai với cơ thể tàn phế ban nãy, cảm thấy chàng không hợp với thế giới này ở mọi phương diện.

“Ai ai cũng biết khó khăn của bản thân, nhưng không biết trên đời này có người sống còn cực khổ hơn họ, làm người nên biết tri túc mới phải.”

Trong bóng tối, Đông Cô lẩm bẩm một mình.

Tuy ngủ muộn, Đông Cô vẫn thức dậy rất sớm; hai tháng nay, nàng đã thích ứng với nếp sống này.

Ban mai trong núi muốn lạnh bao nhiêu thì sẽ lạnh bấy nhiêu, Đông Cô vừa xoa xoa tay vừa đi làm bữa sáng. Cuộc sống hiện giờ cơ hàn, Đông Cô tiết kiệm được bao nhiêu sẽ ráng tiết kiệm, sáng nào nàng cũng ăn chút đỉnh bánh trắng với dưa muối.

May sao công việc không quá hao sức, ăn ít cũng không gây ảnh hưởng.

Từ lúc Đông Cô đến thế giới này liền bắt đầu dành dụm tiền. Nàng đã suy nghĩ rất nhiều về tương lai, cảm thấy cứ đón nhận sự quan tâm của cả thôn và sinh sống bằng nghề vận chuyển gỗ không phải là một con đường sinh nhai tốt; thứ nhất, nàng kiếm được rất ít tiền, tuy Đông Cô chịu cực được, nhưng kiếp trước sống trong hoàn cảnh ưu việt, nay cứ phải mãi sống trong cảnh thanh bần không phải là lý tưởng đối với nàng.

Muốn giàu lên, thì cần có một tài cán gì đó, điều này bất kể kiếp trước hay kiếp này, đều không thay đổi.

Nói đến tài cán, Đông Cô liền nghĩ ngay đến thiên phú của nàng ở kiếp trước — vẽ. Đời trước Tề Đông Cô là một họa sĩ, sức khỏe của nàng kém, từ nhỏ đã không thể chạy nhảy chơi đùa cùng những đứa trẻ khác, chỉ có thể đem hết tình cảm của mình gửi gắm vào tranh. Nàng không tham tiền tài, mà xem công việc hội họa của mình như một phần của sinh mệnh, cho nên giá trị nghệ thuật trong các tác phẩm của nàng cực cao, lúc nàng còn sống, thị trường tiêu thụ rất lớn.

Nàng chưa từng vẽ theo thị hiếu thương mại, cho nên những tác phẩm của nàng đều mang tâm trạng của bản thân nàng.

Vận mệnh xoay vần, đến đời này, nàng có được cơ thể khỏe mạnh, muốn tiếp tục dùng hội họa để kiếm tiền nuôi thân.

Tuy kỹ thuật của nàng xuất sắc, nhưng muốn thật sự dựa vào hội họa để kiếm sống trong thế giới này, không dễ dàng. Tề Đông Cô vốn luôn thận trọng, nàng hiểu rằng bản thân nên tìm hiểu rõ gu thẩm mỹ của người ở thời đại hiện giờ, hơn nữa nếu muốn bán tranh, trước tiên nàng phải vẽ, mà muốn vẽ thì phải mua rất nhiều dụng cụ, Đông Cô sẽ không ngại thơ cho rằng dùng giấy bút ba xu là có thể vẽ nên một bức tranh khiến mọi người thán phục. Nàng quyết dùng nhan liệu và bút mực tốt nhất để vẽ.

Nhưng lúc mới đến thế giới này, nàng nghèo đến độ muốn ăn miếng thịt cũng phải dành dụm hết 2-3 hôm.

Hai tháng nay, Đông Cô gần như thắt lưng buộc bụng, tích được chút tiền, nhưng nàng chưa biết rõ đường đi nước bước, không biết bút, mực, giấy ở thế giới này phải mất bao nhiêu tiền, cho nên nàng vẫn chỉ có thể cẩn thận tiếp tục tiết kiệm để dành.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Đông Cô đến lâm trường. Lâm trường này được coi như báu vật của Tích Thành, tài nguyên phong phú, gỗ cao to rắn chắc, đều thuộc loại gỗ tốt, năm nào Tích Thành cũng dâng lên kinh đô một số gỗ mộc.

Đông Cô phụ trách vận chuyển. “Tài sản” duy nhất trong nhà nàng là một con bò già, số lượng gỗ được chuyển ra ngoài từ lâm trường mỗi ngày rất lớn, có rất nhiều người làm công việc giống như Đông Cô, phụ trách đưa hàng. Bình thường họ đợi ở trong một căn chòi kế bên lâm trường, hề nghe thợ gọi thì họ chạy ra, phần lớn đều là chở hàng vào Tích Thành. Thôn của Đông Cô cách Tích Thành bốn dặm, tuy không xa, nhưng ngắt đường núi, cho nên đưa một chuyến cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Hôm nay trời đẹp, nắng chiếu chan hoà, Đông Cô ngồi trong chòi trò chuyện với vài người, đợi có việc để làm.

Có một cô gái đưa cho Đông Cô bát nước.

“Đông Cô uống chút nước đi.”

Đông Cô cảm ơn, đón lấy uống một ngụm.

Cô gái họ tên là Chu Đơn, cũng là người vận chuyển gỗ mộc ở lâm trường giống như Đông Cô, bình thường có quan hệ rất tốt với Đông Cô.

“Đông Cô, hôm nay tối nhà chị ăn cơm nhé?”

“.....” Đông Cô âm thầm thở dài trong lòng, nghĩ bụng, lại nữa rồi.

Chu Đơn nhìn sắc mặt Đông Cô, bản thân cũng hơi ngượng, nhưng nghĩ đến Chu Thượng, lại không thể không nói tiếp.

“Đông Cô à, em cũng biết thằng em của chị ấy mà, em xem, nó nặng nạch đòi chị mời em, thôi em nể mặt chị, tối ăn một bữa cơm đi em.”

Em trai của Chu Đơn tên là Chu Thượng, năm nay mới 15 tuổi, Đông Cô nghĩ đến thằng bé này liền đau đầu. Tháng trước nàg đang đi đưa gỗ thì gặp Chu Thượng bị trật chân ở bên đường, khi đó cậu ta định ra sông giặt đồ, trong tay còn đang bê chậu gỗ.

Đông Cô đương nhiên không thể làm lơ, nàg đưa Chu Thượng về nhà, còn mua thuốc trị thương trong thành đem về cho cậu ta. Chỉ mỗi một hành động mà trong mắt Đông Cô thì vô cùng bình thường, thế mà lại làm cho cậu thiếu niên 15 tuổi Chu Thượng phát sinh tình cảm với nàg. Cậu ta nhát gan, không dám nói thẳng, chỉ ngày ngày năn nỉ chị mình giúp đỡ.

Thế là, tháng này, cứ cách dăm ba hôm, Đông Cô lại nhận được quà cáp từ Chu Đơn, ví dụ như túi đựng tiền thêu tay, hoặc là những món điểm tâm đơn giản.

Chu Đơn đã hỏi riêng Đông Cô, có động lòng chút nào với em trai của mình không, Đông Cô trả lời rõ ràng là không, nhưng Chu Thượng không chịu buông tay.

Đúng ra Chu Thượng thật sự rất xinh đẹp, vô cùng phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của xã hội đương thời, nhỏ nhắn xinh xắn, tính tình cũng tốt, không ít gia đình chắm cậu ta. Nhưng Đông Cô chỉ coi cậu ta như một đứa trẻ.

“Chị Đơn à, hay thôi em không đi đâu, để Chu Thượng bình tĩnh lại một chút, qua một thời gian sẽ khá lên.”

“Ôi..... thôi cũng được.”

Thật ra trong lòng Chu Đơn mang hy vọng Đông Cô sẽ đồng ý. Nàg ta có quan hệ rất tốt với Đông Cô, thân thể Đông Cô đáng thương, nhưng chưa từng oán trách ai; tuy nhà Đông Cô nghèo khó, nhưng chưa từng trộm cắp hoặc lừa gạt, nhân phẩm mọi người đều có thể làm chứng.

Khổ nỗi hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, không trách ai được.

Nhất thời hai người không nói gì, Đông Cô muốn điều tiết lại bầu không khí vừa rồi, bắt chuyện: “Chị Đan, hôm qua em đi giao hàng trong thành, gặp một người.”

“Ồ? Người thế nào?”

“Gặp ở chỗ tiệm của họ nhà Lý đấy ạ, một người đàn ông khá kỳ lạ.”

Chu Đơn tròn mắt, “Đàn ông? Đàn ông ban đêm mà chạy tới xưởng thợ mộc à?”

Đông Cô hơi sững người, nàg không ngờ phản ứng của Chu Đơn lại dữ dội như vậy, bụng bảo dạ lẽ nào trong thế giới này, một người đàn ông đi vào trong xưởng thợ mộc là một việc không nên? Nếu thật sự là như vậy, nàg không biết mình có nên nói tiếp.

Chu Đan chợt vỗ đùi, “À! Em gặp phải La Hầu chứ gì.”

“La Hầu?”

Chu Đơn ngạc nhiên: “Đông Cô, thế mà em lại không biết hắn, lạ thật.”

Đông Cô ngoài mặt cười cười, trong bụng đang nghĩ, mình mới đến thế giới này được hai tháng, biết mặt được mấy người.

“Tên La Hầu đó mạng cứng, gần như khắc chết hết người nhà đấy.”

Đông Cô giật mình, “Sao cơ?”

Chu Đơn cười bảo: “Nhà hấn vốn có bốn người, hấn còn có một cô em gái. Đạo bé trông hấn cũng tạm được, nhưng sau này càng lớn càng đoạ người, thân hình trông như quái vật, khi đến tuổi không sao gả đi được, đi cầu thân bị mọi người chê cười hết một đạo. Cha hấn giận dữ nhất thời, đi luôn. Sau đó gia đình hấn không buồn quan tâm đến chuyện cưới gả của hấn nữa.” Nói đến đây, Chu Đơn cầm bát nước lên uống một ngụm, càng kể càng hăng, “Đấy còn chưa gì đâu, kỳ lạ hơn nữa là, sáu năm trước bắt lính, gia đình hấn thế mà lại để cho hấn đi thay cho em gái hấn. Tuy nói triều đình chúng ta cũng có bắt lính con trai, nhưng đấy toàn là những kẻ tạp chủng không cha không mẹ, còn tên này có gia đình mà lại cũng đi lính, em nói xem có lạ đời hay không?”

“Theo tôi nghĩ, gia đình hấn có lẽ muốn hấn chết ở chiến trường thì có.” Một người phụ nữ ngồi kế bên tiếp lời của Chu Đơn.

Chu Đơn gật đầu đồng ý, “Tôi cũng thấy vậy, nhưng hấn sống dai thật đấy, vào quân ngũ bốn năm trời, thế mà còn sống sót trở về.”

Người phụ nữ kia cười khẩy, “Sống sót được tích sự gì, cô coi hấn hiện giờ, vừa cụt chân vừa cụt cẳng, nửa đời còn lại cứ phải chống gậy mà đi đứng, càng giống quái vật hơn ngày trước. Đàn ông mà ra cái dạng này, đời coi như xong.”

“Không.....không có chân?” Đông Cô nghe mà rét run.

“Chứ sao, cô thấy hiện giờ hấn cụt cẳng bên phải đứng không, không chỉ thế đâu, hấn cũng cụt luôn bàn chân trái, chỉ có điều hấn tự lấy gỗ khoét ra một cái khuôn, rồi mang vào thôi.”

Đông Cô nhớ lại đêm qua, chàng trai kéo lê chân trái, nàng không biết cảm giác của mình hiện giờ là gì.

Chu Đơn cũng có vẻ như đang nhớ lại La Hầu, không ngừng tắc lưỡi, “Em không biết đâu, hôm hấn trở về, làm mọi người sợ chết ngất, ai ai cũng tưởng rằng hấn đã chết ở chiến trường, kết quả hấn sờ sờ mò về, hơn nữa còn không toàn vẹn.”

“Mẹ hấn chỉ nhìn hấn một lần xong rồi không muốn dính dáng gì đến hấn, suốt đêm khăn gói bỏ tới nhà bà con xa, em hấn thì đã qua đời trước đó. Kết quả dọc đường mẹ hấn gặp đá lở.”

Chu Đơn tiếp: “Kể ra cũng thảm lắm, khi tin tức được truyền đến, ngay hôm đó La Hầu chống gậy chạy tới chỗ xảy ra tai nạn, hấn đã cụt mất một chân, không cưỡi ngựa được nữa, chỉ có thể đi bộ. Khi ấy hấn còn chưa có bàn chân giả, chỉ lấy chút vải rách bó chỗ cụt, chống chỗ đó mà đi. Đi rất nhiều ngày, đến nơi thì tìm được di thể của mẹ hấn.”

“Thôi thôi đừng nói nữa, cứ chân giả chân giả, nghĩ đến đã thấy gớm.” Một người phụ nữ khác trong chòi cau mày bảo.

“Đúng đó, thành cái bộ dạng này rồi mà còn sống trên đời, thật không biết hấn nghĩ cái gì nữa.”

Những người phụ nữ xung quanh đua nhau phụ họa.

Ở thời đại này, người đời rất khắc nghiệt đối với những ai mang khuyết tật, họ cho rằng khuyết tật là sự trừng phạt nặng nề nhất của thượng đế, nặng hơn cả cái chết, cho nên, những người khuyết tật luôn bị xa lánh, người khuyết tật trong xã hội không được kế thừa gia nghiệp, không được làm quan, thậm chí đến cả chùa triền cũng không được bước chân vào.

“Tóm lại đừng mong gả được cho ai.”

Một người phụ nữ cất tiếng cười ha hả, nói một cách tục tĩu: “Chứ sao, quý vị nghĩ xem, ai mà ở bên hấn, đến lúc lên giường, làm làm một hồi rồi trúng ngay cái đùi cụt, chẳng phải sợ té đái sao.”

“Ha ha ha ha ha.”

Những lời nói kia càng lúc càng khó nghe, Đông Cô đứng lên bỏ đi.

Lâu thật lâu sau đó, lòng nàng vẫn không sao bình tĩnh lại được. Lời những người phụ nữ kia tuy tiện nói ra, đã tóm lược toàn bộ quá khứ của La Hầu. Tuy chỉ có vài câu ngắn ngủi, nhưng bao khó khăn đều có thể trông ngóng biết rõ.

Thật ra trước đó lúc Đông Cô trông thấy cơ thể tàn khuyết của La Hầu, cũng nghĩ rằng chàng đã từng phải trải qua nhiều khổ nạn, nhưng nàng không sao đoán được, những khổ nạn của chàng lại dữ dội như thế.

Do mang trong mình ký ức từ kiếp trước, nên Đông Cô không hề có quan niệm kỳ thị đối với những người khuyết tật, vì thế nàng rất không thích những lời nói của toán phụ nữ. Nàng nghĩ đến La Hầu, ánh mắt chàng trai ấy yên tĩnh bình thản như thế, sao lại có thể là con quái vật trong miệng những người này.

hết chương 2

4. Chương 3: Gặp Lại

“Đông Cô——”

Chu Đơn chạy từ xa tới. Nàng ta thấy Đông Cô rời căn chòi, cho rằng có thể những lời đám phụ nữ nói hơi quá lỗ, khiến một cô gái chưa lập gia đình như Đông Cô tức giận.

“Chị Đơn.”

Chu Đơn chau mày: “Đông Cô em đừng để ý đám phụ nữ đó.”

Tề Đông Cô mỉm cười, nói: “Em chỉ ngồi một hồi cảm thấy mệt.” Nàng nghĩ ngợi, vẫn không kiềm được lòng hiếu kỳ, hỏi Chu Đơn: “Chị Đơn, La Hầu kia trong nhà không có người thân, làm sao mà sống?”

Chu Đơn đáp: “Nói thật ra thì, nhà La Hầu vốn rất khá giả, gia đình họ có một hầm rượu, mở quán rượu nhỏ trong thành. Tuy rượu tên La Hầu đó cất cũng không tệ, nhưng có một số người không thích dính dáng gì đến hắn, cho nên buôn bán không còn được như xưa, nhưng vẫn có thể gắng gượng giữ được cách sinh nhai.”

Đông Cô gật đầu, vẫn muốn hỏi thêm, nhưng trong lâm trường đã bắt đầu gọi người, Chu Đơn nhìn về phía đó, “Đông Cô chúng ta mau mau tới đi.”

Đông Cô nhìn lâm trường, đáp: “Vâng.”

Hai người chạy tới, vừa khéo đuổi kịp người thợ đang chia gỗ, hai nàng đứng ở cuối hàng, mỗi một khúc gỗ từ trong núi đều được vận chuyển vào thành bằng cách này.

Người thợ xẻ gỗ là một người phụ nữ 40 tuổi vạm vỡ, cùng thôn với Đông Cô, thường ngày người trong thôn rất quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Bà trông thấy Đông Cô và Chu Đơn tới, đứng đằng trước gật đầu mỉm cười ra ý.

Đông Cô vẫy tay với bà, lẳng lặng đứng ở cuối hàng đợi cùng với Chu Đơn. Họ không cần phải vội, bởi vì mỗi lần lâm trường đưa gỗ ra, đều là một số lượng rất lớn, có khi phải giao hàng hết mấy ngày trời, cho nên không cần phải tranh giành công việc.

Đông Cô nhường cho Chu Đơn đứng trước mình, số gỗ của Chu Đơn, phải đưa tới Lâm Thành, Lâm Thành xa hơn Tích Thành, tuy nhiên tiền công cũng nhiều hơn.

“Đông Cô, chị đi trước nhé.” Chu Đơn cười vẫy tay với Đông Cô, có vẻ như được mỗi này, nàng ta vô cùng vui vẻ.

Chu Đơn đi rồi, Đông Cô dắt xe bò của mình tới, chất lên đó ba thân gỗ thô to khỏe.

“Gỗ này không cần phải làm nhẵn, cứ đưa thẳng đến Chương gia.”

Đông Cô gật đầu, đánh xe đi.

Chương gia là một môn hộ lớn trong Tích Thành, dạo này đang tu sửa dinh phủ, làm rất rầm rộ, hơn nữa trong Chương gia có thợ riêng, chưa từng dùng đến thợ bên ngoài.

Đông Cô chậm rãi đánh xe bò, trong lòng nhắm tính tiền bạc.

Tính tới tính lui, Đông Cô thở dài thườn thượt, đúng là đồng tiền cản bước anh hùng, kiếp trước Tề Đông Cô nàng nào có phải lo lắng về tiền nong khi muốn về.

Vào đến Tích Thành đứng ngo, là lúc trong thành nhộn nhịp nhất. Đông Cô đành phải xuống xe, cẩn thận từng li từng tí dắt xe tránh người đi đường.

Một tay nàng giữ bò, thỉnh thoảng vỗ về nó. Đã không chỉ một lần nàng cảm khái, tính tình con bò này quá ngoan, chưa bao giờ nổi cơn, cứ thế mà ngoan ngoãn chăm chỉ nghe lời, bảo đi đâu thì cứ thế mà đi.

Chương gia, có thể nói rằng giàu nhất vùng, có đất riêng nhà riêng, dinh phủ rộng lớn. Khi Đông Cô đánh xe tới, phát hiện ngoài cổng Chương phủ có hai chiếc xe ngựa đang đỗ, xung quanh là hộ vệ, ai nấy đều cao lớn.

Đông Cô thận trọng dừng xe bò ở một khoảng cách xa xa, đợi cho người ta xong việc.

Con bò già bị kéo đứng lại, hơi lúc lắc đầu, Đông Cô vỗ về nó.

“Ngonan, chúng ta phải đợi, hiện giờ có lẽ chúng ta không tới chỗ đó được.” Hai cỗ xe kia trang trí tinh vi, một con ngựa thôi đã đủ mua toàn bộ tài sản trong nhà Đông Cô.

Lại thấy Lưu Bá Bình tươi cười bước ra đón tiếp, khom lưng đích thân vén rèm xe ngựa.

Đông Cô thích thú đứng xem, thế lực của Chương gia rộng lớn, tay quản gia này cũng là một nhân vật có tài có mặt, bây giờ lại chạy ra nâng rèm xe người cho người ta, chẳng biết người trong xe rốt cuộc là loại người nào.

Đông Cô nhìn xe ngựa, Lưu Bá Bình vén rèm xe, một người bước ra từ trong xe.

Đến khi người nọ xuống xe đứng thẳng lưng, trong lòng Đông Cô không khỏi than, ôi một mỹ nhân tuyệt đẹp!

Người bước xuống là một chàng trai, áo quần trắng phau, vóc người cân đối dong dỏng, nét mặt sáng sủa diễm lệ. Từ chỗ Đông Cô nhìn qua, có vẻ như y không thoả phần. Thường thường những công tử thế gia đều quen dùng phấn son để tô điểm cho mình, không khác gì những cô gái trong thế giới kiếp trước của Đông Cô mấy, nhưng chàng trai này không làm như vậy. Không những thế, tóc của y cũng chỉ dùng một dải lụa trắng đơn giản buộc lại, thứ trang sức duy nhất trên người là miếng ngọc bích đeo ở thắt lưng.

Dẫu vậy, vẫn không che giấu được vẻ đẹp tuyệt thế của y.

Trên mặt chàng trai thấp thoáng ý cười, vừa thần nhiên vừa xa cách.

Gió lành thổi tà áo y phất phơ, đứng xa trông chẳng khác gì tiên nhân.

Đông Cô nghĩ bụng, thế giới này đầy bất ngờ, đâu ra một nhân vật như thế chứ. Nàng cứ tưởng toàn bộ đàn ông trong thế giới này đều giống như Chu Thượng, be bé xinh xinh, nào ngờ hai hôm nay đã được mở rộng tầm mắt, đầu tiên là La Hầu, bây giờ là chàng trai này.

Nghĩ đến La Hầu, tim Đông Cô thoáng ngưng nhịp, lại nảy sinh một cảm giác khác lạ, như thương xót, lại như kính trọng.

Đến lúc Đông Cô choàng tỉnh, những người kia đã đi vào trong sân, Đông Cô vỗ vỗ con bò già, đánh xe tới trước cổng dinh phủ. Cổng phủ Chương gia có lính gác, đây không phải lần đầu Đông Cô đưa hàng đến Chương phủ, lính gác biết mặt nàng, liền gọi người ra đỡ gổ xuống.

Thường thường là đưa xe bò vào cổng sau của phủ, hôm nay thế mà lại đứng ngay trước cổng đỡ hàng.

Cô nương gác cổng nhìn nét mặt đầy thắc mắc của Đông Cô, khẽ rì tai: “Hôm nay trong phủ có khách quý, người ngoài không được vào.”

Đông Cô vỗ lẽ: “Là cái người mới ở trong xe ngựa lúc nãy ạ?”

Lính gác nhìn trái nhìn phải, không thấy ai để ý, nói thật khê: “Cô thấy rồi à? Đây là đại công tử của An Nam Vương, tiểu vương gia An Kinh.”

Đông Cô gật đầu.

Người lính gác cổng còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng ngặt nỗi có người tới, chỉ đành im lặng dờ hàng.

Thì ra là hoàng thân quốc thích, thảo nào mang khí chất đó.

Dỡ xong gỗ xuống, có người ra tính tiền với Đông Cô, vừa trông thấy ngân lượng, vương gia lớn nhỏ gì gì đó đều bị Đông Cô vắt hết vô xó, nàng đếm kỹ một lượt, xác định không có vấn đề gì, rồi mới đánh xe rời đi.

Đông Cô cho xe bò đi men theo hẻm nhỏ, tuy trong hẻm không được rộng rãi như ngoài phố, nhưng ít người, Đông Cô không vội, nên bình thường nàng thích đi trong hẻm nhỏ.

Đang đi qua cửa một quán rượu nhỏ, lúc Đông Cô trông thấy cái bóng nửa lạ nửa quen ấy, nàng lại mang cảm giác như đầu đó định mệnh đã an bài.

Mới sáng nay còn bàn tán về người ta, bây giờ đã ở ngay trước mặt.

La Hầu vẫn mặc bộ đồ từ đêm trước, lúc này đang quét tước trong quán rượu. Những việc người thường có thể quơ tay là làm được, chàng làm vô cùng vất vả, hễ trong tay phải cầm đồ, là một cái xoay mình đối với chàng trở thành một việc vô cùng khó nhọc.

Đông Cô cứ thế đứng sững người trước cửa quán mà nhìn, mãi đến khi La Hầu phát hiện ra nàng, Đông Cô mới hoàn hồn.

“Tôi..... tới mua rượu.”

Đông Cô rất muốn tự vả mặt mình, ngu chết đi được, đến cả bản thân nàng cũng cảm thấy mình quá ngu ngốc.

La Hầu đặt công cụ trong tay trái xuống, lấy gậy, ra trước quầy.

“Thưa rượu nào?”

Rượu nào, có trời mới biết rượu nào!

Đông Cô gào thét trong lòng, ngoài mặt vẫn bình thản. Nàng cố tỏ vẻ bình tĩnh, ngo trái ngo phải.

“Tôi có thể uống ở đây được không?” Đông Cô thấy trong quán có bàn có ghế, liền hỏi ngay.

La Hầu không trả lời, chỉ nhường đường ở ngạch cửa, Đông Cô bước qua cánh cửa nhỏ, vào trong. Bên trong rất nhỏ, phần lớn khách tới đây chỉ lấy rượu rồi rời đi, rất ít ai ở lại uống.

Căn phòng quay về hướng không có nắng, cho dù giữa ban trưa, bên trong vẫn khá tối, bốc lên mùi ẩm thấp và nồng nồng hương rượu.

Thật ra Đông Cô không biết uống rượu, kiếp trước sức khỏe kém, người nhà vốn không cho nàng đụng đến rượu, nàng sống cả đời trước, thứ rượu duy nhất từng uống chỉ là rượu thuốc.

“Thưa cô nương muốn rượu gì?”

Đông Cô ngẫm nghĩ, hỏi: “Rượu nào rẻ nhất?”

“.....”

Đông Cô cảm thấy bản thân mình hoàn toàn biến thành cùi không sợ lỗ, nàng cũng chẳng lo bị người ta đâm tiêu, bản thân nàng vốn không có tiền, khó khăn lắm mới dành dụm được chút ít, đương nhiên phải chi tiêu dè xẻn.

La Hầu không hỏi nàng nữa, chàng đi thẳng đến một chum rượu, múc ra nửa chén.

Tay trái chàng cầm chén rượu, tay phải chống gậy, vừa phải nhìn đường đi vừa phải canh chừng cái chén rượu, bước đi vô cùng thận trọng.

Đông Cô thấy chàng quá cực, vội đứng dậy, tiến đến đón lấy chén rượu.

“Để tôi tự lấy được rồi.”

La Hầu không từ chối, trao chén rượu cho nàng, Đông Cô đặt chén rượu xuống bàn, rồi ngồi vào bàn.

La Hầu ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng.

Mặc dù cảm thấy vô cùng mất mặt, nhưng trước khi uống, Đông Cô vẫn mở miệng hỏi một câu.

“Rượu này bao nhiêu tiền?”

“Một chén 10 đồng.” Bàn tay đang bưng chén rượu của Đông Cô lập tức đặt ngay xuống, nàng nhìn La Hầu, dè dặt hỏi: “Tôi chưa đụng miếng nào, có thể trả lại được không?”

La Hầu đáp: “Chén này không tính tiền cô nương.”

Đông Cô tròn mắt: “Không tính tiền? Vì sao?”

“Tôi hôm qua cô nương giúp tôi chở bàn về, chén rượu này coi như tôi đáp lễ cô nương.”

Đông Cô cười toe: “Thế thì xin cảm tạ.”

Nàng nâng chén rượu, cúi đầu ngửi ngửi, rượu rất thơm, tựa hồ mang chút hương hoa.

“Trong rượu có hoa không, sao lại có mùi hương của hoa?”

“Có, hoa quế.”

Ồ, rượu hoa quế. Đông Cô lại ngửi ngửi, càng cảm thấy hương hoa lan toả, thơm nức mũi. Nàng đưa lưỡi nếm thử, rượu rất lạnh, lưỡi chạm vào vừa lạnh vừa cay.

Bên kia La Hầu chống gậy đứng lên, tiếp tục lau chùi trong quán.

Đông Cô bị mùi hương của rượu hoa quế xông lên mũi làm cho choáng váng, nàng ngược mắt vừa khéo bắt gặp La Hầu đang gập chân trái sắp xếp một cái vại con trong góc quán, chàng chỉ có một chân để đặt sức, cho nên chống đỡ hết sức chật vật.

Đông Cô uống một ngụm rượu, hỏi La Hầu: “Chút nữa tôi giúp công tử dọn, được không?”

Động tác của La Hầu thoáng khựng lại, chàng xoay đầu quan sát Đông Cô, vẫn cặp mắt bình tĩnh ấy, ẩn chứa những điều nói không rõ ý.

Đông Cô bị cặp mắt ấy nhìn xong, liền tỉnh rượu được hơn phân nửa.

“Ý tôi là..... Công tử mời tôi uống chén rượu, để tôi giúp công tử thu dọn một chút, coi như có qua có lại.....” Đông Cô càng nói càng lộn xộn, nàng cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên, may mà trong phòng mờ tối, với lại vừa uống rượu, có thể lấp liếm rằng mình say rượu.

Đôi mắt đen thẳm của La Hầu đang nhìn nàng, đôi mắt ấy như đang tìm kiếm gì đó, lại như đang cân nhắc gì đó.

Tim Đông Cô này giờ đập thình thịch, nàng chưa bao giờ biết ánh mắt của đàn ông có thể trầm tĩnh như thế này, tựa như một đầm nước trong bóng đêm, đen thẳm phẳng lặng, sâu không thấy đáy.

Đông Cô chợt nhớ đến lời Chu Đơn đã nói với nàng, nhớ đến những cực khổ chàng trai trước mặt nàng đã phải trải qua, nàng tự nói với mình, có lẽ một cuộc đời cơ cực như thế, mới khiến một chàng trai có một đôi mắt trầm lặng như vậy.

Tim nàng từ từ bình tĩnh trở lại, nhìn La Hầu, lặp lại câu hỏi:

“Để tôi giúp công tử, được không?”

La Hầu siết chặt cây gậy, đứng lên.

“Được.”

hết chương 3

5. Chương 4: Phần Nộ

Hôm ấy, Đông Cô ngồi trong quán của La Hầu hai tiếng đồng hồ, về đến nhà đã chập choạng tối.

Nàng nằm vật xuống giường, ngửa mặt nhìn trần nhà.

Đầu Đông Cô hơi choáng váng. Do chưa từng uống rượu bao giờ, nên nửa chén rượu cồn con kia đã khiến cho nàng ngà ngà say. Nàng nhắm mắt, phảng phất như còn ngửi thấy mùi hương hoa quế nhàn nhạt đó.

Buổi chiều, nàng đã giúp La Hầu quét dọn toàn bộ quán rượu. Chàng rất kiệm lời, gần như có thể nói rằng buổi chiều trôi qua trong tĩnh lặng, trong lúc Đông Cô quét dọn, La Hầu khi thì phụ Đông Cô, khi thì ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đông Cô để ý thấy chàng không đứng lâu được, mỗi lần làm gì cũng chỉ làm tối đa trong 1 tuần nhang, sau đó phải nghỉ một chốc. Có vài lần Đông Cô liếc nhìn chân trái của chàng. Nàng biết đấy là cái chân giả, cho nên càng cảm nhận được nó đặc biệt bất tiện và đơ cứng. Đông Cô nghĩ trong lòng, có lẽ là cái bàn chân giả quá cứng, khiến cho chàng không đứng lâu được.

Có lẽ nên dùng thứ gì đó lót bên trong, để đỡ cho êm.

Đông Cô nghĩ lung tung một hồi, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Từ hôm đó, Đông Cô như cố ý, thường xuyên tìm kiếm những chất liệu mềm mại và êm ái, hơn nữa mỗi lần vào Tích Thành đưa gỗ, đều sẽ đi ngang qua quán rượu của La Hầu nhìn một chút, có khi sẽ vào ngồi, có khi chỉ lên tiếng chào hỏi rồi đi luôn.

Đông Cô không biết tại sao mình cứ nhất định phải đi hướng đó, nàng chỉ cảm thấy nếu không ghé qua, không ngó La Hầu một chút, lòng sẽ không yên. Chỉ khi thấy được bóng dáng cao lớn thẳng tắp của La Hầu, và đôi mắt như đầm nước ấy, trái tim nàng mới lắng xuống một cách khó hiểu, rồi cảm thấy cuộc sống khó nghèo cực khổ cũng có ý nghĩa.

Không ít người trong thôn đã phát hiện, thời gian Đông Cô lưu lại trong Tích Thành trở nên lâu hơn. Rất nhiều lần đi đưa có một xe gỗ mộc, mà mất hết nguyên ngày. Không ít các cô các thím thấy thú vị, hỏi nàng có phải đã chắm trúng ai không, Đông Cô chỉ cười cho qua.

Không phải nàng chưa nghĩ đến, nhưng sâu trong xương tủy, nàng vẫn là một cô gái bảo thủ, tuy có thiện cảm với La Hầu, nhưng hoàn toàn không hiểu gì về chàng. Họ chỉ mới biết nhau 1 tháng ngắn ngủi, nếu cứ thế mà “trao thân,” Đông Cô chưa từng dám nghĩ tới.

Tuy nhiên, giấy có muốn gói, cũng không gói được lửa, một, hai lần còn được, đi nhiều lần thì khó tránh người khác bắt gặp.

Trong ngõ nhà La Hầu có một số hàng xóm hay đi qua đi lại, cứ thấy có một cô gái ngồi trong quán rượu của La Hầu, số lần gặp tăng, thì tiếng đồn cũng bay ra.

Thế mà lại có đàn bà để ý đến cái tên La Hầu trông như quái vật ấy.

Đến nay, nó trở thành đề tài trà dư tửu hậu cho già trẻ nam nữ trong nguyên khu vực Thành Nam. Có người nói, không có khả năng, có người lại bảo, đã tận mắt thấy, rất nhiều lần, toàn ngồi trong quán rượu của La Hầu.

Chắc chắn, sao lại có người gan thể cơ chứ, dám động vào La Hầu.

Có phải là ngấm nghĩa đất đai và quán rượu của nhà hần không đó, tuy gia nghiệp không lớn, nhưng tốt xấu gì cũng có chút giá trị.

Có thể lắm, nếu không thì ai lại chịu ở bên hần.

Các chàng trai nhỏ tuổi không dám nói gì nhiều, chỉ toàn nghe bậc cha chú của mình bàn tán.

Có người cả gan hỏi, La công tử đó bao lớn rồi ạ.

La công tử gì chứ, trông tuổi tác hần có còn giống như công tử nữa không. Từ lúc hần 16 tuổi, gia đình đã bắt đầu tìm mối, kết quả không tìm được mối nào, làm cha hần tức chết đấy thôi.

Hả?! Tức chết thật sao? Thế sau đó phải thế nào ạ?

Có thể nào được nữa, cứ ở trong nhà thôi, 20 tới nơi vẫn chưa gả đi được, kết quả là đi lính.

Con trai mà đi lính?!

Ừ, rồi sau đó lúc về lại thì thành ra cái dạng bây giờ, chắc chắc, đã 26 có lẽ rồi, đúng là.....

Mọi người nói đã một hồi, đua nhau lắc đầu bĩu môi. Hai mươi sáu tuổi, ở thế giới này, đã là tuổi làm cha. La Hầu ở tuổi này mà còn chưa được gả, chả trách mọi người nói ra nói vào.

Vậy thì có phải là không cách nào gả hẳn được nữa?

Ui da, Liễu Nhi con à, con là công tử nhà lành, bình thường không ra khỏi cửa, chưa trông thấy cái tên La Hầu đó thôi. Nhìn thấy hẳn bảo đảm sẽ làm con khóc vì sợ! Gả cái nổi gì, nhìn thôi đã phát khiếp.

Đông Cô ngồi trong một góc khuất nơi quán trà, tức giận đến phát run.

Lần đầu tiên trong đời nàng tức giận đến vậy. Kiếp trước sức khoẻ kém, nàng luôn có cái nhìn rất thoáng với toàn bộ thế sự, tu tâm dưỡng tánh, cho nên tính khí nàng xưa nay rất tốt.

Nhưng lúc này đây, nàng không sao nhịn được nữa.

Dựa vào đâu!

Bọn họ dựa vào đâu mà nói như vậy?!

Nàng đứng bật dậy, quyết định không nghe những lời nói nhàn rỗi của họ nữa. Nàng được dạy dỗ tốt, nên không muốn cãi vã với ai, hơn nữa nàng cảm thấy giữa mình và đám người này chẳng có gì để nói nữa.

Nàng ra đến cửa, nhảy lên xe bò, quất roi, chạy về hướng quán rượu của La Hầu.

Trên đường đi, nàng cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, nhưng vẫn vô cùng phần nộ.

Tướng mạo do cha mẹ ban, tàn tật cũng không phải điều chàng muốn, dựa vào đâu mà chàng phải gánh chịu hết thảy?

Đông Cô càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng bật khóc.

Ngã rẽ cuối cùng, nàng đưa xe vào trong con hẻm nhỏ, từ đằng xa, nàng đã trông thấy La Hầu.

Chàng trai ấy vẫn một thân áo vải màu xanh xám, ngồi trên ghế trong quán rượu nghỉ ngơi, cây gậy đặt một bên.

Đông Cô nhảy xuống khỏi xe, chạy chậm đến đứng trước cửa quán của La Hầu.

La Hầu đã trông thấy Đông Cô tới, nhưng chàng không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ ngồi đó, mắt luôn nhìn Đông Cô, cũng không nói gì.

“Ta đến thăm công tử.”

Không nhận được câu đáp trả, Đông Cô cũng không bận tâm, nàng thành thạo đẩy chiếc cửa gỗ nhỏ, bước vào trong quán rượu. Cũng không đợi La Hầu nói gì, trông thấy có vết dơ trên một chum rượu, tiện tay cầm khăn lên lau.

Lau hoài vẫn không sạch, Đông Cô nhíu mày, nhìn quanh, muốn lấy nước để rửa.

Ngay lúc nàng quay đầu, cổ tay bỗng bị siết mạnh, giữ lại.

“Tại sao cô nương còn tới?”

Tim Đông Cô lỡ nửa nhịp, giây tay, không giây ra được.

Bàn tay của La Hầu rất nóng, lòng bàn tay rộng lớn. Trong tầm mắt, Đông Cô thấy La Hầu đã đứng lên không biết từ lúc nào, hơn nữa chẳng dùng gậy, chỉ lấy tay trái chống chơi vơi chỗ góc bàn để giữ thăng bằng.

Bàn tay nắm giữ nàng, là tay phải của La Hầu, thô ráp, như cả một bàn tay toàn là vết chai.

“Ta đi ngang qua đây.” Đông Cô khẽ đáp.

Tay của La Hầu siết chặt hơn.

“Tại sao cô nương còn tới?”

Đông Cô đã bắt đầu cảm thấy đau đau, nhưng nàng không dám giẫy thêm, nàng sợ La Hầu sẽ bị té.

“Ta đến thăm công tử.”

Tay của La Hầu càng siết chặt, kéo một cái mà làm cho Đông Cô xoay thẳng đến trước mặt, đối diện với chàng.

“Tại sao cô nương còn tới?”

Đông Cô ngược mắt, nhìn người trước mặt. Chàng đứng rất thẳng, mắt đang nhìn xoáy sâu vào nàng.

Cuối cùng nàng hiểu ra, vì sao ánh mắt của La Hầu luôn thu hút nàng.

Đó là vì, trong số người cả hai cuộc đời của Đông Cô đã từng gặp, ánh mắt của chàng, vẫn kiên định nhất. Một khi chàng quyết tâm nhìn về hướng nào, không gì có thể khiến chàng trở lui.

Dẫu cho có khả năng phải chịu tổn thương, ánh mắt của chàng vẫn không đổi.

Đông Cô bỗng bật cười.

“Ta hơi lo lắng cho công tử.”

hết chương 4

6. Chương 5: Cơ Hội

“Ta hơi lo lắng về công tử.”

Đông Cô vừa nói ra khỏi miệng, liền nhận thấy La Hầu thả lỏng tay.

Nàng ngược đầu nhìn chàng, La Hầu hơi ngẩn ngơ. Chàng không có gây chống, vốn không đứng lâu được, hơi loạng choạng, Đông Cô đỡ lấy cánh tay chàng, để chàng từ từ ngồi xuống.

La Hầu là một người đàn ông cao lớn, trước mặt Đông Cô, chàng luôn mang lại cho nàng cảm giác nhỏ bé.

“La Hầu, lời người khác nói, đừng nghĩ quá nhiều.” Nghĩ ngợi hồi lâu, Đông Cô vẫn cẩn thận nói ra, nàng không hy vọng những lời nói vu vơ bên ngoài khiến chàng bận lòng.

La Hầu nghe Đông Cô nói xong, khẽ cười, không nói gì.

Đông Cô nhìn sắc mặt La Hầu, bình thản thờ ơ, tựa như mối quan tâm của nàng hoàn toàn không cần thiết. Nàng thấy nhẹ lòng hơn, càng lúc càng tán thưởng La Hầu.

Đông Cô lại quét tước gọn ghẽ trong ngoài toàn bộ quán rượu của La Hầu, thấm mệt, ngồi xuống ghế định nghỉ ngơi một chút rồi ra về. Đang ngồi duỗi thắt lưng, bỗng trước mặt xuất hiện một chén rượu.

Rượu được mức đến lưng chén, toả hương thơm nồng. Đông Cô cười cười, pha trò: “Chén rượu này bao nhiêu tiền?”

La Hầu biết nàng đang đùa, cũng không nói gì, chỉ đặt xong chén rượu trước mặt nàng, rồi ngồi xuống một bên. Đông Cô nhấp một ngụm rượu, khắp người ấm áp, nàng nhìn La Hầu, tuy trên mặt không mang biểu cảm gì, nhưng nàng cảm nhận được hiện giờ sắc mặt của La Hầu rất thoải mái, tâm trạng rất tốt.

Đông Cô mơ hồ nghĩ, chàng vui thì ta cũng vui. Nghĩ một hồi bật cười, uống thêm vài ngụm, đưa hết chén rượu vào bụng.

Rượu La Hầu lấy cho nàng lần này ngon hơn rượu lần trước, lượng rượu nhiều hơn, nồng độ cũng tăng. Đông Cô uống xong chưa kịp nhận ra, chỉ cảm thấy ngồi một hồi càng lúc càng buồn ngủ, gục thẳng xuống bàn ngủ luôn.

La Hầu ngồi ngắm Đông Cô, tựa như mới gặp lần đầu, quan sát rất kỹ.

Không biết bao lâu sau đó, đầu óc Đông Cô bắt đầu tỉnh, nhưng không muốn cựa mình. Nàng nhắm mắt nằm gục trên bàn, cảm thấy vô cùng dễ chịu. Ngay lúc này, nàng bỗng thấy trước mặt tối đi, còn chưa kịp mở mắt, một cảm giác ấm áp ướt mềm đáp lên khoe môi nàng.

Đúng là cứ như “xuân về trên đất đào đua nở.”

Đông Cô lập tức phần chân, tỉnh sạch rượu.

Thường nghe nói khi ta mất đi thị giác, các cảm quan khác sẽ tăng độ nhạy bén, Đông Cô thấy lý luận này rất đúng. Nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được độ ấm của môi La Hầu, cùng với những đường vân trên môi.

Nụ hôn của La Hầu, cũng như con người chàng, trầm lặng, dễ chịu, nhưng kiên định và dứt khoát, không chút do dự.

Trên người chàng không hề có mùi của son phấn, Đông Cô ngửi thấy được mùi rượu thơm nồng, hình như còn vương mùi hoa quế của loại rượu nàng uống lần đầu tiên, nàng không biết mùi hương này đến từ trên người chàng, hay là bản thân mình vẫn còn trong giấc mơ say của men rượu.

Đông Cô chậm chạp mở mắt, nhìn thấy ráng chiều màu đỏ rực rỡ phía xa xa. Mặt của La Hầu đang ở chỗ ngược sáng, không thấy được gì.

Nàng biết La Hầu nhận ra nàng đã mở mắt, cũng giống như La Hầu biết, vừa rồi nàng vốn không hề ngủ.

Chàng đứng rất gần rất gần nàng, gần đến nỗi nàng có thể cảm nhận được từng hơi thở của chàng, làn hơi đều đều phả ra từ cánh mũi, lướt qua cổ nàng, lướt qua má nàng.

Gió đưa hương rượu, phớt nhẹ qua hai người dưới ánh tịch dương.

“Tại sao không đẩy ta ra?”

Giọng của La Hầu rất khẽ. Ngược sáng, Đông Cô không thấy rõ được mắt chàng.

Hai tay của Đông Cô từ từ vòng quanh thắt lưng của La Hầu.

“Bởi vì ta không muốn.”

Đông Cô đứng lên, tay đỡ lấy hai cánh tay của La Hầu, giúp chàng đứng thẳng. Cánh tay trái của nàng đỡ dưới nách của La Hầu, tay kia nín cổ chàng, để chàng cúi đầu xuống.

Nàng nhón chân, dứt khoát đưa lên một nụ hôn.

Thoạt đầu La Hầu hơi dờ người, sau đó dần dần thả lỏng, Đông Cô đỡ chàng, giúp chàng đứng vững.

Đông Cô cảm thấy mùi vị của La Hầu khiến người ta say.

Lúc hai người tách ra, hơi thở đã hỗn loạn. La Hầu còn đỡ, Đông Cô uống rượu trước đó, bây giờ hôn người thương lâu và mạnh như thế, mặt đỏ彤彤 như tôm luộc.

Người thương.....

Trong lòng vừa xuất hiện hai từ này, Đông Cô liền mang một cảm giác rất phức tạp. Giống như rượu mới uống vào, có cay có đắng, cũng có ngọt ngào, trộn lẫn với nhau, xé ngang cổ họng, để lại một cảm giác nóng rực.

Đông Cô ngược mắt, chăm chú nhìn La Hầu, họ đứng gần nhau đến vậy.

Nàng vừa giống như đang đỡ La Hầu, lại vừa giống như đang dựa vào người chàng.

Trái tim Đông Cô tan thành nước.

Nàng nhìn sâu vào mắt La Hầu, khẽ thì thầm.

“Chàng hãy chờ ta, ta nhất định sẽ cưới chàng.”

La Hầu lặng lẽ nhìn người con gái trước mặt. Tịch dương chiếu lên mi mắt nàng, nhuộm ánh hồng nhàn nhạt. Chàng không trả lời, nhưng Đông Cô biết, chàng đã tin.

Đông Cô vui đầu vào cổ La Hầu, hít thở mùi vị trong lành trên người chàng, say mê.

Hôm ấy suốt đường về nhà, Đông Cô cứ cười ngốc nghếch. Nàng bỗng cảm thấy hết thảy quanh mình đều tươi đẹp. Có lẽ tương lai sẽ còn rất nhiều khó khăn, nhưng bất kể là đối với chàng hay với nàng, đều không cần phải chống chọi một mình giữa những khó khăn trong cuộc sống nữa.

Từ nay trong mọi sự, họ đã có đôi.

À, hoặc nói không chừng sẽ là 3-4 người ấy chứ, Đông Cô cười thầm trộm nghĩ.

Đông Cô muốn cưới La Hầu một cách quang minh chính đại, quyết không để cho chàng phải chịu thiệt thòi trong một sự kiện chung thân đại sự như thế này. Thế nhưng Đông Cô phải đối mặt với không ít vấn đề.

Trong đó, vấn đề đầu tiên là không có tiền.....

Cứ mỗi lần nghĩ đến vấn đề đáng xấu hổ này, Đông Cô lại không khỏi thở dài, nhưng khổ nỗi đúng là nàng không có tiền. Nàng lục tung căn nhà nhỏ xíu của mình từ trong ra ngoài, không tìm ra được thêm một xu nào. “Đông Cô” của trước đây luôn bữa đói bữa no, vốn không có dư đồng nào để dành dụm.

Nàng ngồi trên ghế, đặt toàn bộ số tiền nàng đã tích được trong 2 tháng qua lên bàn.

Khỏi cần phải đếm làm chi.....

Đông Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên làm thế nào, buồn bực rất nhiều ngày. Có vài lần ghé chỗ của La Hầu, chàng vẫn đối xử với nàng như bình thường, không hỏi gì thêm, không nói gì thêm. Đông Cô lại không có mặt mũi để mở miệng nói mình không có tiền làm hôn lễ. Nàng cảm thấy La Hầu cũng không có vẻ như sốt ruột, cho nên chỉ đành tiếp tục một mình tìm cách xoay sở.

Hoa tươi và hoa hồng quan trọng, bánh mì và sữa cũng quan trọng không kém.

May sao trời không để người rơi vào đường cùng. Hôm đó, Đông Cô đi đưa gỗ như thường lệ, phát hiện trước cổng thành có một cáo thị thu hút không ít người. Bình thường nàng không tới gần những chỗ náo nhiệt như thế này, chỉ cẩn thận bước xuống xe, dắt bò để không đụng trúng người đi bộ.

Lúc đi xuyên qua đám người, thỉnh thoảng nàng nghe loáng thoáng những cụm từ “sinh nhật,” “thưởng bạc” vân vân, khiến cho nàng dừng bước. Gì khác không nói, chữ “thưởng bạc” hiện giờ vào tai Đông Cô nghe như tiếng trời.

Nàng dắt qua một bên, đích thân chen vào chỗ đăng cáo thị.

Thân thể nhỏ bé của Đông Cô chen lẩn giữa đám phụ nữ lực lưỡng, bị đè nghiêng ngã, nàng giương mắt ra sức đọc cáo thị, cuối cùng cũng hiểu rõ.

Thì ra đầu năm sau sẽ là đại thọ của thái hậu đương triều, hoàng đế phải dâng lễ vật, tìm trước những thợ tài giỏi trong thiên hạ để gom những món quà có thể làm đẹp lòng thái hậu.

hết chương 5

7. Chương 6: Tri Kỷ

Tích Thành nằm về phía đông nam của vương triều, cả Tích Thành lẫn Lâm Thành đều nằm trong địa hạt của An Nam Vương, cho nên việc tìm chọn lễ vật mừng thọ rơi lên phủ của An Nam Vương.

An Nam Vương đặt tên cho lần chọn lễ vật này là hội Hiến Bảo, địa điểm đặt ở Tích Thành, là nơi phồn hoa nhất trong ba toà thành, thời gian là cuối tháng, vị trí cụ thể chính là ở thương hộ giàu có nhất thành — dinh phủ của Chương gia.

Đông Cô nghĩ bụng, có lẽ lần tu sửa gióng trống khua chiêng gần đây ở Chương phủ là để cho lễ hội Hiến Bảo này.

Cáo thị rất dài, Đông Cô đọc kỹ từng điểm, sau đó chậm rãi tính toán.

Đề tài cho lễ vật mừng thọ không giới hạn, cầm kỳ thi hoạ, bất cứ thứ nào thời cổ đại hay chuộng, miễn sao khiến cho thái hậu vui là được.

Tuy nhiên Đông Cô không dám làm bừa, đây là quà mừng thọ, hơn nữa là cho lễ mừng thọ trong hoàng gia, không cẩn thận là xui tận mạng, vậy chẳng phải là không được gà mà mất luôn nắm thóc sao, không lấy được bạc mà còn mất luôn đầu, nàng cảm thấy cần phải suy nghĩ cho kỹ.

Quà, nàng chắc chắn muốn dâng, nàng cần tiền, cần hơn bất cứ lúc nào trong đời.

Do chưa có tính toán cụ thể nào, nên nàng chưa báo cho La Hầu biết.

Hôm ấy lúc về nhà, nàng ngồi trong sân nhìn trời ngẩn người.

Thứ mình có thể dâng, khẳng định chỉ có thể là tranh vẽ, điểm này không cần bàn, mấu chốt là vẽ cái gì.

Thật ra lúc đọc cáo thị, trong đầu Đông Cô hiện ra một tác phẩm mừng thọ nổi tiếng từ kiếp trước — bức tranh “Chúng Tiên Chúc Thọ” của Nhâm Bá Niên cuối đời nhà Thanh. Bức tranh này thuật lại cảnh 46 vị tiên cùng tham dự yến tiệc mừng thọ của Vương Mẫu, vì là cảnh chúc thọ, nên toàn bộ bức tranh tươi sáng rực rỡ và sinh động, hơn nữa trông rất lộng lẫy huy hoàng, đầy khí phái.

Đông Cô nghĩ, nhìn từ bất cứ góc độ nào, bức tranh “Chúng Tiên Chúc Thọ” này vô cùng tốt lành và rất phù hợp, hơn nữa rất sang trọng, phù hợp với những yêu cầu của Hiến Bảo lần này.

Có điều, bức tranh “Chúng Tiên Chúc Thọ” đó không dễ vẽ chút nào.

Đầu tiên, điểm quan trọng nhất — nó là một bức tranh vẽ trên bình phong, toàn bộ bức tranh là do 12 tấm bình phong được mạ vàng rồi vẽ lên gộp thành. Hơn nữa Nhâm Bá Niên thời đó, để bức tranh này có được đường nét tinh xảo và màu sắc tươi sáng, đã phải dùng hơn hai lượng vàng mài ra thành bột, tiền vốn bỏ ra rất cao.

Đối với hội hoạ, xưa nay Đông Cô luôn mang thái độ cầu toàn, tuyệt đối không qua loa, khi nàng đã quyết định tạo nên một tác phẩm, khẳng định sẽ theo đuổi hoàn mỹ cho đến cùng. Cho nên, lúc này đây, trong lòng nàng rất mâu thuẫn.

Nàng biết bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hoàng gia luôn chú trọng đến quy phép trên hết mọi sự, và cũng chú trọng đến mặt mũi. Thứ gì trông nghèo nàn, cho dù có tinh xảo khéo léo cách mấy, cũng vô ích. Cho nên quà mừng thọ, nhất định phải công phu, cộng thêm sang trọng.

Nhưng hiện giờ nàng thật sự đang nghèo kiệt xác.

Đông Cô tính đi tính lại, nếu như bắt buộc phải làm ra được bức tranh này, chỉ có nước bán nhà bán đất, coi như táng gia bại sản. Mai một nếu được chọn thì còn may, nếu không được chọn, thì sau này nàng hết có chỗ để ở.

Nhưng nếu bảo nàng buông cơ hội này, nàng sẽ không cách nào chịu làm như vậy.

Nguyên một đêm Đông Cô không hề ngủ, nàng không ngừng nghĩ tới nghĩ lui. Nghĩ về việc vẽ, nghĩ về cuộc sống, nghĩ về La Hầu.

Rạng sáng, Đông Cô đã có quyết định.

Nàng phải tin vào bản thân.

Tin vào kỹ thuật mà kiếp trước đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết đổi lấy, tin vào trái tim của chính mình.

Hôm sau, nàng đi tìm trưởng thôn, nói với bà, nàng muốn bán đất.

Trưởng thôn nghe xong giật mình, đuổi theo Đông Cô hỏi đủ điều, Đông Cô không tiết lộ tính toán của mình với bà, chỉ nói là muốn tìm chỗ ở khác.

Trưởng thôn hỏi không được gì, đành thở vắn thở dài đồng ý bán đất giùm nàng.

Thật ra trong lòng Đông Cô vẫn cảm thấy áy náy. Trưởng thôn là một người phụ nữ ngoài ngũ tuần, bình thường rất quan tâm đến nàng, thôn dân ai ai cũng hiền lành, bản thân nàng cứ thế rời đi không một lời giải thích, đúng là không tử tế chút nào.

Đông Cô nghĩ, mình đã nhận biết bao nhiêu ơn từ người trong thôn, mai sau bất kể thế nào, nhất định phải ra sức báo đền.

Thương lượng giá cả xong xuôi với trưởng thôn, nàng quay về nhà bắt đầu thu xếp. Nhà nghèo, ngoài quần áo cũ sờn thì chẳng còn được bao nhiêu thứ khác, nàng bỏ vào bao xong xuôi, đặt lên giường.

Những việc cần nghĩ, còn rất nhiều, #1 — tháng này nàng sống ở đâu đây?

Thoạt tiên nàng nghĩ ngay đến La Hầu, xong lập tức loại bỏ. Một bên chưa cưới một bên chưa gả, cứ thế ở chung với nhau cô nam quả nữ, mai mốt chẳng phải sẽ nghe người ta nói cho thối mặt sao.

Nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định tới cửa tiệm nhà họ Lý một chuyến.

Nàng muốn thử xin Lý Khương Liễm giúp xem sao, hơn nữa, ngoài vấn đề tá túc ra, nàng còn một chuyện khác cần nhờ đến Khương Liễm.

Hôm đó khi ghé qua xưởng mộc nhà họ Lý, Lý Khương Liễm đang làm việc.

Khương Liễm mặc một chiếc áo vạt ngắn, trông rất miễn cưỡng, hình như đang đóng một chiếc ghế gỗ.

Trong xưởng không có ai khác, Đông Cô vừa định lên tiếng chào, Khương Liễm đã phát hiện ra nàng.

“Đông Cô?!”

Vừa thấy Đông Cô, Khương Liễm liền buông ngay việc xuống, vội vàng chạy ra nghênh đón.

“Lâu lắm rồi em không ghé, sao rồi, không có việc để làm thì quên luôn chị?”

Đông Cô cười ngượng ngịu, ngại không biết nên mở miệng thế nào. Bất kể kiếp này hay kiếp trước, nàng vốn rất ít khi xin ai giúp đỡ, luôn cảm thấy thứ gì nên có được thì tự nhiên sẽ tới, không nên có thì có cầu cũng không có được.

Nay có dự vọng, đương nhiên cũng sẽ dính theo không ít phiền toái.

Ý nghĩ trong đầu xoay vòng, cuối cùng Đông Cô quyết định thẳng thắn, có sao nói vậy.

“Khương Liễm, em có việc cần nhờ vả chị.”

Khương Liễm thoáng sửng sốt. Quen biết Đông Cô bấy lâu nay, chưa từng thấy Đông Cô trong bộ dạng như hiện giờ. Có lẽ vì đang e ngại, mặt của Đông Cô hơi ửng đỏ, đầu hơi cúi, nhìn xuống đất. Lý Khương Liễm nhìn Đông Cô như thế này thì mềm lòng, bước tới hơi đỡ lấy tay của Đông Cô.

“Ngồi xuống trước đi nhé, từ từ nói.”

Giọng của Khương Liễm ôn tồn, Đông Cô cũng từ từ bớt căng thẳng.

”Khương Liễm, em muốn mua chịu từ chị một tấm bình phong.

Nghe xong lời này, Lý Khương Liễm kinh ngạc.

“Bình phong? Đông Cô cần bình phong làm gì?”

“Em có việc cần dùng, sau này sẽ nói cho chị nghe.”

Khương Liễm rất muốn hỏi, rốt cuộc dùng vào việc gì. Nàng ấy cảm thấy, hôm nay Đông Cô rất lạ, nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Đông Cô, không làm sao gắng hỏi thêm được.

“Khương Liễm, mai một nhất định em sẽ trả tiền lại cho chị.”

Khương Liễm cười, “Một tấm bình phong thôi mà, Đông Cô đừng lo, em muốn một tấm bình phong như thế nào.”

Đông Cô đáp: “Mỗi lá bình phong cao 6 thước, rộng một thước tám.”

“Cần bao nhiêu lá bình phong?”

“Mười hai lá.”

Khương Liễm lấy làm lạ: “Mười hai lá? Em cần bình phong dài như thế để làm gì?”

Đông Cô rối rắm, nghĩ mãi, cuối cùng phát hiện bản thân hoàn toàn không có thiên phú gặt người, nàng ngược lên nhìn thẳng vào mắt Khương Liễm.

“Em muốn dâng lễ vật mừng thọ thái hậu.”

Khương Liễm sửng sốt, “Sao cơ?”

“Em muốn dâng lễ vật mừng thọ thái hậu.”

Khương Liễm bật cười ha hả, “Đông Cô, em đúng là hay thật, chẳng biết có phải em ngốc hay không nữa, em muốn chị tùy tiện làm một tấm bình phong xong em đem đi dâng cho thái hậu mừng thọ? Có phải là em quá coi trọng chị rồi không?”

Đông Cô bị Khương Liễm cười, mặt đỏ gay, “Không phải, em không định dâng bình phong.”

Khương Liễm cười hỏi: “Thế thì em dâng cái gì?”

Đông Cô hít sâu một hơi, khẽ đáp: “Em muốn dâng một bức tranh ghép.”

“Cái gì?”

Đông Cô: “Em muốn dâng một bức tranh ghép.”

Lý Khương Liễm nhìn Đông Cô với ánh mắt khó hiểu.

“Tranh ghép là gì?”

Câu hỏi này cũng làm Đông Cô ngỡ người. Khương Liễm không biết tranh ghép là gì? Nàng ấy cũng có xuất thân từ một thế gia, trong nhà khá giả, hơn nữa chuyên đóng gỗ, cũng tạm gọi được là nghệ nhân, sao lại không biết gì đến tranh ghép?

“Khương Liễm không biết tranh ghép gì?”

Lý Khương Liễm lắc đầu.

“Chị chưa bao giờ nghe nói.”

Đông Cô nghĩ, lẽ nào thế giới này chưa có tranh ghép.

Nàng giải thích với Khương Liễm: “Tranh ghép là do nhiều tấm hoạ gộp lại thành một bức tranh mang nội dung hoàn chỉnh, núi non trải dài nhân vật tiếp nối, em muốn vẽ một bức tranh dài, đặt nó ở trên bình phong.”

Lý Khương Liễm từ từ thu lại nét cười đùa trên mặt, suy nghĩ về những lời miêu tả của Đông Cô.

“Ý tưởng này của em đúng là mới lạ.”

Đông Cô vờ mờ hời trong bụng, thấp thỏm không yên. Đây là của cả đồng hoạ sĩ lừng danh bao thời đại lưu lại, nào có phải ý tưởng của nàng.

Khương Liễm thì đang quan sát Đông Cô, giống như mới gặp nàng lần đầu.

“Đông Cô, mấy thứ này em nghe từ đâu ra thế?”

Đông Cô: “Là do mẹ nuôi đã qua đời của em kể lại ạ.”

Nàng đã sớm chuẩn bị lời giải thích, âm thầm xin lỗi mẹ nuôi của mình, nhưng đây là lý do duy nhất nàng có thể nghĩ ra, gán hết những kỹ thuật hội họa mà mình biết được cho mẹ nuôi, biến bà thành một cao nhân lỗi lạc không ai hay biết, chỉ biết truyền lại hết thảy mọi kiến thức của mình cho đứa con bà nhặt về nuôi là Đông Cô.

Nàng buộc lòng phải tìm một lý do đáng hoàng, chứ một cô gái quê mùa nghèo nàn mà mang trên người đầy kỹ thuật hội họa, ai lại không nghi ngờ.

Lý do này của nàng tuy nghe thì có vẻ lý kỳ, nhưng sẽ không tìm ra được sơ hở lớn nào. Mẹ nuôi của Đông Cô đã mất, cho dù người khác muốn chứng thực thì cũng không còn cách.

“Mẹ nuôi của Đông Cô là.....”

“Mẹ nuôi của em đã qua đời năm em 12 tuổi, lúc em còn nhỏ, mẹ đã dạy em một số điều, trước đó em cho là không dùng được, nên không nói cho ai biết.”

“Thì ra là vậy.” Khương Liễm gật đầu, “Ý nghĩ này hay lắm, nhưng chị chỉ biết làm bình phong, còn tranh thì chị không giúp được.”

Đông Cô: “Tranh thì em sẽ vẽ.”

“.....”

Khương Liễm: “Em biết vẽ tranh?”

Đông Cô gật đầu.

Khương Liễm nghĩ ngợi một lúc, nghiêm túc nói với Đông Cô: “Được, chuyện này chị đồng ý.”

“Cảm ơn chị.”

Lý Khương Liễm cười lớn: “Đông Cô em đừng khách sáo, nếu như chúng ta gặp vận may, thì có gì tốt em đừng tự hưởng một mình nhé.”

Đông Cô bị nàng ấy chọc cho cười, “Nếu thật sự được chọn, bạc thưởng chúng ta chia đôi.”

Hai người nói cười một lúc, Đông Cô chợt nhớ đến một việc.

“Khương Liễm, em vẫn còn một việc phải xin chị giúp đỡ.”

Khương Liễm nói: “Bây giờ coi như em nằm trong tay chị rồi, nói đi, còn việc gì nữa?”

“Em tạm thời ở lại trong xưởng gỗ của chị được không?”

“Ở lại trong xưởng gỗ? Vì sao?”

Đông Cô không kể việc mình đã bán nhà bán đất cho Khương Liễm nghe, nàng không muốn để cho nàng ấy biết mình đã đánh cược tất cả, để tránh cho nàng ấy lo lắng.

“Em hy vọng có thể ở lại trong thành, như vậy tiện cho việc mua vật liệu vẽ tranh hơn, ở trong núi thường bất tiện.”

Khương Liễm: “Coi bộ Đông Cô đã suy nghĩ rất nghiêm túc về việc làm lễ vật này, như vậy cũng tốt, em cứ ở lại chỗ của chị cho đến khi dâng bình phong.”

Đông Cô nhìn Khương Liễm, “Khương Liễm, chị giúp em quá nhiều, em vô cùng biết ơn.”

Khương Liễm cười cười xua tay: “Đông Cô không cần nói gì thêm, phụ nữ nào chẳng có tham vọng, cũng phải vươn lên một lần chứ không thì uổng phí một đời.”

Đông Cô nhìn Khương Liễm, “cảm động” không còn đủ để hình dung cảm giác trong lòng nàng. Nàng không ngờ Khương Liễm lại có thể dễ dàng đồng ý giúp nàng, thậm chí chưa cần nhìn qua tác phẩm của Đông Cô mà đã tin nàng.

Thân phận của Khương Liễm và Đông Cô chênh nhau nhau không ít, tuy Khương Liễm không phải quyền thuộc của quan thân, nhưng cũng là danh gia phú hộ trong Tích Thành, nhưng nàng ấy chưa từng làm khó

dễ Đông Cô, lần nào cũng đối đãi ôn hoà. Đông Cô nghĩ, Khương Liễm đúng là một người đáng để kết duyên tri kỷ.

hết chương 6

hình minh hoạ: Chúng Tiên Chúc Thọ, của Nhâm Bá Niên.

8. Chương 7: Chàng Đâu Rồi

Mọi việc thuận lợi một cách bất ngờ.

Tâm trạng của Đông Cô cũng không còn căng thẳng như mấy hôm trước, thu xếp xong hết mọi việc, điều đầu tiên Đông Cô nghĩ tới, là đi thăm La Hầu. Mấy hôm nay lo bận chuyện lễ vật, Đông Cô không có thời gian rảnh, đã 4-5 ngày chưa gặp La Hầu. Nàng đã hiểu sâu sắc thế nào gọi là nhớ đến tận xương tủy; không gặp được chàng, cả người bứt rứt không yên. Lý Khương Liễm thu xếp chỗ cho Đông Cô ở lại trong xưởng mộc xong, Đông Cô cất hành lý rồi chạy thẳng đến quán rượu của La Hầu.

Tâm trạng của nàng rất vui, bước đi thoăn thoắt, lòng nghĩ, chốc nữa gặp La Hầu định phải nói chuyện đầu ra đó với chàng.

Nhưng khi đến đầu con hẻm thân quen, từ xa Đông Cô đã thấy cánh cửa quán của La Hầu đóng im ỉm. Nàng giật mình, vội vàng chạy tới tìm hiểu. Đúng là quán rượu đóng cửa, nàng gõ một hồi, không ai trả lời. Đông Cô hơi lo lắng, đi vòng ra phía sau con hẻm, nơi đó là nhà của La Hầu, cánh cửa gỗ nhỏ bé cũng đóng im ỉm. Đông Cô ôm hy vọng, gõ cửa, gọi tên La Hầu, nhưng không ai trả lời. Nàng ngồi phịch xuống trước cửa nhà La Hầu, trong đầu hoảng loạn. Nàng chưa từng gặp tình huống này bao giờ, có thể nói, La Hầu là người duy nhất nàng đem lòng thương trong cả hai cuộc đời, Đông Cô không có một chút kinh nghiệm nào, nàng không biết phải ứng phó ra sao.

La Hầu đã xảy ra chuyện gì?

Nàng không dám nghĩ thêm, ngồi thẩn thờ một hồi, bất chợt nhớ đến hàng xóm láng giềng quanh khu. Đông Cô vốn không ưa những người này, cho rằng bọn họ nhìn La Hầu với con mắt phiến diện và kì thị, nhưng giờ đây nàng không có cách nào khác, chỉ biết gõ cửa hỏi thăm.

Căn hộ gần La Hầu nhất có một người phụ nữ độ 30 tuổi ra mở cửa. Cô ta thấy trước cửa mình có một cô gái đang đứng, bộ dạng sốt ruột lo lắng.

Cô ta ngập ngừng hỏi: “Cô là ai?”

“Thưa bà, vãn bối tên gọi Đông Cô.” Đông Cô vô cùng lo lắng, tiến lên thêm mấy bước. “Xin bà thứ lỗi, cho vãn bối mạn phép hỏi, bà có biết La Hầu đã đi đâu rồi không ạ?”

Vừa nghe đến tên La Hầu, người phụ nữ lập tức cau mày.

Cô ta nhìn Đông Cô đầy nghi hoặc, “Cô là ai? Hỏi thăm tên tàn phế đó để làm gì?”

Đông Cô nghe người phụ nữ nọ mở lời đã bất nhã, trong lòng tức giận, nhưng vẫn muốn hỏi thăm hành tung của La Hầu cho rõ, nên không dám bực ra mặt.

“Vãn bối là bạn tốt của La Hầu, bà có biết chàng đã đi đâu rồi không ạ?”

Người phụ nữ nọ đánh giá Đông Cô từ đầu đến chân, “Bạn tốt? Sao cô lại có thể đi kết bạn với loại người như hắn?”

Đông Cô nổi nóng.

“Nếu như bà không biết La Hầu đã đi đâu, cảm phiền nói thẳng cho vãn bối hay.”

Người phụ nữ đó nhìn Đông Cô, như đang suy nghĩ điều gì, rồi bỗng reo lên một tiếng.

“Lẽ nào cô là cái người đã nhìn trúng cái tên La Hầu đó?”

Đông Cô không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Lần này thì người phụ nữ kia nhìn Đông Cô gật gù, hoạt bát hẳn lên.

“Ha ha, thì ra là cô, sao cô lại chắm cái tên tàn phế đó?” Cô ta ghé mặt đến gần Đông Cô, “Hay là giống như người ta đồn ngoài đường, chắm nhà cửa và quán rượu của hắn?”

Đông Cô nhú chặt mày, “Xin bà giữ tự trọng, văn bối và La Hầu quý mến nhau thật lòng, không giống như những lời đồn đãi bên ngoài.”

“Quý mến nhau thật lòng?” Người phụ nữ nhìn Đông Cô như nhìn một con quái vật, “Cô bé này, cô điên rồi à? Chúng tôi ở quanh hắn đều chán ghét hắn xúi quẩy, cô còn đi ”quý mến thật lòng” với hắn? Cô nhìn cái giò kia của hắn không thấy kinh tởm sao?”

Đông Cô nghĩ thầm, tôi thấy bà mới kinh tởm.

Mắt người phụ nữ nọ nhìn quanh, rồi dí mặt đến gần mặt Đông Cô, cười một cách khả ố, hạ giọng thật thấp xuống, nói: “Cô phải nghĩ cho kỹ đấy, không chừng cái chỗ kia của hắn cũng bị người ta chém chung với cái đùi hắn, cẩn thận không thôi mai một chỗ có gì chơi được đâu.”

“Đủ rồi!”

Đông Cô nhin hết nổi, nàng không biết mắng người, chỉ cảm thấy phẫn nộ đến sắp bùng nổ.

Tiếng quát của nàng khiến cho người phụ nữ kia giật bắn mình.

“La cái gì mà la chứ, điên à! Quân què quân điên, đúng là một đôi.”

Người phụ nữ nhỏ toet một một bãi xuống đất, sập cửa nhà lại.

Đông Cô đứng trước cửa nhà cô ta, nhìn cánh cửa vừa hung hăng sập lại, “phì” một tiếng xoay người rời đi.

“Xin cô nương đừng bước.”

Lúc Đông Cô xoay người, bỗng sau lưng có một giọng nói. Nàng ngoái nhìn, phát hiện cách đó không xa có một chàng trai. Chàng trai này tuổi trông có vẻ không lớn lắm, nhưng nét mặt nhuốm phong sương, ăn mặc cũng vô cùng giản dị. Trong tay y đang cầm một túi vải, có vẻ như mới đi đâu đó về. Đông Cô nghi hoặc nhìn y. Chàng trai đó có vẻ như không quen nhìn vào mặt phụ nữ, hơi cúi đầu.

“Con vừa đi ngang qua đây, vô tình nghe thấy cô nương nói chuyện với người khác, xin cô nương đừng trách.”

Giọng của chàng trang dịu dàng, khiến cho cơn giận trong Đông Cô nguôi đi không ít. Đông Cô đứng thẳng người, cung kính hành lễ với y.

“Đương nhiên không trách, công tử có lời xin cứ nói.”

Chàng trai ngập ngừng một chút, nắm chặt lấy túi vải trong tay, nói với Đông Cô: “La Hầu mà cô nương nhắc đến, con biết hắn đi đâu.”

“Thật sao?!”

Đông Cô không sao ngờ được chàng trai này lại biết tông tích của La Hầu, nàng vội vàng chạy đến trước mặt y.

“Chàng đã đi đâu?”

Chàng trai nọ có vẻ như hốt hoảng, ôm chặt lấy túi vải trong tay, lùi ra sau mấy bước. Đông Cô thấy mình đã dọa y sợ, kiềm chế bản thân, nói: “Xin công tử thứ lỗi, là tôi thật sự đang rất lo lắng cho La Hầu.”

Chàng trai nhìn Đông Cô, trong mắt đầy suy tư, nhưng không có chút ác ý.

Y chậm rãi kể: “Hôm qua, con đã gặp La Hầu ở trước ngõ. Hắn thuê một cỗ xe bò, trông như có việc phải ra khỏi nhà.”

“Thuê xe?”

Chàng trai gật đầu.

“Đi đâu?”

“Thưa, điều này thì không rõ.” Chàng trai nhìn Đông Cô, “Nhưng xin cô nương đừng lo lắng, con thấy hẳn không mang theo hành lý, có vẻ như không đi xa, trong vòng 1-2 ngày chắc sẽ quay về.”

Đông Cô gật đầu, không biết phải làm gì.

Chàng trai nhìn Đông Cô, do dự mấy lần, rồi khẽ hỏi: “Cô nương và La Hầu đó có thật.....”

Tuy chàng trai không hỏi hết câu, nhưng Đông Cô hiểu ý của y, nàng gật đầu quả quyết.

“La Hầu là người trong lòng của tôi.”

“Vì sao cô nương.....”

Có lẽ không hay hỏi những lời như thế này, giọng của chàng trai càng lúc càng nhỏ lại, đầu cũng cúi gằm, không dám nhìn Đông Cô.

“Cuộc đời của chàng đầy gian khổ, tôi kính trọng chàng, đau xót cho chàng.” Đông Cô nghĩ đến La Hầu, nghĩ đến đôi mắt bình yên phẳng lặng của chàng, nghĩ đến đôi môi ấm áp của chàng và bàn tay chai cứng của chàng, lòng chợt yếu mềm, khẽ nói:

“Và yêu chàng.....”

Chàng trai kinh ngạc khẽ than một tiếng, Đông Cô biết, chắc chắn trong mắt chàng trai ấy, nàng rất kỳ lạ, nhưng nàng không muốn giải thích. Tình yêu của nàng, là chuyện giữa nàng và La Hầu, không liên quan đến ai khác.

“Cảm ơn công tử, tôi xin cáo từ.”

Đông Cô lại hành lễ lần nữa với chàng trai, rồi xoay người rời đi.

Dù sao đi nữa, có tin tức về chàng, là chuyện tốt. Chỉ có điều, vì sao La Hầu rời nhà, chàng đã đi đâu, có chuyện gấp rút gì không?

Đông Cô đầy thắc mắc trong đầu, lo lắng, nhưng không biết làm gì, chỉ có thể chờ La Hầu quay về. Nàng sốt ruột bồn chồn. Thế giới này không có công cụ gì để liên lạc, đúng là bất tiện.

Trong lúc Đông Cô đứng ngồi không yên, chờ La Hầu về, thôn trưởng đưa tin tới, đất nhà Đông Cô đã bán được. Người mua, Đông Cô cũng quen, là người trong thôn, vì trong nhà mới mừng có thêm con gái, nên muốn mua đất để dựng nhà. Do đều quen biết, cho nên mọi việc được tiến hành vô cùng thuận lợi, Đông Cô cảm khế ước bán đất về thôn, quả nhiên không gặp bất cứ vấn đề gì, hôm nay là có thể lấy được tiền bán đất. Kết quả lại gặp rắc rối.

Rắc rối này không đến từ ai khác, chính là cái cậu út nhà họ Chu luôn ngày đêm nhung nhớ Đông Cô, Chu Thượng. Về đến đầu thôn, trông thấy Chu Thượng, Đông Cô đã thấy chẳng lành, nhưng đối phương đã trông thấy nàng, khó tránh đi được, chỉ còn nước gắng gượng tiếp tục tiến lên.

“Đông Cô.....”

Chu Thượng xinh xắn đáng yêu, rất được lòng mọi người, hôm nay còn cố ý trang điểm, má phấn – môi đào – răng trắng phau, nhìn chẳng giống trai thôn dã, mà giống như công tử phú hộ hơn.

“Thượng Nhi.”

Đông Cô là bạn thân của Chu Đơn, cũng rất quen mặt Chu Thượng. Từ bé Chu Thượng đã xinh xắn, nàng luôn cưng chiều cậu ta, xem Chu Thượng như em trai của mình.

Chu Thượng hỏi: “Có sao Đông Cô dọn đi?”

“Chị có một số việc cần làm, nhưng dọn đi không xa chút nào.”

Chu Thượng âu sầu: “Đông Cô muốn làm gì?”

Đông Cô không biết phải giải thích thế nào với cậu ta, chỉ thận trọng nói: “Không phải là chị sẽ không về lại, sau này sẽ đến thăm em.”

Chu Thượng bắt chợt ngược mắt, nhìn thẳng vào mặt Đông Cô.

“Đông Cô, năm nay em lên 16 rồi.”

Đông Cô cười: “Đúng vậy, Thượng Nhi đã thành một đại công tử rồi.”

Chu Thượng sốt ruột: “Em lên 16, có thể thành thân rồi.”

Đông Cô thoáng sững sốt, rồi mới hiểu ra ý của Chu Thượng. Nàng nghĩ một chút, nhìn vào mặt Chu Thượng, “Thượng Nhi, tìm gả cho ai mà em thích đi.”

Mắt Chu Thượng đỏ hoe, “Người không hiểu ý em sao?”

Đông Cô nhẹ nhàng nói:

“Chị hiểu, nhưng chị không phải lương duyên của em.”

Lệ trong mắt Chu Thượng lưng tròng.

“Người đã có ai khác trong tim?”

Đông Cô lẳng lặng nhìn cậu bé.

Chu Thượng tròn tròn cặp mắt đỏ hoe, “Hắn có đẹp bằng em?”

Đông Cô cười hiền hoà với cậu.

“Trong tim chị, chàng là người đẹp nhất.”

Nước mắt của Chu Thượng rớt lã chã hai hàng, Đông Cô không muốn nhấn tâm, nhưng tự nhủ như thế này mới tốt cho cậu ta. Đau ngắn còn hơn đau dài, nói ra sớm để không làm cậu bé bị lỡ duyên.

“Từ nay ta không muốn gặp người nữa.”

Chu Thượng chạy đi, để lại Đông Cô đứng yên nơi đó.

hết chương 7

9. Chương 8: Trong Gia Nhã Tự

Đông Cô đứng trước thôn, nhìn theo hướng Chu Thượng rời đi, đứng rất lâu, không biết đang nghĩ gì. Nay nàng đã cảm nhận được rất rõ ràng rằng mình thật sự đang sinh sống ở thế giới này, nàng sẽ vì thế mà mang cảm giác có lỗi với Chu Thượng, vì thế mà cảm kích Lý Khương Liễm, vì thế mà động lòng với La Hầu. Nàng thật sự đã là Tê Đông Cô, sống trong thế giới này.

Giao khế ước bán đất xong, đổi lại được một món tiền. Đông Cô ước lượng túi bạc không nặng không nhẹ trong tay, nghĩ thầm, đây chính là hy vọng của mình.

Về đến xưởng gỗ, Đông Cô ép bản thân không được nghĩ đến La Hầu nữa. Nàng chỉ cần đợi chàng là được. Nàng đặt toàn bộ tinh lực vào tác phẩm hội họa của mình. Nàng vẫn là một người cầu toàn của kiếp trước, một khi bắt đầu bắt tay làm việc thì không nghĩ đến gì khác, bận rộn lo gom những dụng cụ cần thiết. Giấy ở thế giới này không khác với giấy ở kiếp trước của nàng mấy, nàng đã chọn xong giấy, tốn không ít bạc. Nhưng nàng không xót, đối với tác phẩm của mình, xưa nay nàng chưa bao giờ tiếc tiền.

Bút, mực, cũng đều đã chọn xong, Đông Cô tốn một buổi sáng là đã chọn xong. Giờ đây chỉ còn lại bột màu. Đây là thứ khó chọn nhất, cũng quan trọng nhất. Ở triều đại hiện giờ, lưu hành nhất là tranh thủy mặc phong cảnh, cho nên những nơi bán dụng cụ hội họa đều trữ rất ít bột màu, cho dù có thì chất lượng

cũng không đạt được yêu cầu của Đông Cô. Đông Cô đi mấy tiệm liên tiếp, đều không tìm được bột màu nàng muốn mua.

“Cô nương, cô nương mà cần những thứ này, chỉ có thể đến Gia Nhã Tự để tìm.”

Cuối cùng, có một bà lão ở cửa tiệm bán dụng cụ vẽ tranh nói vậy với Đông Cô.

“Gia Nhã Tự ạ?”

Lưng bà lão đã hơi còng, “Phải, những vị cao tăng ở đó hay vẽ tượng Phật, dùng những thứ mà cô nương nêu tên, bột màu được mài từ đá.”

Gia Nhã Tự nằm ở phía Đông Nam của Lâm Thành, cách Tích Thành một quãng đường. Đông Cô đã từng nghe nói, Gia Nhã Tự là một ngôi chùa nhang khói hưng thịnh nhất khu vực Đông Nam của triều đình, vị sư tăng Như Cầm chủ trì ở đó đã từng vào cung giảng pháp cho Thái Hậu, là một vị cao tăng vang danh toàn thiên hạ. Đông Cô hơi thấp thỏm trong lòng. Gia Nhã Tự đông người đến thăm viếng, là thánh địa của cả nước, ngay cả An Nam Vương cũng phải kiêng nể, mình liệu có xin được nhan liệu không đây. Nàng tự nhủ bản thân không được lui bước, bất kể như thế nào cũng nên thử một lần.

Gia Nhã Tự cách Tích Thành không gần không xa, cưỡi ngựa mất quãng nửa ngày. Đông Cô không mang gì theo, giắt chút ngân lượng, gói hai chiếc bánh bao chay, mượn một cỗ xe ngựa từ Lý Khương Liễm chạy tới Gia Nhã Tự. Do lúc xuất phát đã là buổi tối, cho nên hôm đó không kịp nữa, Đông Cô tá túc qua đêm trong một ngôi miếu đổ nát.

Đã giữa thu, đêm trong núi lạnh giá rét buốt, Đông Cô cắn một miếng bánh bao chay cứng ngắt lạnh băng, ngồi trong xó của ngôi miếu co ro run cầm cập. Nàng nhìn ra ngoài, vầng trăng trên trời vẫn chưa tròn, trông như một cái miệng lớn, ánh sáng bàng bạc tuôn xuống trần gian. Đông Cô hít sâu một hơi, lúc gió núi lạnh căm căm xông vào cánh mũi, nàng lại nghĩ đến La Hầu. Đêm luôn khiến cho ta yên tĩnh, Đông Cô nhớ lại buổi đầu nàng và La Hầu gặp nhau, nhớ vô cùng tỉ mỉ từng chi tiết, từng hình ảnh từng câu nói. Trong giá lạnh, nàng thu mình, bàn tay vô thức vuốt ve chân phải.

Cảm giác bị mất đi một chân, là như thế nào? Đông Cô không biết.

Nghĩ mãi nghĩ hoài, cuối cùng nàng thiếp đi.

Sáng hôm sau, Đông Cô mắt nguyên buổi sáng, cuối cùng mới đến được dưới chân núi của Gia Nhã Tự. Gia Nhã Tự nằm bên đỉnh núi Kỳ Sơn. Tuy Kỳ Sơn không cao, nhưng khá hiểm trở. Hiện giờ không giống như kiếp trước, đường lên núi xuống núi đều hình thành từ lối mòn, mà Kỳ Sơn, do có Gia Nhã Tự, vang danh thiên hạ, cho nên triều đình ra lệnh đắp đường. Nói là đường đi, thật ra cũng chỉ san một số mặt đá cho phẳng hơn một chút, so với những ngọn núi khác thì có tiến bộ, nhưng vẫn hiểm trở. Đường núi không cưỡi ngựa được, Đông Cô để lại xe ngựa trong một khách điểm dưới chân núi, tự mình đi bộ lên.

Dọc đường lên Đông Cô gặp không ít người, số đông là những thôn dân quanh vùng đến dâng hương trên chùa. Trong núi cây cối rậm rạp, đang giữa trưa cũng không có được bao nhiêu nắng chiếu xuyên qua. Đông Cô vừa đi vừa nghỉ, hai giờ đồng hồ sau mới leo được lên đỉnh núi.

Ngước mắt nhìn, Gia Nhã Tự nằm giữa một rừng cây, diện tích không lớn, gạch chùa màu đỏ sẫm, trông không khác những ngôi chùa ở kiếp trước của Đông Cô mấy. Trước cổng chùa có hai sư cô đang quét lá, mặc quần áo giản dị, sắc mặt hoà ái, hành lễ với tất cả những ai bước vào trong chùa. Đông Cô cảm nhận được không khí rất thiêng liêng ở nơi này, khiến cho lòng người không khỏi yên lắng xuống. Vừa vào trong chùa thì gặp chính điện, trước điện có một lư hương cao bằng đầu người, trong đó đang đốt nhang lễ Phật. Trước lư hương có rất nhiều người, nam nữ già trẻ, cùng nhau kính cẩn chấp tay vái về hướng chính điện, thành tâm cầu xin.

Đông Cô đứng khá xa, hai tay chấp lại, mặt quay về chính điện, khép nhẹ mi.

Trong lòng Đông Cô rất yên tĩnh, yên tĩnh đến ngay cả dục vọng cầu xin cũng không có. Tuy không có dục vọng, nhưng nàng biết, mình đang cầu xin. Gió mang mùi hương Phật, lướt quanh nàng.

Nàng như quên mất lý do mình đến Gia Nhã Tự, đứng trước chính điện hết nguyên một tuần nhang.

Sau đó, nàng đi vòng qua đám đông, ra phía sau chính điện, gặp một vị sư cô. Đông Cô gọi bà.

“Thưa thầy.”

Sư cô dừng bước.

“Thí chủ có việc chi?”

“Bạch thầy, con nghe nói trong Gia Nhã Tự có một loại bột màu để vẽ, được mài ra từ đá.”

Vị sư cô nhìn Đông Cô, “Đúng vậy.”

“Chẳng hay bột màu này có bán ra cho người ngoài không ạ.”

Sư cô cười, bà nhìn Đông Cô đầy từ ái, như nhìn một đứa trẻ non dại.

“Thí chủ đùa rồi, bột màu là dùng để vẽ Phật, không phải để bán.”

“Bạch thầy, con thật sự đang cần, tuyệt đối sẽ không phí phạm.”

Sư cô cười cười xua tay. Đông Cô không biết, loại bột màu mài ra từ đá kia, trong kiếp trước của nàng thì đâu đâu cũng có, nhưng ở thế giới này, cực kỳ quý giá, ngoại trừ đế hoàng gia dùng trong triều đình ra, chỉ có những ngôi chùa lớn như Gia Nhã Tự mới được dùng, cho nên khi nàng cầu xin sư cô cho nàng bột màu, là đang làm khó cho người ta.

“Thấy thí chủ là người yêu thích hội họa, thí chủ có thể ra sau núi nhìn xem, nơi đó có người vẽ tranh.” Nói xong, sư cô hành lễ rồi xoay người rời đi.

Đông Cô biết đã không xin được bột màu, tuy nàng cảm thấy thất vọng, nhưng không quá tiếc nuối. Nàng thường tự nhủ, chuyện gì cũng không nên cưỡng cầu, được thì tốt, không được có thể tìm thứ khác để thay thế.

Nghĩ vậy, Đông Cô cảm thấy bớt căng thẳng, bụng nghĩ dù sao cũng không lấy được bột màu, chỉ bằng làm theo lời vị sư cô đó, ra sau núi xem một chút, nhìn được một bức tranh tâm đắc thì không uổng công mình cực nhọc chạy đến đây.

Sau núi rất ít người, những ai thường đến dâng hương bái Phật thì sẽ không đi vòng ra đây. Đông Cô bước vào sâu trong núi, cuối cùng đến trước một vách núi. Vách núi đã được mài vô cùng phẳng, tiện cho việc vẽ. Đông Cô thấy, đâu đâu cũng đầy tranh vẽ. Tranh nơi đây có lẽ là những bức tranh vẽ từ xưa, tuổi tác đã khá cao, tuy nhiên màu sắc vẫn vô cùng tươi đẹp. Trong lòng Đông Cô thầm than, đây chính là thứ nàng đang cần, là màu sắc đặc biệt cần thiết khi dùng để tô tranh.

Ôi.....

Đông Cô bắt lực lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc, Đông Cô dần dần quên đi vấn đề bột màu, mà bắt đầu chăm chú ngắm tranh trên vách. Giá trị nghệ thuật của những tranh này rất cao, nét bút phong phú lưu loát, vẽ liền mạch. Tranh trên vách minh họa lại các cảnh Đức Phật phổ độ chúng sinh, sinh động và linh hoạt, đẹp lung linh. Người ta nói, người ngoài nhìn cho vui, người trong nhìn để hiểu. Đối với Đông Cô, hội họa là thứ nàng am hiểu nhất, người trong của người trong, nàng ngắm kỹ lưỡng từng bức họa, lúc thì gật gù lúc thì chau mày, lúc thì lướt ngang qua, lúc thì đứng trước một bức tranh hồi lâu.

“Thí chủ là người yêu hội họa, am hiểu hội họa.”

Phía sau bất chợt có tiếng nói, Đông Cô giật mình, ngoái đầu, thấy có một vị sư cô đang đứng sau lưng. Vị sư cô này tuổi đã cao, mặc áo giản dị, nét mặt vô cùng từ ái, trông như lúc nào cũng tươi cười. Chiếc áo nhà sư của bà có dính một chút bột vàng, Đông Cô nghĩ bụng, chắc là người vẽ tranh trong chùa.

“Con sơ ý, mãi xem tranh quá say mê, xin thầy thứ lỗi.”

“Nào có nào có, là lão tăng đã làm phiền đến thí chủ.” Vị sư già xua tay, chỉ một bên, ra ý cho nàng đi theo bà.

Bà đưa Đông Cô đi sâu vào chỗ có tranh trên vách hơn.

“Lão tăng đã để ý đến thí chủ này giờ, phát hiện thí chủ có vẽ như rất am hiểu về hội họa.”

Đông Cô mỉm cười, “Thầy đã quá khen rồi, con chỉ là một kẻ bị những bức tranh tuyệt vời này thu hút thôi.”

“Tại sao thí chủ tới đây?”

Đông Cô âm thầm thở dài, thuật lại sự việc cho sư cô nghe.

“Thì ra là vậy.” Vị sư già vỗ vỗ vai Đông Cô, nói: “Có lẽ thí chủ không biết, bột màu này là được chế ở Tây Vực mang về, bình thường rất khan hiếm, cho dù là đối với chùa của chúng tôi, cũng là thứ vô cùng quý báu, cho nên không thể bán cho ai được.”

Đông Cô vỡ lẽ, “Thì ra là vậy.”

Vị sư gật đầu.

Thảo nào chẳng nơi đâu bán, trong chùa cũng không chịu bán.

Đông Cô hành lễ với vị sư cô, “Cảm tạ thầy đã chỉ bảo.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Đông Cô ngạc nhiên phát hiện, vị sư cô này hiểu biết rất sâu rộng về các kỹ thuật hội họa, nói chuyện với bà, nàng đã học được không ít điều. Nàng thâm nghĩ may sao mình ra sau núi, nếu như ban nãy cứ thế mà rời đi, thì đã bỏ lỡ mất rồi.

Đi một mạch đến trước một biệt viện, vị sư già dừng bước, ra ý cho Đông Cô vào trong sân ngồi lên tảng đá nghỉ ngơi.

“Xin thí chủ lượng thứ, viện này là nơi tu hành của cao tăng trong chùa, người ngoài không vào trong được.”

“Đương nhiên đương nhiên, con ngồi ở đây một chút là được.”

Vị sư già có vẻ như rất thích trò chuyện với Đông Cô, vì Đông Cô hiểu biết rất nhiều về hội họa, hơn nữa có rất nhiều ý tưởng và quan niệm mang từ kiếp trước, ở kiếp này trở thành tiên phong.

Hai người vui vẻ trao đổi rất lâu, mắt thấy sắc trời đã tối dần, Đông Cô liền đứng lên cáo từ.

“Được nói chuyện với thí chủ, thật sự đã khiến lão tăng được mở mang con mắt.”

Đông Cô khiêm tốn xua tay, “Nào có nào có, thầy mới là người đã dạy cho con rất nhiều.”

Nàng thật lòng bái phục vị sư già này, tuy kỹ thuật hội họa của bản thân nàng cao siêu, nhưng đều do rất nhiều người đi trước để lại, hết thầy đã được tổng kết trọn gói. Trong khi ở thế giới này, mọi người hoàn toàn phải tự dựa vào hiểu biết của bản thân, từ từ tìm tòi, từ từ luyện tập. Lấy những bức tranh trên vách núi làm ví dụ, bao nhiêu vị họa sĩ trong chùa đã trút không biết bao nhiêu tâm huyết của mình vào một bức tranh, cuối cùng mới có thể để lại những tác phẩm lưu truyền nhân thế như vậy, vì thế, Đông Cô đặc biệt kính trọng họ.

“Nếu như thí chủ rảnh rỗi, nơi đây lúc nào cũng hoan nghênh.”

“Nếu như con rảnh rỗi, nhất định.....”

Câu nói của Đông Cô chưa kịp dứt, đã dừng ngay ở đó.

Nàng không sao tin được mắt mình, nhìn về một hướng—

La Hầu?!

hết chương 8

10. Chương 9: Chàng Là Người Đàn Ông Của Con!

La Hầu??!

Mắt Đông Cô mở to ra —

Bóng dáng quen thuộc ấy đứng trong một góc của khuôn viên, lưng xây về phía của Đông Cô. Chàng nắm cây gậy chống trong tay, cẩn thận nhìn đường dưới đất, rồi đi về phía cửa sau của khuôn viên.

Đông Cô vụt đứng lên, tuy khoảng cách rất xa, tuy không xoay người, nhưng bộ dạng của La Hầu quá bất mắt, vóc dáng cao lớn của chàng, cùng với đôi chân thiếu vắng của chàng.

“Thí chủ.”

Vị sư cô già trông thấy Đông Cô vẫn luôn dõi mắt theo người đàn ông tàn tật nọ, cũng đứng lên.

“Thí chủ, người đó sẽ rời khỏi núi ngay, xin thí chủ thứ cho.”

Bà cho rằng Đông Cô đang không hài lòng vì đã nhìn thấy một người tàn tật xuất hiện ở Gia Nhã Tự, cho nên lên tiếng nói giúp. Theo luật của triều đại này, người khuyết tật không được phép vào chốn của triều đình và Phật viện, huống chi Gia Nhã Tự này thuộc hàng miếu tự vang danh thiên hạ.

Đông Cô nào còn hơi sức đi nghĩ đến mấy chuyện đó, trong đầu nàng vô cùng hỗn loạn.

Vì sao La Hầu đến nơi này, sao chàng lại có thể đến nơi này?

Chàng đã làm thế nào để leo được lên núi, vừa rồi cặp đùi chàng trông run rẩy nữa là, làm sao chàng có thể leo lên được đến trên núi?!

Ở bên kia, La Hầu vẫn đang thận trọng chống gậy “bước” qua ngạch cửa sau khuôn viên. Một động tác vô cùng đơn giản, nhưng chàng làm trông vô cùng hao sức.

Cơ thể của La Hầu thoáng chới với, Đông Cô không còn lo nghĩ đến gì khác nữa, nàng vội vã muốn xông đến bên La Hầu. Nhưng nàng vừa mới nhích người, vị sư cô già liền đặt tay lên vai nàng.

“Thí chủ, trông cô cũng là một con người lương thiện, khẩn mong cô giữ kín giùm cho.”

Kẻ khuyết tật nếu đặt chân vào thánh địa chốn của Phật, tội đáng trừng phạt.

Đông Cô lắc đầu, La Hầu sắp sửa xuống núi tới nơi, nàng không kịp giải thích, chỉ muốn tìm cách thoát khỏi tay của vị sư cô.

Điều kỳ lạ là, bàn tay của vị sư già như bám rễ trên vai nàng, khiến cho Đông Cô không sao hất ra được hòng thoát khỏi. Nhưng nhìn vào thì chỉ giống như vị sư cô ấy đang thông dong đặt tay trên vai nàng mà thôi. Chỉ là nàng cảm thấy vai mình nặng tựa ngàn cân, cả thân hình như đang muốn lún xuống. Nhìn thấy Đông Cô không ngừng giãy ra, vị sư già cũng hơi sốt ruột.

“Thí chủ, hãy hiểu cách khoan dung lượng thứ cho nhau, tội gì cứ mãi không buông tha.”

Đông Cô bị đè đến sắp nói không nên lời, nàng chống một tay lên bàn, tay kia đẩy tay của vị sư cô già lên.

“Không phải.....”

“Chúng nhân bình đẳng, lại chốn cửa Phật đều vì có việc muốn cầu xin.”

“Đừng như vậy mà..... chàng là.....”

“Người đó là ——”

“Người đó xưa nay chưa từng gây cản trở cho ai, thí chủ không cách nào khoan dung chỉ một lần thôi sao?”

“CHÀNG LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA CON——!!” Đông Cô không sao nhịn được nữa, gào rống lên.

“.....”

Lời vừa dứt, xung quanh lặng ngắt như tờ.

“Thí chủ?”

Tay của vị sư già giảm bớt sức, nhưng vẫn chưa buông, Đông Cô bớt nóng vội.

“Đại sư, người đã hiểu lầm.”

Thấy bộ dạng của Đông Cô như thế, vị sư già cũng hơi ngẩn người ra, sững sốt nửa giây, cuối cùng bà buông tay.

“Vừa rồi thí chủ nói rằng.....”

Đông Cô nắn nắn bả vai, cũng biết nếu hiện giờ không giải thích rõ ràng, vị sư cô này chắc chắn sẽ không để cho nàng yên.

Nàng gật đầu: “Thưa vâng, chàng là tướng công của con.”

Vị sư cô già cảm thấy bản thân mình 10 tuổi vào cửa Phật, ở bên kinh đèn gần 60 năm trời, vẫn chưa từng ngạc nhiên như hiện giờ.

“Người đàn ông ban nãy, là tướng công của thí chủ?”

Đông Cô cau mày, sao mới rồi vị sư cô già này nói chuyện có vẻ thông thái bất phàm, bây giờ lại như nói chả hiểu câu nào thế nhỉ.

“Thưa vâng, tên chàng là La Hầu, là tướng công chưa cưới của con, con sẽ cưới chàng về nhanh thôi.”

Đôi tròng mắt của vị sư cô đảo nhanh, như đang nhớ lại điều gì, sau đó hiểu ra, mỉm cười.

“Thì ra là thế, lão tăng đã mạo phạm rồi.”

Thật ra Đông Cô hoàn toàn không tức giận, trái lại nàng còn rất biết ơn vị sư cô này, những lời bà nói lúc ban nãy, cùng với những hành vi của bà, đều là để bảo vệ La Hầu. Đông Cô trình trọng hành lễ với bà.

“Là sai lầm của con, đã không giải thích rõ với thầy.”

Nàng chân thành nói với vị sư cô: “Lòng của thầy là lòng dạ Bồ Tát, độ lượng với chúng sinh, con thay mặt La Hầu cảm tạ người.”

“Không.” Vị sư cô già nhìn vào mắt Đông Cô, “So với lão tăng, thí chủ mới là người không màng lời người đời — đóng tai lại với những lời vô nghĩa; không để cho bề ngoài làm mờ mắt — đóng mắt lại với ảo ảnh; biết dùng tâm để nhìn thấy sự thật.”

Đông Cô muốn nói với bà, La Hầu là người tốt nhất trên đời, chàng xứng đáng được yêu thương, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng không nói ra.

“Thưa thầy, con xin cáo từ.”

“Thí chủ chờ một chút.” Vị sư già gọi Đông Cô lại, “Xin thí chủ đợi lão tăng, lão tăng đi một chút sẽ quay lại.”

Đông Cô không muốn mất thêm thời gian, hiện giờ trong lòng nàng rất lo lắng cho La Hầu. Vị sư già thấy vậy, hiểu ra,

“Thí chủ đừng lo lắng, tâm chí của người đó kiên định, có thể lên được, thì đương nhiên có thể xuống được.”

Đông Cô cuối cùng gật đầu.

Sư cô xoay người đi vào trong thiền viện, chẳng mấy chốc sau, đem ra một cái túi nhỏ.

Bà đưa cái túi đó cho Đông Cô.

“Thưa đây là gì?”

“Chỉ một ít vật rất tầm thường, thí chủ hữu duyên, vậy hãy mang về làm kỷ niệm.”

“Đây..... Không bỏ công sức không thể được hưởng lộc, con xin cảm tạ ý tốt của người.”

Vị sư già khẳng khẳng dúi cái túi cho Đông Cô, Đông Cô không sao đẩy ra được, đành nhận lấy, sau đó phát hiện chiếc túi rất nặng.

“Thí chủ, thí chủ có thể hứa với lão tăng một điều được không.” Vị sư già lại hỏi.

“Con kính phục cách làm người của đại sư, có chuyện gì xin người cứ nói, con sẽ cố gắng hết sức.”

“Đừng ngăn cản người kia, để cho người đó tự về nhà một mình.”

Đông Cô sững sốt, không sao ngờ được vị sư cô già lại có một yêu cầu như vậy.

“Thưa vì sao?”

“Trước đó lão tăng đã nói, tâm chí của người ấy kiên định, lão tăng đoán, có lẽ lần này đến Gia Nhã Tự, người đó không nói cho thí chủ biết, đúng không?”

Nghe xong câu hỏi, Đông Cô hơi ủ rũ.

“Vâng, chàng không nói cho con biết, con cũng không rõ vì sao.” La Hầu không tin nàng sao, chàng có chuyện gì phải tìm đến Gia Nhã Tự mà không nói cho nàng biết để nàng đến.

“Thí chủ đừng bận lòng.” Vị sư cô già mang nét mặt thấu hiểu, “Người đó chưa nói cho thí chủ biết, tức là không muốn thí chủ biết, nếu như thí chủ xuất hiện ngay bây giờ, người đó sẽ đâm ra bất an. Nếu vậy, chỉ bằng vờ như không biết.”

Lời của vị sư cô rất có lý, Đông Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định không để cho La Hầu phải bận lòng.

“Vâng, con sẽ vờ như không biết.”

Vị sư cô gật gù.

“Vậy con xin cáo từ.”

Tuy Đông Cô đã quyết định không xuất hiện, nhưng kêu nàng xuống núi ra về một mình, là không có khả năng.

Được sư cô cho phép, Đông Cô đi xuyên qua khuôn viên, rồi cũng từ cửa sau leo xuống núi.

Lúc này nói nhiều như thế với sư cô, nàng tưởng La Hầu đã đi xa lắm rồi, đang còn định hồi hã rượt theo, liền thấy bóng dáng cao lớn ấy.

Đông Cô vội vàng thu bước, trốn vào sau cánh cửa sau của sân viện, nhìn theo La Hầu.

Lâu như thế, mà La Hầu mới chỉ đi xuống được có vồn vẹn 10 bậc thang. Đường núi của ngọn núi này nổi tiếng hiểm trở, người thường đi đã vất vả, huống chi La Hầu. Tay phải của chàng nắm chặt lấy gậy chống, thân hình lắc lư để giữ thăng bằng, có lẽ đã đi quá nhiều, chân gỗ bên trái có vẻ nặng nề. Gặp những bậc thang khá cao, thì chàng liền nhấc gậy, ngồi hẳn xuống bậc thang, rồi lết xuống. Với cách này, thứ chống dưới đất chỉ còn mỗi chiếc chân trái của chàng, gánh nặng rất lớn. Đông Cô thấy lúc chàng trượt xuống, đầu gối trái hơi cong, là do chỗ gót chân trái phải chịu quá nhiều sức ép nên mới thế. Đông Cô cắn chặt răng. Đây là bàn chân gỗ trời ơi, cứng như thế, mà hết lần này đến lần nọ nện xuống, phải đau đến mức nào.

Nàng muốn xông đến, ôm lấy chàng, dìu đỡ chàng. Nàng cũng muốn hôn chàng.

Nhưng nàng vẫn không bước ra. Nàng nhìn theo bóng lưng tập tễnh nhưng kiên định ấy, nhìn rồi nhìn, trong lòng bỗng sinh hận —

Tại sao, tại sao chàng không tin ta. Tại sao chàng nhất định phải làm như vậy, có chuyện gì chàng không nói được cho ta biết, nhất định phải một mình chàng tìm đến một nơi xa xôi như thế này.

Rốt cuộc là vì sao.....

Nghĩ tới nghĩ lui, bất kể phần nộ hay thương yêu, tất cả tình cảm của Đông Cô đều hoá thành nước, rưng rưng đọng mắt, dõi nhìn theo bóng lưng ấy.

Trong căn phòng bên hông của thiền viện, cánh cửa sổ vuông hơi hé mở, có một người ngồi bên cửa sổ đưa mắt nhìn theo.

Trên chiếc bàn nhỏ trước mặt y có một chén trà, vẫn còn đang nóng. Ngón tay thon dài của người nọ nhẹ nhàng nâng nắp của chén trà, phất qua miệng chén trà nhiều lần.

Quân hầu thấy y cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ lên tiếng:

“Cậu chủ, người nhìn gì thế ạ, chăm chú quá.”

Cô gái ngoài cửa đã đi rồi.

Y hơi cúi đầu, nhìn chén trà trong tay, nước trà trong chén vẫn còn rất nóng, bốc lên một làn khói trắng mịn mờ.

Quân hầu thấy cậu chủ nhà mình hơi thất thường, lại dè dặt hỏi: “Cậu ơi?”

Y vẫn tiếp tục nhìn chén trà trong tay, giọng như hỏi quân hầu, lại như đang tự nói một mình.

“Phải có tình nghĩa cỡ nào, mới có thể dùng ánh mắt ấy để nhìn.....”

Quân hầu không hiểu rõ, “Sao cơ ạ? Cậu chủ?”

Y khẽ cười, đặt nắp ấm trà xuống.

“Không có gì.”

Bình Nhi lấy làm khó hiểu nhìn cậu chủ của mình, nghĩ bụng tâm tư của cậu chủ đúng là khó đoán.

“Kétttt—”

Bình Nhi xoay người, cánh cửa gỗ bị đẩy mở, có một người bước vào từ bên ngoài, chính là vị sư cô đã nói chuyện với Đông Cô ban nãy. Sư cô đến trước băng ghế, Bình Nhi thấy bà liền hành lễ, vị sư già ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

“Tiểu Vương Gia đã ngồi đây suốt một ngày, liệu có việc gì cần đến lão tăng.”

An Kinh khẽ lắc đầu.

“Như Cầm đại sư, vì sao người để cho người đàn ông lúc này vào Gia Nhã Tự.” Giọng của y giống như con người y, trong lành ấm áp, dịu dàng lễ độ. Thì ra vị sư già ấy không là ai khác, chính là nhà sư chủ trì của Gia Nhã Tự — thiền sư Như Cầm.

Tuy y hỏi như thế, nhưng sư cô biết An Kinh hoàn toàn không có ý trách móc.

“Lão tăng không còn cách nào khác.” Bà nhớ lại tình cảnh lúc bà mới gặp người đàn ông ấy ngày hôm qua, “Bản thân anh ta biết mình không thể quang minh chính đại bước vào Gia Nhã Tự, liền leo từ phía sau núi lên. Lúc đó lão tăng đang vẽ tranh ở sau núi, thấy anh ta vất vả tiến vào, trong lòng không nỡ, liền hỏi vì sao anh ta nhất định phải vào Gia Nhã Tự. Anh ta nói có điều cần cầu xin. Lão tăng nói với anh ta, một người mang khuyết tật trên mình như anh ta sẽ không vào Gia Nhã Tự được, anh ta cũng không nói gì thêm, chỉ cầm cây gậy đứng yên phía sau núi mà đợi.”

An Kinh ngược mắt, đôi mắt trong sáng xinh đẹp nhìn vị thiền sư Như Cầm.

“Cứ đứng đợi?”

Như Cầm gật đầu, “Phải, đợi nguyên một buổi tối, lão tăng ngồi trong viện tụng kinh Phật, anh ta cứ đứng phía bên ngoài mà đợi, tâm trí lão tăng không kiên định, nên không nhẫn tâm, liền bước ra sau núi lúc ban khuya.”

An Kinh hơi hành lễ với nhà sư: “Tâm địa đại sư từ bi, An Kinh kính phục.”

Như Cầm xua tay, cảm thán: “Từ bi không bằng kiên cường, lúc lão tăng chạy ra phía sau núi, người đàn ông nọ vẫn còn đứng đấy. Anh ta chỉ có một chân, lúc lão tăng gặp anh ta, anh ta đã phải dùng hai tay để bám lấy gậy mới có thể giữ cho người không bị ngã.”

Không biết An Kinh nghĩ đến điều gì, trên khoé môi mang nét cười, “Thế mà có thể kiên trì đến nước ấy.”

Như Cầm gật đầu, “Lúc đó lão tăng không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa anh ta vào trong chùa, hỏi anh ta có gì cần cầu xin.”

An Kinh khẽ lầm bầm: “Y có gì cần cầu xin?”

Như Cầm thở dài, “Anh ta cầu lão tăng một tấm bùa may mắn.”

Bình Nhi ở kế bên kinh ngạc buột miệng, “Người này lạ thật, mất bao nhiêu đó công sức mà chỉ đi cầu một tấm bùa may mắn.”

Bùa may mắn là một tấm bùa hộ thân tầm thường nhất của Gia Nhã Tự, phần lớn là cầu cho người phải lên đường đi xa, có tác dụng bảo vệ và mang lại may mắn cho người đó, giúp tránh xa những vật không sạch sẽ. Không trách được vì sao Bình Nhi kinh ngạc. Người đàn ông kia lê tấm thân tàn tật, mất bao nhiêu sức chịu bao nhiêu cực khổ mới tới được Gia Nhã Tự, lại chỉ đi cầu một tấm bùa vô cùng tầm thường, đúng là rất kỳ lạ.

“Chỉ cầu một tấm bùa may mắn?”

Như Cầm gật đầu, “Đúng, chỉ cầu một tấm bùa may mắn.”

An Kinh chau mày.

Vẻ đẹp của y cao sang thanh nhã, ngồi nơi đó, như một bức tranh phong cảnh. Cặp mày hơi nhíu lại, liền như gió xuân thoáng động trên mặt hồ, như gió hè lay cành liễu, yếu điệu nhưng u buồn, khiến người ta đem lòng thương tiếc.

“Vì sao chỉ xin vật tầm thường này?”

Nghe câu hỏi của An Kinh, Như Cầm cười, khuôn mặt già nua bỗng chốc như trẻ đi nhiều tuổi.

“Trên đời này những ai có tâm chí kiên cường nhất, sẽ không sợ nguy hiểm tính mạng, mà sợ lúc động tình. Hễ động tình rồi, cả đời sẽ như đi trên băng mỏng, không cẩn thận sẽ thành vạn kiếp bất phục.”

hết chương 9

11. Chương 10: Cầu May Mắn Cho Nàng

cảnh báo: chương này hơi “nặng” máu me, ai ăn uống gì thì ăn cho xong rồi hăng đọc. Liên quan đến cái chân tàn phế của nam chính.

“Trên đời này những ai có tâm chí kiên cường nhất, sẽ không sợ nguy hiểm tính mạng, mà sợ lúc động tình. Hễ động tình rồi, cả đời sẽ như đi trên băng mỏng, không cẩn thận sẽ thành vạn kiếp bất phục.”

Khoẻ miệng nhỏ xinh của An Kinh hơi nhếch lên.

“Thảo nào dùng ánh mắt ấy mà nhìn hấn.....”

Như Cầm không nghe rõ, hỏi lại: “Tiểu Vương Gia nói gì?”

An Kinh không muốn nói thêm, lắc đầu đáp: “Không có gì.” Y nâng chén trà hớp một ngụm, nhìn Như Cầm như cười như không.

“Đại Sư đưa bột màu quý giá cho một người ngoài, không thấy tiếc sao?”

Như Cầm cười lớn.

“Thứ con người khó cầu được nhất trên đời là tấm lòng, cô ấy đã có, lão tăng vì thế mà đưa thêm chút bột màu, thêu hoa trên gấm, có gì không tốt.” Hơn nữa với năng lực của cô ấy, nhất định sẽ không lãng phí bột màu.

An Kinh nâng chén trà, khẽ ngửi mùi hương.

“Tấm lòng” sao, bởi tấm lòng, cho nên mới có được ánh mắt gần như khiến người khác tan chảy sao.....

“Cậu chủ, sắc trời đã muộn, nếu không xuống núi thì sẽ không kịp nữa.”

Bình Nhi đứng bên, nghe cậu chủ nhà mình nói chuyện với thiền sư Như Cầm, tách từng câu ra thì hẳn nghe có vẻ hiểu, nhưng gộp lại chung thì cảm thấy cơ bản là nghe không hiểu nổi.

An Kinh buông chén trà, đứng dậy.

“Cảm tạ đại sư chiêu đãi, sắc trời đã muộn, chúng tôi đi đây.”

Như Cầm nể thân phận cao quý của y, vốn định tìm người đưa y xuống núi, nhưng An Kinh một mực muốn tự rời đi.

“Đại sư không cần phải bận lòng.”

Vốn là vì muốn tránh đám đông, An Kinh và tên người hầu leo lên từ phía sau núi, nhưng không biết vì sao, An Kinh hoàn toàn không muốn rời đi bằng lối sau.

Tên đàn ông tàn phế kia xuống núi cực kỳ chậm, nếu mình đi lối sau, chắc chắn sẽ chạm mặt hắn và người con gái kia.

An Kinh không muốn thấy lại ánh mắt khiến người ta tan chảy của người con gái đó.

“Bình Nhi, chúng ta xuống núi bằng lối trước.”

“Thưa vâng, cậu chủ.” Bình Nhi tuy lấy làm lạ vì sao đi lối trước, nhưng hắn theo An Kinh từ bé, lời của tiểu vương gia đối với hắn to như bầu trời, hắn chỉ cần ngoan ngoãn vâng theo là được.

An Kinh đẩy cửa, một ngọn gió trong lành thổi qua tà áo trắng như tuyết của y.

Y ngược mắt nhìn lên, tịch dương đã ngả hướng tây, ráng hồng giăng đầy trời. Ráng chiều chiếu trên dáng người thẳng tắp cân đối của y, như rắc một lớp nhũ kim, toả ánh sáng dịu dịu, đẹp như trong mộng.

Đôi mắt nhạt màu xinh đẹp của y ánh những áng mây hồng, miệng lẩm bẩm: “Thế gian này bao nhiêu điều bất công, chỉ có tình là công bằng. Lúc nên có, dẫu thân thể thấp hèn, nó cũng sẽ không phụ người, lúc không nên có, dẫu là vương hầu hay trạng tướng, nó cũng không màng đến.”

Bình Nhi đến bên An Kinh, cung kính hỏi: “Cậu chủ?”

An Kinh khẽ cười một tiếng, “Đi thôi.”

Thiền sư Như Cầm ở lại trong gian phòng nhỏ kia. Dẫu An Kinh mang thân phận cao quý đến vậy, bà vẫn không ra tiễn. Tự mình châm một ấm nước nóng, ngồi nhìn chăm chăm ngọn lửa đang đun nước, nhảy nhót khắp nơi, từng đợt từng đợt. Tiếng nói của An Kinh rất khẽ, nhưng bà đã nghe được hết.

Ngọn lửa ánh lên trong mắt vị sư già, trong căn phòng vắng không một bóng người, bà nói như đáp lời An Kinh:

“Đúng vậy, tình là thứ duy nhất công bằng trên thế gian này, khi nó không đến, cho dù có đi đâu tìm, nó cũng sẽ không xuất hiện.” Khuôn mặt già nua của Như Cầm mang nụ cười của người đã thấu hiểu sự đời, “Nhưng khi nó đến, bất kể thân phận, cũng sẽ không trốn được.”

Ở một nơi khác, Đông Cô vẫn theo La Hầu từ xa.

Trong núi lạnh, chàng lại không mặc nhiều quần áo, vẫn chỉ mỗi chiếc áo vải thô màu xanh thẫm. Trời tối dần, trong núi trở lạnh, Đông Cô ngây dại nhìn theo, cảm thấy lòng mình còn lạnh hơn cả núi rừng này.

Dáng người La Hầu cao lớn nên đi đứng rất vất vưởng, hơn nữa đi càng nhiều thì thể lực của chàng càng tiêu hao nhanh hơn, vấp ngã hết lần này đến lần nọ. Lúc vấp ngã, chàng rất biết cách bảo vệ bản thân, luôn để cho phía bên trái chạm đất trước, cố gắng không để cho chỗ đùi phải bị cụt của mình va xuống đất. Số lần ngã tăng lên, thì chàng liền tìm một tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi, co giãn cổ tay của mình, thỉnh thoảng cũng nắn bóp chỗ đùi cụt bên phải, sau đó chống gậy tiếp tục đi. Đường đi gian khó như thế, mà chàng không một lời oán trách, Đông Cô gần như có thể cảm nhận được sắc mặt bình thản của chàng và đôi mắt phẳng lặng.

Theo đến cuối cùng, nỗi đau trong lòng Đông Cô đã chết lặng, nàng không còn biểu cảm nào trên mặt nữa, nhìn La Hầu ngồi xuống đất nghỉ hết lần này đến lần nọ, đứng lên, ngã xuống, rồi lại đứng lên.....

Lúc xuống được đến thị trấn từ trên núi, thì đã là giữa khuya.

Đông Cô vẫn không yên lòng, nàng theo La Hầu vào đến trong khách điểm. La Hầu có khuyết tật, không ở phòng tốt được, cho dù trả tiền cũng chỉ trọ được trong chái. Chàng chống gậy vào đến được sân sau của khách điểm thì tay đã không kiềm được mà run lên. Hôm nay đã đến cực hạn rồi.

La Hầu đẩy cửa mở, gian phòng rất nhỏ, một chiếc giường, thêm một chiếc bàn con, gần như đã chiếm toàn bộ diện tích, không có chỗ để đặt ghế. Chàng ngồi xuống giường, để gậy dựa vào khung giường, sau đó cấn thận cởi giày. Lúc tháo chiếc chân gỗ ra, chàng phải ngừng vài lần, đau đến khắp mình đổ mồ hôi lạnh. Cởi xong chân giả, bên trong toàn vết máu. Chỗ băng dùng để bọc phần chân tàn khuyết đã sớm đóng thành một nùi giẻ đầy máu. La Hầu tháo từng lớp băng ra, lớp cuối cùng tiếp xúc với chân chàng dính rất chặt, chàng kéo nhẹ vài lần không thành công, cuối cùng bực dọc, vừa giật mạnh băng ra liền kéo theo da thịt từ vết thương. Vết thương chỗ cụt đau đớn kịch liệt, La Hầu cắn chặt răng để chống chọi cho qua lúc đau nhất.

Trong lúc mặt đầm đìa mồ hôi, chàng nhìn chiếc chân tàn của mình, gót chân trông hươu trông hoác, chỗ bị cụt sưng tấy và đổi qua màu đen, có nơi đang chảy máu, có nơi đã đóng vảy. La Hầu nhìn một lúc, nhàu chặt mày, cảm thấy trong lòng vô cùng phiền muộn, gom giẻ băng cuộn lại, vứt qua một bên. Chàng đổ mình xuống giường, chẳng buồn xử lý phần chân bị thương, cứ phơi mình như thế.

Ngửa mặt nhìn trần nhà rất thấp của căn phòng, La Hầu đặt tay nơi vạt áo, không ngừng vuốt ve tấm bùa nhỏ bé nằm bên trong, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn. Bùa may mắn của Gia Nhĩ Tự rất linh nghiệm, có thể xua đuổi được hết những sự dữ, nàng đeo nó, khi đến gặp mình, sẽ không còn phải lo gì nữa.

Bàn tay đầy vết chai của La Hầu nắm chặt lấy tấm bùa may mắn, ngủ thiếp đi.

Đông Cô đưa La Hầu vào đến trong khách điểm rồi mới ra về, trên đường về nàng như thất hồn lạc phách, trong đầu ong ong, muốn suy nghĩ đến một số việc, nhưng không có sao nghĩ được gì cho đành hoàng. Về đến phòng, nàng đốt đèn dầu, nhìn ánh sáng leo lét, ngồi ngây người suốt một đêm.

Túi vải vị sư già cho nàng, nàng đã mở ra xem, bên trong đầy bột màu được mài từ đá, đủ để dùng rất lâu. Nàng bình tĩnh không chút dao động nhìn túi vải đựng bột màu mang giá trị không nhỏ, không chút cảm kích hoặc kinh ngạc.

Nàng quay đầu nhìn ngọn lửa nhỏ leo lét, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi.

Rốt cuộc ta phải làm sao đây.

Phải làm sao đây.....

Sáng sớm hôm sau, Đông Cô mua một số thuốc trị thương từ tiệm thuốc trong thị trấn, cất đi cùng với bột màu. Nàng đánh xe ngựa mau mau quay về Tích Thành, nàng phải đi cho kịp trước khi La Hầu về, không để cho chàng đánh hơi được có gì khác thường. Do xuất phát sớm, suốt đường Đông Cô chẳng buồn ăn cơm trưa, mãi lo chạy xe, cho nên đến chiều nàng đã về được đến Tích Thành. Nàng quay lại xưởng gỗ của Lý Khương Liễm trước, cất bột màu cho kỹ.

“Đông Cô? Em về nhanh vậy sao?”

Khương Liễm đang làm việc trong xưởng gỗ, thấy Đông Cô về, buông đồ trong tay, chạy ra đón.

“Đông Cô mau tới nhìn.”

Đông Cô bị Khương Liễm kéo ra sau, nơi ấy có một tấm bình phong đã được làm xong.

“Ồ, sao chị làm xong nhanh thế?”

Lý Khương Liễm cười rộ lên, “Thế nào, tay nghề của chị không tệ đúng không, đây chỉ là dạng thô, em nhìn xem thế nào, nếu không hài lòng thì chị sẽ sửa.”

Đông Cô vội lắc đầu, “Không không không, cái này tốt lắm ạ.” Nàng thật sự bị kinh ngạc, Khương Liễm chọn vật liệu cho tấm bình phong này rất kỹ, thủ nghệ tinh xảo, tốt hơn không biết bao nhiêu lần những tấm bình phong được máy móc cắt hàng loạt trong kiếp trước, vượt tất cả mong muốn của Đông Cô.

“Nếu Đông Cô cảm thấy được, chị sẽ cứ chiều theo vậy mà làm.”

Đông Cô gật đầu, “Vâng, cứ chiều theo vậy mà làm.”

Khương Liễm giữ Đông Cô lại trò chuyện rất lâu, Đông Cô thuật lại hết những gì tai nghe mắt thấy ở Gia Nhã Tự cho Khương Liễm nghe, nhưng giữ phần có liên quan đến La Hầu.

“Thế cơ à? Bột màu ở Gia Nhã Tự được quản lý nghiêm khắc đến vậy, thế mà Đông Cô vẫn xin được, có thể thấy đó là ý trời.” Đông Cô chỉ nói với Khương Liễm rằng bản thân nàng và thợ vẽ ở Gia Nhã Tự nói chuyện vui vẻ với nhau, thợ vẽ liền cho nàng bột màu.

Đông Cô nhìn sắc trời bên ngoài, cảm thấy chắc tầm này La Hầu sắp về rồi, liền nói với Khương Liễm:

“Khương Liễm, em phải đi tắm rửa trước, chút nữa sẽ phải đi ra ngoài.”

Khương Liễm ngạc nhiên, “Muộn như thế rồi, còn đi đâu nữa?”

Đông Cô không giỏi nói dối, nàng ấp úng đáp: “Có chút việc liên quan đến hội họa, em phải đi hỏi thăm một số tiệm tranh.”

“Thì ra là thế, vậy Đông Cô đi tắm rửa đi.”

Tạm biệt Khương Liễm rồi, Đông Cô quay về phòng, đầu tiên là rửa ráy một phen, suốt nửa ngày đi đường, khắp người toàn bụi bặm. Nàng thay một bộ đồ sạch, nhìn phần thuốc chữa thương mình đã mua trong tiệm thuốc dưới chân núi Kỳ Sơn; đem nó theo có lẽ sẽ khiến La Hầu nghi ngờ, nhưng nếu không đem, nàng sẽ không yên tâm, không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy La Hầu sẽ không xử lý vết thương ở chân của mình bằng lòng. Do dự hồi lâu, nàng vẫn giắt túi thuốc vào trong người.

Hết chương 10

Giải thích sơ sơ về tên của các nhân vật chính:

La Hầu, Hầu cùng nghĩa trong “quan hầu” “vương hầu” v.v., chức quan đứng thứ nhì trong 5 chức. Ngoài ra cũng đọc là “Hậu,” có nghĩa là “đẹp,” mình đoán trong chế độ này thì chắc cha mẹ La Hầu mong cái nghĩa “đẹp,” cả hai đều cùng 1 cái phát âm bên tiếng Phổ Thông.

Tề Đông Cô = nắm đông cô (chắc lượm được trong rừng nhìn như cái nắm??)

An Kinh: An trong bình an, Kinh trong “mạnh mẽ, sức mạnh dữ dội” (mãnh nam La Hầu thì “đẹp” tiểu vương gia mỹ nhân thì “dữ dội, mạnh mẽ” lol).

12. Chương 11: Ải Tình Khó Vượt

Đi trên đường, phố phường gần như không còn một bóng người.

Sắc trời đã rất muộn, giờ này mà đến nhà một người đàn ông, nếu để hàng xóm nhìn thấy, không biết sẽ nói thành cái dạng gì. Nhưng Đông Cô chẳng còn sức đi lo nghĩ nhiều nữa, dù sao thanh danh cũng đã như vậy rồi, bất kể của nàng hay La Hầu, đều không thể tệ hơn được nữa. Mà so với những thứ hào huyền hư ảo như danh tiết, Đông Cô lo lắng về thương thể của La Hầu hơn.

Nàng chạy đến quán rượu của La Hầu trước, nơi ấy cửa đóng then cài, hôm nay về thì đã quá muộn, không mở quán được. Đông Cô chạy ra phía sau quán rượu, đứng trước cánh cửa gỗ nhỏ của nhà La Hầu. Nàng có một cảm giác rất mãnh liệt, La Hầu đã về.

Kể ra thì cũng lạ, suốt dọc đường tâm trạng của nàng cay đắng ngọt bùi lẫn lộn, cảm thấy nguyên một kiếp trước tâm trạng cũng chưa bao giờ nhiều như trên con đường này. Nhưng đến khi nàng đứng trước cửa nhà La Hầu, lúc biết mình sắp sửa gặp chàng, tim nàng lại lắng xuống.

“Cốc cốc—” Đông Cô gõ cửa.

Thoạt tiên trong nhà không ai trả lời, một lúc sau, Đông Cô nghe tiếng khập khiễng gõ trên nền nhà. Vì đang đêm, âm thanh này rất rõ rệt, từng hồi từng hồi, gõ vào tim Đông Cô.

“Kétttt—” Thậm chí La Hầu chẳng hỏi xem là ai, đã mở cửa. Hôm nay lúc về nhà, chàng phát giác vết thương ở chân đã nặng hơn, không đi bộ được nữa, trong lòng càng thêm phiền muộn.

Cửa vừa mở, cả hai người đều sửng sốt. La Hầu sửng sốt là vì chàng vốn không ngờ được Đông Cô sẽ tới, hơn nữa lại vào giờ này. Đông Cô sửng sốt là vì trông thấy La Hầu phải chống hai gậy.

La Hầu sống tự lập, gần như việc gì cũng phải tự làm, cho nên bình thường chàng không thể dùng cả hai tay để chống gậy, Đông Cô chưa từng thấy chàng chống hai gậy.

Sau khi cơn sửng sốt qua đi, Đông Cô lại đau lòng, nhất định là thương thế ở chân chàng đã nặng hơn, không chống nổi 1 gậy nữa. Huống hồ trong bóng đêm, Đông Cô phát hiện La Hầu không hề mang chân giả, chỗ gót chân trái chỉ bó vài lớp băng.

Thấy Đông Cô bắt bập bộ dạng chật vật của mình, trong lòng La Hầu lạnh đi, tay càng siết chặt. Lúc ánh mắt của Đông Cô quét xuống đến cái chân tàn tật của chàng, La Hầu ảm đạm cau mày, vô cùng hối hận đã vì nhất thời muốn cho tiện mà không mang chân giả vào. Thật ra không phải là chàng muốn cho tiện nên không mang chân giả, mà là vì chàng vốn không xỏ vào được nữa. Vì không kịp thời xử lý vết thương, nơi bị cụt của chàng đã sưng lên vô cùng nghiêm trọng, lúc chạm đất sẽ đau đớn kịch liệt, nếu không chàng đã không chống cả hai gậy.

Đông Cô để ý thấy chỗ chân đỏ của La Hầu vô thức nhích lui ra sau, cảm nhận được sự nhạy cảm của chàng, liền nhìn vào mắt La Hầu.

“Không mời ta vào nhà ngồi?”

La Hầu nhìn Đông Cô một cách ngần ngừ, trong bóng đêm, đôi mắt chàng lạnh lẽo. Hai tay chống gậy, chàng chậm chạp nhích người, nhường cho Đông Cô một lối vào.

Chàng gắng sức giữ cho thân hình đứng bằng hai cánh tay, không để chân chạm đất.

Giữa đêm hôm khuya vắng, để cho một người phụ nữ vào trong nhà mình, đối với một người đàn ông mà nói, có nghĩa là gan của anh ta không nhỏ. Nhưng để Đông Cô vào nhà, đối với La Hầu, vấn đề không còn quan trọng nữa. Lần đầu tiên Đông Cô vào nhà La Hầu, nơi trú ngụ của chàng cũng giống như con người chàng, sạch sẽ chỉnh tề, tuy không nhiều đồ đạc, nhưng đều được xếp đặt hợp lý.

Trong nhà chỉ có một gian phòng đốt đèn, đó nhất định là phòng của La Hầu.

Cả một ngày hôm nay Đông Cô ôm tâm sự mà bản thân nàng cũng không giải thích được, chạy đến đây, không có gì có thể ngăn nàng lại, ngay cả La Hầu cũng không được. Lễ nghĩa đạo đức gì gì đó đều bị người con gái vất hết lên chín tầng mây, nàng sải bước rộng tiến lên, đẩy cửa vào, quả nhiên nơi đây là phòng ngủ của La Hầu.

Đông Cô đi phía trước, La Hầu âm thầm thở phào trong lòng. Đấy tim chàng hy vọng Đông Cô đi phía trước, bởi vì tư thế lúc chàng chống hai gậy thật sự không sao gọi là đẹp mắt được. Đông Cô cứ thản nhiên tiến vào trong phòng ngủ của chàng như vậy khiến La Hầu thoáng sửng sốt, rồi cũng vào theo.

Phòng ngủ của La Hầu rất gọn, gọn y như một căn phòng ở khách điểm, một cái giường, chăn gấp rất vuông vắn, có vẻ như La Hầu chưa định đi ngủ. Giữa phòng có một chiếc bàn, trên bàn có một cây đèn dầu đang cháy, ngọn lửa nơi bắc đèn vì cửa mở có gió thổi nên lay động. Trong phòng chỉ có một chiếc ghế, đại khái bao năm qua, ngoài La Hầu ra, chưa ai khác tiến vào gian phòng này. Đông Cô vào đến trong phòng rồi, cứ đứng đưa lưng ra cửa, chờ La Hầu vào.

Nàng biết lúc La Hầu bước qua ngưỡng cửa sẽ rất cực, nhưng nàng sẽ không giúp, cũng sẽ không nhìn chàng.

Bởi vì chàng không thích.

Nàng nghe La Hầu vào phòng, xoay người đóng cửa lại.

Căn phòng yên tĩnh đến khiến lòng người hốt hoảng.

La Hầu không rõ ý của Đông Cô ra sao, nàng không mở miệng nói câu nào, chỉ đứng đó nhìn ngọn đèn dầu trên bàn. Tay của La Hầu thoáng siết cây gậy.

“.....Nàng có việc gì?”

“Không có gì, đến thăm chàng.”

Đông Cô trả lời rất nhanh, giọng yếu ớt, đầu không buồn ngoái lại. Giống như trong ngọn đèn dầu có thứ gì đó đang thu hút nàng, nhìn vô cùng thích thú. Nàng tựa như đang đợi gì đó, lại tựa như chẳng buồn quan tâm đến gì cả. La Hầu chưa từng gặp qua một Đông Cô như thế này, chàng không biết nên làm gì. Tâm đèn dầu bất chợt khê phát ra một tiếng nổ “lách tách,” ngọn lửa lay động, làm cho bóng của hai người trong căn phòng cũng chao nghiêng.

La Hầu nhớ ra một chuyện, ngón tay cái của chàng cạ cạ lên đầu cây gậy, chậm chạp lên tiếng.

“Ta có một món đồ, muốn đưa nàng.”

Cuối cùng Đông Cô ngoái lại nhìn La Hầu.

“Là gì?”

La Hầu nhích gậy chống, xoay người đi đến bên giường, buông gậy ra để dựa vào thành giường, rồi mới có thể khom người. Từ dưới chiếc gối bằng đá, La Hầu lấy ra một vật, nắm trong tay, rồi lại cầm gậy lên, chống cơ thể.

Đông Cô lẳng lặng nhìn chàng.

La Hầu đưa tay về phía Đông Cô, gậy chống đang kẹp dưới nách nên cánh tay của chàng không giơ thẳng được, chỉ có thể đưa về phía trước một chút.

Đông Cô buông ánh mắt xuống tay của La Hầu, đấy chỉ là một chiếc túi màu đỏ nhỏ xíu, nhìn hơi giống túi đựng tiền, nhưng đơn sơ hơn túi đựng tiền rất nhiều. Nàng không nhận lấy.

“Đây là gì?”

La Hầu không ngờ Đông Cô sẽ không nhận, chàng lại dí dí về phía nàng, khẽ nói

“Đây là bùa hộ thân.”

“Có ích gì?”

“Là bùa may mắn.”

“Có ích gì?”

“.....Có thể bảo hộ nàng.”

Đông Cô ngược mắt, nhìn La Hầu.

“Rốt cuộc thì được ích gì?”

Sắc mặt của La Hầu tái mét, cảm thấy lúc này đây, Đông Cô hơi xa lạ. Chàng nắm chặt cứng chiếc túi màu đỏ nhỏ xíu trong tay, những đường gân trên mu bàn tay đều lồi hết lên.

“Nó có thể bảo hộ nàng tránh xa được những thứ không sạch sẽ, bảo hộ cho nàng không bị những thứ ô uế lây nhiễm, bảo hộ cho nàng không bị xui xẻo.”

Liên tiếp 3 từ bảo hộ, mỗi từ vang lên càng khiến người ta tan nát lòng.

Đông Cô chợt hiểu hết thấy. Nàng cảm thấy trái tim của mình đã bị La Hầu triệt để bóp nát hoàn toàn.

“Lấy từ đâu thế?”

“Mua từ phiên chợ.”

Đông Cô cười lạnh một tiếng, “Đồ bán ở chợ tỉnh lẻ mà chàng cũng tin.”

Cánh tay của La Hầu giơ mãi đã đến cực hạn, ánh mắt của chàng thậm chí mang chút khẩn cầu.

“Thứ này thật sự rất linh, nàng hãy tin ta.”

Ta tin chàng, chàng có tin ta không.....

“Ta chưa bao giờ tin những thứ này.”

“Nó thật sự rất linh.”

Đông Cô cười nhạo, “Được, cho dù là nó linh, thì được ích gì.”

Nàng chậm rãi bước về phía La Hầu, La Hầu muốn nhích lui, nhưng khổ nổi cơ thể bất tiện, làm cách nào cũng không tránh được Đông Cô. La Hầu nhìn ánh mắt của Đông Cô, cảm giác như trong ánh mắt đó nhuộm chút điên cuồng.

Đời người khó vượt nhất – ái tình, biết bao nam nữ cuồng si đã treo thân trên một chữ tình đó, hết thấy những gì gọi là “trong một ý niệm thì thành phật, trong một ý niệm thành ma.” Chẳng qua cũng chỉ thế thôi.

Đông Cô đứng trước mặt La Hầu, họ đứng kề sát nhau, trên mặt Đông Cô mang nụ cười lạnh, ngược đầu nhìn vào mắt La Hầu. La Hầu đọc không ra ý trong ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy, con ngươi nàng phản chiếu ánh đèn dầu màu cam vàng, rất giống như lúc họ hôn nhau lần đầu, bên trời có rặng đò.

Trong mắt Đông Cô mang ý cười, La Hầu vẫn đang còn suy đoán, bất chợt phát hiện phía bên phải của mình, phần cơ thể mà ngay đến bản thân chàng cũng không dám đụng đến, thế mà lại có cảm giác. Chàng cúi đầu, Đông Cô đã mở hai tay, đang dùng bàn tay trái áp trọn lên chỗ đùi cụt của chàng —

Bàn tay chạm đến một khúc thịt mềm được quấn trong băng, lồi lõm không bằng phẳng, đi sâu vào là khúc xương đùi ngắn ngủn.

Đầu óc La Hầu nổ tung, chỉ cảm thấy phút chốc cả thế giới đảo lộn, chàng không kịp nghĩ đến bất cứ gì khác, nhanh như chớp tung một tay ra đẩy mạnh Đông Cô! Cây gậy chống của tay bên đó rất “cạch” xuống sàn, chân bị thương chạm đất, nhưng chàng đã không cảm giác được gì. Đông Cô bị ăn một đòn, trong miệng có vị tanh, nàng ráng nhịn nuốt máu xuống lại.

Toàn thân của La Hầu run lên, màu da chàng vốn ngăm đen, giờ phút này đổi thành màu trắng bệch. Năm xưa dầu bị mất đi cái chân ấy, nhưng chàng vẫn chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn như lúc này.

Sức của đòn đánh ra quá mạnh, khiến cho Đông Cô nhất thời không nói được gì.

Cơ thể của La Hầu sắp ngã, chàng với tay chống lên chiếc bàn, khúc đùi phải không sao khống chế được, không ngừng run rẩy. Phần chân cụt ấy dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm ban nãy, chàng chỉ cảm thấy chân [trái] mình nhũn đến sắp khuỵu xuống đất.

13. Chương 12: Ai Khổ Vì Tình

Người có kiên cường đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ có lúc sụp đổ.

La Hầu chính là như thế.

Một động tác vô cùng đơn giản, mà đã gần như đánh gục chàng triệt để. Chàng cố gắng tìm chỗ để bám víu giúp chàng đứng vững, nhưng cả người chàng đang run lên bần bật, chàng vốn không cách nào khống chế được, chân nhũn như một đoạn dây thừng. Sau chót chàng vút gậy, nghiêng người tựa vào bàn.

Đông Cô ôm ngực, nhìn La Hầu. Trên mặt chàng là mồ hôi lạnh, sắc mặt xám ngoét. Nàng tự bảo mình, Đông Cô, nhìn đi, thật ra chàng không kiên cường như người nghĩ. Người đàn ông cao lớn này, hiện giờ yếu đuối như một đứa bé.

Thời gian chậm chậm trôi.

La Hầu chậm chạp ngược mắt, ánh mắt nhìn Đông Cô đăm đăm, giọng của chàng vô cùng thấp, cũng vô cùng khẽ.

“Nàng đừng sợ.....”

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau trong bóng đêm.

“Ta sợ cái gì?”

“Nàng đừng.....” La Hầu nhìn nàng, lại tựa như nhìn xuyên qua nàng đến một nơi xa xăm nào khác, “Tấm bùa may mắn này rất linh, người bán nó đã xin được từ Gia Nhã Tự, nàng đeo nó vào, sẽ không phải sợ khi ở bên ta.”

Lúc bấy giờ Đông Cô mới thấy được, vừa rồi động tĩnh lớn như thế, mà tấm bùa may mắn vẫn nằm yên lành trong tay chàng.

Nước mắt Đông Cô liền tuôn ra.

“Ta sợ cái gì?”

“Ta sẽ không để chỗ tàn phé chạm vào nàng, hôm nay.....” Chàng thoáng ngừng, khẽ nói tiếp: “Hôm nay, là ngoài dự liệu.....”

Đông Cô lại hỏi lần nữa, “Ta sợ cái gì?”

“Ta sẽ không để chỗ tàn phé chạm vào nàng.....” La Hầu cứ lặp đi lặp lại câu đó, không ngừng không nghỉ, tựa như không ngừng an ủi Đông Cô.

“Chàng nói cho rõ, ta không cần phải sợ cái gì?”

“Nàng không cần.....”

“Nếu như ta sợ, thì ta còn đi chạm vào chàng không?!” Đông Cô không nghe nổi cái câu kia nữa, nàng hét lớn, ngắt lời La Hầu, “Nếu như ta sợ, thì ta lo lắng cho chàng làm gì? Nếu như ta sợ, thì ta hôn chàng làm gì? Nếu như ta sợ, thì ta đụng vào chàng như thế làm gì? La Hầu, rốt cuộc chàng có bao giờ nghĩ, những lúc chàng làm rất nhiều việc, chàng đã từng nghĩ đến ta hay chưa, vì sao chàng lại có suy nghĩ như vậy, ta sợ chàng lúc nào.....”

Thoạt tiên La Hầu lắc đầu, đến khi Đông Cô nói đến đoạn chót, chàng không còn nhin được nữa, khắp người toả khí, tay trái đập mạnh xuống bàn, mượn thế đó để xông lên một bước lớn, một tay tóm lấy cổ áo của Đông Cô, ấn nàng vào tường. Chàng gắt gao ghim Đông Cô trên tường, không dùng gậy, chàng hoàn toàn dựa vào một chân cột của mình để chống toàn bộ cơ thể, nhưng chàng không màng. Hàm răng nghiến đánh lại, gằn từng chữ.

“Nếu không sợ, vì sao nàng không giữ lời!”

Đông Cô bị tay của La Hầu ghim tại chỗ, mới phát giác ra sức của La Hầu rất mạnh.

Câu hỏi của La Hầu khiến cho nàng sững sốt.

“Sao cơ?”

“Chàng nói gì?”

La Hầu ép sát người nàng, trong mắt chàng đầy tơ máu, chàng gằn rõ từng chữ, lặp lại câu hỏi.

“Nếu không sợ, vì sao nàng không giữ lời!”

“Không giữ lời?” Đông Cô thắc mắc, “Ta không giữ lời lúc nào?”

Nhìn nàng giả ngốc, La Hầu tức giận đến run người.

Hai người giằng co như thế trong căn phòng, ngọn đèn dầu lại khẽ nổ lách tách, Đông Cô bất chợt hiểu ra.

“Ý chàng là, vì sao ta mãi không ghé thăm chàng?”

La Hầu không nói gì.

Đông Cô biết mình đã đoán đúng.

Nghĩ đến đây, Đông Cô như đập trúng cái gối bông, toàn thân xì hết hơi, nàng vừa cười khổ vừa đau lòng nhìn La Hầu.

“Một hiểu lầm lớn như thế giữa hai ta, thế mà lại đến từ chuyện này.”

La Hầu vẫn không nói gì, tay nắm chặt cứng cổ áo của Đông Cô. Đông Cô nhìn chàng trai ở trước mặt, chàng vừa mạnh mẽ lại vừa yếu đuối, vừa nhạy cảm vừa ngây ngô, hiện giờ nàng chỉ muốn bỏ chàng trong miệng cắn, ôm trong lòng, không để cho chàng phải chịu bất cứ sự tổn thương nào nữa.

Đông Cô vươn hai tay, úp lên nắm đấm của La Hầu đang siết chặt trước ngực nàng. Tay của La Hầu vừa thả lỏng, Đông Cô sấn người về phía trước, ôm lấy chàng vào lòng. Không chống gậy, một chân tàn tật của chàng phải chống đỡ, đã đến cực hạn, nhưng vẫn ráng dùng sự quật cường tiêu biểu của mình để tiếp tục.

La Hầu không hiểu, vì sao Đông Cô bất chợt trở nên như thế này. Nhưng khi tay nàng vòng qua chàng, chút hơi sức còn sót lại của chàng, thoát chốc biến mất.

“Nào, chúng ta ngồi ở giường nhé.”

Đông Cô đỡ La Hầu, nhích đến bên giường. Mất đi sự quật cường gắng gượng, La Hầu tìm lại được mọi cảm giác, chỗ cụt của chân trái đau đớn vô cùng chân thật, chàng nghĩ, mấy bước vừa rồi, có lẽ vết hương đã lại toác ra.

Đông Cô đỡ La Hầu ngồi xuống giường, bản thân nàng đứng lên, lấy thuốc trị thương trong áo ra.

La Hầu trông thấy nàng móc trong người ra một chiếc túi, không rõ nó là gì, chỉ đành lẳng lặng ngồi đợi.

Đông Cô quay qua hỏi La Hầu: “Có nước nóng không?”

La Hầu trì độn nhìn nàng, một lúc sau, mới gật đầu.

“Phòng phía đông.”

Đông Cô xoay người ra khỏi cửa, vào căn phòng phía đông, nơi ấy là nhà bếp, trong bóng tối mờ mờ, Đông Cô tìm thấy ấm nước nằm trên bệ bếp. Nàng cẩn thận chạm vào, phát hiện vẫn còn nóng.

Nàng tìm một cái thau, xách cùng với nước nóng quay về phòng.

“Khăn tay ở đâu?”

La Hầu chỉ chỗ.

Đông Cô tìm được khăn tay, vắt bên thành thau, nàng đổ nước nóng vào trong thau, ngâm khăn, sau đó bưng đến bên chân La Hầu.

La Hầu hơi lơ mơ hiểu ra, lúc Đông Cô xắn tay áo lên, chàng phản ứng rất kịch liệt, luống cuống né tránh.

Đông Cô huyết sáo, ngồi xổm dưới sàn ngược mặt nhìn La Hầu, bộ dạng giống một tên lưu manh từ kiếp trước của nàng.

“Nào.”

La Hầu mặt không mang biểu cảm, nhưng trong lòng vô cùng hoảng loạn, chàng không biết Đông Cô làm thế này có nghĩa là gì. Đông Cô có thể cảm giác được toàn thân chàng đang cứng đờ, âm thầm thở dài trong lòng, không trách chàng được, là bản thân mình sai.

Nàng đứng lên, cúi người, hai tay áp lên phía sau tai của La Hầu, hôn nhẹ lên mặt chàng. La Hầu không dám nhúc nhích. Đông Cô hôn xong, gác trán mình lên trán La Hầu.

“La Hầu, chuyện này ta hơi đường đột, không nói cho chàng biết trước.” Nàng vuốt nhẹ lên má La Hầu, mặt chàng rất cứng, góc cạnh rõ ràng.

“Mấy ngày trước, ta mãi lo kiếm tiền, bận mãi, không có thời gian rảnh rỗi.”

La Hàu yên lặng lắng nghe, tay của chàng hơi chống trên chiếc giường hẹp, giữ thẳng bằng cho cơ thể. Chiếc chân tàn của chàng đã đau đến run rẩy, nhưng chàng không bận tâm chút nào, cũng không tỏ ra trên mặt. Chàng không muốn làm Đông Cô bị ngắt lời.

Đông Cô ghé lại gần, ôm chàng vào lòng, “Ta chưa bao giờ sợ cả, chàng cũng đừng sợ.” Nàng lẩm bẩm, “Chúng ta bên nhau rồi, không có gì để sợ cả.”

Ánh mắt của La Hàu lạc mất trong một góc phòng, không biết đang nghĩ gì. Đông Cô cảm thấy mùi trên người La Hàu rất thơm, một mùi hương sạch sẽ rất riêng, khác với đa số đàn ông nơi thế giới này. Mùi của La Hàu, giống con người của chàng, cứng, lạnh, nhưng vô cùng kiên vững.

Đông Cô thẳng người, ngồi xổm xuống bên chân của La Hàu, “Để ta giúp chàng xử lý vết thương.”

Lúc bàn tay của Đông Cô chạm vào ống quyển của La Hàu, La Hàu bất chợt bừng tỉnh, chàng dùng một tay khoá cánh tay của Đông Cô lại.

“Không.”

Đông Cô nhìn chàng, ánh mắt của chàng chứa một sự cố chấp rất lạnh lẽ.

Nếu như bình thường, Đông Cô sẽ không cù cựa với chàng, nhưng hiện giờ, nàng tự bảo mình nhất định không được buông tay, nếu để mặc chàng lần này, mai này sẽ càng khó khiến chàng hiểu rõ lòng mình.

Nàng đặt tay kia của mình lên cổ tay của La Hàu, tỏ ý muốn chàng buông tay. La Hàu không nhúc nhích. Chân mang khuyết tật, nên cánh tay của La Hàu được rèn luyện quanh năm, vô cùng mạnh mẽ, lúc này đang dùng sức, cánh tay càng cứng giống như một khối đá. Đông Cô thở dài, nhìn La Hàu.

“Hãy tin ta.”

Nàng chỉ nói ba từ rất đơn giản, rồi không nói gì thêm nữa.

Đêm lạnh lẽo như nước, ánh sáng bàng bạc bao trùm cả căn nhà.

Tấm tình của La Hàu như ánh trăng, chỉ khi cả thế giới yên tĩnh, không một bóng người, thì mới xuất hiện, lạnh lẽo cô độc, rất ít ai thấu hiểu. Mà tấm tình của Đông Cô, thì tựa như ngọn đèn dầu, chỉ được đốt lên dưới ánh trăng, một ngọn đèn dầu bé nhỏ.

Nhưng với chút ánh vàng leo lét kia, liền xé toạc ánh sáng của vàng trăng.

Cho nên, trong tình yêu, người nặng tình hơn sẽ không nhất thiết là người nhượng bộ, nhưng người khổ vì tình sẽ là người đầu tiên thoả hiệp.

La Hàu buông tay.

Rất chậm, rất chậm.....

Chàng nhìn người con gái, nàng quỳ trên mặt đất, cẩn thận nâng chân trái của chàng lên, cẩn thận tháo từng lớp băng chàng đã băng bó rất qua loa. Khi lớp băng cuối cùng được tháo ra, chiếc chân cụt của chàng bạo lộ dưới ánh mắt của nàng, không nơi che giấu.

Lưng của chàng rũ xuống, đầu cũng vậy. Chàng không còn là con người mà Đông Cô vẫn luôn quen biết, một La Hàu mãi mãi thẳng lưng với đời.

hết chương 12

14. Chương 13: Từ Nay Mọi May Mắn Đều Thuộc Về Nàng

Đông Cô nhìn phần chân cụt trong tay, ngay chỗ gót chân đứt gọn, giống như bị một dao chặt đứt lia. Ngày thường, do La Hàu căn bản không chú ý chăm sóc, cho nên nơi này bị tổn thương rất nghiêm trọng, vết chai

bao khắp, đủ loại vết thương do ma sát. Chàng cứ thế mà lê phần chân này lên núi, đến Gia Nhã Tự xin cho nàng một tấm bùa hộ thân.

Lòng đau.

Đau một nỗi đau không giải thích được.

Chiếc khăn trong tay âm ẩm, nàng lau nhẹ quanh chỗ bị thương của chàng. Phần chân ấy vốn đã bị thương, lúc này còn chống mạnh lên nó, nên càng sưng dữ dội hơn. Trong lúc lau, có đôi lúc chính bản thân nàng cũng run, sợ làm chàng đau, nhưng La Hầu chưa từng động dảy. Đông Cô đắp thuốc lên chỗ vết thương, rồi lại dùng băng quấn lại, từng lớp từng lớp.

Nàng đem cất ấm nước, thau nước, cùng với thuốc còn dư, toàn bộ quá trình, La Hầu ngồi nhìn mặt đất không nói một câu. Đông Cô thu dọn xong xuôi, đến trước mặt La Hầu, dịu giọng nói: “Ta mệt rồi.”

Nàng không hề nói dối, suốt một buổi tối tất tả, cơ thể cũng mệt, lòng cũng mệt.

La Hầu ngược mắt.

“Nàng muốn thế nào.”

“Chàng để ta ngồi trên giường nghỉ ngơi một chút nhé?”

La Hầu chống hai tay lên giường, nhích ra nhường chỗ cho Đông Cô. Đông Cô nhoẻn miệng cười, cởi giày, ngồi ở cuối chân giường.

“Chàng cũng ngồi luôn đi.”

La Hầu quay đầu nhìn nàng, nhắc chân trái chuyển nó lên giường. Gần như hiện giờ Đông Cô nói gì đi nữa, chàng cũng sẽ nghe theo, không thắc mắc, không nhiều lời. Hai người bộn họ ngồi, kê đầu giường kê cuối giường. Đông Cô nhích tới một chút.

“Chàng dựa lưng vào tường mà ngồi, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.”

La Hầu ngoan ngoãn dựa lưng vào bức tường phía đầu giường.

Đông Cô lại nhích tới thêm chút nữa, nhắc chiếc chân cụt của La Hầu lên.

Người La Hầu cứng đờ, nhưng không giằng ra.

Do máu không được lưu thông, chỗ chân bị tàn tật của La Hầu rất dễ bị lạnh, dù vừa mới lau bằng khăn ẩm xong, chỉ một chốc sau đã lại lạnh ngắt. Đông Cô ngồi khoanh chân, La Hầu nhìn nàng dùng hai tay ử lấy phần chân cụt của mình, rồi đặt ngay bụng. Rất ấm.

“Hiện giờ không tiện, mai mốt ta sẽ cởi đồ rồi ử cho chàng.”

Đông Cô nháy mắt trêu chàng.

La Hầu muốn nói với nàng, như hiện giờ ấm lắm rồi.

Đã là ấm lắm rồi.

Chàng ngồi thẳng người dậy, vươn tay.

Đông Cô nhìn lá bùa trong tay chàng, cười khổ một cách bất lực.

“Bây giờ mà chàng vẫn còn muốn đưa nó cho ta?”

La Hầu gật đầu.

“.....”

La Hầu nhìn nàng.

“Nàng hãy đeo nó.”

Đông Cô hơi chau mày, “La Hầu, ta thật sự không muốn đeo nó.”

“Nàng hãy đeo nó.” Chàng nhìn sâu vào vào mắt Đông Cô.

“.....Cầu xin nàng, nàng hãy đeo nó.”

Lòng ngực của Đông Cô buồn bực, La Hầu lại còn làm như thế này nữa, chàng lại còn vì một tấm bùa còn con này mà đi cầu xin nàng.....

Đông Cô đưa tay nhận lấy, dù sao đi nữa, nàng không thể để cho La Hầu đau lòng.

Tấm bùa hộ thân nhỏ bé nằm trong tay nàng, đo đỏ, mềm mại.

Thấy nàng đã nhận rồi, cuối cùng La Hầu mới thở phào.

“Chàng tin vào tấm bùa may mắn này?”

La Hầu không trả lời, chàng lặng lẽ nhìn cái chân tàn khuyết của mình đang được Đông Cô nhẹ nhàng nắm bóp.

Ta tin, ta đã mang nó, cho nên hôm nay mới gặp may mắn.

Đã đủ lắm rồi, rất đủ rồi, từ nay trở đi, tất cả mọi may mắn, đều thuộc về nàng.

Đông Cô mãi mãi không đoán được ý nghĩ chân chính của La Hầu, nhưng nàng vẫn đeo tấm bùa hộ thân ấy, giữ gìn nó cả đời, bởi La Hầu đã vì nàng mà đi xin nó về, đã cực khổ đi xin mà không để cho nàng biết.

Có rất nhiều lúc sẽ là như vậy, chàng vì một lý do này, ta vì một lý do nọ, nhưng sau chót, tất cả đều quy về một chốn.

Bởi vì điểm xuất phát giống nhau, cho nên kết quả cũng sẽ giống nhau.

Đêm hôm đó, Đông Cô nói với La Hầu rất nhiều chuyện, nói mãi rồi chính bản thân nàng không cầm cự nổi, ngủ thiếp đi trước chàng. La Hầu đỡ Đông Cô đang gà gât, đặt nằm xuống giường, bản thân mình thì ngồi kế bên, lặng lẽ nhìn nàng suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, Đông Cô tỉnh dậy liền muốn tự vả vào mặt mình một cái, một cơ hội tốt để mà tâm tình như vậy, mình lại lặn ra ngủ mất. Nàng nhìn quanh phòng, hiện giờ La Hầu không có đó, nàng mang giày vào rồi đẩy cửa mở. Khí rét giữa thu ập thẳng vào mặt, Đông Cô run lập cập. Nhìn quanh bốn bề, La Hầu không có ở đó. Đông Cô lấy nước từ lu nước trong bếp, làm vệ sinh sáng, sau đó rời khỏi căn nhà.

Đúng như nàng đoán, La Hầu quả nhiên đang ở quán rượu. Chàng vẫn chống hai gậy, nhưng cái chân gỗ đã được xỏ vào. Thấy nàng tới, La Hầu ra ý cho nàng ăn một chút thức ăn. Trên bàn trong quán có đặt sẵn màn thầu và vài đĩa dưa muối. Đông Cô ngồi ăn, La Hầu ngồi bên cạnh. Nghĩ ngợi một lúc, Đông Cô lên tiếng: “La hầu, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dốc sức làm việc, có lẽ sẽ không đến thăm chàng thường xuyên.”

La Hầu gật đầu.

Đông Cô cắn một miếng màn thầu, “Nhưng chàng đừng có mà hiểu lầm ta nữa nhé.”

“Không đâu.”

Đông Cô cười, nuốt màn thầu nhồm nhoàm trong miệng, bộ dạng rất hài hước. La Hầu nhìn thấy vậy không chê phiền, đứng dậy chống hai gậy đi rót cho nàng một chén nước nóng. Chàng bưng nó rất khó khăn, nhưng Đông Cô không chạy đến giúp. La Hầu muốn làm, hơn nữa có thể làm được, thì nàng sẽ không nhúng tay vào.

“Vậy ta đi đây.” Ăn sáng xong, Đông Cô cáo từ La Hầu.

Đông Cô đi rồi, chàng cũng không ra tiễn. Đông Cô đi vài bước ngoái đầu lại, chàng cũng không ra nhìn. Đông Cô âm thầm cười khổ, chàng trai này rõ là không hiểu gì về ga lăng.

La Hầu xoay người, hai chiếc gậy lần lượt trái phải trái phải, đưa người chàng đến bên chiếc bàn, thu dọn chén đĩa. Lúc chàng không bị thương, làm việc đã khó, huống chi hiện giờ, một chuyến cầm đi rồi quay về đã quá sức chịu đựng, chàng đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Chàng cầm chén nước nóng mới rót ban nãy lên, vẫn còn đang bốc khói trắng trong buổi sớm mai gió rét. Bàn tay to lớn của chàng nâng chiếc chén,

ngón tay vuốt vuốt miệng chén, xoay xoay, sau đó dừng lại, tựa như đã tìm đúng chỗ. Chàng nâng chén, nhắm vào chỗ đó, chậm rãi uống.

Rất ấm.

Toàn bộ chén nước vào bụng xong, chàng khẽ thở ra một hơi.

Rất ấm.....

Phía bên kia, Đông Cô đã giải quyết được mối hiểu lầm với La Hầu, tâm trạng cực kỳ tốt, bước đi nhẹ nhõm tung tăng ra về. Có điều nàng đã quên, đêm qua mãi lo nói chuyện với La Hầu, cả đêm nàng đã không về “nhà.”

Đến khi Đông Cô quay lại xưởng mộc, đâm ngay vào Lý Khương Liễm đầy lo âu. Nàng thoáng sửng sốt, sau đó trong lòng đầy áy náy.

“Khương Liễm.....”

Khương Liễm giật mình quay phắt đầu, “Đông Cô——” Khương Liễm hồi hã xông tới trước mặt Đông Cô, “Đêm qua em ở đâu thế, sao cả đêm không về?”

Đông Cô nhìn nhìn Khương Liễm, trên mặt Khương Liễm là nét bơ phờ mệt mỏi, Đông Cô không nỡ nhẫn tâm, nghĩ một chút, quyết định nói sự thật cho Khương Liễm biết.

“Khương Liễm, em có chuyện muốn nói với chị.”

Khương Liễm thoáng khựng lại, nhìn Đông Cô đang rất nghiêm túc, không rõ nàng sẽ nói gì với mình. Đông Cô ngồi xuống trước, Khương Liễm bước theo ngồi đối diện với nàng.

“Nói đi.”

Đông Cô nhìn Khương Liễm, đây là người bạn đầu tiên của nàng trong thế giới này, nàng biết nếu nói cho nàng ấy nghe, có lẽ sẽ khiến cho nàng ấy rất giận dữ, thậm chí ghét bỏ, nhưng ngoại trừ tin tưởng vào nàng ấy ra, nàng không còn cách nào khác.

“Khương Liễm, em đã có người em thương.”

Khương Liễm há hốc miệng nhìn Đông Cô, một lúc lâu sau, bất chợt phì cười.

“Chị đang nói không biết là chuyện gì, thế mà lại là chuyện này.” Nàng ấy nhìn Đông Cô đầy hứng thú, “Đêm qua cứ thế mà đi ước hẹn cùng nhau giữa khuya, Đông Cô, em làm như vậy là sai đấy nhé, em gặp chuyện tốt như vậy, phải nói cho chị biết mới đúng, sao lại đi giấu chị chứ.”

Khương Liễm cười khúc khích vui vẻ, nhưng nét mặt Đông Cô không được nhẹ nhõm cho lắm, nhìn một hồi, Khương Liễm cũng dần dần thu lại nụ cười.

“Sao vậy em?” Nàng ấy hơi nghi hoặc, “Tại sao vẻ mặt như thế này?”

Đông Cô hơi cúi đầu, “Khương Liễm, người em thương..... khác với người thường.”

Khương Liễm hỏi: “Khác? Khác thế nào?” Nàng ấy chợt ghé đến gần Đông Cô, hỏi nhỏ, “Lẽ nào là..... người đã có vợ?”

Đông Cô lắc đầu.

“Thế thì thế nào?”

Đông Cô nhìn Khương Liễm, không biết vì sao, Khương Liễm chợt mang cảm giác không lành.

“Khương Liễm, người em thương là La Hầu.”

Đông Cô có thể thấy, sắc mặt của Khương Liễm thoát biến.

“Em nói sao?”

“Người em thương là.....”

“Em nói cái gì?!”

Đông Cô chưa bao giờ thấy sắc mặt của Khương Liễm như thế này, nàng ấy [xưa nay] luôn luôn hoà ái khoan dung với nàng. Khương Liễm đứng bật dậy, sải bước ra đến cửa, đóng cánh cửa của xướng gỗ lại. Sau đó quay đầu, trợn mắt nhìn Đông Cô với một vẻ không thể tin được.

“Tề Đông Cô, có phải em điên rồi không!?”

Đông Cô lắc đầu.

“Em thương ai không thương, lại nhất định đi chọn cái người đó!”

Đông Cô khẽ hỏi: “Người đó không tốt sao?”

Đầu mày Khương Liễm thắt chặt, “Tốt? Làm sao hắn có thể xứng với từ tốt được?” Nàng ấy chỉ ra ngoài cửa, mắt vẫn trừng trừng nhìn Đông Cô, “Em có biết hắn bao nhiêu tuổi rồi không, năm nay hắn đã 26 rồi! Hắn lớn hơn em những 5 tuổi đấy! Em nhìn cơ thể hắn đi, cái bộ dạng của hắn.....” Khương Liễm nói một hồi, mặt mang vẻ hận rên sắt không thành thép, “Sao em lại đi nhìn trúng hắn cơ chứ!”

Đông Cô nói: “Khương Liễm, chàng là người tốt.”

Khương Liễm lắc đầu: “Không ai cần biết hắn là người tốt hay không.” Nàng ấy nhìn Đông Cô, sắc mặt nghiêm túc, “Em có biết không, em mà ở bên hắn, sẽ phải chịu không biết bao nhiêu lời đàm tiếu, em muốn cả đời không ngẩng mặt lên được sao?”

Đông Cô cười: “Vì sao không ngẩng mặt lên được, em với chàng yêu nhau thật lòng, đất trời chứng giám, tại sao không ngẩng mặt lên được?”

“Đông Cô, chị biết tâm địa em lương thiện, nhưng em đừng có vì thương người mà làm quá.”

Đông Cô ngược mắt, nhìn thẳng vào đối phương.

Mỗi lúc nghĩ đến La Hầu, ánh mắt của nàng luôn như mang nước, sâu không thấy đáy, lại dịu dàng khiến người khác đau lòng. Khương Liễm bị ánh mắt đó chiếu, không nói được lời nào nữa.

“Khương Liễm, chị là người bạn tốt nhất của em, em nói cho chị hay chuyện này, là vì không muốn giấu chị.” Đông Cô cười cười, “Em biết chị muốn tốt cho em, nhưng tim em thật sự đã trao cho chàng.”

“Em muốn dâng lễ vật mừng thọ, cũng là vì có thể lấy được tiền thưởng, cưới chàng về.”

Khương Liễm trợn mắt, “Cái gì?!”

“Thú thật với chị, vì để vẽ bức tranh này, em đã bán nhà bán đất rồi.”

“Em bị bùa mê thuốc lú rồi, em thật sự bị bùa mê thuốc lú rồi.” Lý Khương Liễm không thể tin nổi tai mình, “Hắn đã chuốc cho em thứ thuốc ma quỷ gì, để em chết mê thành cái dạng này?”

Đông Cô không nói gì, nàng cũng không biết nữa. Có lẽ buổi đêm hôm ấy, khi nàng đưa gỗ đến xướng của Lý gia, bóng lưng của chàng trai ấy đã khắc sâu vào tâm trí nàng. Nàng đứng dậy, đến bên Khương Liễm.

“Khương Liễm, em luôn mang cảm giác, ngoại hình không quan trọng khi phán đoán một người xem họ tốt hay xấu.”

“Nếu như hắn là người tốt, sao ông trời có thể để cho hắn thành tàn phế!”

“Có thể do nghiệp tạo nên từ kiếp trước của chàng.”

“Đúng không, cho nên hắn vẫn là người xấu, thiên hạ đầy những chàng trai xinh đẹp lương thiện, em muốn chọn ai chẳng được.”

“Nghiệp của chàng tạo nên từ kiếp trước, nhưng người em thương, là chàng ở kiếp này.”

“Em.....”

“Khương Liễm, em luôn xem chị như một người bạn tốt nhất, em không muốn mất chị. Xin chị đấy, cho em một cơ hội, chị chỉ cần dùng tấm lòng để tiếp xúc với chàng, nhất định chị sẽ thay đổi cách nhìn.”

Bộ dạng của Đông Cô mà Khương Liễm khó chống đỡ nhất, chính là như hiện giờ, trông thì yếu đuối, nhưng quật cường hơn ai hết, muốn làm dữ với nàng, lại không nỡ, đôi mắt đỏ vừa nhìn, liền khiến nàng ấy không sao tức giận được nữa. Lý Khương Liễm nói không lại được Đông Cô, chỉ hừ một tiếng, bực tức nói: “Ngu muội! Chị kệ xác em!” Quay ngoắt đầu đi vào buồng trong.

Đông Cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, trên mặt mang nét cười nhàn nhạt. Lý Khương Liễm vẫn không ưa La Hầu, nàng ấy mang thành kiến rất lớn với La Hầu, nhưng Khương Liễm hoàn toàn không làm khó nàng. Đến sau chót, nàng ấy vẫn lùi một bước, bởi vì nàng ấy coi trọng tình bạn với Đông Cô hơn. Đông Cô nhìn theo Khương Liễm đang hậm hực bước vào trong phòng ngủ, khẽ nói:

“Chị là người bạn tốt nhất đời này của em.”

hết chương 13

15. Chương 14: Mong Chàng Có Được Một Cuộc Sống Tốt

Lý Khương Liễm không nói chuyện với Đông Cô mấy ngày liền, ban đầu Đông Cô hơi áy náy, sau đó hoàn toàn cảm thấy buồn cười. Ở một số phương diện, Lý Khương Liễm chẳng khác gì một đứa trẻ, tính tình đáng yêu vô cùng. Hơn nữa, tuy ngoài mặt thì đang giận Đông Cô, nhưng tấm bình phong Đông Cô yêu cầu, nàng ấy không hề để bị trễ nải. Nhiều lần Đông Cô trông thấy Khương Liễm nghiêng răng nghiêng lợi cầm búa hậm hực nện gỗ, khiến nàng đỡ khóc đỡ cười.

Một số chuyện lớn đã xong, cuối cùng Đông Cô bắt tay vào công việc. Do vị sư già đã cho nàng toàn bộ số bột màu, không phải tốn một đồng bạc nào, cho nên Đông Cô vẫn còn dư không ít tiền, số tiền ấy tạo nên móng cho việc sản xuất giấy nhũ vàng của nàng. Giấy nhũ vàng này là loại giấy cổ truyền đặc biệt ở kiếp trước của Đông Cô, lúc làm giấy tuyền, phết một lớp nhũ bạc vàng mỏng lên mặt giấy, khiến cho mặt giấy ánh lên màu vàng lóng lánh. Vẽ lên mặt giấy nhũ vàng mang lại hiệu quả xa hoa sang trọng, thích hợp nhất trong các bức tranh Phật hoặc chim chóc hoa quả, tinh xảo bất phàm. Đông Cô không chút keo kiệt, lấy toàn bộ số bạc còn dư của mình nấu chảy ra, mài thành bột nhũ, làm một tấm giấy nhũ vàng cực lớn, sáng lóng lánh lóng lánh dưới ánh mặt trời, khiến cho Khương Liễm đang còn giận dữ cũng phải reo lên khen đẹp.

Tuy không có nhiều nhũ bạc để có thể dùng, không đạt được hiệu quả tốt nhất, nhưng cũng khá lắm rồi.

Còn 12 ngày nữa đến lễ hội Hiến Bảo, thời gian khá gấp rút.

Nhưng Đông Cô chưa vội dụng đến bút vẽ.

Lý Khương Liễm phát hiện, dạo gần đây Đông Cô rất ít khi ra khỏi cửa, không chỉ ra khỏi cửa xưởng mộc, mà ngay cả cửa phòng mình, Đông Cô cũng không ra. Khương Liễm hơi lấy làm lạ, nghĩ bụng chẳng phải Đông Cô rất thương cái tên tàn phế kia à, sao không buồn đi thăm hân lấy một lần.

Có một lần Khương Liễm quá tò mò, liền rón rén đến trước cửa phòng Đông Cô, trèo lên chỗ cửa sổ nhìn vào, phát hiện Đông Cô đang ngồi bất động trước một chiếc bàn cực lớn, chiếc bàn ấy cũng là do Khương Liễm đóng riêng cho nàng vẽ tranh. Trên bàn đặt bút, mực, màu vẽ, cùng với một tấm giấy khổng lồ. Đông Cô cứ ngồi như thế, mắt không chớp, nhìn tấm giấy, khi thì nhìn chỗ này, khi thì nhìn chỗ kia, nhưng không hề dụng đến bút vẽ, cơ bản mỗi lần nhìn là từ sáng đến chiều, cơm cũng không ăn.

Mất thấy hội Hiến Bảo ngày một gần kề, Khương Liễm đâm ra hơi sốt ruột. Bình phong đã được nàng ấy làm xong từ lâu, nhưng Đông Cô vẫn chưa vẽ. Nàng ấy không dám hỏi, nàng ấy cũng lờ mờ hiểu rằng Đông Cô không hề phung phí thời gian, sự chờ đợi hiện giờ, là cần thiết.

Lúc còn 4 ngày nữa, Đông Cô bắt đầu vẽ.

Đông Cô vẽ liên tục 2 ngày 2 đêm, không ăn không uống, không ngồi không ngủ, toàn bộ bức tranh dùng đà của một cú xuất phát, phát tay lên, đưa bút một mạch cho đến phút chót.

Trong truyền thuyết, ở nơi chín tầng trời, chốn thiên ngoại chi thiên, chúng tiên ai ai cũng phải đến dự lễ đại thọ của Vương Mẫu, đua nhau dâng kỳ trân dị bảo, muôn vật hiếm quý nhất đều làm quà chúc thọ. Hôm ấy thiên đình của Vương Mẫu đông vui nhộn nhịp, muôn màu muôn sắc, tiên phong luân chuyển, tốt lành vô biên.

Nàng cảm thấy bản thân như đã nhập vào tiên cảnh của Vương Mẫu, quanh nàng toàn sự lộng lẫy vương giả, cao quý khôn sánh. Lúc hoàn thành, nàng nhìn bức tranh, trong lòng thầm nghĩ đúng 1 câu, vậy là tốt rồi, sau đó ngả phịch xuống.

Mười hai lá bình phong hợp lại thành một bức tranh ghép.

“Đã làm được rồi..... thật sự làm được rồi.....”

Khương Liễm nhìn bức hoạ, kích động đến run người, chỉ cảm thấy bản thân không nói được nên lời. Nàng ấy chưa bao giờ được thấy vật gì như thế này, bất kể là ý tưởng hoặc phong cách, đều chưa từng nghe qua chưa từng được thấy.

“Chúng ta làm được rồi, Đông Cô, chúng ta làm được rồi!”

Đông Cô lẳng lặng ngồi, sắc mặt tái nhợt. Bức tranh này đã tiêu hao rất nhiều tâm huyết của nàng, nàng cảm thấy trong cả hai cuộc đời, đây là bức tranh khiến nàng hao tổn nhiều tinh lực và tinh thần nhất.

Cũng đáng đời, nàng tự nhủ lòng. Bởi người có thứ cần cầu xin, người có dự vọng, cho nên đối với bức tranh này, người không còn sự trong sạch như ở kiếp trước. Nhưng ta không hối hận, nàng lại tự nói với mình. Thứ hội hoạ ta xem như sinh mệnh của mình ở kiếp trước, kiếp này ta dùng nó để kiếm tiền, ta không hối hận. Tài hoa không có bao nhiêu, chỉ có thể thành công ở mặt này, thôi cứ coi như lãi cao, coi như con buôn đi, ta thật lòng chỉ muốn chàng có được cuộc sống tốt.

“Đông Cô? Em sao thế? Sắc mặt em kém lắm.”

Khương Liễm đến đỡ Đông Cô, mặt nàng cắt không giọt máu, mắt thâm quầng, trong mắt đầy tơ máu.

“Đông Cô, em nghỉ ngơi một chút đi, đã nhiều đêm em chưa ngủ rồi.”

Đầu óc Đông Cô phản ứng rất chậm, nàng ngược mắt nhìn Khương Liễm, một hồi mới nhận ra người, chậm rãi lắc đầu.

“Không.”

Nàng đứng lên, đi ra đến cửa.

“Em muốn đi gặp chàng.”

Khương Liễm vội vàng ngăn nàng lại, “Không phải là chị cấm em, nhưng em nên ngủ một giấc đã rồi hẵng đi gặp hần sau.”

Đông Cô đẩy nàng ấy, sức của nàng rất yếu ớt, nhưng vô cùng kiên quyết.

“Không, Khương Liễm, chị để em đi.”

Khương Liễm khổ sở không dám làm quá mạnh tay, “Đông Cô, muộn lắm rồi, ngày mai hẵng đi đi mà.”

Đông Cô càng lúc càng giãy dụa dõn dẻ hơn.

“Không, Khương Liễm, chị buông em ra, chị để em đi—”

“Đông Cô.....”

“Chị buông em ra, chị để em đi—!”

Đông Cô hất mạnh tay, muốn giằng thoát khỏi tay Khương Liễm.

“Được! Được được được, cho em đi, Đông Cô em bình tĩnh lại đi, sẽ để em đi liền.”

Khương Liễm thở dài trong lòng, nhưng không còn cách nào khác, nàng ấy nhìn Đông Cô đã thôi không còn giãy nữa, chậm rãi buông tay, khẽ nói: “Sẽ để em đi liền.”

“Cảm tạ.....”

Đông Cô xoay người bước ra khỏi cửa.

Trời đúng là đã khá muộn, trên phố rất thưa thớt người qua lại. Đông Cô không buồn ngó đường cho đành hoàng, chỉ bước đi theo bản năng, quẹo rồi quẹo cho đến khi gặp cánh cửa nhà của La Hầu.

Trong con hẻm có hàng xóm đi ngang qua, Đông Cô biết tuy họ đi lướt qua nàng, nhưng ánh mắt vẫn lưu lại trên người nàng.

“Cốc cốc——”

Trong bóng đêm, Đông Cô gõ nhẹ lên cửa.

Nàng đã chưa gặp La Hầu 7 ngày liền, lúc nàng còn bận rộn, không thấy bút rứt như thế này, nhưng lúc nàng vừa kết thúc công việc, nỗi nhớ liền như con nước, nhận chìm nàng. Nàng nhắm mắt, nghe âm thanh của gậy gõ gõ xuống sàn, từ xa đến gần, từng tiếng từng tiếng một.

“Kéttt——”

Đông Cô mở mắt, La Hầu đang lẳng lặng nhìn nàng. Trái tim nàng liền mềm đi, giang hai tay, ôm lấy thân hình to lớn của La Hầu, ôm lấy cổ của chàng, khẽ gối đầu lên ngực chàng. Ta chỉ muốn để cho người đàn ông này được có một cuộc sống tốt.

La Hầu chỉ chống 1 gậy, tay phải của chàng giữ gậy, tay trái đặt nhẹ lên lưng của Đông Cô. Cơ thể Đông Cô thoáng run lên, bàn tay ấy vừa to lớn mạnh mẽ, lại vừa ấm áp vô cùng, độ ấm đó xuyên qua lớp áo của nàng, xuyên qua lưng nàng, truyền thẳng vào tim.

“Vết thương của chàng đã bớt chưa.”

“Lành rồi.” La Hầu ôm lưng của Đông Cô, thì thầm.

Đông Cô ngược đầu nhìn chàng, hơi cười, “Thật sự lành rồi sao?”

La Hầu ừ một tiếng.

“Ta muốn kiểm tra.”

Chau mày.

“Không cần.”

Đông Cô kéo La Hầu đi vào trong, “Ta vẫn muốn kiểm tra.”

Nàng không dám kéo mạnh, chỉ nín góc áo của chàng, lôi về phía trước. Chỗ bị thương của La Hầu có vẻ như đã lành rất nhanh chóng, chàng chống gậy, bước đi khá hơn lần trước rất nhiều.

Vào đến trong phòng ngủ, Đông Cô nhìn thấy chăn trong giường đã trải ra.

“Chàng sắp sửa đi ngủ?”

“Ừ.”

Đông Cô quay đầu nhìn chàng, “Vậy ta đến có phải đã làm phiền đến chàng?”

La Hầu chau mày, khẽ nói: “Sao sắc mặt của nàng kém thế.”

Ba ngày chưa ngủ, cơ thể của Đông Cô đã sớm ở mức cực hạn, nhưng nàng gắng gượng chống đỡ, bởi vì quá muốn gặp chàng.

“Ta không sao.”

La Hầu liếc nhìn giường, Đông Cô biết chàng có ý muốn nàng lên đó nghỉ ngơi.

“Không được không được, chàng không biết đâu, ta mà đụng vào giường bây giờ là sẽ ngủ ngay lập tức.”

“Vậy thì ngủ đi.”

Đông Cô lắc đầu: “Không ngủ, ta còn chưa kiểm tra thương thế của chàng mà.”

La Hầu bóp bóp cây gậy, chống đến bên giường, ngồi xuống.

“Nếu nàng muốn kiểm tra thì kiểm tra đi vậy.”

Đông Cô tươi cười, đến ngồi xổm xuống bên chân của La Hầu. La Hầu đặt gậy qua một bên giường, cúi người gỡ giày, rồi tháo chân gỗ ra. Tuy đầu óc Đông Cô có phần không tỉnh táo, nhưng tay vẫn hết sức nhẹ nhàng. Nàng nâng chân của La Hầu lên, cẩn thận tháo những lớp băng ra.

Nàng để ý thấy La Hầu vẫn hơi cứng đờ, sâu trong lòng chàng vẫn bài xích khuyết tật của mình, không muốn nó phô ra trước mặt nàng.

Đúng là thương thế đã mau chóng bình phục, Đông Cô nâng chân chàng lên, quan sát kỹ càng. La Hầu thấy nàng nhìn hết sức chăm chú, hai tay siết chặt, vô thức rụt chân lại, nhưng Đông Cô nào cho phép.

“Đừng nhúc nhích.”

Trước mặt người đàn ông hơn mình 5 tuổi, nàng dùng giọng điệu rắn đe trẻ nhỏ mà nói với chàng. La Hầu bị nàng nói vậy, không động đậy nữa. Chàng nhìn vết thương cũ đã biến thành màu đen tím tái và phần gót chân cụt lủn của mình, cùng với những vết chai, giống như một cán đuốc bị bó hỏng, trong lòng cảm ghét vô ngần, dời ánh mắt đi, chẳng buồn nhìn.

Bên Đông Cô vô cùng yên tĩnh hồi lâu. Bỗng “bịch” một tiếng, La Hầu hét hồn, đưa mắt qua, phát hiện Đông Cô ngã dưới sàn. La Hầu để mặc hết thấy, chống chiếc chân cụt trên mặt đất, quỵ xuống bên Đông Cô, tay nhất thời lúng túng không biết bắt đầu từ đâu.

“Đông Cô?”

Chàng vỗ nhẹ lên mặt Đông Cô, người kia sắc mặt tái nhợt, không một chút phản ứng.

Tay chàng run rẩy, chậm rãi nhích đến gần.

Nhích đến gần rồi, chàng phát hiện thì ra Đông Cô đang ngủ. La Hầu thở phào một tiếng, cả người ban nãy đổ mồ hôi lạnh. Chàng cẩn thận ôm lấy Đông Cô, do không có chân, cho nên chàng không ôm nàng đứng dậy được, chỉ có thể ôm trong lòng, chậm chạp đưa đến giường.

Thật ra chàng có thể không cần quá cẩn thận như thế, bởi vì Đông Cô ngủ say như chết, chẳng còn cảm giác gì nữa.

Đặt Đông Cô lên giường rồi, chàng ngồi một bên. Trên mặt người con gái in hằn nét mệt mỏi, môi miệng khô khốc, trông vô cùng hốc hác. Nét mặt La Hầu lạnh cứng, không biết đang nghĩ gì.

Đông Cô ngủ một hơi hết nguyên một ngày, mãi đến chiều tối ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Hoàng hôn, nàng mở mắt, một hồi lâu vẫn không rõ mình đang ở đâu, cơ thể cũng không sao cử động được. Nàng nhìn trần nhà ngậy ra, mãi sau mới có phản ứng. La Hầu đẩy cửa bước vào, thấy Đông Cô đã tỉnh, chàng chống gậy đến bên giường.

“Nàng thức rồi à.”

Đông Cô gật đầu, muốn mở miệng lên tiếng, vừa mở miệng mới phát hiện cổ họng nàng khô khốc, không nói được tiếng nào.

“Nàng nằm thêm chút nữa đi.”

La Hầu quay người đi ra ngoài, toàn thân Đông Cô rã rời, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa. Một chốc sau, La Hầu lại quay về phòng, tay trái bưng một mâm thức ăn. Chàng đặt mâm thức ăn xuống bàn, bày từng đĩa thức ăn ra bàn. Đông Cô nhìn cơm và thức ăn, cảm thấy hình như đây không phải là thức ăn La Hầu tự nấu trong nhà.

“Chàng ra ngoài mua về à?”

Đông Cô lên tiếng, cổ họng khô khốc bồng rắt.

La Hầu rót một chén nước, đưa qua cho Đông Cô. Đông Cô chống tay ngồi lên, cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung. La Hầu vốn định đỡ nàng, nhưng tay chàng đang bưng chén nước, không sao làm gì khác được. Đông Cô không nỡ để chàng phải đứng lâu, vội đón lấy chén nước. Uống một ngụm nước ấm, nàng cảm thấy bây giờ mình mới có chút sinh khí. Trên người nàng đang đắp tấm chăn, vô cùng ấm áp.

Đông Cô được ngủ lâu, tinh thần rất tốt, nàng vỗ vỗ giường, “Nào, qua đây ngồi.”

hết chương 14

16. Chương 15: Người Trước Mặt Là Người Trong Lòng

Đông Cô vỗ vỗ một bên giường, khẽ nói, “Nào, qua đây ngồi.”

La Hầu chống tới một bước, ngồi xuống.

Chàng mặc một chiếc áo dài màu đen, ngồi yên tĩnh nơi đó, vai rộng lưng thẳng, cân đối tráng kiện, Đông Cô nhìn một lúc, lòng xao xuyến không thôi.

Nàng nhòm tới, khoác nhẹ tay qua vai của La Hầu, đặt mũi ở hõm vai chàng, ngửi ngửi như một chú cún. Trên người chàng có mùi hương nhàn nhạt, lành lạnh của rượu, có lẽ vừa rồi đi hơi nhiều, ra một lớp mồ hôi mỏng, trộn lẫn với mùi của cơ thể, khiến Đông Cô bứt rứt động tình.

La Hầu vẫn tiếp tục ngồi cứng đờ, bất động, lúc mũi của Đông Cô phả hơi ngang qua, vai của chàng cũng theo đó mà khẽ run lên.

Tim của Đông Cô cũng run lên theo chàng.

Người ta bảo ăn no rồi mới “sinh sự,” nhưng nàng chưa ăn no cơ mà, sao đã lại.....

Đông Cô vuốt ve chàng, bả vai, tấm lưng, cổ, ngực, tay của nàng chạm vào lồng ngực vạm vỡ của chàng. Nàng chậm rãi trượt xuống, vuốt phần bụng săn chắc của chàng, bàn tay của nàng cọ xát trong vô thức, hết lần này đến lần nọ, mơn trớn, mờ ám. Hơi thở của La Hầu trở nên dồn dập, gậy của chàng đã được đặt dựa vào thành giường, hai tay hai bên người chàng siết lại thành quyền, nắm chặt cứng. Cơ thể của chàng càng căng thẳng, bàn tay áp phía dưới bụng chàng càng dụi dàng. Không phải là ngứa, cũng chẳng phải đau.....

Có đau đớn cách mấy đi nữa, chàng vẫn chống đỡ nổi, nhưng khi bàn tay dụi dàng ấy lướt qua cơ thể chàng, chàng cảm thấy khắp người sôi sục, hoàn toàn bại trận, chỉ muốn đổ lên nàng, chạm vào nàng. Đông Cô có thể cảm nhận được chàng đang khẽ run lên, bản thân nàng cũng thế. Ngón tay thon dài của nàng nhẹ nhàng phác hoạ đường nét của khuôn mặt chàng, mắt của La Hầu nhìn xuống mặt đất. Gò má của chàng giống con người của chàng, rắn chắc, lạnh cứng, Đông Cô phác hoạ theo hàng lông mày của chàng, đuôi mắt của chàng.

Trời giữa thu trở đêm rất sớm.

Đêm lạnh như nước.

Đông Cô đặt môi mình kề tai La Hầu, khẽ thì thầm:

“Ta muốn chàng.....”

Ta muốn chàng.....

La Hầu chỉ cảm thấy lồng ngực thoát nhói lên rồi thắt chặt, thắt đến thở cũng khó khăn.

Chàng quay đầu, trong phòng không thắp đèn dầu, mọi vật đã rất tối, người con gái ngã vào một bên người chàng, ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt vô cùng ngoan dịu. Cơ thể chàng thả lỏng một chút. Đông Cô cũng không chờ chàng trả lời, kéo mặt chàng đến gần, hôn mạnh lên.

Thoạt tiên chỉ là hôn môi miệng, La Hầu khom lưng, mới hé răng để thở, Đông Cô đã đưa lưỡi vào trong miệng chàng. Cảm giác mềm mại ấm áp ấy linh hoạt chuyển động trong miệng chàng, giao với lưỡi chàng. Chàng không dám nhúc nhích, Đông Cô liền dùng lưỡi mình cọ vào lưỡi chàng, hết lần này đến lần kia. Bao nhiêu sức lực phía trên người của La Hầu đều sụp đổ, cả người mềm oặt. Đông Cô ôm chàng, giật màn xuống, trở người đặt người đàn ông cao lớn ấy ở dưới nàng.

Tấm màn chia cách họ với thế giới bên ngoài, giữa bốn bề của chiếc màn nhỏ này, chỉ có hai người bọn họ. Đông Cô cúi xuống hôn La Hầu, đôi mắt luôn sáng long lanh kia nay trông hơi mơ màng. Chân của chàng thoáng động, Đông Cô liền phát hiện chàng chưa bỏ chiếc chân gỗ ra. Nàng liếm nhẹ ở khoé mép chàng, khẽ thủ thỉ:

“Để ta gỡ nó cho chàng.”

Nàng lui xuống chân giường, cởi chân gỗ ra, rồi lại cẩn thận tháo lớp băng quấn ra. Lúc chỗ chân cụt bị lộ hoàn toàn, cơ thể La Hầu lại cứng đờ, muốn lui ra theo phản xạ. Đông Cô cảm giác được chàng đang rụt người lại, trong lòng đau xót, nàng muốn nói cho chàng hay, thật ra trong màn tối mịt, vốn không nhìn thấy được gì, nhưng dấu vẩy cũng nào được ích gì. Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày ta phải để cho chàng quên đi khuyết tật của chàng ở trước mặt ta.

Đông Cô nâng chiếc chân cụt của chàng lên, hôn nhẹ.

“Aaaaaa.....” La Hầu run bắn, trừng trừng nhìn về phía Đông Cô.

Đông Cô ngược mắt, tay giữ chặt.

“Đừng nhúc nhích! Nằm xuống lại.”

Lời của nàng rất quyết liệt, La Hầu nằm ngửa xuống lại, hai tay xoắn tấm mền, gần như sắp vắt ra nước.

Đông Cô cười xấu xa: “Ta bảo chàng không được nhúc nhích, thì chàng đừng có nhúc nhích.”

Nàng cúi đầu, hôn nhẹ lên chỗ chân cụt trong tay. Ban đầu chỉ vì muốn cho La Hầu thả lỏng, nào hay sau đó càng hôn càng động lòng, bản thân nàng là người mất kiểm soát trước, mở miệng, dùng đầu lưỡi mềm ẩm ướt dán lên nó. Chiếc chân tàn lụi lẫm không phẳng mượt, thương tích chồng chất, vô cùng xấu xí. Nhưng Đông Cô thường thức nó như sơn hào hải vị, chuyên chú, say mê.

Cơ thể La Hầu run lên không sao khống chế được, chàng mở lớn mắt nhìn lên trần nhà, không khác gì một con cá mắc cạn giữa sa mạc, ra sức thở. Đông Cô bò lên lại phía trên, lưỡi vẫn còn trơn ướt, hôn lên môi La Hầu, mang theo dịch thể của cả hai, hôn xuống cảm chàng, cổ chàng.....

Nàng giựt bụng thất lưng của La Hầu, chiếc áo xổ ra, nàng dùng lưỡi đẩy lớp áo lót bên trong của chàng. Hai tay tiến vào trong, nàng mở vạt áo của chàng ra. Trong bóng tối, nàng áp mặt mình lên lồng ngực của La Hầu, giụi giụi, trượt xuống, rồi lại áp vào phía dưới bụng của chàng. Bụng của La Hầu rắn chắc, hiện giờ đang căng thẳng nên càng săn cứng. Đông Cô lấy mũi của mình cọ cọ, có thể cảm giác được lông của chàng ở nơi đó. Chúng làm Đông Cô bị nhột, nàng khẽ cười khúc khích.

Trong bóng tối, giác quan của con người sẽ luôn trở nên nhạy bén hơn, hơi thở từ mũi nàng phả lên bụng chàng, thất lưng chàng.....

Mở rộng áo ra rồi, các ngón tay thon dài của Đông Cô bắt đầu tháo đến quần của chàng.

Chiếc quần dài màu trắng xám, trong lúc tháo dây buộc quần, Đông Cô để ý thấy ống quần bên phải của chàng được xắn lên rất cao, cột ngay ở dưới phần đùi cụt ngắn ngủn. Lúc còn quần áo không đến nỗi nào, hiện giờ không còn áo, hết nơi để che giấu, nơi tàn khuyết ở đùi phải của chàng càng lộ ra hết sức rõ rệt, từ háng xuống chỉ được độ 6-7 tấc. Đông Cô thoáng sững người, lòng đau nhói.

La Hầu quá nhạy cảm, mỗi một động tác của Đông Cô đều được chàng hết sức chú ý, nàng vừa sững người, liền tựa như lấy một tảng đá đập mạnh vào lồng ngực chàng, khiến chàng lập tức thanh tỉnh. Chàng thoát chập ngay cổ tay của Đông Cô, loạng choạng tìm cách ngồi dậy.

“Không không.....không.....” Giọng của chàng hoảng loạn lạc âm, chàng không còn biết mình đang nói gì nữa, cũng không biết bản thân nên nói gì. Chàng chỉ còn biết xoay người theo bản năng, đưa phần chân

phải của mình tránh khỏi Đông Cô.

Đồ đầu rồi, áo quần đầu rồi..... Trong bóng tối, chàng mò mẫm tìm kiếm chiếc áo dài của mình, sờ trúng một góc của chiếc áo, vội vàng quơ lấy phủ lên vùng quanh thắt lưng. Trong lúc hỗn loạn, sợi dây buộc tóc của chàng rớt xuống, mái tóc dài xổ tung. Đông Cô cứ mãi ngồi bất động, từ lúc La Hầu bắt đầu chụp cổ tay nàng, nàng liền lẳng lặng ngồi đợi, đợi cho La Hầu bình tĩnh lại.

Có lẽ chàng đã quá sợ hãi, nắm cổ tay của Đông Cô rất gắt, Đông Cô chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn vô cùng, nhưng nàng không nhúc nhích, bởi vì nàng phát hiện, tuy tay nàng đang đau dữ dội nhưng bàn tay run rẩy, là của La Hầu. Chàng luôn có cách khiến cho lòng của Đông Cô đau đến nỗi sống không bằng chết.

Hai người bọn họ đều ngồi ở giữa giường, cách nhau không gần không xa, đầu tóc của La Hầu bị xổ tung, trông chàng rất thảm hại.

Đông Cô thấy chàng đã hơi bình tĩnh hơn, liền nhích về phía chàng một chút. Nàng có thể cảm giác được sự căng thẳng của La Hầu, nàng hết sức dè dặt nhích tới, quỳ trước mặt chàng, dùng hai tay ôm lấy chàng. Mái tóc của La Hầu xoã tung phía sau lưng, Đông Cô vuốt nhẹ. Tóc của La Hầu khô cứng, không được mượt. Đông Cô vuốt vuốt lưng chàng, hết lần này đến lần kia.

“Đừng sợ.....”

Nàng như đang vỗ về một đứa trẻ.

“Ở bên ta, chàng không có gì để sợ cả.”

Nàng không ngừng lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.....

Nàng gỡ hai tay của chàng ra, đặt ở hai bên hông, rồi bản thân nàng đè lên người chàng. Mặt Đông Cô kề sát má La Hầu, hai tay nàng ve vuốt dọc cánh tay chàng, giúp chàng dần dần thả lỏng. La Hầu nằm ngửa, lồng ngực thắt chặt đến khó thở. Đông Cô nhẹ nhàng áp tay trái lên chỗ đùi cụt của La Hầu. Nàng không thấy được, một khắc đó, trong bóng đêm, mắt của La Hầu đang lặng lẽ rơi lệ. Chỉ một chút thời, chảy xuống nơi đuôi mắt, chưa chạm được đến gối đã chảy hết rồi.....

Nơi đùi phải của chàng chỉ còn lại đầu đó 4 tắc xương, và 2-3 tắc da thịt tàn dư.

Do ở thế giới này vẫn rất hiếm khi có chân giả cho phần đùi, cho nên từ sau khi cụt phần chân này, La Hầu chưa từng dùng đến nó, cơ bắp đã thoái hoá, tay của Đông Cô chỉ chạm trúng phần da thịt mềm ẻo uột.

Một tay này nhẹ nhàng mơn man, tay kia tiếp tục gỡ dây buộc quần của La Hầu. La Hầu chỉ cảm thấy phía dưới chợt lạnh đi, chiếc quần đã bị Đông Cô kéo xuống. Hai bàn tay của Đông Cô vô cùng dịu dàng, mà cơ thể chàng vẫn cứng đờ. Nhưng tay nàng chạm đến đầu, nơi đó liền không còn chút sức.

Đông Cô quỳ ở cuối chân giường, vùng bụng dưới phẳng lì, hai cánh tay rắn khỏe, chiếc chân trái cứng rắn lạnh lẽo của chàng, phần chân phải yếu ớt, và còn có bộ phận đang đứng lên giữa đám đen rậm rạp..... Hết thấy toàn bộ, đều phơi bày trước mặt nàng. Đông Cô chỉ thấy khắp người nàng sôi sục, tình ý không kiềm chế được, sự im lặng đầy lo lắng của người đàn ông này, cùng với sự yếu đuối của chàng, đánh sâu vào trong tim nàng. Nàng muốn chàng thuộc về mình, từ đầu đến chân đều thuộc hết về mình.

Nàng cúi đầu, hôn lên ngực chàng. Động tác của nàng không còn nhẹ nhàng nữa, biến thành đầy khát cầu, tràn ngập sự tấn công. Tay trái của nàng vẫn luôn ở chỗ đùi phải của chàng, vết thương lồi lõm ấy, xúc cảm yếu mềm..... Nàng biết rất rõ cách để kích thích người đàn ông này. Mỗi một lần nàng nắn bóp, đều khiến cho bộ phận đã đứng lên giữa đám lông đen của La Hầu run bắn, chàng bám chặt thành giường, không dám động đậy.

“Aaaaa.....”

Chàng chưa từng trải qua cảm giác như thế này bao giờ, phía hạ thân khó chịu muốn chết, chàng không kiềm được ý muốn cọ xát cơ thể của mình, liền bị Đông Cô đánh cho một cú lặn về lại chỗ.

“Ta không cho chàng nhúc nhích, thì chàng không được nhúc nhích.”

Đông Cô khẽ thở ra một hơi, “Chàng không ngoan thì ta sẽ trừng phạt chàng đấy.”

Nàng hé môi, cắn nhẹ lên chỗ phần chân cụt bên phải của La Hàu.

“Aaaa Aaaa.....” La Hàu la bằng giọng rất khản, đầu ngửa cao lên.

Đông Cô đã động tình. Nơi phần chân đó không giống bất cứ chỗ nào khác trên người La Hàu. Nơi ấy là cơn ác mộng của cả đời chàng, không sao trốn tránh được, nơi mà bản thân chàng cũng rất ít khi chạm vào, là cấm địa của chàng, là đầu mối của hết thảy mọi yếu đuối nơi chàng.....

Nhưng hiện giờ, nó nằm trong tay ta, nằm trong miệng ta.

Đông Cô chỉ nghĩ đến đó là thân dưới nóng râm ran ướt át. Nàng càng mê đắm nâng niu nó, liếm láp nó, ngón tay của nàng lần đến gần phía bên, ấn mạnh vào trong, chạm được đến phần xương ngăn ngửa của chàng.

Chỉ chạm vào một cái như thế, toàn thân La Hàu đã run bắn lên như bị điện giật.

“AAAA—————”

Cuối cùng chàng khẽ gầm rên, “Dừng..... dừng.....”

Đông Cô nào chịu nghe theo, nàng cắn nhẹ lên phần da thịt nhẵn nhúm, móng tay rà xuống phía dưới mông phải của chàng nơi có phần xương đùi nhỏ nhỏ kia, khẽ cười một tiếng, cào một đường dọc theo phần xương còn lại. La Hàu lại gầm thêm một tiếng rên trầm thấp, cắn chặt răng, nơi đỉnh đầu của phần hạ thân vẫn đứng thẳng kia thoát chốc trào dịch thể trắng đục, chàng không cách nào giải quyết được cảm giác bứt rứt, chỉ đành gập chân trái, dùng phần gót chân cụt nện xuống mặt giường từng hồi.

Đông Cô không ức hiếp chàng nữa, bởi vì bản thân nàng cũng không còn nhịn được nữa rồi. Nàng buông phần chân cụt của chàng ra, quỳ trên giường, cởi từng lớp xiêm y. La Hàu không dám nhìn, nàng lật mặt chàng về lại, bắt chàng phải nhìn. Đông Cô tháo dây buộc tóc, mái tóc đen tuyền liền bung xoã, vài sợi tóc rơi trên má. Người con gái này trời sinh đã đẹp, nhưng trước mặt người khác, nàng thường không muốn để lộ nhiều tình cảm, vẻ mặt luôn rất bình đạm. Đêm nay trước mặt người trong lòng, nàng mới thật sự là dịu dàng như nước, duyên dáng vô biên.

La Hàu nhìn nàng, đôi mắt huyền của nàng đang khép hờ, thân hình yêu kiều đang thẳng đứng ngay trước mặt chàng. Dáng hình trong bóng tối ấy khắc sâu vào tim chàng. Đông Cô cúi người, cắn nhẹ vào tai La Hàu, khẽ thì thầm:

“Nào, cho phép chàng hoạt động đấy.”

.....

Đêm ấy, trong căn phòng ngủ đơn sơ, có một đôi nam nữ đã lặng lẽ cùng nhau ước nguyện trọn đời.

Vàng trắng làm chứng.

hết chương 15

17. Chương 16: Chẳng Buồn Ngủ, Vậy Đói Không?

Trên người họ đầm mồ hôi, nhưng chẳng ai muốn nhúc nhích.

Đông Cô ôm La Hàu, chàng cao lớn nên nàng phải nằm nghiêng mới ôm được chàng. Dưới tấm chăn bông, cơ thể dính vào nhau, tóc dài cùng se kết, họ ôm nhau. Ngón tay của Đông Cô vờ về một chút tóc của La Hàu, vờ tới vờ lui nơi đầu ngón tay. Tóc của chàng vừa khô vừa cứng, chất lượng rất không tốt.

Xoắn tóc một hồi, Đông Cô bỗng phì cười.

“Chàng nói xem, hai chúng ta có phải là quá to gan rồi không?”

La Hàu không nói gì.

“Chúng ta như thế này là đang vụng trộm rồi, ha?” Nàng dùng trán cụng cụng vào đầu La Hầu, “Đúng không, chàng nói xem có phải gan của chúng ta lớn lắm không.”

“.....Ừ.”

La Hầu đáp một tiếng rất thấp.”

Đông Cô cười khúc khích, “Chúng ta đang làm chuyện xấu, cũng đang làm điều khiến chúng ta vui vẻ.”

La Hầu tiếp tục không nói gì.

Đông Cô hỏi: “Vậy chàng nói xem, chàng thích điều tốt, hay là điều khiến chúng ta vui vẻ?”

Không có câu trả lời. Đông Cô cũng không nóng lòng, cứ tiếp tục xoắn xoắn tóc của La Hầu.

Một lúc lâu sau.

“Điều vui vẻ.”

Đông Cô lại cười khúc khích, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, nàng siết vòng tay, ôm lấy La Hầu.

“Ta cũng vậy.”

Nằm thêm một lúc nữa, Đông Cô khẽ hỏi: “La Hầu, chàng ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Muộn lắm rồi, chàng không buồn ngủ sao?”

“Không buồn ngủ.”

Đông Cô quay mặt nhìn chàng, “Sao không buồn ngủ được, chàng đã không ngủ một đêm rồi.”

La Hầu im lặng nằm đó, một hồi sau, mới ngáp ngừng đáp: “Trước đây, trong quân ngũ.....”

Đông Cô thoáng sửng sốt, trong quân ngũ?

Đúng rồi, sao mình lại quên mất nhỉ, La Hầu đã từng đi lính, nghe nói chân của chàng là..... Nghĩ đến đó, lòng Đông Cô nhói đau, nàng vội đổi đề tài, “Vậy không buồn ngủ thì có đói không?”

“..... Đói.”

Đông Cô cười, “Ta cũng đói.”

Nàng ngồi lên, La Hầu cũng muốn ngồi dậy, nhưng đã bị Đông Cô ấn trở lại, “Chàng cứ để yên, ta lo.” Nàng đặt đôi chân trần xuống đất, lạnh làm nàng run bắn người.

Nàng nhặt quần áo của mình từ giường lên, mặc vào. Đốt ngọn đèn dầu trên bàn, ánh sáng ấm áp màu vàng toả khắp căn phòng. La Hầu ngồi dậy trên giường, nhìn nàng. Dưới ánh đèn dầu, làn da của chàng sáng màu đồng, mái tóc dài khô cứng để xoã, phía dưới mình đắp tấm chăn, phía trên để trần. Đông Cô nhìn mà bắt đầu ngứa ngáy tâm can. Nàng âm thầm tự mắng bản thân, râm, quá râm, râm hết phần người khác rồi.

Nàng bưng đĩa thức ăn, “Ta đi hâm cho nóng một chút, chàng cứ đợi đấy nhé.”

Đông Cô vào bếp hâm thức ăn lại, lúc đem về phòng thì La Hầu đã mặc đồ vào, chàng ngồi bên mép giường, nhìn Đông Cô tiến vào, liền chống gậy đến bên bàn.

Hai người cứ thế mà dùng cơm dưới ánh đèn mờ. Đông Cô đã đói sắp chết, nàng vừa lo nhét thức ăn đầy miệng vừa nghĩ, thì ra đây cũng là một “công trình” hao sức hao tâm, sau này trước khi tính chuyện điếm tình kiểu này, trước tiên phải lấp cho cái bụng được đầy cái đã.....

Có rất nhiều món ăn, Đông Cô ăn ngấu nghiến một mớ, no đến khó thở. La Hầu ngồi cạnh nàng vẫn còn đang ăn. Chàng ăn không nhanh, nhưng ăn mãi không ngừng, có vẻ như thật sự bị đói bụng. Đông Cô chống cằm ngồi nhìn chàng, dưới ánh đèn mờ tỏ, chàng đang ăn mằn thầu, tuy không gọi là ăn vội vã, nhưng mỗi một miếng cắn rất lớn, một cái bánh mằn thầu chỉ 7-8 miếng là đã ăn xong.,Đông Cô nhìn chàng ra sức ăn, chợt mang một cảm giác hạnh phúc.

Hạnh phúc là gì. Giữa thu giá lạnh, có một căn nhà, một căn phòng. Trong căn phòng đốt được một ngọn đèn dầu, có một bàn thức ăn, có một người. Một người thương.....

Quá đủ rồi, Đông Cô tự nói với bản thân, đời người nói ngắn thì không ngắn, nói dài không dài, nhưng sống cho đúng cách, thì ngày tháng sẽ qua rất nhanh. Bên chàng, ngày tháng nhất định sẽ qua rất nhanh. Thoắt cái sẽ là cả một cuộc đời.

La Hầu ăn đến giữa chừng, bất chợt cảm giác được Đông Cô đang nhìn chàng. Trong miệng vẫn còn đầy thức ăn, muốn nói cũng không nói được, chỉ có thể nhìn nàng. Đông Cô dịu dàng mỉm cười, “Cứ từ từ ăn.”

La Hầu nhai một chút, rồi nuốt xuống.

“Thức ăn hôm nay đâu ra nhiều thế, chàng ra ngoài mua về à?” Hơn nữa thức ăn đa dạng, cách chế biến cũng cầu kỳ, nhìn là biết không phải đồ nhà làm.

La Hầu gật đầu.

Đông Cô nhìn hộp đựng thức ăn, “Đây là hộp của Trần Vị Quán.” Nàng nhìn La Hầu, “Hộp thức ăn này không rẻ chút nào.”

Trần Vị Quán là một quán ăn nổi tiếng trong Tích Thành, cũng là quán ăn của Chương gia. Nhân dịp sinh nhật của Đông Cô, Lý Khương Liễm đã từng dắt nàng tới ăn ở đó một lần, mắc gần chết.

La Hầu cầm đĩa trong tay, mắt nhìn đĩa thịt, không nói gì. Đông Cô hơi lấy làm lạ, về mặt tài chính thì La Hầu đúng là khá hơn nàng, nhưng nói trắng ra thì cũng chỉ khá hơn một nhỉnh, bình thường cái ăn cái mặc của chàng đều đã rất tiết kiệm, trời hiện giờ sắp vào đông rồi mà chàng vẫn không mặc thêm gì ngoài chiếc áo vải, vậy mà lại chi một số tiền lớn mua hộp thức ăn này.

“Tại sao phải mua?”

La Hầu sững người, đĩa đã ngưng không gấp thức ăn nữa.

Đông Cô âm thầm thở dài, mỗi lúc nàng tưởng là mình đã hiểu La Hầu, chàng lại có một số hành động khiến nàng không hiểu nổi. Nhưng nàng lại không sao chịu được bộ dạng của La Hầu lúc chàng căng thẳng nhần nhịn, cho nên nàng không muốn gặng hỏi. Chàng không muốn nói, thì thôi ta không hỏi nữa.

“Thôi ăn đi, để nữa sẽ nguội hết.”

Lưng của La Hầu thả lỏng, cắn miếng mìn thầu, lại tiếp tục ăn.

Chàng không biết phải nói như thế nào, lúc chàng nhìn thấy Đông Cô yếu ớt té xỉu trước mặt mình, cảm giác của chàng khi ấy, chàng không biết phải nói như thế nào. Chàng chỉ có thể phỏng đoán, rồi tìm những thứ chàng cảm thấy là tốt, đưa hết tới cho nàng. Dẫu cho lúc đợi thức ăn không được vào trong quán, dẫu chỉ có thể giao tiền ở ngoài quán, chàng đều không màng.

Dùng cơm xong, mặc dù La Hầu nói chàng không buồn ngủ, nhưng vẫn bị Đông Cô đuổi lên giường.

“Ngủ thôi ngủ thôi, không buồn ngủ cũng phải ngủ.”

Nàng cởi lớp áo bên ngoài của La Hầu ra, chỉ để lại lớp áo lót bên trong, rồi ấn chàng xuống giường. Nàng tháo chân gỗ ra cho chàng, cất gậy một bên, sau đó thổi tắt đèn. Vào giường, kéo chăn lên, nàng nằm xuống bên cạnh La Hầu.

Nghiêng người qua, ôm lấy chàng.

“Ngủ thôi ngủ thôi.....”

Cơ thể trong lòng nàng săn chắc tráng kiện, ấm áp vô biên. Nàng cảm thấy lòng mình rất yên tĩnh, rất mềm, rất hạnh phúc, tựa như trong mơ cũng vẫn có thể cười.

Sớm mai, khi Đông Cô mở mắt ra, thì thấy La Hầu đã không còn đó. Nàng quen đường quen nước, chạy qua quán rượu tìm chàng.

“Chốc nữa ta phải về nhà một chuyến.”

La Hầu đã chuẩn bị bữa sáng, Đông Cô vừa ăn vừa nói với chàng.”

La Hầu gật đầu.

Đông Cô nhắm tít, không sai, chính là ngày hôm nay. Nàng hơi căng thẳng, hội Hiến Bảo, buổi hội Hiến Bảo đã khiến nàng đặt cược toàn bộ tài sản của mình này, sẽ diễn ra ngay tối hôm nay. Lòng ngực của nàng nghẹn cứng, do căng thẳng mà nên. Đây là cảm giác nàng chưa từng có bao giờ. Ở kiếp trước, tác phẩm của nàng chưa từng là vì tiền, cho nên nàng vốn chẳng quan tâm đến chuyện có ăn khách hay không. Nhưng bây giờ đã khác, nàng thật sự rất cần thành công lần này.

Con người một khi mang khát vọng, lo nghĩ cũng sẽ tăng. Câu thành ngữ “giỏi mấy cũng có người giỏi hơn, trời cao mấy cũng có tầng cao hơn,” khiến nàng nghĩ đến vị sư cô già trong Gia Nhã Tự, bụng bảo dạ nếu chỉ trong một ngôi chùa mà đã có một nhà sư với thành tựu cao như vậy, thế thì thế giới bên ngoài chắc càng gặp cạnh tranh khốc liệt hơn. Đông Cô tức thời cảm thấy số lượng những cao thủ chắc đếm không xuể, các nghệ nhân khéo léo tài hoa nhiều như lông trâu. Lỡ may không thành công thì biết phải làm sao.....

Đông Cô càng nghĩ càng lo lắng, nàng chợt gọi giật La Hầu. La Hầu đang kiểm tra các loại rượu, nghe nàng kêu mình, chống gậy xoay người. Đông Cô nhìn chàng, chàng lặng lẽ đứng đó, đơn giản vậy thôi, liền mang đến cho nàng sức mạnh vô biên.

Nàng nhớ hôm ở Gia Nhã Tự, nàng theo chàng suốt đoạn đường về, nhìn chàng vất vả kiên định leo xuống núi. Khi ấy, chàng không biết là có nàng, cũng giống như Đông Cô không biết chàng đến cầu xin lá bùa may mắn ấy chỉ để tặng cho nàng.

Có nhiều lúc, trông họ đơn độc, thật ra họ còn có nhau. Đông Cô sờ sợi dây màu đen trên cổ. Đây là tấm bùa may mắn chàng cho nàng.

Sẽ không sao hết, tất cả sẽ đều tốt đẹp.

Nàng đứng dậy, đến bên La Hầu, người sau chống gậy hơi xoay mình để đứng đối mặt với Đông Cô. Đông Cô vươn hai tay, ôm quanh thắt lưng của La Hầu.

“Ta phải đi trước đây, ngày mai sẽ về.”

Hội Hiến Bảo kia là mình đi dâng báu vật đã chọn sẵn lên, món nào được chọn, thì trở thành chuyện phủ An Nam Vương phải lo.

“Ừ.”

La Hầu khẽ đáp.

Đông Cô tạm biệt La Hầu, quay về xưởng mộc của Lý Khương Liễm. Khương Liễm đã sớm đoán trước là đêm qua Đông Cô sẽ không về, nên không đợi nàng. Lúc Đông Cô đẩy cửa bước vào, nàng ấy vẫn đang dùng bữa sáng.

“Chị đã thu xếp xe ngựa, tối nay dùng xe ngựa đưa bình phong đi.”

Đông Cô ngồi xuống trước mặt Khương Liễm.

“Vâng.”

Khương Liễm nhìn mặt Đông Cô, bĩu môi, “Nguyên đêm qua không về, em đã làm trò gì rồi?”

Đông Cô nhớ đến đêm qua, hơi đỏ mặt, nàng không ngờ mình to gan như vậy, nhưng khi đó nàng chỉ nghĩ đến việc muốn làm rồi làm thôi. Khương Liễm dùng đũa gõ gõ miệng chén, “Chị đang hỏi em đây này, sao không trả lời chị?”

Đông Cô cười khỏ, “Khương Liễm, chị đừng lấy em làm trò đùa nữa mà.”

Khương Liễm phì cười.

“Em giỏi lắm, chần êm nệm ấm, chuyện quan trọng bên này cũng không buồn để ý đến.”

“Không phải em đã về rồi sao.”

Khương Liễm nghĩ một chút, mặt hơi trở nên nghiêm túc: “Đông Cô, em nghiêm túc định cưới cái tên La Hầu đó sao?”

Đông Cô gật đầu.

“Em sẽ không đùa với những chuyện này.”

Khương Liễm im lặng, đôi đũa trong tay khuấy khuấy chén cháo. Đông Cô biết, trong lòng Khương Liễm không hy vọng nàng và La Hầu kết thành đôi, nhưng vì vương nàng, nên không tiện nói lời khó nghe.

“Khương Liễm, trong lúc này, có chuyện gì mai mốt nói sau, làm xong chuyện ở hội Hiến Bảo đã nhé.”

Khương Liễm thở dài, “Được được, nghe theo em hết.”

Đông Cô nói: “Cũng không biết hội Hiến Bảo này sẽ chọn bao nhiêu lễ vật nữa.”

“Miễn là đồ tốt thì đương nhiên sẽ chọn, phủ của An Nam Vương đâu thiếu bạc, biết đâu dâng lên mà Thái Hậu ưng, thì cả khu vực phía Bắc này thành gặp vận may đại cát.” Khương Liễm vẫn tiếp tục khuấy đũa, “Nếu không có gì hay ho, thì họ sẽ chẳng thêm chọn thứ gì, đây là lễ vật mừng thọ Thái Hậu, thà thiếu còn hơn bất cần, qua loa cho đủ số lượng coi chừng mất đầu như chơi.”

Đông Cô gật gù, đúng là có lý.

“Nhưng hiện giờ chả ai biết được tiêu chuẩn tốt xấu ra sao.” Khương Liễm lại nói, “Chưa ai thấy qua lễ vật dâng cho Thái Hậu nom thế nào, cho nên mọi người cơ bản đều đang làm thầy bói xem voi, đoán mò cả thôi, ra sức chọn những món trông đáng đồng tiền để mà dâng.”

Đáng đồng tiền.....

Đông Cô âm thầm định giá cho tấm tranh ghép của mình. Gõ: miễn phí; bột màu: miễn phí. Thứ phải bỏ tiền ra chỉ gồm giấy và bút mực.....

Khương Liễm nhìn sắc mặt Đông Cô, bật cười.

“Nếu chỉ nhìn giá tiền mà thôi thì đâu cần mở hội Hiến Bảo này nữa, chạy thẳng tới phố đồ cổ là xong rồi.” Nàng ấy biết Đông Cô đang căng thẳng, dịu giọng xuống khuyên nàng: “Đông Cô à, em cứ yên tâm đi, về mặt kỹ thuật, chị cũng đã bao năm tay nghề, món đồ này của chúng ta, em có thể yên tâm rồi.”

Đông Cô hít sâu một hơi, gật đầu. Không yên tâm cũng không còn cách nào khác, đã đến nước này rồi. Nàng đặt tay lên ngực, mân mê tấm bùa may mắn sau lớp áo lót.

Làm hết sức người, rồi nghe theo ý trời. Ta đã làm hết sức mình rồi, còn lại đem phó thác cho bà trời đi vậy.

18. Chương 17: Ngoài Kế Hoạch, Trong Dự Đoán

Khương Liễm ăn xong bảo với Đông Cô:

“Nếu em không thích đi, không đi cũng được, chị đưa qua cho.”

Đông Cô sững sốt, “Không đi cũng được sao ạ?”

Nói thật ra thì nàng rất không muốn đi.

Khương Liễm cười, “Đương nhiên được, đây là hội Hiến Bảo, chỉ cần đem tới dâng là được, cổng của phủ Chương gia đâu nhất thiết họ cho vào.”

Đông Cô há hốc miệng, “Thì ra là vậy.”

“Em không biết hả?”

Đông Cô lắc đầu, “Mọi người toàn đem đồ quý báu của mình dâng lên, sao mà đến cổng cũng không vào được ạ, đây không phải là quá khiến người ta lạnh lòng sao.”

Khương Liễm cười ha ha hai tiếng, xua tay nói: “Em à, em không biết tình hình của mấy trò này rồi, bởi vì hội Hiến Bảo không có giới hạn, cho nên đa số những người tới đều muốn cầu may, em cứ tưởng là sẽ bắt gặp báu vật ngập phố à?”

Đông Cô ngạc nhiên, nghĩ bụng, thì ra bất kể ở thế giới nào, cũng sẽ không thiếu những kẻ muốn há miệng chờ sung rụng, có chỗ nào lợi dụng được sẽ đều thử hết.

“Khương Liễm, nếu mà như vậy, em khỏi đi, cảm phiền chị đưa bình phong thay em.”

Khương Liễm vỗ tay, “Được! Em cứ ngồi đợi tin tức từ chị nhé.”

Tối hôm đó, 3 khắc trước giờ Tuất (giờ dâng lễ vật), Khương Liễm mới gọi quân hầu tới chất bình phong lên xe, chuẩn bị lên đường.

“Không vội không vội, đâu phải là ai đưa trước thì được chọn trước đâu.”

Đông Cô cười cười tiễn Khương Liễm. Nàng quay vào lại trong xướng mộc, quét dọn một chút. Do là một xướng làm việc, cho nên bụi gỗ mặt cửa khá nhiều, Đông Cô quét dọn rồi lại rảy nước. Bận rộn xong xuôi đầu đó, Khương Liễm vẫn chưa về.

Đông Cô hơi thấp thỏm trong lòng, chẳng phải đã nói là chỉ cần dâng lên là xong sao, gì mà lâu thế này vẫn chưa về. Nàng ngồi trong xướng, thời gian chậm chạp nhích, tìm nàng cũng bị kéo theo từng chút một. Có nên đi tìm một chuyến không, liệu dọc đường có phải đã gặp chuyện gì bất ngờ không. Sao lại có thể được chứ, đây là trong thành, mà hơn nữa phủ Chương gia cũng đâu có xa.....

Đang nghĩ miên man, ngoài cửa bỗng vọng tiếng xe ngựa. Đông Cô quay phắt người, Khương Liễm tiến vào dưới ánh trăng.

Sắc mặt của nàng ấy nghiêm trọng, Đông Cô nhìn xong lòng chùng xuống.

“Đông Cô.....”

Đông Cô ngơ ngác nhìn Khương Liễm. Khương Liễm nghiêm túc, thở phì phò, nhìn vào mắt Đông Cô, không nói gì.

Đông Cô hơi quỳnh không biết phải làm sao, nàng khẽ hỏi:

“Khương Liễm, sao thế hả?”

Trong lòng nàng không ngừng nghĩ, phen này không thành thì phải kiếm tiền bằng cách nào, nàng không còn tiền vốn, không mở quán được, lẽ nào phải đi vay tiền sao.....

Đầu óc Đông Cô rối reng, nhưng vẫn ép bản thân phải tỉnh táo.

“Đông Cô.....”

Khương Liễm nhú chặt mày.

Đông Cô hít sâu một hơi, nói với Khương Liễm: “Khương Liễm, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, chị đừng quá đau buồn.”

“.....”

Khương Liễm nhìn Đông Cô, nhìn mãi một hồi, chợt bật cười ha hả.

“Đông Cô ơi là Đông Cô, em đúng là.....”

Tràng cười này của nàng ấy làm Đông Cô giật bản mình, “Em sao cơ?”

Khương Liễm hoàn toàn thay đổi dáng vẻ, mặt tươi cười vỗ vỗ vai Đông Cô.

“Em đúng là một người kỳ diệu.”

“.....”

Khương Liễm nhìn chăm chăm vào mắt Đông Cô, Đông Cô nhẹ nhõm trong lòng, hiểu ra đôi chút.

“Thành công rồi đúng không?”

“Đúng.” Khương Liễm gật đầu, “Hơn nữa còn vô cùng thành công! Chị đưa tấm bình phong của chúng ta tới đó, quân gia của Chương phủ chỉ nhìn một cái liền kêu chị vào thẳng bên trong.”

“Vào bên trong? Vào phủ của Chương gia?”

“Đúng vậy, vòng sơ tuyến của hội Hiến Bảo chính là quân gia của Chương gia, nếu như bà ấy chấm món nào, thì sẽ mời người dâng lễ vật vào trong phủ để nói chuyện, đưa lễ vật cho sư phụ của phủ An Nam Vương kiểm tra, nếu họ cũng cảm thấy được, thì sẽ dâng lên để tiểu vương gia thẩm định lần chót.” Khương Liễm nói nói rồi tự cười một mình, “Đông Cô, báu vật kia của chúng ta đã không cần qua tay các sư phụ của An Nam Vương, được dâng thẳng lên tiểu vương gia luôn.”

Tiểu vương gia.

Đông Cô không hiểu sao lại nghe quen quen, nghĩ kỹ lại, mới nhớ bản thân mình đã từng gặp qua người đó. Là cái hôm nàng đến Chương phủ đưa gỗ, là chàng trai được quân gia chính của Chương phủ kính cẩn đón vào trong phủ. Đã khá lâu rồi mà nay nhớ lại An Kinh, Đông Cô vẫn còn nguyên vẹn ký ức về nhan sắc diễm lệ của y.

Nàng cười nói: “Chắc chị đã nhìn thấy tiểu vương gia rồi nhỉ?”

Khương Liễm nhìn vẻ mặt của nàng, biết nàng muốn trêu mình, cười khẩy: “Em đừng có mà cười chị, chị khác em nha, chị đã từng được nhìn biết thế giới rồi, từ dạo xưa chị đã từng gặp mặt tiểu vương gia An Kinh.”

“Ô?”

Khương Liễm bước đến bên bàn tự rót cho mình một ly nước.

“Bà cụ nhà chị từng làm việc cho phủ của An Nam Vương, hai năm trước chị đã gặp tiểu vương gia một lần.” Nàng ấy uống một ngụm nước nóng, tắc lưỡi tán thưởng, “Phải nói rằng tiểu vương gia An Kinh đúng là tiên giáng trần, cả một vùng đất phong vương này, bàn về tướng mạo thân thể tài hoa, không ai có thể qua mặt được ngài ấy. Đại công tử của Chương gia tuy khá, nhưng so với tiểu vương gia, vẫn là một trời một vực.”

Đông Cô nhìn vẻ mặt mê đắm của Khương Liễm, thấy buồn cười, “Dữ vậy sao?”

Khương Liễm vỗ tay đánh bốp xuống mặt bàn, “Em chưa gặp ngài ấy đâu, để gặp rồi bảo đảm em cũng sẽ nghĩ giống như chị.” Nói xong còn tự lẩm bầm một mình, “Gặp xong rồi chắc chắn rằng em sẽ không coi La Hầu ra gì nữa.....”

Đông Cô không nghe thấy lời nàng ấy đang lẩm bầm, chỉ nghĩ bụng, sao lại chưa gặp qua chứ, mình đã gặp qua rồi mà.

Nàng lại hỏi: “Vậy hôm nay chị gặp tiểu vương gia rồi hả chị?”

Khương Liễm si mê gật đầu, “Ừ.”

Đông Cô trêu nàng ấy, “Cảm giác thế nào?”

Khương Liễm như đang ôn lại hồi ức, một lúc sau mới phun ra được một chữ.

“.....Đẹp.”

Đông Cô cười nghiêng ngả.

Khương Liễm buồn bực, “Cười cái gì mà cười? Cười nữa không nói tiếp cho em nghe nữa.”

Đông Cô xua tay, “Được được, không cười, chị muốn nói cho em nghe chuyện gì?”

Khương Liễm nhìn nàng, làm bộ dạng thờ dài lắc đầu.

“Sao thế ạ?”

“Chị đang than là em thật sự đã gặp vận may rồi.”

Đông Cô cười cười, “Em chỉ mong lấy được tiền thưởng thôi.”

Khương Liễm cười, “Không, em thật sự đang gặp vận lớn rồi.”

Nàng ấy cầm lấy tay của Đông Cô, dịu giọng:

“Tiểu vương gia muốn gặp em.”

“.....”

“Sao cơ —?”

“Tiểu vương gia muốn gặp em.”

Đông Cô không thể nào tin được, “Gặp em? Tại sao muốn gặp em?”

Khương Liễm đáp: “Chị đưa bình phong tới xong vốn tưởng là sự phụ của phủ An Nam Vương sẽ xem xét nó, ra một cái giá, rồi chị lãnh tiền thưởng ra về. Ai ngờ bình phong được đưa thẳng lên tiểu vương gia.” Nàng ấy tỉ mỉ nhớ lại, “Chưa lấy được tiền thưởng nên chị cũng không dám về, chỉ đành tiếp tục đợi trong Chương phủ, tiểu vương gia nhìn bình phong mất hết một canh giờ, sau đó có người tới gọi chị, bảo chị vào thư phòng.”

“Thư phòng?”

“Đúng, thư phòng của Chương phủ, là chạng giám định lễ vật cuối cùng của tiểu vương gia và rất nhiều sự phụ.”

“Chị gặp tiểu vương gia trong đó à?”

“Ừ, cùng với đại công tử của Chương gia và hai vị tiểu thơ.”

Đông Cô cười, “Đại công tử của Chương gia, chị đi một hơi mà nhìn được bao nhiêu đó mỹ nhân, cảm thụ thế nào?”

Khương Liễm cười khổ, “Cảm thụ cái gì chứ, sợ muốn chết đến nơi.” Nàng ấy lắc đầu, “Đúng là không hổ con nhà tai to mắt lớn với lại con nhà hoàng thân quốc thích, chị cứ quỳ ở đó nào có dám ngẩng đầu.”

“Đầu tiên đại công tử của Chương gia lên tiếng hỏi.” Nói đến đây, Khương Liễm nhìn Đông Cô một cách đầy thắc mắc, “Đông Cô à, em nghĩ xem có lạ không, hai vị tiểu thơ của Chương gia ngồi ngay đó, mà người lên tiếng hỏi, lại là đại công tử.”

Đông Cô cười cười, không nói gì.

Có thể là do sự có mặt vị tiểu vương gia kia; tuy phòng đầy người, nhưng chỉ cần sự có mặt của vị đó, người sang quý nhất trong phòng sẽ luôn là đàn ông.

Khương Liễm nói tiếp: “Anh ta hỏi chị nhận được tấm bình phong này từ đâu, chị nói rằng tự làm.” Nàng ấy cười hì hì hai tiếng, “Em không biết lúc đó khi chị nói xong câu này, tất cả mọi người bọn họ kinh ngạc thành cái dạng gì đâu.”

“Sau đó thì sao chị?”

“Đến lúc này tiểu vương gia lên tiếng, ngài ấy hỏi có phải chị làm không, chị nói không phải, là một người bạn của chị làm.”

Khương Liễm mở hai tay.

“Sau đó ngài ấy liền nói với chị, ngày mai muốn em tới gặp ngài ấy.”

“Thì ra là vậy.”

Đông Cô nói với Khương Liễm: “Thật ra chị nên nói là mua từ bên ngoài về.”

“Tại sao?”

Đông Cô cười cười, không nói gì thêm. Tuy Khương Liễm có nhiều kiến thức về thế giới này hơn nàng, nhưng nói về cách để tạo “hiện tượng” thì nàng ấy chỉ là một người ngoài nghề. Vật phải hiếm thì mới quý, vật phải kỳ bí thì mới quý. Hàng mà càng hiếm càng mang thân phận bí ẩn, thì giá trị của nó càng cao. Hàng tốt mà chỉ xuất thân từ một nghệ nhân vô cùng bình thường, thì vô hình trung nó đã bị xuống giá. Nếu như Khương Liễm nói tấm bình phong này là mua được từ một cao nhân không biết danh tánh, giá trị của nó sẽ được tăng lên ngay.

Nhưng nàng không nói những điều này cho Khương Liễm nghe. Nàng thích bụng dạ ngay thẳng của Khương Liễm, thích sự thành thật của nàng ấy, nàng không muốn thay đổi nàng ấy.

“Toàn nói những lời chị chả hiểu gì.” Khương Liễm nhún mày bất mãn.

Đông Cô vội đỡ dành, “Là em sai, vậy, tiểu vương gia có nói rõ lúc nào em nên đi gặp ngài ấy không?”

Khương Liễm ngẩn ra.

“Không nói, chỉ nói là ngày mai thôi.”

“Không nói? Vậy khi nào em cần đi?”

Khương Liễm gãi gãi đầu, “Lỗi của chị, không hỏi cho rõ ràng, nhưng mà bọn họ cứ lo nghiên cứu tấm bình phong, chị cũng đâu dám nói chen vào.”

Đông Cô an ủi nàng ấy, “Chịu thôi, để em tới sớm là được, cùng lắm chỉ phải đứng trước cổng đợi một hồi.”

Khương Liễm gật đầu.

“Mai chị đưa em đi may vài bộ đồ mới.”

“Thôi khỏi đi.”

“Không được, em như vậy nhìn quá nghèo nàn.”

Đông Cô lắc đầu, “Khương Liễm, thật sự không cần đâu, họ nhìn là nhìn tranh, đâu phải nhìn em.”

Khương Liễm cãi không lại nàng, đành để yên.

“Vậy hôm nay em nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Dạ.”

Đông Cô làm vệ sinh xong quay về phòng ngủ, nằm nhìn trần nhà. Hai hôm nay ngủ quá nhiều, hiện giờ nàng không buồn ngủ chút nào, nhưng nếu không vô phòng lại sợ Khương Liễm lo lắng, đành nằm trong phòng tới trắng mắt chờ người. Trong đầu đủ loại ý nghĩ chạy hỗn loạn, ban đầu nghĩ về tranh, nghĩ cho rõ xem phải làm gì, phải nói thế nào, sau đó nghĩ mãi nghĩ mãi bắt đầu lệch hướng. La Hầu hiện giờ đang làm gì, chàng đã ngủ hay chưa..... Bất chợt nhớ đến đêm qua, đổ mặt, sau đó mới nhớ quanh mình chả có ai, nàng có thể mặc sức nghĩ đến chàng. Đông Cô nghĩ rồi nghĩ chỉ thấy toàn thân bứt rứt. Nàng đập bốp vào đầu mình một cái.

Râm hết phần của người khác!

19. Chương 18: Khóm Lan Thanh Tịnh Sâu Dưới Vực

Đông Cô đón bình minh trong tâm trạng rối rắm không ngừng nguyên một đêm.

Trời vừa sáng, nàng vội mau mau bò dậy. Trải qua một đêm như thế, Đông Cô hơi cảm thấy trống trải. Sau này không buồn ngủ thì thế không leo lên giường nằm nữa, Đông Cô bực tức nghĩ bụng, vừa nằm xuống là lại nghĩ đến chàng.....

Ra phòng ngoài, nàng giật bản mình. Khương Liễm đã dậy từ lâu, làm một bàn thức ăn bày la liệt, đang còn ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh đợi nàng.

“Khương Liễm, chị làm vậy là.....”

Thấy Đông Cô xuất hiện, Khương Liễm đơn đả đón chào.

“Nào, ăn đi ăn đi.”

Đông Cô bị nàng ấy ấn xuống ghế, ngó nguyên một bàn thức ăn trước mặt. Rau thịt tràn lan, nào có giống một bữa điểm tâm.

Ban đầu thì nàng dở khóc dở cười, sau đó vô cùng ấm lòng.

“Khương Liễm, cảm ơn chị.”

“Em với chị còn cảm ơn nỗi gì, đang làm người ngoài đó hả.”

Đông Cô cười cười, nâng chén bắt đầu ăn.

Lúc Đông Cô ra khỏi xướng mộc, vẫn còn rất sớm, nàng nghĩ bụng cho dù vị tiểu vương gia kia có là nhân viên gương mẫu cách mấy đi nữa cũng sẽ không gặp nàng vào giờ này được. Nhưng nàng không thể quay về, lúc vừa rời ra khỏi cửa Khương Liễm đã dặn dò đủ trò, nếu quay đầu vô lại bảo đảm sẽ lại dẫn tới dẫn lui cho đến khi nàng rời đi. Đông Cô vui vẻ chân sáo, tự động chạy về phía nhà La Hầu.

Tiểu vương gia thế nào, nàng không biết, nhưng vào giờ này, chắc chắn La Hầu đã dậy.

Từ xa xa đầu ngõ lúc Đông Cô trông thấy chàng trai ấy, nàng bất chợt nổi hứng tình nghịch, muốn trêu chàng một chút. Nàng nhón chân đến gần, La Hầu đang lau các chum rượu, nàng luôn đi ở chỗ La Hầu không nhìn thấy, để chàng không để ý đến mình. Thuận lợi đến được trước cửa quán rượu, tìm Đông Cô đập thình thình, rón rén từng bước vào trong. La Hầu đang xoay lưng về phía nàng. Nàng đang mang giày vải, bước trên mặt đất vô cùng khẽ khàng, gần như không nghe thấy được. Đông Cô cẩn thận đứng thẳng người lên phía sau lưng La Hầu, thò hai tay——

“ÁÁÁÁÁÁÁÁ——”

Đúng ngay lúc Đông Cô định vỗ lên lưng chàng, cổ tay bỗng bị bắt lấy.

La Hầu chỉ giơ một tay ra tóm lấy cổ tay của nàng, nhưng cách chàng bắt lấy tay nàng không giống như bình thường. Chàng dùng chiêu 3 ngón tay — ngón cái vòng qua đặt ở mặt dưới của cổ tay, ngay chỗ mạch máu, ngón trỏ vào ngón giữa song song áp bên kia, cả ba ngón cùng bấm mạnh. Đông Cô lập tức cảm thấy như tay của mình đang bị bẻ gãy. Nàng thét lên một tiếng theo phản xạ. La Hầu thấy người đến là nàng, giật bản mình, vội vàng buông tay. Đông Cô ôm cườm tay, đau đỏ mồ hôi lạnh, ngồi thụp xuống đất, thở hổn hển.

La Hầu nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai của nàng, mắt nhìn nàng ôm cườm tay không rời, há miệng, song lại nói không nên lời.

“Không..... Không sao.” Đông Cô cố nhịn đau, thả lỏng, cười cười với chàng, “Tự tạo nghiệt thì không có quyền than, vốn định hù chàng, kết quả bị chàng hù mất tiêu.”

“Để ta nhìn xem.”

“Không sao.”

“Để ta nhìn xem.”

La Hầu kiên trì, Đông Cô ngồi xổm dưới đất, chàng không cúi người với tới được tay nàng, đang định buông gậy ra.

“Đừng đừng, cho chàng nhìn cho chàng nhìn liền.” Đông Cô thấy chàng định ngồi xổm xuống, vội đưa tay lên.

Trên cổ tay hằn vết bấm rõ rệt, hơi sưng. Bàn tay lo lớn của La Hầu khiến cho cổ tay của nàng càng trông mảnh mai. Tay của chàng hơi run.

“Không sao đâu mà, vài ngày sẽ đỡ thôi.” Đông Cô an ủi chàng.

Nàng không muốn để chàng tự trách, tìm cách đổi đề tài, “À, chàng làm cách nào phản ứng nhanh thế?”

La Hầu lắc đầu.

“Chàng phát hiện ra sau lưng có người lúc nào?”

“Đưa tay.”

Đông Cô trợn mắt, “Lúc ta đưa tay ra chàng mới phát hiện sao?”

La Hầu gật đầu.

“Trước đó chàng hoàn toàn không hay?”

La Hầu gật đầu.

“Không có tiếng động.”

Đông Cô kinh ngạc, cười cười, “Khó có thể tin được, phản ứng của chàng nhanh kinh khủng.”

Thật ra, bản thân nàng cũng cảm thấy rằng lúc mới đầu chàng không để ý, nếu như để ý là có người, chàng sẽ đề phòng chuẩn bị một chút, sẽ không đợi đến lúc đó mới ra tay mạnh bất thành linh. Nàng nhìn cổ tay của mình. Đây là thứ La Hầu học lúc trong quân ngũ sao? Một phản ứng nhanh lẹ như vậy, đã được nuôi dưỡng bao nhiêu năm trên chiến trường mới trở thành thói quen như vậy.

Nàng nhìn La Hầu, người sau sắc mặt vẫn cứng và lạnh, đầu mày hơi cau lại, tay trái nắm chặt thành quyền.

“Cho ta thưởng thức chút rượu đi vậy, bị thương mất rồi.”

Đông Cô muốn làm cho La Hầu nhẹ lòng bớt, nên trêu chàng. La Hầu chống gậy đứng thẳng, lấy một chén rượu cho Đông Cô. Mùi rượu thơm ngát, Đông Cô rất ít khi uống rượu, kiếp trước gần như chưa từng có một lần, ở nơi này cũng chỉ mới 2-3 lần. Điều kỳ lạ là, cơ thể của Đông Cô không hề bài xích rượu, trái lại nàng rất thích thú, chỉ cần ngửi thấy mùi hương của rượu, nàng đã cảm thấy vui.

Có lẽ là mình có tố chất làm ma men.

Đông Cô vừa uống rượu vừa trò chuyện với La Hầu. Nói là trò chuyện, nhưng phần lớn là Đông Cô nói, La Hầu nghe, mỗi lần nói chuyện, La Hầu mở miệng 4-5 lần đã coi như nhiều. Tuy vậy Đông Cô không cảm thấy có đáng ngại, nàng luôn có chuyện để nói với chàng. Kể cả lúc hai người không có gì để nói, họ yên lặng ngồi bên nhau, Đông Cô cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Sắp đến giữa trưa, Đông Cô quyến luyến cáo biệt La Hầu.

“Ta sẽ nhanh chóng quay về.”

Nếu như tiểu vương gia ban tiền thưởng cho nàng hôm nay, thì tối tới sẽ mua chút rượu ngon để ăn mừng một phen. Đông Cô coi chuyện ngủ qua đêm ở chỗ của La Hầu là đương nhiên, nàng hoàn toàn không biết ở thế giới này, việc ở chung với nhau trước khi thành hôn của nàng là một hành động to gan lớn mật như thế nào. Cũng không trách nàng được, La Hầu chưa từng nói gì, cho nên nàng cứ tưởng nơi đây giống như thế giới kiếp trước của nàng, một khi hai bên ưng nhau thì cứ thế mà ở bên nhau.

Lên đường một lần nữa, trong lòng Đông Cô đã khoan khoái hơn nhiều.

Cổng cửa Chương phủ đóng im ỉm, chỉ có hai người đang canh gác. Đông Cô sửa sang lại quần áo, tiến lên. Hộ vệ ngăn nàng lại.

“Cô là ai?”

Đông Cô đáp: “Tôi là một thợ vẽ, hôm qua có người báo với tôi, bảo tôi hôm nay đến đây.”

Hai người hộ vệ nhìn nhau.

“Vậy cô đợi ở đây, tôi vào trong chuyển lời.”

Đông Cô hành lễ, đứng trước cổng. Sắp vào đông, dù giữa trưa vẫn từng cơn rét lạnh, Đông Cô phà hơi ẩm vào lòng bàn tay, xoa xoa tay.

Hộ vệ quay lại cũng nhanh, chưa đến nửa tuần trà đã bước ra.

“Vào đi.”

Đông Cô theo người đó, vào bên trong phủ của Chương gia. Vừa vào liền gặp một người đàn ông ăn mặc như quân hầu chạy ra tiếp đón.

“Được rồi, để tôi đưa cô ấy vào.” Hắn nói với hộ vệ.

Hộ vệ hành lễ với hắn, xoay người rời đi. Quân hầu nhìn Đông Cô từ trên xuống dưới.

“Xin mời theo tôi.”

Rẽ lối nhiều lần loanh quanh trong phủ, đi tuốt sâu vào bên trong. Lúc bấy giờ Đông Cô mới biết thế nào là đình viện sâu hun hút; phía bên ngoài nhìn vào thì Chương phủ không quá lớn, nhưng phía bên trong có thể gọi là muôn ngả muôn lối, không biết đâu là điểm cuối. Nàng nghĩ thầm, một nơi như thế này ăn trộm có muốn vào cũng không sao trộm được đồ, dám chùng vào xong tìm không thấy đường ra. Nàng theo sát người đàn ông, họ đi mãi vào trong, cuối cùng dừng trước một mái lầu nhỏ nho.

Đông Cô ngược đầu, thấy trên cửa của mái lầu có tấm biển, biển ghi ba chữ “Thính Phong Lâu.” Quanh lầu trồng rất nhiều cây cối hoa cỏ, yên tĩnh trầm lắng.

Đây đúng là xứ sở thần tiên.

“Xin đợi ở đây.”

Quân hầu nói một câu với nàng, rồi bước vào trong lầu. Đông Cô đứng đợi bên ngoài, nhìn xung quanh, phát hiện toà lầu này cách khu sinh hoạt của Chương phủ khá xa, có thể nói là nó tương đối biệt lập. Thính Phong Lâu..... Đông Cô cười cười, người quyền quý có khác, nghe sang nhã ghê. Không lâu sau, quân hầu bước ra lại.

“Xin mời vào.”

Đông Cô vào trong lầu. Quân hầu đi trước dẫn đường, vừa đi vừa khẽ dặn dò, “Cô tuy không biết mình sẽ gặp ai, nhưng chốc nữa nhớ giữ lễ một chút.”

Đông Cô gật đầu.

Toà lầu gồm có 3 tầng, họ lên tầng thượng. Tầng thượng chỉ có một gian phòng. Họ đứng trước cửa ra vào, quân hầu cung kính hành lễ với phía bên trong.

“Dạ bẩm công tử, thợ vẽ kia đã tới.”

Đông Cô chưa rõ tình hình, cũng khom người theo quân hầu.

“Vào đi.”

Từ trong gian phòng vọng ra một giọng nói, nhẹ nhàng thông thả. Quân hầu quay qua ra ý cho Đông Cô tiến vào trong, bản thân hắn cáo lui. Đông Cô nhìn theo quân hầu rời đi, thì ra hắn không vào cùng nàng. Nàng chưa hiểu rõ quy tắc lễ nghĩa của thế giới này, tiểu vương gia là hoàng thân quốc thích, không biết mình có phải quỳ xuống hay không. Không kịp chuẩn bị chu đáo nữa, nàng đẩy cửa bước vào. Gian phòng rất lớn, trần nhà rất cao, nàng vừa nhìn đã thấy ngay tấm bình phong của mình, bình phong nằm một bên cửa gian phòng, có hai người đang đứng trước bức tranh ngắm nghía nó, lưng đều quay về phía nàng. Đông Cô khom người cung kính hành lễ.

“Tiểu nữ xin ra mắt đại nhân.”

Nàng không biết hai người đó là ai, có tiểu vương gia trong đó hay không, chỉ cúi đầu chào họ. Nghe tiếng của Đông Cô, hai người kia quay lại. Đông Cô không thấy được mặt họ, chỉ có cảm giác họ đang quan sát mình

“Không cần nhiều khê, đứng lên đi.”

Đông Cô đứng lên.

Chương Chi Hưng nhìn người mới đến, là một cô gái có vẻ gầy yếu, đầu hơi cúi, không giống với bộ dạng trong tưởng tượng của hắn. Hắn đứng yên đợi tiểu vương gia lên tiếng trước. Mãi lâu không thấy có động tĩnh, Chi Hưng lấy làm lạ, hơi đưa mắt nhìn, phát hiện An Kinh chỉ đứng chết trân tại chỗ, mắt nhìn cô gái nọ, không nhúc nhích. Chi Hưng cũng không dám lên tiếng, đành tiếp tục đợi.

Đông Cô hơi ngạc nhiên, nàng nhìn chàng trai trong bộ quần áo trắng phau ấy, chính là tiểu vương gia An Kinh đã gặp hôm nọ.

“Cô tên gì?”

An Kinh chậm rãi lên tiếng. Giọng của y rất thấp, rất khẽ, nhưng lại mang đến cho người nghe cảm giác như tắm trong gió xuân, cộng với dung mạo khuynh thành của y, khiến cho người đứng trước mặt y không khỏi trở nên cung kính giữ phép.

“Dạ bẩm đại nhân, tiểu nữ họ Tề, tên là Đông Cô.”

An Kinh đến trước mặt nàng, “Cô ngược đầu lên một chút.”

Đông Cô lấy làm khó hiểu, nhưng vẫn vâng lời y, ngược đầu lên. Đụng thẳng vào ánh mắt của An Kinh, trong lòng không khỏi run lên, vị tiểu vương gia này thật sự trời sinh vô cùng xinh đẹp, chẳng trách Khương Liễm bảo y là người đàn ông đẹp nhất vùng đất bắc này. Không thoa son phấn, nhưng lại ăn đứt son phấn. Chỉ nhìn từng nét thì không quá xuất chúng, nhưng kết hợp chung lại với nhau liền trở nên thanh nhã xinh đẹp tự nhiên, tựa một khóm hoa lan sâu dưới đáy vực, vừa khiến ta yêu mến vừa khiến ta không dám nảy sinh ý nghĩ ô uế dung tục.

“Cô không cần phải cúi đầu như thế.”

Đông Cô hơi gật đầu, “Vâng.”

“Tấm bình phong này là do cô làm?”

“Thưa tranh là do tôi vẽ, bình phong là do một người bạn của tôi đóng.”

An Kinh nhìn nàng, “Tách một bức tranh ra, mỗi phần đặt lên một lá bình phong, ghép chung hết lại thì thành một bức họa.” Y nhẹ nhàng nói, “Ý tưởng này thật khôn khéo, là do cô nghĩ ra?”

Đông Cô đáp: “Thưa, là mẹ tôi đã dạy cho tôi.”

An Kinh gật đầu, thông thả đi đến cạnh tấm bình phong.

Chi Hưng cũng bước theo, khẽ nói với y, “Tiểu vương gia, em nghĩ cô gái này không giống như một nhân tài cho lắm.”

“Ồ?” An Kinh thản nhiên nhìn hắn, “Vì sao?”

Tấm bình phong được đặt khá xa, Đông Cô không nghe được họ đang nói gì, chỉ đứng yên chờ lệnh.

hết chương 18

20. Chương 19: Ngài Muốn Dùng Trà Luận Họa?

“Vì sao?” An Kinh thản nhiên hỏi.

Chi Hưng ghé mặt gần hơn một chút, “Em thấy tuổi của cô gái này quá nhỏ, cao lắm là 20 thôi, sao lại có thể sở hữu tay nghề cao siêu như vậy?”

“Theo em thì phải như thế nào.”

“Chi bằng chúng ta thử cô ta một chút.”

Mắt của An Kinh chuyển đến tấm bình phong, nơi ấy vẽ phong cảnh thánh địa của thiên tiên, chúng tiên chúc thọ, một cảnh tượng vô cùng hoan hỉ.

Y không nói gì thêm, nhưng Chi Hưng rất hiểu y, biết y đã đồng ý với ý kiến của hần.

Hần đến trước mặt Đông Cô.

“Cô nói bức tranh này do cô vẽ, có bằng chứng gì không?”

Đông Cô thoáng sửng sốt, bằng chứng? Vẽ thì có bằng chứng kiểu gì?

Nàng lắc đầu, “Dạ bẩm đại nhân, bằng chứng trong ý của ngài là.....”

Chi Hưng nói với nàng: “Lễ vật dâng lên thái hậu thì phải có lai lịch xuất xứ rõ ràng, không được sai sót một li, nếu có kẻ mạo danh lừa gạt, thì mất đầu lúc nào không hay.”

Lời của hần mang ý đe dọa, Đông Cô nghe ra được.

“Dạ bẩm đây là lẽ đương nhiên.”

“Cô nói bức tranh này là do cô vẽ, nhưng cô lại không có bằng chứng, chúng tôi không thể cứ thế mà tin cô.” Hần nhìn chiếc bàn trong gian phòng, “Ở đây có bút mực và giấy đầy đủ, nếu như hiện giờ cô có thể vẽ một bức, thì mới có thể chứng minh được tài năng và kỹ thuật của cô.”

Đông Cô vỡ lẽ. Thì ra là họ không tin bức tranh này là do nàng vẽ, nên mới nghĩ ra cách để kiểm chứng. Thật ra không tin tưởng cũng là bình thường, sự việc trọng đại, tuổi nàng thì còn quá trẻ, khiến người ta nghi ngờ cũng không có gì lạ. Nàng cười khổ trong lòng, trên mặt vẫn không để lộ cảm giác.

“Dạ vâng.”

An Kinh chấp tay sau lưng đứng trước tấm bình phong, lưng xoay về phía hai người còn lại, nghe Đông Cô đáp lời, khẽ cười.

“Dạ chẳng hay ngài muốn tiểu nữ vẽ gì?”

Thấy nàng khảng khái nhận lời, Chi Hưng hơi sửng sốt.

“Phong cảnh núi non, hoa lá chim muông hoặc người, cô muốn vẽ gì cũng đều được.” Nếu như thật sự có tài, thuận tay vẽ một bức tranh là có thể nhìn rõ hết thấy. Đông Cô gật đầu. Nàng đến trước chiếc bàn, đứng như Chi Hưng đã nói, bàn bày đầy đủ bút mực và giấy, hơn nữa đều là đồ thượng hạng. Đông Cô trải giấy, cầm cái đồ chặn giấy lên.

Cái tên này, lấy thời vàng chận giấy à.....

Đông Cô “vã mồ hôi” lo mài mực chấm bút, trên bàn có khá nhiều bột màu, nhưng Đông Cô không muốn dùng. Người ta kêu mình vẽ chẳng có ý gì khác ngoài việc muốn kiểm tra trình độ hội họa của mình, không cần quá nhiều khê, vẽ thứ mình thích là được. Cầm bút, tâm trạng của Đông Cô liền trở nên vui vẻ, dù sao vàng đầu sợ lửa, nàng không hề cảm thấy căng thẳng. Vẽ cái gì thì được nhĩ.....

Đông Cô vừa ngước mắt, liền bắt gặp bóng lưng của An Kinh. Y đứng chấp hai tay sau lưng, vô cùng yên tĩnh, áo quần trắng như tuyết khoác lên thân hình cân đối của y càng tăng nét đẹp thanh tú, đúng như lời Khương Liễm đã nói, không khác gì tiên giáng trần, chỉ cần đứng thôi, đã thành một bức họa..... Đông Cô hơi mỉm cười, đầu bút nhẹ đưa.

Nàng không dùng bất cứ bột màu nào, chỉ mực đen, phác họa bóng lưng của An Kinh thành một bức tranh thủy mặc đen trắng.

Chi Hưng tuy không đến gần để nhìn, chỉ đưa mắt liếc nhìn, liền thấy Đông Cô rất ung dung thản nhiên, nét bút lưu loát, nghi ngờ trong lòng hần liền với bớt.

Không lâu sau, Đông Cô đã vẽ xong.

“Tiểu nữ đã hoàn thành, xin đại nhân ghé mắt.”

“Hả? Nhanh vậy đã xong rồi sao?” Chi Hưng còn định gọi đầy tớ đưa trà vào để hần cùng tiểu vương gia được ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, “Cô vẽ gì mà hoàn thành nhanh chóng thế.”

Hần bước lên vài bước, đứng trước bàn, cầm bức tranh lên.

“Ồ.” Chi Hưng ngó bức tranh ấy, buột miệng la, la xong hơi cảm thấy không thích hợp, vội lấy tay che miệng lại, “Bức hoạ này của cô.....”

An Kinh tò mò, không biết vẽ cái gì mà khiến cho Chi Hưng kinh ngạc đến vậy, y xoay người, thông thả đi về phía họ. Chi Hưng ngẩng bức tranh, rồi lại nhìn An Kinh đang đến gần.

“Yến Quân, ngài nhìn xem bức hoạ này.....”

An Kinh đến bên bàn, lẳng lặng nhìn bức tranh vô cùng đơn giản.

Trong tranh là bóng lưng của một chàng trai, hai tay chắp lên nhau, thanh nhã, kiêu ngạo, cô độc. Cả một bức tranh không mang chút màu sắc nào, chỉ là dùng mực, chỉ là những nét bút, khi đậm khi nhạt, khi mạnh khi nhẹ, khi nhanh khi chậm. Nhìn một hồi lâu, người trong tranh bỗng như có sinh khí, hít thở ngọn gió mát lành từ tờ giấy mỏng manh ấy, tà áo hơi lay động, làn tóc thoảng bay bay.

Mà người trong tranh ấy.....

“Cô đúng là khéo biết cách đi đường tắt.” An Kinh lẳng lặng nói, nghe không ra vui buồn.

Đông Cô cung kính: “Tiểu nữ vụng về, tuy đã cố gắng hết sức mình, chỉ vẽ xuống được một phần vận phong thái của ngài.”

An Kinh nghe xong khẽ cười.

“Cũng rất khéo ăn nói.”

“Đã khiến đại nhân chê cười.”

Ánh mắt An Kinh đặt trên bức tranh, miệng hỏi nàng: “Hiện giờ cô sinh sống bằng cách nào?”

Đông Cô suy nghĩ một chút, quyết định có sao nói vậy.

“Nhà tiểu nữ nghèo khó, lần này trong hội Hiến Bảo đã cầm bán toàn bộ tài sản, hiện giờ không còn cách nào khác để mưu sinh.”

Chi Hưng lấy làm lạ: “Vì hội Hiến Bảo mà cô đã dùng hết tất cả tài sản của mình?”

Đông Cô gật đầu.

“Thưa vâng.”

An Kinh dời ánh mắt từ bức tranh qua mặt Đông Cô.

“Phàm sự phải biết lượng sức mình mà làm. Cô bán mạng như vậy, nếu được chọn thì không sao, nhưng nếu không được chọn, lúc đó cô biết phải làm thế nào.”

An Kinh nói một hơi, trong lời mang chút ý trách móc.

Đông Cô đáp với ý bất đắc dĩ, “Thưa ngài, tiểu nữ thật sự đang có việc gấp, cần tiền thưởng.”

“Có việc gì gấp?”

Chi Hưng lén liếc An Kinh một cái, bụng bảo dạ bình thường vị tiểu vương gia này không nhiễm khói lửa nhân gian, chưa từng nói chuyện riêng tư gì với ai, càng đừng nói gì đến chủ động đi hỏi han người khác, hôm nay sao lại thế này nhỉ.....

Đông Cô không hiểu y muốn gì, trong lòng chỉ cảm thấy việc gặng hỏi của vị tiểu vương gia này làm nàng lúng túng.

“Thưa..... chỉ là việc nhà nhưng không thuộc loại có thể phơi ra ngoài, thật sự không phù hợp để nói với ngài.”

Đông Cô khép nép ngoan thuận, vạ phần cung kính, An Kinh gật đầu, không hỏi thêm nữa, y giơ hai tay lên vỗ hai tiếng. Ngoài cửa vọng tiếng bước chân nhanh nhẹn, cửa vang lên hai tiếng gõ khe khẽ, sau đó có người bước vào phòng. Đông Cô thấy người mới tới là một thiếu niên độ mười mấy tuổi, mặt mũi sáng láng xinh xắn, ăn mặc chỉnh tề, trang phục trông đẹp đẽ sang trọng hơn những tôi tớ bình thường rất nhiều. Cậu bé bước vào phòng, không để ý gì đến ai khác, chỉ hành lễ với An Kinh.

“Bẩm cậu chủ có gì cần sai bảo?”

An Kinh nói với cậu ta, “Bình Nhi, em đi lấy ngân lượng tới đây.”

“Vâng.”

Bình Nhi được lệnh, xoay người rời đi.

Đông Cô vừa nghe sắp được tiền, trong lòng liền vui hẳn lên, nhưng không dám biểu lộ trên mặt. Bình Nhi đi và về rất nhanh chóng, chỉ một chốc sau đã cầm một chiếc túi nhỏ màu xám quay lại.

“Cậu chủ.”

An Kinh không buồn nhìn, hơi hất mặt về phía Đông Cô. Bình Nhi cúi đầu, đưa chiếc túi vải đến trước mặt Đông Cô.

Đông Cô đón lấy, chiếc túi rất bé, không nặng không nhẹ. Nàng cười toe toét trong lòng, bất kể là bao nhiêu, tốt xấu gì cũng là dựa vào tài cán của bản thân nàng kiếm được, lúc này nên nghĩ thoáng là tốt nhất.

“Tiểu nữ tạ ơn đại nhân ban thưởng.”

Chi Hưng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nói với An Kinh: “Yến Quân, trời đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi ra phía nhà trước thôi.”

An Kinh gật đầu.

Chi Hưng nói với Đông Cô: “Hôm nay xong rồi, cô về trước đi.”

Đông Cô có rộng lượng cách mấy đi nữa, trong bụng cũng không tránh được âm thầm bĩu môi. Mới vừa rồi người nghi ngờ ta là ngài, bây giờ kiểm tra xong rồi, chứng minh được rồi, ngài chẳng nói được lấy một câu đằng hoàng. Chi Hưng nói với nàng câu đó xong, liền mời An Kinh ra khỏi phòng trước, rồi bản thân bước theo phía sau.

Đông Cô đợi họ đi rồi, chậm rãi bước ra ngoài. Nàng ướm chầm chiếc túi nhỏ trong tay, thôi không so đo với người, đi mua chút thức ăn thì hơn, về nhà ăn mừng với La Hầu. Đông Cô dựa theo trí nhớ, lần theo con đường ban nãy mà quay trở ra.

“Cô nương xin dừng bước.”

Chưa đi được bao nhiêu, phía sau lưng có tiếng gọi. Đông Cô ngoái đầu, phát hiện ra cậu thiếu niên mới đưa tiền cho nàng ban nãy. Cậu bé tiến lên vài bước, hành lễ với nàng.

“Bình Nhi xin ra mắt Tề cô nương, xin Tề cô nương nhận lễ này.”

Đông Cô thoáng sửng sốt, chắc là cậu ta cũng là tôi tớ của tiểu vương gia, tớ dựa uy chủ, cho dù cậu ta là đây tớ thì cũng vẫn mang cấp bậc cao hơn nàng không ít, sao lại còn cung kính hơn cả cách người hầu trong Chương phủ đối đãi với nàng nữa. Tuy lấy làm lạ, nhưng Đông Cô vẫn luôn là người lễ độ, hề có người nề mặt nàng, nàng sẽ luôn thành tâm thành ý đối xử với họ.

“Công tử gọi tôi, chẳng hay có gì cần sai bảo?”

Bình Nhi ngó quanh, khẽ nói với Đông Cô: “Xin cô nương dừng chân một chút để nói chuyện.”

Đông Cô gật đầu, theo cậu ta ra đến phía sau của một hòn non bộ yên tĩnh. Hòn non bộ này trồng cây cối um tùm, nếu chỉ đi ngang qua sẽ rất khó thấy rõ cảnh vật bên trong. Cảnh này đúng là dễ khiến người ta bối rối.....

Đông Cô hỏi Bình Nhi: “Công tử có gì cần sai bảo, xin cứ nói ở đây là được.”

Bình Nhi gật đầu, nói với Đông Cô: “Tiểu vương gia dặn em nhắn lại với cô nương, mừng 10 tháng sau, mời gặp ở lầu Đông Càn.”

.....

“Hả?”

Đông Cô nghĩ cách nào đi nữa cũng không ngờ lại có loại chuyện này.

Bình Nhi lập lại: “Tiểu vương gia dặn em nhắn lại với cô nương, mừng 10 tháng sau, mời gặp ở lầu Đông Càn.”

Lầu Đông Càn, Lầu Đông Càn thì Đông Cô biết. Trong câu nói về đất của An Nam Vương có nhắc đến “Hai quán một lầu,” thì ý là chỉ ba tửu lầu thượng đẳng nhất của vùng này. “Hai quán” tức là Vãn Đạo và Trân Vị, còn “một lầu” tức là lầu Đông Càn này. Lầu Đông Càn nằm về phía đông bắc của Tích Thành, được xây vào thời gian đầu của triều đình hiện giờ, là một tửu lầu trứ danh với lịch sử hơn 100 năm. Đông Cô chưa từng vào đó bao giờ, nghe nói nó còn đắt tiền hơn cả quán Trân Vị. Nhưng tất cả những điều này không phải là vấn đề hiện giờ.....

“Thưa, vì sao tiểu vương gia muốn mời tôi tới lầu Đông Càn ạ?”

“Cậu chủ nói, muốn cùng cô nương dùng trà luận họa.”

.....

“Dùng trà luận họa?”

Vị vương gia kia phong nhã đến thế cơ mà.....

“Vâng.” Bình Nhi gật đầu, “Cậu chủ rất coi trọng tác phẩm của cô nương, dặn em nhất định phải mời cho bằng được cô nương, xin cô nương đừng làm khó Bình Nhi.”

Sự kinh ngạc của Đông Cô không còn gọi là “một chút” hay là “hai chút” nữa, vị kia đường đường là một tiểu vương gia, muốn mình làm gì thì trực tiếp ra lệnh là được, sao lại còn phải đi mời.

Nàng nói với Bình Nhi: “Xin công tử chuyển lời đến đại nhân, tiểu nữ sẽ đến đúng như hẹn.”

Thấy nàng đã đồng ý, Bình Nhi liền vui vẻ.

“Cảm tạ cô nương.”

hết chương 19

21. Chương 20: Một Câu Nói Của Nàng

Lúc còn trong Chương phủ, Đông Cô không ngừng suy đi nghĩ lại, nhưng một khi ra khỏi cửa, liền như đổi thành người khác, lập tức vứt hết mọi chuyện ra khỏi đầu. Nàng ướm chừng lượng tiền thưởng trong túi vải, thẳng tiến về phía nhà La Hầu. Gần cả ngày hôm nay đã bị giữ chân một chỗ, hiện giờ mặt trời đã sắp xuống núi. Đông Cô ban đầu định tới Trân Vị mua rượu và thức ăn ngon, đem về cùng ăn mừng với La Hầu một bữa, nhưng ngay sau đó nàng nhớ sáng nay lúc ra khỏi cửa mình không hề nói với La Hầu là sẽ mua thức ăn, sắc trời đã muộn, nếu như chàng đã nấu xong bữa tối, đây chẳng phải là lãng phí sao. Vừa từ bỏ ý định mua thức ăn xong thì lại nảy sinh một ý nghĩ khác.

Con người luôn mắc phải vấn đề này, mỗi khi có được một chút tiền, cứ hay thích nghĩ xem nên mua gì, không cần biết sẽ bỏ ra nhiều hay ít tiền, chỉ miễn sao được tiêu tiền, còn không thì cả người bứt rứt khó chịu. Hiện giờ Đông Cô chính là vậy, nàng đi giữa phố phường, hai bên đầy những cửa tiệm bán đủ thứ đồ tạp nham.

“Cô nương à, cô nương mua hộp son này đi, son Lâm Châu hảo hạng đấy.” Trước một tiệm bán son phấn, bà chủ đưa một hộp son cho Đông Cô xem, “Thơm vô đối, mua một hộp về cho quý chàng điểm tô, càng đẹp lòng chàng.”

Đông Cô ngửi ngửi hộp son, đúng là rất thơm. Có điều nàng không sao liên hệ La Hầu chung với son phấn được, chỉ cần cảnh đó ngấp nghé trong đầu là nàng liền muốn phì cười. Xua xua tay, Đông Cô tiếp tục tiến bước. Song, nàng lại nghĩ, nếu như mình thật sự mua son cho chàng, chắc chắn chàng cũng vẫn nhận. Lòng liền trở nên vô cùng ảm áp.

Rất nhanh chóng đã đi hết một con phố, nhưng Đông Cô vẫn muốn chọn một món quà gì có ý nghĩa. Nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng âm thầm thở dài, đúng là mình không có thiên phú trong lãnh vực này, nhìn vật xinh xắn nào cũng chỉ cảm thấy tầm taw, không thật sự nghiêm túc cân nhắc. Đến sau chót nàng vẫn quyết định đi mua món nào thực tế một chút.

Nàng tìm đến một nhà may trong thành, trời đã ngày một lạnh, quần áo trên người La Hầu quá phong phanh.

“Ôi ôi.” Giờ này lượng khách trong tiệm rất thưa, người trông tiệm vừa thấy có khách vào, vội vàng đứng lên chào mời, “Khách quan cần quần áo gì đấy ạ, mời mau vào trong xem hàng.”

Đông Cô vào trong tiệm, nhìn thấy có hai rương gỗ rất dài, bên trong chất không ít vải vóc.

“Cô nương muốn mua gì ạ?”

“Dạ ở đây có loại áo khoác dày, bền, giữ ấm tốt không?”

“Có có có, đương nhiên có.” Người trông tiệm đến trước một chiếc rương gỗ, tìm kiếm một hồi, lấy ra một chiếc áo khoác nền đỏ thêu hoa trắng, “Cô nương, cô nương xem, áo này được không, đường may khéo léo, kiểu dáng mới mẻ, hiện giờ các công tử trong thành đều ưa chuộng.” Cô ta mở chiếc áo ra trước mặt Đông Cô, “Mà phía bên trong toàn lót bằng lông thỏ hoang trên núi, mặc vào cực kỳ ấm.”

Đông Cô sờ sờ chiếc áo, vừa mềm mại vừa dày, đúng là chất lượng tốt. Hơn nữa được may rất khéo, trên áo thêu những đoá hoa nhỏ xinh màu trắng, vô cùng đáng yêu. Chỉ có điều chiếc áo này nó bé đến độ bản thân nàng mặc còn không vô, đừng nói gì đến La Hầu.

“Chất liệu này mềm thật, đây là vải bông tốt nhất hả cô?”

“Cái này đã là loại rất tốt rồi, nhưng còn có loại tốt hơn cơ.” Bàn tay của cô ta đưa vào một chỗ trong rương gỗ, vớ vớ xuống một xấp trông dày và bền, “Cô nương, đây là lông cáo Tuyết Sơn, do tổng quản của chúng tôi đích thân đến núi Bạch Môn mua về mùa thu năm nay đấy ạ.”

Đông Cô đến gần, “Đây là loại tốt nhất hả cô?”

“Thưa vâng.” Người trông tiệm đưa vật liệu cho Đông Cô, “Cô nương, không phải là tôi ba hoa đâu, loại da cáo hoang Bạch Môn này cô cũng từng nghe qua rồi đó, dùng nó làm thành áo khoác, mặc vào người, có thể ngủ giữa núi trong đêm đông, không hề cảm thấy lạnh một chút nào.”

Đông Cô cười cười, đâu có cao siêu đến vậy.

Nàng vuốt vuốt chất liệu bằng da này, lông rất dày, đều đã được xử lý và thuộc xong, rất bền chắc. Đông Cô gật đầu hài lòng, “Nếu như tôi mua vật liệu thẳng từ đây, đưa số đo cho tiệm của cô, để các cô may, thì sẽ mất bao nhiêu bạc?”

“Cô nương không muốn mua áo đã được may sẵn?”

Đông Cô đáp: “Vâng, vì kích cỡ mà tôi muốn mua lớn hơn cỡ của đàn ông bình thường kha khá.”

Người trông tiệm hiểu ý, “Thì ra là vậy, thế thì phải xem kích cỡ cô nương đưa ra, xem lớn là lớn đến độ nào, cần dùng bao nhiêu chất liệu.”

Đông Cô nhìn quanh, “Trong tiệm của cô có bút mực không ạ, tôi có thể vẽ kích thước cụ thể.”

“Có có, xin cô nương đợi một chút.”

Người trông tiệm rời khỏi chỗ rương vải, chạy ra gian phòng ngoài, lấy giấy và bút mực. Giấy rất lớn, cô ta trải nó xuống sàn, “Cầm phiên cô nương vẽ nó dưới đây ạ.”

“Dạ được.”

Đông Cô đón lấy cây bút, ngồi xổm xuống sàn. Nàng ráng nhớ kỹ vóc dáng của La Hầu, vẽ đầy đủ chiều dài bao nhiêu, bề rộng bao nhiêu.

“Cô ơi cô nhìn xem như vậy đã được chưa?”

Người trông tiệm nhìn, “Được rồi được rồi, cô nương vẽ rất rõ.” Cô ta nhặt tờ giấy lên nhìn một cái, rồi lại chau mày, “Chỉ có điều, cô nương xác định là không vẽ sai chứ ạ?”

“Không đâu, sao thế ạ?”

“Cái..... Cái kích cỡ này có phải quá lớn không ạ, thật sự là may cho đàn ông mặc sao ạ?”

Đông Cô cười cười, “Cô chỉ cần lo may là được.”

Người trông tiệm gật đầu lia lịa, “Vâng vâng.”

“Một chiếc áo khoác thể này cần bao nhiêu ngân lượng hả cô?”

Người trông tiệm cầm giấy, “Để tôi phải tính toán một chút, xin cô nương ngồi đợi trước đã.”

“Được.”

Trải tờ giấy lại xuống sàn, người trông tiệm đi lấy một sợi dây da, đo tới đó lui trên mặt giấy.

Trong lúc cô ta đo đạc, Đông Cô chợt nghĩ tới chuyện mình vẫn còn chưa biết vị tiểu vương gia kia đưa bao nhiêu tiền thưởng, tấm da cáo chắc không rẻ, đừng để tí nữa trả không nổi chứ hử. Nghĩ đến đó, nàng bước lui vài bước nhỏ, đứng ra phía sau lưng của người trông tiệm, hơi hé mở bao vải ra. Bao được cột nút rất cẩn thận, nhìn thì đơn giản, nhưng lại không dễ mở. Đông Cô kiên nhẫn gỡ nút thắt ra. Trong bao rất nhẹ, lỡ may không đủ thì phải làm sao..... Cái vị tiểu vương gia kia đúng là, sao mà lại đi keo——

Đông Cô mới nghĩ thầm đến giữa chừng mắt liền trông thấy miệng bao đã hé mở, nàng suýt cắn trúng lưỡi của mình. Trong tay là vàng lóng lánh một mớ.....

Đông Cô đỏ mặt hơi lạnh. Tiểu vương gia, xin lỗi xin lỗi xin lỗi, đã trách nhầm ngài rồi ạ.....

Bây giờ ban thưởng đều dùng vàng hết sao trời.....

“Cô nương, xong rồi, chiếc áo khoác này tính tiền vải và tiền công, tổng cộng là ba lượng bạc.”

Ba lượng bạc, nếu đổi thành trước đây, dạo Đông Cô vẫn còn chuyển gổ để sinh sống, thì chính là lương của cả năm của nàng. Nhưng bây giờ thì..... Không hiểu sao Đông Cô cảm thấy tự tin hơn hẳn, “Mất mấy ngày mới làm xong ạ, tốt nhất là nhanh lên nhé cô.”

Người trông tiệm thấy Đông Cô quyết định nhanh chóng, cũng không cò cửa giá cả, trong bụng cũng bất giác vui hơn hẳn.

“Nếu như cô nương cần gấp, ba ngày có thể hoàn thành.”

Ba ngày, Đông Cô nghĩ ngợi, đúng là nhanh thật.

“Vậy thì thế này nhé, tôi để tiền đặt hàng sẵn với cô, ba ngày sau tôi sẽ đến lấy áo.”

Đông Cô không dùng tiền thưởng, mà dùng số bạc vụn Khương Liễm trợ cấp cho nàng.

“Cô nương, bề mặt của chiếc áo này cô nương muốn dùng vải màu gì, có cần đính thêm các loại trang trí?”

Đông Cô bật cười, “Dùng vải màu đen, không cần bất cứ vật trang trí nào.”

“Ồ? Màu đen ạ?” Người trông tiệm nghi hoặc, “Người đàn ông này mặc màu đen.....”

Đông Cô: “Xin đừng hỏi thêm gì khác nữa, cứ làm như thế là được.”

“Vâng vâng.”

Nàng bỏ ra 2 lượng bạc đặt hàng, người trông tiệm viết một tờ biên nhận cho nàng.

“Cô nương, ba ngày sau cô nương cầm tờ giấy này đến tiệm là được.”

Đông Cô gật đầu, “Dạ.”

Ra khỏi tiệm may, tâm trạng của Đông Cô rất khoan khoái. Nàng vừa đi về hướng nhà La Hầu vừa nhẩm tính, cái bao vải con con đó đại khái là 5-6 lượng, coi như gần 600 lượng bạc. Hiện giờ ở Tích Thành nếu muốn thuê một cửa tiệm, địa điểm khu tốt thì quăng 200-300 lượng một năm. Chỉ có điều những mặt tiền đó đa phần dùng để làm tử lâu, trong khi bản thân nàng không cần một mặt tiền rộng lớn cỡ đó. Hơn nữa Đông Cô cũng có chút nguyện vọng nho nhỏ, đó là nếu như nàng mở một cửa hàng bán tranh, thì nên nằm chỗ nào gần quán rượu của La Hầu một chút, sau này tiện chiếu cố nhau.

Những chuyện này phải suy nghĩ kỹ hơn.

Nàng về đến nhà của La Hầu lúc nào không hay. Quả nhiên La Hầu đã sửa soạn xong thức ăn, Đông Cô nhìn thấy trên chiếc bàn trong phòng ngủ có bày sẵn hai chiếc bát và hai đôi đũa. Thật ra La Hầu không biết nấu những món cầu kỳ, chỉ biết làm những món cực kỳ đơn giản, hơn nữa chàng nấu ăn thì có một đặc điểm, đó là số lượng rất nhiều. Mỗi lần nàng nhìn thấy nồi thức ăn đầy ăm ắp, thì cứ nghĩ sẽ không bao giờ ăn hết, sau đó lần nào cũng chẳng còn dư lấy một miếng.

Thế là nàng cũng hiểu ra, La Hầu ăn rất nhiều.

Đông Cô thích nhìn chàng ăn cơm từng miếng từng miếng rất lớn, chàng ăn càng nhiều, nàng càng cảm thấy vui.

Dùng cơm xong, Đông Cô đun nước, hai người rửa ráy vệ sinh rồi cùng nhau lên giường nằm. La Hầu rất ít ngủ ngáy trên giường phản, lần nào cũng là Đông Cô ôm chàng. Cơ thể của chàng rất cứng, cũng rất ấm. Buông màn xong, Đông Cô đọc chiêm chàng, không nhắm mắt lại trong bóng đêm.

Nàng khẽ bảo với La Hầu:

“Chúng ta thành hôn nhé.”

hết chương 20

22. Chương 21: Tắm TÌNH Nàng

Ánh trăng như nhũ bạc, tràn qua song cửa sổ, đổ xuống gian phòng.

“Chúng ta thành hôn nhé.”

Đông Cô nói nó, giống như đang nói một câu trần thuật bình thường.

Chúng ta thành hôn nhé.

Để em lo cho chàng.

Sau này chúng ta cùng sống chung dưới một mái nhà, chỉ hai chúng ta mà thôi.

Sớm mai cùng thức dậy, đêm khuya cùng yên giấc.

Bình thân yên lành, đơn sơ giản dị.

La Hầu, chúng ta thành hôn nhé.

“Được.”

Nàng không hề căng thẳng, bất kể là lúc vừa hỏi xong câu hỏi, hay là trong lúc chờ đợi chàng trả lời, nàng không mấy may lo lắng. Nàng nghĩ, dường như ẩn sâu trong hết thảy đã là ý trời, nhất định chàng sẽ đồng ý. Trong lòng chàng có nàng, cũng giống như trong lòng nàng có chàng.

Đông Cô nghĩ một hồi, không hiểu sao lại rơi lệ trong bóng đêm.

Nàng đơn độc đến thế giới này, vô thân vô cố, nhìn hết thấy xung quanh bao là xa lạ, ra sức cố gắng cũng chỉ vì cầu mong sinh tồn một cách chân thực hơn ở nơi đây. Còn La Hầu, không vướng bận đến ai, sống độc lập giữa thế gian, từ lúc sinh ra luôn chỉ một thân một mình. Họ nương tựa vào nhau không phải chỉ đơn giản xuất phát từ tình cảm.

Nước mắt của Đông Cô lặng lẽ chảy thẳng một đường, thấm vào gối. Nàng siết chặt vòng tay, ôm lấy người trong lòng. Chàng là bằng chứng, là bằng chứng nàng đang sống ở thế giới này, chàng là vương bận sâu nặng nhất của nàng.

.....

Đông Cô thương lượng với La Hầu, chọn ngày thành hôn vào mừng sáu tháng sau. Nói là thương lượng, thật ra toàn Đông Cô tự nói một mình. Bất kể nàng nói gì, La Hầu nếu không gật đầu thì chính là đáp “được,” cho nên họ đã quyết định rất nhanh chóng. Đông Cô không có thân nhân, không cần phải chuẩn bị quá nhiều. Nàng hỏi La Hầu có muốn mời bạn bè thân quen gì đến, La Hầu im lặng một lúc, nói với nàng là không. Đông Cô hơi muốn hỏi xem em gái chàng có còn sống hay không, nhưng trông La Hầu có vẻ như không muốn nói về đề tài này nữa, đành để yên. Thế là coi như cả hai đều đơn độc, không có người thân tham gia, vì thế việc chuẩn bị đơn giản hơn rất nhiều.

Đông Cô nói với La Hầu, hy vọng sau khi họ thành hôn, sống với nhau rồi, có thể mời Khương Liễm đến ăn một bữa, bởi vì Khương Liễm đã giúp nàng rất nhiều, là người bạn thân nhất của nàng. Hơn nữa Khương Liễm là một người bạn rất có nghĩa khí, để nàng ấy quen với La Hầu, sau này lỡ La Hầu có việc gì mà nàng không có mặt ở đó, Khương Liễm vẫn có thể giúp đỡ. La Hầu tiếp tục nói “được.”

Đông Cô vốn đang viết xuống những gì cần thiết cho hôn lễ, La Hầu cứ đáp được, được, từng câu từng câu một, không khác gì một chú mèo con, cào cào ngứa ngứa tâm can nàng. Đông Cô buông bút, bỏ nhào lên người chàng. Chàng đang ngồi ngay bên bàn, bị nàng bỏ nhào lên thì người lung lay, một tay bám lấy bàn, một tay đỡ lấy người nàng cho vững. Đông Cô quay đầu, chộp lấy tờ giấy thả xuống trước mặt La Hầu.

“Nhìn xem còn thiếu gì không?”

Nàng ngồi vắt vẻo trên người chàng, La Hầu chỉ có thể cố gắng giữ thẳng bằng, không buồn liếc đến tờ giấy lấy một cái.

“Ta không biết đọc.”

Đông Cô thoáng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, “Vậy để ta đọc cho chàng nhé, chàng nghe xem có thiếu gì thì ta sẽ bổ sung.”

“Được.”

“E hèm, nghe cho rõ đây.” Đông Cô giơ từng ngón tay, “Nến đỏ, chữ hỷ, áo cưới và khăn trùm, chăn cưới.....”

Nàng đọc tên từng món đồ, đọc làm cho chính bản thân mình vừa tê mê vừa mềm nhũn, ngứa ngứa khắp nơi. La Hầu ôm lỏng nàng, bàn tay dày rộng đang đỡ ngay thắt lưng, ấm áp mạnh mẽ.

“Sao, có thiếu gì không?”

La Hầu lắc đầu.

“Vậy cứ quyết định thế nhé.”

“Được.”

Cơ thể của La Hầu hơi thẳng lên, ra ý muốn Đông Cô đứng dậy trước.

Đông Cô đứng thẳng người, nhìn La Hầu chống gậy, đi vào trong một góc phòng ngủ, nơi đó có một chiếc tủ gỗ không lớn lắm. Nàng nghi hoặc ngó chàng đứng đó, sao thế này, chàng định làm gì? La Hầu mở tủ gỗ, lấy ra một chiếc hộp, đem đến trước mặt Đông Cô, đưa cho nàng.

“Đây là gì thế?” Đông Cô nhận lấy, nặng khiếp.

Nàng có linh tính, mở ra, y như rằng, trong đấy đựng không ít ngân lượng. Đông Cô cười cười, đẩy nắp hộp, đi tới chiếc tủ, đặt lại nó vào trong đó.

La Hầu nhìn nàng, “Không đủ thì ta vẫn còn.....”

Đông Cô ôm eo chàng, cười xấu xa, “Còn bao nhiêu?”

“Để ta đem ra cho nàng nhìn.”

Nói rồi chàng thật sự chống gậy định đi.

Đông Cô vội giữ chàng lại.

“Đừng đi đâu, ngồi yên ngồi yên.”

Nàng ấn chàng lại xuống ghế, rồi ra phía sau lưng chàng, giúp chàng thư giãn hai vai. Đây là thói quen nàng bắt đầu nuôi dạy gần đây. Vì hai chân La Hầu bất tiện luôn phải chống gậy mới đi được, nên phía trên của cơ thể phải chống đỡ rất nhiều, sau khi Đông Cô để ý đến điều này liền giúp chàng thư giãn hai bắp vai vào mỗi tối lúc có thời gian rảnh.

“Không có bạc làm sao mà cưới chàng.” Nàng khê cười bảo với La Hầu, “Yên tâm đi, mai một vợ đây sẽ nuôi chàng.”

La Hầu ngồi thẳng cứng một chỗ.

“Thả lỏng ra một chút, người gì cứng như đá ấy.” Đông Cô vỗ vỗ bắp vai chàng. Cơ thể chàng lúc nào cũng trong tình trạng gồng mình, ngay cả lúc nằm trên giường ngủ cũng không thấy thả lỏng được bao nhiêu. La Hầu nghe lời Đông Cô, hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn còn gồng, so với trước đó thì tạm tính là khá hơn nhiều. Đông Cô vuốt bờ vai đã hơi giãn hơn một chút, trong lòng vừa xót vừa thương. Nàng khê bảo chàng: “Sau này chàng không phải cực khổ như thế này nữa, ta sẽ chăm lo cho chàng.”

La Hầu không gật đầu, cũng không nói “được.”

Đông Cô biết nàng không thể cưỡng cầu chàng mở miệng trả lời mình, chỉ tiếp tục giúp chàng xoa bóp bắp vai. Nàng ghé đầu đến gần mái tóc của La Hầu, khê hít mùi hương trên tóc chàng, rồi hôn lên phía sau của đầu chàng. Nàng cảm thấy mình không sao rời khỏi người đàn ông này được nữa rồi.

Trên đời này, bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới là thứ bận rộn tuyệt vời nhất, Đông Cô cảm nhận điều này rất sâu sắc. Bản thân nàng gấp như gì cho nên mới chọn ngay mừng 6 tháng sau, hiện giờ đã là cuối tháng này, khiến thời gian để chuẩn bị của nàng ngày một ít đi. Nhưng cho dù có bận đến mờ mắt, nàng cũng không muốn để cho La Hầu phải phụ giúp. Hôn lễ này, là nàng cưới chàng, dù có khiến cho mình mệt đến nổi tổn vài năm thọ nàng cũng không thể để cho La Hầu phải bận tâm.

“Khương Liễm.” Một hôm Đông Cô có thời gian, chạy tới xưởng mộc thăm Khương Liễm.

Từ sau khi Đông Cô ra khỏi Chương phủ, nàng chỉ ghé xưởng mộc của Khương Liễm một lần, đến để báo cho Khương Liễm biết mọi việc đã thành công, hơn nữa giữ lời giao hẹn, nàng đưa một nửa tiền thưởng cho Khương Liễm. Khương Liễm không chịu nhận.

“Đây đang là lúc em cần dùng đến tiền, có biết bao nhiêu việc mới chỉ bắt đầu, coi như số tiền này chị cho em vay, đợi mai này Đông Cô phát tài thật sự thì trả lại cho chị cả vốn lẫn lời.”

Thật ra Đông Cô biết, Khương Liễm đang cho không phần tiền thưởng vốn nên thuộc về nàng ấy. Phát tài gì chứ, Đông Cô cười khổ trong lòng, mình đã thí mạng cùi chằng qua chỉ để đầu tư cho một phương thức sinh nhai, kiếm thêm tiền để dành, mai này có thể sống khá hơn một chút bên cạnh La Hầu. Nhưng Đông Cô không giải thích. Nàng chính là loại người như vậy, ai tốt với nàng, nàng sẽ không tỏ ra quá cảm kích, nhưng nàng sẽ ghi nhớ trong lòng, mai này có một ngày nào đó, nàng sẽ sẵn sàng vét sạch gia sản, dốc hết tiền tài ra để báo đáp những ân tình đã từng trao ban.

Đông Cô tới thăm Khương Liễm, nhưng Khương Liễm vô cùng không hài lòng.

“Giỏi nhỉ, bây giờ đã biết tới thăm chị rồi.” Vóc dáng Khương Liễm cao lớn, đứng tấn ngay trước cửa, không ai vào được.

Đông Cô cười trừ, “Khương Liễm, mấy bữa trước em vướng việc bận, vừa rảnh là tới đây thăm chị liền, chị đừng trách tội em nha.”

Khương Liễm giơ một ngón tay nghiêng răng nghiêng lợi dí dí vào trán Đông Cô, “Cái con ranh con vong ơn bội nghĩa này, qua cầu rút ván đúng không, em mau ngoan ngoan khai ra, mấy hôm nay ở đâu?”

Đông Cô mím môi, nhịn cười.

Khương Liễm nhìn bộ dạng của nàng, tặc lưỡi, “Coi cái bộ mặt vô dụng của em kìa.”

Đông Cô tiến lên, đỡ hai cánh tay của Khương Liễm.

“Khương Liễm, hôm nay em đến, là có chuyện muốn nói với chị.”

“Vào trong đi vào trong đi.” Cuối cùng Khương Liễm thả cho Đông Cô vào trong.

“Coi mặt em mơn mớn hồng hào thế này, có chuyện gì tốt rồi hả?”

Đông Cô cười tít mắt.

“Khương Liễm, em sắp thành hôn rồi.”

.....

Khương Liễm thoáng sửng sốt, sau đó bĩu môi.

“Rồi, chị nên đoán ra từ sớm mới đúng.” Nàng ấy tự rót trà cho mình, hớp một ngụm, “Lễ vật đã dâng xong rồi, tiền thưởng đã lấy được rồi, chuẩn bị để sướng là cái chắc.”

Đông Cô cười hì hì, nàng nhìn vào mắt Khương Liễm, nói một cách chân thành: “Khương Liễm, chị đã giúp em rất nhiều, em vô cùng cảm kích.”

Khương Liễm hơi mắc cỡ, “Chẳng qua chỉ là giúp em đóng tẩm bình phong, nào có phải rất nhiều.”

Đông Cô lắc đầu, “Không, không chỉ chuyện lễ vật, chị nên hiểu ý em mới phải.”

Sao Khương Liễm lại không hiểu, nàng ấy có khờ hơn đi nữa cũng biết Đông Cô đang chỉ chuyện gì, nhưng thú thật nàng ấy không muốn hiểu. Khương Liễm biết hiện giờ có nói gì cũng vô ích, đều không kịp nữa rồi. Nàng ấy cũng không mù quáng, đương nhiên nhìn ra tình cảm giữa Đông Cô và La Hầu đã cắm rễ sâu, mà mình thì không thật sự chia duyên rẽ thủy được. Khương Liễm thật sự coi Đông Cô như người chị em chí cốt. Tích cách của bản thân Khương Liễm thoải mái, đông bạn bè, nhưng bạn thân thì tính ra không nhiều. Đông Cô được coi như một người bạn thân, Khương Liễm thích tính cách bình thản của Đông Cô, phẩm chất thật lòng thật dạ với người khác, không tham tiền tài, không tính toán, biết hài lòng với hoàn cảnh, lại không dễ bị dao động bởi thay đổi.

Khương Liễm nhìn Đông Cô không giấu được niềm hạnh phúc trên khuôn mặt, trong lòng bất chợt cũng trào lên một cảm giác cảm động. Trước đây nàng ấy không biết Đông Cô có tài vẽ, Đông Cô cũng chưa từng bao giờ để tỏ. Nếu là người thường mà có tài năng như vậy thì đã sớm rao lên cho toàn thiên hạ biết, mưu quyền mưu thế cho bản thân. Đông Cô không làm vậy. Nàng đã cố gắng hết sức mình, cuộc toàn bộ, chẳng qua chỉ vì muốn có được một gã đàn ông lớn tuổi vừa xấu vừa tàn tật.

Thật ra có lúc Khương Liễm muốn nói với nàng, muốn có được gã kia, đâu cần phải hao tổn tâm sức như vậy: đâu ai ưa hắn, đâu ai tốt với hắn, em chỉ cần cho hắn một chút ân huệ, nói vài câu tử tế, bảo đảm hắn sẽ te te chạy tới. Nhưng lời đã lên đến cửa miệng rồi, Khương Liễm lại không sao nói ra. Hết lần này đến lần kia nhìn Đông Cô ra sức đoán ý của La Hầu, dè dặt thận trọng tìm cách làm cho hắn vui, những câu nói như thế Khương Liễm càng không có cách nào nói được ra khỏi miệng. Nàng ấy âm thầm nghĩ, Lý Khương Liễm ơi là Lý Khương Liễm, bản thân ngươi là con buôn gian dối, làm sao biết được tẩm tình vô giá của thế gian này. Đối với Đông Cô hiện giờ, Khương Liễm không chỉ mang tình nghĩa bạn bè, mà còn bao hàm một sự kính trọng, một sự kính trọng dành cho tình yêu chân thành của nàng.

Tên La Hầu kia, hắn có tài đức gì mà hưởng được một tình yêu như thế. Còn bản thân Khương Liễm, nàng có tư cách gì để đi ngăn cản một Đông Cô như thế này.

hết chương 21

23. Chương 22: Buổi Tối Giản Dị

ảnh: Bìa sách xuất bản bên Trung Quốc

Ngày họ cưới nhau, không người thân, không bạn bè, chỉ có hai người bọn họ.

Trời hôm ấy rất lạnh, không có nắng. Đông Cô bước vào căn nhà nàng đã cất bao nhiêu công để trang trí, trong lòng hơi hồi hộp, cũng hơi mong đợi. Bốn bề yên vắng, nàng chiếu theo tục lệ, đến giữa trời đêm, đứng trong sân nhà, bầu bạn với nàng chỉ có chữ hỷ được treo thật cao, cùng với nến đỏ. Nàng lặng lẽ nhìn vào trong phòng ngủ, nơi ấy đang le lói ánh nến. Nàng nhìn rất lâu, lâu đến nỗi nàng sắp sửa không nhận ra căn phòng ấy nữa. Trong đấy có một người đang đợi nàng. Nàng khẽ đẩy cửa.

La Hưu ngồi bên giường, gậy để tựa vào tường. Chàng mặc một bộ đồ cưới đỏ rực Đông Cô đã đặt may riêng cho chàng. Vẫn là tiệm may cũ, cô thợ may lấy làm lạ vì sao nàng ba lần bảy lượt quay lại đặt may những bộ đồ đàn ông với kích cỡ lớn như vậy, Đông Cô chỉ nói với cô ta, đây là dành cho chồng của tôi, sau đó không giải thích thêm lời nào nữa. Chàng vẫn giữ nguyên một bộ dạng: lưng thẳng tắp, ngồi vô cùng ngay ngắn. Đông Cô nhìn chàng. Ngày thường La Hưu hay mặc những bộ quần áo tối màu, nếu không là đen thì cũng là xanh đen, không ngờ mặc đồ đỏ lại ưa nhìn đến vậy. La Hưu trùm khăn che trên đầu, không nhìn thấy nàng, nàng càng nhìn một cách không kiêng dè.

Chàng thu hút nàng, chính là ở điểm này: yên tĩnh bất động, không trao đổi ánh mắt với nhau, không trao đổi ngôn ngữ với nhau, nàng vẫn bị chàng thu hút một cách không còn thuốc chữa. Ánh mắt của Đông Cô rực lửa, quét qua đầu chàng, bờ vai, lồng ngực. Rồi lại nhìn đến vùng thắt lưng săn chắc, và phía vạt áo bên phải lõm hằn xuống; hai bàn tay La Hưu hơi cong, tay trái đặt hờ trên đùi trái, đùi cụt bên phải quá ngắn, nên chàng đành phải đặt tay phải lên thành giường.

Chàng trai này lúc ngồi, vững như tảng đá, yên như ngọn núi. Đông Cô bỗng nảy sinh vô vàn chờ mong đối với tương lai. Từ nay nàng sẽ được chung sống với chàng trai này rồi. Đông Cô yêu chàng, cũng kính trọng chàng, nàng biết ơn ông trời ngàn vạn lần đã để nàng đến thế giới này, tìm được một người đàn ông như vậy, một người đàn ông mà nàng muốn bảo vệ đồng thời cũng muốn được chàng bảo vệ. Tề Đông Cô nàng có tài đức gì mới lấy được La Hưu.

Nàng chậm rãi đến bên La Hưu, vươn hai tay, nhón lấy hai bên của khăn trùm đầu. Nàng ghé mặt đến gần, khẽ nói với giọng trên đầu:

“Bụng bít vậy có khó chịu không?”

.....

Nàng đứng rất gần, La Hưu thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở phả ra từ mũi nàng, làn hơi xuôi theo khăn trùm màu đỏ, từng chút từng chút tiến vào trong tai của chàng. Chàng không nói lời nào.

“Không trả lời?” Đông Cô nhìn chàng, bị trùm một chiếc khăn, nhìn không ra bộ dạng, “Không trả lời thì ta không vén khăn lên cho chàng đâu đấy.”

Nàng cố ý buông tay, thả hai góc của chiếc khăn xuống lại. Đông Cô dùng tay hơi đẩy La Hưu, để cơ thể chàng hơi ngã ra sau. La Hưu vẫn để mặc nàng tùy ý, Đông Cô tách hai chân, quỳ trên giường, để cơ thể của La Hưu giữa hai đùi nàng, dùng một tư thế rất bất nhã như vậy ngồi lên đùi trái của La Hưu. Cơ thể của chàng cứng đờ, nàng cười khúc khích. Nàng đặt trọng lượng lên đùi mình, không để chân của La Hưu phải đỡ gì mấy, nàng không lo sẽ làm cho La Hưu bị thương. Thậm chí hai tay của nàng còn đặt lên hai vai của La Hưu, đầu mình gác lên đầu của chàng.

“Vẫn không trả lời?”

.....

“Được, cừ đấy.”

Đông Cô cũng nhắm mắt, môi áp lên tấm khăn trùm đầu, vừa hôn vừa lẩm bẩm: “Ồ, miệng ở chỗ nào?” Nàng đưa lưỡi ra liếm liếm lên sống mũi cao của chàng, hôn lên mắt chàng.

“Miệng đâu rồi.....” Cách tấm khăn lụa, nàng cảm thụ khuôn mặt thân thuộc ấy, “Ồ, đây rồi.....” Chạm trúng hai bờ môi, không nhìn được nữa, cắn nhẹ lên. Nhâm nhi, từ trái sang phải, từ môi trên cắn đến môi dưới, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi ra khiêu khích, “.....Tay siết cứng như sắt, miệng thì lại mềm như thế này.”

Liếc bàn tay của La Hầu lần nữa, chẳng phải vẫn còn đang siết cứng như sắt đây sao.

“Vẫn không trả lời.....” Chóp mũi của Đông Cô chạm lên mặt La Hầu, cả một tấm khăn trùm đầu bị nàng làm thành mảng ướt mảng khô, “Chàng cũng không chê ta gớm.”

.....

Bờ vai của La Hầu gồng lên như hai khối chì, nhưng miệng vẫn không nói một lời nào. Đông Cô cười xấu xa, bàn tay hư đồn chạy vào dưới vạt áo chàng, áp lên phần chân cụt, chạm rãi lần mò. Phần chân cụt ấy run lên, tay phải của La Hầu khoá lấy móng vuốt vô phép vô tắc của Đông Cô. Chàng không khoá chặt lắm, nhưng cũng không nhẹ lắm. Đông Cô hơi giãy, không giãy ra được. Đông Cô ừ hừ nịnh nọt hai tiếng, nàng đã từng được nếm mùi sức mạnh của La Hầu, lần trước nàng định làm kẻ trộm mà bẽ bề kế hoạch, cổ tay suýt bị chàng bóp gãy. Nàng giục mặt vào hõm vai của La Hầu, “Chồng ơi, cho vợ sờ tí đi mà.”

Đường đường là một người phụ nữ, giọng lại đột nhiên nhột.

La Hầu không nhúc nhích, thế là nàng như một chú mèo con đang ra sức lấy lòng người khác, không ngừng cọ mặt lên vai chàng, bờ má mềm miết lên bờ vai rắn chắc, vừa cọ vừa giục.

Sức của bàn tay La Hầu càng lúc càng giảm, Đông Cô cười trộm trong lòng, anh trai già này, nàng ăn đứt đời chàng rồi nhé. Nhưng nàng vẫn không dám ngừng lại, chưa đến lúc La Hầu triệt để buông hết mọi kháng cự xuống, nàng không dám ngừng, lỡ may nàng hấp tấp mà tâm lý của chàng chưa chấp nhận, rồi đau lòng, thì tội nàng sẽ đáng chết ngàn lần.

Cuối cùng, La Hầu chậm chạp buông tay. Kết cục này vốn là cái nàng hy vọng, cũng là cái nàng đã dự đoán trước, nhưng giờ phút này, mắt của Đông Cô chợt cay cay. Nàng không muốn ức hiếp người đàn ông này nữa. Nàng nhẹ nhàng gỡ tấm khăn trùm đầu lên. Gương mặt kiên nghị, tầm thường của La Hầu xuất hiện trước mắt nàng. Có vẻ như chàng không ngờ Đông Cô sẽ dễ dàng mở khăn lên đến vậy, đôi mắt đen sẫm kia hơi ngơ ngác.

Đông Cô nâng mặt chàng, hôn say đắm.

“La Hầu..... La Hầu, chồng em.....” Nàng thì thầm trong vô thức, dán chặt vào mặt chàng, vẫn cứ cảm thấy chưa đủ gần.

La Hầu phản ứng hơi chậm một chút, rồi hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Đông Cô ở phía trước chàng. Cánh tay của chàng cứng cáp mạnh mẽ, bàn tay vừa dày rộng vừa ấm áp, đặt ở lưng Đông Cô, độ ấm xuyên qua từng chút một, Đông Cô cảm thấy lưng mình tê mê bủn rủn. Nàng buông chàng, xoay người cầm chén rượu hợp cần lên, đổ đầy rượu vào đó. Quay qua nhìn, La Hầu toàn thân một màu đỏ, rực rỡ như máu. Đông Cô bưng chén rượu, đến bên chàng, khẽ nói: “Uống xong chén rượu này, chúng ta lạy trời cao, rồi sẽ thành vợ chồng.” Nàng từ từ quỳ xuống trước mặt chàng, nhìn vào mắt chàng si mê.

“La Hầu, chàng đã nghĩ kỹ chưa?”

Bàn tay đang cầm chén rượu của nàng hơi run, nàng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng hỏi xong trong lòng liền đâm sợ. Không hiểu sao, nàng sợ câu trả lời xấu, cũng sợ câu trả lời tốt.

.....

La Hầu nắm lấy tay nàng, tay chàng vô cùng vững vàng, chỉ rất đơn giản là đỡ thôi, mà Đông Cô không còn run được nữa. Chàng nâng chén, uống hết phần của mình trong một ngụm, rồi đẩy phần của Đông Cô về phía nàng.

“Ha.....” Đông Cô che mắt mình lại, không sao không chế được hai vai đang run rẩy, “A ha ha ha.....”

Nàng ngửa cổ uống cạn phần rượu của mình cùng với nước mắt của mình, đưa hết thủy xuống bụng.

Người sợ câu trả lời, thì chàng liền không cho người một câu trả lời.

Ta và chàng đều là người không gốc gác, trôi dạt nửa đời, may sao ông trời có mắt, để đôi ta giữa biển người mệnh mông gặp biết nhau. Nếu có ai hỏi duyên là gì, đây chính là duyên.

Hết thấy ông trời đã sắp đặt, đây chính là duyên.

Họ uống rượu xong, La Hầu khom lưng, khom giữa chừng thì Đông Cô ngăn chàng lại.

“Để ta nhé.”

Nàng ngồi xổm xuống sàn, nhẹ nhàng nhấc chân trái của La Hầu lên. Nàng biết La Hầu muốn làm gì; chân gỗ không thể gập lại được, nếu như muốn dập đầu lạy, thì phải tháo bàn chân gỗ ra. Nàng biết lúc quỳ chàng sẽ rất vất vả, nhưng chuyện này không thương lượng được, hơn nữa nàng cũng hy vọng họ có một hôn lễ hoàn chỉnh.

Tháo chân gỗ ra, La Hầu chỉ còn phần gót chân cụt quăn bạnh. Đông Cô mở cửa phòng, một làn khí lạnh ập vào, ngoài sân khuya vắng tựa sương, vầng trăng non đã lên cao. Đông Cô quay về bên giường, đỡ La Hầu dậy, vì sắp sửa phải quỳ bái lạy, nên dùng gậy cũng vô ích. Từ đầu đến cuối Đông Cô luôn cúi mặt nhìn cái chân cụt của chàng. Gót chân chạm đất, Đông Cô hơi gồng tay lên, đỡ bớt trọng lượng cho chàng.

“Có được không?” Nàng khẽ hỏi.

Chàng gật đầu.

“Không sao.”

Không có bất cứ gì khác để chống đỡ, La Hầu khó lòng mà giữ được thăng bằng khi đi đứng nếu chỉ dựa vào bản thân, chàng đành tựa nửa người lên Đông Cô, để nàng dìu, từng bước từng bước tập tễnh đến trước ngạch cửa.

Đông Cô đỡ cho chàng quỳ xuống trước. Thiếu một chân, lại không lắp bàn chân giả, La Hầu chênh vênh lung lay, căn bản là không quỳ vững được. Đông Cô vẫn giữ yên tay quanh thắt lưng chàng, đặt trọng tâm của chàng lên người mình.

Họ cùng nhau quỳ, ôm lấy nhau, dán sát vào nhau, dập đầu bái trời.

Vầng trăng cong cong lơ lửng trên cao, như ông trời đang cười với họ.

hết chương 22

bìa sách xuất bản vẽ cảnh Đông Cô đến giữa trời đêm để cưới La Hầu.

24. Chương 23: Hãn Hơi Quái Lạ

Đêm khuya.

Chương phủ, Tích Thành.

“Cậu chủ, người đã đứng trước bức tranh này hết nửa giờ rồi, người chưa nhìn xong nữa sao ạ.”

Bình Nhi bưng trà đứng một bên, thấy cậu chủ nhà mình mấy hôm nay như bị trúng tà, về đến phòng liền gỡ bức tranh ấy ra, không trải trên bàn thì cầm trong tay, nhìn đi nhìn lại.

“Bình Nhi, em nói xem bức tranh này vẽ trông thế nào?”

An Kinh mặc đồ ngủ trắng, ngồi bên giường, tay nâng bức họa mà cách đây không lâu, Chi Hưng dùng để khảo nghiệm Đông Cô.

“Dạ Bình Nhi không hiểu những thứ này đâu ạ.” Cậu bé chu miệng, “Cậu chủ, người mau vào giường đi thôi, trời đã không còn sớm nữa rồi.”

An Kinh vẫn mặc kệ đầy tớ của mình nói gì, cặp mắt hẹp dài long lanh của y vẫn nhìn vào người trong tranh.

“Em cứ nói ra những suy nghĩ của bản thân mình là được.”

Bình Nhi hết cách, đành ghé lại gần, cặp mắt tròn xoe nhìn bức tranh chăm chú.

“Dạ nếu bảo em nói, thì bức tranh này trông đơn giản, nhưng mang một cảm giác khác biệt.....”

“Cảm giác gì.”

Bình Nhi chau mày, cố gắng biểu đạt ý nghĩ của mình: “Dạ tức là, người khác vừa nhìn vào bức tranh này liền biết người được vẽ là ai.”

An Kinh quay đầu, khẽ cười.

“Ồ?”

“Dạ cũng giống như lúc Bình Nhi nhìn thấy nó lần đầu, ghé mắt liếc một cái liền nhận ra người trong tranh là cậu chủ.”

An Kinh lại nhìn bức tranh đó, “Ghé mắt liếc liền nhận ra ta?”

Bình Nhi gật đầu, “Dạ vâng.” Cậu bé nhoẻn miệng cười, “Cả một thiên hạ này còn ai có phong thái như thế này ngoài cậu chủ ra.”

An Kinh mím môi.

“Cứ để trà qua một bên, em lui ra trước đi.”

“Vâng.” Bình Nhi hành lễ, cung kính rời khỏi căn phòng.

An Kinh nương theo ánh nến, mắt nhìn chằm chằm vào bức tranh trong tay. Xuyên qua bức tranh đó, y như đang hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên y gặp người con gái ấy. Y ngồi trong gian phòng nhỏ ở Gia Nhã Tự, trông thấy nàng xuyên qua cửa sổ, mà nàng, thì đang nhìn một người khác. Ánh mắt ấy khiến y ghi nhớ trong tim. Sự tình cờ của thế gian này thật khiến người ta lấy làm lạ. Khi bản thân ta muốn né tránh đoạn ký ức đó, quên đi ánh mắt có thể thiêu đốt người khác, nàng lại xuất hiện sờ sờ trước mặt ta. Có phải đây là ý trời hay không.....

Hết thấy ông trời đã sắp đặt, đây chính là duyên. Là duyên lành hay duyên dữ, chưa đến phút cuối cùng, không ai biết được.

“Thành Tuyền.”

An Kinh ngồi dậy, cất tiếng gọi giữa gian phòng trống.

“Có thuộc hạ.”

Bên ngoài vốn đang yên ắng chợt vọng lại một giọng nữ trầm vững. Lờn còn chưa dứt, cửa phòng nhẹ nhàng hé mở, một bóng người xẹt qua tiến vào phòng, quỳ xuống hành lễ với An Kinh.

“Chúa công có gì cần sai bảo.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn chúa công.”

Cô gái đứng dậy, trông trạc 30 tuổi, trên người là bộ quần áo đen như bóng đêm, mái tóc dài buộc cao, nét mặt bình tĩnh trang nghiêm, vóc dáng không cao, nhưng đứng ở nơi nào liền đem đến cho người khác một cảm giác rất áp bức. An Kinh không buồn nhìn cô ta, chỉ hơi hắt cằm.

Thành Tuyền lên tiếng báo cáo: “Thuộc hạ đã điều tra Tề Đông Cô xong.”

“Nói.”

“Cô ta mồ côi, lúc còn bé bị vứt trước cửa thôn Dương Mộc phía đông của Tích Thành, được một bà cụ thu nuôi. Nhà bà cụ cũng đơn chiếc không thân nhân, vô cùng nghèo khó, hai người sống nương tựa vào nhau

từ đó. Năm Đông Cô 12 tuổi, bà cụ thu nuôi cô ta bị bệnh rồi qua đời, để lại cô ta sống một mình cho đến bây giờ.”

“Tài năng hội họa của nàng từ đâu mà có.”

“Điều này..... Thuộc hạ vẫn chưa điều tra rõ được. Nghe nói là do mẹ nuôi của cô ta truyền dạy, nhưng người trong thôn lại bảo bà cụ đó chỉ là một cụ nhà quê rất tầm thường, sống cả đời mà chưa từng có ai phát hiện ra tài hoa nào ở bà ta.”

An Kinh thờ ơ “ừ” một tiếng.

Thành Tuyền đứng một bên, ngập ngừng một chút, rồi lại lên tiếng.

“Chúa công, có một chuyện, thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

An Kinh liếc cô ta một cái.

“Thưa vâng.” Thành Tuyền cung kính cúi đầu, ấp úng nói tiếp: “Thuộc hạ dò la ra được, Tề Đông Cô mới thành hôn vào ngày hôm qua.”

Ngón tay cầm chén trà của An Kinh thoáng run, sau đó y lại khẽ cười.

“Rồi thì sao.”

“.....” Thành Tuyền nhìn tay y vẫn luôn cầm bức tranh, há miệng, rồi lại không biết nên nói như thế nào. Từ năm 20 tuổi được An Nam Vương chọn để theo tiểu vương gia làm hộ vệ, đến nay đã 13 năm ròng. Nếu nói về hiểu biết, thì cô ta hiểu An Kinh rất rõ. An Kinh xuất sinh trong hoàng gia, huyết thống cao quý, từ bé đã được cưng như trứng hững như hoa, mỗi năm đến ngày sinh nhật, An Nam Vương mở hội cả thành, vàng bạc châu báu cùng với những vật tinh xảo xinh xắn đếm không xuể, trong số đó đương nhiên sẽ có những món đồ thủ công tinh xảo khôn khéo, nhưng cho dù An Kinh có thích, cũng chỉ chơi dăm ba ngày, rồi lại thôi. Cô ta chưa bao giờ thấy tiểu vương gia quan tâm đến một vật gì đó lâu như thế này.

“Nếu như chúa công vừa ý với người thợ vẽ đó, chiều nạp thẳng vào phủ là được, đâu cần phải làm nó phức tạp lên như vậy.”

An Kinh ngược mắt, như cười như không.

“Đây là điều người muốn nói?”

Thành Tuyền run sợ trong lòng.

“Chúa công minh giám.”

An Kinh hớp một ngụm trà, thờ ơ nói: “Người có gì muốn nói thì nói thẳng ra đi.”

Thành Tuyền lớn hơn An Kinh bao nhiêu đó tuổi, có một số chuyện sẽ trải đời hơn, trong lòng thầm than tuy tiểu vương gia mang tư chất bất phàm, nhưng rốt cuộc vẫn khó lòng tránh khỏi việc động lòng phàm, chỉ có điều.....

Cô ta quỳ sụp xuống trước mặt An Kinh.

“Chúa công, thứ lỗi thuộc hạ nói thẳng, mấy ngày qua thuộc hạ đã theo cô gái đó, từ những việc cô ta làm thì có thể thấy được, tuy tướng công của cô ta tàn tật và xấu xí, nhưng cô ta luôn suy nghĩ hết sức chu toàn cho hắn, nặng tình nặng nghĩa.”

“Ừ.”

Điểm này, ta còn biết sớm hơn cả người. Nếu không phải vì nàng đã luôn suy nghĩ hết sức chu toàn, nặng tình nặng nghĩa, thì lòng ta sao lại như thế này.

Thành Tuyền ngược đầu, “Vậy chúa công.....”

An Kinh phát tay, “Đủ rồi, nếu điều người nói là như vậy, thì có thể ngưng rồi.”

Thành Tuyền đã hiểu. Tuy tiểu vương gia thân là nam nhi, nhưng có những lúc còn quyết liệt hơn phụ nữ, nếu như đã quyết tâm chuyện gì, thì sẽ không có ai có thể khiến người quay đầu. Chỉ có điều lần này,

Thành Tuyền nghĩ đến cặp vợ chồng ấy, không biết rốt cuộc An Kinh làm đúng hay sai, liệu có được như ý hay không.

“Người lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

An Kinh đứng dậy, cuộn bức tranh trong tay, đặt lên giá sách.

Thành Tuyền nghe xong mệnh lệnh vẫn không đi liền, cô ta do dự đắn đo, nhìn An Kinh.

“Nếu đã vậy, thì thuộc hạ vẫn còn một việc muốn bẩm báo.”

An Kinh thoáng ngạc nhiên. Thành Tuyền rất ít khi không tuân theo mệnh lệnh của y, chắc phải có chuyện gì rất quan trọng.

“Nói đi.”

“Vâng.” Thành Tuyền ngẫm nghĩ nhớ lại, nói, “Điều thuộc hạ muốn nói, là về tướng công của Tề Đông Cô, chính là tên đàn ông tàn tật nọ.”

“Ồ?” An Kinh ngưng việc trong tay, “Tên đàn ông đó tên gì, nghe nói có vẻ như mạng hắn rất dai.”

“Tên hắn là La Hầu, điều thuộc hạ muốn nói không phải là chuyện này.”

“Vậy thì là gì.”

“Vì đang điều tra Đông Cô, cho nên La Hầu cũng nằm trong phạm vi điều tra của thuộc hạ.”

An Kinh khẽ cười, “Điều này là đương nhiên, đôi uyên ương đó tra một người thì người kia sẽ không tránh khỏi. Người tra ra được gì về hắn rồi.”

Thành Tuyền thưa: “Thân thể của hắn lặn đục, trong nhà gồm 4 người, cha mẹ đều đã mất, chỉ còn lại một người em gái. Mà hơn nữa……” Cô ta thoáng ngưng một chút, “Hơn nữa hắn đã từng đi lính.”

“Đi lính?”

Thành Tuyền gật đầu, “Thưa vâng, hắn đã từng đi lính 4 năm.”

“Đàn ông đi lính, hắn đúng là hiếm lạ.” Ngón tay của An Kinh động đậy, “Hắn vào quân ngũ dưới trướng của ai.”

“Thuộc hạ vẫn đang tra, sẽ có kết quả rất nhanh.”

“Tra ra rồi thì báo với ta.”

“Vâng.” Thành Tuyền cúi đầu, “Chúa công, đàn ông nhập ngũ không hiếm, rất nhiều nam nhi không cha mẹ không thân nhân không nghề nghiệp đều đã từng đi lính, giặt giũ nấu cơm cho các tướng sĩ trong quân ngũ, có kẻ còn……” Nói đến đây, cô ta thoáng ngừng lại, tựa như những lời kế tiếp nghe rất vô lễ, cô ta không biết có nên nói hay không.

“Ta hiểu.” An Kinh thản nhiên, “Ý của ngươi là, La Hầu có khả năng đã từng lấy thân tiếp binh lính?”

“Không!”

Thành Tuyền phản đối một cách quả quyết, “Tuyệt đối không có khả năng!”

“Ha, ngươi kích động như vậy làm gì.”

“Thuộc hạ mất bình tĩnh, xin chúa công trách phạt.” Thành Tuyền cúi đầu rất thấp. Tâm trạng của cô ta rất ít khi xao động, chỉ có điều lúc vừa nghe nghi vấn của chúa công mình, rồi lại nghĩ đến người đàn ông trầm lặng nọ, cô ta không cách nào không cãi lại.

“Tại sao, là vì dung mạo của hắn?”

Thành Tuyền lắc đầu, “Tướng sĩ ngoài tiền tuyến xa quê nhà, số lượng đàn ông trong quân đội lại cực kỳ ít, có xấu cách mấy đi nữa cũng không thành vấn đề.”

An Kinh nhìn cô ta, “Thế vì sao ngươi phản đối một cách quả quyết như vậy.”

Thành Tuyền mở miệng, lại không nói nên lời, cứ đứng đó nghĩ tới nghĩ lui. An Kinh cũng không hỏi cô ta, lặng lẽ đợi.

“Thuộc hạ cảm thấy, hần hơi quái lạ.....”

“Quái lạ? Quái lạ thế nào?”

Đầu mày của Thành Tuyền vô thức cau lại, cô ta nhìn An Kinh, “Năm thuộc hạ 20 tuổi, may mắn được An Nam Vương chọn để theo hầu chúa công. Vì lo cho an nguy của người, 13 năm qua thuộc hạ ngày ngày luyện võ, không dám lơ là một giây.”

Cô ta nói những lời này, An Kinh hiểu cô ta không hề có ý định muốn y khen cô ta.

“Thuộc hạ không dám nói võ nghệ của bản thân cao siêu ra sao, nhưng trong vùng đất phong này, thuộc hạ vẫn chưa từng gặp đối thủ.”

Mắt của An Kinh hơi híp lại.

“Rồi thế nào.”

“Chúa công, lúc thuộc hạ theo dõi hần, luôn mang một cảm giác.....” Thành Tuyền nhớ lại, chậm chạp nói, “Thuộc hạ cứ cảm thấy có vẻ như hần biết là có người đang theo dõi hần.”

“Hần có những biểu hiện ra sao.”

Thành Tuyền lắc đầu, “Thưa không, hần không tỏ ra bất cứ biểu hiện nào, chỉ là thuộc hạ cảm thấy rất quái lạ.” Cô ta ngừng một chút, “Có lẽ là một loại trực giác của người luyện võ.”

An Kinh hơi trầm ngâm, “Phái người đi điều tra Tề Đông Cô, chuyện này chỉ có ta và người biết, ngay đến Bình Nhi cũng không biết, thông tin làm sao có thể bị tiết lộ ra ngoài.”

“Thuộc hạ có thể bảo đảm, chuyện này không có khả năng có người thứ ba biết.”

“Thế thì làm cách nào mà hần biết?”

Mắt của Thành Tuyền híp lại, “Có lẽ không hần là hần biết, mà là có một khả năng khác.....”

“Khả năng gì.”

“Võ công của hần cao hơn thuộc hạ.”

hết chương 23

25. Chương 24: Đương Nhiên Phải Điều Tra

“Còn có một khả năng khác, đó là võ công của hần cao hơn thuộc hạ.”

.....

An Kinh nghe Thành Tuyền nói, cười gằn một tiếng.

“Sao lại có thể, một gã đàn ông, hơn nữa còn là tàn phế, nếu như võ công của hần thật sự cao hơn người, thì ta nên nói chuyện với mẫu thân để tìm một hộ vệ mới rồi.”

Thành Tuyền cúi đầu, “Thuộc hạ bất tài, xin chúa công trách phạt.”

An Kinh phất tay, “Thôi đủ rồi, tiếp tục điều tra, có tiến triển gì mới thì báo cho ta biết là được. Người lui xuống đi.”

“Vâng.”

Thành Tuyền lui ra khỏi phòng, khẽ khép cửa lại.

Đứng ngoài cửa, gió đêm lạnh buốt thổi qua người, nội công thâm hậu của cô ta khiến cô ta không hề cảm thấy lạnh. Cô ta không khỏi nhớ tới La Hầu, bụng nghĩ, đương nhiên mình phải điều tra, không những điều tra, mà còn phải điều tra thật kỹ lưỡng. Có rất nhiều chuyện cô ta chưa nói hết cho An Kinh nghe, bởi vì hiện giờ cô ta chưa chắc chắn. Nhưng có một điều cô ta chắc chắn, đó là cô ta tuyệt đối không nhìn sai, gã đàn ông đó có gì đó quái lạ. Hẳn biết là cô ta đang theo dõi hắn, chắc chắn là hắn biết!

Cơ thể của Thành Tuyền hơi run lên trong bóng đêm, hoàn toàn không phải vì lạnh, mà là do sự kích thích của ý tưởng tra ra chân tướng đem lại. Hẳn biết rõ ràng là có người đang theo dõi hắn, nhưng lại không biểu hiện, hơn nữa còn thỉnh thoảng để lộ manh mối, điều này có nghĩa gì?

Không có bất cứ biểu hiện gì, tức là trong bụng hắn không hề ngạc nhiên về việc có người đang theo dõi hắn.

Thỉnh thoảng để lộ manh mối, tức là hắn đang thách người ta ra tay, đúng là cách tốt để tìm hiểu thêm về đối phương.

Mà hai việc này cộng lại với nhau, có thể thấy rõ một điều: đó chính là, hắn đang cất giấu bí mật.

Người đàn ông đó chỉ có một chân, nhưng Thành Tuyền không dám coi nhẹ.

Cô ta không ngờ là trong một toà thành bé nhỏ tầm thường như thế này, thế mà lại có một người như hắn.

.....

Một bên đang dậy sóng ngầm, một bên vô cùng thanh bình yên tĩnh.

Đông Cô và La Hầu lấy nhau xong, tuy chính thức thành vợ chồng, nhưng cuộc sống thật ra cũng chẳng có gì khác trước đây mấy. Ban ngày Đông Cô toàn không có gì làm, thế là giúp La Hầu bán rượu ở quán, quét tước lau chùi, nằng một tay làm hết thấy. Buổi trưa họ cùng nhau dùng cơm trong quán, vì nhà rất gần nên La Hầu về nhà nấu đem lên quán rượu để ăn. Ngày thường việc buôn bán trong quán rượu chỉ tạm tạm, khách tới mua không nhiều, Đông Cô liền gánh hết thấy mọi việc, không cho La Hầu đứng dây. Mỗi sáng lúc ra khỏi cửa nàng đều chồng áo rõ dày lên La Hầu, tuy La Hầu nói với nàng rất nhiều lần rằng mình không lạnh, nhưng nàng vẫn làm vậy. Do công việc nhàn rỗi, Đông Cô suốt ngày ngồi nói chuyện với La Hầu trong quán, cũng không nói chuyện gì quan trọng, chỉ toàn chuyện trên trời dưới đất, bạ gì nói nấy. La Hầu không mở miệng bao nhiêu, nhưng mỗi một lời Đông Cô nói, chàng đều lắng nghe rất nghiêm túc.

Đã vào đông, trời ngày một lạnh, trong nhà hiện giờ dư giả tiền bạc, Đông Cô không nỡ để La Hầu phải làm việc cực nhọc, mỗi ngày chưa tới giờ Thân (3-5 giờ chiều) nàng đã đóng cửa quán, về nhà. La Hầu đều nghe theo nàng hết.

Mỗi ngày Đông Cô đều nấu nước nóng cho La Hầu ủ chân, rồi nàng bóp rượu thuốc lên chỗ cụt cho chàng, rượu thuốc đó là do nàng xin Khương Liễm mua giùm, là rượu giúp máu lưu thông, rất tốt cho việc bảo dưỡng vết thương. Đêm đêm nàng giữ lời hứa dạo nọ, trước khi đi ngủ đều đặt chân của La Hầu lên bụng mình, vừa trò chuyện vừa xoa bóp cho chàng, đến khi ấm thật ấm mới ngừng.

Cuộc sống như thế, có đôi lúc nàng cảm thấy hơi mệt, nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm.

Tề Đông Cô chiều chuộng cung phụng La Hầu như ông chủ của mình, lòng nàng hạnh phúc hơn ai hết.

Những lời đàm tiếu bên ngoài không hề ảnh hưởng gì đến nàng, nàng biết có rất nhiều người xầm xì về hôn sự của chàng và nàng, đang chờ họ bẽ mặt để chê cười, nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm. Trong mắt nàng chỉ có một người, chỉ có chàng mới có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng.

Một đêm nọ, Đông Cô và La Hầu ngồi với nhau, kê đầu giường người cuối giường, Đông Cô đang xoa bóp chân cho La Hầu.

“Chàng nói xem, nếu như ta mua lại cửa hàng kế bên quán rượu thì chàng thấy thế nào?”

Chuyện này đã suy nghĩ không phải chỉ mới có ngày một ngày hai.

La Hầu ngồi ngoan ngoãn ở đầu giường.

“Mua lại cửa hàng.”

“Đúng.” Đông Cô dùng cả tay lẫn chân bò tới, đề lên người La Hàu. “Chồng à, vợ muốn mở một tiệm tranh, chàng nói xem có được không?”

La Hàu vươn một tay ra đỡ lấy nàng.

“Được.”

Chiếc cằm nhón nhọn của Đông Cô gác lên ngực của La Hàu, cặp mắt lúng liếng đang chăm chú nhìn chàng.

“Chàng còn chưa hỏi xem ta có biết vẽ hay không.”

La Hàu nhìn nàng.

“Nàng có biết vẽ hay không?”

Đông Cô không nhịn được, phì cười, cúi đầu cắn ngực La Hàu trừng phạt, vừa cắn vừa nói ngắt quãng, “Chàng cố tình đúng không, cố tình đúng không.....”

La Hàu không hiểu vì sao Đông Cô lại vừa cười vừa cắn chàng cho lắm, nhưng chàng không buông tay, cũng không phản kháng, cứ ôm lấy nàng, để nàng nằm vững vàng trên người mình.

Chuyện hôm trước khiến chàng lo lắng. Chàng biết có người đang theo dõi mình, là một cao thủ, chàng không biết nguyên do. Đông Cô mỗ tới mỗ lui trước ngực chàng, vừa cắn vừa hôn. La Hàu ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể nàng.

Trước đây chàng không tiếc mạng mình, xưa nay vốn chỉ sống được ngày nào tính ngày đó, nhưng hiện giờ đã khác. Chàng cúi đầu, nhìn người con gái đang nằm trên người mình, cho dù nàng đang đùa giỡn với chàng, vẫn không quên chống hai tay hai chân ở hai bên, không để cho chàng phải dùng quá nhiều sức, cũng không đề lên chân của chàng. Thật ra, cho dù nàng dùng hết sức mình để đề lên, chàng cũng không cảm thấy đau. Nhưng chàng biết có nói cho nàng cũng vô ích, cũng giống như chàng luôn nói với nàng là mình không lạnh, nhưng Đông Cô vẫn mặc cho chàng áo quần rất dày. Vả lại chàng cũng không muốn nói cho nàng biết, chàng không nghĩ ra được lý do, nhưng chàng không muốn nói cho nàng biết.

Chàng thích Đông Cô khoác thật nhiều quần áo lên người chàng, thích tay của Đông Cô đặt ở trên người chàng.

La Hàu siết vòng tay chặt hơn một chút. Có một chuyện trong lòng chàng chưa từng nói cho Đông Cô biết. Nếu như hôm qua, người nọ đến chính vì chuyện này, chàng hy vọng bản thân có thể tự gánh vác một mình, để cho Đông Cô được bình an.

“Chồng ơi, đang nghĩ gì thế?”

Đông Cô vùi đầu cắn một hồi, ngược mắt lên phát hiện La Hàu thế mà lại đang thất thần, vô cùng bất mãn. La Hàu lắc đầu. Đông Cô lại bò nhích lên một chút, thông hai tay ôm lấy cổ La Hàu, ngả mạnh qua một bên, cả hai đều đổ xuống giường. Đông Cô nằm dưới, vai của La Hàu đang chống lên mặt giường, không dám đề lên nàng.

Cơ thể của cả hai đang vận vẹo, tư thế muốn trông kỳ cục bao nhiêu thì kỳ cục bấy nhiêu, Đông Cô ôm cổ chàng, “Nào nào, không sao, nằm xuống đi.” Nàng kéo mạnh, La Hàu đành nghe lời nàng, buông tay, nằm đề lên ngực Đông Cô. Hơi thở của nàng đều đều, lồng ngực lên xuống từng hồi, hai bàn tay đang nắm tay chàng vừa mềm mại vừa dịu dàng.

Đông Cô cố ý trêu chàng,

“Chồng ơi, ngày mai em không thể tới quán rượu với chàng.”

“Được.”

.....

“Em phải đi gặp một người.”

“Được.”

“Em phải dùng bữa trưa với người đó.”

“Được.”

Đông Cô kéo đầu chàng, làm cho chàng phải nhìn vào mặt nàng. Đôi mắt tròn xoe long lanh của nàng đang nhìn chàng.

“Là một người đẹp đấy chồng à.”

“.....”

“Người đẹp vang danh thiên hạ đấy chồng à.”

“.....”

Ánh mắt đang nhìn nàng của La Hầu nhuộm một chút ngẩn ngơ.

Đông Cô thấy chàng như vậy, trong lòng mềm nhũn ngay lập tức, vội vàng ấn đầu chàng vào lòng mình, ra sức vò tóc chàng.

“Đùa thôi đùa thôi, người ngày mai xấu hết chỗ nói, chỉ bàn một chút chuyện liên quan đến tranh vẽ với vợ chàng mà thôi.”

Bàn tay của nàng vuốt ve khuôn mặt của La Hầu, La Hầu nghĩ rồi lại nghĩ, sau chót không nói ra.

“Tối mai đừng làm cơm, vợ sẽ mua thức ăn bên ngoài mang về cho chàng.”

“..... Được.”

Đông Cô cười khúc khích, hưng hăng hôn mạnh lên đầu chàng.

“Được được được, chồng ”rất được” của em chỉ biết nói được! Ngủ thôi!”

Ôm nhau ngủ, cả đêm không mộng mị.

Từ sau khi Đông Cô lấy La Hầu, những thói quen khác thì không đáng nói, nhưng thói quen dậy sớm thì đã được hoàn toàn vỗ béo, bất kể đi ngủ lúc mấy giờ, gần như cứ tờ mờ sáng nàng liền thức dậy.

“Thôi để ta tới quán rượu với chàng một chút đi, ngồi một hồi, dù sao người kia chỉ hẹn lúc giữa trưa.” Có ai đó đêm trước còn bảo sẽ không theo La Hầu tới quán rượu, mới vừa sáng đã đổi ý.

“Ừ.”

Đông Cô quần bản thân và La Hầu thật kỹ, rồi mới ra khỏi cửa. Còn rất sớm, ngoài đường chả có ai, trời âm u rét buốt, mỗi một hơi thở là miệng phả ra từng làn hơi trắng.

“Chồng ơi, chàng có lạnh không?”

Đông Cô xoa xoa hai tay, hỏi La Hầu.

“Không lạnh.”

Đông Cô đẩy chốt, mở cửa quán rượu ra, vừa bước vào trong vừa cười, “Sao mà mỗi lần hỏi chàng chàng đều nói không lạnh thế.”

“.....”

Đông Cô đỡ La Hầu vào trong, trở tay đóng cửa lại.

“Thật sự không lạnh à?”

La Hầu gạt đầu, “Đúng vậy.”

Đông Cô vỗ vỗ vai chàng, “Khá lắm, cơ thể tốt thật.”

La Hầu nhìn mặt đất, cơ thể tốt, e rằng ngoài Đông Cô ra, bất cứ ai nhìn vào chàng, cũng sẽ không nói là tốt.

Đông Cô đặt một chậu than giữ ấm ngay chính giữa quán rượu, nàng ngồi xuống trò chuyện với La Hầu. Cả một buổi sáng chả có lấy một mống khách, ngồi độ một canh giờ, Đông Cô nhìn sắc trời rồi nói với La Hầu, “Không còn sớm nữa, ta phải đi trước đây, lầu Đông Càn không được gần cho lắm, phải đi một hồi.”

La Hầu gật đầu.

“Nhớ đừng làm cơm tối, ta sẽ mang về.”

Tạm biệt La Hầu rồi, Đông Cô đi thẳng về hướng đông, đi bộ nửa canh giờ thì tới lầu Đông Càn.

Lầu Đông Càn được xây bên bờ hồ, có cả thảy 8 tầng lầu, là một tửu lâu trứ danh. Đông Cô tuy nghe đồn từ lâu, nhưng mãi chưa ghé lần nào. Đạo trước nàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình đặt chân đến một nơi như thế này. Vừa vào bên trong, lầu được bày biện rất sang trọng nhưng không kém phần tao nhã, cầu kỳ nhưng không làm mất đi sự gọn gàng. Tầng một là nơi khách ngồi chung, chính Ngọ đúng giờ ăn nên có không ít thực khách. Đông Cô quan sát bốn phía, phát hiện thực khách nơi đây, từ cách ăn mặc đến cử chỉ, đều từ tốn nhã nhặn hơn thực khách ở các quán ăn khác, nghĩ lại thì cũng đúng, nơi đây là chốn của các gia đình giàu có. Nhìn quanh không tìm ra được người cần tìm. Tuy khách hàng nơi này sang trọng, nhưng cũng đâu sánh được với một tiểu vương gia chỉ có một trong vạn người, có lẽ với thân phận của vị đó thì sẽ không ngồi chung với một đám người, mà chắc phải ở trên lầu, trong một gian phòng riêng. Đông Cô đang còn suy nghĩ thì đã có người chạy ra đón.

“Tề cô nương, xin mời đi theo hướng này.”

hết chương 24

26. Chương 25: Lời Mời Của Tiểu Vương Gia

“Tề cô nương, xin mời đi hướng này.”

Đông Cô thoáng sửng sốt, ngoái đầu nhìn người đang đi tới. Đây là một người phụ nữ độ 30 tuổi, ăn mặc như hộ vệ, áo quần màu nâu đậm, sắc mặt trang nghiêm. Vóc người tuy không khác nàng mấy, nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng áp bức.

“Dạ thưa cô nương là.....”

“Tôi tên Thành Tuyền, là hộ vệ của tiểu vương gia, chúa công đã sai tôi đứng đây đợi cô nương.”

“Thì ra là vậy.” Đông Cô muốn hỏi cô ta, hai người bọn họ chưa gặp nhau bao giờ, làm sao cô ta có thể biết chắc nàng là Tề cô nương. Sau đó lời đã đến cửa miệng rồi, lại cảm thấy hơi bất lịch sự, nên thôi.

“Xin đừng để tiểu vương gia phải đợi lâu, chúng ta tới ngay đi thôi.”

“Cảm phiền hộ sĩ.”

Thành Tuyền gật đầu, đi trước dẫn đường.

Họ đi lên mãi, đến tầng thứ sáu của lầu Đông Càn. Thành Tuyền dẫn nàng vào một gian phòng trang nhã.

“Bẩm chúa công, Tề cô nương đã đến.”

“Vào đi.”

Phía trong vọng ra tiếng người nói, lầu lắm rồi chưa nghe, sao vừa lại gặp giọng nói đó, Đông Cô vẫn cảm thấy vô cùng mỹ miều êm ái, như được tắm trong gió xuân. Thành Tuyền ngỏ ý để Đông Cô bước vào trong, bản thân cô ta không vào, đứng phía ngoài canh giữ.

Đông Cô tiến vào phòng, đi vòng qua bức bình phong, bỗng cảm thấy trước mắt chói loà. Phòng có cửa sổ, trang nhã rộng rãi sáng sủa, một chiếc bàn gỗ con con, trên bàn đặt lò hương liệu và một ván cờ cùng với chén trà tinh xảo. Quanh tường treo tranh phong cảnh thanh thoát và các bức thư pháp bay bướm, toàn

bộ căn phòng toả mùi hương nhàn nhạt xuất phát từ lò đốt hương, vừa đẹp một cách tao nhã mà không mất vẻ quý phái xa hoa. Kế bên cửa sổ kê một sập đá bằng ngọc thạch thượng hạng, trên sập có hai tấm đệm ngồi hình tròn, chiếc bàn con đặt nằm ở giữa. An Kinh trong bộ đồ trắng, tóc cột cao, tay nâng chén trà, quỳ ngồi trên một tấm đệm. Kế y là một khung cửa sổ hình tròn đang để mở, gió ngoài song hiu hiu, mặt hồ lăn tăn sóng, gió theo cửa sổ vào phòng, nhẹ lướt qua chút tóc mai của An Kinh, tóc bay lên đập xuống, không một âm thanh.

Phàm là một người có thể vẽ nên những bức tranh đẹp, thì tất phải có một cặp mắt yêu thích cái đẹp, có thể ghi nhớ cảnh, ghi nhớ tình. Vị An Kinh này đứng hoặc ngồi đều có thể thành một bức tranh, Đông Cô nhất thời mãi ngắm đến mê mẩn.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Đông Cô đứng một bên sững sờ chiêm ngưỡng, An Kinh không nói gì, cũng không ngắt hứng của nàng.

Đến khi Đông Cô hoàn hồn, trong lòng mới âm thầm than tiêu rồi, vội vàng tạ lỗi với An Kinh.

“Tiểu nữ thất lễ, mong được ngài cho chuộc tội.”

An Kinh buông chén trà, hơi xoay đầu.

“Không sao, đến đây ngồi đi.”

Đông Cô bước tới, quỳ ngồi đối diện với An Kinh trên tấm đệm tròn, bụng bảo dạ vị tiểu vương gia này hiền thật, tính cách lại khoan dung, tuy địa vị cao sang nhưng không hề hống hách, đúng là khiến người ta yêu mến.

“Tề cô nương đã dùng bữa trưa hay chưa.”

Đông Cô lắc đầu, “Thưa chưa dùng.”

An Kinh chấp tay vỗ hai tiếng.

Giọng của Thành Tuyên vọng vào từ bên ngoài.

“Thưa chúa công có gì cần sai bảo.”

“Chuẩn bị rượu và thức ăn.” Giọng An Kinh rất khẽ, Đông Cô hoài nghi Thành Tuyên đứng ở ngoài xa như vậy liệu có nghe được không đây.

“Thưa vâng.”

Ồ đã nghe được, Đông Cô thầm than, người phụ nữ kia chẳng đơn giản chút nào, làm được tới chức hộ vệ cho tiểu vương gia chắc hẳn có mấy người.

Thức ăn được đưa lên rất nhanh chóng, có vài người tớ gái bưng cơm vào, vô cùng cung kính, đặt chén đĩa xuống mà không tạo nên bất cứ âm thanh nào. Đông Cô nhìn bữa ăn thịnh soạn trên bàn, chỉ có đúng một bộ chén đĩa được bày ra, để trước mặt nàng. Nàng nhìn An Kinh, thắc mắc: “Đại nhân ngài không ăn à?”

An Kinh lắc đầu, “Ta đã ăn rồi, cô cứ ăn đi.”

Đông Cô cầm đũa lên, trước mặt có một vị chẳng khác gì thần tiên, nàng có cảm giác như ruột gan mình bị thắt dính thành chùm. Đúng là ở nhà thoải mái dễ chịu biết bao nhiêu, nàng nghĩ thầm, cùng một cảnh không ai nói gì, sao lúc La Hầu im lặng thì mình tự nhiên thoải mái, đến vị tiểu vương gia này im lặng thì mình như ngồi trên bàn đinh.

“Tề cô nương đừng câu nệ, nếu cảm thấy không tiện thì ta có thể tạm thời tránh đi.”

“Không không không.” Đông Cô cuống quýt xua tay, đũa suýt văng luôn ra. Cho nàng thêm một lá gan nữa nàng cũng không dám để cho tiểu vương gia tránh đi chỗ khác, An Nam Vương mà biết được, không chém nàng mới là lạ.

Đông Cô nhìn thức ăn trên bàn, các chén đĩa đều không lớn, lượng không nhiều, nhưng thứ nào thứ nấy đều cầu kỳ. Nàng lần lượt nếm thử từng món, âm thầm nhớ kỹ món nào ăn ngon.

Ăn xong, lúc đầy tớ của quán lại tới dọn bàn, Đông Cô chỉ vài món ăn, hỏi: “Cô nương, những món này tên là gì thế?”

Người tớ gái gần như không ngờ thực khách nơi này chịu nói chuyện với mình, sững sốt một hồi, rồi cuống quýt đáp: “Thưa đại nhân, món người chỉ là ốc bạch ngọc xào lẫn với giấm.” Cô ta lại chỉ mấy đĩa thức ăn Đông Cô đã chỉ trước đó, “Thưa đây là cá chiên xù, đây là sâm tuyết nấu thuốc bắc, còn món này, là thỏ hoang hầm tương.”

Đông Cô âm thầm ghi nhớ hết, gật đầu, “Cảm ơn.”

Tớ gái cười, lui xuống.

An Kinh lặng lẽ ngồi xem.

“Vì sao Tề cô nương hỏi về những món ăn ấy?”

Đông Cô đáp: “Thưa tiểu nữ cảm thấy những món ấy rất ngon, nên muốn nhớ tên chúng.”

An Kinh: “Nếu thích thì gọi thêm vài đĩa là được.”

Đông Cô cảm ơn ý tốt của y: “Đa tạ đại nhân, nhưng tiểu nữ không định ăn ngay lúc này, mà tính tới nay sẽ mua mang về nhà.”

.....

Nàng vừa dứt lời, An Kinh hiểu ngay ra ý của nàng, miệng của y thấp thoáng ý cười, “Có phải là mang về cho người nhà?”

Đông Cô hơi mắc cỡ, “Vâng, để đại nhân chê cười rồi.”

“Tề cô nương quan tâm đến người thân, có gì đáng chê cười.”

Ánh mắt của An Kinh bình lặng nhìn nàng, Đông Cô hơi thẹn.

Vậy chắc là nàng muốn mang những món ăn đó về cho gã La Hầu kia, chồng mới cưới của nàng.

“Tề cô nương, phủ An Nam Vương đã chọn tác phẩm của cô, và đã vận chuyển nó lên kinh thành, đầu năm sẽ dâng lên triều đình, mừng thọ của thái hậu.” An Kinh hơi chấp tay với Đông Cô, “Chúc mừng Tề cô nương.”

Đông Cô đáp lễ, “Được nhận ân điển từ đại nhân, tiểu nữ khiếp sợ.”

“Tề cô nương không cần phải câu nệ, ta thật lòng bội phục tài hoa của cô nương, nếu như cô nương không chê, thì lúc chỉ có hai người, cô có thể gọi tên tự của ta, ta gọi cô là Đông Cô, có được không?”

“Ồ.....” Đông Cô ngập ngừng, “Vậy hình như không hợp phép tắc thưa ngài.”

“Đã là thứ phép tắc sáo rỗng, thì cần gì phải quan tâm đến chúng?”

Đông Cô tự nghe ra được sự bộc trực trong lời y nói.

“Thưa vâng, vậy cứ như thế đi.”

An Kinh mỉm cười, “Tên tự của ta là Yến Quân, Đông Cô, cô phải nhớ kỹ đấy.”

” Hiền hoà bình yên mà nên Yến, viên ngọc diễm thế mà nên Quân, tên xứng với người, rất đẹp thưa ngài.”

Nghe nàng nói một hơi về ý nghĩa của tên tự của y xong, An Kinh ngấm ngầm mỉm cười trong lòng. Y cảm thấy con người của Đông Cô rất phi phàm, có tài hội hoạ không ai sánh được trong thiên hạ, lại am hiểu rất nhiều điển tích thơ văn, gặp người quyền quý không hèn mọn, ứng xử thông dong tự nhiên. Nếu không phải Thành Tuyền đã tra vô cùng kỹ lưỡng, ai có thể tin đây là một cô thôn nữ quê mùa.

Nhưng những điều nêu trên không phải lý do An Kinh tán thưởng nàng. Thiên hạ đầy rẫy những người, kẻ có tài đâu chỉ một ngàn một vạn, nhưng kẻ vừa có tài vừa có đức thì lại không nhiều, mà ngoài hai ưu điểm ấy ra, nàng còn có một tấm lòng chân thành, đây chính là số ít trong số ít. Điều An Kinh coi trọng nơi nàng, chính là tấm lòng chân thành nọ.

Họ vừa trò chuyện vừa dùng trà, thời gian trôi rất nhanh. Nói thật ra, Đông Cô rất thích nói chuyện với An Kinh. Giọng y trầm ấm, lời lẽ dịu dàng, lại đã đọc qua nhiều thơ văn, điểm này khá hiếm gặp ở đàn ông nơi đây. Huống chi tướng mạo của y khuynh thành, khí chất xuất chúng, cho dù chỉ ngồi đối diện với y mà thôi, cũng đã là một cái thú.

“Đông Cô, ta muốn thương lượng với cô một việc.”

“Thưa việc gì?”

An Kinh đặt chén trà xuống, “Đông Cô, ba ngày nữa ta phải lên đường về phủ rồi.” Y nhìn Đông Cô, “Ta muốn mời cô theo cùng.”

“Ồ?” Đông Cô nghi hoặc, “Mời tôi theo ạ? Vì sao thưa ngài?”

“Có một việc ta cần cô giúp.” An Kinh đáp, “Lão phu nhân năm chưa đầy 40 đã truyền lại phủ cho mẫu thân của ta, bản thân người sách đèn kinh Phật, đến nay đã gần 30 năm.”

“Lão phu nhân..... Thưa đây là cụ ngoại của Yến Quân ạ?”

“Phải.” An Kinh gật đầu, “Do lão phu nhân một lòng hướng Phật, rất ít quan tâm đến thế tục, cho nên con cháu cũng chiều ý người, không gọi người theo vai vế.”

“Thì ra là vậy.”

“Tuy nhiên lão phu nhân tu tại gia, nhưng cơ hội con cháu như ta có thể gặp mặt người rất ít ỏi, chỉ vào ngày sinh nhật của người hàng năm người mới ra ngoài để xum họp bên con cháu. Cho nên mẫu thân ta rất coi trọng ngày sinh nhật của lão phu nhân, lần nào cũng chọn những món quà thượng hạng nhất để kính biếu.” Nói đến đây, An Kinh thoáng ngừng, “Có điều tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, lão phu nhân không thích những món đồ cổ quý hiếm cho lắm.”

Đông Cô nói: “Nếu lão phu nhân một lòng hướng Phật, vậy dâng lên những món quà thuộc về cửa Phật liệu có tốt hơn chăng.”

“Điểm này mẫu thân ta cũng đã từng nghĩ đến.” An Kinh nói, “Nhưng trước đây lão phu nhân vốn đã ở địa vị tôn quý, thấy nhiều, hiểu biết rộng, những gì tầm thường cơ bản không lọt được vào mắt của người, hơn nữa yêu cầu của người đối với những tranh tượng của đức Phật thì càng khắt khe hơn, mẫu thân đã từng chọn một bức tượng Phật cho người, lão phu nhân cầm về xong không những không có hứng để trưng bày, mà còn bất mãn ra mặt. Lần đó tan cuộc không vui, mẫu thân vô cùng buồn bã.”

“Điều này..... Chút tài mọn của Đông Cô chỉ sợ không những khó lọt được vào mắt của lão phu nhân mà còn không khéo làm hỏng hết việc.”

“Đông Cô không cần phải tự vô cớ hạ thấp mình, tài nghệ của cô ra sao ta đã rất rõ.” Sắc mặt An Kinh hiền hoà, mắt phượng hơi nhếch lên, “Chỉ phải xem cô có chịu ra tay giúp đỡ một người bạn hay không.”

Đông Cô vốn tốt bụng, không giỏi từ chối người khác, huống chi một người ẩm áp lễ độ và biết thông cảm cho kẻ khác như An Kinh.

“Không biết sinh nhật của lão phu nhân vào ngày nào.”

“Mùng năm tháng Giêng.”

Đông Cô tính nhẩm, nói với An Kinh: “Hôm nay là mùng 10 tháng 11, vẫn còn cách tháng Giêng khá lâu, thời gian để chuẩn bị rất dư giả.”

An Kinh hơi nhếch mép, “Có phải là Đông Cô đã đồng ý rồi không?”

“Yến Quân có hiếu, tôi nào có lý do gì để không đồng ý.”

An Kinh vui sướng, nói: “Thế thì 3 ngày nữa cô về phủ cùng với ta, ta sẽ ra lệnh cho người trong phủ chuẩn bị hết thảy.”

Đông Cô lắc đầu, “Thời gian còn quá sớm, tôi hoàn toàn có thể về xong sẵn ở nhà, đến khi đó tôi sẽ đích thân đưa đến vương phủ.”

Ngón tay của An Kinh di tới di lui trên nắp của chén trà, “Đồng Cô, ta biết vẽ tranh rất hao tổn tâm sức, nếu như cô ở trong phủ, ta có thể thu xếp hết thảy cho cô. Điều kiện trong phủ tốt hơn nơi đây rất nhiều, cô có thể hoàn toàn thoải mái không phải lo lắng gì.”

Đồng Cô nói hết lời rồi mà An Kinh vẫn thông thả thỉnh mời. Cuối cùng nàng chỉ đành thở dài thườn thượt.

“Yến Quân, thú thật với ngài, bất cứ chuyện gì khác tôi không quan tâm, chỉ là tôi không buông được chồng của tôi.”

Ngón tay của An Kinh thoáng khựng lại.

“Tôi mới thành hôn có vài ngày với chàng, nếu như hiện giờ bỏ nhà đi chơi, gần hai tháng không về, tôi thật sự không yên tâm được.” Nàng nghĩ đến những người hàng xóm sống quanh La Hầu, thở dài trong lòng. Đám trai gái nhà nhà suốt ngày bàn tán sau lưng họ, những chuyện đó Đồng Cô biết hết, họ đang đợi để cười La Hầu, nàng biết. Nếu lúc này mà rời nhà, không biết sẽ bị người ngoài nói thành cái dạng gì nữa.

“Yến Quân, điều kiện trong nhà tôi cũng khá, tôi có thể bảo—”

“Đồng Cô rất thương người đàn ông đó?”

Đang nói đến nửa chừng thì An Kinh bất chợt cắt ngang. Đồng Cô thoáng sửng sốt, hơi e thẹn, đầu cũng cúi thấp hơn một chút, “Sao tôi lại đi nói với ngài những chuyện này chứ.....”

“Sao lại không nói được với ta, tuy đã đề cập đến rồi, thì nói tiếp đi vậy.”

Đồng Cô rất ngại, “Chỉ toàn chuyện vặt vãnh trong nhà, Yến Quân sẽ không cảm thấy thú vị đâu ạ.”

“Hai người quen nhau ra sao.”

“.....” Đồng Cô bó tay, đành trả lời y, “Thưa lần đầu gặp nhau là ở một xưởng mộc.”

“Xưởng mộc?”

“Vâng.”

“Vậy sau đó hai người tìm hiểu nhau bằng cách nào?”

Đồng Cô nhìn An Kinh, thoáng mỉm cười. Nghĩ trong bụng, đúng là tuổi của y còn rất trẻ, tuy thân phận cao quý khí chất xuất chúng, nhưng tận đáy lòng vẫn đặc biệt hiếu kỳ về chuyện tình cảm.

“Chúng tôi chỉ là người bình thường, đâu có tìm hiểu sâu xa gì về nhau cho lắm, có duyên gặp được rồi, thì kết đôi, thế thôi.”

Ánh mắt của An Kinh xuất hiện một chút ngơ ngác, lăm lăm một mình: “Có duyên.....”

“Vâng.” Đồng Cô thấy nhớ La Hầu.

May sao trời rủ lòng thương, chưa để tình sâu nghĩa nặng gặp duyên kiếp bọt bèo.

hết chương 25

27. Chương 26: Nàng Thích Trắng Hay Đen.....

Đến sau chót An Kinh không ép Đồng Cô nữa.

“Khi nào vẽ xong, nhất định phải đích thân đến nhé.” Đây là yêu cầu duy nhất của y.

“Được, tôi hứa với ngài.”

Họ ngồi hết nguyên 3 canh giờ ở lầu Đông Càn, lúc chia tay, Đồng Cô nói An Kinh rời đi trước.

“Tôi muốn mua một vài món mang về, Yến Quân ngài đi trước đi ạ.”

An Kinh mỉm cười.

“Thành Tuyền.”

“Vâng.” Lần này người hộ vệ bước vào phòng, Đông Cô thấy trên tay của cô ta còn cầm một hộp thức ăn. Nàng ngẫm hiểu ra, nghĩ bụng vị tiểu vương gia này đúng là tế nhị, dùng đũa để thu phục người khác. Đông Cô biết lúc này mà còn từ chối thì sẽ giống như đang ra vẻ ông ọ, thế là nàng không dỗi co phiền phức gì, đưa thẳng tay ra đón lấy hộp thức ăn từ tay Thành Tuyền.

”Cảm tạ.

“Đông Cô, sắc trời đã không còn sớm nữa, để ta đưa cô về nhé.” An Kinh nói.

“Tự tôi đi về được rồi ạ.”

“Đợi cô về đến nhà thì thức ăn sẽ nguội hết.”

Đông Cô nghĩ thấy cũng đúng, nếu lỡ may bị nguội mà đem hâm mùi vị sẽ thay đổi không ít thì nhiều.

“Dạ vâng.” Đông Cô đứng lên, “Vâng cảm phiền Yến Quân.”

Xe ngựa của Chương phủ đã sớm đứng trước cửa lầu Càn Đông. Đông Cô ban đầu nói với An Kinh để mình ngồi bên ngoài xe là được rồi, An Kinh không chịu, kéo Đông Cô vào trong ngồi với y. Xe ngựa của Chương Phủ đã thuộc loại sang, nhưng dù sao chỗ ngồi bên trong vẫn có hạn, hai người vào thì khá chật, Đông Cô chỉ biết ra sức nép người vào một bên, đặt hộp thức ăn giữa hai người. An Kinh lặng lẽ ngồi yên.

Thoắt chốc đã về đến nhà, Đông Cô cầm lấy hộp cơm, nguyên một quãng đường nàng không dám nhúc nhích, tuy thời gian không lâu, nhưng nàng cảm thấy thắt lưng mình sắp sửa cứng khớp luôn rồi.

“Cảm tạ ngài, tôi đi đây.”

Đông Cô xuống khỏi xe ngựa, ngoái đầu thấy An Kinh cũng đang xuống theo mình.

“Yến Quân?”

An Kinh mỉm cười, khẽ nói: “Lần chia tay này không biết đến mấy tháng sau mới gặp lại, ta muốn xuống tiễn cô cho thật đàng hoàng.”

Đông Cô nhìn nét mặt bình đạm dưới ánh trăng của y, nghe y nói xong câu đó, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác là lạ, giống như vừa hiểu ra gì đó, nhưng cảm giác đến mau mà đi cũng mau, xẹt ngang rồi biến mất, không sao nắm bắt được. An Kinh lấy ra một món đồ từ trong áo, nhìn không lớn, được gói bằng lụa, dài dài hẹp hẹp. Y đưa nó cho Đông Cô, từ tốn nói: “Đây là tự tay ta làm, tay nghề không thạo, tổ chút tâm ý, mong Đông Cô nhận cho.”

Đông Cô đón lấy, “Đây là gì thế ạ?” Khăn lụa gói không chặt, bị xổ ra, vật nằm bên trong liền lộ ra.

Thì ra là một chiếc trâm gỗ.

Đơn giản trang nhã, đầu trâm chạm một cánh én đang bay giống như thật, khéo léo và sinh động.

Cầm trâm gỗ trong tay, Đông Cô ngửi thấy mùi gỗ cầm lai thoang thoảng. Đông Cô cười thầm. Tuy không nhìn nghèo nàn đến khiến An Nam Vương phủ bị mất mặt, nhưng không quá sang khiến cho bạn bè khó nhận, vị tiểu vương gia này đúng là khôn ngoan khéo léo, từng cử chỉ từng lời nói đều chu đáo.

“Cảm tạ Yến Quân.” Đông Cô gói chiếc trâm lại, “Thứ lỗi tôi không hiểu lễ, hoàn toàn chưa chuẩn bị gì.....”

Môi An Kinh hơi mím lại.

“Không sao, đợi đến khi cô tới phủ của An Nam Vương thì mang cho ta.”

“Được, khi nào về xong, tôi sẽ đích thân đưa tới.” Đông Cô đương nhiên biết An Kinh không hề mong nàng đáp lễ, nàng cũng vô tư cho rằng An Kinh nói câu đó là vì muốn nàng nhớ kỹ món quà mừng thọ của lão phu nhân.

An Kinh nhìn vẻ thản nhiên của nàng, sắc mặt dịu dàng bình lặng.

“Vây, tôi về đây ạ.”

An Kinh gạt đầu, “Xin mời.”

Đông Cô cầm hộp cơm bước lên bậc tam cấp, gõ cửa gỗ.

Cửa mở rất nhanh, thậm chí nhanh đến nỗi Đông Cô cảm thấy có lẽ vừa mới rời La Hầu đã đứng chờ sẵn ở cửa.

“Ồ, nhanh thế à.” Đông Cô tròn mắt nhìn La Hầu, “Làm ta giật cả mình.”

La Hầu không nói gì.

“Sao chàng mặc ít đồ vậy chứ, trời đang lạnh thế này.” Đông Cô thấy La Hầu mặc vô cùng phong phanh, chỉ có mỗi một chiếc áo dài màu đen, chàng lẳng lặng đứng nơi đó khiến người khác cảm thấy như đang tan vào trong bóng đêm.

La Hầu không nói gì.

Đông Cô ngược mắt, phát hiện La Hầu hoàn toàn không nhìn nàng, mà đang nhìn xuyên qua nàng, ánh mắt chăm chăm nhìn phía sau lưng nàng. Đông Cô ngoái đầu, An Kinh đang đứng dưới bậc tam cấp.

La Hầu không nhìn nàng, An Kinh cũng không nhìn nàng. Y nhìn La Hầu, vẻ mặt vẫn vậy, dịu dàng bình đạm.

Trăng sáng soi, hoàn toàn yên tĩnh.

“Tại hạ là An Kinh.” Đông Cô chưa kịp định thần, cặp môi mỏng của An Kinh đã hé mở, nhẹ nhàng nói: “Hạnh ngộ.”

La Hầu không trả lời y.

Đông Cô chỉ cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quái lạ và bất thường, quái lạ ở chỗ nào nàng không nói ra được, nhưng cái lưỡi vốn bình thường tạm được coi như linh hoạt của nàng, ngay lúc này đây không nói được câu nào, chỉ đứng sững sờ nhìn người này, xong rồi nhìn người kia.

An Kinh mặc đồ trắng phau, áo dài La Hầu đen thẫm; người trước sắc mặt nhu hoà, người sau khuôn mặt vô cảm. Họ cùng nhìn nhau. Mắt An Kinh nhạt như màu trà, mắt La Hầu thẫm như màu mực.

Đông Cô đứng giữa hai người, nhìn dáng vẻ đó của La Hầu, cảm giác phức tạp.

.....

“Đông Cô, đã không còn sớm nữa, ta đi trước nhé.”

Cuối cùng An Kinh không nhìn La Hầu nữa, y cáo từ Đông Cô. Đông Cô đương nhiên sẵn lòng, nàng cảm thấy đêm nay La Hầu rất lạ, nàng muốn vào nhà hỏi han chàng cho thật kỹ.

“Vâng, xin mời ngài.”

Tiến An Kinh đi xong cuối cùng Đông Cô mới thở phào.

“Quá kỳ lạ.” Nàng ngoái đầu nhìn La Hầu, “Sao chàng lại đi nhìn người ta như thế.” Nhớ đến lúc vừa rời Đông Cô mới muộn màng cảm thấy lo lắng, “Chàng không biết thân phận của người ta, đối xử với người ta như thế, nếu gặp một kẻ giàu sang lòng dạ hẹp hòi, chúng ta đã ——”

“Nói sai rồi.” Đông Cô chưa dứt lời, La Hầu chợt lên tiếng.

Chàng hơi cúi đầu, mắt nhìn mặt đất.

“Sao cơ?”

“..... Nói sai rồi.” La Hầu lặp lại. Giọng chàng rất khẽ, nhưng nói rất rõ ràng.

Đông Cô nhìn thấy chàng có vẻ như đang rũ đầu, tưởng rằng chàng đứng lâu nên mệt, vội vàng tiến lên đỡ ngang hông chàng. “Nào nào, bất kể thế nào, chúng ta vào nhà rồi nói sau, vào nhà trước đi đã.”

La Hầu được nàng đỡ, quay vào trong nhà, Đông Cô để chàng ngồi bên bàn, bản thân mình mở hộp đựng thức ăn ra.

“Chàng vẫn chưa ăn cơm đúng không, thức ăn này còn nóng này, ta đi lấy chén đũa, chàng đợi một chút.”

Đông Cô chạy vào nhà bếp, lấy một bộ chén đũa.

“Chàng nếm thử xem, món cá này rất ngon.” Đông Cô ngồi cạnh La Hầu, chỉ vào món cá chiên xù.

La Hầu ngồi đấy nhưng không động đũa. Cặp mắt đen thẳm thẳm của chàng nhìn chiếc bàn bày đầy thức ăn, không nói một câu.

Đông Cô chậm chạp ngồi thẳng lưng lên. Đêm nay La Hầu là lạ. Nàng vươn một tay, nhẹ nhàng đặt lên cánh tay của La Hầu—cánh tay ấy cứng như sắt thép.

“Hôm nay chàng sao thế.”

La Hầu không nhìn nàng, ánh mắt của chàng rời rạc, trông như đang nhìn thức ăn trên bàn, nhưng không hẳn vậy. Đêm đông đầu mùa, bốn bề vắng vẻ, Đông Cô nhìn ánh đèn dầu vàng vọt hắt lên khuôn mặt La Hầu, làm các đường nét góc cạnh rần rỏ của khuôn mặt càng rõ rệt hơn. Nàng chợt cảm thấy La Hầu hơi xa lạ.

Sắc mặt Đông Cô cũng trở nên nghiêm túc hơn, nàng nắm lấy hai vai của La Hầu, nhẹ nhàng quay chàng qua nhìn mình.

“Chàng hãy nhìn ta.” Đông Cô trầm giọng nói với La Hầu, “Hãy nhìn ta.”

Cuối cùng ánh mắt của La Hầu mới có điểm để dừng lại, chàng nhìn Đông Cô.

Bốn mắt nhìn nhau, vạn điều có muốn tránh cũng không sao tránh được nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì, vì sao đêm nay chàng lạ lùng như vậy.” Đông Cô nhìn chăm chú vào mắt La Hầu, “Mới lúc này cũng vậy, vì sao chàng nhìn An Kinh chăm chăm, chàng quen ngài ấy?”

Mặt Đông Cô thẳng thắn và nghiêm túc, đầu mày hơi nhíu lại, hai tay đặt trên hai vai của La Hầu. “La Hầu, chúng ta là vợ chồng, điều gì cũng có thể nói ra được giữa hai chúng ta, chàng không cần phải giấu ta. Lúc này chàng nói ”nói sai rồi” với ta, là đã nói sai điều gì?”

Bỗng La Hầu không dám nhìn vào mắt nàng, chàng rũ mắt, trong đầu hoảng loạn.

“Nói đi, La Hầu.”

.....

Đông Cô hỏi hết nửa buổi, cuối cùng La Hầu nói một câu.

“..... Nàng đã nói sai rồi.”

“Ta đã nói sai chuyện gì?”

“Đêm qua.”

Đêm qua?

Đêm qua ta đã nói gì chứ?

Đông Cô buông tay, ngồi rảnh nghĩ.

..... Đêm qua, họ ngồi trên giường với nhau, trước lúc ngủ.....

Chẳng lẽ—

Nàng thăm dò: “.....Chẳng lẽ là lúc ta nói, diện mạo của An Kinh rất xấu xí?”

Ánh mắt của La Hầu sâu thẳm, im lặng một lúc, cuối cùng hơi gật đầu.

Chàng gật đầu, nhưng Đông Cô hoàn toàn không cảm thấy nhẹ nhõm vì đã giải quyết được hiểu lầm. Nàng lẳng lặng nhìn chàng.

La Hầu, ánh mắt mà chàng nhìn ngài ấy, chỉ là vì một câu bậy bạ ta nói, bảo rằng ngài ấy rất xấu sao. Đêm nay chàng thất hồn lạc phách chỉ vì một câu nói đùa của ta đêm qua sao. E rằng không phải đâu.....

Nhưng cũng không sao, chàng không muốn nói, thì ta không hỏi.

“Ăn cơm thôi, thức ăn nguội hết rồi.” Đông Cô cười cười, “Đêm qua những gì ta nói hoàn toàn chỉ là nói đùa, chàng đừng để ý, An Kinh là tiểu vương gia của An Nam Vương, thân phận rất cao quý, không phải loại tiểu tốt như chúng ta mà có thể trêu vào. Chúng ta cứ lo sống đời của chúng ta là được.”

La Hầu cầm chén dưa lên, bắt đầu lo chăm chú ăn.

Tâm trạng của chàng rất hỗn loạn, tạm thời không sao suy nghĩ được. Đối diện với những lời chất vấn của Đông Cô, chàng chỉ có thể nói bừa ra một lý do có vẻ hợp lý, Đông Cô không hỏi nữa, chàng cũng không biết cảm giác của mình ra sao.

Chàng hoàn toàn không biết mặt An Kinh.

Đông Cô về hơi muộn, chàng ra đứng đón nàng ở cửa vừa đúng lúc Đông Cô gõ, mà lúc chàng mở cửa, liền nhận ngay ra người phụ nữ đứng sau lưng An Kinh—cô ta chính là người đã theo dõi chàng hôm nọ. La Hầu chưa gặp mặt cô ta trực tiếp, nhưng chàng nhận ra được bóng lưng của cô ta, cùng với cảm giác mà cô ta đem đến cho người khác. Cô ta mặc một bộ đồ sẫm màu đứng trong bóng tối, lúc chàng nhìn An Kinh, người phụ nữ đó luôn quan sát chàng.

Cô ta cung kính đứng phía sau người kia, trông như là hộ vệ của y, vì sao cô ta lại theo dõi mình. Tiểu vương gia kia là người của phủ An Nam Vương, vậy người phụ nữ kia bám theo chàng, có phải do y ra lệnh, y muốn điều tra chuyện gì, hoặc là y đã tra ra được chuyện gì.....

Bất kể thế nào, điều khiến chàng kỳ nhất chính là, An Kinh kết giao với Đông Cô.

Chàng không dám hỏi, chàng sợ Đông Cô sẽ bắt đầu nghi ngờ. Vẫn một câu nói trước đây —nếu như có thể, chàng hy vọng có thể gánh chịu hết thủy một mình, để cho Đông Cô được bình an.

Màn đêm buông xuống

Một chiếc xe ngựa vẫn còn trên đường phố.

“Thành Tuyền.” Từ trong xe vọng ra tiếng gọi.

“Có thuộc hạ.” Người phụ nữ đánh xe đáp, “Chúa công có gì cần sai bảo.”

An Kinh vươn một tay hơi kéo màn cửa của xe, nhìn đường phố tối mịt và ánh trăng xanh xao. Y khẽ nói: “Người tra cho thật kỹ cái người tên là La Hầu.”

Thành Tuyền hiểu ý, “Bẩm chúa công, đã đang điều tra rồi.”

An Kinh buông rèm, lặng lẽ ngồi yên.

Những lời Thành Tuyền từng nói trước đây, y không để ý. Nhưng hôm nay sau khi đã gặp La Hầu, y không thể không nói, người đàn ông ấy có gì đó rất khác lạ. Gần như chưa từng có ai nhìn y giống vậy, ánh mắt của hắn sâu lắng tựa như viên mực cổ mà mẫu thân đã cất giữ bao năm.

hết chương 26

28. Chương 27: Mai Này Tính

Thời gian êm ả lướt trôi.

Đông Cô gần như quên hết sạch những chuyện đã xảy ra, ngày nọ ngày nàng cưng yêu La Hầu, chiều chuộng La Hầu, trừ lúc về bức tranh đã hứa với An Kinh ra, nàng dành hầu hết thời gian còn lại cho La Hầu.

Ban ngày ở quán rượu nàng vừa dọn dẹp vừa nói chuyện với chàng, khi quán vắng khách có đôi khi uống vài chén rượu. Tửu lượng của La Hầu rất tốt, hơn nữa uống vào trông chẳng khác gì chưa uống, nhìn mặt không đoán ra được. Có lần Đông Cô nổi hứng muốn độ sức uống rượu với chàng, kết quả phải nếm mùi say rượu lần đầu tiên trong đời. Trong cơn say mơ hồ, nàng nắm lấy bàn tay dày rộng của La Hầu. Ánh mắt của nàng mơ màng không tìm được chỗ đáp, chỉ vô thức nắm chặt lấy tay chàng. Bàn tay ấy vừa ấm áp vừa rắn chắc, lòng bàn tay đầy những vết chai. Đông Cô vuốt ve ngón cái của chàng, vuốt ve phần da chai cứng chỗ hổ khẩu. Đầu óc của nàng chao đảo, không sao nghĩ được gì, nàng chỉ không ngừng vuốt ve. La Hầu đỡ lấy nàng, để nàng dựa vào người mình. Chàng không đề phòng nàng, Đông Cô muốn chạm chỗ nào, chàng cứ để mặc cho nàng chạm, không hề nhúc nhích.

Đêm đêm họ cùng nhau lên giường ngủ, Đông Cô nói chuyện với La Hầu, xoa bóp chân cho chàng, sau đó nắm chặt lấy bàn tay chàng, rồi mới nhập mộng.

Trong giai đoạn này, họ đã từng mời Lý Khương Liễm đến dùng cơm. Họ không đến quán ăn, chỉ làm trong nhà, Đông Cô và La Hầu cùng nhau nấu một bữa cơm. Thức ăn rất bình dân, nhưng Khương Liễm không có ý kiến gì. Tối hôm đó họ ngồi bên nhau trước bàn ăn, Khương Liễm uống rất nhiều rượu, nói với Đông Cô rất nhiều lời. Có chuyện về bản thân nàng ấy, có chuyện liên quan đến Đông Cô, cũng có chuyện liên quan đến La Hầu. Nguyên bữa ăn, La Hầu chẳng nói lời nào, chàng lẳng lặng ngồi đó, Đông Cô và Khương Liễm cũng không chủ động nói chuyện với chàng.

Người cần làm thì họ đã làm rồi, người nên hiểu thì cũng đã hiểu. Cho nên không cần nhiều lời.

Thời gian chậm chậm trôi. Ngày tháng như miệng giếng đêm đông, bình lặng không gợn sóng. Những người ban đầu còn muốn đợi để cười họ, dần dần mất hết hứng; những người to nhỏ sau lưng họ, dần dà chẳng buồn mở miệng. Bởi vì thật sự không có một chút sóng gió gì, có muốn nói cũng không có chỗ để nói.

Xóm nhỏ đông người qua lại, mỗi ngày đều thấy một cô gái mảnh dẻ đỡ người chồng khuyết tật của mình, vừa đi vừa thủ thỉ to nhỏ, tiến về phía quán rượu. Cô gái ấy thoạt nhìn trông yếu ớt chẳng có gì hay ho, nhưng lâu ngày, trai lớn trai bé trong ngõ sẽ vô tình nhắc đến người con gái ấy khi ngồi thêu vá trà nước. Nàng gần như lúc nào cũng nhã nhặn nhỏ nhẹ, ôn hoà với mọi người. Nàng cũng đã giúp đỡ rất nhiều người, phần lớn chỉ là những việc vặt vãnh thường, có thể là giúp người này đẩy xe kéo, hoặc giúp người kia khiêng vác đồ nặng. Chính những việc nhỏ nhặt ấy, từng việc từng việc gom lại, dần dà mọi người bắt đầu quý mến Đông Cô. Những người hàng xóm đó vẫn không ưa La Hầu, vẫn coi thường chàng, nhưng mỗi lần họ đi ngang qua mà gặp Đông Cô, họ sẽ chào hỏi nàng.

Lý Khương Liễm cũng đã từng nói với Đông Cô một câu liên quan đến chuyện ấy. Hôm đó Đông Cô ghé thăm Khương Liễm, gặp lúc Khương Liễm đang bận làm việc, thế là nàng pha một ấm trà, ngồi yên lặng đợi. Khương Liễm lo làm việc của mình, Đông Cô không hỏi han gì để tránh quấy rầy Khương Liễm. Nàng nhìn ra ngoài cửa, ngoài kia phồn hoa đô hội, đông vui nhộn nhịp. Khương Liễm xong việc quay đầu qua định nói chuyện với Đông Cô, vừa liếc mắt liền dừng lại.

Có một khắc nàng ấy ngơ ngác, người kia trông giống Đông Cô, nhưng lại như không phải Đông Cô. Các nét trên mặt Đông Cô nhạt và thanh, màu môi cũng nhạt, nắng đang chiếu vào phòng, ánh trên mặt nàng, mơ hồ loá, giống như cái ngày nàng ngồi trước tấm bình phong vẽ những vị tiên. Nàng ăn mặc rất giản dị, tóc cũng chỉ cột lên đơn giản, khắp người không tìm ra được một thứ gì quý giá. Nhưng khi nàng ngồi nơi đó, yên tĩnh, bình thản, lại giống như bản thân nàng đã có được cả thế giới.

“Em nha, con người em lạ thật.....” Khương Liễm nhìn một hồi, lẩm bẩm.

Đông Cô nghe tiếng nàng ấy, quay đầu.

“Sao cơ?”

“Chị cứ cảm thấy tướng mạo em có vẻ đã thay đổi.”

Đông Cô cười cười, “Tướng mạo thay đổi ă? Chị làm việc nhiều quá chắc đầu óc bị hỏng luôn rồi nhỉ, chị nói xem, em thay đổi ra sao?”

Khương Liễm nhìn nàng.

“Hình như trở nên xinh đẹp.”

Đông Cô khẽ bật cười.

“Bất kể hôm nay chị bị gì, câu nói này em vẫn rất ưng.”

Khương Liễm cũng tự cảm thấy mình nực cười, “Thôi thôi, uống công chị khen một con nhãi không có lương tâm như em.”

Tướng mạo của Đông Cô đã trở nên xinh đẹp ư, đương nhiên không.

Giữa trưa, biếng nhác thư nhàn, một đôi bạn ngồi bên bàn vừa dùng trà vừa rủ rỉ.

Nếu như không có dự niệm, thì không có khát mong, không khát mong, thì không giành giật. Không giành giật, thì thần sắc sẽ từ ái hài hoà. Cho nên câu nói đẹp từ trong đẹp ra, nghĩa là thế.

.....

Trong quán rượu, Đông Cô đang quét dọn. Quay đầu, thấy La Hưu chống gậy đứng trước các chum rượu, kiểm tra từng chum một. Nàng bình tĩnh nhìn bóng lưng chàng.

Em rất mãn túc, La Hưu. Em đã thấy mình đầy đủ lắm rồi.

Trong những ngày này, nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nàng đã từng, vì muốn có được sự tin tưởng của chàng, chạm đến chỗ vết thương, bị chàng đẩy một cái, cú đẩy tay đó đã làm nàng trào máu lên cổ họng, khó thở; có một hôm nàng muốn phá chàng, len lén trốn đến sau lưng chàng định hù chàng, chàng nhanh như chớp tóm được tay nàng; nàng nghĩ đến cách chàng tóm tay nàng, nghĩ đến dấu tay hằn sâu trên cổ tay mình, có lẽ đêm đó chàng đã thức trắng.....

Có rất nhiều điều thật ra đã sớm để lộ manh mối. Đông Cô biết, sẽ có chuyện. Đây là một thứ trực giác, không căn cứ, nhưng trong tim đã rõ. Tuy nàng không biết lúc nào, có thể ngày mai, có thể mãi lâu sau, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Cuộc sống bình lặng như nước này, người ngoài nhìn vào thì có vẻ trông buồn chán tẻ nhạt, nhưng đối với Đông Cô, thì ngàn vàng cũng không đổi. Nàng rất thường nghĩ nên nói gì đó với La Hưu, nhưng những lời trăn trở bấy lâu nay, lên đến cửa miệng, lại cứ biến thành những câu hỏi cơm ăn áo mặc. Thôi kệ đi, nàng ngoác theo bóng lưng chàng, tự nhủ thầm.

Hỏi cũng như không hỏi, đến lúc đó không phải sẽ vẫn đứng cùng tuyến với chàng sao, hỏi với không hỏi đâu có ý nghĩa gì.

Một ngày nọ Đông Cô ra ngoài mua giấy vẽ, đến đầu ngõ mới phát hiện mình quên mang theo túi tiền. Đông Cô xoay mình chuẩn bị về nhà lấy, đúng lúc nàng đang trên đường về nhà, nàng trông thấy một người phụ nữ. Người phụ nữ đó rất bình thường, áo quần giản dị, người không mang theo gì khác. Đông Cô đứng ở đoạn đường vừa khéo nhìn thấy bên hông của quán rượu, nàng vốn định đi ngang qua luôn, dù sao cũng sẽ quay về liền, nên không có ý định ghé vào trong. Có điều lúc nàng đi ngang qua thì vẫn không kiềm lòng được, ngoác vào bên trong.

Cái nhìn đó khiến Đông Cô thấy được người phụ nữ nọ. Cô ta đến trước cửa quán rượu của La Hưu, chấp tay sau lưng đợi, không nói gì. La Hưu vốn đang còn sắp xếp các chum rượu trong quán, thấy người phụ nữ ấy, khựng tay lại, rồi liền mở cửa để cô ta vào.

Đông Cô đứng ngoài ngõ, chưa đầy 1 khắc sau (15 phút), người phụ nữ đó đã rời đi. Lúc họ chia tay, không chào tạm biệt, không nói gì, người phụ nữ đó rời đi thẳng.

Một người đàn bà lạ nhân lúc nàng không có nhà đã chạy tới tìm người chồng mới cưới của nàng, nếu là ai khác chắc đã làm lớn chuyện, nhưng Đông Cô lại không hề nghĩ theo hướng đó. Nàng biết, La Hưu không làm vậy. Người phụ nữ kia đến tìm chàng, nhất định là có chuyện gì khác. Nàng đứng đầu ngõ nhìn một hồi, rồi về nhà lấy tiền đi mua giấy. Lúc về lại quán, nàng vẫn bình thường.

“Chồng ơi, hôm nay chúng ta đem chút rượu về nhà nhé.”

“Được.”

Đông Cô đang một bình rượu hoa quế đầy ăm ắp.

“Sắp đến Tết rồi đấy.”

“Phải rồi.”

Đêm, nàng ngồi với La Hầu bên chiếc bàn, uống hết chén này đến chén khác. Rượu vào bụng vô cùng ấm áp, Đông Cô mở cửa phòng ra, gió đông rét buốt từng cơn.

“Đóng cửa lại đi.” La Hầu thấy Đông Cô ngồi ngay trước gió, lên tiếng bảo.

Đông Cô uống đến say lúy túy.

“Không.”

“.....”

Đông Cô nhìn chàng, tay nâng chén, tay nắm lấy La Hầu, đôi mắt mơ màng sóng sánh men rượu.

“Chàng đâu có bao giờ lạnh, ta cũng không lạnh.”

“.....Đóng cửa lại đi.” La Hầu thấy Đông Cô không có chút ý định đóng cửa lại, liền vươn tay định lấy gậy để đứng lên tự mình đi đóng cửa. Nào ngờ mới hơi nhồm dậy đã bị Đông Cô ấn trở về.

“Đã nói không lạnh, tại sao còn đòi đóng cửa.” Một cơn gió rét lùa vào, tắt ngúm ngọn đèn dầu leo lét. Cả căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh trăng bên ngoài, chiếu khiến cho đôi mắt của Đông Cô rực sáng xinh đẹp lạ thường.

Nàng uống một hơi cạn chén rượu, “Được rồi, bây giờ thì càng không nên đóng cửa nữa.”

“Nàng.....” Đông Cô muốn rót thêm rượu, bị La Hầu ngăn lại. “Đừng uống nữa.”

“Vì sao, vì sao không được uống nữa.”

“.....Nàng hơi say rồi.”

Đông Cô cười rộ lên, “Được, ta nghe chàng, không uống nữa.” Nàng để chén rượu qua một bên, “Nào, chàng ngồi nhích lại đây một chút.”

La Hầu nhích qua.

Đông Cô quàng tay qua bá cổ chàng, hôn nhẹ. Môi nàng lạnh lạnh, thoang thoang hương lạnh của quế, cọ nhẹ vào môi của La Hầu từng chút một. Nàng cắn nhẹ môi dưới của chàng, “Chàng cứ luôn nói là mình không lạnh, đúng không?”

La Hầu ôm Đông Cô bằng hai tay, ngửi thấy hương rượu trên cơ thể của cả hai người, chậm chạp gật đầu.

“Vậy là tốt nhất.”

Đông Cô nói xong câu đó, giựt một cú kéo bung thắt lưng của La Hầu. Nàng có nhắm mắt cũng có thể gỡ được nút thắt, bởi đây là do chính nàng thắt cho chàng. Cơ thể của La Hầu thoáng run lên.

“Chẳng phải là không lạnh sao, run cái gì.....” Đông Cô cởi bỏ áo của La Hầu từng chút một.

“Ồ.....”

“Ồ cái gì.”

Đông Cô không cho chàng cơ hội nói, bàn tay thông thả ve vuốt lồng ngực chàng. Dưới ánh trăng, cơ thể của La Hầu nhuộm một màu lạnh lẽo. Lồng ngực chàng nở nang, vô cùng săn chắc, Đông Cô khẽ hôn lên.

“Đúng là không lạnh nhỉ.....”

Tay đi đến đâu, đấy nóng rực; môi lướt đến đâu, đấy thơm hương.

Quần bị kéo xuống.

“Đi..... vào giường.....”

Bên thì nói không nên lời, bên đang mê mẩn đắm đuối.

Đông Cô nào buồn để ý đến lời La Hầu nói nữa.

“Bỏ tay ra. Nắm ta làm gì.”

La Hầu run rẩy buông tay, Đông Cô lột quần chàng thẳng một mạch, vùng thắt lưng sẵn khoẻ, phần thân thể tàn khuyết, hết thấy đều phơi bày dưới ánh trăng.

“Đông Cô..... Đi, đi.....vào giường.....”

“Im.”

La Hầu tựa vào bàn, Đông Cô đỡ ngang thắt lưng chàng, tay kia trườn từ lưng qua phần xương cụt, đi giữa hai mông, mãi cho đến nơi đùi cụt mềm mại.

“Khắp người chàng đâu đâu cũng cứng như đá, chỉ có nơi này mới mềm hơn một chút.....” Đông Cô hơi nhếch mép cười, đầu ngón tay cào nhẹ.

La Hầu khó nhịn được, nhưng không dám làm trái lời Đông Cô, chàng ra sức cắn chặt răng, không dám để một âm thanh nào thoát ra. Cảm giác ở phần đùi cụt khác với bất kỳ nơi nào khác trên cơ thể chàng. Nơi ấy vô cùng mẫn cảm, ngón tay của Đông Cô chạm vào nơi ấy, chàng cảm thấy tê dại-ngứa ngáy, xuyên qua phần da thịt còn sót lại, thấm vào đến tận xương. Mu bàn tay đã lồi lên gân xanh, La Hầu đứng trần truồng dưới trăng, chàng biết xung quanh không có ai khác, nhưng vẫn mang một cảm giác hổ thẹn rất khó nói.

Tựa như ông trời đang nhìn.

“Ồ, còn có nơi này, cũng mềm.....” Mơ màng say, Đông Cô biến La Hầu thành một thứ búp bê khổng lồ, vừa ngoan vừa biết nghe lời. Tay của nàng đang phủ lên nơi riêng tư nhất của La Hầu.

“Nơi này cũng rất mềm.....”

Đông Cô bóp nhẹ, nhưng nơi đó làm sao có thể cảm nghịch như thế được. Thần trí La Hầu sắp sụp đổ.

“Không đúng, hết mềm rồi.”

Đông Cô cười rộ lên, đẩy nhẹ La Hầu xuống mặt bàn.

Nhớ nhau biết đến ngày nào gặp. Lúc này đêm ấy xiết bao tình.

La Hầu, chúng ta luôn bên nhau. Hiện giờ là em chưa đủ tốt, không thể khiến chàng nói ra được những chuyện trong lòng. Nhưng không sao, mai sau có chuyện gì, chúng ta sẽ vẫn cùng nhau—

Có ân sẽ cùng báo, có tội sẽ cùng đền.

hết chương 27.

hai câu thơ trong bản dịch Thu Phong Từ (Lý Bạch) của Trần Trọng Kim

Gió thu thanh

Trăng thu minh

Lá rụng tụ lại tán

Quạ đậu lạnh giạt mình

Nhớ nhau biết đến ngày nào gặp

Lúc này đêm ấy xiết bao tình.

giải nghĩa: bài thơ này Lý Bạch làm khi cô đơn nhớ đến bạn xưa trong một đêm thu giá lạnh trăng sáng, hai câu cuối ý trên mặt chữ khá rõ (nhớ bạn không biết bao giờ gặp lại, ước mong chỉ còn lại trong nhớ nhung). Dùng 2 câu thơ ấy trong chương này, là để đối với những ý nghĩ sau chót của Đông Cô trong chương — Lý Bạch dưới trăng thu trong đêm lạnh lẽo thì chỉ có 1 mình và những nhớ nhung, nhưng Đông Cô và La Hầu, dưới cùng một ánh trăng, họ có nhau, và sẽ mãi mãi có nhau. Ngoài ra, bài thơ này có thêm một đoạn nữa mà về sau các học giả cho là không phải do Lý Bạch sáng tác, 4 câu thơ nằm ngay dưới bài

Thu Phong Từ mang ý “Đã nếm mùi tương tư rồi, sẽ biết cái khổ của tương tư — mãi mãi tương tư, mãi mãi ôn kỷ niệm. Nếu biết sớm tương tư trói buộc lòng người như thế, chỉ bằng lúc ban đầu đừng gặp biết nhau.” — Gom chung lại thì cả một bài thơ nói lên đau khổ và hối hận vì tình cảm sâu nặng đem lại cho 1 người. Tương phản, truyện này nói về mối tình cháy bỏng của Đông Cô dành cho La Hầu, với chương cuối mang tựa đề “Không Hối Hận Một Kiếp Thâm Tình.”

29. Chương 28: Chàng Không Hiểu Thì Cứ Việc Nói Thẳng

thangka

Tết đến rất nhanh.

Bức tranh cho An Kinh đã xong. Đông Cô vẽ cho y một bức tranh thangka, một loại hoạ phẩm tôn giáo từ kiếp trước của nàng, có thể cuộn lại được, khổ không lớn, chỉ độ phân nửa mặt bàn gỗ, nhưng Đông Cô vẽ rất công phu tỉ mỉ.

Họ đón Tết rất đơn giản, Đông Cô quét dọn nhà thật kỹ từ trong ra ngoài, tuy không nhọc sức như lúc chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng cũng đủ để nàng ngất ngư. Câu đối xuân trong nhà cũng do Đông Cô viết, tuy nàng chưa từng học qua thư pháp, nhưng thư pháp và hội hoạ cũng cùng một nhà, chữ của Đông Cô tuy không thể so với chữ của những danh gia, nhưng đem treo lên trông cũng rất khá.

“Chồng ơi, chàng muốn dùng câu đối gì?” Đông Cô mua giấy đỏ về, vừa mài mực vừa hỏi La Hầu.

“Gì cũng được.”

“Chàng nghĩ thử một câu nhé?”

La Hầu lắc đầu, “Ta không rành.”

Đã lâu lắm rồi chàng không đón Tết, đêm giao thừa đối với chàng mà nói chẳng khác gì so với ngày thường, không ai đến thăm chàng, chàng cũng không có ai để đi thăm hỏi.

“Vậy ta nghĩ một câu nhé?”

“Được.”

Đông Cô gõ gõ cán bút lên cầm, nghĩ một chút, viết xuống.

Vô thường chính là khổ, vạn pháp hư ảo, ít ai ngộ;

Năm tháng không lưu tình, một trăm năm dài, thoát đã qua;

Thế sự an hoà.

La Hầu không biết đọc, chỉ đứng bên cạnh nhìn, đường bút của Đông Cô rồng bay phượng múa, toàn bộ câu đối đều được viết liền một mạch.

“Ta đọc cho chàng nghe, vế đầu—Vô thường chính là khổ, vạn pháp hư ảo, ít ai ngộ; vế sau—Năm tháng không lưu tình, một trăm năm dài, thoát đã qua, câu nằm ngang—Thế sự an hoà.” Đông Cô hơi hờn ngo La Hầu, “Thế nào?”

La Hầu cứ nhìn chằm chằm câu đối đó, chậm chạp gật. Đông Cô suýt bật cười thành tiếng, nhìn bộ dạng của chàng là biết chàng nghe chẳng hiểu chữ nào. Nàng cố ý trêu chàng.

“Chàng gật đầu có ý gì, hay? Không hay?”

“.....Hay.”

“Hay chỗ nào?”

“.....”

La Hầu nghĩ một hồi lâu, lúc vừa rồi Đông Cô đọc quá nhanh, những lời đó lại không quen tai, chàng đã quên mất về đầu tiên là gì rồi.

Đông Cô phì cười. La Hầu hơi siết chặt đầu gối trong tay, lúng túng không biết phải làm sao. Đông Cô không nỡ nhìn chàng thế này. “Nào nào, viết lại, câu này không hay.” Lần này nàng chả cần nghĩ ngợi gì, đặt tay viết thẳng—

“Nhìn câu này nha, Giương buồm thuận gió luôn tốt đẹp, vạn sự như cầu ngày tiến xa, câu nằm ngang— Năm mới tốt lành!” Đông Cô hùng hồn đọc một tràng xong, “Thế nào?”

“Hay.”

Phen này thì chàng hiểu.

Đông Cô cười ha hả quẳng bút xông lên ôm chầm lấy La Hầu.

Tuy chỉ có hai người bọn họ, nhưng năm nay Đông Cô rất vui. Nàng ôm lấy chàng trai cao lớn ấy, khoá chặt chàng trong vòng tay mình.

Lương duyên đưa đến chốn này, tình bén rễ sinh trong đất.

Đông Cô khẽ nói trong lòng, La Hầu, em không biết hiện giờ chàng thì thế nào, còn em đã tìm thấy được mái nhà. Người có nhà như cánh lục bình cắm được rễ, không còn nổi trôi vô định, cho dù gặp khốn khó bên ngoài, cũng không còn phải sợ hãi. Em sẽ luôn có một chốn để quay về. Hết thấy đều do chàng trao tặng. Đông Cô chẳng có chi nhiều, chỉ có tấm lòng này để đền đáp chàng, không biết đáng giá bao nhiêu. Đem so với những gì chàng trao tặng em, nhiều thì không cần trả lại, ít sẽ bù vào. Cho nên, La Hầu, bất kể mai sau có chuyện gì, chàng không cần phải trốn tránh em. Trừ phi chàng buông tay, nếu không em sẽ chẳng bao giờ sợ.

.....

Vừa qua Tết, Đông Cô liền lên đường đến phủ An Nam Vương.

“Ta đi một chút xong sẽ về liền, 3-4 hôm là xong.”

La Hầu gạt đầu, đưa hành lý cho nàng. Đông Cô không đem nhiều đồ, chỉ chút tiền lộ phí, dăm bộ đồ để thay.

Ngày Đông Cô xuất hành, trời đổ một trận tuyết lớn. Đây không phải là trận tuyết đầu mùa, nhưng là trận lớn nhất từ lúc vào đông. Tuyết rơi xoá không gian, lất phất bay bay, phủ kín con đường đá, đất trời một màu trắng tinh tuyền. Đông Cô cười ngựa đi, không thuê xe, bởi vì muốn về được đến nhà nhanh hơn. Nàng cuốn bức thangka lại, đặt trong hành lý. Ngoái đầu nhìn lần cuối cùng, nàng thấy La Hầu vẫn còn đứng trước cửa nhà. Giữa đất trời trắng một màu tuyết, chàng mặc áo đen, lẳng lặng đứng một mình. Đông Cô nhìn chàng rồi quất roi tiến về phía phủ của An Nam Vương.

Phủ của An Nam Vương nằm phía bắc Lâm Thành.

Lâm Thành tuy không phải một nơi buôn bán tấp nập như Tích Thành, nhưng vùng đất ngoài thành là khu vực hiểm yếu của nhà binh, quanh năm có quân đóng. An Nam Vương phụ trách canh giữ biên phòng phía Bắc, từ Lâm Thành đi lên nữa là núi Thiên Sơn, biên giới Cực Bắc. Vùng Cực Bắc có dân Mãn của miền tuyết sinh sống, ít học và hung tàn, dã man và hiếu chiến. Mỗi khi tuyết rơi nhiều nhất, vật chất thiếu thốn, thì họ sẽ kéo đến Tam Thành phía Bắc của triều đình để cướp bóc, luôn khiến cho triều đình đau đầu. Phủ của An Nam Vương vốn không nằm ở Lâm Thành, vì lẽ nơi này ngay tiền tuyến, an nguy khó đảm bảo. Sau đó An Duy Tông, cũng là cụ ngoại của An Kinh, lúc còn tại vị đã dâng tấu lên thánh thượng, dời phủ đến Lâm Thành. Bà đã từng nói, làm như vậy, là để hậu bối biết nghĩ đến an nguy đang sống trong thời bình, luôn ghi nhớ trọng trách gánh trên vai, trong An Nam Vương Phủ không có kẻ chỉ cầu sống sợ chết. Không mất thành trì, ở đâu cũng là đường sống, mất đi thành trì, trốn đâu cũng là đường chết.

An Nam Vương liêm chính mẫu mực, bảo vệ nước nhà, muôn dân trọng vọng.

Do trận tuyết lớn kia, đường xá không được tốt như bình thường, Đông Cô phải mất hai ngày mới đến được phủ của An Nam Vương. Vương phủ nằm về phía cực bắc của Lâm Thành, có thể nói nó cơ bản nằm quay

ra biên giới, cho nên canh gác vô cùng nghiêm ngặt. Từ xa thật xa đã có binh sĩ chạy tới tra hỏi. Đông Cô trình văn thư do An Kinh viết trước đó.

“Thưa tôi đến đưa đồ cho tiểu vương gia.”

Binh sĩ nhìn xong lại quan sát Đông Cô từ trên xuống dưới.

“Cô đợi ở đây đã.”

Có lẽ là đi thông báo. Đông Cô đứng yên tại chỗ, nghĩ bụng vương phủ này bị canh quản nghiêm ngặt thật, vừa có một người đi xong đã lại có người khác đến nhìn nàng.

“Vào đi.” Binh sĩ lúc này quay về, dắt Đông Cô vào trong phủ.

Phủ của An Nam Vương không sang trọng tinh nhã như Chương phủ, có lẽ quanh năm phải đối mặt với chiến sự, nguyên vương phủ toả ra một bầu khí lạnh lẽo. Không có đình đài lầu các, không có hòn non vơi lá hoa, không có những chạm khắc phức tạp, toàn phủ gần như được xây bằng đá xanh—cột trụ bằng đá, bậc thang đá, đường đá. Hiện giờ đang tháng Giêng mà trong phủ chẳng có chút không khí Tết, vô cùng trống trải. Mùa đông vốn đã lạnh, đi trong phủ, cái lạnh chạy thẳng qua tim.

Binh sĩ đưa Đông Cô đến một gian nhà bên hông.

“Hiện giờ tiểu vương gia đang có việc, dặn tôi đưa cô nương đến đây nghỉ ngơi. Nếu như có bất cứ yêu cầu nào, có thể nói thẳng với đây tớ là được.”

Đông Cô gật đầu với anh ta, “Cảm ơn.”

Binh sĩ rời đi, Đông Cô đẩy cửa phòng. Một căn phòng ngủ rất bình thường, đầy đủ bàn ghế giường tủ, có lẽ là nơi để khách trú ngụ trong phủ. Nàng đến bên bàn, sờ sờ ấm trà đặt trên bàn. Còn nóng, chắc mới dọn lên. Đông Cô đặt hành lý xuống, lấy bức tranh ra, mở ra kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, cảm thấy không có vấn đề gì rồi mới cuộn lại. Hiện giờ chỉ thiếu An Kinh, chờ cho vị đó tới đem trao bức tranh cho y rồi có thể coi như mọi việc đều tốt lành. Đông Cô lấy trong hành lý ra một chiếc hộp nhỏ. Bên trong là món quà nàng mang cho An Kinh. Lần trước lúc chia tay An Kinh đã tặng cho nàng một cây trầm gỗ, theo lý thì nàng nên đáp lễ một chút gì đó. Mà hiện giờ đang tháng Giêng, cũng là dịp Tết nhất, mang tay không tới thì hơi không hay cho lắm. Chẳng phải là đồ quý giá gì, quý giá nàng không mua nổi. Một chuỗi tràng hạt, nàng đã xin từ Gia Nhã Tự trên đường đến đây, cũng coi như chút lòng thành.

“Cốc cốc——” Ngoài cửa vang tiếng gõ. Đông Cô đứng lên mở cửa, bên ngoài có một người tớ trai, tay xách ấm nước. Cậu ta lễ phép cúi chào, “Cô nương, nước nóng ạ.”

“Cảm ơn.” Đông Cô đón lấy.

“Cô nương có gì cần sai bảo thì cứ gọi con ạ, con là Thái Toàn, ở ngay gian phòng đầy tớ bên phía bên phải ạ.”

“Được.”

Cậu tớ trai lại hành lễ, xoay người rời đi. Đúng là chu đáo, Đông Cô đổ một ít nước nóng vào bồn rửa mặt, khoan khoái rửa ráy. Thu xếp đầu ra đó, nàng nằm xuống giường ngủ một giấc.

Tỉnh lại đã vào đêm. Thái Toàn dẫn người vào đưa bữa tối, “Cô nương, tiểu vương gia dặn chúng con đưa bữa tối đến, chút nữa ngài ấy sẽ đích thân ghé ạ.” Đông Cô gật đầu, nhìn thức ăn được dọn ra hết đĩa này đến đĩa khác, bày la liệt khắp bàn.

“Sao nhiều thế?”

“Cô nương là khách quý của tiểu vương gia, làm sao chúng con dám sơ sót.” Thái Toàn nhỏ nhẹ cung kính đáp. Đông Cô cười ngượng ngùng, “Tôi thì khách quý cái gì, cảm ơn em.” Thái Toàn hơi mỉm cười, xếp bát đĩa xong xuôi. “Xin cô nương đợi một chút, tiểu vương gia sẽ đến ngay thôi ạ.” Đông Cô gật đầu, nhìn một bàn đầy thức ăn, nàng bồn bôn suốt một ngày, đã sớm đói lả.

Thái Toàn thấy vậy cười trộm, “Tiểu vương gia nói, nếu cô nương đói bụng, có thể dùng cơm trước ạ.”

“Không không không, cứ để tôi đợi đi.”

“Đói thì ăn chứ đợi ta làm gì.”

Đông Cô còn chưa nói xong, từ ngoài đã truyền đến một giọng nói. Nàng quay đầu, thấy An Kinh đang bước tới. Có lẽ do trời khá lạnh, trên người y khoác thêm một tấm khăn choàng lông bạch hổ, mái tóc dài đen nhánh đổ như thác được cột lại phía sau đầu, thanh tao và phong nhã. Mặt y mang nét cười nhàn nhạt, bước vào phòng (sic). Thái Toàn khom mình, nhẹ nhàng khép cửa lại, dẫn các đầy tớ khác lui ra.

“Hôm nay có việc quần thân, đã để Đông Cô phải đợi lâu.”

“Thưa không, tôi cũng ngủ nguyên buổi chiều, đi đường rất mệt.”

An Kinh cười cười, “Ngồi đi.”

Không phải là lần đầu Đông Cô dùng bữa chung với An Kinh, nhưng lần trước chỉ mình nàng ăn, lần này thì thật sự là cả hai cùng ăn. Đông Cô được chứng kiến thế nào gọi là công tử thế gia, ăn không một lời nói, từng miếng nhỏ xinh, hoàn toàn khác hẳn La Hầu. Đông Cô chẳng dám hó hé, đầu chẳng dám ngẩng. Hai người ăn uống xong mới bắt đầu nói chuyện. Đông Cô nhìn An Kinh, y ăn chậm rì và ít xỉn, một bữa cơm mà chỉ được nửa chén cơm bé tẹo, có phải là không đói không. Nghĩ đến chàng quý hoá nhà mình, mỗi bữa là phải ăn 3 chén cơm đầy ú ụ, Đông Cô đổ mồ hôi hột trong lòng.

An Kinh vỗ tay, người đứng túc trực ngoài cửa tiến vào, dọn bàn sạch sẽ, rồi đưa trà thanh đạm lên.

“Đông Cô đến thật là muộn.”

Đông Cô cười khổ, “Yến Quân, làm người phải có lương tâm, mừng một Tết tôi đã lo chạy đến đây, ngài còn trách móc tôi nữa.”

“Hồi đó cô nói vẽ xong sẽ đem đến ngay, e rằng tranh của cô chẳng phải mới vẽ xong từ hôm qua đúng không.”

“Ồi.....” Đông Cô thở dài, “Nói không lại ngài.” Nàng đứng lên, lấy tranh và chiếc hộp nhỏ mang tới, “Tranh ở đây, xin Yến Quân nhìn qua một chút, nếu được thì dâng lên, không được thì để tôi mang về lại, để khỏi khiến cho lão phu nhân bực mình.”

An Kinh không nhìn bức tranh, tay y chỉ chỉ vào chiếc hộp gỗ, “Đây là gì?”

“Đề đèn tội.” Đông Cô cười cười đưa chiếc hộp gỗ cho y, “Chút quà mọn, không tổ được thành ý.”

An Kinh đón lấy, “Không tổ được thành ý, vậy tổ được gì?”

“Ồ..... Coi như một chút tâm ý.”

An Kinh không mở ra, ngón tay của y thon dài, móng tay trơn láng đầy đặn, càn nhẹ trên chiếc hộp. Ngược mắt, như cười như không.

“Tâm ý, là tâm ý gì.”

hết chương 28

30. Chương 29: Đánh Cược Một Phen

“Tâm ý, là loại tâm ý nào.”

An Kinh cúi đầu mắt liếc ngang, đuôi mắt hơi nhếch lên, tia nhìn loé sáng.

Mặt Đông Cô đỏ bừng ngay tức khắc, “Không không..... Ngài hiểu lầm rồi, là tôi đã nói sai.” Nàng thề với trời, nàng vốn không có ý gì khác, nào biết An Kinh lại nhạy cảm như thế.

An Kinh thông thả mở chiếc hộp, lấy tràng hạt ra.

“Món quà không sang quý, là tôi đã xin được từ Gia Nhã Tự, cầu tốt lành, giữ bình an.”

An Kinh vuốt ve chuỗi tràng hạt, nghe lời Đông Cô nói, tựa như đang nhớ lại gì đó, “Gia Nhã Tự.....” Y khẽ lắc đầu, “Cô đến Gia Nhã Tự xin về.....”

“Vâng.”

An Kinh cẩn thận cất tràng hạt đi, “Ta rất thích, Đông Cô, cảm ơn.”

Đông Cô cười cười, “Ngài cũng nhìn bức hoạ một cái đi.”

“Không vội, còn thời gian.” An Kinh hỏi nàng, “Sau này Đông Cô có dự tính gì?”

Đông Cô ngẫm nghĩ, đáp: “Thưa tôi còn chưa nghĩ xong, tới đâu hay tới đó vậy. Có lẽ sẽ mở một tiệm bán tranh, kiếm thêm chút đỉnh để dành.”

“Đông Cô có muốn đến phủ An Nam Vương.”

Đông Cô thoáng sửng sốt, “Phủ An Nam Vương?”

“Phải. Trong phủ đang thiếu thợ vẽ, nếu Đông Cô không chê, có thể lưu lại trong phủ.”

Đông Cô không buồn nghĩ ngợi, lịch sự từ chối, “Ý tốt của Yến Quân, Đông Cô xin lĩnh, nhưng có điều phủ An Nam Vương cách nhà của Đông Cô quá xa, có rất nhiều điều bất tiện. Tôi vẫn quen ở gần nhà mình hơn.”

“Cũng tốt.” An Kinh không ép. “Vậy lần này Đông Cô định làm khách ở phủ An Nam Vương bao nhiêu ngày?”

“Thưa tranh đã giao rồi, tôi cũng không tiện ở lại quá rầy, định ngày mai sẽ rời đi ngay.”

An Kinh hộp một ngum trà nhỏ.

“Đông Cô có cách nào ở lại đến mừng 5 không, đợi lão phu nhân mừng thọ xong rồi hẵng đi.”

Đông Cô lưỡng lự, “Lễ mừng thọ của lão phu nhân là đại sự, một người ngoài như tôi mà có mặt..... chắc không được hay cho lắm.”

“Cô lại nói những chuyện lễ nghĩa sáo rỗng đó với ta nữa rồi.” An Kinh cười cười, “Trong phủ không rườm rà như vậy đâu, hai ta gặp mặt thì không biết đến bao giờ mới có lần sau, dịp này lưu lại thêm vài ngày nữa đi.” Ánh mắt của y long lanh chân thành, khiến người khác khó lòng cự tuyệt.

“Được rồi. Đợi đến mừng 5 tôi sẽ đi, vừa khéo tôi cũng không biết nhiều về Lâm Thành, sẽ đi dạo quanh trong những ngày tới.”

An Kinh lấy tấm thẻ ngọc quan phủ.

“Đây là thẻ nội bộ của An Nam Vương phủ, cô cầm lấy nó có thể tùy ý ra vào vương phủ. Không cần phải xin phép.”

“Cảm ơn.” Đông Cô nhận lấy thẻ ngọc.

“Không còn sớm nữa, cô bồn ba một ngày chắc cũng cần phải nghỉ ngơi. Yến Quân xin cáo từ.”

“Được, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

An Kinh đứng lên, khoan thai bước đến cửa. Y đẩy cửa mở, nhẹ nhàng ngoái đầu.

“Đông Cô, vì sao không cài cây trâm ta tặng cô.”

Ánh trăng lạnh lẽo rải trên cổ y, như rắc ở đấy một lớp nhũ bạc.

“Tôi để nó ở nhà rồi, không tiện mang ra ngoài, tôi sợ sẽ bị va đập.” An Kinh rũ mắt, không nói gì nữa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đông Cô nhìn theo bóng y rời xa. Nàng luôn cảm thấy bản thân nàng không hiểu An Kinh cho lắm, có lẽ bị ảnh hưởng bởi lời của Khương Liễm, nàng luôn cảm thấy An Kinh không phải là người cùng một thế giới

với mình; cho dù ngồi ăn cơm chung với nhau, nàng cũng mang cảm giác không chân thật. Tựa như có một tấm màn chia cách, y ăn nói nhỏ nhẹ, cử chỉ nho nhã, hết thấy đều nằm phía bên kia của tấm màn. Có đôi lúc, Đông Cô có cảm giác mình sắp biết được điều gì đó, nhưng cuối cùng gió vẫn chưa thổi được tấm màn kia bay lên, nàng vẫn tiếp tục không hiểu y.

Sáng hôm sau, Đông Cô dậy sớm hơn thường lệ, không phiền đến ai, một mình nàng ra khỏi phủ, định bụng ngó một vòng. Trước khi đi nàng báo với Thái Toàn, hôm nay mình sẽ đi dạo quanh Lâm Thành, Thái Toàn còn muốn gọi hai người hộ vệ đi theo nàng, bị Đông Cô từ chối.

“Không cần đâu, tôi chỉ đi lang thang coi một chút, nếu tiểu vương gia đến tìm, em cứ nói trưa nay tôi sẽ về.”

“Vâng ạ.”

So với Tích Thành, thương nghiệp ở Lâm Thành không gọi là phát đạt, tuy nhiên vẻ lạnh lẽo cứng cáp của nó cũng có một phong thái riêng. Đi trên phố, cảm giác bao trùm Đông Cô nhất, là “gọn sạch.” Cả một con phố y như phủ của An Nam Vương, chỉnh tề ngăn nắp, trên mặt đất không một vết dơ. Vì lúc này trời còn sớm, hàng quán chưa mở cửa nhiều. Đông Cô đi đi dừng dừng, tùy ý ngó ngó. Vừa khéo gặp một chỗ bán hoành thánh, Đông Cô đi bộ cũng đã đói, liền tìm một chỗ ngồi xuống.

“Bà chủ, cho một bát hoành thánh, một bát canh.”

“Có ngay.”

Người bán là một cô gái trẻ, vóc người không cao, mặc đồ rất dày.

Đông Cô dù sao cũng không có gì làm, ăn nhâm nhi nhấm nháp rất lâu, canh cũng thông thả dùng. Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời lên cao, phố phường dần dần có thêm nhiều người qua lại. Hàng quán xung quanh bắt đầu đua nhau mở cửa buôn bán, con phố tấp nập hẳn lên.

“Khách quan, cô vẫn còn chưa ăn xong đây à, chúng tôi thu hàng tới nơi rồi.” Cô chủ đến trước mặt Đông Cô, bọn họ bán xong sớm hơn thường lệ, vừa qua buổi sớm là đã dọn hàng.

“Ồ, xin lỗi, tính tiền luôn đi vậy.” Đông Cô vội vàng móc tiền ra trả cho cô chủ quán.

Trong lúc đợi tiền thối, Đông Cô ngó quanh. “Bà chủ, quanh đây con phố nào náo nhiệt nhất vậy?”

“Khách quan là người từ phương khác đúng không?”

“Vâng.”

“Vậy thì cô nhất định phải đến phố Tông Hoài chơi.” Cô chủ thối lại mấy đồng tiền lẻ cho Đông Cô, “Phố Tông Hoài đông vui nhất ở Lâm Thành, có đủ hàng quán bán đủ thứ đồ, khách quan muốn mua gì cũng có thể mua được. Ở đầu phố là nơi nổi danh nhất, có một cửa hàng chuyên coi bói.”

“Cảm ơn.”

Đông Cô quay đầu nhìn quanh, “Bà chủ, không biết phố Tông Hoài này—”

“À, ở phía Nam.” Đông Cô hỏi đến giữa chừng, giọng liền ngưng bật, cô chủ quán hiểu ý của nàng, “Từ đây khách quan đi thẳng về phía Nam..... Khách quan?”

Cô gái bán hàng ngẩng đầu, phát hiện Đông Cô cứ nhìn chăm chăm về một hướng, “Khách quan?”

“À à, cảm ơn bà chủ.”

Đông Cô cất tiền cắc vào trong người, mắt vẫn tiếp tục dõi theo một hướng.

Là cô ta?

Người phụ nữ đó tuy Đông Cô mới gặp có một lần, nhưng nàng không sao quên được. Người phụ nữ đứng ở đầu đường kia chính là người đã nhân dịp nàng vắng nhà chạy tới quán rượu tìm La Hầu. Rốt cuộc cô ta là ai, tại sao lại ở chốn này. Đông Cô không tiến tới một cách lộ liễu, nàng đứng trước quán hoành thánh thêm một hồi. Người phụ nữ kia quay mặt đi về hướng nàng đã dùng để đến đây.

Có nên đuổi theo không.....

Cô ta đã quẹo đi rồi, Đông Cô không kịp dẫn đo nữa, rảo bước theo—

Chính vào lúc nàng sắp sửa bám theo, trong tầm mắt lại thấy có 2 người khác xuất hiện. Nàng không biết hai người đó, nhưng trông có vẻ như họ đều có cùng mục đích với nàng.....

Đông Cô đứng ở phía cuối, cho nên nàng có thể thấy rất rõ—hai người kia đều đang bám theo người phụ nữ nọ..... Có lẽ muốn tránh để đối phương phát hiện, bọn họ đợi sau khi người phụ nữ ấy quẹo, rồi mới từ từ bám theo.

Tình huống này diễn ra quá đột ngột, một người đã khiến Đông Cô khó trở tay, bây giờ lại thêm 2 người nữa. Lòng dạ Đông Cô hỗn loạn. Người phụ nữ đó là ai, hai người phía sau lại là ai, vì sao theo dõi cô ta. Tim Đông Cô đập thình thịch, cảm giác như hết thảy xung quanh đều lặng ngắt như tờ, trong mắt nàng chỉ có 2 người nọ. Bất kể họ là ai, bất kể người phụ nữ đó là ai, nhất định bọn họ đều có dính dáng đến La Hầu.

Đông Cô chậm chậm đứng thẳng lưng, bám theo hai người kia từ xa. Thật ra nàng rất hồi hộp, tay đầy mồ hôi. Con người ai ai cũng có trực giác đối với nguy hiểm, Đông Cô cũng vậy. Nàng có linh tính rất mạnh mẽ rằng sự tình có lẽ không đơn giản chút nào, nhưng hễ nàng nghĩ đến La Hầu, chân liền không chút dẫn đo thẳng tiến.

Chàng không muốn nói, ta sẽ không gặng hỏi chàng. Nhưng đây không có nghĩa rằng ta sẽ không chủ động đi tìm câu trả lời.

Đông Cô hiểu bản thân mình rất rõ, nàng biết khả năng của mình có hạn, tuyệt đối không bám theo quá gần. May sao hai người phía trước cũng có vẻ rất sợ người phụ nữ kia, toàn bộ tâm trí đều đặt ở trên mặt đất, không để ý gì đến Đông Cô. Con đường này Đông Cô rất quen thuộc, cũng có thể nói nó là con đường duy nhất mà nàng biết—bởi vì nó là con đường duy nhất nàng đã đi qua, con đường dẫn đến phủ của An Nam Vương.

Người phụ nữ kia đến phủ An Nam Vương ư, đến làm gì. Đông Cô thử đặt cô ta và An Nam Vương cạnh nhau, lẽ nào là người của An Nam Vương..... Nhưng cô ta có vẻ như là người quen cũ của La Hầu, mà La Hầu lại không biết mặt An Kinh. Suốt dọc đường, Đông Cô nghĩ ngợi đủ kiểu, nhưng vì không biết chút thông tin nào, nên không làm rõ được gì cả.

Đến một đầu ngõ, hai người kia dừng bước. Đây là ngõ cuối cùng trước khi đến thẳng trước cổng phủ của An Nam Vương. Nếu băng qua nó, đi thêm một khúc nữa là sẽ đến An Nam Vương phủ, dọc đường đã thừa bớt hàng quán. Người cũng thừa hơn, độ khó của việc theo dõi cũng vì thế mà tăng. Đông Cô đứng ở một khúc quanh, nàng không nhìn thấy được người phụ nữ dẫn đầu, chỉ có thể thấy 2 người phụ nữ bản thân nàng đang theo dõi từ xa xa. Nhưng mà nhìn theo hướng đi, thì có lẽ là người phụ nữ đầu sẽ đi thẳng. Hai người theo sau có vẻ như đang thương lượng chuyện gì, nói vài câu, sau đó quay gót đi mất.

Không theo nữa?

Đông Cô nhìn hai người đó đi, họ không lần theo con đường cũ để trở ra, mà đi ngõ tắt qua một con phố khác. Không bám theo nữa, có lẽ là do sợ đường thừa thì người phụ nữ kia sẽ dễ dàng bắt gặp họ, mà ngó bộ dạng họ, thì có vẻ như họ đã biết chuyện gì đó, giống như đã tìm được câu trả lời. Đông Cô nhìn phía trước mặt, nếu như nàng đi tới, chắc sẽ bắt kịp người phụ nữ kia, cũng có thể hỏi cô ta về chuyện của La Hầu. Nàng lại ngó bên kia, nếu như nàng rẽ hướng này, tiếp tục bám theo hai người nọ, có lẽ sẽ biết được một chuyện khác.....

Lúc này nếu là ai khác, chắc sẽ không do dự mà đi thẳng về phía trước, dù sao thì người phụ nữ đầu mới là mấu chốt, hơn nữa cô ta chủ động đi tìm La Hầu, bất kể thế nào đi nữa, chắc chắn cô ta cũng biết gì đó. Nhưng Đông Cô không làm như vậy. Thời gian để cho nàng suy nghĩ vô cùng ngắn ngủi, nàng nhìn về phía trước một lần nữa, rồi quay đầu bám theo hai người phụ nữ sau. Nàng đang đánh cược. Đánh cược thì cần phải có thứ để đặt cược. Hiện giờ nàng đang đi lấy thứ để nàng đặt. Nàng không biết điều mình nghĩ là đúng hay là sai, cũng không biết phán đoán của mình là đúng hay là sai, nhưng nàng không có ai giúp đỡ, chỉ có thể tự tin vào trực giác trong tíc tắc của chính mình.

Hai người phụ nữ kia đi rất nhanh, quẹo vào một quán trọ. Sau khi họ vào trong rồi, Đông Cô làm như vô tình đi ngang qua cửa quán trọ, liếc mắt ghi nhớ tên của quán trọ. Nàng không bước vào trong, Hiện giờ nàng không thể nào ứng phó với nguy hiểm bất chợt được.

Dọc đường về phủ An Nam Vương, nàng không gặp lại người phụ nữ ban đầu nữa, chắc là đã rời đi rồi. Nàng có một cảm giác rất mãnh liệt là cô ta sẽ còn xuất hiện tiếp. Mục tiêu của cô ta nhất định là phủ của An Nam Vương. Đông Cô không biết bản thân mình lấy đâu ra cảm giác như vậy, nhưng nàng tin chắc, người phụ nữ đó sẽ quay lại để tra chỗ này.

“Ôi Tề cô nương ơi, cuối cùng cô đã về rồi.” Thái Toàn vừa thấy Đông Cô vội vàng chạy ra đón. “Tiểu vương gia đợi cô về để dùng bữa trưa đã gần nửa canh giờ rồi.”

Đông Cô chỉnh đốn lại tâm trạng, “Không rành đường, hơi bị lạc, mau vào thôi.”

“Bên này ạ.” Thái Toàn dẫn đường, Đông Cô theo sau. Ba ngày. Còn 3 ngày nữa cho đến lễ mừng thọ của lão phu nhân. Nếu trong ba ngày đó nàng vẫn không tìm được người phụ nữ nọ, vậy thì coi như ý trời. Bất kể lúc nào, Đông Cô vẫn là một người không cường cầu.

“Sáng sớm đã ra khỏi cửa để làm gì thế.”

Thái Toàn không đưa Đông Cô về đến phòng nàng, mà vào một căn viện trong phủ. An Kinh ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, Đông Cô vừa đẩy cửa vào y đã hỏi ngay.

“Xin lỗi, tôi bị đi lạc.” Đông Cô vào trong, Thái Toàn khẽ đóng cửa lại.

“..... Đi lạc?”

Đông Cô cười khổ, “Vốn đã không quen với Lâm Thành, tôi cứ thế mà đi lang thang, thế là đi lạc. Cuối cùng phải hỏi người khác mới về lại được.”

An Kinh cười cười, “Ngồi đi nào, đi suốt một buổi sáng chắc có lẽ đã thấm mệt.” An Kinh vươn tay rót cho Đông Cô một chén trà, đưa đến cho nàng, “Uống chút cho ấm người trước đã.”

An Kinh xinh đẹp, dịu dàng, nhã nhặn, mỗi khi nói chuyện giọng rất nhỏ nhẹ. Trái tim vốn đang căng thẳng của Đông Cô dần dần bình tĩnh trở lại.

“Cảm tạ Yến Quân.”

An Kinh hơi mỉm cười, khẽ vỗ tay, ra ý cho đầy tớ mang thức ăn lên.

Đông Cô nhớ ra một chuyện, “Phải rồi, Yến Quân đã coi bức tranh Phật kia chưa.” Đây mới là chuyện quan trọng, suýt bị nàng quên mất.

“Coi xong rồi.”

“Ngài thấy thế nào ạ?”

An Kinh đùa, “Tranh của Đông Cô đương nhiên là bút như từ trời, tuyệt thế vô song.”

Đông Cô đỏ mặt, “Yến Quân đừng đùa, tôi đang hỏi nghiêm túc mà.”

“Ta cũng đang trả lời nghiêm túc mà.” An Kinh nói, “Tranh của cô thật sự vô cùng đặc sắc.”

Đông Cô nhìn An Kinh, hơi nghi ngờ trong lòng. Nàng cảm thấy An Kinh có vẻ như không quan tâm đến bức tranh ấy lắm. Xét theo lý thì nàng đến đây chính là để đưa tranh cho y, đây là điểm chính của chuyến đi của nàng, nhưng xem thái độ của An Kinh, nàng không thấy y quan tâm đến nó chút nào.

“Vậy..... Mai một ngài sẽ dâng nó lên cho lão phu nhân ạ?”

An Kinh gật đầu, “Đương nhiên.”

Dù sao đây cũng coi như là một kết quả, Đông Cô không lo lắng về nó nữa.

hết chương 29

31. Chương 30: Cùng Nhau Trò Chuyện

Thật ra Đông Cô đã lắm.

Không phải là An Kinh không quan tâm đến bức tranh này, y đặc biệt quan tâm đến nó. Đêm qua, y đã cầm bức tranh vẽ Phật ấy ngồi suy nghĩ suốt một đêm.

Đây là cơ hội của y, một cơ hội duy nhất. Tuy mẫu thân cưng chiều y, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép y trao tim cho một người phụ nữ đã kết hôn. Hoàn cảnh hạn chế, thân phận hạn chế, gần như không một ai trong phủ có thể ủng hộ y. Nếu như mẫu thân không đồng ý, thì chuyện này căn bản sẽ không còn chỗ để thương lượng.

Trừ phi lão phu nhân lên tiếng.

Đã bao đêm An Kinh ngủ không yên giấc, y nghĩ trước nghĩ sau, chỉ có mỗi cách này có thể thử. Lão phu nhân đã rũ bỏ thế sự làm bạn với đèn sách kinh Phật, nhưng ai ai cũng biết, bà cụ vẫn là người mang địa vị tôn quý nhất trong phủ, mẫu thân rất hiếu thảo, chỉ có bà cụ mới có thể ảnh hưởng đến quyết định của mẫu thân. Mà hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, trừ việc thiên học và Phật học ra, lão phu nhân không quan tâm đến bất cứ gì khác, danh lợi địa vị đều bị cụ coi nhẹ. Chỉ có cụ mới có thể không để ý đến xuất thân, có thể chỉ nhìn vào con người hoàn chỉnh của Đông Cô để đánh giá.

Lòng dạ An Kinh như thủy triều dâng, chỉ dám dùng bóng đêm để giấu đi cảm xúc thực thụ của mình, không dám nói với bất cứ một ai. Đông Cô thì cứ ngồi ngay trước mắt y, bình thản nói chuyện với y. Trái tim An Kinh vừa vui sướng vừa đau khổ; vui sướng vì có thể nhìn thấy nàng, có thể luận thơ văn luận hội họa, nếm rượu thưởng thức trà; đau khổ vì bản thân y đã phải chôn dấu nỗi đau, bỏ biết bao nhiêu công sức, nhưng nàng không hề hay biết, trong y là tình dâng lai láng, nhưng không mở miệng nói ra được.

Từ khi sinh ra, cuộc đời An Kinh luôn thuận buồm xuôi gió, bề trên ai ai cũng khen y xinh đẹp ngoan hiền chín chắn, bởi vì những gì y muốn, thật sự không nhiều. Từ lúc y bắt đầu có ký ức, y luôn không thích tranh quyền tranh thế, mỗi lần gặp tranh chấp, y liền trốn vào trong phòng của mình để đọc sách về tranh, chưa từng nghĩ đến việc theo mẫu thân và các chị vào đấu đá trong triều đình. Hai người anh lớn của y đã được gả đi. Y nhìn họ trở thành người của gia đình người đứng, bắt đầu cuộc sống chẳng khác xưa là bao, trong lòng không vui không buồn. Từ nhỏ mẫu thân đã yêu thương y, bà đã từng hỏi y muốn được gả cho loại người như thế nào. An Kinh nhớ lúc ấy y đã nói, tùy theo sắp xếp của mẫu thân. An Kinh lặng lẽ nhìn người con gái trước mặt mình. Mẫu thân, nếu như con nói con muốn gả cho nàng, liệu người có đồng ý không.

Dùng xong bữa trưa, An Kinh mời Đông Cô vào trong thư phòng ngồi.

“Thành phẩm tuy không ít, nhưng chưa từng được thấy cô thật sự vẽ, hôm nay cô cho ta được học hỏi một phen nhé.”

Đông Cô bật cười, “Sao lại chưa thấy chứ, lúc dâng lễ vật ngài không tin tôi, lần đầu gặp mặt bảo tôi phải vẽ ngay tại chỗ một bức tranh, ngài quên rồi sao?”

“Đông Cô nói oan cho ta rồi.” An Kinh dẫn Đông Cô vào thư phòng trong viện, “Hôm ấy là công tử của Chương gia đề nghị khảo nghiệm cô, ta không nói một câu nào.”

“Không nói không phải là ngầm đồng ý sao?”

An Kinh quay đầu, “Không phải, là đang nghĩ cách gạt bỏ như thế nào.”

Cái quay đầu ngược mắt này khiến cho Đông Cô thấy được một vẻ tinh nghịch hiếm hoi trên con người của y. Thật ra nếu tính theo tuổi, thì ở thế giới của Đông Cô, An Kinh vẫn còn là một đứa trẻ cơ mà. Nghĩ đến đây, Đông Cô cảm thấy thoải mái trong lòng, trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thư phòng được bài trí thoáng đãng, nhỏ nhưng nhã. An Kinh mở cửa sổ của thư phòng ra, nói với Đông Cô, “Đây là nơi ta đọc sách và luyện chữ khi còn nhỏ.”

“Không gian yên vắng, thanh tịnh và trang nhã, là một nơi tốt để học tập.”

An Kinh cười nhạt, “Phải, từ nhỏ ta đã thích căn phòng này, mỗi ngày phần lớn thời gian đều ở đây. Những ký ức của tuổi thơ đại đa số đều thuộc về nơi này.” Y bước đến trước chiếc bàn, chuẩn bị giấy bút, “Khi lớn rồi cũng vẫn vậy, nghĩ cho cùng thì chỉ có nơi này mới làm lòng ta yên lắng, bố trí của căn phòng cũng nhiều năm rồi chưa từng thay đổi.”

“Không ngờ Yến Quân tuổi còn nhỏ mà lại là người rất hoài cựu.”

An Kinh cười cười, trải giấy ra, “Những gì cũ, chỉ cũ ở bên ngoài, tình cảm bên trong luôn trở lại như mới mỗi ngày, càng thêm nồng đậm.” Y phết nhẹ đầu bút lên nghiên mực cổ, “Đông Cô, Quân Nhi mạo muội vẽ trước một bức hoạ mong được nàng chỉ bảo thêm nhé.”

Y vừa tự xưng “Quân Nhi” xong, khoảng cách giữa họ vô hình trung bị thu ngắn lại. Đông Cô hơi đỏ mặt, như không quen với cách xưng hô thân mật này. “Yến Quân bằng lòng vẽ, Đông Cô đương nhiên sẵn sàng đón xem.”

Toàn bộ vẻ mặt của nàng đều lọt hết vào mắt An Kinh, y hơi mỉm cười, rũ mắt, bút nhẹ nhàng chuyển động.

Một nhánh phong lan nhanh chóng xuất hiện trên mặt giấy.

Đông Cô khen: “Phóng bút vẽ phong lan, trong tĩnh có động, rất thú vị. Lá lan phất theo gió nhưng không mất đi sự mềm mại, nét cứng và mềm giao tranh tạo nên vẻ tao nhã. Trước đây tôi luôn thầm đoán chắc Yến Quân vẽ rất khá. Hôm nay được chứng kiến, nào chỉ có “khá,” quả thật so với những danh gia bậc thầy cũng không hề thua kém.”

“Đông Cô đừng bêu riếu ta, chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

“Tự hạ thấp bản thân không hay đâu.” Đông Cô tiến lên, cầm lấy cây bút, nói với An Kinh, “Yến Quân cho phép tôi được bổ sung vài nét chứ?”

“Ồ, có Đông Cô chỉ bảo, Quân Nhi cầu còn không được.”

Đông Cô chấm mực, nhìn bức tranh ấy. Nét vẽ uyển chuyển sống động, có thể thấy người vẽ rất có thiên phú, chỉ hơi bị non tay, bố cục chưa được ổn lắm. Đông Cô đặt bút vẽ một tảng đá nhàn nhạt, để cho nhánh lan vốn không nơi cắm xuyên qua kẽ nứt của đá mà thành, rồi lại thêm rêu phong điểm xuyên, chỉ trong vài nét bút, bức hoạ rõ ràng trở nên tinh tế hơn trước.

“Nàng xem, vừa mới khen ta vẽ khá xong, kết quả bây giờ chỉ với vài nét bút mà đã khiến cho nó đẹp hơn hẳn, Đông Cô, nàng còn nói là nàng không cười ta.” An Kinh miệng thì oán trách, nhưng mặt không hề bất mãn, y hơi mỉm khoe mép nhìn bức tranh. “Nhánh lan trên đá, xinh tươi sống động, ung dung và thanh nhã. Ý hoạ và kỹ thuật của Đông Cô rất tuyệt.”

“Yến Quân quá khen.” Đông Cô đặt bút xuống, “Tuổi Yến Quân còn nhỏ mà đã vẽ được như thế này, đã là một kỳ tài hiếm có rồi.”

“Nàng muốn khen ta thì cứ khen, hà tất phải lợi dụng cơ hội khen luôn bản thân mình.” Mắt của An Kinh cong cong, giọng trêu đùa, “Nàng chỉ lớn hơn ta có vài tuổi, nói ta là một kỳ tài, há chẳng phải đang nói bản thân nàng càng cao siêu hơn sao. Đông Cô, như vậy không tốt đâu.”

Đông Cô đỏ mặt hột hột, nghĩ bụng, cả hai kiếp của tôi gom lại đủ làm mẹ anh rồi đấy, còn bảo chỉ mới hơn có vài tuổi.....

An Kinh: “Đông Cô thích vẽ lan ư?”

Đông Cô nghĩ một chút, “Tôi không đặc biệt thích vẽ một thứ gì đó, cũng không có thứ gì tuyệt đối không vẽ được.”

“Ồ?” An Kinh nói, “Ta thường nghe nói rất nhiều danh hoạ đều có sở thích riêng, ví dụ như chỉ thích vẽ lan, hoặc chỉ thích vẽ trúc, còn không thì chỉ thích một loại giấy, một loại bút. Đông Cô không có ưa chuộng đặc biệt nào sao?”

Đông Cô hơi trầm ngâm, “Vạn vật sinh ra trong đất trời đều có lý lẽ riêng của chúng. Lan hay trúc, thật ra không khác nhau mấy.”

“Lan ngụ ý cao sang, trúc ngụ ý khí tiết, sao không có sự khác biệt chứ?”

Đông Cô cười, “Lan chỉ là lan, trúc chỉ là trúc, thiên nhiên là thứ duy nhất thật sự liên quan đến sự sinh tồn của chúng. Những phẩm chất kia, chẳng qua là kỳ vọng do con người khoác thêm cho chúng mà thôi.”

“Kỳ vọng khoác thêm?”

“Đúng vậy.” Đông Cô chỉ ra ngoài cửa sổ, An Kinh nhìn theo tay nàng, là một cây bách mọc bên ngoài sân viện, trông rất tầm thường.

“Yến Quân thấy cây bách ấy thế nào?”

An Kinh nhìn nó, “Chỉ là một gốc cây bình thường mà thôi, nào có gì hay ho.”

“Đúng rồi.” Đông Cô nói, “Bất kể là gốc cây đó, hay là gốc lan trong bức tranh của ngài, hay là cây trúc được trồng trong ngự viên của hoàng gia, chúng đều chỉ là chính mình, phẩm cách như thế nào hoàn toàn không quan trọng, chúng chỉ lo sinh tồn mà thôi.”

An Kinh nhìn gốc cây nọ, đứng trơ trọi trong một góc xó, y hơi chau mày, “Hoa lan dù sao cũng phải thanh cao hơn cái cây đó chứ.....”

Đông Cô cười cười, không tranh cãi nữa, “Có lẽ vậy.”

Dù sao An Kinh cũng được sinh ra lớn lên trong một hoàn cảnh ưu việt, y chưa từng phải trải qua những khó khăn và cực khổ ngoài đời, không hiểu được cái khó của sinh tồn. Luôn no ấm thì dễ mơ mộng gió trăng, dễ hát vì mai, thở dài vì cúc. Kiếp trước Đông Cô cũng đã từng như vậy, khi còn sống, tuy sức khỏe của nàng không tốt, nhưng gia cảnh rất khá giả, không phải sầu lo cái ăn cái mặc. Lúc ấy nàng đã từng ngồi ngắm một khóm bách hợp hết nguyên một buổi chiều, ngắm đến khi tịch dương khuất đằng tây, ráng đỏ ngập trời, sau đó cảm thán về sinh mệnh và linh hồn của một đoá hoa.

Kiếp này, hoàn toàn khác. Nàng nào còn có thời gian để ngồi ngắm một đoá hoa hết buổi chiều, ngày nào cũng tất tả lo kiếm tiền. Nhất là sau khi đã kết hôn, nàng không chỉ bận lo nghĩ đến một mình nàng, mà còn có thêm La Hầu. Ngày ngày hễ có chút thời gian rảnh rỗi, nàng liền suy nghĩ đến cuộc sống sau này, phải làm thế nào mới giúp cho cả hai sống khá hơn. Cuộc sống mơ mộng gió trăng như An Kinh, đã sớm rời nàng xa rất xa rồi. Rất khó nói giữa hai lối sống, kiểu nào hay ho hơn, mỗi người đều có quan điểm riêng. Đông Cô chỉ có thể nói, đối với nàng, nàng chưa từng hối hận đã ở bên La Hầu. Nàng nhìn An Kinh, chàng trai này như đoá lan y yêu thích, không bị thời gian lưu vết, hững hờ nở dưới ánh mắt đầy hâm mộ của vạn người. Mà..... Đông Cô nhìn phía xa xa, cây bách trong xó vườn kia..... La Hầu giống như cây bách ấy, cằn cỗi xấu xí, vô cùng tầm thường, chỉ biết ra sức sinh tồn.

Ở bên An Kinh, thời gian trôi rất nhanh. An Kinh là một người thông minh, ở bên người thông minh luôn rất vui vẻ, bởi vì người thông minh biết cách nói chuyện, biết lúc nào nên nói gì. Mà khi một người thông minh cố ý muốn lấy lòng một ai đó, thì thời gian càng trôi qua mau hơn. Sắc trời muộn dần, tối nay hình như An Kinh có công chuyện, không hỏi Đông Cô có muốn dùng chung bữa tối. Trước khi đi, y nói với Đông Cô, “Sáng mai ta sẽ đến tìm nàng sau, ta sẽ kêu người đưa bữa tối lên phòng của nàng.”

Đông Cô gật đầu.

Sau khi cáo biệt, Đông Cô về phòng mình ăn bữa tối. Trời đã tối hẳn, vốn là lúc nên rửa ráy nghỉ ngơi, nhưng Đông Cô sửa soạn áo quần rồi ra ngoài. Nàng muốn thử một phen. Ban ngày nàng quan sát người phụ nữ kia, cô ta đến chỗ phủ của An Nam Vương, Đông Cô đoán là cô ta muốn điều tra chuyện gì. Giữa ban ngày tới đó, chắc chỉ quan sát địa điểm, không điều tra được bao nhiêu. Nếu như giống với những gì Đông Cô nghĩ, thì ban đêm mới là mấu chốt. Đeo tấm thẻ ngọc của An Kinh, Đông Cô thật sự có thể muốn đi đâu thì đi, ra vào phủ không ai cản.

Đường phố vắng tanh không một tiếng động. Gió rét buốt xương, Đông Cô bị lạnh run lên bần bật. Không chỉ có cơ thể đang lạnh, mà tim nàng cũng đang lạnh như băng. Dấu biết rõ đang ở gần phủ của An Nam

Vương thì sẽ không xảy ra chuyện gì quá nguy hiểm, nhưng nàng vẫn không khỏi hồi hộp. Nàng chưa bao giờ làm những chuyện như thế này, chủ động tiếp xúc nguy hiểm, dò la điều chưa biết rõ.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên mặt đất, Đông Cô dán mình vào một bên đường, đi về phía trước. Hàng quán đã đóng cửa tắt đèn, cả một con phố lặng ngắt. Đi hơi xa xa một chút, lính gác của phủ An Nam Vương cũng dần dần không thấy đâu, gió rét dầm về khôn lường của những bí mật. Tim của Đông Cô sắp sửa rút ra ngoài, nàng rảo bước, dán người vào một bên đường, quan sát tình hình xung quanh. Vừa đi nàng vừa tự giấu bản thân, câu dân gian nói rất đúng, thầy nghề này chưa chắc làm nổi thợ nghề nọ. Minh đúng là không có tiềm năng để làm đặc công. Mà như vậy cũng tốt, vừa khéo chứng tỏ Tề Đông Cô ta đây là một con người quang minh chính đại, không phải vụng—

Câu chưa nghĩ hết, từ trong một con hẻm nhỏ bất chợt thò ra một cánh tay, bịt miệng nàng lại. Một cánh tay khác tóm lấy thất lưng của nàng. Sức của cánh tay vô cùng mạnh mẽ, Đông Cô gần như bị tóm gọn trong tích tắc. Hồn nàng bị dọa xém bay mất.

hết chương 30

Hoa lan mà An Kinh vẽ là giống “lan kiếm tàu” — *Cymbidium sinense*

32. Chương 31: Chúng Ta Trao Đổi

Đông Cô bị dọa xém bay hồn, cơ thể nàng run lên một cách mất kiểm soát.

Là người kia, là người phụ nữ kia!

Đông Cô bị cô ta ghì chặt, ghim lên tường, tay phải bị bẻ quặt ra sau, miệng bịt chặt cứng. Đông Cô không sao động đậy, chỉ đành gắng gượng hít thở xuyên qua kẽ tay của cô ta. Nhìn bóng lưng Đông Cô còn tưởng là vóc dáng cứng cỏi như nàng, không đến nỗi cao to mạnh mẽ lắm. Nhưng nay đối mặt so thân với nhau, nàng mới biết mình đã lầm to đến cỡ nào. Người phụ nữ này khắp thân đầy sát khí, hoàn toàn khác xa Đông Cô! Thảo nào hai người ban sáng chỉ dám giữ khoảng cách rõ xa, có một giây Đông Cô nảy sinh cảm giác hối hận sâu sắc đối với việc bản thân đã không biết tự lượng sức mình mà tự tìm đến người ta. Nếu như cô ta giết nàng, thì nàng không bị oan chút nào.

“Gan người thật lớn.”

Giọng của người phụ nữ đó rất trầm, có phần khàn.

“Người cố ý chạy ra tìm ta? Ban ngày người đã nhìn thấy ta?”

Đông Cô bị cô ta bịt miệng thở không thông, lồng ngực vừa bị tức vừa bị đau.

“Nói!”

Đông Cô vất vả giơ được tay trái lên, đập đập vào bàn tay vẫn đang bịt miệng nàng của cô ta. Động tác của nàng rất nhẹ, mong có thể khiến cho người phụ nữ đó bình tĩnh một chút.

“Dám la ta sẽ giết người ngay lập tức!”

Đông Cô gật đầu, tay của cô ta thả lỏng, Đông Cô thấy hít thở thông thoáng hơn hẳn.

“Khụ..... khụ khụ.”

“Trả lời câu hỏi của ta, giờ này người lang vắng ngoài đường là vì lý do gì?”

“Tìm cô nương.”

Cổ tay bị siết chặt, người phụ nữ đó hạ thấp giọng, “Người làm cách nào biết được ta sẽ tới, hôm nay người đã thấy ta?”

“Phải.” Cổ tay của Đông Cô đau điếng, cách cô ta nắm cũng y chang như La Hầu dạo trước, chỉ dùng 3 ngón tay, mà như gọng kềm, khiến người ta không sao giã thoát. “Ban ngày tôi đã gặp cô nương một lần, thấy cô nương đi về phía phủ của An Nam Vương. Tôi đoán đêm nay cô nương sẽ lại đến dò la, cho nên chạy ra ngoài thử thời vận.”

“Hừ.” Cô ta cười gần một tiếng, “Thử thời vận? Cái thứ không biết trời cao đất rộng.” Tay phải của Đông Cô vẫn bị cô ta kẹp chặt cứng, “Vì sao người muốn gặp ta.”

“Tôi có việc muốn hỏi cô nương.”

Người phụ nữ ngó nàng, trông như đã sớm đoán trước được Đông Cô sẽ nói như vậy, tay của cô ta chợt buông, thả Đông Cô ra. Chắp tay sau lưng, đứng trước mặt Đông Cô, cô ta ăn mặc bình thường, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo tàn khốc, lúc nhìn người khác toả ra khí tức âm u, không khỏi khiến người khác phải sợ hãi. Đông Cô lấy hết can đảm nói tiếp với cô ta.

“Không biết nên xưng hô với cô nương ra sao?”

“Xưng hô ra sao không quan trọng.” Giọng của người phụ nữ đó vừa chậm rãi vừa trầm, “Cái quan trọng nhất là người muốn hỏi ta chuyện gì?”

Đông Cô đáp: “Tuy cô nương biết tôi là ai, nhưng tôi không biết cô nương là ai, thì làm sao nói chuyện tiếp được?”

Cặp mắt của cô ta híp lại, “Sao người biết ta biết người là ai?”

Đông Cô đáp: “Tuy người thừa, nhưng trên đường không phải là chẳng có ai. Nếu cô nương không biết tôi, sao có thể mạo hiểm tạo cơ hội cho kẻ khác phát hiện ra cô nương, để kéo tôi vào đây.”

“Đúng là ta biết người.” Người phụ nữ đó nói, mặt không để lộ cảm xúc, “Ta nhận ra người thì không khó, nhưng trông hành vi của người, có vẻ như cũng biết mặt ta. Chuyện này thật kỳ quái.” Cô ta đánh giá Đông Cô một lượt, “La Hầu nói với người à?”

Vừa nghe đến tên của La Hầu, tim Đông Cô liền thất lại. Quả nhiên là cô ta biết điều gì đó.

“Không, chàng chưa từng nói gì với tôi cả. Là tôi vô tình thấy cô nương đến quán rượu tìm chàng, cho nên mới ghi nhớ cô nương trong đầu.”

Người phụ nữ nhớ lại bữa đó, cười lạnh, “Đã bắt gặp ta rồi, tại sao người không đi hạch hỏi La Hầu. Chồng lợi dụng lúc vợ vắng nhà lén lút gặp một người phụ nữ khác mà người chẳng nói một câu nào. Đúng là cái đồ chết nhất.”

Đông Cô không muốn giải thích thêm.

“Cô nương, cô nương là người quen cũ của La Hầu lúc còn trong quân đội?”

Thấy nàng hoàn toàn chẳng hề bị kích tướng, người phụ nữ thoáng ngạc nhiên trong lòng.

“Nếu đúng thì thế nào.”

“Cô nương cũng là người thông minh, chúng ta có gì nói thẳng đi vậy. Tôi muốn xin cô chỉ bảo đôi điều, La Hầu đã từng trải qua chuyện gì thế?”

“Trải qua chuyện gì?”

“Vâng, tôi biết chắc rằng chàng đang giấu tôi chuyện gì đó, tôi không nỡ ép chàng, nhưng cũng không muốn cứ mãi bị đi trong bóng tối.”

Người phụ nữ kia nói: “Làm sao người biết hắn đang giấu người.”

Đông Cô cười cười, “Có rất nhiều chuyện, lâu dần sẽ tự động biết. Mãi không ai biết gì chẳng qua chỉ vì chàng chưa tiếp xúc với ai, thật ra chàng không phải là một người giỏi che giấu.”

“Ha ha.” Người phụ nữ giống như nghe được một câu nực cười, “Hắn không phải là một người giỏi che giấu, ôi, con người người có vẻ thú vị đấy.”

“Chẳng hay vì sao cô nương cười.”

“Ta cười người quá thông minh.” Người phụ nữ đáp, “Cái trò quỷ của hắc gần như gạt được hết tất cả mọi người, nhưng người lại nhìn thấu được.”

“Thấu được gì cơ?”

“Thấu được sự thật hắc là một tên ngốc!”

“.....” Đông Cô đỏ mặt hột, La Hầu sao thành tên ngốc rồi. “Cô nương.....chắc cũng đâu đến nỗi đó chứ hả.....”

“Hừ.” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu như hắc không phải là tên ngốc, thì sự tình đã được giải quyết gọn đẹp, đâu có phiền phức như hiện giờ.”

Đông Cô vội hỏi, “Phiền phức? Là phiền phức kiểu nào thưa cô nương?”

Người phụ nữ không trả lời nàng.

“Người cho là hắc gạt người vì lý do gì?”

Đông Cô đáp: “Tôi nghĩ, chắc chắn chuyện này nguy hiểm, chàng không muốn tôi bị liên lụy.”

“Ha, nói đúng rồi.” Người phụ nữ xoay người, chực đi ra khỏi ngõ, “Thế thì biết được ý hắc, người linh ý là được. Những chuyện này không đáng gì đến người, người đừng nhúng tay vào.”

“Nhưng mà—”

“Không có nhưng nhiee gì, mai này sẽ có dịp.”

Người phụ nữ bỏ đi rất dứt khoát, Đông Cô biết, nếu nhưng không làm gì đó, thì chắc chắn cô ta sẽ rời đi mất.

“Cô nương xin dừng bước, tôi có chuyện muốn nói cho cô nương biết.”

“Ồ?” Cô ta đứng lại, “Có chuyện muốn nói cho ta biết?”

“Phải.”

“Chuyện gì?”

Đông Cô nhìn cô ta, “Một chuyện cô nương tuyệt đối sẽ cần đến.”

Người phụ nữ bật cười, có vẻ như hoàn toàn không tin lời Đông Cô nói. “Ha, chuyện gì ta tuyệt đối cần đến mà ta không biết nhưng người lại biết chứ. Đừng có bày đặt giả trò nữa, chuyện người không nên biết thì người có làm cách nào cũng sẽ không biết được đâu.”

“Cô nương đã hứa với La Hầu sao?”

“Cái này thì không, hắc tưởng là người không biết gì, còn ta thì đâu thể nào chủ động chạy đi tìm người khơi ra chuyện này, cho nên hắc hoàn toàn chưa bao giờ yêu cầu ta phải giữ kín chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” Đông Cô nói, “Vậy bây giờ bỏ La Hầu qua một bên, đây là tôi với cô nương trao đổi tin tức.”

Người phụ nữ hỏi với giọng ngờ vực, “Trao đổi?”

“Không sai, tôi dùng chuyện tôi biết, đổi lấy chuyện cô nương biết.” Đông Cô nói, “Thiết nghĩ chắc cô nương cũng biết ít nhiều về của tôi, chắc cũng hiểu tôi không phải loại người nói bừa. Tôi mà đã nói lời này để giữ chân cô nương lại, thì tất nhiên có thông tin liên quan đến cô nương.”

Người phụ nữ xoay người.

“Rốt cuộc người biết chuyện gì?”

“Chẳng hay nên xưng hô ra sao với cô nương?”

Người phụ nữ suy nghĩ một chút, cuối cùng nói tên mình ra. “Ta tên là Liêu Văn Giới.”

“Liêu cô nương, trước khi chúng ta trao đổi, xin cho phép tôi hỏi cô nương vài câu. Hoặc có thể nói, đoán vài vấn đề.”

Liêu Văn Giới nhíu mày, “Đừng có làm ra vẻ thần bí, có gì thì nói luôn đi.”

“Xin Liêu cô nương chờ vội, tôi chỉ có hai câu hỏi. Thứ nhất, có phải là cô nương đến Lâm Thành là để điều tra phủ của An Nam Vương? Thứ nhì, chuyện này có phải là chỉ một mình cô nương biết?”

Văn Giới nhìn Đông Cô, đoán không ra được suy nghĩ của nàng, trầm giọng đáp: “Nếu phải thì thế nào?”

Đông Cô thở phào trong lòng, nghĩ bụng vậy chắc đoán đúng rồi.

“Liêu cô nương, nếu như tôi nói cho cô nương biết, ngoài tôi và cô nương ra, còn có người khác biết hành tung của cô nương, cô nương có tin không?”

“Cái gì?”

Vừa nói xong câu đó, bầu không khí lập tức thay đổi. Cặp mắt sáng quắc của Văn Giới híp lại, sát khí lan toả. Cô ta nhìn Đông Cô chằm chằm, gần từng tiếng, “Người nói lại coi.”

Đông Cô nén nhin cảm giác sợ hãi, “Tôi nói, nếu như còn có người khác biết hành tung của cô nương, liệu cô nương có tin tôi không?”

Tay Văn Giới thành móng vuốt, túm lấy cổ áo của Đông Cô, “Mày báo chuyện này cho người của phủ An Nam Vương? Mày chán sống rồi phải không?” Thật ra trên mặt cô ta không lộ ra nhiều cảm xúc, nhưng lại trông rất nanh ác, “Nếu như mày cảm thấy tao sẽ vì nể La Hầu mà không giết mày, thì mày lắm to rồi.”

“Không, tôi không nói gì cả.” Đông Cô đặt tay mình lên trên tay của Văn Giới, bàn tay của cô ta mạnh mẽ rắn chắc, “Liêu cô nương, xin cô nương bình tĩnh lại.”

“Nói cho rõ ràng!”

“Được được, tôi nói, hành tung của cô nương không phải là bị phát hiện lúc đến phủ An Nam Vương, mà đã bị người ta biết từ trước đó.”

“Hả?”

“Cô nương có cách nào buông tôi ra trước được không, như thế này không tiện để tôi nói.”

Văn Giới hừ một tiếng, buông tay. “Hôm nay mà người không nói cho rõ ràng thì đừng hòng nghĩ đến chuyện sống sót rồi đi.”

Đúng là gặp trở ngại ngôn ngữ mà, Đông Cô nghĩ thầm. Lật mặt nhanh hơn lật sách chắc là nói về loại người như thế này chứ đâu. Nàng chính đồn lại suy nghĩ, thuật lại tất cả những gì xảy ra lúc ban ngày cho Văn Giới nghe.

“Ồ?” Văn Giới nghe xong nói với Đông Cô: “Người nói là cuối cùng thì người không bám theo ta, mà chạy đi theo dõi hai người kia.”

“Phải.”

“Tại sao, chẳng phải là người muốn biết chuyện của La Hầu sao, tại sao không trực tiếp bám theo ta?”

Đông Cô thở dài, “Nếu như bám theo cô nương, liệu cô nương có nói cho tôi biết không?”

Văn Giới cực kỳ thông minh, Đông Cô vừa nói xong, cô ta liền hiểu ngay cách Đông Cô suy nghĩ. Lần này cô ta triệt để phải nhìn Đông Cô bằng ánh mắt khác, trầm ngâm, “Coi bộ ta cần phải rút lại lời nói ban nãy, người nhúng tay vào chuyện này không hẳn là không biết lượng sức mình.....”

Đông Cô nói: “La Hầu bị dính líu, cho nên tôi không thể nào đứng ngoài, hy vọng cô nương hiểu cho. Nếu như cô nương bằng lòng, tôi có thể dùng nơi cư ngụ của hai người kia, đổi lấy chuyện quá khứ của La Hầu.”

Trong bóng đêm, nhất thời không tiếng động.

“Nếu như ta dùng võ, cũng có cách để khiến người mở miệng.”

Đông Cô khẽ đáp: “Lời của tôi chỉ đến đây, nếu như cô nương cảm thấy không cần phải nói thêm nữa, thì có thể dùng sức mạnh. Tề Đông Cô tuy chẳng có chút tài cán gì, nhưng sẵn sàng ném thử thủ đoạn của cô nương.”

“Ha ha ha.” Văn Giới cười lớn, “Người không có chút tài cán gì? Đúng là nực cười.” Cô ta nhìn Đông Cô, “Rõ kỳ lạ, một người đàn bà như ngươi thế mà lại ở bên La Hầu.”

“Tại sao không thể ở bên chàng.”

Văn Giới gật đầu, “Cũng phải, chỉ có một người đàn bà như ngươi, mới có thể ở bên La Hầu.” Mép cô ta nhếch lên, bổ sung thêm một câu, “Và mới xứng đáng được ở bên La Hầu.”

“Cô nương nói nhiều như thế rồi, rốt cuộc có bằng lòng trao đổi với Đông Cô hay không.”

Văn Giới đáp: “Nói ra nơi bọn chúng cư ngụ, ta đi thăm dò trước đã, nếu đúng thì tất nhiên có thể trao đổi.”

Đông Cô chau mày, “Như thế là cô nương đang ép tôi phải mua bán lỗ vốn sao, lỡ may cô nương đi rồi không quay lại, thì tôi biết tìm cô nương ở đâu.”

“Ha, làm hay không thì tùy hết vào ngươi. Bây giờ ta biết là có người khác theo dõi thì bắt đầu để ý hơn là được, cũng đâu phải là lần đầu ta đi trên lưỡi dao, chẳng có gì đáng sợ cả.” Văn Giới nhìn Đông Cô bằng ánh mắt giễu cợt, “Ngươi thì khác, không có ta, ngươi có hỏi đằng trời cũng không ra bí mật của La Hầu.”

Đúng là đi mua bán với quân cướp đây mà! Đông Cô vô cùng phẫn nộ.

“Quán trọ Bồng Lai!”

“Tốt, nhanh gọn!” Văn Giới đứng thẳng người rồi đi, chớp mắt vài ba cái đã không còn thấy bóng dáng của cô ta.

“Ồ!” Đông Cô còn chưa kịp nói gì thêm, chỉ còn nước trở mắt nhìn về hướng Văn Giới đã biến mất. Sao cô ta lại có thể như thế! Không để cho người ta nói cho xong một câu! Chuyện đã đến nước này, có ở lại cũng vô ích, Đông Cô lặng lẽ quay về vương phủ.

Bây giờ chỉ còn biết trông chờ vào nhân phẩm của Liêu Văn Giới.

hết chương 31

33. Chương 32: Chiến Thần Một Thời

Hai ngày kế tiếp, Đông Cô mãi không thấy Văn Giới đâu, mà bên vương phủ thì ngày lễ mừng thọ của lão phu nhân đã tới.

Ban đầu theo như Đông Cô nghĩ, thì một vương phủ lớn như thế, với thân phận tôn quý như thế, ngày lễ mừng thọ đám chừn là ngày lễ lớn, vạn người đến chúc thọ. Ai ngờ đến hôm đó, đến lúc Thái Hoàn phải đi báo cho Đông Cô biết hôm nay là ngày lễ mừng thọ của lão phu nhân, thì Đông Cô mới giật mình phát giác mừng năm đã tới. Không khách khứa, không lính tráng, thậm chí trong vương phủ chẳng trang hoàng nhiều nhận gì cả. Đông Cô ngơ ngác.

“Thái Hoàn, ngày sinh nhật của lão phu nhân, sao mà trong phủ.....”

Thái Hoàn cười cười, nói với Đông Cô: “Lão phu nhân xưa nay thích yên tĩnh, không thích ồn ào, nếu trong phủ mở hội ăn mừng, trái lại lão phu nhân sẽ giận đấy ạ.”

“Thì ra là vậy.” Đông Cô gật gù, “Vậy chắc hôm nay tiểu vương gia không ghé được rồi đúng không.”

“Thưa vâng, nguyên ngày tiểu vương gia sẽ theo An Nam Vương và người nhà lo chúc thọ lão phu nhân, trước khi đi tiểu vương gia có dặn em phải chăm sóc cho cô nương, nếu cô nương có yêu cầu gì, xin cứ sai bảo em ạ.”

Đông Cô nghĩ một chút, nói: “Tôi đã làm phiền mọi người nhiều ngày rồi, bữa trước tôi có nói với tiểu vương gia sẽ ở lại cho đến ngày lễ mừng thọ của lão phu nhân, bây giờ ngày này đã tới, tôi nghĩ tôi nên cáo từ.”

Thái Hoàn hốt hoảng, “Cô nương, sao lại thế được, nếu như cô nương đi rồi, tiểu vương gia quay về sẽ mắng chết em.”

“Ha.” Đông Cô bật cười, “Em chớ có hù tôi, nếu An Kinh có thể mắng người khác thì tôi sẽ muốn ở lại để chứng kiến đấy.”

“Việc này.....” Thái Hoàn vẫn cúi đầu, “Cô nương, nói tóm lại là cô nương không đi được đâu.”

“Vì sao, quả mừng thọ đã dâng rồi, tôi có ở lại thêm cũng vô nghĩa.”

“Tiểu vương gia vẫn còn muốn gặp cô nương mà.”

“Mấy hôm nay ngày ngày chúng tôi đều gặp nhau, tôi vô cùng cảm kích tình bạn của tiểu vương gia, Đông Cô rất hân hạnh. Mai này nếu có thời gian tôi sẽ quay lại thăm hỏi.”

Thái Hoàn thấy Đông Cô khẳng khái muốn rời đi, vô cùng sốt ruột. “Không được, Tề cô nương, tiểu vương gia đối đãi với cô nương không bạc, cô nương cứ bỏ đi không một lời từ biệt há chẳng phải là coi tấm tình của ngài ấy chẳng chẳng là gì cả.”

“Điều này.....”

“Nếu như cô nương muốn đi, cũng phải đợi tiểu vương gia về, chào một tiếng rồi hẵng đi.”

Lời Thái Hoàn cũng có lý, Đông Cô nghĩ bụng. Đúng là An Kinh đối xử với nàng rất tốt, mấy ngày qua đều hết mực chu đáo ân cần, hoàn toàn không coi nàng như tầng lớp dân đen. Ngày nào y cũng đến dùng trà và vẽ tranh cùng với Đông Cô, Đông Cô quý tài của y, đem hết thấy những hiểu biết lý thuyết và kỹ thuật hội họa của mình truyền dạy cho An Kinh, An Kinh khôn khéo chín chắn, thông tuệ hơn người, lần nào Đông Cô dạy y, nàng cũng vô cùng bất ngờ. Tuy lòng rất nhớ La Hầu, nhưng nghĩ đến sắp chia tay An Kinh mà còn không biết bao giờ mới gặp lại, Đông Cô cũng hơi lấy làm tiếc nuối. Nàng đối xử với y như nửa là sư phụ nửa là bạn bè, cũng có thể đủ để nói nàng đã hết lòng.

“Được rồi, vậy thì đợi ngài ấy về đi vậy, tôi sẽ đích thân nói lời từ biệt với ngài ấy.”

“Đa tạ cô nương.” Thái Hoàn thấy nàng đã đồng ý, vui vẻ nói.

“Nào có, là Đông Cô không phải phép, điều này vốn là nên làm.”

Thái Hoàn lui xuống, Đông Cô đặt hành lý đã gói xong xuôi xuống một bên giường, rồi nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Dưỡng dưỡng một hồi bắt đầu sốt ruột. Cái cô nàng Liễu Văn Giới kia, nói sao mà lại không giữ lời, mình nàng cứ thế mà ngu ngốc đợi hai hôm nay, bên cửa cô ta thì im hơi lặng tiếng. E rằng đã sớm thu xếp xong xuôi rồi cao bay xa chạy mất hút. Chuyện không hỏi La Hầu được, thì Đông Cô không hẳn lấy làm thất vọng, chỉ có chút tiếc nuối. Văn Giới nói đúng, cô ta là hy vọng duy nhất của nàng, nếu như cô ta không nói, thì nàng làm cách nào cũng không biết được bí mật của La Hầu. Văn Giới nói, chuyện này nguy hiểm. Rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào đây.....

Đông Cô nằm trên giường dù sao cũng không có gì làm, bắt đầu lồi từng điểm ra suy luận.

La Hầu có khuyết tật trên mình, nhìn sơ qua là biết đã bị trọng thương, đó là bị lúc ở chiến trường, hay là ở nơi nào khác.

Sáu năm trước, dân Mãn từ vùng tuyết đến xâm lăng, triều đình bắt lính để xung quân kháng địch, La Hầu gia nhập đạo đó. Chiến tranh kéo dài 2 năm, những ai còn sống sót trên chiến trường sau đó phần lớn đều đã về quê ngay. Khi đó La Hầu không về, cho nên rất nhiều người cho là chàng đã chết. Qua thêm hai năm nữa, La Hầu mới về, lúc về thì thân đã tàn phế. Đông Cô đoán, nếu như bị thương trên chiến trường, thì ngay sau khi chiến tranh kết thúc chàng đã về quê, bởi vì cơ thể bị bất tiện, ở lại trong quân đội cũng vô

dụng. Cho nên, nàng cảm thấy cơ thể của La Hầu chắc là gặp bất trắc trong hai năm sau đó. Khi ấy chiến tranh đã kết thúc, làm thế nào mà chàng lại bị thụ thương nặng như vậy, có phải mang thù riêng với ai đó không.

Đồng Cô nghĩ đến lời Văn Giới đã từng nói với nàng hôm trước—

“Nếu như hẳn không phải là một tên ngốc, thì mọi việc đã sớm được giải quyết gọn đẹp, nào trở nên phiền phức như hiện giờ.”

Khi đó cô ta mắng La Hầu là một tên ngốc, có phải là chàng đã phạm một sai lầm gì đó..... Nghe có vẻ như hồi đó bọn họ cùng một phe, rồi vì chuyện gì đó, La Hầu đã trót dại, không xử lý êm xuôi, cho nên để lại mầm hoạ đến bây giờ. Rốt cuộc là mầm hoạ gì đây, có nghiêm trọng hay không, phạm vi và quy mô bao lớn..... Đồng Cô nghĩ một hồi đau hết cả đầu. Nghĩ đi nghĩ lại, bước đột phá duy nhất thì vẫn chỉ có cái con mụ Văn Giới đó. Đồng Cô lại nổi nóng, đúng là cái thứ không biết xấu hổ, tình cảm thì tình cảm, làm ăn thì làm ăn, nếu đã giao hẹn rồi thì phải giữ lời chứ, lợi dụng người ta xong biến mất, đầu ra kiểu làm ăn như thế này. Tôi muốn khiếu nại! Đồng Cô chữ ằm lên trong lòng.

Hít sâu một hơi, tâm sự cần xả thì đã xả xong rồi, thứ không biết thì vẫn chả biết. Đồng Cô cảm thấy rã rời, nằm bẹp trên giường nhìn trần nhà, chớp chớp mắt.

“Muốn được gặp La Hầu quá.....” Nàng lẩm bẩm một mình. Đã sắp 5 ngày rồi chưa được gặp chàng, chàng có nhớ ta không.

.....

Đêm xuống, đèn đuốc trong phủ An Nam Vương sáng trưng.

Tuy không làm linh đình, nhưng dù sao mỗi năm chỉ có một lần, An Nam Vương nổi tiếng có hiếu, ngày lễ mừng thọ cho cụ thân sinh của mình tất nhiên sẽ không cầu thả. An Nam Vương có 4 phu quân, và tổng cộng 6 gái 3 trai. An Kinh là con trai dòng chính phòng, là đứa con út được cả gia đình yêu thương nhất. Lão phu nhân cũng rất cưng y, mỗi năm vào ngày sinh nhật, cả nhà tụ tập, bà cụ hay nói chuyện với An Kinh nhất.

Ánh trăng mát lạnh, sâu trong phủ rạng đèn. Phía ngoài một căn nhà nhỏ cũ kỹ, An Nam Vương nghiêm trang kính cẩn.

“Lão phu nhân, mọi thứ đã sẵn sàng, có thể khai tiệc rồi ạ.”

Tường của căn nhà đó dãi dầu nắng gió, đầy những dây leo trụi lá và rêu phong, trông phong cách khác hẳn những nơi khác trong phủ An Nam Vương.

“Biết rồi.” Từ trong vọng ra tiếng nói, già nua chậm chạp, nhưng lại hồn hậu và ngân dài.

Toàn bộ thân quyến đều im lặng đứng đợi trước cửa nhà. An Kinh đứng sau lưng An Nam Vương, xinh đẹp dịu dàng và ngoan ngoãn. Cửa kêu “kéeet,” tất cả nín thở. Từ bên trong bước ra một người. Mặc đồ tu hành, tóc bạc phơ, nhưng trông dáng bộ không già chút nào. Bà cụ khoác áo màu xám tro trên mình, tay cầm chuỗi tràng hạt, đầu cài trâm gỗ, bề ngoài giản dị không che giấu được nét cao quý bên trong, mắt rũ xuống không che giấu được khí chất ung dung trời sinh. Lão phu nhân không phải là một Bồ Tát từ ái, mà là một La Hán uy nghiêm.

An Duy Tông.

Chiến thần của đất bắc năm xưa, dời vương phủ ra đầu chiến tuyến, giữ chức vụ 23 năm, thân chinh 12 lần, chưa từng chiến bại, số trận thắng không đếm xuể. Đã từng đẩy lùi dân Mãn của vùng tuyết vào đến nơi sâu nhất của núi Thiên Sơn cực bắc, rất nhiều năm sau không dám tái phạm. Nhưng đến năm bà 40 tuổi, ngay độ tuổi tráng niên nhất, thì lại giao An Nam Vương Phủ cho con gái, cũng là mẫu thân của An Kinh — An Thích Phương. Bản thân lão phu nhân thì nhập không môn, cứ thế mà sống 30 năm trời trong một gian nhà nhỏ xíu. Không ai biết vì sao; vì sao ngay độ hưng thịnh nhất của mình, cụ đã chọn “rút lui về ở ẩn,” chưa từng một câu giải thích, cũng chưa từng có ai dám hỏi.

An Duy Tông hơi ngược mắt.

Mộng xưa về lại nhớ tuổi qua.

Mắt của lão phu nhân không vui không buồn, không cười không khóc, tựa như đang nhìn xuyên qua chúng sinh, hướng về chiến trường núi tuyết đã từng chinh chiến, đao quang kiếm ảnh đã từng một thời.

“Cung nghênh lão phu nhân.”

An Duy Tông hơi gật đầu, vẫn không nói lời nào, nhanh nhẹn bước ra khỏi sân. An Thích Phương theo sát phía sau, tất cả mọi người khác thì theo sau bà.

Yến tiệc vô cùng long trọng, nhưng không có món mặn, tất cả đều là đồ chay. An Duy Tông ngồi chính vị.

“Bắt đầu tiệc đi.”

An Thích Phương kính cẩn đáp: “Dạ vâng.”

Không có đàn sáo tấu khúc, cũng không có ca cơ múa hát, cả một gian phòng rất yên tĩnh. Gia quyến ngồi hai bên An Duy Tông, chia theo thân phận và thứ tự từ trên xuống dưới. Trong nhóm cháu chắt, An Kinh ngồi phía trước nhất. Ngày thường trong phủ, y thích giản dị, nhưng vì đang là ngày đặc biệt, y không dám qua loa. Hôm nay có thể coi như An Kinh đã sửa soạn, nhưng vẫn chỉ một bộ đồ trắng tinh, ống tay áo rộng bay bay, đai lưng đeo ngọc thả lơ hồng, tóc buộc cao, cài một bộ diêu với những hạt châu bằng vàng. Y ngồi ngay ngắn, động tác nho nhã từ tốn, trông xinh đẹp như một món đồ sứ quý giá.

“Lão phu nhân, Thích Phương và gia đình đã chuẩn bị một số quà mừng thọ, xin lão phu nhân ghé mắt nhìn qua.”

Đến giữa bữa tiệc, An Thích Phương lên tiếng. Đây là chiếu theo lệ hàng năm, An Duy Tông cũng chẳng nói gì thêm, chỉ gật đầu. An Thích Phương quay đầu, ra lệnh cho đầy tớ dâng lên từng món quà.

An Thích Phương hiểu thảo không ai sánh bằng, hơn nữa đối với mẫu thân, bà không chỉ mang tình thân đơn thuần, mà còn có sự sùng bái và kính ngưỡng. Trong trí nhớ của bà, An Duy Tông chưa từng gần gũi với bà, thậm chí đến một cái ôm cũng chẳng có. Lão phu nhân cũng chưa từng đích thân dạy dỗ bà, mà tìm sư phụ về phủ dạy bà sách vở và võ nghệ. Nhưng trong lòng bà chưa từng oán trách mẫu thân của mình. Lúc còn nhỏ, bóng dáng kiên nghị vô địch trong toàn thiên hạ đã khắc sâu trong tâm khảm bà, bà đã sớm xem mẫu thân như thần thánh. Thành tựu và niềm tin của An Duy Tông, là mục tiêu cả đời này bà hướng tới.

Quà cáp rất nhiều, người hầu lần lượt dâng lên. Ngoài sân có một cơn gió đêm thoảng qua, lá khô trong sân khẽ bay rồi khẽ đáp. Mắt An Kinh lẳng lặng nhìn chén trà trước mắt. An Duy Tông tu hành giữ giới, nên trong phủ đều dùng trà thay cho rượu. Trà, là trà tâm sen thượng đẳng; nước, là nước lạnh cảm từ trên núi Tuyết Sơn.

“Hửm—?”

Giọng mũi mang nghi hoặc, đầy tớ vội vàng ngừng tay.

An Duy Tông chỉ một món, “Đưa tới gần.”

Đầy tớ dâng bức họa nho nhỏ trong tay đến trước mắt An Duy Tông.

An Kinh nhìn chén trà trước mắt, gió làm mặt nước gợn chút lăn tăn.

Đây là lần đầu tiên An Duy Tông tỏ ra có hứng thú với quà mừng thọ, mọi người lấy làm kinh ngạc trong lòng, đua nhau nhìn về phía bức họa. Tranh vẽ rất nhỏ, có thể nói rằng hoàn toàn không bắt mắt. Trong tranh là một vị thiên nữ hiền từ, tay cầm bình ngọc, đứng trên đoá sen trắng. Tuy bức tranh nhìn tinh xảo khéo léo, tay nghề phi phàm, nhưng đem so với những lễ vật khác được chuẩn bị, thì chẳng có gì đặc biệt quý báu.

Thật ra, không phải là bức tranh ấy không quý, chỉ có điều người hiểu được chỗ quý của nó quá ít ỏi. An Duy Tông im lặng ngắm nhìn bức tranh ấy. Một lúc lâu sau.

“Ai tặng bức tranh này?”

An Kinh dời ánh mắt khỏi chén trà, chậm rãi đứng lên.

“Dạ bẩm lão phu nhân, là con.”

hết chương 32

34. Chương 33: Xin Cho Con Đợi

Một câu “là con” lôi kéo hết thảy mọi ánh mắt của những ai tham dự bữa tiệc. An Kinh rũ mắt cúi đầu, cung kính đứng lên giữa phòng.

An Duy Tông thấy An Kinh, sắc mặt cũng hơi giãn ra.

“Thì ra là Quân Nhi, một năm không gặp, con lại lớn hơn rồi.”

“Cảm tạ lão phu nhân quan tâm, Yến Quân vô cùng vinh hạnh.”

“Ồ, giữa hai bà cháu đầu cần phải như thế, qua đây ngồi đi.” An Duy Tông đưa tay, đầy tớ vội vàng đem một chiếc ghế đến, đặt cạnh An Duy Tông.

“Dạ vâng.” An Kinh từ tốn bước tới, ngồi xuống cạnh An Duy Tông. Vóc dáng của y dong dong xinh đẹp, khí thái thoát tục, dưới trăng, y ngồi yên tĩnh ngay ngắn, trông như một viên minh châu không tì vết.

Bức tranh đã được An Duy Tông cất bên mình, đầy tớ tiếp tục lần lượt dâng lên những món quà còn lại. An Kinh ngẩng đầu, ánh mắt thoáng qua người của An Duy Tông. Bà cụ ngồi đó, tuy không nói năng hoặc có động tác gì, nhưng vẫn khiến người ta không khỏi nín thở. 30 năm tu hành chốn Phật môn, không làm tan đi bá khí trên người lão phu nhân, cũng không gọi sạch được sự kiêu ngạo trong xương tủy.

“Quân Nhi ở lại, những người khác có thể giải tán.” Sau bữa tiệc, An Duy Tông chỉ lưu mỗi mình An Kinh.

Những năm trước, vào lúc này lão phu nhân sẽ giữ An Thích Phương lại, bảo ban vài câu không ăn nhập, sau đó quay về nhà mình, năm sau gặp lại. Năm nay, bà cụ không giữ An Nam Vương mà lại giữ đứa cháu trai của mình. An Thích Phương không dám nói gì thêm, dẫn mọi người rời đi. Tuy đã tối, nhưng trong phòng đầy nến cháy sáng rực rỡ. An Duy Tông lệnh cho đầy tớ mang đến một cây đèn dầu, đích thân bà cụ đốt lên. Đầy tớ cáo lui, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai bà cháu. An Duy Tông hờ hững phất tay, tay áo rộng bay bay, tất cả mọi ngọn nến trong phòng đều tắt hết, chỉ còn lại ngọn đèn dầu nho nhỏ, toả ánh sáng leo lét.

“Quá nhiều đèn dễ làm mất người mê muội, quá phồn hoa dễ làm tim người u mê.”

An Kinh không hiểu ý của An Duy Tông, không dám hấp tấp lên tiếng.

“Ta đã là một nắm xương già nua rồi, không thích hợp với quang cảnh này nữa.”

An Kinh ngoan ngoãn kính cẩn thưa: “Dạ vâng, con sẽ nói với mẫu thân, sau này sẽ bố trí đơn giản hơn.”

An Duy Tông cảm tràng hạt trong tay, lần từng hạt từng hạt.

An Kinh chưa bao giờ ở một mình bên An Duy Tông, trong lòng không tránh được hồi hộp.

“Lão phu nhân giữ Quân Nhi, chẳng hay có việc gì.”

“A, là ta có việc gì, hay là con có việc gì.”

An Duy Tông thần nhiên hỏi ngược lại, liền khiến cho An Kinh như bước hụt vào một miệng giếng sâu không đáy, lập tức đổ mồ hôi lạnh khắp người. Y hoảng loạn đứng lên, quỳ xuống trước mặt An Duy Tông.

“Mất lão phu nhân thông tuệ, Quân Nhi đã biết lỗi.”

An Duy Tông nhìn An Kinh đang quỳ trước mặt mình, khí chất và dung mạo không ai sánh bằng, lại thông minh linh lợi hiếm gặp. Bà cụ khẽ thở dài, “Đứng dậy đi.”

“Vâng.” An Kinh đứng lên, cúi đầu đứng giữa phòng, không dám ngược mặt.

“Quân Nhi, mẫu thân của con đã nói chuyện với ta về con.” An Duy Tông thông thả nói, “Mẫu thân con hay nói, đáng tiếc con là con trai, đầu óc thông minh của con đã chủ định không sao dùng được trong triều đình hoặc nơi chiến trường.”

An Kinh nói: “Thưa, Quân Nhi tuy không đứng ra, nhưng không phải là vì mang thân nam nhi, mà chỉ vì tâm trí không đặt nơi đó.”

“Ha ha, một đứa trẻ thật càn rỡ.”

“Quân Nhi mạo muội.”

Đôi mắt An Duy Tông già nua, nhưng ánh mắt vẫn sáng quắc.

“Chuyện gì đang làm khó con?”

“.....” Lời lên đến cửa miệng, An Kinh lại khó nói ra được.

“Con hao tổn biết bao tâm sức không phải là để cầu một việc từ ta ư, sao bây giờ lại không lên tiếng.”

Đã đến phút này, An Kinh không còn cách nào nhịn được nữa, y hạ quyết tâm, quỳ xuống trước mặt An Duy Tông.

“Lão phu nhân, Quân Nhi xin người cho con hai năm.”

Một hồi lâu sau.

“Ồ?” An Duy Tông nói, “Điều này thì ta bất ngờ.”

“Cầu lão phu nhân cho Quân Nhi hai năm.”

“Con muốn hai năm để làm gì?”

An Kinh đáp: “Để có được người con thương.”

Nét mặt của An Duy Tông bình tĩnh hoà ái.

“Thiên hạ hiếm ai có được tư sắc như Quân Nhi, con đã trao tim cho ai rồi, mà vẫn phải đợi những hai năm?”

“Dạ vì chuyện này thật sự khó khăn, cho nên Quân Nhi không thể không xin lão phu nhân cho phép.”

“Là người phương nào?”

“Thưa, một người bình thường.”

Trên khuôn mặt già nua của An Duy Tông lộ ra chút ý cười, khiến cho bà cụ trông không còn quá nghiêm khắc nữa. “Quân Nhi, bà chỉ hỏi một lần nữa, là loại người nào.”

Tay chân An Kinh lạnh như băng, dẫu là y đi nữa, cũng không thể không sợ An Duy Tông. Lão phu nhân như một thần thoại trong phủ An Nam Vương, bất cứ ai đứng trước mặt bà cụ cũng không có nơi để giấu thân.

“Nàng.....nàng đã có phu quân.”

Sắc mặt An Duy Tông không thay đổi, “Con muốn làm thiếp?”

An Kinh nghĩ đến Đông Cô, lắc đầu, “Thưa không, con không muốn làm thiếp.”

“Con muốn chia rẽ vợ chồng người ta?”

“..... Thưa không, con không muốn cố ý chia rẽ họ. Nàng rất nặng tình nặng nghĩa với phu quân của mình, có cố ý chia rẽ cũng vô ích, không khéo còn gây ra tác dụng ngược lại.”

An Duy Tông nói: “Đã không muốn làm thiếp, lại không muốn chia uyên rẽ thủy, vậy con định thế nào.”

An Kinh cười, dưới ánh đèn dầu yếu ớt, khuôn mặt của y vô cùng xinh đẹp, trong nụ cười mang bất đắc dĩ, và chứa chan tình cảm.

“Con muốn đợi.....”

“Đợi?”

“Vâng, đợi.” Ánh mắt của An Kinh dịu dàng, như đã nhìn thấy được bóng hình ngày nhớ đêm mong kia. Những ngày vừa qua, nàng đều bên y, tuy tuổi nàng không lớn, nhưng lại như một trưởng bối, kiên nhẫn dạy y rất nhiều rất nhiều. Y yêu thích giọng nói của nàng, yêu thích nhìn nàng vẽ tranh, yêu thích được ở bên nàng mỗi ngày.

“So với phu quân của nàng, con tự thấy mình không kém, tình cảm cũng không ít hơn hẳn. Con tin rằng lâu ngày nàng sẽ hiểu.” Y ngược mặt nhìn An Duy Tông, “Cho nên, lão phu nhân, Quân Nhi khẩn cầu người cho con hai năm.”

“Nếu như sau hai năm, cô ta vẫn không có tình cảm với con thì sao?”

An Kinh nghe câu hỏi này của bà cụ, trong mắt hiện lên chút mệt mỏi, lắc đầu lắc bả một mình, “Không.....Không có đâu, nàng sẽ thích con. Tấm tình của con, lâu ngày nàng sẽ hiểu.”

Tấm tình của ta, lâu ngày nàng sẽ hiểu.

Bên tai văng vẳng tiếng cổ nhân, trái tim nằm trong sức khổng chế tuyệt đối của An Duy Tông bất chợt run bắn lên. Lão phu nhân đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt xuyên qua nét mặt yếu đuối bơ vơ của An Kinh, dường như quay về rất nhiều rất nhiều năm trước. Đạo kiếm khắp trời, hư không muôn đời vô biên. Dưới núi Tuyết Sơn trắng mênh mông, bóng hình cô đơn thuở ấy lại hiện lên trong trí nhớ.

Không sao, ta ở dưới Tuyết Sơn đợi nàng, thế nào nàng cũng sẽ quay lại.

Lời nói đầy tự tin của người ấy như chỉ mới hôm qua, nụ cười vừa ngây thơ vừa kiêu ngạo cũng như đang ở ngay trước mắt. Bà đã quay mặt bước đi, thốt không ra khỏi miệng, là lời hứa mãi mãi không thực hiện được. 30 năm qua, bà đã luôn không có cách nào quên đi được, hết thấy luôn mãi vờn quanh trong đầu bà. Đôi mắt già nua của An Duy Tông nhìn An Kinh, chàng thiếu niên đang quỳ trước mặt bà, tà áo trắng kia như hoá thành tuyết rơi muôn lối, bóng y như đang hoà chung với bóng dáng của cổ nhân. Ánh mắt của An Duy Tông quét qua bức hoạ nhỏ kia. Đứa trẻ mới bao lớn này, vì một chữ “đợi,” đã hoa phí không biết bao nhiêu tâm huyết, chuẩn bị chu đáo hết thảy, dè dặt từng bước một thăm dò.

Nhưng mà, nếu như ta đồng ý với con, lý do sẽ không phải vì bức hoạ ấy.

“Con muốn đợi.....”

“Vâng, Quân Nhi muốn đợi.”

“Con không sợ đến lúc đó sẽ chỉ là hão huyền.”

An Kinh cười, “Nếu như tấm tình cũng chỉ là hão huyền, vậy thì trên thế gian còn gì chân thật nữa.”

“Thân phận của con tôn quý, cần gì tình cảm thấp hèn này.”

An Kinh lắc đầu, y nghĩ đến Đông Cô thương yêu bảo bọc người đàn ông tàn tật kia, “Không, trong tình cảm không có cấp bậc.”

.....

An Duy Tông im lặng một hồi lâu, cuối cùng nói: “Con lui ra đi.”

“Lão phu nhân.....”

“Ít lâu sau ta sẽ nói với mẫu thân của con, trong 2 năm tới, sẽ không sắp đặt con với bất cứ ai, và cũng sẽ không can thiệp vào hành động của con.”

“Cảm tạ lão phu nhân đã thành toàn.”

Người lặng lẽ rời đi trong tâm trạng mẫn nguyện. An Duy Tông nhìn theo bóng đứa cháu trai mình đang xa dần, thở dài một tiếng, thoát chốc bỗng như già đi mấy tuổi. Bà cụ nhắm mắt, chấp tay thầm niệm Phật. Nhưng tâm đã loạn, vài bài kinh Phật làm sao có thể tháo gỡ được.

Một chữ đợi, đã làm chậm trễ bao nhiêu chàng trai si tình trên thế gian này, và khiến bao nhiêu người con gái bạc tình hối hận. Nhưng sao ta có thể nói “không” với con. Cũng như năm đó, lúc người ấy nói sẽ đợi ta, trái tim quả cảm, tấm tình nồng cháy, sao ta có thể nói “đừng.”

.....

An Kinh ra khỏi viện, ngược đầu nhìn trời đêm, trăng đã lên cao, chiếu sáng tâm y tươi mát. Đông Cô, sẽ có ngày nàng hiểu, tình cảm của ta đối với nàng sâu nặng hơn của La Hầu.

.....

Cửa kết một tiếng, rồi không ai gõ đã mở ra,

“Ô?” Đông Cô giật mình, ngồi bật dậy trên giường. Nhìn qua, không ngờ người vào lại là An Kinh.

“Đúng là làm tôi sợ hết hồn, sao giờ này ngài tới thế, yến tiệc đã kết thúc rồi ạ?”

An Kinh mỉm cười như hoa đang đong đầy ý cười.

Đông Cô hỏi: “Sao, chẳng lẽ là có tin vui?”

“Sao nàng biết?”

“Ha.” Đông Cô bật cười, “Viết hết trên mặt cơ mà, ai nhìn chẳng ra. Ngài nói đi, có tin vui gì thế, lão phu nhân đã ban thưởng cho ngài?”

“Có ban thưởng.”

“Thưởng gì thế, ngài lấy ra đây cho tôi được mở mang tầm nhìn.”

An Kinh nhướn đuôi mắt, “Không lấy, là thứ tốt nhất trên thế gian.”

“Chắc.” Trẻ mới nứt mắt, Đông Cô cười thầm trong lòng, nàng nói với An Kinh: “Yến Quân, tôi phải cáo từ rồi.”

Nụ cười của An Kinh khựng lại.

“Nàng phải đi?”

“Đúng vậy, làm phiền ngài bấy lâu nay, bây giờ lễ mừng thọ của lão phu nhân đã qua, tôi cũng nên rời đi rồi.”

An Kinh hơi cúi đầu, nghĩ một chút.

“Ta về cùng nàng.”

“Hả?” Đông Cô tròn mắt tròn xoe, “Về cùng tôi?”

Tuy chỉ mới nghĩ ra, nhưng An Kinh nói rất lưu loát. “Đúng vậy, ta đã nói với mẫu thân, muốn theo nàng học vẽ, nàng đã không muốn lưu lại trong phủ An Nam Vương, thế thì ta chỉ có cách theo nàng về.”

“Đợi..... đợi chút.” Đầu Đông Cô loạn cả lên, “Ngài muốn theo tôi học vẽ? Ngài..... Ngài nói muốn theo tôi học vẽ lúc nào?”

“Mới ban nãy.”

“Ban nãy?”

An Kinh gật đầu, “Đúng, trong buổi tiệc, lão phu nhân rất tán thưởng bức tranh của nàng, có ý muốn người học nghề của nàng, ta liền mạo muội bái nàng làm sư phụ.”

“Cái gì?”

“Sư phụ, có cần đồ nhi dâng người một ly trà?”

“Ngừng..... ngài ngừng.” Đông Cô nhìn An Kinh, kẻ sau mặt đang tươi như hoa.

“Những gì ngài nói là thật sao?”

“Tất nhiên là thật.”

Đông Cô cười khỏ, “Yến Quân, sao ngài không thương lượng chút với tôi một chút chứ.”

An Kinh lẳng lặng đáp: “Trước đó ta cũng không biết, sau đó không phải là tới báo ngay cho ngài sao.”

“Nhà của tôi rất sơ sài, e rằng sẽ không tiếp đãi ngài chu toàn được.”

“Đã bái sư học nghề, tất nhiên sẽ phải chịu khó, đâu thể kén chọn được nữa.”

“Nhưng.....”

An Kinh nói: “Có phải Đông Cô không nguyện ý nhận ta làm đồ đệ.”

Đông Cô đáp: “Cái này thì không đúng, Yến Quân thông minh lanh lợi, thiên phú rất cao, đương nhiên là một đồ đệ tốt đến không thể nào tốt hơn.”

An Kinh cười cười, “Vậy thì tốt.”

Đông Cô lại ngập ngừng nói thêm, “Chỉ có điều.....”

An Kinh nói: “Đông Cô, ngài đừng lo lắng gì nhiều nữa, ta theo ngài học nghề, ngài chỉ cần xem ta như một đồ đệ bình thường là được.”

Đông Cô: “Không biết Yến Quân muốn học bao lâu?”

An Kinh: “Tất nhiên là học cho đến khi xong thì sẽ về.”

“Ồ.....” Vẽ là một kỹ nghệ phải dùng cả đời để học, làm gì có ngày “học xong,” như y nói. Đông Cô cảm thấy bất lực, mà biết rõ có nói ra cũng không thay đổi được quyết định của An Kinh.

An Kinh mỉm cười, “Sư phụ, khi nào chúng ta xuất phát?”

hết chương 33

Tác giả có lời muốn nói:

Rất nhiều bạn đọc than phiền là La Hầu ít đất diễn, muốn chàng mau mau xuất hiện.

Đầu tiên, tôi xin thay mặt cho La Hầu cảm ơn mọi người, hiện giờ câu chuyện đang ở khúc kịch tính sắp lên cao, có liên quan đến quá khứ của La Hầu, cũng là nền móng cho phát triển của truyện sau này. Có thể là mấy chương này hơi chán, xin mọi người thông cảm. Tôi xin thề với..... cái đền, sẽ mau để cho La Hầu lên sân [trở lại].

35. Chương 34: Giết Người Là Có Tội

“Sư phụ, khi nào chúng ta lên đường?”

Đông Cô thở dài, “Ngài cần bao lâu để chuẩn bị?”

An Kinh đáp: “Nếu như sư phụ không cần lên đường gấp, thì ngày mai có thể đi.”

“Ồi.” Đông Cô ngồi xuống thành giường, “Thôi ngài cứ kêu tên tôi đi, kêu sư phụ tôi không cách nào quen được.”

An Kinh gật đầu, “Được.”

“Nếu như ngài không có quá nhiều hành lý và đồ đạc, ngày mai chúng ta lên đường nhé.”

“Được, Quân nhi về sửa soạn, xin cáo từ.”

“Vâng mời ngài.”

An Kinh đi rồi, Đông Cô vẫn như đang nằm mơ. Thế quái nào mà đến nước này, nàng vẫn rất mơ hồ, nửa biết nửa không. Chỉ trong nửa tuần nhang, An Kinh vào phòng ra phòng, thế là nàng đã bị bán thành sư phụ?

Còn phải đưa y về theo.....

Đông Cô đau đầu.

Phải làm sao mới ổn đây, chuyện của La Hầu đã khiến nàng sốt đầu mẻ trán, hiện giờ còn phải mang thêm một vị tiểu vương gia về. Tuy y nói bái sư học nghề sẽ chịu cực chịu khó theo nàng, nhưng mà thân phận y tôn quý, nếu có gì sơ sót làm sao nàng mở miệng giải thích với An Nam Vương. Mà cái vị An Nam Vương này cũng kỳ lạ, sao bà có thể dễ dàng tin tưởng một người lạ hoắc lạ huơ cơ chứ, lại còn để cho cậu con trai quý hoá của mình đi bái nàng làm sư phụ, rồi vương phủ đi học nghề. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu được, Đông Cô chỉ buồn nghĩ nữa, nàng trải chăn bỏ gối ra chuẩn bị ngủ.

Đèn tắt, cả một căn phòng chìm vào bóng tối.

Đông Cô mặc nguyên quần áo, nằm ngủ.

.....

Ai ngờ, đang lúc thiu thiu, Đông Cô chợt cảm thấy có gì đó kỳ kỳ. Không rõ đấy là mơ hay là thực, Đông Cô nhú mày, mơ màng mở mắt ra. Nào biết cú mở mắt này làm nàng suýt chết vì sợ—

Trong bóng tối, một bóng người đứng lù lù ngay đầu giường nàng, quay mặt về phía nàng, từ trên cao ngó xuống. Đúng là không khác gì ma hiện hồn giữa đêm, Đông Cô muốn hét lên theo phản xạ. Nàng vừa toan há miệng, bóng người nọ đã cúi xuống, nhanh như chớp thò một bàn tay bịt kín miệng Đông Cô lại.

“Đừng lên tiếng, là ta.”

Bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp, chính là giọng nói đã trở nên quen thuộc.

Đông Cô vẫn còn bị sợ, tay nàng run run, đặt lên mu bàn tay của người kia, ra ý cho cô ta nhấc tay ra.

“..... Liêu Văn Giới?”

“Là ta.”

Trống ngực Đông Cô thành thành, nàng nói thật khê, “Cô muốn dọa tôi sợ chết à?”

“Xì.” Văn Giới cười nhạo, “Sao ngươi dễ bị dọa chết thế, ta đã ồn ào này giờ, ngươi vẫn không có chút phản ứng.”

Đông Cô ngồi dậy, “Cô.....đã lo xong chuyện của cô rồi?”

Văn Giới đáp “Phải.”

Đông Cô nói: “Vậy hôm nay cô đến là để làm việc đã giao hẹn?”

Văn Giới đáp: “Nếu không thì ngươi tưởng ta tới đây để làm gì?”

“Không không, là chính chuyện này thôi.” Đông Cô ngồi bật lên, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo. Nàng hỏi Văn Giới: “Cô vào bằng cách nào?”

“Đi vào.”

“Phủ An Nam Vương bao nhiêu là đặc vệ, cô đi vào bằng cách nào.”

Văn Giới nhếch mày, chậm rãi đáp: “Hôm nay ngươi chỉ có thể biết một chuyện, hoặc là chuyện của La Hầu, hoặc là chuyện ta đột nhập vào phủ An Nam Vương bằng cách nào, tự ngươi chọn đi.”

Đông Cô đáp ngay: “La Hầu!”

Văn Giới cười khẩy, dựa vào một bên bàn.

Đã vào khuya, xung quanh yên ắng, Đông Cô không dám đốt đèn, chỉ nường theo ánh trăng mờ mờ, có thể miễn cưỡng nhìn thấy được mặt của Văn Giới.

Nàng dè dặt hỏi: “Chúng ta nói chuyện ở nơi này có an toàn không, có cần đổi qua chỗ khác?”

Văn Giới mang vẻ mặt không quan tâm, “Ta còn chưa nói nguy hiểm thì ngươi lo cái gì?” Thấy Đông Cô vẫn có vẻ thận trọng, cô ta đảo mắt khinh bỉ. “Có ai đến gần phòng ta sẽ cảm được liền, đừng lo.”

Cao thủ võ nghệ đây sao, Đông Cô không biết thân thủ của cô ta rốt cuộc cao siêu đến độ nào, tiếp tục thận trọng dùng giọng nói rất khẽ.

“Hôm nay cô đến tìm tôi, có nghĩa là cô đã tìm được hai người mà tôi nói rồi.”

“Đúng.”

“Vây.....”

Văn Giới khoanh tay trước ngực, “Ngươi muốn hỏi gì, ta đã làm gì hai người phụ nữ đó?”

Đông Cô gật đầu.

“Giết rồi.”

Văn Giới nói rất thản nhiên, giống như là không phải cô ta giết hai con người, mà là hai con gà.

Đông Cô run lên trong lòng.

Sâu trong xương tủy, nàng vẫn là người giống trước đây, sinh mạng đối với nàng vô cùng quý giá. Nàng không sao giống như Văn Giới được, nhìn sự sống như cỏ rơm.

“Sao, sợ rồi à?”

Đông Cô lắc đầu.

“Nếu chút chuyện này đã không chịu nổi, vậy ta không nên nói cho người biết về La Hầu thì hơn.”

Đông Cô ngược mắt nhìn cô ta, “Cô nói đi.”

Văn Tiêu nhe răng cười xấu xa.

“Ngươi phải nghĩ cho kỹ trước đi, chuyện La Hầu đã từng làm, so với ta chỉ có hơn chứ không kém. Đừng đợi tới lúc đó ta kể xong ngươi không chịu nổi, về viết thư đuổi La Hầu đi, thế sẽ thành ra ta có lỗi với hắn đấy.”

Đông Cô không đùa cùng với cô ta, nường theo ánh trăng, nàng nhìn vào mắt cô ta.

“Tôi không hấn là sợ.”

Văn Giới hỏi: “Thế thì là cái gì?”

Đông Cô đáp: “Áy náy, bất đắc dĩ.”

Văn Giới thoáng sững sốt, hỏi: “Vì sao áy náy, vì sao bất đắc dĩ?”

Đông Cô đáp: “Nếu như tôi không nói cho cô biết chuyện hai người phụ nữ đó, cô đã không phát hiện ra, họ sẽ không bị chết trong tay cô. Cho nên, tuy không phải đích thân tôi giết, nhưng bọn họ đã gián tiếp bị tôi giết. Hai sinh mạng mất đi, Đông Cô không thể không áy náy.”

“Thế còn bất đắc dĩ.”

Đông Cô thoáng ngừng, đáp: “Không làm khác được, đây là bất đắc dĩ, dẫu Đông Cô biết như thế không đúng, nhưng nhất định vẫn phải làm như vậy.”

Văn Giới nhìn cô gái trước mắt.

“Ngươi cảm thấy làm như vậy là không đúng?”

Đông Cô gật đầu.

“Ha.” Văn Giới bật cười, “Người ấy này và bất đắc dĩ ta đều có thể hiểu, chỉ có cái phần ”không đúng” này thì không hiểu được.” Cô ta hơi chồm người về phía trước, giống như muốn đến gần Đông Cô hơn. “Ta và La Hầu cùng một phe, người theo phe ta thì tức là theo phe La Hầu, sao người còn có thể cảm thấy chuyện đó là sai?”

Đông Cô chưa từng tránh né ánh mắt đăm đăm của Văn Giới, nàng khẽ nói: “Giết người là có tội.”

Giết người là có tội.

Năm chữ đó vừa ra khỏi miệng, Đông Cô cảm thấy bầu không khí đột biến. Nhìn lại Văn Giới, trong mắt cô ta loé sát ý, sắc mặt rất khó coi.

“Người nói gì?” Văn Giới châm chọc, “Có tội? Người biết ta thích giết loại người nào nhất không, chính là cái loại ngụy quân tử đạo đức giả nhà người. Nếu như giết người là có tội, vậy thì tất cả mọi tướng sĩ cứu nước giữ nhà ở tiền tuyến đều là tội nhân à?”

Đông Cô lắc đầu, “Liều cô nương, cô nương nghĩ lệch hướng rồi, tôi không có ý đó.”

“Vậy người có ý gì?”

“Người bị giết, bị lấy đi hết thấy những hạnh phúc còn lại trong sinh mệnh, kẻ giết người lấy đi hạnh phúc còn lại trong sinh mệnh của người khác, đấy là có tội; mà thiên hạ không yên vui, chiến loạn bốn bề, bách tính lầm than, tướng sĩ phải lao vào khói lửa, đấy cũng là có tội. Tội kẻ trước là tội nhỏ, tội của một con người bình phàm bất đắc dĩ; tội của kẻ sau là tội lớn, tội của kẻ cầm quyền mà vô năng.” Đông Cô khẽ nói: “Tội này khác với tội kia, tại hạ hoàn toàn không có ý hạ thấp công của các tướng sĩ, Liều cô nương đã hiểu lầm.”

Văn Giới chậm rãi đứng thẳng người, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Đông Cô.

“Rốt cuộc người là ai....”

Đông Cô không hiểu ý của cô ta, “Sao cơ?”

Văn Giới khó lấy lại được bình tĩnh trong lòng. Cơn giận của cô ta chỉ với vài câu nói của Đông Cô mà đã bị đánh tan hết. Cô ta nhìn người con gái trước mặt. Tựa như biết nàng, lại dường như không biết nàng. Nàng yếu đuối như thế, ngồi ở đó, chỉ cần cô ta dùng hai ngón tay là đã có thể lấy mạng nàng. Nhưng nàng lại tựa như vô cùng cao lớn, mạnh mẽ, đến độ ngay cả ý tưởng ra tay với nàng, Văn Giới cũng không dám nảy sinh.

“Liều cô nương?”

Câu gọi này kéo Văn Giới bừng tỉnh, cô ta hừ một tiếng.

“Lạnh mồm lạnh miệng, chẳng được tích sự gì!”

Đông Cô cười khổ, “Vâng, để Liều cô nương chê cười rồi, tôi vốn không có tài cán gì.”

Văn Giới đi qua đi lại trong căn phòng, mãi lâu vẫn không nói gì. Ban đầu Đông Cô còn nhìn theo bóng cô ta, lịch sự đợi, nhưng sau đó nàng quá sốt ruột vụ của La Hầu, ngần ngừ mấy phen, cuối cùng lên tiếng.

“Liều cô nương, chẳng hay La Hầu....”

Văn Giới biết rồi còn cố hỏi: “La Hầu làm sao.”

“À.....” Đông Cô thở dài, “Liều cô nương, vừa rồi Đông Cô thất lễ, xin cô nương rộng lòng đừng để bụng. Đông Cô xin được tạ lỗi với cô nương.”

“Hừ.”

“Liều cô nương, xin cô nương hiểu cho tâm trạng của Đông Cô, tôi thật sự rất lo lắng cho La Hầu.....”

Văn Giới ngẫm nghĩ, nói với Đông Cô: “Người phải biết, hiện giờ, ta hoàn toàn không muốn nói cho người biết chuyện của La Hầu.”

Đông Cô hỏi: “Vì sao thưa cô?”

Văn Giới không trả lời, nhưng trong lòng đang âm thầm suy tính. Hiện giờ đúng là cô ta không muốn kể sự việc cho Đông Cô nghe, tuy họ chỉ mới nói chuyện với nhau 2 lần ngắn ngủi, nhưng cô ta đã cảm nhận được rất nhiều qua những câu đối thoại ngắn ngủi. Cô ta chưa từng điều tra kỹ về Đông Cô. Trước đây, trong mắt cô ta, Đông Cô chỉ là vợ của La Hầu, một người con gái rất tầm thường, không có bất cứ ý nghĩa nào. Nhưng cô ta đã lầm. Người con gái này hoàn toàn không tầm thường. Lần đầu gặp mặt, sự cơ trí của nàng đã để lại ấn tượng sâu đậm trong cô ta, mà đến lần thứ hai gặp mặt, lời lẽ của nàng đã lay động cho cô ta. Đông Cô sợ cô ta, đồng thời không sợ cô ta. Văn Giới nghĩ trong bụng, ta có thể dùng võ công để khiến nàng khuất phục, nhưng để khiến cho nàng tâm phục, ta làm không được.

Nghĩ đến những chuyện gần đây, Văn Giới lại cảm thấy phiền. Chuyện vốn đang tắc nghẽn, nhờ có Đông Cô, hiện nay cô ta đã có manh mối, nhưng không sao giải quyết tận gốc được.

Cô ta nhìn Đông Cô..... Nếu là người con gái này, có lẽ nàng sẽ nghĩ ra được cách.

Nhưng mà.....

“Người phải nghĩ cho kỹ đấy nhé, chứ chiếu theo cách suy nghĩ ”giết người là có tội” của người, thì La Hầu có thể tính là mang tội ác tày trời, người xác định là người muốn biết?”

Đông Cô không ngần ngại, không hề đắn đo suy nghĩ.

“Vâng.”

“Người coi trọng mạng sống, nhưng hấn giết người không chớp mắt, người không chịu nghĩ lại cho kỹ thì chốc nữa không kịp hối hận đâu đấy.”

“Ha.” Đông Cô nghe một hồi, bật cười. “Liêu cô nương rõ ràng muốn kể, sao lại không dứt khoát cho xong. Tôi đã trả lời như vậy rồi, cô còn lo sợ điều gì nữa?”

Văn Giới không rõ sao lại nổi nóng, “Cái mồm này của người đúng là thật ghê gớm, không tha cho người ta phải không?”

“Đâu có đâu có, Liêu cô nương nói đùa rồi.”

Văn Giới tức đến ngứa răng, khổ nỗi lúc nói chuyện với Đông Cô, cô ta không sao ăn được.

“Người muốn biết gì?”

“Đương nhiên là hết thấy.”

Văn Giới nói: “Câu chuyện này rất dài.”

Đông Cô đáp: “Đêm dài miên man, thứ nó có, là thời gian để Liêu cô nương nhớ lại.”

hết chương 34

36. Chương 35: La Sát Dao

“Chắc người đã biết, La Hầu từng đi lính.”

“Vâng, cái đó tôi biết.”

“Vậy thì chúng ta nói từ lúc hấn đi lính.....”

Trăng soi vàng vạc, Văn Giới sắp xếp ý nghĩ, bắt đầu chậm rãi nhớ lại.....

“Sáu năm trước, dân Mãn vùng tuyết xâm lăng, triều đình chiêu binh bắt lính, số lượng binh sĩ ở tiền tuyến tăng lên đáng kể, trong đó có La Hầu.” Văn Giới nói, “Nam nhi đi lính vốn không được lên tiền tuyến, La Hầu là ngoại lệ.”

Đông Cô hỏi: “Vì sao ngoại lệ?”

Văn Giới nói: “Có lẽ người biết, nam nhi đi lính thường phải làm những công việc nào?”

Đông Cô lắc đầu, “Cái này thì tôi không biết, chắc là may vá giặt giũ thổi cơm?”

“Nhưng việc đó có.” Văn Giới nhìn Đông Cô, “Chỉ có điều vẫn còn việc khác nữa.”

Về mặt của cô ta khiến người khác tự lự, Đông Cô cũng không ngốc, nghĩ một chút đã hiểu ra ý của cô ta.

“Ý cô là.....”

“Đúng.” Văn Giới nói, “Đàn ông sẽ bị đưa vào làm nô dịch trong quân đội, giúp tướng sĩ giải quyết nhu cầu.” Cô ta thấy sắc mặt Đông Cô không tốt, nói tiếp, “Vì đa số đàn ông trong quân đội không có gia đình, thân phận thấp hèn, cho nên..... theo như lời người nói, đó cũng là điều bất đắc dĩ.”

“Vậy La Hầu.....”

“Ha.” Văn Giới cười một tiếng, “Thời gian eo hẹp nên ta cũng chẳng buồn gạt người nữa. Nói cho người biết, La Hầu hoàn toàn không bị, đây cũng là một ngoại lệ của hắn.”

Nghe đến đây, Đông Cô thở phào trong lòng. Sau đó lại nghi hoặc.

“Liêu cô nương nhắc đến ”ngoại lệ,” rốt cuộc là chỉ điều gì?”

Văn Giới nói: “Người đừng kêu ta Liêu cô nương, nghe kỳ dị quá, gọi ta Văn Giới là được. Nói hắn ngoại lệ, thật ra cũng không hẳn. Người cũng biết bề ngoài của hắn.....”

Giọng của Văn Giới hơi ngập ngừng, Đông Cô nghe ra ý trong đó, không khỏi lấy làm bất mãn, nổi giận. Nàng trừng lớn mắt, “La Hầu thì sao chứ, bề ngoài của La Hầu thế nào? Chàng cao thẳng đẹp đẽ như thế, ý các người là gì?!”

“Được được được.” Văn Giới vội bịt miệng nàng lại, “Người nói nhỏ thôi.”

Đúng là quái nhân đi đôi với quái nhân, cô ta nghĩ thầm, bộ dạng đó của La Hầu cũng chỉ có nhà người ưng.

Đông Cô khó chịu, nói: “Là tôi bị mất bình tĩnh, cô nói tiếp đi.”

“.....Ban đầu lúc còn lựa chọn khác, không ai tìm đến hắn, nhưng về sau những tên đàn ông quanh hắn không ai chịu được đủ thứ dày vò kiểu đó, chết rất nhiều, thế là có người tìm đến La Hầu. La Hầu vốn cũng phải làm nô dịch trong quân đội, nhưng hắn phản kháng.”

“Phản kháng?”

“Đúng vậy.” Văn Giới gật đầu, “Trước đây cũng từng có người phản kháng. Trong quân đội thì không được tùy tiện giết người, nô dịch mà phản kháng thì bị đưa ra chiến trường, lên hàng tiền tuyến. Người phải biết, cơ thể của nam nhi vốn yếu ớt, hơn nữa những người này chưa từng được huấn luyện, lần đầu ra trận đã phải gặp đao súng khói lửa của tiền tuyến, cơ bản sẽ phải chết không chút nghi ngờ.”

“Cho nên, phản kháng thật ra cũng là tội phải chết.”

“Đúng.” Văn Giới đồng ý, “Cho nên mới nói, La Hầu là một trường hợp ngoại lệ. Hắn tiếp tục sống sót trong đội quân luôn phải đánh xáp lá cà trước nhất, suốt hai năm trời, mãi cho đến khi chiến tranh kết thúc.”

“Chàng.....vốn có võ?”

Văn Giới nhìn Đông Cô, chậm rãi lắc đầu.

“Lạ, là lạ ở chỗ trước đây hắn không biết một chút võ nghệ nào.”

“Sao lại có thể được?”

“Ha.” Văn Giới cười cười, “Trên đời này lại có người như vậy đấy. Người có thể nói rằng hắn là một kỳ tài trong thiên hạ, cũng có thể nói đây là thiên phú của hắn, nói sao đi nữa thì hắn vẫn tiếp tục sống sót.”

Đông Cô hỏi: “Làm cách nào mà cô biết trước đây chàng không có võ?”

Văn Giới thông thả giải thích: “Bởi vì ta là một trong những binh lính cũng trong quân doanh tiền tuyến. Lúc hấn mới ra chiến trường, ngay cả đao cũng không cầm chắc tay.”

“Ồ.....”

“Mà ta khác với hấn. Ta ra tiền tuyến, là bởi vì võ nghệ của ta cao cường. Tuy ra tiền tuyến nguy hiểm, nhưng cơ hội lập công nhiều nhất, tiền thưởng cũng nhiều nhất.”

Triều đình có luật, trên chiến trường, lương quân lính được phát theo số đầu giặc.

“Cho nên cô ra tiền tuyến là vì muốn kiếm tiền?”

“Đúng.”

“Tiền tuyến rất nguy hiểm, cô không sợ sao?”

“Ha ha, muốn giết ta, cũng phải có tài cán mới nói chuyện.” Văn Giới vừa cười lên, vẻ cuồng ngạo lộ rõ.

“Võ nghệ của Văn Giới cao cường, Đông Cô kính phục.”

“Đẹp đi.” Văn Giới lườm nàng một cái, “Người kính phục ta sao? Nực cười.”

Đông Cô cũng không muốn nói thêm nhiều, nàng vào lại chủ đề, “Văn Giới quen La Hầu lúc chàng vào doanh quân tiền tuyến sao?”

Văn Giới đáp: “Ban đầu ta chẳng để ý gì đến hấn, bởi lẽ những người đàn ông bị đưa ra tiền tuyến được 1,2 ngày là đã chết hết, ai đi quan tâm đến một kẻ chết.”

Đông Cô hỏi: “Vậy cô quen chàng vào lúc nào?”

“Lần đầu ta chú ý đến hấn là sau khi hấn đã ở trong doanh quân tiền tuyến được 1 tháng.” Văn Giới chậm rãi nhớ lại, “Buổi trưa hôm đó, nhà bếp đưa thức ăn đến, ta chẳng muốn nói chuyện với ai, nên lấy cơm đi ra ngoài ăn. Sau đó ta thấy La Hầu. Hấn ngồi ăn cơm một mình dưới gốc cây cổ thụ, xung quanh không có một ai.”

“Lúc đó ta mới giật mình nhận ra, hấn đã ở tiền tuyến được một tháng, thế mà vẫn còn sống. Chính từ lúc đó trở đi ta mới bắt đầu dần dần để ý đến hấn.”

“Một khi để ý rồi, ta mới phát hiện hấn đúng là một con người thần kỳ, hoặc có thể nói, hấn là một tên điên.”

“Ồ?” Đông Cô hỏi, “Điên thế nào.”

“Có vài lần ta ở trong cùng một đội với hấn, khi giết giặc, mới đầu cách đánh của hấn chưa được linh hoạt cho lắm, rất nhiều lần nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng lần nào lần nấy hấn đều hoá giải được.” Văn Giới nói với Đông Cô, “Ta nhận ra tâm lý của hấn rất ổn, hơn nữa chưa từng sợ hãi. Người phải biết hai điều này không dễ có. Bất kể là ai, có dễ dãi có nghĩ thoáng mấy đi nữa, sau chót vẫn tiếc mạng sống. Nhưng hấn thì không. Hấn bạt mạng, bình tĩnh đánh giết, người khác gặp kiếm thì sẽ tránh, hấn thì sẵn sàng nghênh đón. Hấn làm như tính mạng không đáng một đồng tiền nào, cho nên ta mới nói, hấn là một tên điên, một tên điên rất bình tĩnh.”

Đông Cô lặng lẽ nghe cô ta kể chuyện.

Phải chăng nơi quê nhà không ai trông ngóng chàng, cho nên chàng không có gì níu kéo; phải chăng bị người nhà chối bỏ, cho nên chàng mới không màng chết chóc. Văn Giới nói chàng là một kỳ tài trong thiên hạ, nhưng làm sao cô ta biết được nỗi xót xa trong cái danh xưng đó. Có người bên chàng chia sẻ ngọt bùi, hoặc mình chàng trong hoạ tìm được phúc, rốt cuộc chàng thích con đường nào.

“Từ đó trở đi, ta càng để ý đến hấn hơn. Theo thời gian, số người hấn giết ngày một nhiều hơn, cách đánh cũng ngày một lão luyện. Dần dần chuyện của hấn lan ra ngoài, hấn là người đàn ông duy nhất trong doanh quân tiền tuyến. Có người tặng hấn một biệt hiệu—La Sát Đao.”

La Sát, ác quỷ ăn thịt người.

“La Sát Đao.....”

“Đúng, trong quân doanh khi nói đến hắc, không gọi tên mà gọi hắc là La Sát.”

“Chàng dùng đao?”

“Ừ, ban đầu là đao của quân đội phát cho, hắc không có chọn lựa nào khác. Sau đó hắc lập nhiều chiến công, có thể đổi bất cứ loại binh khí nào, hắc vẫn dùng đao. Trong doanh quân tiền tuyến có một câu nói như thế này: La Sát nhắc đao, quỷ thần dạt hết.”

Nghe đến đây, Đông Cô bỗng quên nỗi lo lắng căng thẳng của tình cảnh, trong lòng vu vơ mang chút tự hào.

“Lợi hại như vậy sao?”

Văn Giới khựng lại, quay đầu nhìn Đông Cô, bĩu môi: “Coi cái mặt tiểu nhân đặc chí của người kia. Chẳng phải bụng dạ của người là Bồ Tát sao. Hơn nữa võ công của La Hầu lợi hại đâu liên quan gì đến người.”

Đông Cô nói: “Sao không liên quan, chàng là chồng của tôi, là người của tôi, cô nói xem có liên quan hay không.”

“Xi.” Văn Giới lơ đãng, tiếp tục kể: “Người có biết, đao của hắc mạnh ở chỗ nào không?”

Đông Cô đáp: “Tôi không biết một chút gì về võ công cả.”

Văn Giới nói ra một từ.

“Đơn giản.”

“Đơn giản?”

Văn Giới đáp: “Phải, đơn giản. Hắc không có bài bản, thậm chí chiêu thức cũng không có bao nhiêu, đao của hắc chỉ mang một mục đích, đó là giết người. Hắc không có sư phụ, nơi hắc học là chiến trường, nơi luyện tập của hắc là những hố chôn xác. Mỗi một chiêu mỗi một thức của hắc vừa đơn giản vừa trực tiếp, chỉ để lấy mạng kẻ khác.”

“Thông thường những người học võ như ta, khi giao đấu với nhau, sẽ dùng vài chiêu thức để thăm dò đối thủ, rồi sau đó mới kết hợp vừa đánh vừa đỡ, tìm cơ hội rồi mới ra sát chiêu. Còn La Hầu thì không như vậy, hắc tuyệt đối sẽ không màng gì đến thăm dò, cầm đao lên là tấn công, đường đao đầu tiên của hắc chính là sát chiêu!”

Văn Giới nhẹ giọng: “Luôn luôn vào những lúc người khác chưa kịp dùng toàn bộ sức tấn công, thì hắc đã hạ sát chiêu, rất nhiều người đều chết dưới nhát đao đầu tiên của hắc.”

Bởi vì không có gì để quan tâm, bởi vì không có gì níu kéo, cho nên đao của chàng mới đơn giản và trực tiếp.

“Hắc đã giúp ta chứng minh được một câu nói—đơn giản nhất, luôn luôn là thứ khủng khiếp nhất.”

Đông Cô im lặng một lúc.

“Sao người không nói gì? Không ngờ tới?”

Đông Cô đáp: “Tôi biết có lẽ chàng đã trải qua một số chuyện, cũng đã từng nghĩ chàng có võ.....Có điều tôi chưa từng nghĩ rằng chàng giỏi đến vậy.”

“Ha.” Văn Giới khẽ cười một tiếng, “Tề Đông Cô, nghĩ về La Hầu một chút, người không cảm thấy hắc lạ sao?”

Đông Cô ngược mắt, “Lạ thế nào?”

“Một người đàn ông mặt mũi xấu xí thân thể tàn tật, bao nhiêu người đều lo tránh, nhưng mà hắc tuy cô độc nhưng không buồn bã, không những vậy còn sống rất tốt. Đàn ông tầm thường mà gặp cảnh như hắc thì đã đi chết sớm đầu thai sớm, nào có ai như hắc.” Văn Giới nói rõ từng chữ một, “Người thật sự cảm thấy một người đàn ông tầm thường có thể nghĩ thoáng được như hắc sao?”

Đông Cô im lặng.

Ban đầu đúng là nàng có cảm thấy hơi lạ, nhưng sống lâu ngày bên chàng, nàng đã dần dần quên bớt đi những điều đó. Bây giờ Văn Giới nhắc, khiến nàng nhớ lại thêm một lần nữa. Có lẽ lúc đầu, điều thu hút nàng, chính là tính tình trầm lắng của chàng.

“Văn Giới, cô nói cho tôi nghe nhiều như vậy, không phải chỉ là muốn cho tôi biết võ nghệ của chàng tốt đến cỡ nào đúng không?”

“Đương nhiên không phải.” Văn Giới đáp, “Ta muốn nói cho người biết điều này trước, sau đó mới có thể kể phần tiếp theo. Đây là ngọn nguồn của tất cả những gì xảy ra với hần.”

“Sau khi chiến tranh kết thúc, vốn là mọi người như ta đều quay về quê mình, nhưng có một hôm, có người đến tìm ta, kêu ta đi gặp một nhân vật.”

Đồng Cô hỏi: “Nhân vật là nhân vật thể nào, chỉ một mình cô bị kêu đi thôi à?”

Văn Giới lắc đầu, “Không, có tổng cộng 10 người cùng đi.”

“Trong số đó có La Hần. Chính vào quãng thời gian đó ta mới bắt đầu chân chính quen biết hần. Trước đây tuy cùng ở trong doanh quân tiền tuyến, nhưng chưa từng giao lưu, chưa từng nói với nhau một câu nào.”

Đồng Cô nghĩ thầm, có lẽ đây chính là mở đầu của hết mọi chuyện. Nàng hỏi: “Đây là ai cho gọi cô và chàng, chắc chức vị không nhỏ đúng không?”

“Là thống soái đương thời của quân đội, Viên Kế Nghiệp.” Văn Giới nghĩ một chút, bổ sung thêm, “Cũng là chiến tướng hàng đầu của An Nam Vương hiện nay, An Thích Phương.”

“Nhưng mà cũng chỉ là trong quá khứ, bởi vì Viên Kế Nghiệp đã chết.”

“Đã chết?”

“Đúng vậy, điều này chúng ta nói sau, để nói về đêm hôm ấy trước đã—”

Dòng hồi ức như cơn thủy triều dâng lên trong trí nhớ, Văn Giới không khỏi chìm đắm trong nó.

Đêm ấy, cô ta theo người dẫn đường, vào một doanh trướng. Phía ngoài doanh trướng có ba người đứng gác, nhưng cô ta cảm thấy ai trong ba người này cũng đều là cao thủ có thể lấy 1 địch 10. Cô ta hiểu ra rằng sự tình không tầm thường chút nào, thế nên ra sức tập trung ứng phó.

Vào đến bên trong, đã có 6 người khác đang ở đó. Trong 6 người này, có kẻ cô ta biết mặt, cũng có kẻ cô ta không biết mặt. Chính vào lúc đó, cô ta trông thấy La Hần. Hần lặng lẽ đứng một bên, mặc võ phục bó thân, trông còn cao lớn vạm vỡ hơn cả phụ nữ. Bội đao của tất cả mọi người đều đã bị tịch thu, điều này cũng dễ hiểu, bởi vì Văn Giới đã nhận ra, nơi này là doanh trướng của thống soái.

Trong doanh trướng lặng ngắt, tuy có quen biết nhau, nhưng không ai dám lên tiếng. Sau đó, có thêm ba người nữa lục đục vào, tính cả cô ta, có cả thảy 10 người ở đó. Chín nữ, chỉ mình La Hần là nam. Sau đó nữa, Viên Kế Nghiệp bước vào.

Đây là lần đầu Văn Giới tiếp xúc với Viên Kế Nghiệp ở khoảng cách gần như vậy. Ngoài 40, vóc dáng cao thẳng tắp, mày kiếm mắt sáng như sao, cả người toát bầu khí chính nghĩa.

“Cung nghênh tướng quân.” 10 người đồng loạt quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Giọng nói của Viên Kế Nghiệp hồn hậu mạnh mẽ, ẩn chứa sức mạnh ngông cuồng, Văn Giới âm thầm giật mình.

“Hôm nay cho gọi các vị tráng sĩ tới đây giữa đêm, là vì có một chuyện muốn nói với các vị.”

Viên Kế Nghiệp đi thẳng vào chủ đề.

“Các vị có muốn lưu lại bên ta không?”

Viên Kế Nghiệp vừa nói ra lời ấy, mười người có mặt đều sửng sốt.

“Chiến tranh kết thúc, nhưng thế giới vẫn không bao giờ hoà bình. Tháo bỏ chức danh tướng quân, đêm nay ta chỉ dùng thân phận của cá nhân, thu binh nạp hiền, ý của các vị ra sao?”

Tướng quân lời ngay ý thẳng, Văn Giới liền hiểu mọi chuyện.

Viên Kế Nghiệp đang muốn thu nạp bọn họ làm thuộc hạ.

“Ta cho các ngươi thời gian để suy nghĩ, ba ngày sau hẵng quyết định, nếu như không muốn, tuyệt đối không ép. Trong ba ngày, nếu ai có bất kỳ câu hỏi gì, đều có thể hỏi Diệp Mẫn.”

Diệp Mẫn là đặc vệ bên mình của Viên Kế Nghiệp, bình thường rất hay theo Viên Kế Nghiệp đi thị sát trong quân đội, cũng hay đến doanh quân tiền tuyến để truyền mệnh lệnh, vì thế Văn Giới biết cô ta.

Viên Kế Nghiệp vào trong doanh trường chỉ nói bao nhiêu đó câu, rồi cho mọi người giải tán. Mọi người đều là những kẻ đã leo ra từ biển máu và núi xác, nên nói chuyện không cần phải vòng vo chi nhiều, phong cách làm việc này của Viên Kế Nghiệp khiến Văn Giới rất tán thưởng. Ra khỏi doanh trường, cô ta đi về phía doanh trại của quân tiền tuyến. La Hầu đi phía trước. Văn Giới nhìn theo bóng lưng cao lớn lạng lẽ của hắn, bỗng lên tiếng hỏi một câu—

“Ngươi sẽ ở lại sao?”

Đó là câu đầu tiên Liêu Văn Giới nói với La Hầu.

hết chương 35

37. Chương 36: Vì Đơn Giản, Nên Đáng Sợ

La Hầu xoay người, đôi mắt đen thẳm nhìn cô ta.

“Ồ.”

Chỉ một chữ đó, nói xong hắn đi mất.

Ha, Văn Giới nhìn theo bóng hắn xa dần, cả một con người hắn như hoà vào với bóng đêm tăm tối, toàn thân đầy sát khí, y chang như cái biệt hiệu La Sát người ta vẫn dùng để mô tả hắn trong quân doanh. Cô ta thầm cười trong lòng, một gã đàn ông thú vị.

Văn Giới đương nhiên cũng muốn ở lại, cô ta suy nghĩ rất đơn giản, dù sao cô ta cũng đơn thân độc mã, sư phụ đã sớm quy tiên, cô ta quay về quê cũng chẳng có gì làm. Hơn nữa cô ta cần phải kiếm tiền để nuôi thân, cày cấy tuy làm được đấy, nhưng không phải nghề cô ta thích, giết người vẫn sướng hơn. Lúc sư phụ còn sống, đã ra sức dạy võ cho cô ta, nhưng đồng thời cũng dạy cô ta không được dùng võ phạm tội. Tuy cô ta không nghe vào tai được mấy câu, nhưng dầu sao đấy cũng là lời dặn dò của sư phụ lúc lâm chung, cô ta đành tuân thủ. Không làm cho tư nhân được, chỉ còn mỗi nước đi giết người cho chính phủ. Hồi đó đi lính cũng chính vì lý do này.

Ba ngày sau, cô ta quay trở lại doanh trường của Viên Kế Nghiệp. Mười người đều có mặt. Cũng phải, Văn Giới nghĩ bụng, đây như một cơ hội rất tốt để thăng tiến chức vụ một cách dễ dàng, ai lại đi để phí bao giờ.

“Mọi người đều theo thống soái hết sao?” Đông Cô hỏi.

“Đúng vậy, đều theo hết.” Văn Giới đáp, “Bắt đầu từ đó, mười người bọn ta đều rút tên ra khỏi quân đội, gia nhập toán cận vệ của Viên Kế Nghiệp. Ngoài thống soái và Diệp Mẫn ra, không ai biết đến bọn ta.”

“Nghe có vẻ rất thần bí”

“Ha.” Văn Giới nói một cách hờ hững, “Rất nhiều chuyện nhìn vào có vẻ thần bí, nhưng làm người trong cuộc mới phát hiện, thật ra chẳng có gì cả.”

Đông Cô hỏi: “Toán cận vệ này đã thay thống soái làm những gì?”

“Giết người.”

“Chỉ giết người mà thôi?”

“Cái đó thì không phải.” Văn Giới đáp, “Còn có một số việc khác, ví dụ như đi lấy đồ vật, hoặc là đi cứu người.”

“Cứ như vậy mãi?”

“Nếu cứ như vậy mãi thì lấy đâu ra chỗ cho những sự việc sau đó phát sinh.” Văn Giới tiếp tục nhớ lại.....

Mười người bọn họ đều leo ra từ đồng xác người chồng chết, ai nấy đều võ nghệ cao cường, làm nhiệm vụ giết người rất tự nhiên, đôi khi sẽ trộm đồ hoặc điều tra sự kiện, cũng đều thuận lợi hoàn thành hết thảy. Viên Kế Nghiệp rất lỏng lẻo trong việc kiểm soát bọn họ, 10 người đều rất tự do, trừ lúc làm nhiệm vụ ra, tất cả mọi thời gian còn lại họ có thể tự lo liệu. Hơn nữa Viên Kế Nghiệp rất hào sảng, chưa từng keo kiệt khi ban thưởng tiền tài, Văn Giới và những người khác có vẻ rất hài lòng với cuộc sống như vậy. Chỉ đó thôi, con người của Văn Giới, trời sinh không thuộc loại thích ngồi yên. Theo thời gian trôi, nhiệm vụ hoàn thành ngày một nhiều lên, dần dần cô ta cũng phát hiện một số điểm lạ. Ví dụ như những việc Viên Kế Nghiệp giao cho bọn họ, trông thì có vẻ độc lập, không liên quan gì đến nhau, nhưng làm lâu rồi, Văn Giới liền nhận ra chút móc nối liên kết.

Những người sinh sống bằng nghề như của cô ta, trời sinh ra đã có trực giác hơn người, Văn Giới cũng thế. Đã nhận ra được những điểm lạ, sao cô ta lại có thể khoan tay ngồi yên nhìn. Thời gian sau đó, cô ta lưu ý đến mỗi hành động, mỗi một người phải giết, mỗi một người phải cứu. Trong nhóm 10 người đó, cô ta thông minh nhất, khôn khéo nhất, Viên Kế Nghiệp vừa ý với cô ta, mỗi lần hành động cơ bản thường để cô ta làm thủ lĩnh. Cho nên có một số việc càng dễ tiện cho cô ta tìm hiểu hơn, ví dụ như được tiếp xúc trực tiếp với những vật Viên Kế Nghiệp cần họ lấy trộm về. Cứ như thế, sự việc dần dần hé lộ manh mối.

Viên Kế Nghiệp đang tìm cách thanh toán một người.

“Không phải là nữ đế chứ hả.” Đông Cô lạnh toát người, “Cô đừng dọa tôi chứ.”

Văn Giới nhìn nàng như quái vật, “Thế mà cũng dám nghĩ.....”

Đông Cô vỗ vỗ lồng ngực, “Không phải thì tốt, không phải thì tốt.” Gì chứ đừng ra một màn mưu phản, gánh tội tru di cử tộc là nàng khỏi nghĩ ra cách gì cứu chữa luôn.

“Người khoan mừng vội, tuy không phải là nữ đế, nhưng cũng đâu đó.” Văn Giới hất cho nàng một gáo nước lạnh. “Người Viên Kế Nghiệp muốn thanh toán là thừa tướng của triều đình, Lã Khâu Niên.”

“Lã Khâu Niên?” Người này Đông Cô cũng đã từng nghe qua, bà ta quá nổi danh, là đại thần tối cao, quyền thế ngất trời, hơn nữa, người con trai lớn của bà ta chính là đế hậu hiện giờ, cho nên nếu nói về vai vế, thì bà ta còn là mẹ chồng của nữ đế, thật sự là chỉ dưới 1 người nhưng trên vạn người.

“Người cũng biết bà ta?”

“Chức quan to như vậy, ai không biết.”

“Hừ.” Văn Giới hừ lạnh một tiếng, “Chức vị lớn nhưng không có nghĩa là làm tốt nhiệm vụ.”

“Ồ? Văn Giới nói vậy có ý gì?”

Văn Giới đáp: “Người này làm việc rất ngạo mạn, lợi dụng tuổi tác của nữ đế còn non trẻ, âm thầm lôi kéo bè phái phát triển thế lực trong triều đình, lấy quyền làm việc tư, tham những thu lợi cho bản thân. Nếu có ai hạch hỏi liền bị bà ta lập âm mưu sát hại.”

“Ồ? Chiếu theo lời cô thì người này chắc là một con sâu của triều đình.”

“Nào chỉ là sâu, rắn rết cũng không nói quá mà. Lúc còn làm việc cho Viên Kế Nghiệp, ta đã điều tra nhiều lần, người này thủ đoạn rất độc ác, ngay đến một kẻ ngày ngày liếm máu trên lưỡi đao như ta mà cũng thấy rợn người.”

Đông Cô chau mày, nghĩ ngợi một chút: “Vừa rồi cô nói, Viên Kế Nghiệp muốn thanh toán người đó. Nếu như Lã Khâu Niên thật sự gian trá âm hiểm như cô kể, vậy chẳng phải rất nguy hiểm đối với nhóm cận vệ sao?”

“Đương nhiên, có điều lúc mới bắt đầu, nguy hiểm chưa lộ đầu ra.” Văn Giới nói, “Trước khi kể tiếp, ta cần phải nhắc đến một người.”

“Ai?”

“Lã bộ thượng thư Viên Kế Sơn.”

“Viên Kế Sơn.....” Đông Cô chưa từng nghe qua cái tên này, “Người này có quan hệ như thế nào với Viên Kế Nghiệp?”

“Bà là chị của Viên Kế Nghiệp.”

“Vậy Viên Kế Nghiệp điều tra Lã Khâu Niên, có phải là cũng liên quan đến chị mình?”

“Chính là bọn họ hợp lực.” Văn Giới nói, “Hai người họ một văn một võ, một trong triều đình, một trong quân doanh. Hỗ trợ lẫn nhau, cạnh chừng cho nhau, cùng thu thập chứng cứ phạm tội tham nhũng của Lã Khâu Niên.”

Đông Cô than: “Hai người này không sợ cường quyền, dám ưỡn ngực bảo vệ chính nghĩa, đúng là quan thần gương mẫu.”

“Chứ sao.” Văn Giới cũng không khỏi tán đồng, “Nếu không ngăn chặn, chỉ cần 5 năm là triều đình thành người một nhà mà thôi. Bao nhiêu năm qua không ít người muốn lật đổ Lã Khâu Niên, nhưng đáng tiếc không lấy được chứng cứ, cứ đứng ra là bị bà ta lần lượt giải quyết.” Nói đến đây, Văn Giới khê thở dài, “Việc hai chị em nhà họ Viên làm, có thể nói đây là lần đến gần đích thành công nhất.”

“Ồ?”

Đông Cô nghe ra được ý trong đó, “Ý của Văn Giới là..... Đã thất bại?”

Văn Giới gật đầu.

“Viên Kế Sơn ngoài mặt thì giả bộ thân thiện với Lã Khâu Niên, đánh tan mọi nghi ngờ, trong khi đó âm thầm lén thu thập chứng cứ kết tội bà ta. Có Viên Kế Nghiệp giúp đỡ, sau hai năm ròng rã, nhân chứng tang chứng đều có cả.”

“Ồi.” Văn Giới nói đầy bất lực, “Vốn là thành công tới nơi rồi, thế mà đến lúc cuối lại mất hết chỉ vì một thiếu sót.”

“Sao lại có thể.....”

“Trong chần có rận.”

“Có người phản bội?”

“Ừ. Kẻ đó sẽ nhắc tới sau, ả chính là đầu mối của cơn đau đầu hiện giờ của ta.” Văn Giới xoay câu chuyện, “Chỉ có điều hiện giờ khoan nói đến chuyện của ả.”

“Nói về Lã Khâu Niên đi, lúc bà ta hay tin thì đương nhiên không cam tâm để yên, chỉ là bà ta rất kiên nhẫn, hoàn toàn không ra tay ngay lập tức, mà đợi thời cơ tới, tính thu lưới cùng một lúc.”

Âm hiểm ngoan độc, lại có thể biết kiềm nén, người này càng đáng sợ hơn.

Văn Giới nói tiếp: “Bà ta mất hết nửa năm để ra kế hoạch, mà sau đó lúc có chiến tranh với vùng tuyết, cuối cùng đã cho bà ta cơ hội, án một cái tội lên đầu chị em Viên thị.”

Đông Cô hỏi: “Cô nói bà ta đợi có chiến tranh với vùng tuyết, chẳng lẽ lại là tội.....”

Tuy tâm trạng của Văn Giới đang nặng nề, vẫn không khỏi cảm thán về trí thông minh của Đông Cô.

“Đúng, chính là tội thông đồng với giặc phản quốc..”

“Ồi.....”

Văn Giới cũng không phải là người trung thành gì lắm, nhưng mỗi lần nghĩ đến Viên Kế Nghiệp, người tướng quân đương triều đây chính nghĩa luôn bảo vệ với nước nhà, sau chót lại rơi vào một kết cục như vậy,

mang tội danh phản quốc ngậm căm hờn mà chết đi, trong lòng cô ta không khỏi lại bắt đầu căm hận Lã Khâu Nhiên.

“Vậy còn nhóm các cô.....”

Văn Giới đáp: “Sau khi thất bại, Viên Kế Sơn biết mình khó bảo toàn tính mạng, liền tìm cách bảo vệ chứng cứ cho thật tốt để giao cho người khác dâng lên cho nữ đế. Bà ấy đã đặt tất cả mọi thứ vào một chiếc hộp gỗ, rồi ra lệnh cho thân tín vượt ra ngoài cầu cứu. Lúc đó Viên Kế Nghiệp ra lệnh cho bọn ta đi tiếp ứng những người đó, và lấy chiếc hộp.”

“Ồ, không phải Viên Kế Nghiệp cũng bị phán tử tội sao?”

Văn Giới nói: “Đấy cũng là chỗ khôn ngoan của Lã Khâu Nhiên. Mụ ta đã âm thầm dùng thủ đoạn, khiến cho Viên Kế Sơn bị gánh tội danh trước. Mụ ta biết rằng Viên Kế Sơn nhất định sẽ đưa chứng cứ đến chỗ em gái của mình, rồi mụ ta đặt mai phục dọc đường, định đoạt lấy nó.”

“Đúng là tính toán đâu ra đó hết.”

“Đương nhiên.” Văn Giới cười lạnh, “Là chuyện dễ mất đầu như chơi, tất nhiên phải tính toán đâu ra đó.”

Đông Cô hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

Văn Giới thở dài.

“Lúc bọn ta đến tiếp ứng, gặp ngay hai bên đang còn chém giết nhau.”

“Đấy không phải là vừa hay sao, các cô có thể tham gia vào trận đánh.”

“Phải.” Văn Giới đồng ý, “Chỉ có điều lúc tới nơi, họ đã đánh được một lúc. Bên của Viên Kế Sơn bị thân cô thể yếu nên chiếc hộp đã bị đoạt mất, cho nên bọn ta ra sức đuổi theo.”

“Lã Khâu Nhiên biết lần này rất quan trọng, phái toàn bộ cao thủ trong phủ ra cho bằng hết, tuy bọn ta tới tiếp ứng, nhưng vẫn không ngờ lại có nhiều người đến vậy.” Văn Giới nhớ đến thảm trạng ngày hôm đó, không khỏi chau mày, “Đánh đến sau chót, đã là đêm khuya. Cả hai bên đều chịu thiệt hại thảm thiết.”

“Mà đúng lúc đó, ông trời không chơi đẹp, còn đổ mưa lớn. Mọi người đang ở đường núi, nước mưa tạo môi trường vô cùng bất lợi cho cuộc chiến, nhưng hai bên vẫn gắng cầm cự.”

“Sau đó nữa, phe bọn ta chỉ còn lại 3 người: ta, La Hầu, và một người đồng đội cũng từ doanh quân tiền tuyến ngày trước. Đối phương còn 4 người. Trong lúc đánh hăng say, không ai để ý đến thay đổi của môi trường xung quanh.”

Nói một hồi, tay của Văn Giới không khỏi áp lên chỗ dưới xương sườn.

“Nước mưa làm cho đất đá trên núi bị lở, sau khi ta để ý thấy, liền vội vàng tránh, nhưng không tránh được hẳn. Khi đó xương sườn của ta bị đá lở đập gãy, gây thương tích trong nội tạng, hành động bị ảnh hưởng.”

“À.....” Đông Cô giống như đã đoán ra được, “Vậy La Hầu.....”

“Đúng, La Hầu cũng không tránh kịp, chân hắn bị một tảng đá lớn đè lên.”

Đông Cô đã đoán trước được, nhưng khi chính tai nàng nghe cô ta nói, trong lòng vẫn đau nhói. “Chân của chàng bị thương là vì thế, sau đó vì bị thương mà phải chặt sao.....”

“Ha, cái gì mà bị thương sau đó bị chặt, là tự tay hắn chặt đứt.”

“Cái gì?!” Cho dù Đông Cô có là người bình tĩnh cách mấy đi nữa, nghe đến lời này, cũng không khỏi buột miệng la lớn.

Văn Giới vội vàng bịt miệng nàng lại, lặng lẽ nghe ngóng, xác định không có ai đến, mới buông tay xuống. Cô ta thì thào, “La cái gì! Sợ người khác không biết ta đang ở đây phải không?!”

Đông Cô cũng tự thấy cú la vừa rồi của mình quá ồn.

“Xin lỗi xin lỗi, lúc đó tôi rối quá cho nên.....”

“Thôi quên đi, ta cũng hiểu cảm giác của người.” Văn Giới nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, ngoài song nhuộm ánh sáng bàng bạc mơ hồ của trăng.

“Đừng nói mình người, lúc đó ta trông thấy, cũng bị hấn dọa hết hồn.”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Văn Giới đáp: “Lúc đó, hiện trường có 7 người thì hết 4 người bị chôn vùi dưới bùn đất.”

Đông Cô: “Tức là đối phương cũng có 1 người thoát được.”

“Đúng vậy, hơn nữa số của ả còn may mắn hơn, bởi vì ả không bị thương.” Văn Giới nói, “Tình cảnh lúc đó thật sự vô cùng nguy hiểm, hộp gỗ đã bị rút đến bên bờ vực thẳm, có vẻ như sắp sửa rơi xuống dưới. Bởi vì cả ta lẫn La Hầu lúc đó đều đang gặp khó khăn di chuyển, cho nên ả ta quyết định giữ cái hộp cho chắc trước đã, rồi sẽ quay lại giết sau.”

“Lúc đó ta đã cảm thấy không còn hy vọng sống sót gì nữa, nào ngờ vừa quay đầu thấy La Hầu cứ vậy mà tự giờ đao chặt đứt chân mình. Khi đó tình cảnh có thể nói là rất nhiều chuyện xảy ra trong chớp nhoáng. ả đàn bà kia xoay người để lấy hộp gỗ về, La Hầu mất chân, không đứng được nữa, liền buông đao, lượm một chiếc chủy thủ dưới đất lên, dùng toàn bộ sức lực trong tay, lấy mạng của ả.”

“Từ lúc hấn chặt đứt chân, đến lúc ả đàn bà ngã xuống, thật sự chỉ trong vòng vài cái chớp mắt. Ta còn chưa kịp phản ứng, hết thấy đã kết thúc.”

Tim của Đông Cô đập thành thành, tay lạnh như băng.

“Chân của chàng thế mà lại là.....”

Văn Giới đến bây giờ vẫn còn thấy sợ, “Người không biết đâu, lúc hấn vung đao lên hoàn toàn không chút do dự, thậm chí có thể nói chẳng mang chút cảm xúc gì trên mặt cả.”

Khi đó, Văn Giới trở mắt nhìn toàn bộ quá trình, đó là lần đầu tiên cô ta nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với La Hầu. Trong bóng đêm hoang lạnh, La Hầu như một con ác quỷ bò lên từ dưới địa ngục, khắp thân máu me, nhưng lại bình tĩnh lạnh căm.

Hấn chặt chân mà làm như chỉ đang uống nước ăn cơm vậy thôi.

Mục đích của hấn vô cùng trực tiếp: lấy chiếc hộp về, sau đó sống sót.

“La Hầu thật sự là một con người rất đơn giản. Vì đơn giản, cho nên ít thay đổi, có thể chân chính thực hiện được điều hấn muốn làm.”

Bởi vì đơn giản, cho nên đáng sợ.

hết chương 36

38. Chương 37: Điều Bất Đặc Dĩ

Cả hai chìm trong suy tư, không ai nói gì, căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

Từ xưa đến nay lời nói vốn không vì ngắn gọn mà mất đi ý nghĩa. Có nhiều lúc, chỉ một câu có thể khái quát rất nhiều điều. Tuy nghe chỉ trong một hơi, nhưng đối với người trong câu chuyện, thì luôn luôn là những tranh đấu và giằng co của cả một đời.

Bèo dạt mây trôi, bốn ba lưu lãng, tuy đã phải trải qua muôn vàn trắc trở, cuối cùng đã gặp được nhau.

Đông Cô nhớ lại lúc nàng gặp rồi quen biết La Hầu, chỉ cảm thấy, đây chính là ý trời. Đời La Hầu đầy biến cố, không theo lẽ thường; bản thân nàng cũng lưu lạc thế giới xa lạ, không người thân không nhà cửa. Họ có thể sống yên bình như hiện nay, là phải cảm ơn trời.

“Cuối cùng cô và chàng làm sao sống sót được.”

“Trải qua phen đó, ta triệt để cắt đứt ý tưởng tiếp tục làm công việc loại đó.” Văn Giới nói, “Một đời này của ta giết người vậy đủ rồi, cứu người như vậy cũng đủ rồi.”

Đông Cô hỏi: “Thế còn La Hầu thì sao?”

Văn Giới đáp: “Ta đưa chiếc hộp cho hấn. Đã quyết định không làm công việc đó nữa, vậy thì chiếc hộp đó chính là một mối hoạ, giữ trong tay sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện.”

Đông Cô hỏi: “Cô rời đi ngay luôn sao?”

“Ha, làm gì có.” Văn Giới đáp, “Bị thương nặng như thế, làm sao có thể rời đi ngay được. Ta cùng hấn trốn trong núi một tháng trời, vừa dưỡng thương vừa nghe ngóng tình hình.”

“Một tháng đó đối với phe bọn ta, là bãi bể nương dâu, Viên Kế Sơn Viên Kế Nghiệp nối đuôi nhau bị Lã Khâu Niên gán tội rồi sát hại, bộ hạ cũ trong quân doanh của Viên Kế Nghiệp cũng rời đi, hoặc bị thay. Diệp Mẫn cũng bật tầm không vết tích, ta không sao liên lạc được với cô ta.” Văn Giới cười khổ, “Chắc cũng là ý trời, từ bé ta đã mang đao kiếm bên mình, một đời giết người đếm không xuể, nhưng thật sự phải đối mặt với sống còn thì chỉ có một lần. Khi đó ta phát hiện, bản thân không dám chết, cũng không muốn chết.”

Đông Cô nói: “Đời người ai cũng chỉ sống được có một lần, sợ mất mạng là điều rất bình thường.”

Văn Giới nhìn Đông Cô, “Không ngờ lại có lúc người đi an ủi ta.”

Đông Cô: “Tôi chỉ nói sự thật.”

Văn Giới nói tiếp: “Lúc đó, ta đã quyết định rời đi. May sao trước đây lúc Viên Kế Nghiệp thuê bọn ta, vì để giữ bí mật, ngoài thống soái và Diệp Mẫn ra, không ai biết đến bọn ta. Còn những ai đã thấy mặt bọn ta trong lúc thi hành nhiệm vụ thì đã chết hết rồi.”

“Khi đó ta nói với La Hầu, ta muốn rời đi. Ta nói cho hấn biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, không còn cách nào cứu vãn được nữa, hấn cũng đồng ý với suy nghĩ của ta. Ta hỏi hấn định làm gì sau này, hấn nói sẽ quay về nhà, nhưng trước đó sẽ xử lý cái hộp cho xong đã, chết bao nhiêu đó người, không thể cứ để nó vậy rồi thôi.”

Đông Cô hỏi: “Chàng muốn làm thế nào?”

Văn Giới đáp: “Với cái đầu của hấn thì còn thế nào nữa, giao cho người khác chứ sao.”

Đông Cô: “Nhưng chị em Viên gia đã chết hết rồi, trong triều còn có người chịu nhận củ khoai lang nóng này nữa sao?”

“Có.” Văn Giới nhìn vào mắt Đông Cô, “Có một người, địa vị và quyền lực hoàn toàn không kém Lã Khâu Niên, hơn nữa là người của chính nghĩa, làm quan nhưng thanh liêm, cũng cực kỳ căm ghét Lã Khâu Niên.”

“Ai?”

“An Nam Vương.”

Cô ta vừa nói xong, Đông Cô liền thấy choáng. Sự việc phức tạp vượt xa mức tưởng tượng của nàng.

“An Nam Vương?”

“Đúng.” Văn Giới gật đầu, “Kể cũng lạ, cái chức vị An Nam Vương đó, xưa nay toàn là người chính trực ngay thẳng. An Thích Phương đang tại chức cũng như vậy, đương nhiên bà không ưa Lã Khâu Niên, trong tay bà nắm binh quyền, cai quản biên phòng phía bắc, thế lực không nhỏ, cũng là một mục tiêu chọc Lã Khâu Niên ngứa răng.”

Đông Cô hỏi: “Ý của cô là.....La Hầu đã giao chiếc hộp cho An Nam Vương?”

Lần này, mặt của Văn Giới hiện lên một vẻ bất lực.

“Theo kế hoạch thì là vậy.”

Đông Cô nghe ra giọng điệu khác lạ, “Ý cô là..... đã xảy ra biến cố?”

Văn Giới đáp: “Lúc đó ta thật sự không muốn dính dáng gì đến chuyện này nữa, nên để lại hộp cho La Hầu, kêu hắn tự xử lý. Bọn ta thương lượng với nhau là sẽ đưa chiếc hộp đó đến phủ của An Nam Vương, ta vốn nghĩ đấy là một nhiệm vụ rất đơn giản, tuy La Hầu đã tàn phế, nhưng làm việc này cũng không phải không được.”

“Kết quả ta ra đi được mấy tháng trời, chẳng nghe thấy trong triều có biến đổi gì cả. Lúc đó sức khỏe của ta đã hoàn toàn khôi phục, ta chọn một ngày, đột nhập vào trong phủ của An Nam Vương, thấy trong phủ không một dấu vết. Sau đó ta lại tới phủ của thừa tướng, cũng không chút động tĩnh, lúc đó ta mới phát giác ra chuyện này hơi lạ.”

Đông Cô hỏi: “Cô đi tìm La Hầu sao?”

Văn Giới gật đầu, “Đương nhiên, một người như ta thì làm sao để yên được. Bởi vì lúc ta làm thủ hạ của Viên Kế Nghiệp, thì cũng coi như một thủ lĩnh, cho nên cũng hiểu khá rõ hoàn cảnh của từng thành viên.”

Nói đến đây, Văn Giới như nhớ ra gì, không khỏi mỉm cười.

“Người biết không, nói đến điểm này, vẫn có một chuyện thú vị.”

Đông Cô: “Hồi hộp chịu hết nổi rồi mà còn có chuyện gì thú vị nữa.”

“Tất nhiên có, hơn nữa lại là chuyện thú vị về La Hầu.” Văn Giới nói tiếp, “Hồi xưa Viên Kế Nghiệp đã bảo ta đi tìm hiểu thêm về tất cả mọi người, ta cũng tuân lệnh, đi hỏi qua mỗi người 1 lần. Tuy nhiên nói thật ra thì loại người như bọn ta, ai lại chịu để lộ hết gốc gác của bản thân, nói cho người khác biết hết thấy về tình cảnh gia đình mình.”

“.....”

“Nhìn vẻ mặt người vậy là chắc đoán biết rồi chứ gì.” Văn Giới nhếch mép cười, nói một cách châm biếm, “Chỉ có mỗi tên gốc của nhà người, hỏi gì đáp nấy, ha ha ha.”

Mặt Đông Cô hơi đỏ lên, biện giải: “Tâm tính của La Hầu thẳng thắn chứ gì mà gốc.”

“Gốc hay không tự bản thân người biết.” Văn Giới không tranh luận thêm với nàng, “Để kể tiếp, ta vốn chỉ muốn thử một chút, kết quả đi xong thật sự tìm được nhà của La Hầu. Chỉ có điều cuộc sống của hắn rất cực khổ.....”

Nhớ đến lúc mới quen La Hầu, ánh mắt và những lời bàn tán của người xung quanh, Đông Cô cũng không khỏi cảm thấy buồn buồn.

Văn Giới nói: “Không nói chuyện đó nữa, nói chuyện sau khi ta tìm ra hắn đi. Ta hỏi hắn chuyện liên quan đến chiếc hộp gỗ kia, hắn không hề chối cãi bản thân đã không đưa chiếc hộp đến phủ An Nam Vương.”

“Ta hỏi hắn vì sao không đưa tới, hắn nhất định không đáp.”

Đông Cô thắc mắc: “Chàng không trả lời cô à? Vậy chiếc hộp đó cất ở đâu, chàng có nói không?”

Văn Giới lắc đầu, “Trừ việc thừa nhận bản thân chưa đưa đồ, còn lại là hắn nhất định không nói gì cả. Ta quen hắn lâu năm như thế, đương nhiên cũng biết tính tình của hắn, ta biết chắc chắn sẽ không hỏi được gì từ miệng hắn, nên ta rời đi.”

Đông Cô hỏi: “Cô cứ thế mà bỏ đi sao? Con người cô làm sao có thể dễ yên.”

“Ha ha.” Văn Giới cười rộ lên, “Tất nhiên không thể dễ vậy rồi thôi, một người giống ta làm sao có thể buông tay không quan tâm.”

“Hắn không đưa hộp, chắc chắn là có lý do nào đó. Lúc đó thương thế của ta đã tốt lên nhiều, mở một sòng bạc trong nhà, nhưng bình thường cuộc sống quá nhàm chán, ta bị rảnh rỗi đến nỗi ngứa ngáy khắp người, thế là nhúng tay vào điều tra chuyện này.”

Đông Cô hỏi: “Chắc là cô đã điều tra ra kết quả rồi.”

“Đương nhiên.” Văn Giới đáp, “Thật ra chuyện đó tra không khó, bởi vì đã sớm biết rõ hoàn cảnh gia đình của La Hầu, cho nên ta chỉ mất 1 tháng đã tra rõ nguyên nhân.”

Đông Cô hỏi: “Nguyên nhân ra sao?”

Ngón tay của Văn Giới gõ nhịp nhẹ nhàng lên bàn.

“Nhà hắn quá nghèo, giữ lại chiếc hộp để uy hiếp Lã Khâu Niên đưa tiền cho hắn.”

“Khụ.....”

Đông Cô suýt sặc, nàng nhìn Văn Giới đầy bất đắc dĩ, “Đừng đùa nữa được không?”

Văn Giới nói: “Cái gì mà đùa, hắn có khuyết tật, vốn đã sống rất chật vật, dùng cái hộp đó để đổi lấy chút tiền sao không được chứ.”

Đông Cô thở dài, “Văn Giới, tôi đang rất sốt ruột, muốn nói đùa sau này cô muốn thế nào tôi cũng sẽ ngồi nghe cô, bây giờ nói chuyện nghiêm túc trước đã được không?”

Văn Giới bĩu môi, Đông Cô quen biết La Hầu mới bao lâu mà đã hiểu La Hầu như đến tận xương tủy, nhận ra điều này không hiểu sao khiến cho cô ta cảm thấy khó chịu.

“Coi như người đoán đúng.” Văn Giới nói, “Không liên quan đến tiền.”

Đông Cô nói: “Không liên quan đến tiền, thế thì liên quan đến tình vậy?”

Văn Giới nhướn mày, “Người đúng là đoán đâu đúng đó, thật sự có liên quan đến tình.”

Cho dù bản thân đã đoán đúng, Đông Cô không hề cảm thấy vui vẻ. Một chữ “tình” này khiến lòng nàng bất an. Văn Giới nhìn Đông Cô lẳng lặng không nói một lời, suy nghĩ một chút, hiểu ra Đông Cô đã hiểu lầm. Hiếm lắm mới làm khó được Đông Cô, Văn Giới lấy làm vui vẻ. Lại nhìn Đông Cô lần nữa, vẻ mặt của nàng mịt mờ, trông như vừa muốn biết sự thật, lại vừa sợ biết được, ngồi ở đó trong yếu đuối muôn phần, bờ vai cũng đã rũ xuống. Mặt Văn Giới trong bóng đêm bỗng đỏ lên. Sao cô gái này nhìn chẳng khác gì đàn ông thế nhỉ.

“Được rồi được rồi, người đừng làm ra cái vẻ mặt đó, không phải như người nghĩ.” Văn Giới chịu hết nổi, lên tiếng, “Tình cảm này không phải thứ tình cảm đó, người hiểu lầm rồi.”

Đông Cô ngược mặt, “..... Vậy chữ ”tình” mà cô nói, là loại tình nào.”

Trên mặt Văn Giới hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cô ta thông thả nói: “Là loại mà người sinh ra đời đã có, nó theo suốt kiếp, là thứ tình cho dù có chết đi rồi cũng mãi mãi không phai mờ.”

Đông Cô nghĩ ra điều gì, ngẩng phắt đầu lên.

“Lẽ nào lại là——”

Nơi phương xa, trong sân một căn nhà nhỏ ở Lâm Thành (sic).

Đêm khuya yên vắng, có người nhẹ nhàng tung mình qua bức tường chắn, đột nhập vào sân nhà. Bước chân ung dung đi dưới ánh trăng, hít thở bầu khí lạnh lẽo xung quanh cảm thấy bao quen thuộc. Vào đến trước cửa phòng ngủ của căn nhà nhỏ, người ấy vươn tay đặt hai ngón lên cánh cửa, cũng không hề gõ mà trực tiếp nhẹ nhàng đẩy mở ra. Cánh cửa kêu kêu cà kẽo kẹt, giữa đêm khuya thanh vắng nghe rõ mồn một.

Ngay lúc vừa đẩy mở cửa xong, có một thanh đao loang loáng bổ xuống——

Nào ngờ cánh cửa gỗ hé thêm một chút, dưới ánh trăng xuất hiện một khuôn mặt, thanh đao đó liền bị hãm ngay lại. Lưỡi đao kề ngay cổ của kẻ đột nhập, không cách nào tiếp tục chém xuống.

Một cơn gió đêm thoảng qua, thổi tung bay vạt áo của người mới đến.

Cô gái ngẩng đầu, không hề quan tâm lưỡi đao đang nằm trên cổ. Thấy bóng người cao lớn trầm lặng trước mặt, cô gái mỉm cười.

“Anh.”

hết chương 37

chú thích: nhà của La Hầu ở Tích Thành, sau chương này sẽ thấy là Đông Cô chạy về “Tích Thành” cho nên mình nghĩ cả Twentine và biên tập viên đều quên nhặt hạt sạn “Lâm Thành” này ra, bởi vì đây là cảnh cổ nhân về lại chốn xưa chứ không phải La Hầu theo Đông Cô đến Lâm Thành.

39. Chương 38: Thế Sự Vô Thường, Sai Người Sai Lúc

“Là em gái của chàng?”

“Chính cô ta.” Văn Giới đáp, “Người thân duy nhất còn lại của La Hầu chính là em gái của hắn.”

Đông Cô lấy làm lạ, “Chẳng phải em gái của La Hầu đã chạy đi nương nhờ họ hàng ở xa à, sao lại có thể tham dự vào chuyện này?”

Văn Giới hỏi: “Người có biết họ hàng xa của cô ta là ai không?”

“Không phải là Lã Khâu Niên chứ.” Nếu có một người bà con quyền thế như vậy, gia đình La Hầu sao lại an phận thủ thường được như thế.

Văn Giới lắc đầu, “Không phải.”

Đông Cô nói: “Không phải Lã Khâu Niên, lẽ nào là.....”

“Đúng.” Văn Giới đáp. “Cha của La Hầu là cháu của đại tổng quản trong phủ của Viên Kế Sơn.”

Đông Cô đâm chiêu: “Vậy thì cô ta phải ở trong phủ của Viên Kế Sơn, nhưng sao lại có thể.....” Nói đến đó, nàng chợt ngộ ra, “Lẽ nào cô ta.....”

Văn Giới cười lạnh một tiếng.

“Không sai, chính nó đã bán đứng Viên Kế Sơn.”

.....

“Nó tên là La Từ, con người lại chẳng từ bi chút nào. Khi xưa nó đến phủ của Viên Kế Sơn, viên tổng quản kia nhìn tình cảnh của nó mà mủi lòng, lo cho nó rất nhiều. Mà nó thì đúng là có chút thông minh vật, ra vào vài lần trong phủ đã khiến cho viên tổng quản tiến cử nó với Viên Kế Sơn.”

“Ta không biết cụ thể là nó đã làm cách nào để lấy được sự tin tưởng của Viên Kế Sơn, nhưng chỉ trong vòng một ít thời gian ngắn ngủi, nó đã trở thành thủ hạ dưới trướng của Viên Kế Sơn, bắt đầu tham gia các tư vụ trong phủ của Viên Kế Sơn. Viên Kế Sơn vô cùng tin tưởng nó, nào ngờ sau đó.....”

Đông Cô khẽ hỏi: “Cũng không rõ nguyên nhân vì sao ư?”

Văn Giới cười lạnh: “Còn có nguyên nhân gì nữa, đương nhiên là muốn đầu cơ trục lợi.”

.....

“Anh.”

Nét mặt của La Từ điềm đạm, mang chút ý cười.

“Lâu rồi chưa gặp, anh sống thế nào?”

La Hầu tay phải cầm đao, tay trái vịn vào cánh cửa. Chàng chậm chạp nhấc đao từ cổ của La Từ xuống, không trả lời cô, với tay ra đằng sau, lấy gậy của mình tới. Ánh mắt của La Từ nhích xuống dưới, thấy chân của La Hầu. Sắc mặt của cô không thay đổi, hỏi thăm: “Thương thế của anh đã đỡ hơn chưa?”

La Hầu đứng vững, chậm chạp gật đầu.

“Thế thì tốt.” La Từ tiến lên vài bước, lấy đá moi lửa từ trong người, quẹt lửa bằng 2 ngón tay, châm cây đèn trên bàn gỗ.

Căn phòng mờ tối liền bừng sáng.

La Từ xoay người đóng cửa lại.

“Đêm hôm sương xuống lạnh, anh khoác thêm áo vào rồi nói chuyện tiếp nhé.”

La Hầu lắc đầu, “Không sao.”

La Từ không nghe lời chàng, cô thành thạo vào một góc phòng, mở rương đựng quần áo của La Hầu lên.

“Ồ.” Vừa mở nắp rương đã thấy một chiếc áo chen. La Từ rũ áo mở ra, “Áo này được may đến khéo, chất liệu cũng tốt nữa.”

La Hầu ngược mắt, đây là chiếc áo khoác mùa đông mà Đông Cô đã đặt may cho chàng.

La Từ cầm chiếc áo ấy, đứng ra sau lưng La Hầu, La Hầu vốn định đứng dậy, nhưng lại bị cô khẽ ấn xuống. Cô mở rộng chiếc áo khoác, khoác lên người La Hầu.

“Đêm xuống trở lạnh, cho dù trước đây anh khoẻ mạnh, cũng không thể dày vò mình như vậy.”

La Hầu cúi đầu, toàn thân cứng đờ.

Bàn tay của La Từ áp trên vai chàng, yên lặng không nhúc nhích. Diện mạo của La Từ có nét mềm mại, da trắng trẻo, mắt dài hẹp, luôn như đang nheo lại, cong cong như cười, khiến người ta không nhìn rõ đang nghĩ gì.

La Hầu đưa tay chậm chạp gỡ tay của cô ra.

“Sao em lại về nhà.”

La Từ nhìn chàng đang nắm lấy bàn tay mình, khẽ cười nói: “Đây là nhà của em, vì sao em không thể quay về?”

“.....” Nghe La Từ nói vậy, La Hầu cúi đầu lặng im.

La Từ rút tay ra, đứng giữa căn phòng ngó quanh.

.....

“La Hầu biết chuyện em gái của chàng là thủ hạ của Lã Khâu Niên?”

Văn Giới đáp: “Trước đây không biết, ta đoán chắc cũng phải đến sau này hẳn mới biết.”

Đông Cô nói: “Cho nên chàng mới không đưa hộp đồ đến An Nam phủ, bởi vì sợ em gái mình cũng bị liên lụy.”

Văn Giới đáp: “Phải, trước đó cô ta cũng không biết.”

“Hả? Ý của cô là, hiện giờ cô ta đã biết?”

Văn Giới thở dài, “Nếu như không biết thì ta đã không phải lo lắng đến như vậy.”

Đông Cô nói: “Rốt cuộc là thế nào, cô kể kỹ mọi chi tiết cho tôi nghe thử.”

“Chuyện này kể ra cũng kỳ lạ.” Văn Giới nói, “Ta biết Lã Khâu Niên vẫn chưa từng từ bỏ ý định tìm chiếc hộp đó, nhưng thân phận của ta và La Hầu bí mật, nếu như bà ta không có manh mối, có tìm cách mấy cũng không ra.”

“Nhưng lạ ở chỗ, mấy tháng gần đây, bọn chúng như đã có phương hướng rất chính xác.”

Đông Cô nói: “Sao lại có thể, không phải chỉ có cô và La Hầu biết với nhau thôi sao, lẽ nào là cái người tên Diệp Mẫn?”

Văn Giới lắc đầu, “Không, không thể nào là người đó, bà ấy vô cùng trung thành, chắc chắn sẽ không bán đứng Viên Kế Nghiệp. Hơn nữa bà ấy biết mặt ta và La Hầu, nếu như thật sự muốn lấy hộp đồ, khả năng lớn hơn là đã trực tiếp tìm La Hầu.”

Đông Cô hỏi: “Không phải bà ấy, vậy có thể là ai?”

Văn Giới đáp: “Ta vẫn chưa tra ra kết quả chính xác, nhưng đại khái là đã có chút manh mối.”

“Ai?”

“Là người của phủ An Nam Vương.”

Đông Cô nhíu mày, “Phủ An Nam Vương?”

“Đúng, đây cũng là nguyên nhân ta đến đây dò la. Nói theo lý, thì người biết về chiếc hộp cơ bản rất ít, đừng nói gì đến chuyện có thể tra được đến quân doanh.”

“Nhưng cách đây không lâu, ta phát hiện có một người đang âm thầm điều tra La Hầu.”

Đông Cô hỏi: “Điều tra La Hầu..... là ai cơ chứ?”

Văn Giới ngược mắt, “Hộ vệ của tiểu vương gia trong An Nam Vương phủ, Thành Tuyên.”

“Ồ—” Đông Cô vừa nghe đến tên người này liền giật mình, “Thành Tuyên? Người này tôi biết!”

“Hả? Người biết?”

“Vâng.” Đông Cô thuật lại chuyện trước đây nàng dùng cơm với An Kinh cho Văn Giới nghe.

“Thì ra là vậy.” Văn Giới trầm ngâm, “Việc dò la của cô ta đã làm kinh động đến phe cánh của Lã Khâu Niên, nhưng miễn sao La Từ chưa hay biết, thì muốn tìm ra được La Hầu, cũng cần một đoạn thời gian.” Cô ta nhìn Đông Cô, “Tiểu vương gia là do An Nam Vương hạ lệnh tiếp cận người à?”

Đông Cô lặng thinh.

Nghĩ chuyện những ngày qua, từ lần đầu gặp mặt An Kinh trở đi, bao nhiêu quan tâm và tiếp cận rất khó hiểu mà y đã dành cho nàng, hiện giờ chỉ có lý do này là có thể giải thích được. Nói thật ra, Đông Cô rất khó chịu trong lòng. Nàng vẫn luôn coi An Kinh như tri kỷ, mở rộng lòng đối đãi và bầu bạn với y, nào ngờ lại còn có một nguyên nhân như thế này.

“Thảo nào.....”

“Gì?” Văn Giới nghe Đông Cô đang lẩm bẩm, “Thảo nào gì?”

Đông Cô khẽ đáp: “Tiểu vương gia muốn theo tôi về nhà.”

“Cái gì?!” Văn Giới giật mình kinh ngạc, “Theo về nhà, về nhà ai?”

“Tất nhiên là nhà tôi.”

“Sao ra chuyện đó?”

Đông Cô nén cảm giác khó chịu trong lòng, thuật lại toàn bộ câu chuyện cho Văn Giới nghe.

“Vây chẳng phải hơi quá lộ liễu rồi sao.” Văn Giới nhận xét, “Bèo nước gặp nhau, An Nam Vương phủ làm sao có thể để tiểu vương gia theo người học nghề, trong chuyện này nhất định có vấn đề. Khi nào thì các người khởi hành?”

“Ngày mai, à không, đã là hôm nay rồi.”

Văn Giới khoanh tay chau mày, vừa nghĩ vừa nói, “Nếu như tự dừng cự tuyệt thì nhất định sẽ khiến bọn họ sinh nghi, tạm thời người cứ làm như không biết gì, cần làm thế nào thì cứ như thế mà làm, ta qua bên Lã Khâu Niên thăm dò một chút, qua một thời gian sẽ liên lạc lại sau.”

Đông Cô gật đầu, “Được.”

“Chuyện này người đừng nói cho La Hầu biết.”

Đông Cô nghĩ một chút, đáp: “Tôi tự biết chừng mực.”

Văn Giới chậm rãi ghé sát mặt Đông Cô, híp mắt lại, dùng giọng cực kỳ khê mà nói.

“Thật ra, ta có một cách, có thể khiến cho mọi chuyện biến thành rất đơn giản.”

“Cái gì gọi là đơn giản?”

“Là khiến cho La Hậu không còn ràng buộc gì nữa, đưa hộp đồ đến An Nam Vương, mọi người đều vui vẻ.”

Đông Cô ngược mắt, “Cô muốn làm thế nào?”

Văn Giới khê cười, tuy trên mặt đang như đùa, nhưng trong mắt loé lên tia lạnh lẽo đen kịt, Đông Cô cảm thấy lưng mình sởn gai ốc.

“Giết La Từ.”

.....

“Anh à, cách đây mấy hôm, em có nghe một chuyện.”

La Hầu không nói gì.

“Anh không hỏi em chuyện gì sao?” Giọng của La Từ chậm rãi thông thả, sắc mặt bình tĩnh, giống như đã quen với bộ dạng này của La Hầu.

“Trong tướng phủ luôn không ngừng tìm kiếm một vật, anh có biết là vật gì không?”

La Từ ngồi xuống cạnh La Hầu, một băng ghế dài có hai người ngồi, nhưng lại không có vẻ như chật chội. La Từ không nhìn La Hầu, ánh mắt của cô luôn nhìn ngọn đèn dầu trên bàn.

“Anh, trước đây, em luôn cảm thấy nghi nghi.”

“Tại sao người của Viên Kế Nghiệp lấy được hộp đồ rồi lại không có hành động gì. Không đưa đến An Nam Vương phủ để báo thù, lại cũng không đưa đến tướng phủ để lập công lĩnh thưởng.”

Cô hơi xoay mình, vươn tay vuốt lên cánh tay của La Hầu.

“Mãi đến cách đây không lâu, em mới biết được vì sao.”

La Hầu ngược đầu, đôi mắt sâu như màn đêm nhìn thẳng vào người em gái của mình.

“Tiểu Từ.....”

La Từ nhìn khuôn mặt cương nghị trầm lặng của chàng, khê nói, “Đã rất lâu rồi không có ai gọi em như vậy.”

“Em đừng làm nữa.”

La Từ cười một tiếng, “Làm gì?”

“.....Nói chung là em đừng làm nữa.” La Hầu không biết phải nói thế nào, trong mắt hiện lên một vẻ sốt ruột, “Nơi đó quá nguy hiểm, em về đây, anh có thể nuôi cả nhà.”

La Từ như nghe thấy một chuyện gì đó rất thú vị, cười rộ lên.

“Anh à, bất kể trước đây anh đã từng làm gì, chung quy thì anh cũng chỉ là một người đàn ông.”

La Từ khê nói tiếp: “Vai anh có rộng hơn nữa, cũng không gánh nổi đời em.”

“Tiểu Từ.....”

“Anh không giao hộp đồ cho An Nam Vương phủ, có phải là do sợ em bị liên lụy.”

La Hầu cúi thấp đầu. La Từ nhìn người đàn ông như ngọn núi ấy, trong giọng nói không nghe ra vui buồn, “Anh, anh che giấu kỹ thật, tại sao lâu như vậy rồi mà không nói cho em biết.”

Người đàn ông không trả lời.

La Từ đứng lên, nhìn chiếc bàn chẳng có gì, bật cười vu vơ.

“Chuyện thế gian đúng là kỳ lạ, thứ càng muốn bắt lấy thì càng vượt thoát; càng muốn rời xa một nơi nào, thì càng phải quay trở về.”

.....

“Không được.”

Văn Giới vừa nói xong, Đông Cô đã thẳng thừng phản đối, “La Hầu không còn gì trên đời, người thân máu mủ duy nhất chỉ có người em gái này, sao cô lại có thể nghĩ như thế.”

“Đúng là chỉ còn một đứa em gái đó, nhưng nó lại giúp kẻ ác, lòng dạ cũng âm hiểm, giết nó đi là giải trừ tai họa cho dân.”

Đông Cô không cãi lại được, nàng nghĩ tới nghĩ lui, thương lượng với Văn Giới: “Dẫu cho cô giết cô ta đi nữa cũng không giải quyết được ngọn nguồn của vấn đề, nếu như La Hầu vì thế mà sinh lòng oán hận, không chịu giao hợp đồ ra thì biết phải làm sao. Chúng ta nên từ từ cho chắc, chuyện gì cũng phải đợi tôi gặp La Hầu rồi hẵng nói sau.”

Văn Giới hàm hừ một tiếng, “Có lý có cứ.”

“Cảm ơn.”

“Cũng có dụng ý riêng.”

“.....”

“Thôi.” Văn Giới khoát tay, “Lời người nói cũng có lý, mai mốt tính, để ta thăm dò bên tướng phủ trước đã. Người phải giữ khoảng cách với vị tiểu vương gia kia, lúc nào cần thì phải âm thầm giúp đỡ La Hầu.” Cô ta thở dài, “Cái đầu tên đó không đủ dùng, nếu để cho vị tiểu vương gia kia gỡ trò sẽ phiền lắm.”

Mặt Đông Cô không cảm xúc: “Đa tạ cô nương qua tâm, La Hầu không ngốc.”

“Ha.” Văn Giới bật cười, “Ta đi đây, nói chung là người phải cực kỳ cẩn thận.”

Đông Cô gật đầu.

“Cô cũng thế.”

Trời đã sắp sáng, một đêm không ngủ, Đông Cô lại không hề cảm thấy buồn ngủ. Nhưng nàng cảm thấy mệt, không chỉ cơ thể mệt, mà trong lòng cũng mệt. Chuyện của La Hầu nàng đã biết được như mong muốn, mà vấn đề cũng theo đó mà đến. Rồi thêm An Kinh nữa.....

Nghĩ đến An Kinh, Đông Cô thấy buồn buồn.

Thôi, nàng tự nhủ. Nghĩ cho cùng thì cũng là vì y muốn giúp mẫu thân của y, cho nên mới tiếp cận mình. Thôi kệ đi.....

Trên đời này có vô số những chuyện trùng hợp, cũng có vô số những điều bất đắc dĩ.

Giống như Đông Cô, La Hầu, và An Kinh.

Nếu như Đông Cô không đem lòng thương La Hầu, nàng sẽ không vì chàng mà tham dự hội Hiến Bảo. Nếu không tham dự hội Hiến Bảo, An Kinh cũng sẽ không gặp lại nàng rồi động lòng. Nếu An Kinh không động lòng, y sẽ không để cho Thành Tuyên đi điều tra Đông Cô. Không điều tra Đông Cô thì sẽ không điều tra đến La Hầu, mà nếu phủ An Nam Vương không điều tra La Hầu, thì sẽ không kinh động đến Lã Khâu Niên, rồi sẽ không tạo nên sự hiểu lầm như bây giờ.....

Thế sự vô thường, sai người sai lúc.

Chỉ tiếc cho một trái tim lan huệ cao quý tình tuyên, thế là khó cùng người ấy kết duyên.

hết chương 38

40. Chương 39: Tảng Đá Nhồi

Phía bên kia, La Từ không gặng hỏi thêm về tông tích của chiếc hộp nữa.

“Anh, em nghe nói anh đã kết hôn.”

La Hầu giật mình chấn động.

“Ôi, anh làm gì mà căng thẳng thế.” La Từ vỗ vỗ vai chàng, “Thả lỏng bớt đi, em không định làm gì cả. Em chỉ muốn hỏi một chút xem chị dâu là người như thế nào thôi.”

“.....”

“Sao, đến cả chuyện này cũng không thể nói cho em gái anh nghe sao?”

Cơ thể La Hầu cứng đờ, chậm chậm mở miệng, “Nàng..... Nàng rất tốt.”

La Từ cười khúc khích. Mắt cô vốn đã như cười, một khi cười lên đôi mắt cong cong như vầng trăng bạc. Nhưng nếu nhìn kỹ, lại cảm thấy cặp mắt ấy như hai lưỡi loan đao, nụ cười mang đầy ẩn ý.

“Miễn anh ưng là được, vậy thôi em đi đây.”

“Tiểu Từ.....”

“Không cần nói gì thêm, không bao lâu nữa chúng ta vẫn sẽ còn gặp lại đây.” La Từ thong thả bước đến bên cửa, không buồn ngoái đầu, “Anh, thứ đó giữ lại là hoạ, anh nghĩ cho kỹ đi.”

La Hầu nhìn theo bóng La Từ xa dần, ánh mắt lo âu.

.....

Đông Cô chẳng lo ngủ, sớm tinh mơ đã ra khỏi giường. Nàng đang thu xếp hành lý trong phòng thì ngoài cửa vang lên tiếng của Thái Hoàn, “Tề cô nương, cô nương dậy chưa ạ?”

“À, dậy rồi.” Đông Cô mở cửa, Thái Hoàn bưng mâm cơm mới nấu xong nóng hôi hổi, “Em mang thức ăn sáng đến cho cô nương đây ạ, tiểu vương gia bảo em nhắn với cô nương là ngài ấy đã chuẩn bị xong xuôi, chút nữa có thể lên đường.”

“Ồ..... Tốt lắm.”

Đông Cô ngồi xuống bên bàn, nhìn mâm cơm đầy ắp thức ăn. Nàng cầm đũa gắp một miếng từ chiếc đĩa con, đặt vào miệng, ăn như nhai sấp.

Xe ngựa của An Kinh đã đợi sẵn trước cổng, Đông Cô ra khỏi cổng của phủ An Nam Vương, thấy An Kinh đang đứng trong sương sớm. Y vẫn yên tĩnh như một bức hoạ, mặc đồ trắng phau, đứng giữa tuyết trắng, tựa như đang hoà vào với đất trời. Nghe có động tĩnh, y quay đầu, mỉm cười với Đông Cô.

“Nàng tới rồi à, chúng ta lên đường thôi.”

Chỉ qua một đêm ngắn ngủi từ sau lần gặp mặt trước đó, nhưng khi gặp lại đã như cách một đời.

Đông Cô nhìn y cười cười.

“Vâng, đi thôi.”

Đông Cô cười ngựa mà tới, nhưng vì thân phận của An Kinh cao quý, không thể chịu đựng xóc nảy như nàng suốt dọc đường được. Đông Cô gửi ngựa cho một người hầu trong đoàn tùy tùng, cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa với An Kinh quay về Tích Thành. Đông Cô để ý thấy người hộ vệ tên Thành Tuyền kia cũng đi theo. Nhớ những gì Văn Giới nói, cô ta đã âm thầm điều tra La Hầu. Có lẽ do ảnh hưởng của tâm lý, lần này gặp lại Thành Tuyền, Đông Cô cứ cảm thấy sồn gai ọc.

Vì có An Kinh, hành trình của họ cực kỳ chậm, không dậy sớm, không đi khuya, phải mất hết 4 ngày trời mới về đến Tích Thành. Đông Cô đặt chân lên con phố thân quen, càng về đến gần nhà, lại nảy sinh ra cảm giác gần quê lòng yếu mềm hơn. La Hầu, vẫn là La Hầu, nhưng không phải là La Hầu nàng vẫn quen thuộc trước kia. Về đến Tích Thành đã chấp choạng tối. Do thân phận chênh lệch, An Kinh không ở cùng một nhà với gia đình Đông Cô được, y mượn toà khách điểm phía sau của lầu Đông Càn để cư ngụ trong toàn bộ thời gian y học vẽ. Y chia tay với Đông Cô ở đầu con phố.

“Ta biết nhà của nàng, ngày mai sau bữa sáng, ta sẽ đến tìm nàng.” Giọng của An Kinh nhẹ nhàng thoải mái, Đông Cô nghe thì tâm trạng vô cùng nặng nề.

“..... Vâng.”

An Kinh vốn có ý muốn để Đông Cô ngồi tiếp tục ké xe về đến tận cửa, nhưng Đông Cô từ chối. Nàng lấy lại ngựa của mình, “Để tự tôi về là được, Yên Quân bên ba suốt đường, về nghỉ ngơi trước đi.”

An Kinh gật đầu, mắt tiễn Đông Cô rời đi.

Về đến trước ngõ, Đông Cô xuống ngựa ở đầu ngõ. Ngõ nhỏ quanh co sâu hun hút, Đông Cô hít sâu một hơi, chậm rãi bước vào. Đến trước cửa nhà. Cánh cửa gỗ thân quen, những bậc thang thân quen. Chỉ không biết người bên trong có còn là người thân quen.

“Cốc cốc.....”

Trong buổi đêm như thế này, ngay cả tiếng gõ cửa cũng trở nên buồn bã hơn. Cánh cửa “kéttttt” một tiếng mở ra, Đông Cô bất chợt ngẩng đầu. Người đàn ông cao lớn đứng sừng sững trước mặt nàng, một tay chống gậy, một tay vịn vào khung cửa. Vẻ mặt chàng vẫn như trước đây, yên tĩnh trầm lặng, chẳng có gì thay đổi. Nhưng Đông Cô không sao coi chàng như trước đây được nữa. Cuộc đời lặn lội, đao pháp tuyệt vời, không đắn đo trước việc nghĩa, nhưng lại khổ lụy vì tình. Chuyện đã đến nước này, Đông Cô đã không còn có thể nói rõ tình cảm của mình đối với chàng. Yêu, có. Tội nghiệp, cũng có.

“Nàng đã về.”

“Ừ.” Ta đã về.

La Hầu nhích người qua một bên, Đông Cô vẫn không nhúc nhích. Thế là La Hầu lấy làm lạ, chàng nhích gậy, Đông Cô vẫn không tiến vào.

Bàn tay của La Hầu thoáng siết lại, “Nàng.....Nàng đã ăn cơm tối chưa.”

Đông Cô lắc đầu.

“Ta đi làm cơm, nàng vào phòng nghỉ ngơi trước.”

Đông Cô hỏi: “Chàng đã ăn chưa.”

“Ăn rồi.”

Đông Cô nói: “Vây thôi đừng nấu nữa, ta cũng không đói lắm.” Nàng vươn tay đỡ lấy La Hầu. “Sao chàng mặc ít đồ đã chạy ra thế, đêm đã xuống rồi, chàng không lạnh—”

Nói đến giữa chừng, Đông Cô nhớ ra gì đó, liền lập tức im bặt.

La Hầu vẫn đang đợi về sau, cặp mắt nhìn nàng nghi hoặc.

“Đông Cô.....”

Đông Cô cười cười, “Không có gì, chúng ta vào trong nhà thôi.” Nàng cất bước tiến vào trong trước. Nhìn theo bóng lưng ấy, lồng ngực chàng không hiểu sao thắt lại, âm ỉ đau. Nghĩ một chút mới hiểu nguyên do. Thì ra xưa nay, nàng chưa từng bao giờ để chàng một mình đứng ngoài cửa. Nàng vẫn luôn đỡ chàng cùng bước vào nhà. La Hầu tự khuyên bản thân đừng nghĩ lung tung. Ngón tay của chàng đã cứng đờ, cố gắng nén cảm giác khổ sở trong lòng, nhìn mặt đất, cẩn thận từng bước lần vào phòng. Đông Cô đang còn thu cất quần áo, La Hầu đứng trong phòng. Cả căn phòng yên ắng, chỉ có âm thanh Đông Cô lật quần áo, càng khiến nổi bất an trong lòng La Hầu dâng lên. Chàng thoáng ngập ngừng, rồi nhích lên một bước.

“Đề ta giúp nàng cắt.”

“Không cần, sắp xong rồi, không còn gì để cắt nữa.”

“.....” La Hầu cúi đầu. Trước đây khi họ bên nhau, Đông Cô vẫn thường là người có không hết chuyện để nói, La Hầu chỉ im lặng nghe là được. Chưa từng có sự im lặng nào như hiện giờ. La Hầu thật sự không có thiên phú để bắt chuyện, nhưng chàng lại muốn phá vỡ sự im lặng này theo phản xạ. Đông Cô cắt mấy bộ quần áo xong, xoay người nhìn La Hầu. Người sau đứng ngay sau lưng nàng, ngay bên cạnh là chiếc ghế, thế mà chàng chẳng mấy may có ý định ngồi xuống nghỉ ngơi, cứ đứng sừng sững ra đó, đầu cúi nhìn mặt đất, giống như một đứa trẻ to xác đã phạm lỗi. Tim Đông Cô căng xót, nàng đến bên chàng, nhẹ nhàng ôm chàng. Cơ thể của La Hầu cứng đờ, các cơ bắp căng hết cỡ.

“Sao cứ đứng ngậy ra thế.” Nàng kéo tay La Hầu, không đi về phía bàn, mà đỡ chàng thẳng vào giường để chàng ngồi.

“Chàng ngồi ở đây trước đi, đừng nhúc nhích.”

Đông Cô xoay người ra khỏi phòng, xuống nhà bếp đun một ấm nước nóng, đổ vào trong chậu, bưng vào phòng. Tư thế của La Hầu y chang như lúc ban nãy, quả thực chưa hề nhúc nhích. Đông Cô lấy khăn tay, rồi lấy từ trong chiếc rương nhỏ trong phòng ra chai rượu thuốc. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, nàng đặt chậu nước xuống bên chân La Hầu, xắn tay áo, cởi giày và vớ của La Hầu ra, rồi lại cẩn thận tháo chân gổ của chàng ra.

Thử độ ấm của nước xong, nàng đặt một chân tàn tật của La Hầu vào trong chậu nước ấm.

Lúc hai bàn tay của nàng nhẹ nhàng bao phủ phần chân cụt, cuối cùng La Hầu không nhịn được nữa, bắt đầu run lên. Đôi bàn tay ấy đã gạt hết những căng cứng trên cơ thể của chàng, gạt bỏ chút ngoan cố trên người chàng, đem toàn bộ những bất an của đêm nay phơi bày ra hết. Đông Cô chăm chú giúp chàng ngâm chân, không ngừng đầu lên, lặng lẽ nói: “Nước đâu có lạnh, sao lại run.”

La Hầu nín thở, miễn cưỡng khống chế cơ thể, nhưng càng làm chàng run dữ hơn. Đông Cô khe khẽ thở dài một hơi, đứng thẳng người, lau tay ướt vào chiếc khăn tay, quay đầu ghé người tới gần, ôm La Hầu vào lòng. Hơi thở của chàng có vẻ như nặng nề hơn, nghe được thành tiếng. Nhiều ngày xa nhau, một đêm lòng rối bời. La Hầu giang tay ôm lấy thân hình yếu gầy của Đông Cô. Bàn tay của chàng bao rộng lớn, chỉ cần mở hai tay, thậm chí có thể ôm được hơn nửa tấm lưng của Đông Cô. Cơ thể trong tay, đối với chàng mà nói, vô cùng yếu ớt, chàng có thể không mất nhiều sức vận bóp là đã có thể bẻ gãy nàng nơi thắt lưng. Nhưng bàn tay của chàng bao nhẹ nhàng, chỉ hơi đặt lên lưng nàng, cẩn thận, dè dặt, không dám tăng một chút lực dư thừa nào. Đông Cô áp mặt lên đỉnh đầu của La Hầu, mái tóc của chàng vừa khô vừa cứng, gối lên không thoải mái chút nào, nhưng Đông Cô lưu luyến không muốn rời.

Nàng nghĩ thầm, La Hầu như một tảng đá nhồi, bên trong là bánh bao chay. Bề mặt rõ cứng rõ lạnh, bên trong lại trắng tinh mềm mại. Vị ăn vào tuy rất bình dân, nhưng ăn nhiều có thể no, giữ bên mình rất thiết thực. Hơn nữa cảm trong tay cảm giác rất tốt, khiến người cảm không khỏi muốn ấn ấn bóp bóp.

“Những ngày ta không có nhà, chàng có bôi thuốc đàn hoàng không đấy.”

“.....”

Đông Cô thở dài, “Ta biết ngay mà.....” Bàn tay nàng vuốt ve phần cổ rắn chắc của La Hầu, “Chàng cứ như thế, sau này làm sao ta còn dám yên tâm để mình chàng ở nhà.”

“.....Không sao, vết thương đã sớm lành rồi.”

Đông Cô nghe chàng nói vậy, dùng tay đập chàng một cái. Tuy nghe kêu rõ to, nhưng sức dùng để đánh không mạnh.

“Bảo dưỡng, bảo dưỡng chàng hiểu không hả.”

“.....” Chàng không hiểu.

Đông Cô đảo mắt bắt lực với không khí, bụng bảo dạ, Văn Giới nói đúng ghê, chàng chính là một tên ngốc. Nàng buông La Hầu ra, tiếp tục giúp chàng ngâm chân, sau khi ấm lên, nàng bắt đầu dùng rượu thuốc xoa

bóp.

Dần dần La Hầu bình tĩnh trở lại, chàng cau mày, nhìn mặt đất kế bên.

“Vì sao nàng về trễ như vậy.”

Tay của Đông Cô thoáng ngừng, ngẫm nghĩ, nói với La Hầu: “Chồng à, ta phải nói cho chàng hay một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Đông Cô xấp xếp lời nói trong đầu, xấp xếp mãi vẫn không tìm được cách nào hay ho để mở miệng, cuối cùng quyết định có sao nói vậy.

“Tiểu vương gia tới theo ta.”

La Hầu ngẩng phát đầu.

“Tiểu vương gia.....”

“Là An Kinh, chàng đã gặp qua ngài ấy.”

Đương nhiên chàng đã gặp y, La Hầu rất nghi ngờ. Tại sao y muốn theo Đông Cô đến đây, y đã biết rồi sao? Y định làm gì, y tiếp cận Đông Cô là có ý muốn làm gì..... Uy hiếp chàng ư? Sắc mặt của La Hầu không thay đổi, nhưng trong lòng đang âm thầm nổi giận. Liệu y có làm Đông Cô bị tổn thương không.

La Hầu rất ít kết giao với ai, cho nên không hiểu lắm về mặt này. Chàng chỉ biết chiếu theo cách suy nghĩ rất đơn giản của bản thân mà suy xét. Đối với chàng, Đông Cô là tình, là sinh mạng, là một ràng buộc không sao buông được. Bất kể là ai, cũng không được làm nàng bị tổn thương trước mặt chàng.

Tuy người đàn ông này đơn thuần, nhưng mặc dù bình thường trông chàng trầm lặng hèn mọn, sâu trong tim chàng, La Sát Dao vẫn luôn tồn tại.

hết chương 39

41. Chương 40: Ta Nhớ Nàng

“La Hầu?” Đông Cô thấy chàng cứ ngồi ngây ra như phỗng, lấy tay đẩy đẩy, “Sao thế?”

“.....”

“Gì mà mặt mày ra cái bộ dạng này vậy.” Đông Cô hỏi, “Ngài ấy chỉ tìm ta học vẽ, dăm hôm sẽ đi thôi.”

“Học vẽ?”

“Phải.” Đông Cô cười vài tiếng bất đắc dĩ, tự giễu, “Vợ chàng đây kỹ năng vẽ tranh thiên hạ độc nhất vô nhị, lần này đến An Nam Vương Phủ đưa lễ vật mừng thọ, liền được lão phu nhân của họ nhìn trúng, thế là tặng lại cho ta một đồ đệ.”

Đông Cô vẫn luôn cúi đầu, tay không ngừng xoa bóp. Nàng cũng không phải là một người có tài nói dối, nhất là trước mặt La Hầu.

“Khi nào hần đi.”

“Nhanh thôi.” Đông Cô nói dối tiếp, “Ta chỉ dạy cho ngài ấy một số nguyên lý về hội họa, nhanh lắm.”

La Hầu không biết gì về hội họa, nên Đông Cô muốn nói sao thì nói. Nhưng trong lòng chàng vẫn còn vương vấn nỗi bất an. Trong những ngày qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho chàng nhất thời không sao chống đỡ nổi. Sự xuất hiện của La Từ khuấy đảo cuộc sống của chàng, chàng không biết bản thân nên làm gì. La Từ là em gái của chàng, cũng là máu mủ ruột thịt duy nhất của chàng trên đời này, chàng không thể buông tay để mặc cô ấy. Nhưng chàng cũng không giao hộp đồ ra cho cô ấy được. Tuy con người chàng

không thông tuệ, suy nghĩ không quanh co lắt léo, nhưng cũng không hẳn là ngốc nghếch. Tuy chàng không biết những đồ vật ở trong hộp cụ thể có thể dùng làm gì, nhưng chàng biết hộp đồ ấy rất quan trọng, quá nhiều người đã chết vì nó, mà từ nay về sau cũng sẽ còn rất nhiều người khác vì nó mà trả giá bằng tính mạng. Chàng không hiểu rõ cái gì là thâm minh đại nghĩa, nhưng chàng có cá tính của riêng mình. Viên Kế Nghiệp, Diệp Mẫn, và 9 con người đã từng cùng chàng đồng sinh cộng tử. Chàng sẽ không để cho xương máu của họ bị uổng phí. Sẽ không để cho mọi nỗ lực của họ bị huỷ diệt trong tay chàng.

Nếu như Tiểu Từ chịu quay về thì tốt biết mấy.....

“Này này.” Đông Cô ngược đầu, bàn tay dính đầy rượu thuốc vỗ vỗ bập chân chàng, “Ta đang ra sức nắn gân nắn cốt cho chàng, mà chàng chẳng buồn để ý đến ta.”

“Ồ.....”

“Ồ cái gì.” Đông Cô hơi nhồm dậy, hôn chụt một cái lên môi chàng, rồi ngồi xuống lại, “Nhiều ngày vậy rồi, chàng có nhớ ta không?”

Làn da ngăm đen của La Hầu nóng sôi lên. Từ trước đến nay, Đông Cô làm những cử chỉ thân mật này luôn không báo trước, lúc nào muốn làm thì cứ thế mà làm, khiến chàng không kịp chuẩn bị. Đông Cô hôn xong, cảm thấy trong lòng cũng thoải mái hơn. Nhìn cái bộ dạng của người trước mặt đang tự xoắn xýt một mình, tim nàng mềm đi, cũng tự nhủ thôi đừng nghĩ đến mấy chuyện kia nữa, cứ từ từ mà tính, thế nào cũng có cách.

“Í, chồng em đang đỏ mặt đấy à?” Rào cản trong lòng vừa gỡ xuống xong, Đông Cô lại bắt đầu nảy sinh những ý tưởng không lành mạnh. “Mặt đỏ là sao thế, nhớ hay là không nhớ đây?”

“Em đi những 9 ngày cơ đấy, 9 ngày trời cơ đấy.” Giọng của nàng bình bình, đuôi mắt mang ý cười. La Hầu vốn định trả lời, chàng đã nhớ nàng. Nhưng Đông Cô càng trêu, mặt chàng càng nóng, mặt càng nóng thì càng khó mở miệng. La Hầu không dám nhìn nàng, Đông Cô liếm môi, giống như một chú mèo tinh nghịch. Nàng lau khô chân của La Hầu, rồi rửa tay mình sạch sẽ, cởi giày ra, ngồi lên giường.

“Nào nào, quay qua đây cho vợ nhìn tử tế một phen.” Đông Cô xoay vai của La Hầu, rồi đẩy chàng vào trong giường. Không buồn buồn mán, Đông Cô đã bắt đầu cởi đồ của La Hầu ra. Lột xong áo xống phía trên, cơ thể cường tráng của một người đàn ông hiện ra trước mắt nàng. Vai rộng eo hẹp, cơ bắp cân xứng, hai cánh tay mạnh mẽ khỏe khoắn, làn da ngăm đen dưới ánh đèn dầu màu vàng trông vừa săn chắc vừa bóng mịn đến toả sáng.

“Chắc chắc, cả một đám đàn bà không ai biết thưởng thức.....”

Tay của Đông Cô chạy từ cổ đến vai, từ vai đến ngực, từ ngực đến bụng, rồi một lượt từ trên xuống dưới. La Hầu rất nhớ Đông Cô, nhớ bao nhiêu đó ngày, xong lại bị nàng trêu chọc, liền không khỏi có phản ứng. Chàng cảm thấy xấu hổ, lén mò tấm chăn định kéo lên che vùng thất lũng. Nhưng mắt Đông Cô đâu phải kém, chàng vừa rục rịch liền bị nàng đập cho một cái rụt tay về.

“Che gì mà che, tưởng ta không thấy đó hả.”

“Nàng.....” Cho dù La Hầu có thể nhẫn nhịn cách mấy đi nữa, cũng không kiềm được một chữ “nàng” vuột ra khỏi miệng. Cả người chàng nóng ran, tai đỏ sắp thấy được tất cả mọi mạch máu, Đông Cô thấy chàng như vậy, bản thân cũng không còn khống chế được dục vọng. Nàng quay đầu chàng qua, hôn nhẹ lên, tay chậm rãi thăm dò phỉ dưới. Lúc chạm vào vùng lông phía dưới bụng chàng, khô khô, không quá rậm rạp, vây quanh một khúc da thịt cứng cáp. Đông Cô dẫn dắt đầu lưỡi ẩm ướt chậm chạp ít nói của chàng, trần trọc bên môi chàng. Trong miệng của La Hầu là làn hơi rất riêng của đàn ông, khí vương, nóng rẫy. Làn nào cũng đều thành thế này, chút lý trí còn sót lại của Đông Cô đang bảo nàng..... Làn nào cũng là mình trêu chàng trước, sau đó, lại là bản thân của mình bị tan chảy..... Đông Cô đẩy La Hầu ngã nằm, rồi phủ thân mình lên người chàng.

“Nói, có nhớ ta không.”

“Ta.....” Giọng của La Hầu trầm khàn khô khốc.

“Chàng cái gì?”

“Còn không nói.....”

“Không nói thì cứ cho chàng nằm phơi ra đó.....”

La Hầu vươn một cánh tay, ôm chặt lấy người con gái vào lòng.

“Nhớ..... Ta nhớ nàng.”

Lòng Đông Cô xao xuyến, hai người ôm chặt lấy nhau. Trên người La Hầu đổ một lớp mồ hôi, Đông Cô áp sát, ngửi mùi hương rất riêng của chàng.

“Ta cũng vậy..... Ta cũng nhớ chàng.”

Ý tình nồng, trọn đêm hoan.

Phút giây này đây, không gì sướng vui bằng được cùng chàng quấn quýt như cá với nước.

Sáng hôm sau, Đông Cô hiếm hoi lắm mới ngủ dậy trễ.

Lúc La Hầu thức giấc, nàng vẫn đang say nồng. Chàng cẩn thận ngồi dậy, không kinh động đến nàng. Quay đầu nhìn, trông thấy nét mặt yên giấc của Đông Cô. Giật mình nhận ra, đã rất lâu rồi chàng chưa được thấy nét mặt lúc Đông Cô nằm ngủ. Trước khi lấy nhau thì có vài lần, sau khi lấy nhau rồi, nàng thường dậy cùng lúc với chàng, đôi khi còn dậy sớm hơn chàng. Đông Cô nằm ngủ rất ngoan, rất yên tĩnh, suốt đêm ôm La Hầu trong lòng, rất ít trở mình. La Hầu để mình trần, lặng lẽ ngồi một hồi.

Có lẽ dạo này chạy xuôi chạy ngược, sắc mặt của Đông Cô không được tốt, đầu mày cũng hơi nhíu lại. La Hầu vươn tay, kéo chăn lên hơn một chút. Tay của chàng lướt ngang qua Đông Cô, da của hai người đen trắng rõ rệt. La Hầu như bắt gặp được gì đó rất thú vị, chàng đặt tay mình ngang với khuôn mặt của Đông Cô, rồi lại nhích xuống cổ, cuối cùng phát hiện bản thân mình đen hơn Đông Cô rất nhiều.

Ngồi một lúc, Đông Cô vẫn chưa có vẻ gì muốn thức giấc, La Hầu đành phải ra khỏi giường. Chàng muốn đi làm bữa sáng cho Đông Cô. Đông Cô ngủ phía ngoài, cho nên La Hầu mà muốn ra khỏi giường thì phải vòng qua nàng. Đối với ai khác thì việc này rất đơn giản, nhưng đối với chàng thì là một việc phải tốn rất nhiều sức. Vặn mình, khẽ nhồm qua. Bị té là việc không tránh được, nhưng chàng đã trong tư thế sẵn sàng, lúc chạm đất cũng rất nhẹ nhàng, không để phát ra tiếng động. Tư thế té hơi thảm hại, nhưng được cái là không ồn. La Hầu mặc đồ vào, rồi chống gậy ra khỏi phòng.

Vừa đóng cửa phòng ngủ xong, thì cửa nhà đã vang tiếng gõ. La Hầu thoáng sửng sốt, sau đó mới nhớ đến việc Đông Cô đề cập với chàng đêm hôm qua. Tiểu vương gia của An Nam Vương phủ.....

La Hầu chống gậy ra đến cửa, mở cửa ra. Người tới dĩ nhiên là An Kinh. Trong tay An Kinh là một chiếc hộp, không mang theo hộ vệ, chỉ một mình y tiến tới. Trông thấy La Hầu, y cười hiền hoà.

“La công tử, chúng ta lại gặp nhau lần nữa.”

La Hầu không nói gì, nghiêng người để cho An Kinh vào trong. An Kinh vào nhà, quan sát căn nhà. Đây là nhà của Đông Cô, là nơi nàng sinh sống.

“Đông Cô đâu rồi ạ?”

La Hầu đáp: “Nàng chưa dậy.”

An Kinh gật gù, “Chắc có lẽ mấy ngày nay đều quá vất vả, cứ để cô ấy ngủ thêm một lúc nữa đi.” Y nhắc chiếc hộp trong tay cao lên, “Ta mang thức ăn đến, đoán chừng quý vị chưa dùng bữa sáng nhỉ, công tử có muốn ăn trước không, hay là đợi cô ấy?”

La Hầu nhìn chiếc hộp đồ ăn, “Đợi nàng.”

“Cũng được.” An Kinh ngó quanh, “Đem vào nhà đi vậy, không thôi sẽ mau nguội.”

La Hầu chống gậy bước tới gần, định đón lấy chiếc hộp.

An Kinh thấy chàng có vẻ cực nhọc, nói: “Nhà bếp ở nơi nào, để ta mang vào cho.”

La Hầu chỉ tay, An Kinh đi về hướng đó. La Hầu nhìn theo bóng lưng của y, lặng thinh không nói gì.

An Kinh vừa ra khỏi phòng bếp, từ trong phòng ngủ đã vẳng tiếng của Đông Cô.

“La Hầu ~ ~”

“La Hầu La Hầu La Hầu ~ ~”

Âm thanh ngái ngủ mơ màng vời vĩnh, lặp đi lặp lại, không nghe được câu trả lời thì quyết không buông tha. La Hầu đã sớm quen rồi, đương nhiên chàng sẽ không lên tiếng đáp, lần nào cũng đi thẳng tới chỗ của nàng. Nhưng hiện giờ.....

La Hầu liếc An Kinh một cái, kẻ đó đang đứng giữa sân nhà, tay chấp sau lưng.

“Cô ấy đang gọi người, người qua đó đi, ta đứng đây đợi được.”

La Hầu không biết nên nói gì với y, chỉ gật đầu, rồi đi vào trong buồng tìm Đông Cô.

Đông Cô cuộn mình trong chăn, giọng đã bị hãm bớt, vẫn không ngừng réo gọi La Hầu. La Hầu ngồi bên thành giường, vỗ vỗ lên chăn. Im rồi. Nhưng người thì vẫn chưa chịu ra. La Hầu chậm chạp vươn tay, định gỡ chăn ra, nhưng Đông Cô cuộn mình chặt cứng, vốn không sao kéo ra được.

“.....Đông Cô.”

“Ừ.” Từ trong chăn có tiếng trả lời của Đông Cô đã bị chăn nén bớt.

“Ra đi.”

Đông Cô bắt động.

La Hầu cũng không hiểu rõ ý định của chính mình, chàng không nói là An Kinh đã tới, Đông Cô nằm yên, chàng cứ tiếp tục ngồi đó đợi. An Kinh đáng thương, đường đường là một tiểu vương gia, thế mà mới sáng sớm đã bị đứng trơ mặt hứng gió lạnh. Cuối cùng Đông Cô bị ngạt thở trong chăn, tóc chăn lên, ngồi bật dậy.

Nàng hít sâu vào một hơi, mặt bị ngạt đỏ ửng.

“Chồng à, chàng không quan tâm ta sống chết ra sao à.”

“.....” La Hầu im lặng.

Đông Cô biếng lười sán đến gần chàng,

“Ngủ được một giấc dài ghê, lâu lắm rồi chưa được ngủ nướng.”

“Ừ.”

La Hầu vững vàng như núi Thái Sơn, Đông Cô dựa vào vô cùng thoải mái, thế là không muốn nhúc nhích nữa. Một lúc sau, Đông Cô sờ sờ bụng.

“Chồng ơi, ta đói bụng.”

La Hầu chống gậy định đứng lên, “Ta đi lấy thức ăn sáng.”

Đông Cô ấn chàng xuống lại, “Thôi đừng phiền phức, ta sẽ mặc đồ vào ngay, rồi chút nữa để ta đi lấy.”

“Được.” La Hầu ngồi xuống lại.

Đông Cô mặc từng lớp áo lên mình, vừa mặc vừa nói chuyện với La Hầu, “Chàng dậy lúc nào thế?”

“Cũng mới đây thôi.”

“Ô, vậy chàng làm bữa sáng nhanh nhả.”

“Không phải.”

Đông Cô cười trêu: “Chắc chắc, đừng khiêm tốn thế chứ, chồng thật là đảm đang.” Đông Cô mặc đồ xong xuôi, ghé sát mặt La Hầu hôn đánh chụt một cái.

La Hầu nói: “Không phải khiêm tốn, thức ăn đâu phải ta nấu.”

Đông Cô thoáng sửng sốt, “Hả? Không phải chàng nấu?”

La Hầu gật đầu.

“Tiểu vương gia tới rồi.”

“Gì chứ?”

“Tiểu vương gia tới rồi.”

“Tới lúc nào?”

“Trước lúc nàng thức.”

“Đâu rồi?”

“Ngoài sân.”

“.....” Đông Cô la toáng lên, “Chàng..... Chàng cứ để cho ngài ấy đứng ngoài sân này giờ?”

La Hầu đáp: “Tự hấn muốn đứng.”

“Ồ.” Đông Cô gật gù, “Vậy thì được.”

Mang giày vào xong, Đông Cô đẩy cửa mở. Quả nhiên thấy An Kinh đang đứng giữa sân.

hết chương 40

42. Chương 41: Nấu CƠM Ăn CƠM, Ăn CƠM Nấu CƠM

Bị đợi một mình lâu thế, nhưng An Kinh cũng không tức giận, thấy Đông Cô lộ ra, y chấp tay mỉm cười với nàng.

“Đồ nhi thăm hỏi sư phụ.”

Đông Cô bối rối, “Ngài đừng làm vậy, tôi không quen. Ngài tới lúc nào thế ạ?”

“Vừa tới thôi.”

Đông Cô áy náy: “Không biết là ngài sẽ đến sớm thế này, để ngài phải đợi lâu như vậy, trời đang còn lạnh, ngài mau vào trong đi thôi.”

An Kinh nói: “Trong bếp có thức ăn sáng ta mang đến cho nàng và La công tử, mọi người mau ăn cho nóng đi.”

“Cảm ơn ngài đã quan tâm.” Đông Cô đi lấy thức ăn, hộp đựng tinh xảo được gói trong rất nhiều lớp vải, lúc mở ra thức ăn vẫn còn nóng hổi. Đông Cô nhìn những món ăn đẹp đẽ cầu kỳ, trong lòng phức tạp.

Ở phòng ngoài, An Kinh và La Hầu ngồi đối diện với nhau.

“La công tử, sẽ làm phiền hai người trong những ngày tới rồi.”

La Hầu gật đầu.

An Kinh nhắc ấm trà trên bàn lên, rót một chén nước đưa La Hầu.

“Mời.”

La Hầu nhìn chén “trà” đó, xong lại nhìn An Kinh.

“Vì sao?”

An Kinh đáp: “Luận theo tình và bối phận, chén này đều là ta nên mời.”

La Hầu bắt động.

An Kinh vẫn giữ nguyên chén nước, “Luận theo bối phận, ta học về từ Đông Cô, thì nàng là sư phụ của ta, người là chồng của nàng, tức là sư công của ta, chén này ta nên mời.” Y hơi mỉm cười, “Mà luận theo tình, ta và La công tử chỉ mới gặp nhau hai lần, nhưng mỗi lần người đều để lại ấn tượng phi phàm trong tim An Kinh, ta đã sớm mong được kết giao với người, lần này chính là cơ hội đó, nhưng không có gì trong tay, chỉ đành dùng nước thay cho trà tỏ chút lòng thành.”

La Hầu đưa tay đón lấy chén nước.

“Vì sao ngài muốn kết giao với tôi?”

An Kinh nhìn chàng. Vì sao à.....

“Có lẽ bởi vì, ở một phương diện nào đó, ta và người khá giống nhau.” Ví dụ như, ta và người cùng thương một người, cùng mê đắm một người.

La Hầu không nói gì, chàng thấy mình hoàn toàn chẳng giống An Kinh, bất kể là ở phương diện nào. An Kinh nhìn vẻ mặt của La Hầu, biết là chàng không đồng ý với mình, y cũng không giải thích gì thêm. Đúng lúc này, Đông Cô bưng cơm tiến vào phòng.

“Hai người đang nói chuyện gì đấy?”

An Kinh cười cười, “Chỉ là đàn ông nói với nhau chút chuyện nhàn rỗi thôi, nàng cũng muốn nghe sao?”

Đông Cô đặt mâm cơm lên bàn, nàng không muốn để cho An Kinh nói chuyện quá nhiều với La Hầu, vội vàng đổi đề tài.

“Đừng nói đùa chứ.” Nàng nhìn An Kinh, rồi chu chu miệng ý chỉ chàng, “Cái người này á, một ngày nói được 10 câu là tôi đã muốn a di đà phật rồi, gì mà nói chuyện nhàn rỗi chứ.”

An Kinh cười: “Chuyện giữa đàn ông với nhau luôn nhiều hơn giữa đàn ông và đàn bà.”

Đông Cô hỏi: “Yến Quân đã dùng bữa sáng chưa ạ?”

An Kinh gật đầu, “Ta đã dùng rồi, hai vị cứ ăn đi.”

Đông Cô đem một bát cơm đầy ú ụ, đặt xuống trước mặt La Hầu, rồi lại xê dịch hết mọi món mặn về phía chàng. Cuối cùng nàng đặt đũa vào tay chàng, khế bảo: “Nào, ăn thôi.”

An Kinh lẳng lặng nhìn hết thấy. Dù đang là sáng sớm, La Hầu vẫn ăn không ít, bao nhiêu thức ăn An Kinh đưa tới đều không còn miếng nào bị bỏ sót, Đông Cô và La Hầu ăn sạch sành sanh.

“Phù— no quá.” Đông Cô buông đũa, xoa xoa bụng, “Căng chết mất, Yến Quân, lần sau ngài làm ơn đừng mang nhiều như thế nữa.”

An Kinh cười cười, “Được.”

Dọn bàn xong, La Hầu đứng lên (sic) đi qua bên quán rượu, Đông Cô tiễn chàng ra đến cửa. Nàng chỉnh lại áo của chàng, “Xin lỗi, những ngày này ta không bầu bạn với chàng được.”

La Hầu cúi đầu nhìn nàng, “Không sao.”

“Mình chàng nên cẩn thận một chút nhé.”

La Hầu nói: “Nàng cũng vậy.”

Cả hai con người đều cho là đối phương không hiểu ý “cẩn thận” của mình có nghĩa gì, mỗi người đi về một hướng, trong lòng đầy âu lo.

Đông Cô vào lại trong nhà, An Kinh vẫn lẳng lặng ngồi yên, y ngược đầu nhìn Đông Cô, ánh mắt dịu hiền như lông vũ của chim yến.

“Sư phụ.”

Đông Cô: “Đã nói rồi mà, đừng gọi tôi như vậy.”

An Kinh vẫn một mực, “Lễ nghĩa không thiếu được, sư phụ chính là sư phụ.”

Đông Cô “ha” một tiếng, “Trước đây ai là người nói đừng để ý đến những lễ giáo rườm rà sáo rỗng?”

An Kinh cười cười, khẽ đáp: “Là nàng không cần để ý, chứ không phải là ta.”

Đông Cô xua tay, “Thôi tùy ngài vậy, dù sao tôi cũng không nói lại được ngài. Trong nhà tôi luôn có một chút giấy và màu để vẽ, nếu như ngài không chê, có thể dùng chúng, cũng đỡ mất công phải đi mua.”

An Kinh đáp: “Ta đã lệnh cho người trong phủ mang theo vật liệu, có điều hôm nay ta đến một mình, không tiện mang theo, đợi chiều tối ta sẽ nói Thành Tuyền đưa đến.”

Đông Cô nghe tên của Thành Tuyền, trong lòng âm thầm đề cao cảnh giác, sắc mặt thì vẫn không thay đổi. “Vâng.”

Đông Cô dẫn An Kinh vào gian phòng nhỏ bên hông nhà, đây là nơi nàng hay ngồi vẽ. Phòng vô cùng nhỏ, chỉ đủ nhét một bộ bàn ghế. An Kinh không để ý, y quan sát toàn bộ căn phòng.

“Hàng ngày sư phụ hay vẽ ở đây?”

“Phải.” Đông Cô đáp, “Nhà nhỏ nên phòng hẹp, không thể sánh được với vương phủ.”

An Kinh lắc đầu, “Ta cảm thấy, phòng cao quý hay thấp hèn, đều phải dựa vào đức hạnh và nhân phẩm của người chủ nhân. Phòng này của Đông Cô tuy giản dị, nhưng cũng vì chủ nhân của nó mà trở nên trang nhã duyên dáng.”

Đông Cô cười bảo: “Ngài đừng tăng tôi lên như vậy, tôi sẽ bay luôn đấy.”

An Kinh cũng cười, nụ cười của y vô cùng hiền hoà, làn môi mỏng thoáng giãn ra, “Cho dù nàng bay bổng thì đã sao, nàng có thể bay được đến đâu chứ.”

Đông Cô đáp: “Thung lũng phía đông, biển phía tây, nam là rừng, bắc là núi, non rộng sông dài như thế tôi còn chưa từng được đi qua một lần, bay đến đâu chẳng được?”

An Kinh nhìn nàng, “Nàng thích được du ngoạn bốn bể sao?”

Đông Cô đáp: “Đi chơi luôn được ưa thích, ai không thích đi chơi cơ chứ. Hơn nữa những hoạ sĩ là người nên đi nhiều để được nhìn thấy nhiều, trong đầu mới có cảnh, vẽ ra được những bức tranh đẹp.”

An Kinh nhìn nàng, “Được, sau này chúng ta bỏ chút thời gian, cứ thiên nam địa bắc, nơi nào cũng ghé thăm.”

Đông Cô thoáng ngạc nhiên, “Chúng ta?”

“Đúng rồi, nàng là sư phụ của ta, đương nhiên ta phải theo nàng.”

Đông Cô cười ngượng.

An Kinh cúi đầu, nhìn mặt bàn, “Hôm nay nàng định dạy ta những gì?”

Đông Cô ngẫm nghĩ, ngập ngừng nói: “Thật ra tôi cũng không rõ nên dạy ngài những gì, hội hoạ là một trong những thứ chủ yếu dựa vào linh ngộ và luyện tập của bản thân, cái có thể dạy thì không nhiều.”

An Kinh nói: “Trước đây lúc Quân Nhi vẽ, đôi khi không biết nên bắt đầu như thế nào, chỉ cảm thấy bất kể đặt bút nơi đâu, cũng không thích hợp.”

Đông Cô nói: “Đây là điểm tắc nghẽn của ngài, tôi cũng từng trải qua. Hội hoạ đòi hỏi hai thứ, gồm có kỹ pháp và tâm pháp. Kỹ pháp là bút pháp và kỹ thuật mà chúng ta mang trên mình, còn tâm pháp, là cảm xúc và thẩm mỹ. Kỹ pháp và tâm pháp sẽ giao hoà với nhau. Khi kỹ pháp không theo kịp tâm pháp, hoặc tâm pháp không theo kịp kỹ pháp, đều sẽ gặp phải tắc nghẽn như ngài đã nêu ra.”

An Kinh hỏi: “Vậy theo sư phụ, ta thiếu kỹ pháp hay là tâm pháp?”

Đông Cô đáp: “Tâm pháp.”

An Kinh hỏi: “Vậy phải luyện thế nào?”

Đông Cô trải một trang giấy ra, nói: “Tâm pháp được nuôi dưỡng bởi kinh nghiệm sống của người hoạ sĩ, tuổi ngài còn trẻ, cái tâm chưa được bình phẳng là rất bình thường.” Nàng chấm bút vào nước rửa bút, “Thật ra ngài cũng không cần phải lo lắng, ngài là người hoạ sĩ có thiên phú nhất trong những người tôi đã từng gặp, hiện giờ ngài chỉ cần kiên trì luyện tập, không cần số lượng, chỉ cần chú tâm đến chi tiết và sự hoàn chỉnh. Dần dần sẽ bức phá được điểm nghẽn đó, và đạt đến một đẳng cấp mới.”

Nàng đưa bút đến cho An Kinh, “Lắng lòng xuống, vẽ những gì ngài muốn vẽ.”

An Kinh nhận lấy cây bút, nhìn trang giấy, bắt đầu suy nghĩ.

Đông Cô đóng cửa lại, nhón bước rời đi.

Ngoài sân lạnh hơn phía bên trong khá nhiều, Đông Cô hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra. Vừa rồi có một giây, nàng gần như quên mất An Kinh có ý định khác với nàng, nàng lại tận tình tận sức chỉ bảo cho y, truyền dạy cho y. Y quá đổi thông minh lanh lợi, Đông Cô chưa từng phủ nhận bản thân nàng rất tán thưởng y, cũng rất thích y.

Nhưng y lại muốn làm tổn thương đến La Hầu, đây là điều không thể nào không thể nào được phép xảy ra.

Trong lúc An Kinh vẽ, Đông Cô quét dọn nguyên căn nhà. Đến giữa trưa, La Hầu quay về nấu cơm. Lúc chàng vào nhà, Đông Cô vừa mới quét sân xong, nghe có tiếng gõ cửa khe khẽ, nàng ra mở cửa, đón chàng vào trong.

“Thế nào, sáng nay có mệt không?”

La Hầu lắc đầu, “Không mệt.”

Đông Cô đỡ chàng vào trong phòng ngủ, một tay của La Hầu hơi vịn lên Đông Cô, tay kia chống gậy.

“Hắn đâu.”

Đông Cô chỉ chỉ vào phòng bên hông nhà, thì thào, “Bên đó.”

La Hầu không nói gì nữa, hai người cùng bước vào phòng ngủ, Đông Cô đỡ chàng ngồi bên giường nghỉ ngơi, bản thân nàng đi rót cho chàng ly nước nóng.

“Nào, làm ấm người trước đã.”

Nước nóng phả khói trắng, chậm rãi bành bồng bay lên.

La Hầu hỏi: “Có cần làm cơm cho 3 người ăn không?”

Đông Cô ngẫm nghĩ, “Ngài ấy không hề nói trước với ta là có muốn dùng cơm chung hay không, nhưng mà đến giờ này ngài ấy còn chưa bước ra, chắc sẽ ở lại đây.”

La Hầu gật đầu, “Được, vậy ta đi nấu cơm.”

“Chàng cứ ngồi, để ta đi cho.”

Đông Cô ấn chàng xuống giường lại, rồi nàng vào bếp chuẩn bị bữa trưa. Nàng vừa nhóm bếp xong thì quay qua đã thấy La Hầu bước vào theo, đứng ngay cửa bếp. Đông Cô khẽ cười, vẫy vẫy chàng.

“Vào đi, đứng chơi với ta.”

La Hầu chống gậy bước vào bếp, xoay người đóng cửa lại. Đông Cô kê một chiếc ghế con cho chàng, “Ngồi bên này.” La Hầu nghe lời, qua bên đó, để cây gậy dựa vào bệ bếp, Đông Cô đỡ chàng ngồi xuống.

Chiếc ghế vốn không lớn, đến lúc thân hình cao lớn của La Hầu ngồi lên nó, trông càng bé nhỏ. Chàng gập chân khom mình ngoan ngoan ngồi yên, mắt nhìn xuống sàn nhà.

Đông Cô làm cơm, hễ rảnh rỗi thì quay qua hôn lên đầu chàng, hai người tuy không nói gì nhiều, nhưng giữa họ có một sự ăn ý rất thần kỳ.

“Há miệng.” Đông Cô gấp một miếng rau lên, đưa tới miệng La Hầu, La Hầu há miệng ăn.

“Thế nào?”

La Hàu gật đầu.

“Gật đầu là sao, nói chuyện.”

“.....Ngon.”

Đông Cô cười hì hì, cúi người hôn đánh chụt lên miệng chàng, “Chàng dọn cơm ra, ta đi gọi ngài ấy.”

Mặt La Hàu hơi nóng lên, gật đầu một cái. Đông Cô buông cái muôi cơm, mức nước trong lu rửa tay, sau đó tới trước cửa căn phòng bên hông nhà.

Nàng không vào thẳng bên trong, mà gõ nhẹ lên cửa.

“Yến Quân, dùng cơm trưa không ạ.”

Trong phòng vọng ra tiếng động, An Kinh tới gần cửa, mở cửa ra. Y hơi gật đầu, “Cả một buổi sáng vất vả tâm trí suy nghĩ về những lời nàng giảng, hiện giờ đúng là đã hơi thấy đói.”

Đông Cô nói: “Vậy thì cùng ăn cơm đi vậy.”

An Kinh hỏi: “La công tử đã về rồi à?”

Đông Cô đáp: “Chàng mới về, chúng tôi đã nấu cơm trưa xong, tuy nhiên chỉ là những món bình dân, e rằng ngài không quen dùng.”

An Kinh khẽ lắc đầu, “Ở lại đây đã phiền đến hai người rồi, làm sao chê thức ăn được.”

Đông Cô: “Thế thì đi nào.”

An Kinh bước ra khỏi phòng theo Đông Cô, ở bên kia La Hàu đã dọn cơm xong, An Kinh nhìn bàn ăn, các món ăn rất giản dị, đều là những món xào bình dân, nhưng cũng có một đĩa thịt ram. An Kinh không thích ăn thịt, tiếp xúc với nhau rồi, An Kinh cũng biết Đông Cô không phải là người thích ăn thịt, cho nên đĩa thịt này chắc là ram cho La Hàu ăn.

Trong mắt An Kinh, bữa ăn này rất sơ sài, nhưng thật ra y không biết, do La Hàu bị bất tiện, cho nên bao nhiêu thức ăn trong nhà đều do một tay Đông Cô quản lý, bản thân nàng thích ăn đồ chay, chất lượng rất bình dân, nhưng loại thịt nàng mua cho La Hàu là loại thịt có gân sụn thượng hạng, một đĩa thịt đầy vụn này có thể bằng tiền mua thức ăn cả tuần của nàng lúc trước.

Nhưng nàng không hề cảm thấy tiếc tiền, phải nuôi sao cho La Hàu thật mạnh khoẻ thì nàng mới yên lòng.

hết chương 41

43. Chương 42: Một Ngày Yên Ỉ

An Kinh vào chỗ ngồi, La Hàu và Đông Cô ngồi đối diện với y.

Cơm của hai người đều do Đông Cô xới, La Hàu là bởi vì cơ thể bất tiện, đứng lên ngồi xuống rất mất công, còn An Kinh là bởi vì y sinh trưởng với địa vị tôn quý, nên hiện giờ không thể thích ứng ngay với cuộc sống làm đồ đệ của người khác.

“Nào, bát cơm này là của chàng, bát này là của ngài.” Đông Cô đưa bát cơm lớn đầy vụn có ngọn cho La Hàu, còn bát cơm nhỏ thì đưa cho An Kinh. Phần cơm của nàng cũng không khác phần của An Kinh mấy.

“Cảm ơn.” An Kinh đón lấy bát cơm, ngồi ngay ngắn, y nhìn La Hàu phía đối diện, ngay từ lúc ban đầu, người đàn ông ấy không hề nói một câu với y, cũng không nhìn y lấy một mắt. An Kinh nghĩ thầm, phải chăng hẳn đang cảm thấy bất an trong lòng vì mình đã tới đây.

Đối với La Hàu, An Kinh khó nói được rõ cảm xúc của mình. Vài phần là ghen tị, vài phần là thương hại, và cũng có vài phần áy náy. Nhưng nhiều hơn hết, là sự hiếu kỳ. Y cảm thấy, một người đàn ông có thể

khiến cho Đông Cô yêu thích đến độ này, nhất định phải có đặc điểm riêng. Từ bên ngoài nhìn vào thì diện mạo của La Hưu thô kệch, cơ thể thì tàn phế, tính cách lại cô độc kiêu kỳ, nhưng An Kinh tin rằng người đàn ông này phải có một cái gì đó bên trong mà y không biết, mà thứ đó chính là nguyên do đã thu hút Đông Cô.

“La công tử, thức ăn là do người nấu sao?”

Tay của La Hưu thoáng ngừng lại, ngược mắt nhìn An Kinh, khẽ đáp: “Không phải.”

An Kinh thoáng sửng sốt, quay qua nhìn Đông Cô. Đông Cô cười cười, “Là tôi nấu, tay nghề không khéo, để Yến Quân chê cười rồi.”

“Là nàng nấu?”

Đông Cô đáp: “Vâng ạ.”

An Kinh ngừng đưa hân lại, khẽ lẩm bẩm: “Sao lại có thể.....”

Trong ý thức của y, đàn bà xưa nay vốn không đi đôi với bếp núc. Các chị trong nhà y, những người phụ nữ y kết giao, y chưa từng bao giờ thấy ai vào bếp nấu ăn, hơn nữa lại còn nấu một cách vô cùng tự nhiên như đó là lẽ thường.

Đông Cô không nghe rõ lời y nói, “Yến Quân? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị? Hay là ngại đợi một chút, tôi ra ngoài mua thức ăn mang về.”

“Không không.” An Kinh cuống quýt lắc đầu, “Không phải, thức ăn rất ngon, ta rất thích.”

Đông Cô cười, “Thích thì tốt, ăn thêm nữa đi, vẽ tranh rất hao thể lực.” Nàng quay qua liền thấy La Hưu đang cúi đầu nhìn thức ăn trong chén mà ngần người ra, cũng không lo gấp ăn. An Kinh đang ở đó, nàng ngại không dám hỏi. Nàng đưa đũa gấp một miếng thịt ram, đặt vào bát của La Hưu, vừa làm vừa nói: “Ăn cơm đi chứ, sao hai người đều ngần ra làm gì?”

Đôi đũa trong tay La Hưu hơi run lên, lời của An Kinh, Đông Cô không nghe rõ, nhưng chàng đã nghe thấy hết. Trong câu nói để lộ nghi hoặc và thái độ không thể tin được, khiến cho tim chàng hụt nhịp.

Không kịp nghĩ gì thêm, miếng thịt Đông Cô gấp vào bát đã cắt đứt suy nghĩ của chàng.

Bình thường lúc Đông Cô và La Hưu ngồi ăn, sẽ không im lặng như thế này. Đông Cô luôn có chuyện để nói hoài không hết. Nhưng hôm nay có An Kinh ở đây, ngồi ăn cơm vô cùng yên tĩnh quý phái, Đông Cô không dám nói bất cứ một câu dư thừa nào.

Ba người im lặng ăn hết một bữa cơm, sau đó đều dùng cơm xong cùng lúc. An Kinh ăn rất ít, nhưng y ăn rất chậm, từng miếng thông thả từ tốn. La Hưu ăn nhiều mà ăn nhanh, vài miếng là đã thấy đáy của bát cơm, Đông Cô đem tiếp cho chàng một bát, hai bát vào bụng mới tạm no. Đông Cô dọn chén đũa xong xuôi, đem vào trong bếp rửa. An Kinh ngồi ngoài phòng với La Hưu, y lẳng lặng nhìn Đông Cô bưng chén đũa đi mất, nàng làm vô cùng tự nhiên, giống như đây là điều nên làm.

“La công tử.”

La Hưu ngược mắt.

An Kinh khẽ hỏi: “Bình thường ở nhà, toàn là Đông Cô thu dọn chén bát sao?”

La Hưu đáp: “Có đôi lúc thì vậy.”

“.....” An Kinh thấy chàng đáp vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho đúng. “Vậy..... Mỗi ngày ba bữa, cũng đều do Đông Cô nấu sao?”

La Hưu im lặng một lúc, đáp: “Không nhất định.”

An Kinh gật đầu.

Đàn bà xuống bếp luôn bị người thường coi như một biểu hiện của sự nhu nhược, nhưng An Kinh nghĩ bụng Đông Cô không phải vậy. Thân thể của La Hưu bị bất tiện, chắc chắn là nàng thấy xót cho hân, không nỡ để hân phải làm việc cực nhọc, cho nên mới đích thân làm việc nội trợ, thậm chí xuống bếp nấu ăn.

Nghĩ đến đây, An Kinh vừa cảm động vừa đau lòng.

“Ừa, sao cứ ngồi thừ thế.” Đông Cô rửa chén xong quay lại, bắt gặp cảnh An Kinh và La Hầu chỉ ngồi nhìn nhau. “Yến Quân, uống chén trà rồi nghỉ một chút nhé, vừa nấu xong đây thôi.”

Đông Cô rót một chén trà đưa cho An Kinh, An Kinh cầm, ghé mũi ngửi hương trà. Đông Cô thấy vậy cười khỏ: “Yến Quân đừng soi kỹ như vậy, đây chỉ là nước nóng có chút vị trà mà thôi, không xứng để ngài bình phẩm đâu.”

An Kinh đáp: “Uống trà quan trọng là tâm trạng, tâm trạng sầu khổ thì trà có ngon cách mấy cũng chất, mà tâm trạng nếu vui vẻ thì bất kể trà nào cũng tự động thành thơm.” Ngón tay thon trắng ngọc ngà của y nâng chén trà, hơi đưa người về phía trước, “Đông Cô đừng để bản thân nương theo thói đời mới phải. Hiện giờ trong mắt ta, chén trà này chính là Minh Tiền Hoàng Nha (trà quý), là nước sương sớm, ngàn vàng không đổi được.”

“..... Đúng là nói không lại ngài.”

Đông Cô bắt lực lắc đầu, “Được rồi, là tôi thiếu cặn.”

Nàng rót một chén trà đưa cho La Hầu, La Hầu đón lấy uống cạn sạch. Đông Cô thì thầm bảo chàng: “Uống chậm chậm thôi, đừng để làm đầy bụng.” Miệng thì nói vậy, tay lại rót cho chàng thêm một chén nữa. Lần này La Hầu nghe lời nàng, uống chậm hơn, Đông Cô đặt một tay sau lưng, vuốt vuốt lưng cho chàng.

An Kinh rũ mắt, lặng lẽ nhìn chén trà trong tay.

Nhấp một ngụm, toàn đắng chát.

Uống trà xong La Hầu quay về quán rượu, An Kinh cũng tiếp tục vẽ tranh. Đông Cô trong lòng thì muốn qua bầu bạn với La Hầu, nhưng lại không thể để An Kinh ở trong nhà một mình, đành ngồi đọc sách viết chữ giết thời gian. Sau khi chỉ bảo xong sáng nay, Đông Cô không nói gì thêm với An Kinh nữa, về vốn phải trông vào năng lực và kiến thức của một người, nếu không luyện mà dựa suông vào lý thuyết, thì sẽ không cách nào có thể tiến bộ hoặc đột phá được.

Lúc mặt trời sắp lặn, hộ vệ của An Kinh, Thành Tuyền, đến nhà Đông Cô để rước y về lại khách điểm. An Kinh luyện vẽ sắp xong, Thành Tuyền lặng lẽ đứng giữa sân nhà đợi y. Đông Cô đã kêu cô ta vào trong nhà mà đợi, nhưng cô ta không đồng ý.

“Tề cô nương không cần phải để ý đến tôi, cô nương có việc thì xin cứ làm, tôi đứng đây đợi được.”

Đông Cô không kỳ kèo nữa, vào lại trong nhà bếp bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Gặp lại Thành Tuyền lần này, Đông Cô đề cao cảnh giác hơn. Thành Tuyền mang đến cho nàng một cảm giác khác với Văn Giới. Văn Giới là loại người tự do tùy tiện, cho dù đã từng đi lính, cũng đã từng làm việc cho tướng quân, nhưng về ngông cuồng và hoang dã trong tính cách chưa từng thay đổi. Còn Thành Tuyền thì lại khác, Đông Cô có thể cảm nhận được, tất cả những gì Thành Tuyền làm đều đặt An Kinh làm trọng tâm, tuy nàng và cô ta chưa tiếp xúc với nhau được bao lâu, nhưng sự trung thành và tận tâm của cô ta, Đông Cô có thể cảm nhận được. Điểm tương đồng duy nhất giữa hai người bọn họ, chỉ sợ rằng chính là võ công rất cao cường lưu loát. Cũng không biết giữa họ thì ai lợi hại hơn ai.....

“Còn đảo nữa thì chảo sẽ lũng lỗ đấy.”

Đông Cô giật mình choàng tỉnh, ngạc nhiên quay qua, thấy An Kinh đang chấp tay sau lưng đứng ở ngạch cửa bếp, cười tươi tắn nhìn nàng. Quay đầu về lại nhìn xuống chảo, nước đã sôi cạn hết, đang bốc mùi đặc sệt.

Đông Cô hồi hã xoa khói dày đặc cho tản bớt, rồi múc một bát nước trong lu đổ lại vào chảo. An Kinh nhìn nàng luyến quỳnh, cười hỏi: “Đông Cô đang nghĩ gì, sao lại nghĩ đến thừ người ra thế?”

“Tôi.....” Đông Cô không nói ra được, “Nhất thời xuất thần thôi, không nghĩ gì cả.”

An Kinh: “Sắc trời hôm nay đã không còn sớm nữa, ta phải cáo từ rồi.”

Đông Cô: “Vâng, để tôi tiễn ngài.”

An Kinh xoa tay, “Không cần đâu.” Y cười cười, “Lo canh cái chảo của nàng đi, đừng để chút nữa lại đặc quánh tiếp.”

Đông Cô xấu hổ hơi đỏ mặt.

An Kinh chấp tay làm lễ với nàng, “Đồ nhi cáo từ sư phụ, thầy trò đôi ta mai gặp lại.”

“Nếu như ngài không cười như vậy thì đúng ra tôi còn mong gặp lại vào sáng mai.....”

“Ha, chào.” An Kinh cũng không nói thêm nhiều, xoay người rời đi.

Đông Cô dõi nhìn theo bóng lưng y, trong lòng hơi nặng nề.

Vị tiểu vương gia này tuổi còn rất trẻ, mà không ngờ tâm tư lại thâm sâu khó lường như vậy, tuy phận nam nhi, nhưng đầy tài hoa và kiến thức, hơn nữa còn tâm cơ đến độ nàng suýt không phát hiện ra. Nếu như không có Liêu Văn Giới kể cho nàng biết ngọn ngành, nàng sẽ thật sự không ngờ được là nhất cử nhất động của An Kinh đều có ý đồ riêng, bởi vì tất cả mọi hành vi hoặc lời nói của y đều vô cùng tự nhiên.

Trên đường về, chiếc xe ngựa của An Kinh đi ngang qua La Hầu cũng đang trên đường về nhà. An Kinh ngồi trong xe không hề hay biết. Thành Tuyền ngồi ngoài đánh xe chạm mắt với La Hầu, xe ngựa và người chỉ lướt qua nhau trong một khắc, nhưng hai người đều ghi nhớ ánh mắt của đối phương. Sau khi lướt qua rồi, Thành Tuyền còn ngoái đầu nhìn theo bóng lưng của La Hầu, còn người đàn ông đó từ đầu đến cuối không ngoái lại.

Kỳ phùng địch thủ gặp nhau nơi ngõ hẹp.

La Hầu.

Một lần nữa, Thành Tuyền lặng lẽ nhắm cái tên ấy trong đầu. Càng điều tra sâu hơn, cô ta càng phát hiện sự tình không đơn giản chút nào. Cô ta đã biết chuyện La Hầu ở trong quân đội hai năm ra sao, nhưng còn hai năm kia, La Hầu tựa như bốc hơi khỏi nhân thế, không sao tra ra được gì nữa. Hơn thế, không chỉ mình hắn, mà còn có một số người khác, cũng bị rút tên ra khỏi quân đội, tìm không ra tung tích. Trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Nắm chặt cương ngựa trong tay, Thành Tuyền cau mày.

Về đến khách điểm, An Kinh gọi Thành Tuyền vào phòng, Thành Tuyền lần lượt bấm báo tất cả những thông tin tra được. An Kinh cũng nhận ra điều khác thường.

“Hai năm trời bốc hơi mất dạng.” Tay của y khẽ nhịp lên bàn, “Lạ nhỉ.....”

“Vâng.” Thành Tuyền đáp, “Thuộc hạ cũng cảm thấy chuyện này rất khác thường, nhưng mà sau khi chiến tranh kết thúc, hắn không hề quay về nhà.”

An Kinh nói: “Chân của hắn là cụt vào lúc nào.”

Thành Tuyền đáp: “Điều này..... không biết được cụ thể, nhưng chắc chắn không phải trong lúc chiến tranh.”

An Kinh nói: “nếu đã không phải trong lúc chiến tranh, vậy thì nhất định là trong 2 năm sau đó.” Y thoáng trầm ngâm, “Người nói còn thêm vài người khác cũng giống như La Hầu, sau khi chiến tranh kết thúc cũng không về nhà, thân phận của họ có xác định được không?”

Thành Tuyền đáp: “Thưa xác định được, nhưng cần một thời gian rất dài, bởi vì cần phải tra từng người.”

An Kinh lắc đầu, “Không cần, tốn thời gian tốn công, mà cũng chưa chắc thu hoạch được gì có ích.”

“Vậy..... Chúa công cảm thấy nên làm thế nào.”

An Kinh ngồi trên ghế, nhắm mắt im lặng. Thành Tuyền biết y đang suy nghĩ, lặng lẽ đứng đợi, không dám quấy rầy. Một lúc sau, An Kinh mở mắt.

“Tình cảnh trong nhà của La Hầu ra sao.”

Thành Tuyền thoáng sửng sốt, “Trong nhà, ý của chúa công là gia đình trước đây của La Hầu phải không ạ.”

An Kinh gật đầu.

Thành Tuyền nhớ lại, “Nhà La Hầu có 4 người, hẳn vẫn còn một người em gái. Nhưng trải qua vài phen bất trắc, song thân của hẳn đều đã qua đời, em gái hẳn cũng đã được người bà con xa đón đi mất.”

An Kinh nói: “Kế tiếp người nên bắt tay điều tra từ hai mặt này: thứ nhất là nhóm thuộc hạ cũ của Viên Kế Nghiệp và những thành viên đã tiếp cận La Hầu lúc hẳn còn trong doanh quân tiền tuyến, thứ hai là đi tìm em gái của La Hầu.”

“Vâng.”

Phía bên kia, La Hầu về nhà đúng lúc Đông Cô vừa nấu cơm chiều xong.

“Chàng uống chén nước nóng để làm ấm người trước đi, ta xuống bưng cơm lên.”

La Hầu ngồi trong phòng ngủ, Đông Cô bày thức ăn ra bàn. Nàng không đói lắm, cứ ngồi nhìn La Hầu ăn.

“Chồng ơi, chàng nói xem, một ngày chàng cũng đâu hoạt động gì nhiều, sao ăn nhiều thế?”

Đũa của La Hầu thoáng khựng lại.

“Đừng ngừng tay chứ, ăn tiếp đi.” Đông Cô vỗ vỗ chàng, “Không phải ta đang chê chàng ăn nhiều, chỉ đơn giản là thắc mắc thôi.”

La Hầu đáp: “.....Ta cũng không biết, từ nhỏ đã vậy rồi.” Lúc bé chàng không giống những bé trai khác, vóc dáng vừa cao vừa lớn, vì thế cha mẹ không thích chàng.

“Ăn nhiều tốt lắm mà, chàng không biết đâu, ăn không vô chính là điều đau khổ nhất trần đời.” Đông Cô cười cười, “Trước đây có một đạo sức khỏe của ta rất tệ, muốn ăn cũng không ăn được, ăn gì cũng nôn hết ra, lúc đó ta rất hâm mộ những người ăn khỏe.”

La Hầu ngược mắt nhìn nàng, “.....Sức khỏe của nàng từng rất tệ?”

Đông Cô gật đầu, “Chứ sao, hơn nữa không chỉ tệ mà thôi.” Lúc bệnh nặng lên, nàng đã từng thật sự không sao ăn nổi, ngày ngày đều dựa vào truyền dinh dưỡng mà sống. Trong lòng Đông Cô, ăn được có nghĩa là mạnh khỏe, đại biểu cho cuộc sống nàng đã từng mơ tưởng. Cho nên nàng mới làm đủ cách để La Hầu ăn ngon miệng, ăn nhiều hơn; nhìn chàng ăn nhiều, nàng thật sự rất vui.

“.....”

La Hầu không nói gì, Đông Cô quay đầu, thấy chàng đang nhìn nàng dăm dăm.

Trong đôi mắt vẫn luôn sâu lắng trầm lặng kia, đang lộ ra chút lo lắng và xót xa, trông rất chân thành và da diết, khiến Đông Cô bùi ngùi. Nàng cười vuốt ve gò má kiên nghị của La Hầu.

“Đừng lo, bây giờ khỏe rồi.”

“.....Nhưng bây giờ nàng cũng không ăn nhiều.”

Đông Cô đáp: “Đó là bởi vì suốt ngày ta đâu có lao động gì nhiều, cứ ngồi không thì đương nhiên đâu tốn bao nhiêu sức, không cần ăn nhiều.”

La Hầu cúi đầu, nhìn chén cơm của mình.

Đông Cô dịu dàng áp tay lên phía sau cổ chàng, “Ăn đi, ta hứa với chàng, sau này sẽ ăn nhiều hơn.”

Nghe vậy La Hầu mới nhắc bát cơm lên, bắt đầu tiếp tục ăn.

hết chương 42

44. Chương 43: Trăng Bạc Mây Hồng, No Đến Cành Hồng

Sau bữa tối, Đông Cô xoa bóp chân cho La Hầu như thường lệ, đến tối mịt mới lên giường nằm. Nàng ôm cơ thể cường tráng của La Hầu trong lòng, cảm thấy rất bình yên. Cơ thể của La Hầu ấm nóng, giống như một cái lò sưởi, mùa đông ôm đặc biệt dễ chịu, hơn nữa chàng lại còn là một cái lò sưởi rất biết nghe lời, Đông Cô bảo chàng nằm yên, thì chàng sẽ nằm yên. Hai con người ôm nhau khít rịt giữa đêm hôm, tóc quần lay tóc.

Đông Cô không hề cảm thấy buồn ngủ, mở mắt nhìn trần nhà. Qua một lúc, nàng khẽ hỏi, “La Hầu, chàng đã ngủ chưa?”

“..... Chưa.”

Giọng nói trầm thấp của La Hầu truyền tới, Đông Cô lại nhích thêm về phía chàng.

“Ta không ngủ được.”

Trong bóng đêm, Đông Cô cảm nhận được đầu của La Hầu hơi quay qua phía nàng.

“Tại sao.”

Đông Cô lắc đầu, “Không biết nữa, chỉ ngủ không được.” Nàng nắm lấy tay của La Hầu, “Sao chàng chưa ngủ?”

“.....” La Hầu mang tâm sự trong lòng, nhưng không biết phải nói thế nào với Đông Cô.

Đông Cô bảo, “Thôi thì nếu không ngủ được, vậy nói chuyện đi.”

“..... Được.”

Đông Cô gối đầu lên lồng ngực La Hầu, nhiệt độ trên người chàng thấm qua má nàng, đi vào tim.

Đông Cô khẽ hỏi: “La Hầu, em gái của chàng là người như thế nào.”

Vừa hỏi xong, Đông Cô thấy cơ thể bên dưới cứng đờ, nàng bình tĩnh vuốt ve cánh tay của chàng, “Ta nghe nói chàng còn có một người em gái, nên tò mò muốn hỏi chút thôi, tên của em ấy là gì?”

Cơ thể của La Hầu căng cứng, trả lời lắp ba lắp bắp.

“La.....La Từ.”

Đông Cô cảm nhận được sự căng thẳng của chàng, giọng điệu càng nhu hoà hơn.

“Hiện giờ em ấy ở đâu?”

La Hầu đáp: “Nàng.....tại sao nàng muốn hỏi về em ấy?”

Giọng Đông Cô vẫn vậy, khẽ nói: “Em ấy là người nhà của chàng, thì cũng là người nhà của ta, hai ta đã cưới nhau, ta cũng coi như là chị dâu của em ấy, tất nhiên muốn biết về em ấy một chút.”

Giọng của La Hầu buồn buồn, “Hiện giờ..... em ấy không ở Tích Thành.”

Đông Cô nói: “Không quan trọng, thế thì nói một chút về con người em ấy là được. Mai mốt có cơ hội gặp mặt còn dễ kết giao nhau.”

La Hầu quay đầu qua, “Nàng chịu kết giao với em ấy?”

Đông Cô cười cười, “Em ấy là em gái của chàng, là em chồng của ta, đều là người nhà, sao không chứ.”

Trong bóng tối, Đông Cô cảm nhận được La Hầu hơi siết bàn tay nàng. Bao nhiêu tình cảm cái siết tay ấy muốn truyền đạt, nàng đều hiểu.

“Nói cho ta nghe đi, em ấy là người như thế nào.”

“Em ấy, em ấy rất thông minh, từ bé đã rất giỏi.” La Hầu nhớ lại chuyện của em mình, “Thuở bé đi học, em ấy chăm học hơn bất cứ đứa trẻ nào, học lại nhanh hơn hết thầy, mọi người đều rất thương em ấy.”

Đông Cô nằm trên ngực La Hầu, lặng lẽ nghe chàng kể về em gái của chàng. Kể từ lúc còn bé, mãi cho đến khi La Từ đã lớn, kể chuyện cha mẹ thương yêu em gái bao nhiêu, chăm lo cho em gái ra sao. Tuy hết thấy phúc phần đều không phải là của chàng, nhưng chàng vẫn cất kỹ những ký ức ấy trong đầu. Đây là lần đầu tiên La Hầu nói chuyện thật nhiều với nàng. Tốc độ của lời chàng nói không nhanh, giọng cũng không lớn, vẫn trầm thấp như trước đây. Nhưng Đông Cô có thể nghe ra được một niềm tự hào và trù mến của một người anh từ những lời chàng nói. Khi kể đến chuyện mẹ chàng qua đời, em gái rời đi, giọng của La Hầu nặng trĩu những tự trách. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, trong mỗi một gia đình, người không được thương yêu nhất sẽ là người coi trọng tình thân nhất.

Trong một đêm rất bình thường, Đông Cô biết được rất nhiều chuyện, không chỉ những chuyện trên bề mặt, mà cả những chuyện sâu xa hơn.

“Hiện giờ em ấy ở đô thành, khi nào em ấy về, nàng gặp em ấy, nhất định sẽ thích em ấy.”

Đông Cô nhẹ nhàng vuốt ve chàng, “Ừ, ta cũng nghĩ vậy, một con người thông minh ưu tú như thế, ta nhất định phải gặp mới được.”

La Hầu bất chợt nắm chặt lấy tay của Đông Cô, nói với một giọng rất thiết tha: “Vậy mai một ba người chúng ta cùng chung sống, được không?”

Đông Cô nhìn theo ánh sáng của trăng sao từ ngoài song len lỏi vào trong, gật đầu, “Được chứ.”

Trong bóng tối, Đông Cô nghe thấy La Hầu thở phào. Cơ thể phía dưới nàng dần dần thả lỏng, Đông Cô là một người rất nhạy cảm và thông minh, những thay đổi lớn nhỏ gì của La Hầu, đều được nàng để ý và ghi nhớ. Nàng ôm người đàn ông cao lớn vững chắc như một ngọn núi, lòng xót xa đến nhức nhối.

“Ngủ đi.” Đông Cô nằm lại xuống bên cạnh, nhưng vẫn nắm tay của La Hầu.

“Ừ.”

La Hầu trút được tảng đá lớn trong lòng, nhanh chóng đi vào giấc ngủ, còn Đông Cô vẫn không sao chớp mắt.

Bàn tay đang nắm, đầy vết chai sần ngang dọc. Cả đời chàng trai này đã phải chịu qua bao nhiêu gian khổ tội tình, mà trong đó một phần lớn lại đến từ gia đình của chàng. Sự thiên vị do mê tín của cha mẹ đã khiến cho chàng thuở bé không được họ quan tâm yêu thương, lớn lên rồi họ lại đan tâm tống chàng ra chiến trường cho đến khi chàng tàn phế quay về. Thế mà qua bao thăng trầm, năm tháng thoi đưa, từ đầu đến cuối chàng chưa từng oán trách cái gia đình ấy một chút nào. Đông Cô quay đầu, nương theo ánh trăng yếu ớt, nhìn La Hầu. Hơi thở của chàng đều đều, ngủ rất say. Ánh trăng phác họa những đường nét rõ ràng trên khuôn mặt chàng, nhất là vào lúc đang ngủ say, trông chàng vô cùng trầm tĩnh, mang theo vẻ cô độc, và chút phong sương thê thiết.

Đông Cô khẽ hôn lên mái tóc chàng.

Chàng coi trọng tình nghĩa, ta hiểu. Sâu trong thâm tâm của chàng là khát vọng có người thân, ta cũng hiểu.

Cho nên, ta sẽ cố gắng hết sức mình, giúp chàng vãn hồi lại người em ấy.

.....

Những ngày sau đó đều phẳng lặng và chậm rãi.

Ngày ngày An Kinh đúng giờ có mặt, mang theo thức ăn sáng, ăn xong An Kinh vào phòng vẽ, La Hầu ra quán rượu trước nhà. Đông Cô thì ở lại trong nhà, lúc thì chỉ bảo An Kinh chút đỉnh, lúc thì quét dọn nhà cửa, rất nhàn rỗi. Giữa trưa La Hầu về nhà, ba người cùng ăn cơm. An Kinh cũng không còn câu nệ nữa, nhập gia tùy tục, trong lúc ăn cơm sẽ đôi khi hỏi Đông Cô dăm ba câu hỏi. Những gì trao đổi cũng chỉ trong phạm vi thông thường. La Hầu ngồi bên ăn, thỉnh thoảng An Kinh cũng sẽ nói với chàng đôi ba câu. La Hầu không giỏi ăn nói, An Kinh cũng không phiền lòng, lần nào cũng vẫn có thể bình tĩnh hoà nhã nói cho đến cuối đề tài.

Một đêm nọ, mặt trời lặn xuống, trăng lên đầu ngõ, khắp trời giăng đầy ráng đỏ. Đây chưa phải là lúc La Hầu về nhà, Đông Cô buông quyển sách, đứng lên đi ra sân, lặng lẽ đứng một mình, nhìn vầng trăng non mới mọc, xao xuyến đến ngẩn ngơ. Rồi bỗng sau lưng vang lên một giọng nói nhu hoà—

“Ta cười trắng bạc nhuộm mây hồng.”

Đông Cô nhếch miệng, không ngoài đầu, chậm rãi đáp: “Trắng bạc cười ta lắm bụi thế.”

An Kinh đến bên cạnh Đông Cô, mắt hơi ngược nhìn về phía nàng, “Chỉ trách thế gian lắm nghĩa tình.”

Mặt Đông Cô bình thản, hơi mím môi, “Cần ta tự do một nhân sinh.”

An Kinh nhìn cô gái, gió trong lành thổi tóc mai nàng bay bay, tóc đen huyền mềm mại, phất ngang qua gò má. Ánh sáng còn sót lại của tịch dương chiếu lên tóc nàng, ánh lên màu hoe đỏ nhàn nhạt. Môi An Kinh nhẹ run. Bao nhiêu tình cảm đã đè nén trong những ngày qua, cuối cùng khó lòng tiếp tục chôn giấu. Y tiến lên dăm bước, tay không kiềm chế được, nắm lấy cánh tay của Đông Cô.

“Đông Cô, ta…….”

Đúng vào lúc y mở miệng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Ồ, chắc là La Hầu đã về, ta đi mở cửa đây.”

Đông Cô tiến về phía cửa nhà, bàn tay của An Kinh chậm chạp buông thõng. Y nhìn nàng đón chồng vào trong sân, tuy không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng y có thể cảm nhận được niềm hân hoan của nàng. An Kinh tiếp tục nhìn Đông Cô đỡ La Hầu vào trong phòng ngủ, rồi lại bước ra gọi y.

“Yến Quân, ngài cũng thu dọn rồi vào dùng cơm nhé, vẽ cả ngày chắc thấm mệt rồi.”

An Kinh cười cười, “Thôi, tối nay ta bận, xin cáo từ trước.” Nói rồi y không đợi Đông Cô trả lời, xoay người đi mất.

Vội đến vậy sao?

Đông Cô nhìn theo bóng y rời đi, nghĩ thầm, có phải đã xảy ra chuyện gì, tại sao y rời đi hối hả như vậy. Lẽ nào phủ của An Nam Vương đã có động tĩnh gì rồi.

Một người con gái chưa động lòng, sao có thể nhìn mà hiểu được nụ cười khổ sở thê lương, sao có thể thấy được ánh mắt không dám nhìn thẳng.

Về đến phòng ngủ, La Hầu đã xới cơm sẵn.

“Người kia đâu rồi.”

Đông Cô đáp: “Đi rồi, nói là tối nay bận.”

La Hầu gạt đầu, cầm bát cơm vốn đặt ở chỗ của An Kinh bỏ qua chỗ mình.

Đông Cô ngồi xuống, cười hì hì.

“Lâu lắm rồi không được ngồi ăn riêng, có thấy nhớ cảm giác này không?”

“…….”

Đông Cô nhích người, bay đến ngay sát La Hầu.

“Nào nào, để em hầu chồng em dùng cơm.” Nàng cầm đũa lên, gấp một miếng thịt, “Nào, há miệng, aa——”

Mặt La Hầu hơi nóng lên, há miệng, Đông Cô dứt miếng thịt vào.

Đông Cô nhìn xong nói bằng giọng đầy bất lực: “Chàng phải nhai đi chứ.”

La Hầu nhai, nuốt.

Đông Cô hứng chí lại gấp thêm một miếng nữa, miếng thịt, miếng rau, đều do nàng dứt, không để cho La Hầu được đụng vào đũa.

“Nàng……. Nàng cũng ăn đi.”

Đông Cô cười đáp: “Được, chàng 5 miếng, ta 1 miếng.”

La Hầu không nói gì, lúc Đông Cô tiếp tục gấp thức ăn, chàng không mở miệng.

Đông Cô rờ rờ cảm, “Vầy đi, chàng 4 miếng, ta 1 miếng.”

La Hầu ngó nàng.

“Ta hai miếng, nàng 1 miếng.”

“Không được không được.” Đông Cô lắc đầu nguầy nguậy, “Vầy ta no chết mất, thôi vầy đi, chàng 3 ta 1, nếu chàng muốn ta ăn nhiều thì chàng cũng ăn nhiều lên.”

La Hầu làm sao cãi lại được Đông Cô, chàng há miệng, ăn thức ăn Đông Cô đút.

Do phần ăn vốn tính cả An Kinh, cho nên nấu khá nhiều, nhưng vẫn bị Đông Cô và La Hầu ăn hết sạch.

Ăn xong, Đông Cô vuốt vuốt bụng, cười khỏ, “Chồng ơi, chàng hết có con được rồi.”

“.....”

“Chàng có bị tức bụng không?”

“.....”

Đông Cô quay người ghé đến thật gần La Hầu, lấy tay sờ sờ bụng chàng.

“Ha, chàng cũng căng nứt bụng rồi, đúng không?”

La Hầu cúi đầu, không nói gì.

Đông Cô áp mặt lên bờ vai của La Hầu, không ngừng than thở, “Tiêu rồi, tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi, bụng nặng quá ta không đứng dậy được nữa.”

La Hầu ngược mắt, “Ta đỡ nàng.”

Nói rồi chàng thật sự lo đi tìm gậy.

“Ồi ới, đợi chút.” Đông Cô kéo tay chàng trở về, “Sao nói gì chàng cũng tưởng thật vậy.”

“.....” Những gì nàng nói, đương nhiên chàng tin hoàn toàn.

“Đừng nhúc nhích, chúng ta cứ dựa vào nhau như thế này một lúc đi đã.”

La Hầu ngồi yên. Chàng thiếu một chân, khó giữ thăng bằng, Đông Cô dựa vào vai phải của chàng, chàng âm thầm dùng một tay chống lên ghế, để nàng có được chỗ dựa vững một chút.

Đông Cô khép hờ mắt, trong đầu hiểu rõ một số chuyện.

Phủ An Nam Vương, Lã Khâu Niên, thế lực của hai phe đó là thứ những người bình dân như chàng và nàng không thể đối phó được. Hiện giờ bề ngoài trời yên biển lặng, là vì chưa ai hiểu ra được chân tướng, một khi tra tỏ tường rồi, thì nàng và La Hầu sẽ đều gặp nguy hiểm.

Cũng như tất cả những ai có người thương trên đời này, Đông Cô lo nhất, không phải là cho bản thân nàng, mà là cho La Hầu. Trước đây tuy chàng tài giỏi, nhưng hiện giờ cơ thể đã bất tiện, hơn nữa còn thân cô thế cô, nếu như phải đối đầu, sẽ chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chết lúc nào cũng không hay. Mà bản thân nàng thì không biết võ công, nếu đối thủ ra tay với nàng để uy hiếp La Hầu, thì nàng phải làm gì đây. Đúng bên họ chỉ có mỗi Liêu Văn Giới là người có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đông Cô thở dài.

Mấy hôm trước Văn Giới nói sẽ đi điều tra ở phủ thừa tướng, đến nay vẫn không thấy tăm hơi, khiến Đông Cô không khỏi lo lắng.

hết chương 43

Nguyên văn bài thơ của Twentine:

ta cười trắng trắng nhuộm mây hồng
mây hồng cười ta rơi chốn trần ai
chỉ trách thế gian lắm tình nghĩa
cản tự do và thanh thoi của đời ta.

Bài thơ này do Twentine viết, nên không rõ lúc đó An Kinh và Đông Cô đang đối thơ với nhau, hay là đang cùng nhau đọc 1 bài thơ của thi nhân nào đó.

45. Chương 44: Lã Khâu Niên

Đêm đã về khuya, nhưng vẫn có người không hề buồn ngủ.

An Kinh ngồi đơn độc dưới đình trong viện, y phục trắng phau, tóc dài để xoã.

Ngước đầu, vầng trăng sáng lơ lửng giữa không trung, trăng bàng bạc toả ánh sáng dịu lắng. Cúi đầu, trên chiếc bàn đá là chiếc ấm bằng ngọc trắng lục, chén bằng ngọc lưu ly bầy sắc, đầu đầu cũng vô cùng xa hoa quý phái, nhưng người trong đình không lòng dạ nào để thưởng thức.

An Kinh ngồi thẩn thờ, ánh mắt mờ mịt, khắp người toát lên một nỗi bi thiết không sao tả xiết. Y từng cho rằng bản thân có thể không để ý, chỉ ở bên nàng, dần dần để nàng hiểu được tấm lòng của y. Nhưng y nào biết gì, cho đến khi cảnh vật chân thật xuất hiện ngay trước mặt, mỗi một cái nhú mày, mỗi một nụ cười của nàng, nhất cử nhất động, đều là vì một người khác, y không cách nào chịu đựng được nỗi bất lực thể lương của mình. Chén rượu trong tay cạn trong một hơi, cay sè đầu lưỡi, để lại vị đắng chát.

“Tính toán sai lầm duy nhất chính là tình cảm ta dành cho nàng. Ta vốn tưởng hết thảy đều có thể chống đỡ được, nào ngờ bây giờ nhìn thôi cũng chẳng chịu nổi nữa. Nhưng không phải lỗi của hấn và nàng, là ta tự làm tự chịu. Chỉ có điều.....”

Chỉ có điều..... An Kinh rút tay về, đặt lên lồng ngực.

Tại sao tấm tình của ta, nàng không hay, tại sao lòng ta nàng không biết.....

Than khóc trong lòng, An Kinh hơi cúi đầu, mái tóc dài như thác rủ xuống trước mặt, che đi sự yếu đuối khó thấy rõ, và những giọt nước mắt lạnh căm.

Trước cửa viện, giữa đêm khuya đặc vệ của An Nam Vương phủ chạy đến, Thành Tuyền ngăn lại.

“Có chuyện gì?”

Người mới tới hành lễ với Thành Tuyền, “Bẩm Thành hộ vệ, nhiệm vụ ngài giao phó mấy ngày trước, đã được tra rõ ràng.”

“Ồ?” Sắc mặt Thành Tuyền thâm trầm, “Ra sao, nói đi.”

“Vâng.”

Người mới tới trình bày toàn bộ với Thành Tuyền.

.....

“Hả? Vậy sao.” Đầu mày của Thành Tuyền nhíu chặt, nhìn người nọ, “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Người đó rời đi, Thành Tuyền nghĩ thầm, thì ra là phức tạp đến như vậy, phức tạp còn hơn cả những gì cô ta tưởng. Cô ta ngoái đầu ngoác cánh cửa gỗ đóng im ỉm của căn viện.

Đến giờ này chúa công vẫn chưa đi ngủ, cứ ngồi giữa đình một mình, căn dặn không cho một ai được vào quấy rầy. Thành Tuyền biết, ngài ấy thế này là bởi vì Tề Đông Cô, An Kinh lún sâu đến mức nào, chỉ e rằng bản thân của ngài ấy còn chưa nhận ra. Thoảng do dự một chút, song Thành Tuyền vẫn quyết định nên báo cáo hết lại cho An Kinh thì mới thoả đáng.

Cô ta gõ cửa viện.

“Chúa công, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.”

.....

Im lặng một hồi lâu, Thành Tuyền lại nói: “Chúa công, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.”

Tất nhiên An Kinh đã nghe tiếng cô ta. Hiện giờ cô ta tuy biết y đã ra lệnh không được quấy rầy mà vẫn lên tiếng, có thể thấy rằng chuyện đó rất quan trọng. Nhưng An Kinh không muốn để ý đến nó, hiện giờ y không muốn để ý đến bất cứ chuyện gì.

Thêm một ly rượu nữa vào bụng, An Kinh cảm thấy khắp người nóng lạnh đan xen, vô cùng khó chịu.

“Chúa công, là chuyện liên quan đến La Hầu.”

Bàn tay rót rượu thoảng khựng lại.

“Vào đi.....”

Cánh cửa gỗ hé mở, Thành Tuyền nhón bước vào.

“Bẩm chúa công, người được phái đi điều tra đã quay về.”

An Kinh chưa buồn ngoái đầu, “Đã tra được gì.”

“Bẩm, đã tìm ra em gái của La Hầu, sự việc là thế này.....”

.....

An Kinh nhướn mày, “Ồ? Em gái của hần là thủ hạ dưới trướng của Lã Khâu Niên?”

“Vâng.” Thành Tuyền đáp, “Hơn nữa chức vị không tầm thường.”

“Ha ha.” Không rõ An Kinh nghĩ đến điều gì, cười lạnh hai tiếng, “Vì để điều tra chuyện này, ta thậm chí đã để người huy động đến tai mắt đã đặt trong phủ thừa tướng bao lâu nay, trước đây ta còn tự trách bản thân đã khăng khăng làm theo ý mình cho bằng được, bây giờ thì vô tình thả câu mà lại bắt được một con cá lớn.”

Thật không ngờ em gái của La Hầu thế mà lại có quan hệ đến Lã Khâu Niên.

Thành Tuyền thưa: “Chiếu theo báo cáo của mật thám, La Từ đã đi ra ngoài một chuyến cách đây không lâu, quay về Tích Thành một lần.

“Đi gặp La Hầu chăng?”

Thành Tuyền đáp: “Thưa, chuyện thế nào không rõ, nhưng có lẽ là vậy.”

Trong đầu An Kinh bất chợt loé sáng, bao nhiêu chuyện đã xảy ra hiện lên trong trí nhớ, được xâu lại xong, trở nên có lý một cách bất ngờ.

Y ngẫm nghĩ một chút, nói với Thành Tuyền: “Người có còn nhớ biến cố trong triều cách đây 2 năm không?”

Thành Tuyền gật đầu, “Dạ đương nhiên thuộc hạ nhớ, Viên tướng quân thắng trận từ tiền tuyến khải hoàn, lại bị kẻ ác hãm hại, ngậm cầm hờn mà chết, chị gái của Người là Viên Kế Sơn cũng bị Lã Khâu Niên tính kế, chết thảm một cách oan khuất.”

An Kinh nói: “Người có biết vì sao Lã Khâu Niên rắp tâm hãm hại chị em nhà họ?”

Thành Tuyền thưa: “Lã Khâu Niên ngông cuồng hoành hành, là hoạ cho triều đình, chị em Viên thị làm quan thanh liêm chính trực, đương nhiên là cái đinh trong mắt bà ta.” An Kinh cười cười, không nói gì thêm.

Năm xưa, Viên Kế Nghiệp lúc còn sống chính là thuộc hạ đắc lực của mẫu thân y, và cũng là bạn chí cốt. Con gái của Viên Kế Nghiệp giữ chức vụ trong quân đội, tuy tuổi còn nhỏ đã lập nhiều chiến công, khiến mẫu thân y rất tán thưởng. Có một lần, Viên Kế Nghiệp đến phủ bàn chuyện với mẫu thân, mẫu thân có ý muốn tác hợp cho y và con gái của Viên Kế Nghiệp, nên kêu y ra dâng trà. Lần đó, mẫu thân chỉ tưởng là Viên Kế Nghiệp đến thăm như thường lệ, nên kêu y ra một chút, để Viên Kế Nghiệp nhìn thấy mặt rồi nhớ mặt y. Nào ngờ lại là lần Viên Kế Nghiệp tới bàn chuyện quan trọng, trà chưa kịp pha xong mà mẫu thân và tướng quân đã chăm chú thảo luận, quên hết mọi sự. Lúc y bưng trà đứng bên cửa, mẫu thân và Viên Kế Nghiệp đang thảo luận đến phần mấu chốt, An Kinh không biết nên vào hay không, đành tiếp tục đứng bên cửa đợi họ.

Chỉ là đứng ở bên cửa một chốc thôi, y đã nghe được một chuyện.

Khi đó Viên Kế Nghiệp nói sơ sơ với mẫu thân rằng bản thân bà đã nắm được chứng cứ tội trạng của Lã Khâu Niên, nhưng chưa đến lúc. Đợi tới lúc hết thảy chín muồi rồi sẽ trình giao cho mẫu thân. Bà còn nói rằng tình hình đang rất loạn, gây nguy cơ đến nhiều tính mạng, người biết càng ít càng tốt. Y nghe xong rồi thôi, không để tâm. Nào ngờ ít lâu sau, trong triều loạn tin, chị em Viên Kế Nghiệp và Viên Kế Sơn đã thông đồng với giặc mà phản quốc. Tuy mẫu thân rối bời, nhưng không làm gì được Lã Khâu Niên. An Kinh đã từng nghĩ, hai chị em họ bị giết, có lẽ là dính líu đến chuyện đã từng được đề cập lần đó. Sau nữa, mẫu thân đã từng phái người tìm những chứng cứ Viên Kế Nghiệp đã từng nhắc đến, nhưng khổ nỗi gia đình Viên Kế Nghiệp đã bị bắt hết, người thân đều bị tru di, cuối cùng đành tay không mà kết thúc điều tra.

An Kinh nghĩ, Viên Kế Nghiệp gặp biến cố 2 năm về trước, chứng cứ cũng mất tích 2 năm về trước. Mà La Hầu, cũng quay về Tích Thành 2 năm về trước. Trên đời này có sự trùng hợp kỳ lạ đến thế sao.....

Ngón tay của An Kinh gõ nhẹ lên mặt bàn đá.

“Người lui ra trước đi, ta cần phải ngồi suy nghĩ một mình một chút.”

“Vâng.” Thành Tuyền hành lễ, lui ra khỏi phòng.

An Kinh ngồi một mình giữa phòng, bao nhiêu ý nghĩ chạy dọc ngang trong đầu. Y có linh cảm, một linh cảm vô cùng mãnh liệt—La Hầu có một quan hệ rất lớn với cái chết của Viên Kế Nghiệp. Cụ thể quan hệ kiểu gì, y vẫn chưa đoán ra được, nhưng sẽ không khỏi dính đến Lã Khâu Niên. Nếu như sự thật sự giống như y nghĩ, thì việc La Hầu biến mất trong 2 năm trời dạo đó có thể tìm được giải thích. Hẳn, cùng với một số tướng sĩ giỏi võ công, chắc là đều đã được Viên Kế Nghiệp chiêu nạp để thi hành tư vụ. Làm những việc gì ư, có lẽ chính là việc điều tra và thu thập chứng cứ phạm tội của Lã Khâu Niên. Hai năm sau xảy ra biến cố, Viên Kế Nghiệp và Viên Kế Sơn đều chết, La Hầu cũng gặp sự cố, quay về quê quán. Nói như thế, thì các thời điểm đều ghép lại vừa khít.

La Hầu sống sót, bảo tồn được sinh mệnh giữa những cuộc tranh đấu đẫm máu kia, đây chính là điểm quan trọng nhất. An Kinh có rất nhiều nghi vấn đối với La Hầu. Tỉ như hẳn sống sót được bằng cách nào, ai khác đã sống sót được cùng với hẳn. Và hẳn đã mang theo những gì sau khi sống sót.....

“La Hầu, có vẻ như vì cả việc công lẫn việc tư, ta đều cần phải đích thân nói chuyện với người một lần.”

An Kinh đứng lên, mái tóc dài của y xoa dài đến thắt lưng. Ánh trắng xanh xao chiếu lên bờ vai choàng áo lông hồ ly trắng muốt làm óng ánh sắc bạc. Y ngược đầu nhìn trắng sáng, ánh trắng long lanh nơi đáy mắt hẹp dài của y.

“La công tử, nếu như sự việc giống như những gì ta nghĩ, vậy gan của nhà ngươi đúng là quá lớn rồi.....”

.....

Phủ thừa tướng, đô thành.

Một chiếc xe ngựa đến trong bóng đêm, dừng lại trước cổng. Người xuống xe cỡi áo trùm, đặc vệ dắt xe đi, mở cổng để người kia vào phủ.

Đêm khuya, phủ thừa tướng lạnh lẽo âm u vắng vẻ. Lạ ở chỗ, dọc đường đi, ngoài hai người gác cửa ra, nguyên một phủ nhìn không thấy bóng một hộ vệ nào khác. Nói theo lý thì một quan viên như vậy, trong

phủ đáng lẽ phải có tầng tầng lớp lớp người trông gác mới đúng, nhưng trong phủ thừa tướng lại không có lấy một người. Những ai quen thuộc đều biết, trong phủ Lã Khâu Niên không có nhiều đặc vệ. Những cao thủ trong phủ của bà ta, nếu không được lệnh, thì không được tự ý tiến vào. An toàn cá nhân của thừa tướng là do 2 người phụ trách, một cặp chị em, đã theo Lã Khâu Niên hơn 10 năm, bắt đầu từ lúc bà ta đảm nhiệm chức vụ thừa tướng.

Cặp chị em này mang tên khá thú vị, người chị tên là Phong Trệ, người em tên là Phong Chỉ, cả hai đều đồng âm với “kẻ điên” (Phong Tử). Không ai biết tài võ nghệ của bọn họ ra sao, bởi vì chưa một ai chứng kiến họ ra tay. Có điều Lã Khâu Niên nhậm chức quan này hơn 10 năm, bị thích khách ám sát không đếm xuể, nhưng vẫn chưa hề bị thương, vậy thì thủ đoạn của họ cũng vào bậc nhất.

Đi sâu vào trong, người mới tới bước vào một căn viện nhỏ, ở cuối viện là một căn phòng rất tầm thường, vẫn còn sáng đèn. Cô ta thận trọng đến trước nó, cúi đầu, dừng bước.

“Bẩm thừa tướng, tôi đã về.”

Trong phòng không ai lên tiếng đáp, nhưng cửa khẽ mở ra.

La Từ ngẩng đầu, thấy người mở cửa là Phong Trệ. Là nữ, nhưng mặc đồ đồ rực, hơi mỉm cười, mắt đóng đưa tình tứ.

“La đại nhân đã về ư, thừa tướng đợi ngài rất lâu rồi.”

Cô ta đưa La Từ vào phòng, trong phòng không đốt đèn (sic), tối đen, cũng không một bóng người. Phong Trệ đến bên một kệ sách, vươn tay phải, mười móng tay của cô ta sơn đỏ chói, cho dù là dưới ánh sáng rất yếu ớt cũng vẫn vô cùng rực rỡ. Trên kệ sách có một chậu kiểng, trong chậu không có nước róc rách, Phong Trệ thò ngón tay trở vào cái động nhỏ của hòn non bộ trong chậu kiểng, ấn nhẹ. Cơ quan lịch kịch chuyển động. Thì ra vách tường đó có cửa ẩn, đuốc mới đốt lên soi sáng một đường hầm đi sâu xuống lòng đất.

“La đại nhân, mời.”

Phong Trệ khẽ nhắc tay, ngón tay lướt ngang qua cánh tay của La Từ, rồi mới chậm rãi nâng lên, cô ta đưa mắt liếc ngang La Từ, vừa nhu mì vừa đầy khiêu khích, toàn thân toả ra một khí chất quý dị, âm không ra âm dương không ra dương.

La Từ cười nhạt.

“Đa tạ Phong cô nương.”

La Từ tiến vào đường hầm, lúc cô vào trong, cánh cửa sau lưng chậm rãi đóng lại. Đường hầm đi xuống không sâu lắm, quãng hơn 10 bước xuống dưới, quẹo ở khúc quanh, liền gặp một gian phòng bằng đá. Trong phòng đá đèn đuốc sáng trưng, bàn ghế giá sách đều có đủ, trên bệ ngọc đang đốt đàn hương, lẳng lẽ toả một mùi hương nồng nàn. Đằng sau chiếc bàn gỗ có một người phụ nữ trung niên, tay cầm một quyển sách còn đang đọc dở. Vóc dáng của bà ta cao lớn, khí chất hơn người, áo trường bào cao cổ màu tím sẫm thêu chỉ vàng, đai lưng bằng ngọc, áo lụa bên trong màu trắng, chân mang ủng thấp cổ, đứng sừng sững nơi đó.

Kẻ chỉ dưới một người, nhưng trên vạn người, đệ nhất quyền thần trong thiên hạ, đương kim thừa tướng của triều đình—Lã Khâu Niên.

hết chương 44

46. Chương 45: Tứ Bê Dậy Sóng

“La Từ tham kiến thừa tướng.”

Lã Khâu Niên buông thông quyển sách trong tay, chậm rãi xoay người. Nét mặt của bà ta lặng nghiêm, mày kiếm dài chạm tóc, môi dày đoan chính, mắt vô cùng sắc bén.

“Việc đã làm đến đâu rồi?”

La Từ cúi đầu, “Đã điều tra rõ ràng, đúng là đồ đang ở chỗ La Hầu.”

Lã Khâu Niên đặt quyển sách xuống bàn, chấp tay sau lưng.

“Hắn không chịu đưa?”

La Từ đáp: “Vâng, có lẽ còn niệm tình chủ cũ, tạm thời chưa nghĩ thoát được.”

Lã Khâu Niên khoan thai thả bước, giọng trầm thấp thản nhiên.

“Nếu như thật sự niệm tình chủ cũ, thì thứ đó đã sớm không còn nằm trong tay hắn.”

La Từ ngược đầu, nhìn Lã Khâu Niên, “Vâng, là hắn vẫn còn tình cảm anh em với tôi, không muốn thấy tôi bị liên lụy, cho nên chưa giao thứ đó cho phủ An Nam Vương.”

Lã Khâu Niên đến trước mặt La Từ, ánh mắt hờ hững nhìn La Từ.

“Người anh này của ngươi, là loại người như thế nào?”

La Từ đáp: “Tính cách của hắn khờ khạo ít lời, nhưng chuyện gì đã quyết định rồi thì đến chết cũng không đổi ý.”

“Ồ?” Lã Khâu Niên nói, “Một kẻ cố chấp.”

La Từ nói: “Thưa, nói vậy không bằng nói hắn cứng đầu cứng cổ.” Cô nhớ lại người anh của mình ngày xưa, “Con người hắn, từ bé đã phải chịu nhiều dèm pha, ít được yêu thương, không hiểu nhân tình thế thái, càng không hiểu những nghĩa lý cao siêu. Nếu bảo là hắn cố chấp, hắn nào có gì để chấp, sự kiên trì của hắn chỉ do tính cách của hắn có thiên hướng ương bướng, vậy thôi.”

“À.” Tốc độ của giọng Lã Khâu Niên rất chậm, “Nghe ngươi nói như vậy, có vẻ như ngươi không ưa người anh của mình.”

La Từ đáp: “Tính cách của hắn rất ư buồn chán, không giỏi bầu bạn với người khác.”

Lã Khâu Niên nói: “Nhưng hắn lại vì ngươi mà phản bội di nguyện của chủ cũ của hắn.”

La Từ: “Điều này.....”

Lã Khâu Niên giơ 1 tay, vỗ vỗ vai của La Từ, than, “Đường đời gian khổ, tình đời bội bạc, nếu chưa gặp lúc thật sự bất đắc dĩ, thì đừng buông bỏ người thân của mình.”

La Từ cúi đầu, “Thưa, thừa tướng dạy bảo rất phải.”

Lã Khâu Niên khoan thai bước đến trước giá sách, nói: “Nếu để cho ngươi nói, thì chuyện này nên xử lý thế nào mới thỏa đáng?”

La Từ ngẫm nghĩ, đáp: “Thưa thừa tướng, con người La Hầu khác những người đàn ông bình thường, chịu mềm mỏng chứ không chịu làm dữ, nếu như làm căng lên với hắn, nhất định hắn sẽ không nói ra. Tôi cảm thấy, nếu hắn vẫn còn niệm tình anh em với tôi, vậy thì tạm thời để tôi thử thêm một lần nữa, xem có thành công được không.”

Ánh mắt của Lã Khâu Niên đặt trên hàng chữ của những quyển sách cuộn lại trên giá, rồi mới nói: “La Từ, ngươi có biết vì sao ngày xưa bản tướng giữ ngươi lại?”

Đề tài thay đổi quá đột ngột, La Từ không đoán được Lã Khâu Niên đang nghĩ gì, chỉ đáp một cách dè dặt: “Nhận được ơn thừa tướng ban, La Từ vô cùng may mắn.”

Một tiếng cười khê vang lên, Lã Khâu Niên xoay người, trên mặt tuy đang cười, nhưng ánh mắt sắc lẹm như dao. Bà ta nhìn La Từ, thông thả nói, “Người rất thông minh. Nhưng bản tướng có rất nhiều thuộc hạ khác cũng rất thông minh.”

La Từ vẫn nhìn Lã Khâu Niên bằng ánh mắt như trước đó, không nói gì.

“Mưu thần khác với võ tướng ở chỗ, họ quỷ quyệt hơn.” Lã Khâu Niên nói tiếp, “Từ xưa đến nay, những kẻ phản chủ cũ, mưu thần chiếm số nhiều hơn.”

La Từ biết Lã Khâu Niên đang muốn nhắc đến chuyện cô đã từng phản bội Viên Kế Sơn.

“Trong những thủ hạ của bản tướng, có rất nhiều kẻ giống y như ngươi, phản bội chủ cũ để đầu quân cho ta. Nhưng, chỉ có ngươi, bản tướng vô cùng coi trọng. Ngươi có biết nguyên nhân?”

La Từ đáp: “Xin thừa tướng chỉ bảo.”

“Bởi vì ngươi khác với họ.” Lã Khâu Niên nói, “Sự phản bội của ngươi, khác với sự phản bội của họ.”

Không biết vì sao, nghe lời này, toàn thân La Từ bỗng lạnh toát.

Lã Khâu Niên lại nói: “Bản tướng đã gặp rất nhiều kẻ bội bạc, họ hoặc là vì tiền tài, hoặc là vì danh lợi, hoặc là vì những thứ đại nghĩa sáo rỗng gì đó mà đổi phe.” Bà ta nhìn La Từ, “Nhưng ngươi thì khác. Sự phản bội của ngươi là thật, nhưng không phải bởi vì danh lợi.”

Giọng của Lã Khâu Niên trầm thấp, hùng hồn.

“Người là vì một mục tiêu khác, mới phản bội Viên Kế Sơn, đi đầu quân cho bản tướng.” Lã Khâu Niên hơi tiến về phía La Từ, “Bản tướng không thích những kẻ tuyệt tình tàn nhẫn, như thế chẳng khác gì dã thú hoặc rắn rết. Mưu thần mà bản tướng thích nhất, là loại người thông minh tuyệt đỉnh, độc địa tàn nhẫn, nhưng ở một nơi nào đó trong lòng vẫn còn chút vương bận.” Bà ta đưa tay nâng cằm La Từ, chậm rãi làm cho cô ngước mặt lên.

“Giống như ngươi.”

Động tác của Lã Khâu Niên rất dịu dàng, nhưng La Từ lại cảm thấy bàn tay kia của bà ta không khác gì nanh nọc của rắn độc, đặt ngay nơi hiểm yếu nhất của cổ, làm cô rợn gáy, toàn thân run lên một cách mất khống chế, đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lã Khâu Niên từ tốn buông tay, xoay người.

“Đi đi, cứ làm theo như lời ngươi nói, bản tướng cho ngươi một tháng.”

“.....Vâng.”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hết thấy vắng lặng như thường lệ, nhưng bên dưới bề mặt có vẻ bình yên đó, có vô số người đã bắt đầu rục rịch.

Đông Cô đã tiễn La Hầu ra cửa từ sớm, rồi tiếp tục ở nhà với An Kinh trông y vẽ như thường lệ.

“Yến Quân, lúc này tôi vào trong phòng, thì ngài như thế này, một canh giờ đã trôi qua, sao vẫn y chang như vậy?”

An Kinh hết xuất thần, cười cười với Đông Cô.

“Hôm nay ta có chút tâm sự, không có hứng để vẽ tranh, mất tập trung, xin sư phụ đừng trách phạt.”

Đông Cô hỏi: “Có tâm sự?”

An Kinh gật đầu.

Đông Cô nghĩ một chút, bảo, “Vây thôi đừng vẽ nữa, kiểu này cũng sẽ không vẽ được một bức tranh đẹp. Tôi đi pha trà, ngồi hầu chuyện với ngài nhé?”

An Kinh đáp: “Cần còn không được.”

Đông Cô xoay người ra khỏi cửa, xuống bếp đun nước. Nàng vừa đứng chờ, vừa suy nghĩ, An Kinh nói y có tâm sự, là chuyện gì? Có phải chuyện liên quan đến La Hầu? Nàng nhắc nước vừa sôi tới, đổ vào bình

trà. Có vẻ như An Kinh không đề phòng nàng gì mấy, biết đâu nàng có thể moi ra được gì đó từ miệng của y không chừng.

Bưng bình trà trong tay, Đông Cô bước vào phòng ngủ, An Kinh đã ngồi đợi nàng từ trước.

“Trà mới pha, còn rất nóng, đợi một lúc rồi hãy uống.”

An Kinh gật đầu.

Đông Cô ngồi xuống bên y, nói: “Trông ngài tuổi còn rất trẻ, sao lại giống như luôn trĩu nặng bao nhiêu tâm sự thế.”

An Kinh đáp: “Đừng vì một tiếng gọi sư phụ của ta mà nàng tự ra vẻ già dặn, nàng cũng chỉ hơn ta có 3 tuổi mà thôi.”

“Ha.” Đông Cô cười, “Nhưng đối với tôi, ngài giống như một đứa trẻ.”

An Kinh quay đầu, nhìn Đông Cô, khẽ nói: “Nếu mà coi ta như một đứa trẻ cũng tốt, là bậc trưởng bối thì phải nên thương yêu vẫn bối thật nhiều.”

Nụ cười của Đông Cô cứng đờ, “Ngài khéo ăn khéo nói thật, tôi luôn không sao nói lại được ngài.”

An Kinh cũng cười theo, nhưng trong nụ cười của y phần lớn mang vẻ bất lực.

“Chỉ giỏi nói thôi thì được tích sự gì, La công tử ít nói như thế mà nàng vẫn yêu thương hẳn đấy thôi.”

Đông Cô đỏ mặt, “Nói sao lại đến chàng rồi. Yên Quân, ngài có điều gì đang quấy nhiễu ngài, nói ra xem tôi có giúp được gì không.”

An Kinh nghĩ ngợi một chút, không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, mà lại hỏi: “Đông Cô, nàng thích loại người như thế nào nhất?”

“Thích loại người như thế nào nhất?” Đông Cô đáp, “Tôi thích người tốt.”

“Vậy nàng không ưa loại người nào nhất?”

Đông Cô đáp: “Không ưa người xấu.”

Nói đã xong Đông Cô tự phì cười, “Phạm vi của hai câu hỏi này quá rộng đi, làm sao mà trả lời đây.”

Nàng cười, nhưng An Kinh không cười.

“Nàng có thích sự che giấu và dối gạt không?”

Đông Cô thoáng sửng sốt, lời của y như có ẩn ý cụ thể, Đông Cô cân nhắc một chút, đáp: “Đương nhiên chẳng ai thích sự che giấu và dối gạt, nhưng cũng phải xem là loại dối gạt nào, loại che giấu nào.”

An Kinh nói: “Dối gạt là dối gạt người thân yêu nhất của mình, che giấu là việc ác đã từng làm, sự dối gạt và che giấu như thế, nàng có thích không?”

Tim Đông Cô chùng xuống, nàng biết y đang thăm dò mình.

Ý nghĩ đua nhau lướt qua trong đầu nàng, nàng đáp: “Tôi không thích, rất không thích.” Nàng nhìn An Kinh, “Tâm sự trong lòng ngài là chuyện này sao, có phải ai đó bên ngài đã khiến cho ngài tức giận?”

An Kinh không gật cũng không lắc đầu.

“Đông Cô, nếu như bên cạnh nàng có người như thế, nàng sẽ làm gì?”

Đông Cô đáp: “Nếu đã là thân thương nhất, vậy thì cho một cơ hội.”

“Nếu như hẳn không biết nắm lấy?”

Đông Cô đáp: “Tình cảm là thứ vừa mạnh vừa yếu, nó mạnh ở chỗ cho dù đối phương có làm ra điều ác cách mấy, thì đấy vẫn là người thân của ta, không vất bỏ được. Nhưng nó yếu ở chỗ cho dù vẫn bên nhau sau đó, nhưng tình cảm đã bị rạn nứt, gương vỡ khó lành, kẻ nứt sẽ mãi mãi tồn tại, không sao trở lại như lúc ban đầu.”

Đông Cô nhìn An Kinh, nói ra câu hỏi nàng muốn hỏi nhất.

“Yến Quân, nếu như bên ngài có một người như thế, ngài sẽ tính như thế nào?”

An Kinh đáp: “Nếu như là người thân thương nhất của ta, dầu thế nào đi nữa ta cũng sẽ đứng sát vai với họ.”

Đông Cô hỏi tiếp: “Nếu không phải là của ngài, mà là người thân thương nhất của người khác thì sao?”

An Kinh nhìn ly nước trà trên bàn.

“Vậy thì phải xem họ đã từng làm những gì.”

Đông Cô lặng thinh. Ngài đã biết rồi, đúng không, đã biết quá khứ của La Hầu, cho nên chúng ta mới có cuộc đối thoại như thế này. Nhưng vì sao ngài lại muốn hỏi ta, vì sao muốn hỏi ta nghĩ gì. Đông Cô nhìn người thanh niên đang ngồi bên nàng, ngồi rất yên tĩnh, thoát tục như tiên, chỉ có điều khuôn mặt xưa vốn không tì vết, nay đã nhuốm chút âu sầu. Đông Cô bỗng dưng cảm thấy yên tâm. An Kinh, so với chuyện ngài có âm mưu riêng, điều ta muốn tin hơn hết là ngài đang không nỡ.

.....

Ở bên kia, có người đến trước cửa quán rượu, lẳng lặng quan sát La Hầu đang thu dọn. La Hầu có linh tính, chàng ngừng công việc đang làm, xoay người.

Thấy người kia, chàng nói, “Là cô.”

Thành Tuyền gật đầu, “Không sai, là ta.”

La Hầu hỏi: “Cô tìm tôi có việc gì?”

Thành Tuyền đáp: “Đêm nay giờ tỵ, tiểu vương gia cho mời.”

La Hầu nhìn Thành Tuyền, không nói gì.

Thành Tuyền nói: “Ta tin rằng với tài cán của ngươi, nhất định có thể rời khỏi nhà mà Tề cô nương hoàn toàn không nhận ra sự việc.”

“Địa điểm.”

“Khách sạn phía sau lầu Đông Càn.”

La Hầu gật, “Được.”

Thành Tuyền thấy chàng đồng ý rất nhanh gọn, hơi mỉm cười, chấp tay với chàng, “Vậy xin cáo từ.”

Cô ta xoay người, đi vài bước, lại bất chợt ngoái đầu.

“La công tử, ngươi không thắc mắc vì sao tiểu vương gia tìm ngươi sao?”

La Hầu đáp: “Tôi biết.”

“À.” Thành Tuyền nhìn chàng với ánh mắt đầy ẩn ý.

“La công tử, có lẽ có đôi lúc sự việc giống như những gì ngươi nghĩ, nhưng có đôi lúc sự việc lại không như những gì ngươi nghĩ.”

La Hầu cau mày, “Ý cô là gì?”

Thành Tuyền lắc đầu, “Đêm nay khi đúng hẹn, ngươi sẽ được biết hết thấy.”

Nói rồi cô ta xoay người rời đi.

.....

“Đông Cô, hôm nay trạng thái của ta thật sự không thích hợp để vẽ tranh, vậy ta xin cáo từ ra về sớm.”

Đông Cô nói: “Dạ vâng, cứ như vậy thì tranh cũng không khá lên được, hôm nay ngài cứ về sớm nghỉ ngơi đi.”

An Kinh gật đầu, “Được, cáo từ.”

Đông Cô tiễn An Kinh về xong, đóng cửa nhà, tựa lưng vào đó thở dài một tiếng.

“Chắc chắc, vừa đưa tiễn mỹ nhân xong đã thở dài, để La Hầu biết được sẽ ăn đòn đấy.”

“Aaa.” Đông Cô quay phắt đầu qua, thấy có người đã đứng tựa vào cái cây trong sân nhà, đầu đang lắc lắc một cách lười nhác.

Không ai khác ngoài Liêu Văn Giới đã lâu không thấy bóng.

Đông Cô xông tới, nắm lấy hai cánh tay của cô ta.

“Văn Giới!”

Văn Giới lặng lẽ nói: “Khoan đã, đừng vỗ vập nhau như thế.”

Đông Cô khóc dở mếu dở, nằng nặc cánh tay của Văn Giới, “Cô đi lâu như thế không tin tức gì, tôi còn tưởng là cô đã bị gì rồi, lo gần chết.”

Văn Giới: “Ăn nói xui xẻo, ta thì có thể bị gì chứ.”

Đông Cô gật đầu lia lịa, “Đúng đúng, cô là giỏi nhất, không bị gì được đâu. Điều tra đến đâu rồi?”

Văn Giới đáp: “Coi như đã xong.”

Đông Cô kéo cô ta vào nhà, “Nào, vào nhà nói.”

Hai người vào trong buồng, Đông Cô rót cho Văn Giới một ly nước.

“Cô đã tra ra được gì rồi?”

Văn Giới đáp: “Ta tới phủ thừa tướng, tuy ngoài mặt trông phủ thừa tướng không có biến đổi gì, nhưng ta cảm nhận được, bọn chúng đã biết rồi.”

Đông Cô hỏi: “Biết La Hầu có hộp đồ?”

“Ừ.” Văn Giới nói, “Trực giác của ta luôn rất chính xác.”

Đông Cô ngẫm nghĩ, nói: “Vậy bên phủ thừa tướng phải có hành động gì mới đúng, không phải Lã Khâu Niên đang muốn lấy đồ gấp sao?”

Văn Giới đáp: “Hành động thì chắc chắn có rồi, nhưng ta không đến gần Lã Khâu Niên được, không tra ra được hành động cụ thể. Nhưng mà có lẽ là sẽ diễn ra rất nhanh thôi.”

Đông Cô gật đầu, “Đúng vậy, chắc chắn Lã Khâu Niên muốn tranh thủ thời gian trước cánh An Nam Vương.”

Nói đến đây, Văn Giới tươi cười nhìn Đông Cô.

“Tuy là có âm mưu riêng, nhưng mà có được một tuyệt sắc giai nhân như vị tiểu vương gia kia bầu bạn bên cô suốt ngày, đúng là may mắn thật.”

Đông Cô cười khan hai tiếng.

hết chương 45

47. Chương 46: Ta Nam, Nàng Nữ

“Sao, vị tiểu vương gia đó đã dùng những thủ đoạn gì để tìm đồ rồi?” Văn Giới trêu, “Có phải đã lấy sắc đẹp quyến rũ?”

Đông Cô thấy cô ta càng nói càng quá quắt, vội vàng đổi đề tài.

“Cái gì mà lấy sắc đẹp quyến rũ, đừng có nói bậy, chúng ta nói chuyện nghiêm túc trước đi.”

“Hừ.” Văn Giới cười lạnh một tiếng, “Đạo đức giả, ta không tin là có hấn ngay đó thì cô còn nhìn nổi cái mặt của La Hầu.”

Đông Cô không muốn giải thích gì nhiều với cô ta, hỏi: “Cô cảm thấy tiếp theo sau đây thì chúng ta nên làm gì.”

Văn Giới uống miếng nước, đáp: “Đương nhiên là chọn một phe. Nếu không, ta thì không nói làm gì, người với La Hầu có chạy nổi không?”

Đông Cô nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Văn Giới: “Nghĩ nhiều làm gì chứ, tí La Hầu về, ngã bài với hấn, kêu hấn đưa hộp đồ ra, giao cho An Nam Vương phủ là xong.”

Đông Cô cúi đầu nghĩ ngợi.

Văn Giới ngược mắt nhìn nàng, “Người do dự điều gì?”

Đông Cô không đáp.

Văn Giới nói: “Có phải người đang nghĩ về em gái của La Hầu?”

“.....Phải.” Đông Cô gạt đầu, “Cô định thuyết phục La Hầu như thế nào.”

“Ha.” Văn Giới cười gằn, “Không phải là ta định thế nào, là người định thế nào. Dù gì thì người đi thuyết phục hấn cũng không phải là ta.”

Đông Cô bắt lặc: “Tính của La Hầu rất quật cường, nếu trước đây chàng đã không giao hộp đồ, thì hiện giờ bảo chàng giao nó ra cũng không dễ gì.”

Văn Giới nói: “Dùng lý để nói cho hiểu, dùng tình để thôi thúc hành động, đi mà giảng giải ý nghĩa lớn lao cho hấn nghe, không phải người giỏi ăn nói lắm sao. Không được nữa thì ”tâm tình bên gối” với hấn, sao đi nữa hấn sẽ không từ chối được người.”

Đông Cô suy đi tính lại một phen. Nàng không thể nói cho Văn Giới biết mức độ quan trọng của La Từ đối với La Hầu, cho dù nói ra thì cô ta cũng không hiểu.

“Được, để mấy ngày tới có thời gian tôi sẽ nói chuyện với chàng.”

Văn Giới đứng lên.

“Ta ở Vân Lâu, sau khi người nói chuyện với hấn xong, bắt kể kết quả ra sao, cứ báo cho ta trước.”

“Được.”

“Vậy xin chào.” Văn Giới xoay người rời đi.

Đông Cô không đứng lên tiễn, nàng ngồi ngẩn người, xoay xoay chén trà đã cạn ở trong tay. Sự bình tĩnh là giả, là giả hết. Đông Cô lại thở dài. Nếu như Văn Giới đoán đúng, vậy thì nguy hiểm đã tới rồi. Khổ nỗi địch trong bóng tối, ta ngoài chỗ sáng, hơn nữa sức lại chênh đến một trời một vực, không sao đem ra so được. Mà còn có 1 điểm nữa Văn Giới nói đúng, đã đến lúc phải ngã bài với La Hầu rồi.

.....

Chiều hôm đó, trên bàn ăn hai người ai nấy đều đầy ắp tâm sự trong lòng. Đông Cô nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy để đến mai nói sẽ tốt hơn, hiện giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra cách nào để mở lời cho suông. La Hầu thì tuy mang tâm sự, nhưng không ảnh hưởng đến khẩu vị của chàng. Lượng cơm vẫn như trước, không hề giảm. Đêm đến, Đông Cô xoa bóp chân cho La Hầu xong, hai người lên giường nằm. Vì ban ngày lo nghĩ quá nhiều, đầu óc Đông Cô sớm mệt mỏi, nhanh chóng thiếp đi. Trong bóng đêm, La Hầu hé mở mắt, gần đến giờ rồi, chàng chậm rãi xoay đầu. Do động tĩnh của chàng, Đông Cô hơi giật mình trong mơ. La Hầu không ngồi dậy, chàng vươn 1 tay đặt lên cổ Đông Vô, hai ngón tay để ở 2 huyệt vị, chậm rãi ấn xuống. Thoạt tiên Đông Cô có vẻ hơi khó chịu, chợt quay một hồi, sau đó ngủ càng lúc càng say, càng lúc càng sâu.

Thấy nàng đã hoàn toàn say giấc, La Hầu rút tay về, chậm rãi ngồi lên. Chàng mặc xong quần áo, lấy gậy ra, trở mình xuống giường. Đến bên chiếc tủ gỗ đựng quần áo, chàng mở cửa tủ ra, mò xuống dưới đáy tủ. Bàn tay tìm được vị trí một cách chính xác, La Hầu rút lên một vật. Gỡ lớp khăn quấn, một chiếc chùy thủ đơn giản hiện ra. Không còn vỏ, lưỡi dao toả ánh bạc lạnh lẽo dưới trăng, thấm đẫm mùi máu. Lưỡi dao sắc bén vô ngần, nhưng La Hầu không hề bận tâm, chàng nắm chùy thủ, liếc về phía Đông Cô, rồi cẩn thận lui ra khỏi phòng. Ra đến sân, chàng vẫn chưa rời đi ngay, mà vào trong nhà bếp. Vóc một khúc củi đã cháy thành tro, bóp nhuyễn, xát lên mặt dao. Trong phút chốc, lưỡi dao vốn loé sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng nay đã đen sì không còn toả sáng.

La Hầu cầm chùy thủ lên ngắm nghía, sau khi xác định không còn phản quang được nữa, giắt vào người, rời khỏi nhà.

Chàng cưỡi ngựa đến lầu Đông Càn. Tuy cưỡi ngựa rất khó khăn đối với chàng, ngồi lệch trông cũng vô cùng xấu xí, nhưng điều chàng cần nhất là sao cho nhanh. Chàng để lại ngựa ở chỗ cách lầu Đông Càn hai con phố, rồi đi bộ tới.

Có lẽ An Kinh đã dặn trước, người trông coi trước cửa khách điểm không cần khi thấy mặt chàng, thậm chí không lục soát người chàng. Vào đến bên trong khách điểm, sâu thụt phía sau là căn biệt viện nho nhỏ, An Kinh đang đợi chàng ở đó. Thành Tuyền đứng ngoài sân, thấy La Hầu cô ta mỉm cười.

“La công tử, tới rồi à.”

La Hầu gật đầu.

“Mau vào trong đi, tiểu vương gia đã đợi người khá lâu rồi.”

Thành Tuyền mở cửa cho La Hầu.

La Hầu chống gậy bước vào sân, phía sau, Thành Tuyền đóng cửa lại. Các căn phòng trong viện đều tắt hết đèn đóm, La Hầu hơi lấy làm lạ, đảo mắt nhìn thì thấy An Kinh đang ngồi dưới một mái đình bằng đá. Y vẫn mặt đồ trắng phau, dưới trăng trông vừa lạnh lẽo vừa tinh xảo. Thấy La Hầu, y cười cười với chàng, đưa tay ra hiệu một vị trí bên cạnh mình.

“La công tử, mời.”

La Hầu chống gậy bước đến gần, ngồi xuống chỗ đối diện với An Kinh.

An Kinh không vội nói gì, y rót một chén trà nóng, đưa cho La Hầu.

“Trời khuya sương lạnh, La Công Tử uống một chén trà làm ấm người trước đi.”

La Hầu lại không đón lấy chén trà. Chàng nhìn An Kinh, nét mặt lẳng như đầm nước, mắt đen đặc như mực.

“Ngài tìm tôi có việc gì?”

An Kinh cười cười, “La công tử nghĩ ta tìm người vì việc gì?”

“.....”

An Kinh tự rót cho mình một chén trà, lẳng lặng nói: “La công tử, người không cần mang ý thù địch với ta, ta hoàn toàn không phải muốn hại người.”

La Hầu lặp lại câu hỏi: “Ngài tìm tôi có việc gì?”

“Ha.” An Kinh khẽ bật lên một tiếng cười, ánh mắt thoát cái trở nên sắc bén hơn. “Người nói xem ta tìm người vì việc gì. La công tử, bản thân người đã làm những gì, lấy những gì, lẽ nào còn cần ta phải nói trắng ra.”

Bóng đêm tịch liêu, phút chốc đều là hoang vắng.

Một lúc lâu sau, La Hầu mở miệng.

“Làm cách nào ngài biết được, ai đã nói cho ngài biết?”

An Kinh luôn nhìn chàng, nghe câu hỏi đó, mép hơi nhếch lên, nhưng hoàn toàn không phải đang cười. Y chậm rãi đáp: “Vừa mới biết, là người nói cho ta biết.”

La Hầu ngẩng phắt đầu nhìn An Kinh, trong mắt hiện rõ vẻ ngoan lệ. An Kinh nhìn thẳng vào mắt chàng không chút sợ hãi. Trên mặt y không mang bất cứ biểu cảm nào, rất lạnh lùng. Ánh mắt y như dao, gần rõ từng lời.

“La Hầu, tự ngươi làm anh hùng, không lo hiểm nguy, nhưng ngươi vứt sự sống còn của Đông Cô đi nơi nào?”

La Hầu nghe đến câu hỏi đó của y liền âm thầm chấn động, nhưng nét mặt không hề thay đổi.

“Ngươi phải biết Lã Khâu Niên là người như thế nào, bà ta muốn giết các ngươi, chẳng khác gì bóp chết một con kiến. Có thật là ngươi thương yêu Đông Cô, lo lắng cho Đông Cô không?”

La Hầu chau mày, “Tại sao ngài cứ luôn nhắc đến Đông Cô?”

Ánh mắt của An Kinh thoát khỏi, quay đầu đi.

La Hầu vẫn nhìn theo y, “Ngài đến nơi này, tiếp cận Đông Cô, cũng là vì hộp đồ đó, đúng không?”

An Kinh quay đầu về lại, nhìn vào mắt La Hầu.

“Ngươi cho là vậy à?”

La Hầu hơi chau mày, “Nếu không thì còn có lý do nào nữa.” Chàng trầm giọng xuống, “Nếu như ngài muốn lấy đồ, có thể giành từ tôi, nếu ngài giỏi thì ngài sẽ lấy đi được.”

“Nhưng mà.” Chàng lại rẽ hướng khác, “Chuyện này không hề liên quan đến Đông Cô, nàng hoàn toàn không biết gì, nàng đối xử với ngài rất tốt, ngài đừng làm cho nàng bị liên lụy.”

.....

“A..... A ha ha.....”

Gió lạnh lẽo mang theo tiếng cười. Ban đầu An Kinh chỉ cười khe khẽ, sau đó không biết vì sao tiếng cười càng lúc càng lớn.

La Hầu nhíu chặt đầu mày, “Ngài cười gì?”

An Kinh lặng lẽ nhìn chàng.

“Ta cười ngươi, mà cũng cười chính ta, cười nhiều hơn hết là ý trời khôn lường, trêu nhạo nhân thế.”

“Ý là gì?”

Ánh mắt của An Kinh thẫn thờ nhìn chung trà trên bàn.

“La công tử, nếu như ta đã làm Đông Cô bị liên lụy, thì ngươi sẽ làm gì?”

La Hầu nhìn y, “Nếu ngươi động đến nàng, ta sẽ phải giết ngươi.”

Ánh mắt của chàng bình tĩnh, giọng nói cũng bình thường, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, bầu khí xung quanh thay đổi ngay tức khắc. An Kinh rõ ràng cảm giác được một luồng khí lạnh chạy xuyên sống lưng, làm y tê dại. Nhìn lại mặt của La Hầu, chàng vẫn một vẻ như trước đó, không nói gì, nhưng lại dữ dội hơn là uy hiếp, không mang biểu cảm, nhưng lại càng kinh khủng hơn là hung ác. An Kinh âm thầm đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, y không cam lòng, với La Hầu, y mãi mãi háo thắng.

“La công tử, ta sẽ không làm tổn thương đến Đông Cô.”

La Hầu gật đầu.

“Nhưng lý do không phải là vì lời ngươi nói.”

La Hầu: “Ý là gì?”

An Kinh nhìn chàng, ánh mắt xuyên qua mắt của La Hầu, nhìn thẳng vào người ở sâu trong lòng chàng.

“La công tử, có những lúc chuyện rất đơn giản luôn luôn bị người ta nghĩ nó thành vô cùng phức tạp. Mà chuyện phức tạp, thì lại bị người ta nghĩ thành vô cùng đơn giản.”

La Hầu cau mày, “Ý là gì?”

“La Hầu, ta tiếp cận Đông Cô, không phải vì vật nằm trong tay của người.”

“.....” Ánh mắt của La Hầu thoáng lộ chút ngỡ ngàng, “Không phải? Vậy vì cái gì?”

An Kinh nhìn chàng, trong ánh mắt của y bắt gặp mang theo chút thương xót.

Y khẽ nói với La Hầu: “Người nghĩ theo hướng đơn giản xem.”

An Kinh hơi nghiêng người về phía trước, ghé đến gần La Hầu hơn. Vừa chậm rãi nói vừa dẫn dắt chàng.

“Tại sao ta đến đây, đơn giản nhất.....”

La Hầu nhìn y, An Kinh như một con rắn độc, trườn đến gần chàng từng chút một. Đầu óc của La Hầu không sao suy nghĩ được gì, nhưng cơ thể của chàng đã bắt giắc run lên một cách vô cớ. An Kinh vươn một tay, vuốt ve khuôn mặt của La Hầu, giống như đang thông qua chàng, vuốt ve người yêu dấu.

“Đông Cô là ai, ta là ai.....”

Bàn tay đó dịu dàng mơn man, La Hầu không sao nhúc nhích được, chàng há miệng, “Đông Cô.....là một người đứng tầm thường, người..... Người là tiểu vương gia của phủ An Nam Vương.”

“Không.....” An Kinh khẽ lắc đầu, ánh mắt bi thiết và đầy thương cảm, “Không phải như vậy.....”

Tay của y nâng khuôn mặt của La Hầu, miệng kề bên tai chàng:

“Đông Cô là nữ, mà ta, là nam.....”

Ngay tức thì, gió đêm như gai nhọn, trắng sáng như đao.

La Hầu sững sờ cúi đầu, gương mặt đẹp tuyệt trần của An Kinh ở ngay trước mắt chàng. Ánh trăng tinh khôi tưới trên khuôn mặt y, trong như ngọc, sáng mịn màng. Ánh mắt y đẹp thê lương, tóc dài như thác đổ, rất giống như một thần tiên hạ phàm, hoàn mỹ không tì vết.

Lần đầu tiên trong đời, La Hầu cảm thấy lạnh.

Một cảm giác lạnh lẽo buốt đến tận xương tủy.....

hết chương 46

48. Chương 47: Ta Biết Lấy Gì Để So Với Hấn

“Người nói gì.....”

Sắc mặt của An Kinh khuất mờ, “La Hầu, ta đã nói đến đó, người vẫn không hiểu sao.....Hay là người đã hiểu, nhưng giả như không hiểu.”

Môi La Hầu run rẩy.

“Người nói gì.....”

An Kinh nhìn thấy người đàn ông cao lớn này, một người đàn ông lúc ban nãy còn rất trầm tĩnh ung dung, giờ đây yếu ớt đến dường như chỉ cần đẩy nhẹ sẽ vỡ tan thành mảnh vụn. Y cảm thấy không nổi, quay mặt đi hướng khác.

“Ta đã nói như thế rồi, không cần nói thêm gì nữa.”

La Hầu làm như không hiểu lời của y, chàng không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi kia.

An Kinh không nghe nổi nữa, y quay phắt đầu lại, mắt long lanh lệ.

“La Hầu, ta biết ta làm như thế này là có lỗi với ngươi, mỗi ngày ta có thể gặp được nàng, ngươi không biết ta vui mừng đến nhường nào. Nhưng trông thấy nàng hết lòng yêu thương bảo bọc ngươi, rồi lại coi tầm tình ta như không khí, ta lại đau xót đến nhường nào.”

“La Hầu, một người tốt đẹp như Đông Cô, tại sao ngươi chưa từng nghĩ qua, sẽ có người đàn ông khác cũng sẽ yêu nàng.....”

Bóng đêm cô liêu, trong đầu La Hầu hỗn loạn, chàng nhìn An Kinh, ánh mắt trống rỗng.

“Ngươi muốn gì..... Rốt cuộc là ngươi muốn gì.....”

Môi An Kinh hé mở.

“Ta muốn tất cả. Chứng vật của Lã Khâu Niên, và trái tim của Đông Cô.” Cặp mắt hẹp dài của y nhìn La Hầu không chớp, gần từng lời.

“Nếu như chỉ được chọn một trong hai, thế thì ta muốn cái thứ hai.”

.....

La Hầu không biết bản thân chàng đã về đến nhà bằng cách nào. Chàng mở cánh cửa vào sân, bước qua ngưỡng cửa, nhìn xung quanh, chỉ thấy trống vắng. Thật ra khoảng sân vẫn giống như lúc chàng rời đi, không có bất cứ thay đổi nào, thứ thay đổi, là lòng chàng. Chàng như bị quay trở lại quãng thời gian trước kia, lúc mới từ chiến trường về, mang theo tấm thân tàn tạ. Cha đã chết, mẹ đã rời đi, em gái cũng không còn nữa. Cả căn nhà chỉ còn lại mỗi mình chàng. Không người thân, không bạn bè, làm gì cũng chỉ thui thủi mình chàng. Chàng phải mất rất lâu mới thích ứng được với cơ thể tàn phế, học đi lại từ đầu, những sinh hoạt đều phải học lại từ đầu. Bao nhiêu gian khổ trong quá trình, bao nhiêu máu và mồ hôi chàng đã đổ ra, đều không ai hay biết. Lần lâu nhất, có dạo nguyên nửa tháng trời chàng không hề mở miệng, bởi vì không có ai để nói chuyện với chàng, mà chàng sẽ không tự nói chuyện một mình.

Chàng đã từng ngỡ rằng chàng sẽ sống như thế suốt đời. Mãi cho đến một ngày, Đông Cô xuất hiện trong đời chàng.

Nàng đỡ lấy chàng nơi xuống mộc nọ. La Hầu nhớ lại giây phút đó mà lòng rối bời, gặp người xuống. Nàng đã đỡ lấy chàng, rồi còn chủ động đề nghị chở bàn về nhà giùm chàng. Lúc đó chàng chỉ nghĩ nàng là một người tốt bụng, xa nhau nửa tháng, chàng đã tưởng rằng hai người không còn gặp lại nhau nữa. Nào hay, khi họ gặp lại nhau thì.....

La Hầu, một người tốt đẹp như Đông Cô, tại sao ngươi chưa từng nghĩ qua, sẽ có người đàn ông khác cũng sẽ yêu nàng.....

Đúng vậy, nàng là một người vô cùng tốt đẹp.

La Hầu chống gậy, vào lại trong nhà với bộ dạng gần như thảm hại. Nhìn thấy người con gái đang ngủ say trên giường, La Hầu đến quỳ bên, rón rén nắm lấy tay Đông Cô. Nàng đang ngủ yên nhưng thần thái không thoải mái, đầu mày luôn hơi nhíu lại. La Hầu cứ quỳ mãi ở tư thế đó, chàng chỉ có một chân để chống, đầu gối đã nhức nhối từ lâu, nhưng chàng không đứng lên.

Đông Cô xuất hiện trong đời chàng, giống như nắng ấm giữa trời đông. Nàng là người đầu tiên trong đời La Hầu đã dốc lòng đối xử tốt với chàng. Nàng khiến cho chàng, lần đầu tiên trong cuộc đời hoang phế của mình, bắt đầu biết chờ mong, nhìn về tương lai với khát vọng.

Chàng đã từng nghĩ bản thân mình sẽ không giữ nổi chiếc hộp, từng nghĩ bản thân mình sẽ không che chở được cho La Hầu, cũng từng nghĩ có lẽ chàng sẽ phải chết vì chuyện này. Nhưng chàng chưa bao giờ nghĩ có một ngày chàng sẽ mất đi Đông Cô. La Hầu ăn nói vụng về, không biểu lộ rõ được Đông Cô mang ý nghĩa gì đối với chàng, chỉ đến khi chàng sắp mất nàng rồi, nỗi đau khổ xé tim xé gan đó còn kinh khủng hơn là chết đi. Ngày tháng không có nàng bên mình, ngay cả nghĩ đến nó, chàng cũng không có can đảm.

La Hầu hơi cúi xuống, nhìn vạt áo trống hoác của mình, và bàn chân gõ phía sau lưng, do đang quỳ nên đã bị lệch, nghiêng với một góc độ kỳ lạ trên sàn nhà. Chàng lại nghĩ đến An Kinh, dung mạo như tiên sa,

khi chất như lan huệ. Bàn tay của La Hầu xoè ra, trong lòng đau xót khôn nguôi. Chàng nhắm chặt mắt, đau khổ rên một tiếng rên trầm thấp, như một con thú bị thương đang trốn trong hang sâu, cô độc và thê lương.

Ta biết phải lấy gì để so với hân, lấy gì để giành với hân.....

Một chân khó tiếp tục chống đỡ thân thể, cuối cùng La Hầu ngã xuống đất. Khí lạnh từ dưới mặt đất thấm vào người chàng, chàng chống chọi lại theo bản năng, nhưng không vận được nội lực. Vết thương cũ nhiễm lạnh, đau đến đổ mồ hôi khắp người. Hai tay chàng bóp chặt lấy phần đùi cụt bên phải, hàm răng cắn chặt, mặt tái đi.

Văn Giới từng nói với Đông Cô, năm xưa một đao đó của La Hầu chặt như không đau, trấn tĩnh và thần nhiên. Nhưng lúc chân lìa khỏi mình, có thể không đau không cảm giác ư? Đương nhiên không thể. Sự trấn tĩnh lúc ấy của La Hầu, là vì chàng đã quyết tâm, ý chí áp đảo hết mọi đau đớn. Nay chỗ bị cụt lại đau, tưởng thành trong lòng cũng đã sụp đổ, đau đớn liền nhân lên gấp bội, hơn cả trước kia.

Thời gian như ngưng đọng, khắp người chỉ toàn đau đớn. La Hầu run lên bần bật, hai tay càng bóp mạnh, thì phần xương nơi vết thương cũ càng đau dữ dội. Chỉ trong thời gian của một nén hương, mặt đất đã thấm màu của mồ hôi đổ ra. Chàng muốn đứng dậy, nhưng không sao nhúc nhích được. Trời nay đã là cuối tháng Giêng, đầu tháng Hai, đêm ở phương Bắc giá buốt hơn bao giờ hết. Môi miệng La Hầu đã khô nứt, lạnh đến tím tái, sắc mặt vốn ngăm đen của chàng đã nhợt nhạt hẳn đi, ý thức dần dần mơ hồ.

La Hầu dùng chút hơi sức cuối cùng, giơ một tay lên, vất vả chạm vào thành giường. Ý nghĩ của chàng đã hỗn loạn, chỉ gọi tên nàng theo bản năng.

“Đông Cô.....”

Đông Cô.....

Giúp ta, hãy giúp ta.....

.....

Sáng hôm sau, Đông Cô nhập nhèm mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng hẳn, nàng tự trách bản thân sao ngủ say như chết. Thò tay với qua bên cạnh, La Hầu không có ở đó. Cũng phải, vào giờ này thì chàng đã nên dậy rồi.

Đông Cô giụi giụi mắt, ngồi lên. Ngay lúc nàng vừa ngồi lên, nơi đùi mắt quét qua một vật gì đó. Đông Cô còn chưa quay đầu, trong lòng đã bất chợt nảy sinh một cảm giác bất an. Quả nhiên, nàng vừa quay đầu đã thấy La Hầu ngã dưới đất. Mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái nhợt, môi nứt nẻ tróc da, hai tay đang ấn nơi vết thương cũ của phần đùi cụt bên phải, người co quắp, gập bị rút ở một bên, toàn thân ẩm ướt. Chàng nằm đó im hơi lặng tiếng, giống như đã chết rồi.

Tức thì, Đông Cô quên cả thở.

“LA HẦU!”

Đông Cô gần như bổ nhào xuống khỏi giường, lúc chạm đất đầu gối bị khuyu, suýt nữa thành quỳ luôn xuống đất. Nàng để chân trần đứng trên sàn nhà lạnh như băng mà không hề thấy lạnh.

“Chồng.... chồng em ơi!”

Đông Cô đỡ lấy vai của La Hầu, ôm chàng vào lòng.

“La Hầu, chàng đừng làm em sợ..... La Hầu.....” Đông Cô gọi mãi gọi mãi, nước mắt rơi ra lúc nào nàng không hay, từng giọt từng giọt, rớt lên áo của La Hầu. Tại sao chàng ngã nơi này, tại sao trên người chàng là một bộ đồ mặc để đi trong buổi đêm.....

Đông Cô có quá nhiều nghi vấn, nhưng trước mặt La Hầu đang hôn mê, nàng không cách nào suy nghĩ được.

“La Hầu..... Sao lại nóng thế này.....” Đông Cô sờ mặt chàng, phát hiện chàng đang sốt. “Chàng sốt rồi, chàng đợi em.....”

Cô gái mà ngày thường ôm yếu gầy gò, bờ vai ngày thường không biết vác, cánh tay không biết khiêng, thế mà lúc này không biết lấy đâu ra sức, vác được một chàng trai to cao như núi, công đến bên giường.

Nàng đắp chăn thật kỹ cho La Hầu.

“Chàng đợi em, em đi tìm đại phu, chàng đợi em.....”

Đông Cô khoác đại một chiếc áo lên mình, xoay người chực rời đi. Ngay lúc nàng quay đầu đi, người trên giường như cảm ứng được, bất chợt thò tay nắm chặt lấy một góc áo của nàng.

“.....Khoan.”

Đông Cô quay phắt đầu lại, thấy La Hầu đã hé mở mắt, mơ hồ nhìn nàng. Đông Cô ngồi xổm xuống bên giường, nắm lấy tay của La Hầu, khẽ hỏi: “Chồng ơi, chàng tỉnh rồi à, chàng thấy trong người thế nào?”

Lần đầu tiên bàn tay to rộng của La Hầu yếu ớt như thế, vô lực giữ hai tay nàng.

“..... Không..... Không sao.”

Thấy chàng như vậy, Đông Cô xót xa trong lòng, nhưng bệnh cần phải mau chữa chạy, nên nàng cũng không thiết đến chuyện gì khác.

“Chàng ốm rồi, em đi tìm đại phu cho chàng, chàng ráng chịu đựng thêm một chút, em sẽ về ngay thôi.”

Nàng vừa nói xong liền cảm nhận được rõ ràng bàn tay chàng siết mạnh hơn. La Hầu chậm chạp lắc đầu, “Đừng.....không cần, nàng đừng đi.....”

Đông Cô dịu dàng vỗ về, “Chàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, em sẽ về ngay đây thôi.”

Nàng vô cùng lo lắng, vội vã muốn đi tìm đại phu. Lúc buông tay chàng ra, tay của La Hầu vẫn hơi cố gắng níu, nhưng khổ nỗi hiện giờ chàng không vận được sức, níu nàng chẳng khác gì không níu.

“Khoan.....”

La Hầu nói không ra lời, Đông Cô đã đi mất. Nhìn ngược sáng phía cửa phòng, La Hầu dõi mắt theo bóng hình đang dần khuất. Chẳng mấy chốc đã mất hút. Lòng chàng lạnh lẽo, như bị ai đập rơi xuống vực sâu vạn trượng. Chàng không để ý đến tình trạng sức khỏe của mình, lật đặt chống người bò dậy.

Đông Cô vừa ra khỏi phòng liền nghe thấy bên trong “bịch” một tiếng. Nàng giật mình, nhào lại vào trong nhà. Đẩy cửa bước vào đã thấy La Hầu ngã dưới đất, cánh tay đang run rẩy chống người dậy, ra sức tìm cách đứng lên. Ban nãy vì vội, chàng đã quên mất mình có khuyết tật, định lao ra khỏi giường đuổi theo nàng. Đến lúc ngã thảm hại dưới đất mới nhớ ra, cả đời này đã không cách nào chạy được nữa. Nghe thấy tiếng động, chàng hoảng hốt ngẩng đầu. Vươn một tay, La Hầu dùng toàn bộ khả năng của mình để túm lấy vạt áo của Đông Cô.

“Ta..... Ta không sao..... nàng không cần phải đi, không cần phải đi.....”

Đông Cô không hiểu vì sao La Hầu khẳng khái không muốn nàng đi, nhưng trông thấy chàng như thế này, thật sự là nàng không sao yên tâm mà để chàng ở nhà một mình.

“Được được, không đi đâu hết.” Đông Cô tiến lên đỡ chàng, để chàng dựa vào người mình, từ từ đứng dậy.

Cơ thể của La Hầu không có sức, hầu như Đông Cô dùng sức của nàng để vực chàng lên.

Nàng muốn tìm cách để cho tâm trạng của chàng khá hơn, khẽ cười bảo: “Coi như đây là lần đầu tiên chồng em ốm, bình thường khỏe quá không để cho vợ có được cơ hội biểu hiện, lần này để vợ hầu hạ chàng một phen ra trò.”

Những lời nói rất đời bình thường, nếu trước đây nói ra sẽ không có gì, nhưng lúc này vào tai La Hầu, hai chữ “hầu hạ” khiến cho chàng cảm thấy mình như một gánh nặng cho nàng. Chàng hoảng loạn níu lấy cánh tay của Đông Cô.

“Ta..... Ta sẽ mau khỏe lên thôi..... Ta sẽ mau khỏe lên thôi.....” Nàng không cần phải chăm sóc cho ta, ta rất khỏe, ta làm được hết tất cả.

Đông Cô tưởng chàng đang muốn làm nàng yên tâm, khẽ cười một tiếng.

“Được, càng nhanh càng tốt.” Chàng càng mau khoẻ lên, ta càng yên tâm.

La Hầu được Đông Cô đỡ về giường, lời của nàng như lệnh của tướng soái, chàng âm thầm ra sức vận lực trong người, muốn điều tiết lại khí tức. Khốn nỗi đêm qua đã gây cho chàng quá nhiều tổn thương trong cơ thể, lúc này lại đang sốt cao, làm sao có thể vận được khí. Chàng nằm trên giường, ngửa đầu, lòng tràn đầy căm ghét dành cho bản thân.

Càng yếu ớt, La Hầu càng muốn vận lực. Giằng co một hồi, cuối cùng chàng tiêu hết sạch tinh lực, chìm sâu vào giấc ngủ.

Kể phải khổ vì tình, thật sự là như người đi trên băng mỏng.

Đông Cô thấy chàng đã ngủ yên, xuống bếp nấu nước nóng, đắp khăn ấm lên trán La Hầu. Nàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt chàng, xót thương vô ngần. Tay hơi nhích xuống, Đông Cô liền chạm phải một vật gì đó cứng cứng dưới áo của La Hầu. Nàng khó hiểu rút nó ra, phát hiện thế mà lại là một thanh chuỷ thủ. Trên chuỷ thủ trát tro đen làm nó không bóng nữa, nhưng không giấu được lưỡi dao lạnh lẽo đang toả mùi máu tanh.

Đây là một thanh chuỷ thủ để giết người, hơn nữa, nó không chỉ giết có một người. Thanh chuỷ thủ ấy tuy không lớn, nhưng Đông Cô cầm nó trong tay, không nhẹ. Nàng lặng lẽ cầm nó một lúc, sau đó nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người gõ.

Đông Cô nhìn giờ, hôm nay tiểu vương gia cũng đến khá muộn.

49. Chương 48: Người Không Cần Phải Tự Ti

Đông Cô đứng lên đi mở cửa.

An Kinh đứng trước cửa, sắc mặt tiêu tụy. Đông Cô đứng ở cửa nhưng không để ý vào trong. An Kinh nước mắt, nhìn Đông Cô, như đang chờ nàng nói gì đó.

Đông Cô bảo: “Yên Quân, hôm nay không tiện lắm, e rằng tôi không về với ngài được, xin ngài tạm thời về nhà trước.”

An Kinh hỏi: “Sắc mặt của nàng không tốt, chuyện gì đã xảy ra thế?”

Đông Cô lắc đầu, “Tôi không sao.”

An Kinh nói: “Đông Cô, nàng đừng coi ta như người ngoài, nếu như nàng cần giúp đỡ, có thể nói cho ta biết.”

Trải qua chuyện sáng sớm nay với La Hầu, Đông Cô rất lo lắng, sắc mặt vì thế mà không hoà nhã như bình thường, nhưng An Kinh vẫn mềm mỏng nhã nhặn nói chuyện với nàng. Đông Cô thấy vậy không khỏi tự trách mình đã để chuyện nọ xọ chuyện kia.

Nàng thở dài nói: “Là La Hầu, chàng ốm rồi.”

An Kinh hơi ngạc nhiên, “La công tử ngã bệnh?” Chẳng lẽ bởi vì những lời ta đã nói với hắn đêm qua. Trông bộ dạng hắn rồi đi lúc đó, đúng là thất hồn lạc phách. Nghĩ đến đây, An Kinh thở than, La Hầu ơi là La Hầu, bình thường trông người ít nói và buồn chán, không ngờ trong lòng người lại cuộn cuộn sóng như thế.

“Đông Cô, nàng đã tìm đại phu cho La công tử chưa?”

“Chưa, chàng không chịu để tôi rời đi.”

An Kinh nói: “Hiện giờ ra sao rồi?”

Đông Cô đáp: “Vừa thiếp đi, người vẫn còn sốt.”

An Kinh nói: “Nàng đi tìm đại phu đi, ta ở lại đây trông cho.”

“Ồ.....” Đông Cô ngần ngừ. Hiện giờ tình hình chưa tỏ tường, với phủ của An Nam Vương thì nửa bạn nửa địch, để một La Hầu hoàn toàn không có sức tự vệ nằm sờ sờ ngay trước mắt An Kinh khó khiến cho Đông Cô yên tâm được.

Về dẫn đo ấy của Đông Cô, An Kinh đều thấy hết. Y cười tự giễu, trên mặt là nét bi thương. Y khẽ nói: “Đông Cô, đây là chồng của nàng, dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không hại hắn.” Ta sẽ vĩnh viễn không làm kẻ thù của nàng.

Đông Cô sững sốt, “Ngài.....”

An Kinh nói: “Đi tìm đại phu đi, càng trễ nải thì bệnh tình của hắn càng lâu lành.”

Đông Cô nhìn y, chậm chạp gật đầu.

“Cảm ơn.”

Nàng lấy tiền, rời khỏi nhà.

An Kinh đóng cửa xong, vào buồng ngủ. Vừa bước qua cửa, y liền thấy La Hầu đang nằm trên giường. Người đàn ông cường tráng sung sức vừa mới gặp đêm qua, giờ đây đã đau bệnh trên giường, mặt tái nhợt, vô cùng yếu ớt.

“Ôi.” An Kinh lắc đầu, bước đến gần, lấy chiếc khăn mặt đắp trên trán La Hầu xuống, vo trong bồn nước ấm đặt kế giường, vắt ráo, đắp lại lên đầu cho chàng. An Kinh ngồi bên cạnh giường, vươn tay phải, nắm lấy cổ tay của La Hầu đang đặt dưới chân, kéo ra, để cổ tay đó ngửa lên, cánh tay để thẳng. Y vén tay áo của mình lên một chút, cầm lấy cổ tay của La Hầu, ba ngón tay tìm vị trí, khệp hờ mắt, bắt mạch.

Nội lực của La Hầu thâm hậu, nhưng thể chất đã bị hao tổn quá nhiều từ những năm tháng bôn ba vất vả, thương tích ở chân cũng đã làm mất rất nhiều nguyên khí. Cuộc nói chuyện đêm qua đã khiến La Hầu bị kích động, độc khí công tâm, bệnh cũ liền bộc phát, dẫn đến bệnh tình hiện giờ của chàng.

“May sao không có gì quá nghiêm trọng, nếu không ta biết phải nói sao với Đông Cô.” An Kinh mở mắt, nhẹ nhàng đặt tay của La Hầu về chỗ cũ, rồi lại đếm chẩn kỹ lưỡng.

Y nhìn người đàn ông đang ngủ mê man trước mắt, khuôn mặt kiên nghị, ngũ quan thô, nhưng lại ẩn chứa sự ngoan cường. Đây là khí chất đến từ năm tháng đầy đao quang kiếm ảnh, của cuộc sống vẫy vùng trong máu mà ra, không trút bỏ được, cũng không che giấu được.

“Trần định như người thế mà lại chỉ vì vài câu nói của ta đã thành cái dạng này.”

An Kinh lặng lẽ nhìn chàng, suy nghĩ sâu xa hơn.

“Đông Cô là yếu điểm của ngươi, một yếu điểm quá rõ ràng. Hiện giờ là bị ta phát hiện, chứ nếu để cho Lã Khâu Niên phát hiện, ngươi phải làm sao.”

“Lời nói của ta tuy khích ngươi, nhưng đây là ta nói ra hết những gì ta nghĩ. Có lẽ một phần cũng đến từ những đổ kỵ trong lòng ta, không nhận được mà muốn chọc tức ngươi, nhưng nói cho cùng thì ta sẽ không thật sự làm cho ngươi và nàng bị tổn thương.”

Lã Khâu Niên sẽ không như vậy.

Đang khi y chìm trong suy nghĩ, La Hầu từ từ mở mắt.

Mới ngủ dậy, đầu óc chàng còn chưa tỉnh táo, ngó quanh, phát hiện ra An Kinh.

“Ngươi.....”

An Kinh gật đầu.

“Tỉnh rồi à.”

Gặp lại An Kinh, La Hầu ngơ ngác.

“Đông Cô đâu rồi.....”

“Nàng đi tìm đại phu cho người, chắc sắp về ngay đây thôi.” Thấy môi của La Hầu khô nứt, giọng khản, An Kinh đứng dậy đến bên bàn, rót một chén nước.

La Hầu chống tay, muốn ngồi dậy.

An Kinh một tay cầm chén nước, một tay đỡ sau lưng La Hầu, giúp chàng ngồi lên, rồi lại đặt chén nước kề miệng chàng.

“Người uống một ngụm nước đi đã.”

La Hầu liếc An Kinh một cái, rồi uống vài ngụm nước từ tay y. An Kinh cúi đầu, nhìn chàng trai với dáng vẻ tiêu tụy ấy. Y không hề trông thấy oán hận trong ánh mắt vừa rồi, cũng không thấy sự chán ghét. Đây chỉ là một cái liếc nhìn rất bình thường. Nếu như bắt buộc phải nói, thì điều duy nhất An Kinh cảm nhận được từ ánh mắt đó, là bất lực trĩu nặng.

La Hầu uống nước xong lặng lẽ ngồi yên. Trên người chàng vẫn còn mặc bộ đồ đi ra ngoài từ đêm trước, phía dưới đắp một tấm chăn rất dày. An Kinh đặt chén lên bàn, xoay qua nói với La Hầu, “La công tử, Đông Cô quan trọng đến độ nào đối với người?”

La Hầu nhìn y, “Không liên quan đến người.”

An Kinh cười cười, “La công tử, người đừng mang thái độ quá thù địch đối với ta.” Y bước chậm rãi trong phòng, “Hoặc có thể nói, hiện giờ người không cần phải mang thái độ quá thù địch đối với ta.”

La Hầu im lặng.

An Kinh không nhìn La Hầu, mà nhìn ra sân xuyên qua khung cửa sổ. “Hiện giờ có một chuyện quan trọng hơn. La công tử, người tính thế nào đây?”

La Hầu cúi đầu, nhìn tấm chăn trước mặt.

An Kinh bình tĩnh nói: “Chuyện này không chỉ liên quan đến Đông Cô, ta, và người, nó dính líu đến rất nhiều người.” Y quay đầu, ánh mắt khẳng khái sắc bén. “La Hầu, người không thể vì chút lợi ích của bản thân mà để cho bao nhiêu đó tính mạng mất đi một cách uống phí.”

Tay La Hầu siết chặt chăn.

“Viên tướng quân một lòng vì nước, nửa đời chinh chiến, thắng vô số kẻ địch, cuối cùng lại bị gán cho tội danh thông đồng với địch phản quốc, chịu oan mà chết. La Hầu, ta không biết những năm qua, giữa đêm yên vắng khi người nghĩ đến chủ cũ của mình, có cảm thấy một chút áy náy hay không?”

Giọng của An Kinh rất bình đạm, nhưng trong lời nói mang gai nhọn. Bị người khác xé toạc vết thương cũ, La Hầu buồn lắm, nhưng chàng không sao cãi lại được. Mỗi một câu của An Kinh đều nói đúng, những gì chàng đã làm, đều có lỗi với Viên tướng quân, và cũng có lỗi với 8 con người đã hy sinh.

“La Hầu, ta chỉ hỏi người 1 câu.”

An Kinh đến bên giường, nghiêm túc nhìn La Hầu.

“Nếu như giữa Đông Cô và em người, bắt buộc phải có 1 người chết, vậy người chọn ai?”

La Hầu ngẩng đầu, “Đủ rồi.”

An Kinh nói: “Ta chỉ muốn tìm hiểu rõ thêm, nếu mạo phạm thì xin thứ lỗi.”

La Hầu: “Cả hai đều không chết được.”

An Kinh: “Nếu trên đời này thật sự dễ ven đôi đường, thì đã không có nhiều tiếc nuối đến thế.”

La Hầu nhìn An Kinh, nói: “Tôi sẽ đi tìm Tiểu Từ, khi nào em tôi về, tôi sẽ giao đồ cho ngài, để ngài mang về phủ An Nam Vương.”

An Kinh im lặng một lúc, sau đó khẽ cười. Trong tiếng cười mang vẻ hài lòng.

“Tốt, ít ra chúng ta không phải đối chọi với nhau ở mặt này.”

La Hầu lại nói: “Tôi giao hộp đồ cho ngài, rồi ngài đi ngay.”

“Ồ.” An Kinh lắc đầu, “La công tử, người thật sự không thích hợp để ra điều kiện với người khác.” Y đứng trước giường, nhìn La Hầu, “Cho dù ta không đi, người vẫn sẽ phải giao đồ cho ta, thế thì tại sao ta phải làm việc dư thừa, ép mình rời Đông Cô chứ.”

“.....”

Sau đó La Hầu không nói gì nữa, quay đầu đi. An Kinh nhìn chàng, thở dài trong lòng.

“La Hầu, hiện giờ chúng ta đừng nhắc đến chuyện này, đợi khi nào người lành bệnh rồi nói sau. Người như thế này không chỉ khiến cho Đông Cô lo lắng, mà còn cho kẻ địch cơ hội để tấn công.”

La Hầu ngược mắt, “Ý là gì?”

An Kinh đáp: “Nếu ta đoán không lầm, cách đây không lâu em gái người đã về lại Tích Thành để gặp người, đúng không?”

La Hầu im lặng, bộ dạng cảnh giác.

Ánh mắt của An Kinh bình thản, “Ta đã nói rồi, trong chuyện này, ta và người không phải là địch của nhau. Thế lực của Lã Khâu Niên ra sao, không cần ta nói người cũng biết rồi, chỉ dựa vào mình người, không có khả năng bảo vệ được bất cứ ai.”

La Hầu ngẫm nghĩ, một lúc sau chậm chạp lên tiếng.

“Đúng vậy.”

An Kinh nói, “Cô ta đã biết rồi?”

La Hầu gật đầu, “Đúng vậy.”

An Kinh hơi nhíu mày, ngẫm nghĩ, “Nếu như ta đoán đúng, thì sắp tới đây Lã Khâu Niên sẽ làm gì đó, chỉ không biết bà ta sẽ đánh trực diện hay là đánh lén.”

An Kinh nhìn La Hầu, “Những ngày tới người phải trông chừng Đông Cô cho thật kỹ.”

Sắc mặt La Hầu sa sầm, “Ý của ngài là.....”

“Đông Cô không giống người, cũng không giống ta. Nàng chỉ là một cô gái rất bình thường, chưa từng trải qua đấu đá trong triều đình, chưa từng trải qua cảnh chém giết chốn sa trường. Mà nàng lại chính là yếu điểm của cả hai chúng ta. Nếu như ta mà là Lã Khâu Niên, ta cũng sẽ chọn cách ra tay với Đông Cô.”

Lòng bàn tay La Hầu lạnh toát, “Vậy hiện giờ nàng—”

Ngĩ đến Đông Cô vừa ra khỏi nhà ban nãy, La Hầu không màng tình trạng sức khỏe đang bất tiện, giở chân muốn đứng lên. Chân chàng mới chạm đất, vừa đứng liền bị choáng váng, đổ ập về phía trước.

“Ồi.” An Kinh giật mình vội vàng ôm lấy chàng, “Người đừng cố gắng lên như vậy, ban nãy ta đã dặn Thành Tuyền, bảo cô ta âm thầm theo sau nàng rồi.”

La Hầu yếu ớt, hoàn toàn để mặc cho An Kinh đỡ, mà chàng thì lại cao lớn vạm vỡ hơn hẳn An Kinh, ngay lúc này An Kinh không sao đứng vững, cùng ngã xuống đất theo La Hầu.

“Này.....” An Kinh bị La Hầu đè, thở hổn hển, “La công tử, người.....”

Sau một lúc choáng váng đầu óc, La Hầu dần dần hoàn hồn, dùng hai tay chống xuống đất, khó nhọc nhích người qua một bên.

“Xin lỗi.”

“Khụ.....” An Kinh vuốt vuốt ngực, “Không sao, không sao. Nào.....” Y đứng lên, đỡ La Hầu, từ từ giúp chàng đứng dậy. Đến lúc này y mới thấy được cái chân tàn tật bên trái của La Hầu. Trước đó y chỉ tưởng là La Hầu bị cụt một chân bên phải mà thôi.

“La công tử, người.....” Trông thấy mức độ của khuyết tật trên cơ thể La Hầu, An Kinh giật mình, sau đó càng thêm ngưỡng mộ cuộc sống của La Hầu và Đông Cô.

La Hầu ngồi trở lại trên giường, trầm giọng nói: “Nếu nhìn không quen thì có thể rời đi.”

Không ít người khinh người khuyết tật, xưa nay La Hầu đã gặp vô số, nhưng chàng chưa từng nói với ai những lời hằn học như vậy. Chàng nói như vậy với An Kinh, là vì sau khi trải qua đêm hôm qua, trong thâm tâm của chàng đã không muốn bị thua y. An Kinh khẽ lắc đầu, “Người đừng hiểu lầm, ta chỉ cảm khái vì người gian khổ như vậy nhưng chưa từng nản chí, vẫn tích cực sống, đích thực là một trong những người tâm trí kiên cường nhất.”

La Hầu: “Không cần thương cảm cho tôi.”

An Kinh nói: “Không phải là thương cảm, mà là kính phục.”

“.....” La Hầu dời mắt đi chỗ khác. Chàng thà để An Kinh khinh chàng, bẽ bĩu chàng, thậm chí thương hại chàng chứ không muốn y kính phục chàng như thế này.

Trên người An Kinh không có khuyết điểm, không có bất cứ một khuyết điểm nào. Xuất thân của y cao quý, ngoài đẹp trong giỏi, tài sắc không ai sánh bằng, không những vậy mà lại còn khoan dung và khiêm tốn. La Hầu thậm chí không có cách nào để hận y.

Ngoài cửa có tiếng gõ, Đông Cô đã về.

An Kinh đứng dậy ra mở cửa, lúc bước chân qua ngạch cửa, y hơi ngoái đầu, nói với La Hầu:

“Người không cần phải tự ti, trên con đường này, ta mới là kẻ đang phải rượt theo.”

hết chương 48

50. Chương 49: Hôm Nay Chàng Hơi Quấn Người

An Kinh mở cửa, Đông Cô dẫn một bà lão vào nhà.

“Chàng thế nào rồi?”

An Kinh đáp: “Đã tỉnh.”

Đông Cô vui mừng hỏi lại: “Tỉnh rồi? Tốt quá.” Nàng quay qua nói với bà lão, “Đại phu, bệnh nhân đang trong buồng, xin theo cháu vào trong.”

Bà lão gật đầu, theo Đông Cô vào phòng ngủ.

La Hầu ngồi ngay ngắn trên giường, thấy Đông Cô vào, có vẻ như muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích.” Đông Cô rảo bước tới ấn La Hầu trở về, thuận tay sờ trán chàng. “Hình như không còn sốt nữa, đại phu, xin bà vẫn tới khám một chút cho.”

Bà lão tiến tới đánh giá La Hầu, vươn tay, “Công tử, đưa tay đây để lão bắt mạch cho cậu.”

La Hầu đưa cổ tay ra.

Bà lão đặt ngón tay lên cổ tay của chàng.

“Ừm..... hơi bị nhiễm lạnh, không nghiêm trọng.” Bà lão mở hộp thuốc mang theo bên người, lấy ra hai gói thuốc, “Gần đây rất nhiều người bị cảm mạo, cô nương, ở đây lão có thuốc cảm mạo đã bốc sẵn, mỗi gói cô chia làm 4 phần, mỗi ngày nấu 1 phần vào buổi sáng và buổi tối, cho cậu ta uống là được.”

Đông Cô nhận lấy thuốc, lấy tiền từ người ra trả. “Cảm ơn đại phu, đây là tiền khám bệnh.”

Bà lão lấy tiền, đứng lên rời đi.

Tiến bà lão xong, Đông Cô đến bên cạnh La Hầu, không yên tâm, lấy thêm một tấm chăn nữa đắp lên người chàng.

An Kinh biết hiện giờ Đông Cô không rảnh để quan tâm đến y, liền thức thối chào tạm biệt nàng.

“Ngày mai ta sẽ lại đến thăm.”

“Được, hôm nay cảm ơn ngài.”

An Kinh cười cười, “Không cần đâu.”

An Kinh đi rồi, trong nhà chỉ còn lại hai người.

Đông Cô đun thêm một ấm nước nữa.

“Nào, uống nhiều nước lên.” Đông Cô đỡ La Hầu, kê chén nước bên miệng chàng, “Bệnh thì phải uống nhiều nước hơn mới tốt.”

La Hầu uống vài ngụm nước từ tay Đông Cô.

“Hiện giờ thấy trong người ra sao?”

La Hầu quay đầu nhìn Đông Cô.

“Gì, sao lại nhìn ta như vậy?”

La Hầu: “Ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Đông Cô thoáng sửng sốt, nhìn mặt La Hầu đang nghiêm túc, nàng cũng thu lại nụ cười, đặt chén nước trong tay về lại bàn, sau đó ngồi xuống bên giường. Trong lúc đứng lên rồi lại ngồi xuống lại, dường như trong lòng Đông Cô đã đoán được chuyện La Hầu sẽ nói.

“Chàng muốn nói gì?”

La Hầu đáp: “Trước đây, ta có chuyện đã giấu nàng.”

Đông Cô nghĩ bụng, quả nhiên. Nàng cố gắng giữ cho giọng điệu thản nhiên,

“Giấu ta chuyện gì?”

La Hầu hé miệng, muốn kể, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Đông Cô nhìn vẻ lơ ngơ của chàng, cười một nụ cười thật lòng, vươn tay đặt phía sau cổ chàng. Đây là một cử chỉ nàng hay làm nhất, lần nào cũng nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cho La Hầu thả lỏng.

“La Hầu, ta cũng muốn cho chàng biết một chuyện.”

La Hầu nhìn nàng.

“Ta muốn nói cho chàng biết, bất kể chàng đã từng làm gì, đều không nghiêm trọng đối với ta. Không phải là đúng hay sai đều không nghiêm trọng, mà là, ta sẵn lòng gánh vác cùng chàng.”

La Hầu nắm tay Đông Cô, Đông Cô cảm nhận được bàn tay của chàng vẫn còn yếu, nhưng đã khôi phục được sự kiên quyết dứt khoát như thường lệ.

“Đông Cô.....”

Đông Cô: “Nói đi.”

La Hầu gật đầu, từ từ kể hết chuyện xưa ra. Chàng đang bệnh, suy nghĩ không được mạch lạc cho lắm, hơn nữa bản thân chàng cũng không giỏi nói chuyện, cho nên cả một câu chuyện bị chàng lắp ba lắp bắp kể chẳng ra đầu đuôi gì. May là đã từng được nghe Văn Giới kể rồi, chứ nếu chỉ nghe La Hầu thôi thì chắc khó lòng mà nắm rõ được tình hình.

“..... Cho nên ý là chàng hoàn toàn không rõ cái thứ chàng đoạt về có gì trong đó?”

“Ta không rõ.”

Đông Cô: “Chàng không mở ra nhìn?”

La Hầu cúi đầu.

Đông Cô chợt nhớ ra, La Hầu không biết đọc.

“Hiện giờ La Từ có phải là đang ở đô thành?”

La Hầu: “Chắc vậy.”

Đông Cô: “Chàng cảm thấy em ấy liệu có báo cho Lã Khâu Niên biết không?”

“.....” La Hầu im lặng. Thật ra câu trả lời đã rất rõ, Đông Cô hỏi, chỉ vì muốn La Hầu nghĩ sâu hơn một chút, nhận ra tình hình một cách thực tế hơn. Nàng nắm chặt tay của La Hầu, “Chàng định làm thế nào?”

La Hầu đáp: “..... Ta muốn đi tìm La Từ về, sau đó giao đồ cho phủ An Nam Vương.”

Đông Cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, thì ra La Hầu cũng không phải người cố chấp. Chỉ có điều..... “Chồng ơi, chàng thấy La Từ sẽ quay về sao?” Đối với La Từ, Đông Cô đã nghe qua hai người miêu tả cô ta, nhưng chưa gặp cô ta nên nàng vẫn có chỗ không chắc chắn lắm. Không biết La Hầu nhớ đến chuyện gì, hơi chau mày. Nhưng câu trả lời vẫn rất kiên định.

“Sẽ, em ấy sẽ về. Em ấy không phải là loại người tham vinh hoa phú quý.”

“..... Được.”

Tay La Hầu hơi siết lại, sắc mặt nặng nề, nhìn Đông Cô, “..... Xin lỗi nàng.”

“Hả?” Đông Cô nghi hoặc, “Xin lỗi gì?”

“Xin lỗi.....” Xin lỗi đã giấu nàng nhiều chuyện như vậy, xin lỗi đã liên lụy đến nàng.

La Hầu âm thầm tự trách, Đông Cô nhìn biết hết. Nàng vừa suy nghĩ liền hiểu ngay ý của La Hầu. Đông Cô nhẹ nhàng nói: “La Hầu, chàng nói như vậy, là đang sĩ nhục năng lực và tài cán của ta.”

“Không.” La Hầu cuống quýt cãi lại, “Ta.....”

Đông Cô vươn 1 bàn tay ra, “Ta biết ý chàng không phải như vậy, nhưng hành động xin lỗi của chàng khiến ta mang ta cảm giác đó.” La Hầu lắc đầu, Đông Cô lại nói, “Có phải chàng không tin ta?”

“Ta tin.”

“Có phải chàng cảm thấy ta không cách nào bảo vệ được gia đình này?”

“Không.....”

Đông Cô hơi cúi đầu nhìn thành giường. Một góc chần của La Hầu đang vắt ngang nơi đó. Đây là một tấm chần mới may dạo Tết, nàng đã đích thân chọn vải rồi nhồi bông, chần tuy không dày, nhưng rất ấm.

“La Hầu.....” Đông Cô chậm rãi lên tiếng, “Đúng là ta yếu ớt, không được cao lớn mạnh mẽ và giỏi võ như những cô gái khác, cho nên ta có thể hiểu được tâm lý của chàng trước đây khi chàng giấu ta, ta rất biết ơn chàng.”

“Đông Cô.....”

Đông Cô lại nói, “Nhưng mà ta cũng không phải là một kẻ vô năng.” Nàng nắm lấy tay La Hầu, “Có lẽ hiện giờ ta nói điều này chàng không hoàn toàn tin ta được, nhưng ta xin chàng cho ta một cơ hội.”

Nàng chỉ tay ra bàn, “Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần lần sau lúc chàng mang nó ra khỏi cửa, thì làm ơn báo cho ta biết là được.”

La Hầu đưa mắt nhìn theo, trên bàn là thanh chuỷ thủ của chàng.

“.....” Chàng cúi thấp đầu, “Ta đã làm cho nàng phải lo lắng, xin lỗi nàng.”

Đông Cô thu tay về, vuốt ve mặt La Hầu, “Được rồi, chàng hứa với ta là được, không nói chuyện này nữa.” Nàng ngẫm nghĩ, lại hỏi, “Cái hộp đồ đó, ngoài chàng ra, không ai khác biết nó ở đâu đúng không?”

“Ta đặt nó trong một hang núi khu vực Mai Hoa Lĩnh của núi Thiên Sơn ở phía Bắc.”

“.....”

Đông Cô nhìn La Hầu, gần như cạn lời, “..... Một bí mật biết bao nhiêu người muốn biết, chàng cứ thế mà nói hết ra à.”

La Hầu ngơ ngác ngược mắt, “Nàng không muốn biết?”

Đông Cô cười bất lực, chồm tới ôm chàng, “Không, thứ đó đến lúc mấu chốt có thể cứu mạng người, sao ta lại không muốn biết.”

“Ừ.” Nghe nàng nói vậy, La Hầu mới yên tâm.

Những lời nói thoát nghe rất bình thường, chỉ như tùy tiện trao đổi; thứ để lộ, là một sự tin tưởng sâu sắc nhất. Đông Cô vuốt vuốt tấm lưng rộng lớn của La Hầu, lòng rất vui mừng. Nhớ ra một chuyện khác, nàng ướm lời.

“Chồng ơi.”

“Ừ.”

“Chàng thấy An Kinh như thế nào?”

“.....” Ánh mắt La Hầu lảng qua một bên, khẽ đáp, “Hắn rất tốt.”

Đông Cô đứng dậy, nhìn La Hầu, nói: “Chàng nghĩ chúng ta kéo ngài ấy về phe chúng ta, có được không? Thế lực của phủ An Nam Vương rộng lớn, không thua gì Lã Khâu Niên, huống chi An Nam Vương thanh liêm chính trực, cũng là bạn cũ của Viên tướng quân, nếu như đứng cùng phe với họ, chúng ta sẽ an toàn hơn.”

Ánh mắt của La Hầu dời dẫn nhìn chỗ khác, không chạm ánh mắt của Đông Cô.

“Hết thấy đều tùy nàng quyết định.”

“Vậy được rồi.” Đông Cô nói, “Dăm hôm nữa, đợi chàng lành bệnh, ta sẽ nói chuyện với ngài ấy.”

“Đông Cô.” La Hầu bất chợt quay đầu. Chàng biết Đông Cô đang nói chuyện nghiêm túc, nhưng nghĩ đến An Kinh, nghĩ đến những lời y đã nói với chàng, La Hầu không khỏi muốn ngăn nàng.

“Ừ, sao?”

Ánh mắt của Đông Cô thản nhiên, La Hầu nhìn nàng, há miệng, cuối cùng không nói được lời nào.

“La Hầu?”

La Hầu lắc đầu, “Không có gì.....”

Đông Cô: “Chàng nghỉ ngơi một chút đi, vẫn còn đang bệnh, đừng nghĩ đến những chuyện phiền lòng nữa.” Còn lại giao hết cho ta là được. Nàng đỡ La Hầu nằm xuống lại, đắp chăn cho chàng. La Hầu có vẻ như rất không muốn nằm xuống, Đông Cô gần như phải đè chàng xuống.

“Đông Cô, sức khỏe của ta không sao.....”

Đông Cô: “Có sao hay không sao, ta nói mới tính, nằm.”

La Hầu nằm thẳng băng trên giường nhìn Đông Cô không chớp mắt. Người sau dọn dẹp bàn, cất thanh chuỷ thủ vào trong tủ, La Hầu vẫn cứ thế mà nhìn nàng. Mãi đến khi Đông Cô sắp sửa ra khỏi phòng để làm đồ ăn cho chàng, La Hầu dùng tay hơi chống người dậy, gọi nàng.

“Nàng đi đâu.....”

Đông Cô đáp: “Ta đi chuẩn bị thức ăn cho chàng, từ sáng tới giờ chàng chưa ăn gì cả.”

La Hàu: “Ta không đói.”

Đông Cô: “Không đói cũng phải ăn, không ăn gì làm sao khỏi bệnh.”

Nói đoạn nàng đẩy cửa, toan đi xuống bếp nấu cơm.

“Đông Cô!”

Chưa bước ra khỏi phòng, La Hàu đã lại gọi nàng.

Đông Cô dừng bước, nghi hoặc ngoái đầu. Nàng cảm thấy hôm nay La Hàu là lạ, hình như trở nên..... quần người???

Đông Cô bị ý nghĩ bất ngờ này của mình làm hết hồn.

“Chồng à.....”

Đông Cô đến bên giường, khom lưng, kề sát mặt trước mặt La Hàu.

“Sao hôm nay ta thấy chàng là lạ đấy nhé..... Lẽ nào đây chính là..... La Hàu không nhéo trong truyền thuyết?”

La Hàu vẫn chưa hiểu ra, “Ta.....”

“Hi hi, khỏi giải thích.” Đông Cô chợt cảm thấy vui hân lên, dùng hai tay đẩy người La Hàu, “Nào nào, nhích vào trong, chừa chút chỗ cho ta.”

La Hàu nghe lời, nhích vào trong. Đông Cô ngồi dựa vào đầu giường, giang tay kéo La Hàu vào lòng. Nàng cúi đầu hôn hôn lên trán chàng, nói đùa, “Hiếm thấy nha, đúng là hiếm thấy. Tuy ta không nở, nhưng nếu chỉ trong lúc bệnh mà chàng mới bám dính lấy ta như vậy, thế thì mỗi năm chàng bệnh 1,2 lần nhé. Chàng yên tâm, ta sẽ săn sóc cho chàng thật đàng hoàng.”

“.....” La Hàu không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng nằm yên như thế trong lòng Đông Cô. Toàn bộ những lời nàng nói, chàng đều nghe không sót một chữ, nhưng chàng không muốn sinh bệnh. Cơ thể chàng đã khiếm khuyết không lành lặn, nếu như sinh bệnh, thì chẳng còn làm được gì nữa, chàng không muốn gây phiền toái cho Đông Cô. Vì đang bệnh, La Hàu không đủ sức, cơ thể trở nên nặng nề hơn bình thường rất nhiều. Thế nhưng Đông Cô rất thích, cảm giác nặng nề này áp trên người nàng, đem lại cho nàng một niềm hân hoan thiết thực. Đông Cô nắm tay La Hàu, tay nàng nhỏ hơn của La Hàu rất nhiều, không sao nắm trọn được. Nàng nắm bốn ngón tay của La Hàu, rồi dùng ngón cái vô thức vuốt ve mu bàn tay của chàng.

Hôm nay trời đẹp, nắng ban trưa chiếu vào phòng xuyên qua song cửa sổ, ấm áp vô ngần. Đông Cô ôm La Hàu, chẳng bao lâu sau, chính nàng từ từ thiếp đi. La Hàu nghe hơi thở đều đều của Đông Cô, biết nàng đã say ngủ. Chàng lẳng lẽ rút tay mình ra, nhẹ nhàng áp lên bàn tay của nàng. Bàn tay của chàng rộng lớn, hơi khum là vừa đủ úp trọn bàn tay của Đông Cô bên trong. Lặng lẽ quan tâm, âm thầm bảo vệ.

Hết thấy hiểu lầm đều đã thả, bao nhiêu đau xót chẳng nên lời.

La Hàu nghĩ thầm, những gì về An Kinh, có lẽ bản thân mình sẽ mãi mãi không bao giờ nói được thành lời.

hết chương 49

51. Chương 50: Giới Thiệu Mỹ Nhân Cho Ta Đi Chứ

Những ngày kế tiếp, Đông Cô thật sự làm y như lời nàng nói, săn sóc cho La Hàu vô cùng chu đáo. Có điều bệnh của La Hàu không mau khỏi như trong tưởng tượng. Lòng mang ưu phiền thì đương nhiên bệnh chậm lành. Đông Cô lo lắng trong lòng, nhưng không để lộ ra mặt. Ngày ngày nàng tươi cười chuyện trò với La Hàu, thỉnh thoảng trêu chàng, cố gắng giúp chàng thả lỏng. Mỗi ngày An Kinh đều tới ngồi chơi, nếu gặp lúc Đông Cô và La Hàu không có gì nói, y sẽ góp đôi câu giúp vui, còn nếu gặp lúc họ đang tình chàng ý thiếp, y sẽ tự động cáo từ ra về. Bất kể là An Kinh hay La Hàu, không ai nhắc một chữ đến chuyện đêm nọ,

tựa như nó chưa từng phát sinh. Trong lúc An Kinh nói chuyện với Đông Cô, La Hầu sẽ nhìn y. Thật ra La Hầu cảm thấy khó hiểu, bởi vì trông An Kinh không khác gì một người bạn rất bình thường của Đông Cô, mỗi một hành vi của y đều không để lộ chút tư tình gì cả.

Giữa trưa một ngày kia, Đông Cô muốn đi ra ngoài một chuyến, thứ nhất là vì trong nhà đã sắp hết gạo, cần mua thêm, thứ hai là vì nàng cảm thấy nên đi gặp mặt Văn Giới một chút. Nàng nhờ An Kinh chăm sóc La Hầu giùm, rồi ra khỏi nhà.

Khách điểm Vân Lâu khá gần nhà Đông Cô, nàng mua gạo xong liền tới thẳng đó. Hỏi phòng xong, Đông Cô lên lầu.

Gõ cửa.

“Ai thế, xin chờ một chút.”

Bàn tay đang gõ cửa của Đông Cô thoáng cứng đờ, đấy không phải giọng của Văn Giới. Giọng nói này nhão nhót không xương, ngọt ngào nũng nịu, vừa nghe là biết của một người đàn ông phong trần. Tiếng bước chân từ từ đến gần nàng, Đông Cô lùi ra sau vài bước. Cửa phòng mở ra, một bóng hình kiêu mị tựa ngay cửa. Tóc người nọ như thác đổ, xoã đến thắt lưng, khoác một chiếc áo ngủ rũ phất phơ, thấp thoáng những dấu hoan ái còn lưu lại trên phần ngực hở. Mặt Đông Cô liền nóng ran, cuống quýt quay đi.

“Cô nương à, cô tìm ai?” Chàng trai nọ vừa hỏi vừa quan sát Đông Cô, cặp mắt đào hoa trắng trợn trên ghẹo.

“Tôi tìm Liêu Văn Giới, xin công tử cho biết cô ấy có ở đây không?”

“Cô muốn tìm Liêu gia.....” Chàng trai vươn 1 ngón tay, lựa tư tằm mềm mại trượt xuống để lộ cánh tay mịn màng. Ngón tay của chàng ta thon thả mảnh mai, vươn đến cổ Đông Cô, Đông Cô tóm ngay bàn tay đó lại, “Công tử, xin tự trọng.”

“Ồ.” Chàng trai thoáng sửng sốt, sau đó khẽ cười, “Gặp được là duyên, cô nương sao phải làm mặt lạ với nhau.”

“Được rồi Phồn Sinh, về đi, ta đã nói với ngươi rồi, cô gái này ngươi không làm gì được đâu.”

Từ trong phòng vẳng ra một giọng nói lười nhác, là giọng của Văn Giới.

“À.” Chàng trai mang tên Phồn Sinh nọ rút tay về, nhường đường, “Tề cô nương, mời vào.”

“Cảm ơn công tử.” Đông Cô bước vào, trong phòng đang đốt đàn hương, cửa sổ đóng kín, cả một căn phòng chìm trong một bầu khí biếng nhác. Văn Giới tựa người trên giường, áo quần xốc xếch, mắt như cười như không. Đông Cô ngồi xuống ghế, nhìn cô ta. Phồn Sinh chỉnh đốn lại tóc tai, cười với Văn Giới, xoay người đi bưng trà, rót mời Đông Cô.

“Cô nương, mời dùng trà.”

“Cảm ơn.” Đông Cô đón lấy, nhấp một ngụm.

“Phồn Sinh, ngươi đi trước đi.”

“Được, quý vị cứ từ từ nói chuyện.” Phồn Sinh hành lễ, xoay người rời đi.

Chỉ còn lại Đông Cô và Văn Giới. Đông Cô đặt chung trà trong tay xuống bàn, nói: “Văn Giới đúng là có phước.”

Văn Giới nhướn mày, “Sao nói vậy?”

Đông Cô: “Cô không để phí một giây nào. Tình hình hiện giờ đang sắp phong ba bão táp tới nơi mà cô vẫn tranh thủ nắm bắt mỗi một giây rảnh rỗi để vui thú, ngủ đến giữa trưa, có mỹ nhân bầu bạn, đúng là khiến người ta hâm mộ.”

Văn Giới: “Nói đúng đó, con người ta luôn tùy tiện quen rồi, cho dù giây sau phải mất mạng, thì giây này ta cũng muốn sống cho thật vui vẻ.” Cô ta ngồi lên, bẻ bẻ cổ, “Nói lý do ngươi tới đây đi, có phải đã ngã bài với La Hầu rồi không?”

“Phải.” Đông Cô đáp, “Chàng chủ động nói với tôi.”

“Cái gì?” Văn Giới khựng lại, nhìn Đông Cô, “Ê ê ê, cái này là ta không ngờ đó nha. Cái tên La Hầu ngốc nghếch đó lại biết chủ động nói chuyện đó với người.”

Đông Cô: “Tôi cũng lấy làm ngạc nhiên, chắc là mấy hôm nay chàng bị cảm, tâm trí không kiên định như trước đây.”

“Cái gì?!” Văn Giới trợn tròn mắt, “Hắn bị bệnh?!”

Đông Cô gật đầu, “Phải.”

“Hắn mà biết bệnh à?”

Đông Cô đáp: “Chàng cũng là người bình thường, sao lại không bệnh chứ.”

Văn Giới hít sâu một hơi, “Thế hắn có nói tiếp theo sẽ tính làm thế nào không?”

Đông Cô đáp: “Có nói, chàng muốn đi đón em gái về, sau đó giao đồ cho phủ An Nam Vương.”

“Xi.” Văn Giới hậm hực, “Đi đón em gái hắn về? La Từ hiện giờ ở phủ thừa tướng chẳng khác gì cá bơi trong nước, được coi trọng như gì, La Hầu muốn kêu nó buông cuộc sống quyền cao chức rộng này, quay về sống cuộc sống bần hàn với vợ chồng nhà người, không phải quá gượng ép sao.”

Đông Cô thở dài trong lòng, đáp: “Bất kể thế nào, đây cũng là một biện pháp, được hay không được thì vẫn phải thử mới biết. Tôi đã thương lượng với La Hầu xong rồi, sắp tới tôi sẽ nói chuyện với An Kinh một lần, xem xem ngài ấy có chịu giúp chúng ta không.”

“An Kinh? Tiểu vương gia của phủ An Nam Vương?”

“Phải.”

Văn Giới hỏi: “Người chơi với hắn thân lắm à?”

Đông Cô nghĩ ngợi, đáp, “Không thể nói là thân, nhưng ít ra thì không xích mích gì.”

Văn Giới ngẫm nghĩ một chút, nói: “Nhìn vào việc hắn chưa ra tay với La Hầu từ sau khi biết về chuyện hộp đồ mà nói, người này đúng là cơ hội duy nhất của các người hiện giờ.”

“Đúng vậy.” Đông Cô nói, “Cho nên tôi muốn nói chuyện với ngài ấy một phen, hy vọng ngài ấy có thể nể chút tình trước đây, giúp chúng tôi một lần.”

Văn Giới lại nói: “Người đã bao giờ nhắc đến ta với La Hầu chưa?”

“Chưa.”

“Ha ha, vậy thì tốt.” Văn Giới chợt cười lớn hai tiếng, hào hứng nói với Đông Cô, “Hai ta chuẩn bị diễn kịch.”

Đông Cô hỏi: “Cô muốn đến nhà chúng tôi?”

“Thông minh.” Văn Giới xuống giường, đứng dậy, cô ta chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo lụa, nút chẳng buồn cài. Chân chạm đất, duỗi thẳng lưng, chiếc áo tuột ngay xuống.

Đông Cô lại đỏ mặt, quay đầu đi, “Văn Giới cô.....”

“Chắc chắc.” Văn Giới không hề cảm thấy có vấn đề, cô ta cứ mình trần như vậy đi đến bên cạnh Đông Cô. “Đều là đàn bà với nhau, người đỏ mặt cái gì.”

“Tôi.....” Đông Cô không cách nào nuốt trôi được tính cách “cởi mở” này của cô ta, “Văn Giới, cô mặc áo vào trước đi rồi chúng ta nói sau.”

“Ha.” Văn Giới vơ đại một chiếc áo khoác lên mình, “Rồi, nói đi.”

Đông Cô quay đầu qua, hỏi: “Cô định lúc nào tới nhà tôi?”

Văn Giới: “Hôm nay.”

Đông Cô ngẩn mặt ra: “Hôm nay?”

Văn Giới nói: “Chứ sao, người đã tới đây rồi, còn kéo dài ra làm gì.”

Đông Cô nói: “Nhưng hiện giờ La Hầu đang bệnh, hơn nữa An Kinh vẫn đang ngồi ở nhà.....”

Văn Giới phát tay mất kiên nhẫn, “La Hầu là sát tinh chuyển thế, hiện thân của La Sát, người cứ yên tâm đi, hấn sẽ không sao đâu. Còn cái vị tiểu vương gia kia.....” Văn Giới cười nham nhở, “Vừa khéo để cho ta được chiêm ngưỡng tuyệt thế giai nhân nổi tiếng khắp đất Bắc này.”

Đông Cô câm nín.

Một lúc sau, nàng nói: “Vây được thôi, để tôi đi về trước. Cô đợi thêm quãng một canh giờ rồi làm như tới thăm La Hầu.”

Văn Giới gật gù, “Ừ, chút nữa người cứ làm như không quen biết ta.”

“Được.” Đông Cô đáp, “Vây xin cáo từ, tôi đi trước đây.”

“Ừ, đi đi.”

Đông Cô đứng lên ra về.

Ở nhà, An Kinh đang ngồi trong phòng ngủ dùng trà.

“Ta đã nói với nàng.” La Hầu ngồi trên giường, bắt chọt lên tiếng.

An Kinh quay đầu, “Ồ? Nói gì?”

La Hầu luôn nhìn thẳng trước mặt, đáp: “Nói chuyện về hộp đồ đó.”

An Kinh bưng chung trà, hớp một ngụm, không nói gì.

Căn phòng yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi, nhưng An Kinh vẫn thản nhiên ngồi đó, không có vẻ gì là muốn mở miệng. La Hầu siết nắm đấm, trầm giọng hỏi, “Ngài có bằng lòng không?”

.....

“Ha.” An Kinh cười, vẻ mặt khiến người ta suy nghĩ sâu xa, “Ta có bằng lòng không? La công tử đang hỏi điều gì? Ta có bằng lòng bầu bạn với Đông Cô không, hay là ta có bằng lòng ở lại bên Đông Cô không? À, nhưng mà bất kể là điều nào, ta đều có thể nói cho người biết—ta bằng lòng.”

“Người!” La Hầu phẫn nộ, “Người đừng ức hiếp người khác quá đáng.”

“Xi.” An Kinh bật cười, “Tốt lắm, còn có sức để quát ta, chứng minh là bệnh đã sắp khỏi rồi.”

Sắc mặt của La Hầu hung dữ, mà An Kinh không mấy may quan tâm. Y buông chung trà, nhìn La Hầu, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, thông thả nói: “Ta bằng lòng.”

La Hầu hí mắt, toát ra lệ khí.

“Ồ, đừng như vậy mà, La công tử.” Đuôi mày của An Kinh nhếch lên, “Lần này ta bằng lòng là ý chỉ cái điều người đang nghĩ cơ.”

La Hầu không nói gì.

An Kinh lắc đầu, “Ta thật sự không hiểu được, tính cách của người như thế này tại sao Đông Cô lại mê đắm như vậy.” Y khoan thai xoay người, trên mặt không mang một chút ý cười, “La công tử, ta nói điều này với người nghiêm túc, ta bằng lòng giúp đỡ các người, bằng lòng bảo vệ các người.”

Vẻ mặt La Hầu sâu lắng như nước, ánh mắt đầy suy tư.

An Kinh nói: “Ta sẽ không gạt người.”

La Hầu nói: “Người chỉ cần bảo vệ Đông Cô được rồi.”

An Kinh nghe chàng nói vậy, đầu mày hơi nhú lại, “La công tử, lời này có ý gì? Tuy ta có tình riêng với Đông Cô, nhưng cũng chưa từng có ý định hãm hại người, nếu như người đề phòng ta, vậy thì hơi quá rồi.”

“Không.” La Hầu lắc đầu, “Ta không muốn chịu ơn của người.”

An Kinh thoáng sửng sốt, “Không muốn chịu ơn của ta?”

La Hầu đáp: “Người có tình cảm với Đông Cô, không liên quan gì đến ta.”

“Sao cơ?”

Một câu nói khó hiểu này của chàng, khiến An Kinh nhất thời không rõ đầu đuôi là gì. Y nghĩ kỹ, mới hiểu ý trong lời nói của La Hầu.

Vì người có tình cảm với Đông Cô, nàng khiến cho người yêu thích nàng, cho nên điều người làm cho nàng, người tình nguyện, nàng không thiếu nợ gì người.

Còn hấn không liên quan gì đến người, hấn không muốn chịu ân tình của người, mắc nợ với người.

“À.” An Kinh nhìn người đàn ông cao lớn ấy, dấu đang bệnh, hấn vẫn toát lên vẻ đồ sộ, sừng sững như Thái Sơn.

An Kinh lẩm bẩm một mình, “Có lẽ cả đời này, ta chỉ có thể nhìn thấy người yếu đuối 1 lần.....” Chính là cái đêm cách đây không lâu, khi ta nói ra ý định muốn lấy đi Đông Cô. Chỉ có giây phút đó, trông người mới vô cùng yếu đuối.

La Hầu nói: “Nếu như người thật lòng thương nàng, thì hãy bảo vệ nàng cho thật tốt.”

An Kinh khẽ cười, “La công tử, ta cũng muốn người hiểu rõ một điều.” Y đứng dậy, đến trước giường.

“Trên đời này, không hấn là chỉ có vũ lực, mới có thể bảo vệ được một người.”

Ngay lúc La Hầu định mở miệng, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Đông Cô về rồi, ta đi mở cửa cho nàng.” An Kinh xoay người ra khỏi phòng, chỉ để lại một mình La Hầu dõi nhìn theo bóng lưng rời đi của y, chìm trong suy tư.

“Nàng về rồi à, sao đi lâu thế?”

“À, mua thêm một chút thức ăn, ngài bị đợi lâu rồi ạ?” Đông Cô vào nhà, “Tôi đi cất gạo trước, ngoài sân lạnh, ngài vào trong phòng đợi được rồi.”

An Kinh gật đầu, “Được.”

Đông Cô cất gạo vào thùng đựng gạo, quay về phòng, gặp ngay cảnh An Kinh và La Hầu ngồi trước mặt nhau không nói gì.

“La Hầu, chàng có thấy đỡ hơn chưa?”

“Ừ.” La Hầu gật đầu.

Đông Cô đến gần, sờ trán chàng. Thật ra cơn sốt đã hạ rất nhiều ngày rồi, nhưng Đông Cô vẫn không yên tâm, hôm nào cũng sờ trán chàng mấy lần.

“Ừ, chắc không sao rồi.” Đông Cô yên tâm, đứng lên, “Tôi đi nấu cơm, An Kinh, hôm nay nếu không có gì, ở lại đây ăn cơm được không?”

La Hầu ngẩng đầu.

An Kinh cười đáp, “Đây là gì đây? Tại sao bắt chợt giữ ta lại dùng cơm?”

Nghĩ đến Văn Giới đang mong chờ, Đông Cô cười lấy lòng, “Mấy hôm nay phiền ngài rất nhiều, thật ra tôi cảm thấy nợ ngài, nếu ngài không chê, xin lưu lại để vợ chồng chúng tôi được bày tỏ lòng biết ơn, được không ạ?”

An Kinh vui vẻ đồng ý, “Được chứ.”

Đông Cô gật đầu, vào bếp chuẩn bị bữa trưa. An Kinh nhìn theo bóng lưng nàng, khẽ nở một nụ cười từ đáy lòng.

La Hầu ngồi bên kia quay đầu đi, không biết đang nghĩ gì.

hết chương 50

52. Chương 51: Ba Chén, Đầu Tính Nơi Ta

Làm cơm đến giữa chừng thì Văn Giới tới. Lúc ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Đông Cô âm thầm thở dài trong lòng. Đã bảo là phải qua một canh (2 tiếng) trở đi hẵng tới, hiện giờ mới chưa đầy 3 khắc (45 phút), rốt cuộc Văn Giới đang gấp chuyện gì chứ. Đương nhiên hai người ngồi trong phòng ngoài cũng nghe thấy tiếng gõ cửa. La Hầu toan đứng lên, An Kinh ấn chàng về lại.

“Người yên tâm, giữa ban ngày ban mặt, không thể là người của Lã Khâu Niên được, để ta ra xem sao.” An Kinh ra khỏi phòng, vừa khéo gặp Đông Cô cũng từ trong bếp bước ra

“Đông Cô.”

“Vâng.” Đông Cô gật đầu, “Ngài vào phòng lại đi, tôi ra xem coi là ai.”

An Kinh tiến lên thêm hai bước, “Ta đi cùng nàng.”

Đông Cô mở cửa nhà, khách chính là Văn Giới. Đông Cô lặng lẽ nhìn cô ta. Văn Giới này cứ như là đã bị tráo đổi, bộ đồ võ phục hàng ngày đã được thay ra, đổi thành một bộ quần áo thư sinh, tuy vẫn khó che đậy được cốt lõi nhà võ — lưng thẳng tắp, khí thái ngông cuồng — nhưng không làm mất đi vẻ nho nhã.

Đông Cô hỏi: “Cô nương là ai, đến đây có việc gì?”

Văn Giới chấp tay lễ phép: “Tôi tên là Liêu Văn Giới, là một người bạn cũ của La Hầu, nay đến thăm hân.”

“Ồ?” Đông Cô kiên nhẫn tiếp tục diễn kịch với cô ta, “Cô nương là bạn của La Hầu à?”

An Kinh nghe nói vậy, trong lòng sinh nghi, bước ra từ phía sau lưng Đông Cô, nhìn xem mặt mũi của người kia.

“Vâng, tôi là bạn trong quân—”

Giọng của Văn Giới chợt ngưng bật, Đông Cô ngạc nhiên, phát hiện ánh mắt của Văn Giới đang nhìn xuyên qua mình, tập trung ở phía sau nàng. Đông Cô hơi ngoái đầu, thoáng bắt gặp An Kinh, liền hiểu ngay ra. Quay đầu về lại, Đông Cô nhin cười, “Nếu đã là bạn cũ trong quân đội, vậy mau vào nhà đi, chắc là chàng mong gặp cô nương lắm.”

Văn Giới hoàn hồn, thi lễ thêm lần nữa, “Cảm tạ cô nương.”

Đông Cô nhích người nhường đường cho Văn Giới vào.

“Chẳng hay vị công tử này là.....”

“Tiểu sinh tên An Kinh, xin chào cô Liêu cô nương.” An Kinh hơi cúi đầu, lịch sự và giữ khoảng cách.

“Thì ra là An công tử, xin chào.”

Đông Cô nói: “Liêu cô nương, mấy hôm nay La Hầu không được khoẻ, không tiện ra nghênh đón, xin cô nương thứ lỗi. ”

Văn Giới giả bộ kinh ngạc, “Sao cơ, hân bệnh à? Có nghiêm trọng không?”

Đông Cô đáp: “Đã đỡ hơn nhiều rồi, Liêu cô nương, xin đi hướng này.”

Đông Cô đưa Văn Giới vào trong phòng ngủ. La Hầu đã sớm nghe họ nói chuyện với nhau bên ngoài cửa, lấy làm băn khoăn, tại sao Văn Giới lại cả gan tới nhà chàng như thế này, có phải đã xảy ra chuyện gì khẩn cấp, cần phải báo cho chàng biết ngay. Văn Giới vào trong phòng, nhìn thấy La Hầu ngồi trên giường. Tuy bề ngoài của chàng không hề thay đổi, khí thế ẩn bên trong vẫn còn đó, nhưng quanh chàng toát một vẻ cô liêu u uất lẫn buồn, khiến cho chàng trông tiêu tụy hơn. Thế là cô ta thật sự bị kinh ngạc.

“Người bệnh rồi à.”

La Hầu thoáng chần chờ, rồi gật đầu. Văn Giới cau mày. Võ công của La Hầu cao cường, nội lực thâm hậu, tâm trí thì kiên vững, cô ta quen La Hầu đã lâu, ngay cả đến ho chàng cũng chưa từng ho, sao nói bệnh một cái đã bệnh liền. Văn Giới là loại người một khi có thắc mắc gì thì nhất định phải tìm cho ra câu trả lời, nhưng khốn nỗi hiện giờ trong phòng có người ngoài, cô ta không tìm ra được cơ hội để đánh tiếng.

“Liêu cô nương, chúng tôi vừa khéo sắp sửa dùng cơm trưa, nếu như cô nương không chê, lưu lại đây dùng cơm chung nhé. Tiện thể cùng La Hầu ôn chuyện xưa luôn.”

Văn Giới đáp: “Vậy cảm phiền cô nương rồi.”

Đông Cô: “Xin đừng câu nệ, tôi là vợ của La Hầu, cô nương gọi tôi là Đông Cô được rồi.”

Văn Giới gật đầu, “Được, vậy cô gọi tôi là Văn Giới nhé.”

Đông Cô pha một ấm trà mới, “Tôi đi làm cơm trưa, quý vị cứ tự nhiên.”

“Được.”

Đông Cô xoay người rời đi, trong phòng còn lại 3 người.

Văn Giới nhìn An Kinh, hỏi: “An công tử cũng là khách ghé chơi?”

“Phải.” An Kinh đáp, “Tôi đi xuống giúp Đông Cô làm cơm trưa, có lẽ Liêu cô nương lâu ngày mới gặp lại La Hầu, có nhiều chuyện muốn nói với nhau, tôi sẽ không làm phiền hai người nữa.”

Văn Giới cười đáp: “Công tử thật tế nhị.”

An Kinh hơi gật đầu, ra khỏi phòng.

“Đúng là tuyệt không chê vào đâu được.....” An Kinh vừa đi, Văn Giới lập tức hiện nguyên hình, mơ màng nhìn theo hướng tiểu vương gia rời đi, tay rờ rờ cằm.

La Hầu ngược đầu, “Người đến đây làm gì?”

Văn Giới xoay người, “Đồ vô lương tâm, người nói xem ta tới đây làm gì?”

La Hầu nói: “Chuyện này không liên quan đến người, họ không lần ra được đến người. Người nên rời đi, sống yên lành, không cần phải nhúng chân vào.”

“Ha.” Văn Giới bật cười, “La Hầu, đây là người đang lo lắng cho ta?”

La Hầu cau mày. Không biết Văn Giới nhớ đến chuyện gì, giọng chột điệu hơn hẳn, “Lý do ta giúp người, người nên rõ hơn ta chứ. Người đã từng cứu mạng ta, mà đời này Liêu Văn Giới ta ghét nhất là nợ ân tình kẻ khác.”

La Hầu: “Người không cần phải như thế, hôm trước người tới báo động với ta là đã đủ trả hết chuyện xưa rồi. ”

“Thôi đi.” Văn Giới nhếch mày, “Trả đủ hay chưa không phải người nói là xong.” Cô ta chấp tay sau lưng, đi quanh phòng tuy tiện quan sát.

“Dạo này người sống khá đầy nhai, khá hơn mấy năm trước rất nhiều, Tề Đông Cô là một cô gái tốt.”

La Hầu im lặng.

Văn Giới quay qua nhìn chàng, nói: “Người có từng nghĩ xem phải làm sao với cô ta?”

La Hầu: “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Văn Giới đi hai bước, lời ra khỏi miệng chứa đầy đả kích.

“La Hầu, người đã không còn được như trước đây.”

Tim La Hầu run lên, phần chân cụt vùi trong chăn không khỏi giật một cái.

“Ta.....”

Văn Giới nói tiếp: “Không phải ta cố tình khoét vào vết thương cũ của người, chỉ có điều người cần phải đối diện với hiện thực. Ta không hoài nghi một người như người trước kia có thể bảo vệ được an toàn cho Đông Cô, nhưng hiện giờ, thứ cho ta nói thẳng, e rằng đến bản thân người, người cũng khó có thể tự vệ.”

Lời nói của Văn Giới như dao, từng nhát chém vào lòng tự tôn còn sót lại của La Hầu.

“.....Ta không phải kẻ vô tích sự.”

“Ta không bảo là người vô tích sự.” Văn Giới nói, “Ta chỉ nói rằng người nên nhìn cho rõ hiện thực. Nếu bây giờ ta không nói những lời này, đến sau này khi người thật sự bị mất đi thứ quan trọng nhất thì có nói cũng đã muộn.”

Bàn tay phải trong chăn của La Hầu bóp chặt phần đùi với ống quần đã bị xắn cao lên.

“.....Ta đã nói chuyện xong xuôi với tiểu vương gia của phủ An Nam Vương, hắn sẽ giúp bảo vệ Đông Cô.”

“An Kinh?”

“Phải.”

Văn Giới nói: “Cái quân ngục nhà người cuối cùng đã chọn được một con đường đúng.”

La Hầu: “Đông Cô vừa mới biết chuyện này thôi, những nguy hiểm liên quan đến nó người đừng nói cho nàng nghe quá nhiều.”

“Ồ ngu.” Văn Giới cười lạnh hai tiếng, vừa mới biết? Tâm cơ như lữ như thành của vợ người ăn đứt nhà người, thảo nào cô ta nắm người trong lòng bàn tay.

La Hầu hỏi: “Người nói gì?”

“Không có gì.” Văn Giới đáp, “Người định khi nào mới đi lấy đồ về?”

La Hầu: “Khi đưa được La Từ về.”

.....

Đông Cô thả rau đã rửa sạch vào chảo xong, quay đầu nhìn—

“.....Yến Quân, rau không xắt nát ra như thế được.”

“Đó là muối, bỏ một nhúm thôi, đừng đổ hết vào.”

“Thịt đấy đang đông đá, phải xả cho tan ra mới nấu được.....”

.....

Đông Cô lau khô tay, kéo An Kinh đi, “Nào, Yến Quân, ngài đứng đây đi.”

“Ta.....” Cả đời này, đây là lần đầu tiên An Kinh lấy làm xấu hổ. Y thật sự rất muốn phụ, nhưng từ bé đến lớn chưa bao giờ vào bếp, chưa từng nhóm lửa, để y múa bút hô văn thì rất ung dung, nhưng bảo y đi rửa rau thái thịt, chân tay y lóng nga lóng ngóng.

Đông Cô cười bảo, “Hiếm lắm mới thấy tiểu vương gia của chúng tôi gặp phải việc không biết làm.”

“Nàng.....” An Kinh hơi đỏ mặt, nhưng không sao cãi lại được. “Nàng..... tự nhận là trưởng bối vậy mà còn chế nhạo ta, thật đáng ghét.”

Đông Cô: “À, nếu không cười thì phải làm gì?”

An Kinh: “Đương nhiên là giúp ta.”

Đông Cô cầm cái sạn trong tay đảo qua đảo lại trong chảo.

“Tôi bằng lòng giúp ngài, vậy ngài có bằng lòng giúp tôi không?”

Thoắt chốc tình thế rõ như gương, người trong cuộc hiểu hết thấy.

An Kinh sững sờ nhìn Đông Cô, tuy y quen biết nàng đã khá lâu, nhưng bộ dạng giống như hiện giờ, thần nhiên mỉm cười nhìn y, thì cực kỳ hiếm. Y nhìn nụ cười sâu xa ấy, tình cảm trong lòng bỗng bùng lên, thứ cảm giác muốn bảo vệ đó dâng trào khiến y không sao kiểm soát được.

“Ta bằng lòng.” An Kinh tiến lên hai bước, tay vô thức nắm lấy cổ tay của Đông Cô, “Đông Cô, ta bằng lòng bảo vệ nàng.”

Sức mạnh truyền đến từ cổ tay khiến cho Đông Cô yên tâm. Tay kia của nàng áp lên mu bàn tay của An Kinh, nói một cách chân thành: “Cảm tạ ngài.”

An Kinh lắc đầu, “Không, nàng không cần phải cảm tạ ta.” Giúp nàng, bảo vệ nàng, là ta tình nguyện. Hết thấy những gì làm cho nàng, ta đều cam tâm tình nguyện, chỉ mong có ngày nàng hiểu được tấm tình của ta.

Đông Cô nhặt chiếc sạn, tiếp tục đảo rau.

An Kinh dùng một tay vuốt nhẹ lên nơi Đông Cô vừa chạm vào ban nãy, âm thầm hoan hỉ.

.....

“Mời nào, Liêu cô nương, đã để cô phải đợi lâu rồi.”

“Đã bảo gọi tôi Văn Giới, Đông Cô gọi như vậy há chẳng phải coi tôi là người ngoài sao?”

“Được được, là tôi lơ đễnh.” Đông Cô bày thức ăn xong xuôi. Hôm nay nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, thức ăn phong phú hơn ngày thường. “Văn Giới, xin mời.”

“Mời mời.” Văn Giới ngồi xuống. La Hầu cũng đứng lên, tuy chàng chưa khỏi hẳn, nhưng đã có thể tự do đi lại. Đông Cô tiến tới đỡ chàng. Nàng không ngăn chàng. Bữa cơm này rất quan trọng đối với cả hai, không chỉ để cho An Kinh hoàn toàn đứng về phía họ, mà còn để cho An Kinh và Văn Giới có ấn tượng tốt về nhau, tiện việc sau này còn hợp tác.

Đỡ La Hầu đến chỗ ngồi xong, Đông Cô mở một vò rượu.

“Văn Giới, Yến Quân, hôm nay chúng ta hữu duyên gặp nhau, tiếc là tôi và La Hầu không có gì hay ho để chiêu đãi. Đây là rượu quế hoa nhà cất, nếu không chê thì tôi xin được uống cùng hai vị, tỏ lòng thành.”

“Ồ.” An Kinh giả bộ nghi hoặc, “Tôi vào lộn nhà rồi à?”

“Hả?” Đông Cô chưa hiểu ra, nhìn An Kinh.

Văn Giới ngồi bên kia đã hiểu ra, tiếp lời của An Kinh, “Đúng vậy đúng vậy, An công tử, tôi cũng có cảm giác hình như đã vào lộn nhà rồi.”

“Thì ra Liêu cô nương cũng thấy vậy.”

“Vâng.” Văn Giới gật đầu, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của Đông Cô, “Rõ ràng là đến thăm người bạn thân, mà lại vào lộn nhà người lạ.” Rồi cô ta quay qua cung kính hành lễ với Đông Cô, “Chủ nhân, ngài hiếu khách và nhiệt tình, Văn Giới chân thành cảm tạ.”

Hai người kẻ tung người hứng, Đông Cô liền hiểu ra ý của họ. Nàng cười khổ nói: “Hai vị đừng như vậy, là tôi đã quá câu nệ, khéo quá hoá vụng, tạo khoảng cách giữa chúng ta.”

Văn Giới nói: “Biết rồi thì tốt.”

An Kinh thấy Đông Cô đang bối rối, cười cười lắc đầu, rót một chén rượu, nói với Văn Giới: “Liêu cô nương, đừng làm khó nàng nữa.”

Văn Giới cũng tự rót một chén rượu, “Được, coi như nể mặt công tử.”

Đông Cô thở dài, nâng chén rượu, “Yến tiệc chưa bắt đầu đã mắc nợ rồi, vậy tôi xin uống hẳn 3 chén rượu bồi tội với hai vị.”

Nàng vừa định uống, một bàn tay đã vươn tới, nắm lấy cổ tay nàng. Đông Cô quay đầu, La Hầu lấy mất chén rượu từ trong tay nàng, uống cạn trong một hơi.

“Ba chén, đều tính nơi ta.”

hết chương 51

53. Chương 52: Nặng Tình, Hay Là Vô Tình

“Ba chén, đều tính nơi ta.”

La Hầu cạn chén thứ nhất xong, Đông Cô phản ứng nhanh nhất, giành chén về, giọng đầy lo lắng, “Chàng còn đang bệnh, sao uống rượu được!”

Văn Giới thấy vậy âm thầm “xì” một tiếng, bụng bảo dạ người coi La Hầu là loại người gì cơ chứ, một chén rượu đủ đánh gục hẳn à? Hồi xưa lúc tiền tuyến thắng trận, nữ đế khao quân, rượu ngon thịt ngọt ăn mừng hết ba ngày, đến cuối cùng những kẻ uống xong còn đứng được chỉ đủ đếm trên đầu 5 ngón tay, trong số đó có La Hầu.

“Ta không sao.” La Hầu không tiện đứng dậy, nhưng chàng cao nên tay dài, với tay có thể tóm được cổ tay của Đông Cô. Chàng ngẩng đầu, nhìn Đông Cô, “Ta không sao.”

Tay của chàng cứng cáp, nhìn như chỉ đang hơi nắm tay Đông Cô, nhưng truyền cho nàng một niềm tin vững vàng. Đông Cô yên tâm, trả lại chén cho chàng.

Văn Giới cười, “La Hầu, nào, hai chén còn lại ta uống với người.”

“Được.”

Hai chén rượu thoát cái đã vào bụng.

Căn phòng nức hương rượu nồng nàn, quện trong cái lạnh của ngày đông, say lòng người.

Mọi người vui vẻ dùng xong một bữa cơm. An Kinh không giỏi uống rượu, chỉ nhấp nửa chén, rồi xin kiếu từ vì không mong Đông Cô thấy mình say rượu hỏng hình tượng. Đông Cô tiễn y, mở cửa ra, Thành Tuyền đã đứng ngay bên ngoài.

“Thành hộ vệ, cô vất vả rồi.”

Thành Tuyền gật đầu, đỡ lấy An Kinh lên xe ngựa. Đông Cô nhìn theo họ rời đi.

“Sao, mỹ nhân đi rồi, lòng lưu luyến?”

Đông Cô không buồn ngoài đầu, trêu cô ta: “Cũng không biết là ai lưu luyến nữa cơ.”

Văn Giới tiến tới, hỏi Đông Cô: “Hắn đồng ý rồi?”

Đông Cô chưa kịp đáp, Văn Giới đã biết câu trả lời. “Người tin tưởng hẳn đến vậy sao?”

“Phải.”

“Tề cô nương.” Văn Giới đến bên Đông Cô, tựa lưng vào cửa, mắt liếc xéo nàng, “Ta rất tò mò, sao người lại ngây thơ đến vậy, dễ tin tưởng người khác đến vậy?”

“Ha.” Đông Cô bật cười, quay đầu nhìn Văn Giới, “Tôi cũng không rõ tại sao mình ngây thơ đến vậy, dễ dàng tin người khác đến vậy. Nhưng tôi chỉ biết, ngài ấy sẽ không hại phe mình.”

“Phe mình?”

“Phải.” Đông Cô nhìn cuối con hẻm nơi An Kinh đã rời đi, “Tôi, La Hầu, còn cô thì hiện giờ chưa rõ lắm.”

Văn Giới nhướn mày, “Ồ? Nói vậy có nghĩa là gì?”

Đông Cô đùa, “Phật bảo ”không thể biết“”

“Xi.” Văn Giới đảo mắt khinh bỉ, đứng thẳng người, “Ta cũng đi đây, có tiến triển gì thì báo cho ta biết, ta vẫn ở Vân Lô.”

“Được.”

Tiến Văn Giới về, Đông Cô đóng cửa, quay vào nhà.

La Hầu đang dọn chén đĩa.

“Để đó ta làm cho, chàng nghỉ ngơi đi.” Đông Cô kéo La Hầu về lại giường, bản thân nàng xắn tay áo lên tiếp tục dọn dẹp. Nàng vừa lau bàn vừa thuận miệng trò chuyện với La Hầu.

“Chồng ơi, chàng đã say chưa?”

La Hầu ngồi trên giường, mắt luôn nhìn theo Đông Cô.

“Chưa.”

Đông Cô cười bảo: “Sao tửu lượng của chàng tốt thế.”

La Hầu lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Đông Cô chồng chén đĩa lên nhau, thoáng ngừng tay, nhưng không quay đầu nhìn La Hầu.

“Chồng ơi, quan hệ giữa chàng và Văn Giới ra sao?”

La Hầu ngược mắt, “Văn Giới thế nào?”

“Đâu có sao, ta chỉ hỏi chút thôi mà.”

La Hầu nói: “Cô ấy là người làm chung với ta lâu nhất, ban đầu là trong doanh quân ở tiền tuyến, sau đó là dưới trướng của Viên tướng quân.”

Đông Cô hỏi: “Hồi đó lúc mọi người giành nhau cái hộp đồ, cô ta cũng tham dự đúng không?”

“Đúng.”

Đông Cô lại hỏi: “Cuối cùng cô ta đưa hộp đồ cho chàng, chàng đã từng nghĩ tới lý do vì sao chưa?”

La Hầu hơi cúi đầu, nhớ lại chuyện xưa, “.....Khi đó cô ấy nói với ta, bản thân không muốn dính tới nữa.”

“À..... Không muốn dính tới nữa.” Cái này cũng giống như lý do cô ta đã nói với ta. Đông Cô đập nút vò rượu, ngón tay lướt nhẹ qua miệng vò rượu, “Nếu đã không muốn dính tới nữa, tại sao bây giờ lại xuất hiện. Cô ta đã ẩn mình rất kỹ, lại không có nhược điểm, Lã Khâu Niên sẽ không tự chuốc thêm phiền toái cho bản thân, nếu như cô ta tiếp tục trốn không xuất hiện, các phe phái sẽ không để ý đến cô ta. Gió bão qua đi thì tự động sẽ an toàn.” Đông Cô nhìn vò rượu màu nâu đất trong tay, nói tiếp, “Thế mới phù hợp với cái câu ”không muốn dính tới” mà cô ta nói. Nhưng bây giờ cô ta lại chủ động thò đầu ra, lạy ông con ở bụi này, là vì sao?”

Ánh mắt La Hầu nhìn sàn nhà, không nói gì. Đông Cô quay đầu, nhìn La Hầu, chậm rãi nói: “Chàng đã từng bảo sau này sẽ không giấu gì ta nữa.”

Cơ thể của La Hầu thoáng chấn động, ngược mắt lên.

Đông Cô đến gần, nắm lấy tay La Hầu, nhẹ nhàng nói chàng: “La Hầu, ta cần phải biết hết mọi chuyện, còn không chúng ta vốn đã ở thế yếu, mà lại còn giấu giếm nghi ngờ nhau, thế thì sẽ không có cơ hội sống sót nữa. Chàng phải để cho ta biết rốt cuộc Văn Giới có đáng tin cậy hay không.”

Đông Cô nâng đầu La Hầu lên, để chàng nhìn vào mắt nàng. La Hầu nhìn vẻ mặt bình thản của nàng, nói: “Cô ấy đáng tin cậy.”

“Vì sao?”

Chàng phải cho ta một lý do thuyết phục, khiến ta tin rằng cô ta thật sự tình nguyện chuốc lấy nguy hiểm vào thân vì chuyện này.

La Hầu đáp: “Cô ấy đang báo ân.”

Đông Cô ngạc nhiên, “Sao cơ?”

La Hầu nói: “Cô ấy đang báo đáp ta, ta đã từng cứu cô ấy.”

“Vì chuyện lấy chứng cứ hồi đó?”

La Hầu lắc đầu, “Không phải lần đó.”

Đông Cô hỏi: “Vậy là lần nào?”

La Hầu nghĩ một chút, đáp: “.....Là trước đó, có một lần khác. Khi đó mọi người đã nhận chức dưới trướng của Viên tướng quân, cô ấy luôn tách ra đi đâu mất, chẳng biết cô ấy làm gì nữa.” La Hầu nói rất chậm, cố gắng nhớ lại, “Có một lần, làm xong nhiệm vụ, cô ấy lại tự động rời đi. Cô ấy đi không lâu sau thì Viên tướng quân truyền nhiệm vụ mới, nên ta đi tìm cô ấy. Ta thấy cô ấy đang đánh nhau trong một ngôi miếu đồ nát ven rừng, ta đã cứu cô ấy, khi đó cả ta và cô ấy đều bị thương.”

Đông Cô nhú mày, “Võ công của chàng và Văn Giới cao cường như thế, sao lại dễ dàng bị rơi vào thế hạ phong như vậy.”

La Hầu đáp: “Hai người đó không phải những kẻ bình thường.”

“Là người của Lã Khâu Niên?”

“Ừ.” La Hầu gật đầu, “Sau đó trốn thoát được rồi ta và cô ấy mới biết, nhiệm vụ mới của Viên tướng quân chính là đến ngôi miếu đó để lấy một vật chôn dưới pho tượng Phật.”

“Hai người kia phụ trách canh giữ nơi đó?”

“Phải.” La Hầu đáp, “Họ là hộ vệ đặc lực nhất của Lã Khâu Niên, Phong Trệ và Phong Chỉ.”

“Hả?” Đông Cô nghiêng đầu “Điên (Phong Tử, đồng âm) và Điên?”

La Hầu nói: “Là Phong Trệ và Phong Chỉ.”

“.....Tên nghe là đã giống như cao nhân rồi.” Đông Cô cười cười, nhìn La Hầu, mặt chàng vẫn rất nghiêm túc. Chàng hơi nhú mày, “Họ là một cặp nam nữ, chị em ruột, cũng là hai thủ hạ đáng gờm nhất của Lã Khâu Niên.”

“Lợi hại lắm hả?”

La Hầu siết tay, “Ừ, rất lợi hại.”

Đông Cô vuốt mu bàn tay chàng, có lẽ đang nghĩ về kinh địch nên nét mặt La Hầu đăm chiêu.

“Vậy nên chàng cảm thấy những hành động của Văn Giới đều là để báo ân, không có ý đồ gì khác?”

La Hầu nhìn Đông Cô, “Phải.”

Đông Cô gật đầu, “Ta quen cô ta chưa được bao lâu, cô ta cũng không phải loại người ta rành. Ta chưa từng gặp những người hành tẩu giang hồ, hết thấy đều dựa vào cảm giác của chàng đi vậy.”

La Hầu nói, “Văn Giới không trọng tình, nhưng trọng nghĩa.”

“Vậy là tốt nhất.”

Nghĩ đến chuyện kia, La Hầu cúi đầu, chậm chậm nói: “Với lại An Kinh, hần..... hần sẽ giúp.”

Đông Cô nghĩ, không biết An Kinh và La Hầu đã nói gì với nhau.....

“Ừ, nhưng trong phủ An Nam Vương, không phải ngài ấy nói là xong chuyện, chúng ta phải chờ đường lui mới được.”

La Hầu ngẩng đầu, rút tay ra khỏi tay Đông Cô, trở tay nắm lấy cổ tay của nàng, “Đông Cô, có thể tin tưởng An Kinh được.” Hành động bất chợt này của chàng khiến Đông Cô hơi kinh ngạc. Nàng khẽ cười, “Sao vậy, tại sao chàng tin tưởng ngài ấy đến vậy?”

La Hầu nhìn lảng đi, Đông Cô thấy chàng nghiêng nghiêng rằng, sau đó thở dài, giọng điệu nặng nề, “Nếu..... Nếu ngày nào đó nàng gặp nguy hiểm mà ta không ở bên, nàng có thể..... có thể tin tưởng hần.”

Đông Cô nghĩ một chút, thăm dò, “Tại sao chàng chịu tin người này như vậy?”

La Hầu lắc đầu không nói. Đông Cô đến cạnh chàng, khoác vai chàng, “La Hầu, tại sao chàng chịu tin ngài ấy như vậy?”

Giọng của La Hầu bắt giác nhỏ và trầm hẳn xuống, “Nàng không biết..... nàng không biết đâu.....”

“Được, được, ta không biết.” Đông Cô đỡ La Hầu, “Nào, chàng vừa uống rượu, nằm xuống cái đã, ta đi dọn dẹp rồi quay lại ngồi với chàng.”

La Hầu nằm xuống, Đông Cô quay người bưng chén đĩa đi, rửa sạch sẽ xong xuôi, lại ra ngoài lấy quần áo đã phơi khô xuống gấp. Nàng vào căn phòng chứa đồ, mở chiếc tủ gỗ trong góc phòng ra, cất quần áo. Lúc mở cửa tủ, mắt nàng thoáng bắt gặp một bọc vải nho nhỏ. Động tác của Đông Cô hơi khựng lại, nàng nhìn nó, sau đó lẳng lặng cầm bọc vải đó lên, rút nút thắt, miệng của chiếc túi mở ra, vật phía bên trong rơi vào lòng bàn tay—là cây trầm đạo trước An Kinh tặng nàng.

Ngày đó ta nghe tên của ngài lần đầu tiên trong tửu lâu——

Tên tự của ta là Yến Quân, Đông Cô, cô phải nhớ kỹ đây

Hiền hoà bình yên mà nên Yến, viên ngọc diễm thế mà nên Quân, tên xứng với người, rất đẹp thưa ngài.

“Chim yến bằng gỗ ngọc đàn..... Yến Quân, ta đâu phải thật sự u muội.....” Đông Cô vuốt ve cánh yến đang tung bay cuối trâm. Nghĩ đến La Hầu, bên miệng thấp thoáng nét cười khổ.

“Chàng nói ta không hiểu, làm sao ta lại không hiểu chứ.....”

Bao nhiêu nhịn nhục và giảng co của chàng, ta đều thấy hết, nhưng vẫn không thể làm sáng tỏ được với chàng. Tính chàng chân chất, khó giấu được ý nghĩ của mình, nếu như ta để chàng yên lòng, thì một người thông minh như An Kinh sao lại không nhận ra. Ta không rõ tình cảm của ngài ấy sâu đến đâu, nếu ngài ấy biết rằng ta không hề mảy may động lòng, liệu ngài ấy có còn cam tâm tình nguyện giúp đỡ chúng ta không. “Vốn liếng” này quá lớn, ta không dám cược.

Đông Cô nhìn cây trầm gỗ trong tay, tinh trí, giản dị; trang nhã, phi phạm; đều giống như người đã tự tay tạo ra nó. Cả hai đều biết rõ cánh yến ở trên cây trâm ấy chứa bao nhiêu tâm ý, Đông Cô thoát nhìn đã hiểu.

“Người ta vẫn bảo, trung-hiếu khó vẹn đôi đường, thật ra không chỉ thế. Đức-tình cũng nằm trong ”khó vẹn đôi đường” mới phải.....” Đông Cô lẩm bẩm, “Ích kỷ lợi dụng, giấu gạt người khác, Tề Đông Cô, rốt cuộc từ khi nào đạo đức của mi đã trở nên yếu kém như thế, tấm tình chân thành bị mi lạnh bạc như thế.”

Trước đây, Đông Cô luôn tự nhủ, không ai sinh ra đã phải tốt với mi. Nếu như trong đời xuất hiện một người tốt với mi, thì mi nhất định phải biết quý họ. Thế mà bây giờ.....

Đông Cô buồn buồn thả cây trầm trở về trong bọc vải, không nỡ nhìn nó thêm một giây.

“An Kinh, xin lỗi ngài.” Chỉ là chân đã đặt trên đường, bước đã đi về phía trước, chúng ta không ai có thể quay đầu nữa.

.....

Cứ đi mãi trên thế gian này, sớm muộn gì cũng gặp một người.

Khi gặp họ, chúng ta vừa trở nên nặng tình hơn bao giờ hết, lại vừa trở nên vô tình hơn bao giờ hết.

Đông Cô xuống bếp, xếp bánh ngọt đã mua lên đĩa, bưng vào phòng ngủ.

La Hầu đang mở tròn mắt, chẳng có vẻ gì là buồn ngủ cả. Đông Cô đến bên giường, tay cầm đĩa bánh, tay kia đỡ chàng ngồi dậy. La Hầu nhích người vào trong, Đông Cô ngồi lên giường. La Hầu nhấc chân lên đạp luôn cả chân của Đông Cô, Đông Cô gác chân lên đùi chàng, nửa người trên tựa sát vào người chàng. Nàng vừa trêu cho chàng vui, vừa dứt bánh cho chàng ăn, rồi lại để trà ngay bên, lâu lâu cho chàng uống. Buổi chiều cứ trôi qua như thế trong tiếng nói cười của họ.

Chút áy náy và “không nỡ” ban này rốt cuộc có còn đó hay không, chỉ mình Đông Cô biết.

54. Chương 53: Hãy Nghe Ta, Giết Nó

Trong cỗ xe ngựa đã đi được khá xa, An Kinh lên tiếng.

“Thành Tuyền, người hãy đi điều tra một người tên là Liêu Văn Giới.” Bạn cũ trong quân ngũ, tại sao lại xuất hiện ở ngay lúc mấu chốt này, rốt cuộc cô ta có ý đồ gì. “Tra kỹ một chút.”

“Vâng.”

.....

Một buổi sáng 3 ngày sau lần gặp mặt nọ, có người tìm đến nhà La Hầu. Đông Cô ra mở cửa khi nghe tiếng gõ cửa, liền thấy một cô gái đứng bên ngoài. Tuổi tác của cô gái nọ trông có vẻ không hơn nàng bao nhiêu, dáng hơi cao hơn nàng một chút, dung mạo thanh tú, cặp mắt cong cong, trông như lúc nào cũng đang cười. Đông Cô lập tức nhận ra thân phận của cô gái đó.

“La Từ.”

La Từ mỉm cười, cặp mắt càng cong hơn, “Chị dâu.”

Bao nhiêu ý nghĩ chạy ngang qua đầu Đông Cô. Nàng nhích người nhường chỗ, “Chỉ có mình em thôi à, vào nhà đi em.”

La Từ bước vào sân.

“Em lặn lội từ kinh thành về chắc mệt lắm, anh trai của em đang ở trong nhà, em vào gặp anh đi, chị xuống bếp nấu trà cho em.”

Đông Cô xoay người, lại bị La Từ giữ lại. Một tay của La Từ đặt trên cánh tay của Đông Cô, nhẹ nhàng nói: “Đều là người nhà cả, đâu cần phải khách sáo như thế, chị theo em vào luôn đi.”

“.....Cũng được.”

La Từ cùng Đông Cô, kẻ trước người sau bước vào buồng ngủ. Sắc mặt Đông Cô bình tĩnh, trong lòng thì suy tư chất chồng. La Từ đến vào lúc này, tuy nàng hoàn toàn không ngờ trước được, nhưng cũng không lấy làm quá kinh ngạc, vì chuyện gì nên xảy ra thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Nhưng mà An Kinh hôm nay đến giờ này rồi vẫn chưa tới, là ngoài dự liệu của nàng.

Trong buồng, La Hầu thấy La Từ thì gần như ngồi bật ngay dậy.

“Tiểu Từ.....”

La Từ thấy chàng, khẽ gọi: “Anh.”

Cô đến bên giường, nắm lấy bàn tay đang đưa ra của La Hầu, “Anh, anh bệnh rồi sao?”

“Anh không sao.” Cánh tay của La Hầu ra sức níu lấy La Từ, “Em về rồi à, em chịu về rồi à.”

La Từ cười cười, “Phải, em đã về.”

Đông Cô lặng lẽ quan sát màn này. La Hầu vừa vui mừng vừa có phần khó tin được. Và vì kích động, nên sắc mặt của chàng ửng đỏ, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên.

“Đừng bám chặt lấy em như thế, chị dâu đang nhìn kìa, sao anh không lo giới thiệu giúp giùm em một tiếng.”

La Hầu hoàn hồn, buông tay, nhìn Đông Cô, “Đông Cô, đây là em gái.”

Đông Cô cười, đáp: “Ta biết, anh em chàng nói chuyện trước đi, ta xuống chuẩn bị trà bánh, tẩy trần cho La Từ.”

“Cảm ơn chị.”

Đông Cô rời đi, La Từ nhìn La Hầu, nụ cười hơi đổi.

“Anh, anh đã gầy đi.”

La Hầu lắc đầu, “Anh không sao.”

“Từ nhỏ tới lớn anh chưa từng bệnh, tại sao tự dưng sinh bệnh như thế này.”

“.....” La Hầu không nói ra nguyên nhân được, đành giữ im lặng. La Từ cũng không gặng hỏi chàng, cô nhìn quanh nhà, khẽ nói với La Hầu, “Anh, cuộc sống của hai người khá thật.”

La Hầu nhìn cô. La Từ nói tiếp: “Cuộc sống của anh với chị ấy rất tốt.....”

“Tiểu Từ.” La Hầu ngồi thẳng người hơn, “Em đừng đi nữa, ở lại đi.”

La Từ vẫn nhìn quanh nhà, căn phòng rất giản dị, nhưng được thu xếp ngăn nắp gọn gàng. Nhiều thứ đều là mới mua, tuy không sang trọng, nhưng đều được bỏ khá nhiều sức ra để bố trí cho đẹp.

La Hầu thấy cô không trả lời, lại bắt đầu lo lắng, “Tiểu Từ.....”

“Ha.” La Từ cười, quay đầu.

“Anh à, nơi này còn có chỗ cho em sao?”

La Hầu nhìn cô, không nói được nên lời. Dường như chàng hiểu ý của cô, lại dường như không hề hiểu. La Từ nhìn chàng trai cao lớn ấy, gương mặt cương nghị của chàng đang ngơ ngàng, im lặng ngơ ngác nhìn cô. Nước da ngăm đen kia, ánh mắt trầm lặng kia, đều như thuở ban đầu. Trông La Từ rất bình thản, không biết đang nghĩ gì.

“Đây, em ăn đi nhé.” Đông Cô bưng một mâm có đồ ăn thức uống bước vào phòng, “Đồ trong nhà không được như ở phủ thừa tướng, em đừng chê.”

“Chê sao được.” La Từ rửa tay ở chậu nước trong phòng, lấy một miếng bánh bỏ vào miệng. Đông Cô ngồi cạnh cô rót trà, “Chẳng hay lần này em về sẽ ở bao lâu, em nói cho chị biết để chị chuẩn bị cho chu đáo.”

La Từ đáp: “Em ở đến khi việc cần làm hoàn thành thì em sẽ đi, còn về phần chuẩn bị thì thật sự là không cần.” Cô nhìn Đông Cô, cười cười, “Em ở bên ngoài được mà, đừng để sự có mặt của em quấy rầy anh chị.”

“Em về anh chị đã mừng lắm rồi, sao có thể gọi là quấy rầy chứ.” Đông Cô tự rót cho mình chén trà, “Cơ mà nếu em đã nói vậy, thì cứ làm theo ý em đi, dù sao chuyện cần giải quyết cũng không mất nhiều thời gian.”

“Ồ?” Nghe nàng nói vậy, La Từ lấy làm thú vị, chậm rãi hỏi: “Chị cảm thấy sự việc sẽ được giải quyết rất nhanh chóng à?”

Đông Cô uống một ngụm trà, đáp: “Chứ sao.”

La Từ nhìn nàng, bật cười một tiếng, cặp mắt cong lên thêm.

“Được, vậy thì lấy may từ lời của chị đi.”

Thuận miệng trò chuyện thêm đôi câu trong nhà ngoài ngõ xong, La Từ đứng lên cáo từ.

Đông Cô cũng đứng lên theo, “Để chị tiễn em.”

“Không cần đâu, mai em sẽ lại ghé thăm.”

Đông Cô cười nói: “Lâu ngày em chưa về Tích Thành, chắc không rành như trước nữa, để chị đưa đường em một chút, người trong nhà cả, đừng khách sáo.”

La Từ nhìn nàng, đáp: “..... Cũng được, vậy phiền chị rồi.”

Đông Cô xoay đầu nói với La Hầu: “Ta đi một chút sẽ về, chàng đợi ta ở nhà nhé.”

La Hầu gật đầu.

.....

“Tại sao chị đòi tiền em cho bằng được thế?” Vừa ra khỏi cửa, La Từ đã lên tiếng.

Đông Cô đáp: “La Từ, lần này em về đây, là vì việc gì?”

La Từ cười một tiếng, “Vì việc gì? Chị cảm thấy em sẽ về vì việc gì?”

Đông Cô dừng bước, quay đầu nhìn La Từ.

Hôm nay vừa thoát trông thấy cô, Đông Cô đã hiểu rõ. La Từ hoàn toàn khác với Văn Giới, La Từ mới là loại người Đông Cô quen thuộc, cũng là loại người Đông Cô kết giao với nhiều nhất lúc còn ở kiếp trước—khôn ngoan, khéo léo, bất kể tình cảm nặng nhẹ gì đều có thể chôn dưới đáy lòng, trên mặt không nhìn ra được bất cứ một vết nứt.

“La Từ, chị thật lòng hy vọng em về là để thăm La Hầu.”

“Ồ?”

Đông Cô nói: “Chị và em chỉ mới gặp nhau lần đầu, chị không cưỡng cầu em có thể tin tưởng chị. Nhưng em và La Hầu là anh em ruột, em nên hiểu chàng. Chàng đã làm rất nhiều việc vì em.”

La Từ chậm rãi quay đầu, nhìn Đông Cô, “Chị biết.”

Lời này không phải là nghi vấn, Đông Cô gật, “Phải, chị biết.”

La Từ lại hỏi: “Biết bao nhiêu?”

Đông Cô đáp: “Em biết bao nhiêu, thì chị biết bấy nhiêu.”

“.....” Sắc mặt của La Từ không thay đổi, nhưng ý cười càng đậm hơn, “Chị dẫu à, hôm nay gặp được chị, thật khiến cho La Từ giật mình kinh ngạc.” Cô đứng chấp tay sau lưng, nói tiếp, “Chị đưa tôi đến đây là được rồi, toà thành này, con người kia, tôi đều rành hơn chị nhiều.”

La Từ xoay người, Đông Cô nhìn theo bóng lưng của cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nếu sự việc có một cách khác nữa để giải quyết, liệu em có bằng lòng thử.”

Bóng lưng của La Từ thoáng khựng lại, nhưng không ngoái đầu, rồi bỏ đi mất.

Đông Cô tựa người vào khung cửa, khoanh tay, nhìn về phía La Từ rời đi, lòng âm thầm tính toán.

Quãng 1 khắc sau, nàng quay vào nhà. La Hầu vẫn ngồi yên trên ghế, mắt dõi ra ngoài cửa. Thấy Đông Cô vào, chàng ngồi thẳng người lên. Đông Cô đến gần, đứng sau lưng chàng, cúi người xuống ôm chàng.

La Hầu ngẩng đầu, “Nàng đã nói với.....”

“Sao?”

La Hầu nghĩ ngợi một chút, “Nàng đã nói với Tiểu Từ rồi sao?”

Đông Cô bật cười, “Ha, hiếm lắm mới gặp lúc chàng đoán được việc ta đã làm.”

La Hầu rũ mắt, “Em ấy đã nói gì?”

Đông Cô gác cằm lên đầu La Hầu. Nàng cảm nhận được nỗi lo âu của La Hầu. Đây là một nỗi lo âu khắc sâu nhất đối với một tình thân đã mất đi mà tìm về được. Đông Cô tính toán một lúc, thẳng người dậy, đến ngồi xuống cạnh La Hầu. Nàng nắm lấy tay chàng, thẳng thắn chân thành nhìn chàng.

“La Hầu, ta có một ý nghĩ này.”

Cặp mắt đen thẳm của La Hầu nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.

Đông Cô: “Hiện giờ ta không thể nói hết ra cho chàng nghe, chàng chịu tin ta không?”

La Hầu không ngần ngại, khẽ gật đầu.

Đông Cô cắn môi. Ý tưởng này nàng cũng chỉ mới nghĩ ra ngay sau khi gặp La Từ, nó bao gồm quá nhiều mạo hiểm và đoán mò, ngay cả bản thân nàng cũng không dám đảm bảo là có thể thực hiện được nó. Nhưng nếu như thất bại, cái giá phải trả không chỉ có tính mạng của chàng và nàng, mà có lẽ sẽ làm liên lụy đến những người khác. Nghĩ đến đây, tim Đông Cô đập thình thịch, khó giấu được sự căng thẳng.

Bỗng dưng nàng cảm nhận được La Hầu hơi động đậy. Nàng cúi đầu, thấy La Hầu rút tay từ trong tay nàng ra, sau đó trở tay, nắm lấy tay nàng. Đông Cô tức thì cảm thấy vô cùng quen thuộc. Giống như có một lần trước đây, chàng đã từng làm vậy—lặng lẽ nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, không nắm mạnh, chỉ kiên vững không lay. Đông Cô ngẩng đầu nhìn La Hầu. Chàng trai giống hệt như lúc ban đầu vừa gặp mặt, yên tĩnh trầm lặng, vững trãi như núi Thái Sơn.

Chàng không nói một lời nào, nhưng trái tim Đông Cô đã bình yên.

“La Hầu, sửa soạn đi, nay mai chúng ta sẽ lên đường đến Thiên Sơn.”

“Được.”

.....

Lòng đã quyết, Đông Cô đi đến Vân Lô.

“Cái gì?!” Văn Giới nghe Đông Cô nói xong, gần như nhảy dựng từ trên giường xuống đất, “Tê Đông Cô, người điên rồi à!”

Đông Cô lắc đầu, “Đâu có.”

Văn Giới chỉ mặt Đông Cô, “Hôm nay nếu ngươi không nói rõ sự tình thì chuyện này đường ai nấy đi, việc ai nấy làm!”

Đông Cô vươn tay nắm lấy đầu ngón tay của Văn Giới, “Chị Văn Giới, chị bình tĩnh một chút đã.”

Văn Giới phun phì ngay ra, “Chị quý gì, đừng làm ta buồn nôn.”

“Hi hi.” Đông Cô cười lấy lòng, “Ngồi đi đã, ngồi đi đã, để tôi giải thích tỏ tường cho cô nghe.”

“Hừ.” Văn Giới ngồi xuống, cầm ly trà lên uống cạn, giọng điệu hơn, “Chắc là ngươi đã gặp La Từ, nghĩ thế nào về nó?”

Đông Cô đáp: “Vô cùng khôn khéo, khó bì.”

“Ngươi biết rồi thì tốt.” Văn Giới nói, “Kẻ này tâm địa ác độc, vô cùng gian ngoan. La Hầu là tên gốc, nhưng ngươi thì phải nhìn cho chính xác.”

Đông Cô không nói gì.

Văn Giới liếc cô, nhẹ nhàng nói: “Đông Cô, ta biết ngươi nghĩ gì trong lòng.”

Đông Cô ngược mắt.

“Chắc trong bụng ngươi đang nghĩ, ta không hiểu mức quan trọng của La Từ đối với La Hầu, không hiểu hết những ẩn tình ràng buộc giữa tình cảm máu mủ bọn họ. Cho dù cô giải thích với ta thì cũng vô ích, ta sẽ không hiểu được, đúng không?”

Đông Cô âm thầm giật mình, “Văn Giới.....”

Văn Giới thở dài một tiếng, nói: “Ta cũng không phải là một kẻ máu lạnh không biết thất tình lục dục của con người, sao lại không hiểu tâm quan trọng của tình thân.”

“Văn Giới.....” Đông Cô nhìn cô ta, tự cảm thấy bản thân đúng là quá chủ quan, ngây thơ, tự cho là phán đoán của bản thân chính xác, thậm chí không chịu đi tham khảo ý kiến của bất cứ ai.

Văn Giới nhướn mày, “Tuy nhiên người cũng không nghĩ sai, chuyện tình cảm gia đình, tuy ta hiểu nó, nhưng không coi nặng.” Cô ta nhìn Đông Cô, nghiêm túc nói: “Ta nói với người những lời này, là muốn để người biết, quyết định của ta đã trải qua rất nhiều suy nghĩ và cân nhắc.”

Đông Cô nói, “Xin lỗi, là tôi tự cho là mình giỏi..... ý của cô là thế nào?”

Mặt Văn Giới vô cảm, “Giết nó.”

.....

Nghe cô ta nói vậy, Đông Cô hoàn toàn không bị ngạc nhiên.

Văn Giới nói: “Ta biết người muốn giữ lại chút máu mủ ruột thịt cuối cùng cho La Hầu. Nhưng người không hiểu kẻ như La Từ đâu. Ta đã điều tra chuyện của Lã Khâu Niên bao năm nay, La Từ mà được một kẻ xảo quyết như Lã Khâu Niên trọng dụng, thì đủ biết tâm cơ của nó thuộc tầm cỡ nào. Đông Cô, ta thừa nhận người rất thông minh, nhưng có một số sự việc người vẫn chưa hiểu đâu.”

Văn Giới nắm tay Đông Cô, mắt hơi nheo lại.

“Chẳng hạn như khi giết nhau—phía thua luôn luôn là phía lưu tình.”

“.....” Đông Cô im lặng. Nàng biết những gì Văn Giới nói là đúng.

Văn Giới thì thầm, “Đông Cô, giết La Từ là kết thúc tất cả, vĩnh viễn không còn phải lo gì..... Hơn nữa ta tin rằng, dựa vào khả năng của người, nhất định có thể nghĩ ra cách để gán cái chết của nó qua phía của Lã Khâu Niên, như vậy La Hầu sẽ đưa ngay chứng vật ra. Tuy rằng hấn đau lòng, nhưng chỉ nhất thời mà thôi.”

Văn Giới nói rồi chậm rãi đứng thẳng người, không khí quanh cô ta lắng xuống, sát ý lộ rõ.

“Nay nó đã tự dẫn xác tới, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay. Hãy nghe ta, giết nó.”

hết chương 53

55. Chương 54: Em Ấy Đã Tin Chúng Ta

“Hãy nghe ta, giết nó.”

.....

Căn phòng nhất thời im phăng phắc. Sau cùng Đông Cô lên tiếng.

“Văn Giới, cô có biết vì sao tôi muốn xoay người chạy tới chỗ đó lấy đồ ngay lập tức không?”

Văn Giới đáp: “Ta không biết, đây cũng là chỗ khiến ta thắc mắc. La Từ vừa đến người liền chạy đi lấy đồ, để cho người khác nhìn vào chính là giống như người đã bị nó thuyết phục.”

Đông Cô nói: “Tôi cố tình muốn để cho người khác nghĩ vậy.”

Văn Giới chau mày, “Tại sao?”

Đông Cô trầm ngâm một chốc, trả lời Văn Giới: “Bởi vì tôi muốn được an toàn, cũng bởi vì người tới là cô ta.”

Văn Giới bĩu môi, “Tề Đông Cô, đừng tưởng được khen thông minh rồi cố ra vẻ, nói thì nói cho rõ ràng.”

Đông Cô: “Tôi đoán là đám người của Lã Khâu Niên đã sớm tra ra tình cảnh của La Hầu vô cùng rõ ràng, nhưng bà ta lại chưa phải sát thủ, mà lại phải La Từ, chứng minh Lã Khâu Niên không muốn trực tiếp đoạt bằng vũ lực.”

Văn Giới gật đầu, “Đúng.”

Đông Cô nói tiếp: “Còn vì sao lại không dùng vũ lực, có khả năng là sợ La Hầu chịu mềm mỏng chứ không chịu cứng rắn, cũng có thể là vì muốn lưu chút tình cho thuộc hạ đắc lực của mình.”

“Có điều, bất kể là do nguyên nhân nào, đối với chúng ta hiện giờ đều mang lại an toàn. Tôi không muốn phá vỡ cục diện an toàn này.”

Văn Giới nghĩ ngợi, nói: “Cho nên, lên núi theo như người nói tức là diễn trò để Lã Khâu Niên tưởng La Từ đã thành công, rồi buông lời cảnh giác.”

Đông Cô gật đầu, “Còn một điểm nữa, hiện giờ chúng ta đang quá thụ động, ở yên một chỗ thì chính là làm mục tiêu cho bọn chúng. Bây giờ chúng chưa lật mặt thì còn đỡ, tới ngày nào đó La Hầu thừa tướng mất kiên nhẫn, không muốn đợi nữa, thì đến cả cơ hội tháo chạy chúng ta cũng không còn.”

“.....” Văn Giới ngó góc phòng, trầm tư một lúc lâu.

“Đường đi lấy chứng vật xa xôi, dọc đường biến số cũng nhiều; lấy thế động để khống chế biến động cũng đỡ hơn là ngồi tử thủ một chỗ như hiện giờ.”

Cuối cùng Văn Giới quay đầu, nhìn Đông Cô, “Sau đó thì phải làm gì, Lã Khâu Niên một khi biết được chỗ giấu chứng vật nhất định sẽ điều thêm người, lúc đó người sẽ xử lý ra sao?”

Đông Cô đáp: “Lã Khâu Niên có người, phủ An Nam Vương cũng có người.”

Văn Giới cười lạnh, “Để bọn họ giết lẫn nhau? Ha, Đông Cô, hồ báo cắn xé nhau thì ruồi muỗi lẽ nào được yên? Người tính toán như vậy là quá lạc quan và đơn giản rồi.”

Đông Cô nói: “Bây giờ nói nhiều cũng vô ích, nhưng đến khi đó tôi đương nhiên sẽ có cách để bảo toàn tính mạng cho chúng ta.”

“La Hầu đã đồng ý?”

“Ừ.”

Văn Giới đuôi thắt lưng, “Thật không biết La Hầu đi theo một người phụ nữ trong bụng đầy trò xấu như người rốt cuộc là phúc hay là họa.”

Đông Cô: “.....”

Văn Giới: “Nhưng nếu người đã chắc chắn như vậy, thì cứ nghe theo người một lần.”

Đông Cô: “Cảm ơn.”

Văn Giới đứng lên, đi vòng quanh phòng, bất chợt hỏi: “An Kinh có đi không?”

Đông Cô như cười như không, “Ồ? Sao Văn Giới lại tò mò về ngài ấy như thế?”

Văn Giới hùng hồn, “Vai trò của ngài ấy mấu chốt như vậy, sao không tò mò cho được.”

Đông Cô nghĩ một chút, nói, “Tôi nghĩ đại khái từ lúc ngài ấy tới đây, tôi và La Hầu đã bị giám sát dưới ánh mắt của thuộc hạ bên họ. Nếu không thì hôm nay An Kinh đã không có màn không tới.”

“Ý của người là y muốn tránh mặt La Từ?”

Đông Cô gật đầu, “Dù gì cũng là kinh địch, thân phận của An Kinh lại tôn quý, không thể mạo hiểm kiểu đó được.” Sau đó nàng lại nghĩ ngay đến điều khác, nói có vẻ ngược lại, “Có điều cô yên tâm, ngài ấy sẽ tới thôi.”

Thương lượng cẩn thận với Văn Giới xong xuôi, Đông Cô đứng lên đi về phía lầu Đông Càn. Phía sau lầu Đông Càn, Đông Cô bị ngăn lại. Nàng giao một phong thư cho một đặc vệ đang cải trang, “Cảm phiền cô giao lại phong thư này cho hộ vệ Thành Tuyền.”

Người đặc vệ đó ngấp ngừng liếc nàng một cái, rồi đáp, “Được.”

“Cảm ơn.”

Những việc cần làm đã làm xong, Đông Cô ra phía trước của lầu Đông Càn mua một ít rượu và thức ăn ngon đem về nhà.

Lúc về đến nơi liền thấy La Hầu đang chống gậy đứng giữa sân.

“Sao chàng đứng đây thế này, mau vào trong nhà.”

Nàng đỡ La Hầu vào buồng ngủ, vừa vào đã thấy trong nhà đã được thu dọn sạch sẽ không còn gì, chăn gối trên giường cũng bị gấp cất hết, chỉ chừa hai tay nải cỡ vừa.

Đông Cô: “.....”

“Chàng..... chàng định xuất phát ngay đây à?”

La Hầu đứng đó đáp, “Phải.”

Đông Cô vã mồ hôi hột, đây là sức mạnh của kỹ thuật từ trong quân đội sao. Coi bộ trên đời này có một số chức nghiệp vẫn mang cùng một đặc tính, xuyên không gian và thời gian.

“Nào nào chồng em.” Đông Cô dìu La Hầu, “Ngồi đây đi.”

Để La Hầu ngồi xuống giường xong, Đông Cô ngoáy quanh căn phòng đã sạch.....sành sanh, trong lòng âm thầm thở dài, mở tủ lấy chăn ra lại.

La Hầu nhìn nàng: “Không đi nữa sao?”

Đông Cô vừa trải chăn vừa hôn chàng một cái, “Ta nói ”nay mai” chứ không phải “hôm nay.” ”

La Hầu cầm gậy không nói gì.

“Nào, ăn cơm đi đã. May là vợ đã nhìn xa trông rộng, mua cơm chiều bên ngoài về, còn không thì tối nay chúng ta đã chả có gì để mà ăn.”

“Chồng à, nhanh nhất là ngày mốt chúng ta mới đi.”

La Hầu gạt đầu.

Ăn xong cơm chiều, Đông Cô cũng lười chả muốn lấy đồ bày ra lại, cứ thế nằm ngủ trong căn phòng trống huơ trống hoác đó. Đông Cô nằm trên ngực La Hầu, khẽ hỏi: “La Hầu, nơi chàng giấu chúng vật, địa thế ra sao?”

La Hầu nhớ lại, đáp: “Địa thế bình thường, chỉ được cái khá kín đáo.”

Đông Cô hỏi: “Tại sao không đặt ở nơi nào hiểm trở hơn?”

“.....” Nhịp thở của La Hầu thoáng khựng lại, giọng không rõ tiếng, “Lúc đó..... lúc đó ta làm không được.”

Đông Cô giật mình, hận không tự vả cho bản thân một vả. Khi đó La Hầu đã cụt chân, đã tàn phế, lại chỉ một thân một mình, sao còn có thể đặt được đồ ở nơi hiểm trở.

Đông Cô vươn cánh tay, ôm chặt lấy La Hầu.

La Hầu chậm chạp nói, “.....Là sai lầm của ta.”

Đông Cô lắc đầu, “Không, để chỗ đơn giản cũng hay, tiện đường tìm.” Nàng ôm chặt La Hầu, cơ thể chàng ấm áp, là chiếc lò sưởi trời sinh, nằm gần rất dễ chịu.

“Chồng ơi, hiện giờ sức khỏe chàng ra sao rồi, lên đường có vấn đề gì không?”

La Hầu đáp: “Ta không sao.”

“Tốt.” Đông Cô yên tâm, “Ngủ đi, mai ta sẽ tìm Tiểu Từ nói chuyện.”

“.....” Im lặng một hồi lâu, nhưng Đông Cô cảm giác được La Hầu chưa ngủ, nàng khẽ cười một tiếng, “Được rồi, muốn hỏi gì thì hỏi đi, nếu không ngủ sẽ không ngon.”

La Hầu ôm Đông Cô, ngập ngừng hỏi: “Nàng..... Nàng định nói gì với em ấy?”

Đông Cô: “Ý chàng là chỉ chuyện gì?”

La Hầu hỏi: “Nàng không tin em ấy?”

Đông Cô không trả lời, mà hỏi ngược lại chàng: “Chàng tin em ấy không?”

“.....” La Hầu im lặng một chút, sau đó nói: “Em nó..... em nó từ nhỏ đã thông minh sáng láng, nhiều tham vọng, nhưng bản tính của em ấy không hẳn là xấu, chỉ là em ấy còn nhỏ.....”

Đông Cô nghĩ ngợi, nói: “Được rồi.”

La Hầu quay đầu, “Đông Cô, nàng tin em ấy không?”

Đông Cô nhắm mắt đáp: “Ta không tin em ấy.”

La Hầu nghe nàng nói vậy thì buồn buồn, chàng hơi siết chặt tay, cúi đầu trong bóng tối, nhưng không biện hộ.

Đông Cô lặng lẽ cảm nhận những thay đổi nơi La Hầu, hơi mỉm cười.

“Nhưng ta tin chàng.”

“Đông Cô.....”

Đông Cô cười làm lồng ngực rung rung; chồng nàng mộc mạc chất phác, một người như vậy rất khó cưỡng lại những lời ngon ngọt, Đông Cô chỉ nói đại mấy lời là có thể khiến chàng cảm động rưng rưng. Nàng vuốt ve mặt chàng, người kia sắc mặt nghiêm trang, tay nắm chặt tay nàng. Lòng Đông Cô mềm nhũn ra.

“Được rồi được rồi, ngủ thôi.” Nàng hôn La Hầu một cái, rồi ôm chàng nhập mộng.

Còn chuyện có tin La Từ hay không — đương nhiên Đông Cô không tin. La Hầu không hiểu chuyện đời, không nhìn thấu được thiện ác của bản tính con người, nhưng Đông Cô thì khác. Nàng đã thấy được sự thâm dò trong ánh mắt của La Từ, đã nhìn ra được sự quyết tuyệt trong mắt cô ta, nhưng nàng tìm mãi không ra yếu điểm. Văn Giới nói đúng, cô gái này không đơn giản. Đông Cô không biết tình cảm của cô ta với La Hầu ra sao, không biết giới hạn của cô ta nằm ở đâu—vì những tang vật kia, rốt cuộc La Từ sẽ cố giành nó đến mức nào, liệu có sẵn sàng vứt bỏ luôn cả tính mạng của La Hầu hay không.

.....

Hôm sau, quả nhiên La Từ lại tới gõ cửa.

Vừa vào nhà, La Từ hơi ngạc nhiên.

“Chị, anh chị định làm gì đây, sao cất hết sạch đồ đi thế.”

Đông Cô cười đáp: “Cất đồ thì dĩ nhiên là sắp đi vắng.”

La Từ nhướn mày, “Đi vắng, đi đâu cơ?”

Đông Cô hơi nâng cánh tay của La Từ, La Từ cúi đầu nhìn tay của Đông Cô. Ánh mắt của Đông Cô thành khẩn, nói: “Anh chị đi lấy thứ em muốn.”

“.....” La Từ ngược mắt, nhìn Đông Cô.

“Ồ? Lấy thứ em muốn?”

Đông Cô đáp: “Phải, lấy sớm ngày nào yên tâm ngày nấy, không biết ý của em ra sao?”

La Từ nhìn La Hầu đang ngồi một bên, lại bảo Đông Cô: “Chị à, ra ngoài rồi hãy nói tiếp.”

Đông Cô gật đầu, “Được.”

.....

Hai người ra khỏi nhà, đứng đầu một con hẻm nhỏ.

La Từ hỏi: “Chị định làm gì?”

Đồng Cô khẽ đáp: “Chị nói chưa đủ rõ sao?”

La Từ cười gằn: “Chị à, hôm qua tôi mới về, hôm nay chị liền chuẩn bị đi, quyết định vậy hơi có vẻ quá hấp tấp rồi.”

Đồng Cô nhìn cô gái, thở dài: “La Từ, em là người thông minh, chúng ta có sao nói vậy không vòng vo. Chị và La Hầu đều chỉ là tôm tép, trước đây chưa bị phát hiện thì còn đỡ, hiện giờ Lã thừa tướng đã biết, anh chị ngoài việc thức thời giao đồ ra để giữ mạng, thì còn có cách nào khác nữa?”

Giọng điệu của nàng vừa nhận yếu, La Từ liền bị trúng kế.

“Chị à, chị nói như thế này là quá coi nhẹ bản thân rồi. Người điều động được đến cả tiểu vương gia trong phủ An Nam Vương, sao lại có thể gọi mình là tôm tép.”

Đồng Cô đáp: “Tiểu vương gia lấy danh nghĩa là theo học vẽ để tiếp cận anh chị, nhưng âm thầm tự điều tra La Hầu, cách thức quả là âm hiểm.”

“Ha.” La Từ khẽ cười, “Chị dâu, chị có từng nghĩ qua chưa, tôi tiếp cận anh chị, cũng vất vả lắm đấy.”

Đồng Cô nắm lấy cánh tay của cô, “Tiểu Từ, anh chị biết, anh chị biết là em trở về vì cái hộp đựng đồ kia. Nhưng sâu trong lòng chị và anh của em đều mong em quay về nhà.”

La Từ giờ tay gạt tay của Đồng Cô đi.

“Tề Đồng Cô, rốt cuộc chị đang giữ trò gì? Chị mà định nói làm trò này để khiến tôi quay về, thì không gạt được tôi đâu.”

Đồng Cô im lặng, La Từ không vội, đứng yên đợi nàng.

Một lát sau, Đồng Cô ngược đầu, nàng đã thu hết bộ dạng lo lắng thành khẩn lại, mặt hoàn toàn vô cảm.

“Được, nếu cô đã nói vậy, thì chị cũng nói rõ với cô.”

La Từ nhìn nàng, khẽ cười một tiếng.

“Phải không nào, đáng lẽ nên là thế này chứ.”

Đồng Cô cười lạnh một tiếng, “La Từ, nói thật ra thì, vật này vào tay ai, chị cũng không quan tâm. Cô không phải ruột thịt gì của chị, La Hầu thương cô, nhưng chị thì chẳng có cảm giác gì.” Nàng càng nói vậy, nét mặt của La Từ càng thoải mái.

“Đừng thế mà, chị dâu, nói tiếp đi.”

Đồng Cô: “Nhưng nếu bắt buộc chị phải chọn một phe giữa phủ thừa tướng và phủ An Nam Vương, thế thì chị sẽ chọn phủ thừa tướng.”

La Từ khẽ hỏi: “Ồ? Tại sao?”

Đồng Cô đáp: “Bởi vì có cô trong phủ thừa tướng.”

La Từ nhìn con đường tấp nập ở cuối con hẻm, “Có tôi thì đã sao?”

Đồng Cô nghiêm túc đáp: “La Từ, chị biết là đối với chị, em cũng chẳng có tình cảm gì, nhưng chị tin em vẫn còn tình nghĩa với La Hầu. Chị khuyên được chàng đi lấy đồ, chị hy vọng em có thể bảo đảm được an toàn của hai anh chị.” Nói đến đây, Đồng Cô dịu giọng mềm mỏng, “Em à, thân thể của anh em đã như thế này rồi, vợ chồng anh chị chẳng còn mong muốn gì khác ngoài việc được yên ổn sống cuộc đời còn lại, xin em thành toàn cho.”

Vợ chồng anh chị chẳng còn mong muốn gì khác.

La Từ cơ hồ như đã đoán trước được Đồng Cô sẽ nói vậy, cười nhạt: “Chị, chị là một người thông minh.”

Đồng Cô im lặng.

“Chị có thể khiến anh ta đưa ra một quyết định sáng suốt tôi còn cần phải cảm tạ chị nữa là.” La Từ xoay người, “Còn về phần an toàn, chị có thể yên tâm.”

Đông Cô nói: “Phủ An Nam Vương không phải là thế lực dễ đối phó.”

“Ha.” La Từ nói, “Tôi đã nói chị có thể yên tâm tức là tôi có lý do của tôi, chị đừng hỏi gì thêm nữa.”

Đông Cô gật đầu, “Được, vậy thì vất vả cho em rồi.”

La Từ chấp tay ngẩng đầu nhìn về phía Đông Cô.

“Khi nào thì các người lên đường?”

“Ngày mai.”

“Được.” La Từ nói, “Tôi cùng đi với anh chị.”

Đông Cô không hề ngạc nhiên, “Chị cũng vốn định là như vậy.”

Thấy Đông Cô không chần chừ mà đồng ý ngay, La Từ càng yên tâm hơn, “Vậy thì còn nhiều chuyện phải chuẩn bị, La Từ xin cáo từ, xin chị dâu giải thích với anh trai của tôi.”

“Được.”

La Từ đi rồi, Đông Cô lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của cô, không nói nên lời.

Về đến nhà, Đông Cô thấy La Hầu đang chống gậy đứng ngay trước cửa. Nàng biết La Hầu hiểu nàng có chuyện cần bàn bạc với La Từ, không tiện cho chàng lộ diện, nhưng bao bồn chồn lo lắng trong lòng chàng thì không cách nào giấu được. Thấy Đông Cô về, La Hầu chống gậy bước ra. Đông Cô nhìn La Hầu, chàng đứng dưới ánh nắng chói chang của ngày đông, thân thể khuyết tật trong bộ đồ đen, trầm lặng và mộc mạc. Thật ra cũng không trách được người khác không hiểu nổi tình cảm giữa chàng và nàng, chỉ nhìn một La Hầu trầm lặng thế này, ai có thể ngờ rằng tình cảm chất chứa trong tim chàng có thể sâu nặng đến vậy.

Chỉ có ta, Đông Cô tự nói với lòng, chỉ có ta biết, chỉ có ta hiểu chàng. Trên đời này, trái tim kiên định chân chất ấy, chỉ có ta xứng đáng sở hữu nó. Đông Cô rảo bước về phía trước, ôm chầm lấy La Hầu.

“Nàng.....” Trong lúc vội vã, La Hầu khó giữ được thăng bằng, cơ thể chới với, được Đông Cô vững vàng đỡ lấy.

“Chồng em.....” Đông Cô vui mặt vào hõm vai của La Hầu. La Hầu đứng vững xong dùng một tay ôm Đông Cô trước ngực, không hỏi thêm gì nữa.

“Em ấy đã chịu tin chúng ta.” Đông Cô khẽ nói.

Cánh tay của La Hầu siết nhẹ, ôm chặt Đông Cô hơn.

Chỉ có điều không phải vì tình.....

Câu nói sau, Đông Cô nuốt ngược vào tim, không nói ra.

Có rất nhiều điều La Hầu không biết, cũng không cần biết. Nói dễ nghe thì trên đời này có một loại người đã không còn cách nào tiếp nhận thiện ý của người khác, vì bản thân họ đã bày quá nhiều mưu kế, nên họ đã mất đi tư cách để tin tưởng.

hết chương 54

56. Chương 55: Chàng Gì Mà Chàng, Nằm Xuống Cho Ta

Buổi chiều hôm đó, Đông Cô quét tước dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài, La Hầu không hiểu ý nghĩa của việc nàng làm, chỉ cố gắng phụ. Đến đêm, lúc đi ngủ, Đông Cô nằm mãi không sao chợp mắt. Có một số

việc, nàng không nói cho La Hầu biết. Chẳng hạn như nếu sự việc không được thuận lợi như nàng nghĩ, thì họ sẽ không còn cách nào quay về nơi đây nữa. Đêm nay có thể là đêm cuối cùng của họ trong căn nhà ấy.

Căn nhà nhỏ bé cũ kỹ này, đã được Đông Cô gửi gắm quá nhiều quá nhiều tình cảm. Đây là chốn đầu tiên sâu trong tâm khảm Đông Cô có thể gọi nó là một mái ấm, tuy không lớn, cũng không xa hoa, nhưng vô vàn quyến luyến. Nàng và La Hầu đều rất ít bạn bè, ngày thường cũng không qua lại gì nhiều với láng giềng. Câu chuyện của chàng và nàng, từ đầu đến cuối, chỉ có căn nhà nhỏ bé này ghi lại hết thảy.

Sáng hôm sau, La Từ đến rất sớm, Đông Cô và La Hầu cũng đã chuẩn bị hành lý để lên đường xong xuôi. Lúc đóng cửa, Đông Cô nhìn toàn bộ căn nhà một lần chót. Ngôi nhà y như chủ nhân của nó. Nhà bếp, buồng ngủ, phòng vẽ, và cả buồng chứa đồ nhỏ xíu, tất cả đều yên tĩnh trầm lặng. Cùng với gốc cổ thụ không đồ sộ nằm ngay giữa sân nhà. Thoát chốc Đông Cô như cảm thấy chúng đều biết gì đó, lặng lẽ nhìn họ dưới ánh nắng ban mai, chúc lành cho họ.

Những vật chất sơ sài giản dị, những ký ức mông lung tầm thường. Đến khi phải rời xa chúng rồi, Đông Cô mới phát hiện chúng quan trọng đến nhường nào đối với nàng. Đóng cửa lại, chính là không quay về quá khứ được nữa. Mà xoay người đi, nghĩa là phải đối diện với tương lai, đặt chân lên một con đường khác.

“Chị, em đã chuẩn bị cho anh một cỗ xe ngựa, như vậy cũng tiện để chất đồ.” La Từ nói.

Đông Cô cười cười, “Em thật có tâm.”

Nàng đỡ La Hầu, người sau không muốn lên xe ngựa chút nào. Chàng bám cánh tay nàng, khẽ thì thầm: “Ta đã khỏi bệnh rồi, không cần ngồi xe ngựa.”

La Từ nghe chàng nói vậy, đến bên.

“Anh à, anh là con trai con đứa, cưỡi ngựa thì còn ra cái thể thống gì, hơn nữa cơ thể của anh cũng bất tiện, chị dâu muốn tốt cho anh đấy thôi.”

La Hầu siết chặt đầu gối, nhìn đi chỗ khác.

Đông Cô cũng âm thầm không muốn La Hầu quá vất vả, bảo: “Em nó nói đúng đấy, ngồi xe nhé.”

La Hầu không nói gì nữa, Đông Cô đỡ chàng lên xe ngựa. Do vóc dáng của La Hầu cao lớn, nên gậy chống cũng dài, không tiện đặt trong xe, đành phải gác phía ngoài. Đông Cô quan sát chiếc xe ngựa, nàng cảm thấy cỗ xe này hơi nhỏ, La Hầu ngồi vào chắc chắn không thoải mái như ngồi trong cỗ xe bò của nàng dạo trước. Nhưng đây là do La Từ chuẩn bị, nàng không tiện nói ra.

La Từ cưỡi ngựa, Đông Cô đánh xe ngựa. Tốc độ của họ không nhanh, nhưng đi không ngừng nghỉ.

La Từ không hề hỏi cụ thể là họ đang đi đâu, để mặc cho Đông Cô quyết định phương hướng. Đến xế tối, họ đến một thôn nhỏ miền núi.

Đông Cô nói với La Từ: “Hôm nay qua đêm ở đây đi.”

“Được.”

Đông Cô tìm một nhà nông dân, bà lão vô cùng hiếu khách, nghênh đón 3 người vào nhà. Đông Cô muốn đưa cho bà lão một ít ngân lượng, nhưng bị từ chối.

Bà lão nói: “Nhà núi sơ sài, không có gì ngon để tiếp đãi, chỉ chút lương thực của người miền núi, không cần tiền đâu.....”

“Vậy cảm ơn cụ.”

Bà lão ra sau nhà làm thức ăn, Đông Cô đỡ La Hầu ngồi.

“Để ta đi lấy cho chàng chút nước uống.”

Đông Cô ra chum lấy vào nửa bát nước cho La Hầu uống. Bà lão bưng vài đĩa thức ăn lên, giống như lời bà nói, không có gì thịnh soạn, chỉ nắm đại trên núi cùng với rau xanh, không thịt cá. Đông Cô vội đón lấy, “Cảm ơn cụ.”

Bà lão lại bưng lên vài chén cơm, đặt trước mặt mỗi người.

“Chiêu đãi không chu đáo, xin quý khách bỏ qua cho.....”

“Sao lại có thể, cụ đồng ý cho ở, chúng tôi đã rất biết ơn rồi ạ.”

“Ha ha.” Bà lão dọn dẹp một chút rồi quay người rời đi.

Ở phía sau nhà.

“Đại nhân, chiếu theo lời ngài, đã bưng lên rồi.”

Bà lão cung kính cúi đầu về phía một bóng lưng. Bóng lưng ấy mặc áo đỏ rực rỡ, vô cùng diễm lệ. Xoay người, khẽ cười, chính là thủ hạ đắc lực của Lã Khâu Niên—Phong Trệ.

“Hạ rồi?”

“Vâng, thuộc hạ chiếu theo lời dặn của đại nhân, đã hạ thuốc.”

Bà lão cúi đầu, lại hỏi: “..... Thưa đại nhân, tại sao chỉ hạ thuốc với người đàn ông, còn hai người còn lại thì sao?”

Móng tay đỏ rực của Phong Trệ nhịp nhịp trên làn môi mỏng.

“Có chỗ cho người nói chuyện à.”

Bà lão đỏ mặt hời hợt, khom người thấp hơn, “Vâng vâng, thuộc hạ lỡ lời, thuộc hạ lỡ lời.....”

“Ra nhà trước đi, lâu không thấy người sẽ sinh nghi.”

“Vâng.”

Bà lão quay lên nhà trước, còn lại mình Phong Trệ múa máy tay chân, mắt khép hờ yêu mị.

Đám người của Đông Cô không ai hay biết.

Đêm đến mọi người tạm trú ở trong nhà bà lão. La Từ cũng rộng rãi, nhường căn phòng nhỏ duy nhất cho La Hân và Đông Cô, bản thân thì trải chiếu nằm dưới bếp. Điều kiện có hạn nên cũng không làm vệ sinh tắm rửa gì được nhiều. Trong núi sương nặng hạt, phần chân cụt của La Hân rất dễ bị nhiễm lạnh, cho nên Đông Cô dùng chút nước nóng duy nhất để nhúng khăn tay, ủ chân cho chàng. Nàng nói đùa:

“Chồng này, chúng ta sang thật, phần nước này không dùng cho mặt mà lại dùng cho chân.”

La Hân ngồi trên giường cứng, khẽ nói: “Ta đã nói kệ nó đi mà.”

Đông Cô nhướn người hôn lên miệng chàng, “Kệ làm sao được, con người chàng cứ im im không nói, lỡ may vết thương cũ bị nhiễm lạnh, nếu không đau đến chết thì chàng sẽ tuyệt đối không chịu nói cho ta hay.” Đông Cô vừa xoa bóp vừa than phiền, “Giống lần trước, chàng tự dưng tự lạnh ngã bất tỉnh, chàng có biết suýt làm ta sợ chết không. May cho chàng là vợ chàng đây gan dạ sáng suốt, gặp biến biết giữ bình tĩnh, trấn định hơn người, mặt không đổi sắc.....”

“Đổi.....”

Đông Cô đang huyền thuyên một tràng, càng nói càng hăng thì đột nhiên bị La Hân ngắt lời.

“Hả?”

La Hân ngược mắt, “Mặt có đổi sắc, ta thấy mà.”

Đông Cô nhìn khuôn mặt nghiêm túc của La Hân, đỏ rần mặt lên. Nàng giơ tay đập cánh tay của La Hân bôm bốp, diễn hân một màn ngượng quá hoá giận.

“Chàng thấy cái gì, thấy cái gì? Lúc đó chàng đã bất tỉnh nhân sự không biết đông tây nam bắc rồi còn nhìn thấy ta được chắc?”

“Thấy mà..... ta thấy mà.” La Hân không để ý mấy cú đánh của Đông Cô, vô cùng nghiêm túc.

“.....” Đông Cô xì hết hơi, khoanh chân ngồi trên giường, cúi đầu không nói một lời.

La Hàu rút cái chân cụt, rướn người về phía trước, dùng một tay kéo kéo cánh tay của Đông Cô, ôm nàng vào lòng.

Mới vừa khỏi bệnh, La Hàu hơi tiêu tụy, nhưng khó giấu được xương cốt cứng cáp mạnh mẽ. Một bàn tay to lớn của chàng nắm lấy cánh tay của nàng, những khớp xương hiện rõ, ngón tay mạnh mẽ, tuy đầy những dấu vết nắng mưa già dầu cùng với chai sần, nhưng mang đến cho người ta một cảm giác chân thực nhất.

“Có rất nhiều chuyện ta không hiểu, nhưng ta biết nàng đã trả giá rất nhiều vì ta. Ta còn chưa từng chính thức cảm ơn nàng, Đông Cô, cảm ơn nàng.”

Đông Cô đỏ hoe mắt, “Nói cái gì thế hả..... chàng với ta còn cảm ơn cái nỗi gì, chúng ta là vợ chồng, vốn nên hoạn nạn có nhau mà.”

La Hàu khẽ lắc đầu, “Con người ta tuy không thông minh, nhưng ta biết vợ chồng nên đỡ đỡ nhau, trong khi ta thì đã chịu quá nhiều ân huệ của nàng, mà chưa làm được gì cho nàng. Giữa chúng ta đã sớm không dùng mỗi một câu vợ chồng để diễn đạt toàn bộ nữa rồi.”

Lòng ngực của La Hàu ấm áp, hơi rung rung lên theo lời chàng nói, trên da thịt chàng mang phần dương khí rất vượng của riêng chàng. Đông Cô dựa nơi đó, lắng nghe những lời nói hiềm hoi của chàng, trong lòng vừa xót vừa dâng trào. Cánh tay của La Hàu hơi siết, ôm Đông Cô chặt hơn.

“La Hàu xấu xí tàn tật, cũng không tài cán gì, định mệnh cả đời này ta sẽ nợ nàng.”

“Chàng.....” Đông Cô vừa toan nói gì đó, đã bị La Hàu ngắt lời.

“Nhưng chuyến đi này, La Hàu ta xin thề, nếu ta còn một hơi tàn, thì ta sẽ bảo vệ cho nàng chu toàn. Có trời làm chứng, nếu ta thất hứa, sẽ không được chết lành!”

“La Hàu chàng.....” Đông Cô hốt hoảng, vì nàng biết ở thế giới này, người ta rất coi trọng lời thề, không như ở kiếp trước tuy tiện nói bừa. La Hàu đã lập lời thề, tức là đã hạ quyết tâm.

Nàng ôm chặt lấy chàng, “Nhất quyết phải bảo hộ ta chu toàn.....La Hàu, để giữ lời thề này, chàng không sợ chết sao.....”

La Hàu khẽ lắc đầu.

“Sống giữ lời thề, chết không hối hận.”

Sống giữ lời thề, chết không hối hận.

Cuối cùng nước mắt của Đông Cô không ngăn được, tuôn trào. Nàng vùi đầu vào hông vai chàng, lặng lẽ khóc. La Hàu, chàng không hiểu đâu, thật ra chàng đã cho em rất nhiều rất nhiều.

Đông Cô sống qua hai kiếp, đã thấm mệt với cuộc sống. Thói đời, thói người, nhìn mãi tự động sẽ mệt mỏi. Cứ mỗi một câu người ta nói, Đông Cô luôn nhìn nó hiểu nó từ đủ thứ góc độ, đấy không phải là cố ý, mà do bản năng. Trong khi bao nhiêu câu hỏi của nàng, không ai có thể giải đáp được.

Chỉ có La Hàu. Đông Cô nghĩ thầm, chỉ có La Hàu làm được.

Bên là một cô gái thông minh, nghĩ quá nhiều càng lúc càng mệt mỏi kiệt sức. Bên là một chàng trai cô độc, xưa nay vốn ít lời, chỉ dùng hành động để chứng minh hết thảy. Họ đến với nhau, thấu hiểu nhau, ngoại trừ định mệnh thì chẳng còn tìm ra được lý do nào khác.

Đông Cô ngẹn ngào, “Được..... Lời thề của chàng, ta ghi nhớ.....”

La Hàu ôm người con gái yếu đuối trước mặt, nàng là chốn nương náu của chàng, là trụ cột của chàng, cũng là vương bản lớn nhất ở đời này của chàng. Có một câu chàng chưa từng nói với Đông Cô.

Đời này, định mệnh của chàng là phải nợ nàng.....nhưng mà..... chàng muốn nói, nếu có kiếp sau, đời chàng được lành lặn, đổi lấy một dung mạo khác, chàng mong được gặp lại nàng. Nhưng lời đến cửa miệng, lại chỉ nói ra được một nửa.

Kiếp sau vốn hư hư ảo ảo, nhưng chàng vẫn không dám tùy tiện quyết định. Kiếp này chưa xong, cũng chưa hiểu biết được hết, nàng nghĩ thế nào về chàng, ở bên chàng, nàng có bao giờ hối hận không, có bao giờ không cam lòng không, nếu như thật sự có kiếp sau, liệu nàng có còn muốn gặp lại chàng.....

Đông Cô khóc đến sưng mắt, vừa nấc vừa nói: “Tiêu rồi..... mai để cho Tiểu Từ thấy được thì sẽ thành cái dạng gì đây.....”

La Hầu cúi đầu nhìn nàng, “Không sao.”

Đông Cô nhéo chàng một cái, “Không sao không sao, chàng chỉ biết mỗi ”không sao,” nào có con gái nhà ai tự dưng khóc, mắt mặt chết.”

La Hầu lại nói: “Không sao.”

Đông Cô ngồi thẳng dậy, trừng cặp mắt đỏ hoe: “La Hầu, chàng đã khóc bao giờ chưa?”

“.....” Hỏi làm cho La Hầu á khẩu. Chàng đã khóc bao giờ chưa, chàng không nhớ mình đã khóc bao giờ. Chàng đã từng đổ máu, đổ mồ hôi, nhưng chàng không nhớ mình đã có bao giờ rơi nước mắt. Có lẽ đã có lúc nào đó chàng rơi lệ, chỉ là lâu quá rồi, lâu đến độ chàng quên hết vì chuyện gì, vì nguyên nhân gì, đã khiến chàng rơi lệ.

“Chàng đừng nói chàng chưa từng khóc nha, ta không tin đâu.”

La Hầu cúi đầu, tay của hai người vẫn nắm lấy nhau.

“Ta..... Không nhớ nổi nữa.”

“Không nhớ nổi? Chuyện của lâu lắm rồi sao?”

La Hầu lắc đầu.

Đông Cô ôm chàng, “Không nhớ cũng tốt, đa số những chuyện khóc không phải chuyện tốt, chàng quên khi khóc, tức là đã quên nỗi đau buồn của khi đó.”

La Hầu ngước mắt, “Nàng đang đau buồn?”

“Hả?”

La Hầu chậm chạp nói, “Nàng vừa khóc, có phải là ta đã khiến nàng buồn?”

“Ha.” Đông Cô khẽ bật cười, kéo mặt La Hầu để ngay trước mặt mình, trán gác lên nhau. “Phần lớn những lúc khóc là vì đau buồn, nhưng cũng có một số khóc là vì vui mừng, vì vui sướng.”

Người La Hầu nóng, cho dù chỉ hơi chạm vào nhau, Đông Cô cũng cảm thấy ấm áp.

La Hầu nói: “Nàng khóc là vì vui sướng.”

“Chứ sao.”

“Vui sướng chuyện gì?”

“Chàng đẩy thầy.” Đông Cô đang mỉm cười, “Chồng yêu quý của em chủ động tâm sự với em lần đầu tiên, được nghe bao nhiêu lời tâm tình đó, làm sao không vui sướng cho được. Lòng vợ đây đang sôi trào này, nếu không phải tình thế hiện giờ ngoại lệ thì ta đã ăn sạch chàng rồi.”

La Hầu hơi nghi hoặc, “Ăn ta?”

“Chứ sao.” Đông Cô cười xấu xa, dùng một tay sờ mó nơi thắt lưng của La Hầu, vừa dịu dàng vừa trêu ghẹo.

La Hầu hơi run lên, hiểu ra ý của Đông Cô, cả người lập tức càng nóng hơn. Bàn tay hư đốn của Đông Cô mò từ thắt lưng của La Hầu thẳng xuống, sờ mó tung tăng ngay vùng kín của chàng. Mặt La Hầu sôi lên, nhưng không ngăn cản Đông Cô. Người sau càng lúc càng quá quắt, sờ chỗ đó xong lại lần đến phần đùi cụt của La Hầu, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đông Cô.....” La Hầu gấp người, hơi co quắp, chụp lấy cổ tay của Đông Cô.

Đông Cô cười rộ lên, “Cho chàng bày đặt, sao nào, chịu thua chưa?”

“Nàng.....” Cô gái này có lúc tinh ranh như quỷ, đôi lúc lại nghịch ngợm như chim sẻ, La Hầu đỡ không nổi.

“Được rồi được rồi, không ồn ào với chàng nữa, ngủ đi!” Đông Cô thoả thuê, mắt vẫn đang sưng húp, ấn La Hầu xuống.

“Nàng.....” La Hầu ngập ngừng lấp bắp.

“Gi? Sao?”

La Hầu cúi thấp đầu, nhìn đi chỗ khác.

“Nàng..... Nàng có muốn.....”

“Sao? Ta có muốn sao là sao?”

Mặt chàng trai như cái lò lửa, tay nắm chặt lấy mép chăn.

“Nàng không muốn sao.....”

Đông Cô hiểu ngay ra ý của chàng.

“Chắc chắc, khó ngờ khó ngờ nha, có ngày La Hầu chủ động cầu hoan.....”

La Hầu cắn răng, gồng mình.

“Ôi.....” Đông Cô cố ý thở dài một tiếng, tay bắt đầu cởi đồ của mình, để lộ bờ mảnh mai. “Một khi chồng em đã đòi, thì nếu phận làm vợ em đây không thoả mãn, để người ngoài biết được sẽ bị coi là kém cỏi mất thôi.”

“Ta.....”

“Chàng gì mà chàng, nằm xuống cho ta.”

Đông Cô vươn tay giật áo quần của chàng trai, ấn xuống giường, khắp căn phòng là một diễm cảnh.

hết chương 55

57. Chương 56: Chỉ Có Em, Mới Muốn Tốt Cho Anh

Hôm sau, Đông Cô tươi tỉnh sung sức.

La Từ trông thấy, “Ồ, mắt chị sao vậy?”

“Không sao.” Đông Cô cười hì hì, “Em dậy sớm ghê.”

“Đúng vậy, chị cũng thế còn gì.”

“Ừ.” Đông Cô gật đầu, “Mau lên đường thôi, xong việc sớm ngày nào yên tâm ngày đó, đừng để đêm dài lắm mộng.”

Từ già bà lão, nhóm người của Đông Cô lại tiếp tục hành trình.

Đường núi hiểm trở khó đi, cho nên họ đi rất chậm. Đông Cô ngồi ngoài xe ngựa, gác chân thoải mái. La Hầu cũng không ngồi trong xe nữa, mà cùng ngồi chung với Đông Cô ở ghế đánh xe. Đông Cô nắm bàn tay to lớn của La Hầu, vừa ngân nga hát vừa nghịch ngón tay của chàng.

Trong núi lặng ngắt, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng thú hoang kêu, vang vọng giữa cánh rừng. Đi suốt buổi sáng họ không hề trông thấy một ai, dọc đường chỉ có 3 người bọn họ.

Đến giữa trưa, Đông Cô nói với La Từ, “Bình nước sắp cạn rồi, chúng ta tìm nguồn nước để lấy nước rồi nghỉ ngơi một chút nhé.”

La Từ nhìn sắc trời, “Được.”

Cách triền núi không xa, có một con suối nhỏ, chỉ có điều xe ngựa không chạy qua đó được. Đông Cô không muốn để La Hầu ở lại một mình trong xe ngựa, liền đỡ chàng xuống, rồi đưa gậy cho chàng chống.

“Chúng ta cùng qua đó.”

“Được.” La Hầu đương nhiên cũng không muốn ngồi trong xe ngựa. La Từ đứng một bên nhìn, không nói gì.

Trong rừng địa thế gập ghềnh, toàn đá sỏi lẫn với cây cỏ, Đông Cô luôn trông chừng đường đi, vô cùng cẩn thận. Bên bờ suối nước chảy róc rách mát lạnh, khiến tâm trạng mọi người trở nên khoan khoái hơn. La Hầu ngồi trên một tảng đá lớn bên bờ suối, Đông Cô cầm bình nước đi lấy nước.

“Nào, uống miếng nước, mát lắm.” Đông Cô đưa bình nước cho La Hầu, chàng uống một ngụm.

Đông Cô rửa mặt trong suối, lập tức cảm thấy tỉnh táo hẳn lên. La Hầu đi lại khó khăn nên Đông Cô lấy trong hành lý ra một chiếc khăn tay, nhúng nước. Vắt sạch khăn, Đông Cô đến lau mặt và tay cho La Hầu, “Có thấy tỉnh hơn không?”

La Hầu gật đầu.

Trong lúc nghỉ ngơi, chàng và nàng chuyện trò với nhau.

“Chồng ơi, vừa rồi lúc đi lấy nước, ta thấy trong suối có cá đấy.”

La Hầu ngược mắt, “Ừ.”

“Trời lạnh thế này mà vẫn còn cá, hay thật.”

La Hầu nói: “Cá nước lạnh, sống không qua được mùa xuân.”

Đông Cô ngạc nhiên: “Ồ, cá nước lạnh? Là loại cá gì, đây là lần đầu tiên ta nghe đến nó.”

La Hầu đáp: “Trời càng lạnh thì loài cá này càng mạnh, trái lại trời trở ấm một cái thì chúng sống không nổi.”

Đông Cô gật gù, cười bảo: “Ta thấy chúng nó mập mập lắm, không biết ăn có ngon không.”

“Ngon.”

“Chàng ăn rồi à?”

“Ừ.” La Hầu gật đầu, “Hồi xưa lúc thi hành nhiệm vụ trong nhóm của Viên tướng quân, rất nhiều lần phải ngủ lại qua đêm trong núi. Loại cá này mọi người ăn thường xuyên.”

Đông Cô chép chép miệng, “Đừng nói nữa, nói làm ta thèm ăn.....”

“Được mà.”

“Hả?”

La Hầu không đổi sắc mặt, nhìn Đông Cô, “Nếu nàng muốn ăn, ta có thể bắt cho nàng.”

“Chàng biết bắt cá?”

La Hầu gật đầu, “Biết.”

Trong lúc Đông Cô và La Hầu nói chuyện với nhau, La Từ đã làm xong việc của mình, đến gần họ.

“Anh chị nói chuyện gì mà say sưa thế kia.”

Đông Cô đáp: “Em à, anh của em muốn mời chúng ta ăn cá.”

Cặp mày của La Từ hơi nhíu lại, “Ồ?”

Đông Cô nói: “Có lẽ vừa rồi em đã thấy cá trong suối đúng không, anh em nói đó là cá nước lạnh, mùi vị ngon lắm.”

La Từ cười bảo: “Ngon thì sao chứ, hiện giờ không có điều kiện, chỉ có thể trơ mắt nhìn cho nó.”

La Hầu lên tiếng, “Nếu hai người muốn ăn, anh có thể bắt.”

La Từ lia mắt qua chàng, “Anh à, thân thể của anh bất tiện, lại vừa mới khỏi bệnh, bình thường hành động đã khó khăn, sao lại còn xuống nước bắt cá cho được. Đừng có đùa.”

Nghe cô nói vậy, La Hầu hơi cúi thấp đầu.

Đông Cô thấy bộ dạng đó của chàng, biết chàng đang buồn. Nàng hiểu chàng, chàng khác với những chàng trai bình thường. Chàng rất kiên cường, thậm chí kiên cường hơn đại đa số. Khuyết tật là là điểm yếu trên cơ thể chàng, chứ không phải trong tâm linh chàng bị sứt mẻ gì.

Đông Cô tươi cười, nói với La Từ, “Em à, anh em đã có lòng, vậy chúng ta cứ nhận đi, em yên tâm, cơ thể của anh em không sao cả.” Nàng quay đầu nhìn La Hầu, nói, “Chồng à, vợ rất muốn ăn cá~, có cần phải chuẩn bị gì không?”

La Hầu ngược mắt, liếc La Từ. Người sau khẽ cười 1 tiếng, “Được thôi, cứ nghe theo chị dâu vậy.”

“Một cành cây dài là được.”

“Rồi, ta đi tìm, chàng đợi đấy.” Đông Cô đứng lên chạy vào rừng.

La Từ nhìn theo bóng lưng của Đông cô, thông thả hỏi: “Anh, chị dâu làm anh phải nhọc sức như vậy, anh cam lòng sao?”

La Hầu lắc đầu, “Tiểu Từ, nàng không hề muốn làm anh phải nhọc sức.”

“À, không nhọc sức thì là gì?” La Từ xoay người, “Cơ thể anh đã thành cái dạng này, mà cô ta còn nhẫn tâm bảo anh xuống suối bắt cá, chỉ để cho đã cơn thèm, đây không phải là làm nhọc sức anh thì là gì?”

“Không..... Em ơi, không phải như vậy.”

Một khi La Từ đã khẳng khái một ý, thì nào còn có ai biện giải được nữa.

“Em biết anh đã trao tình cảm cho cô ta thì sẽ luôn nói tốt cho cô ta, nhưng mà anh à, nếu như anh có thể sống tốt đẹp hơn, tại sao lại vẫn lưu luyến chốn này.”

Đây là cuộc sống tốt đẹp nhất của anh.

La Hầu đã xác định trong lòng, nhưng không nói ra. Bởi vì có nói, cũng không thay đổi được gì.

La Từ nhìn chàng trai trầm lặng ấy, sắc mặt nặng nề.

“Từ nhỏ đến lớn, anh làm toàn những chuyện con trai không nên làm.” La Từ chậm rãi nói, “Chẳng phải là cũng vẫn không thay đổi được gì sao, sở dĩ anh rơi vào tình cảnh hiện giờ, cũng là bởi vì anh không chịu đấu tranh.”

“Lúc còn nhỏ, hàng xóm láng giềng bắt nạt anh, đối với lũ trẻ trong xóm không cao được đến vai anh mà anh cũng không dám nhấc tay đánh trả.”

“Sau đó lúc mai mối, nếu không phải là anh bị đưa con gái của Trương gia nói vài câu làm mềm lòng, thả cho nó bỏ trốn cùng với tiểu quan ở hoa lâu, thì gia đình đâu đến nỗi phải nuốt nhục, cha mất vì bệnh.”

“Mà đáng hổ thẹn nhất là anh mang thân nam nhi, lại bị đưa lên chiến trường. Rõ ràng có thể xin tha, rõ ràng có thể phản kháng, anh lại chẳng nói một câu, rời nhà mà đi. Sau nữa thì tàn phế lết về, mẹ lại gián tiếp vì anh mà mất.”

Từng lời đả thương người khác, từng câu khoét vào tim.

Những chuyện dĩ vãng đau buồn nhất đều được miệng của người thân yêu nhất thốt ra. La Hầu tái mặt, toàn thân run rẩy.

“Đừng nói nữa.....”

“Anh, La Từ không tin vào số mệnh, cho nên xưa nay người khác bảo số anh xui xẻo, La Từ chưa bao giờ thêm để ý. Có điều——” La Từ rẽ qua đề tài khác, “Anh không chịu đấu tranh, đây là sự thật. Bị ai của cả cuộc đời anh bắt nguồn từ nó, mà cho đến bây giờ, anh vẫn không biết hồi cải.”

“Người khác chỉ cho anh một tí xíu ân huệ, anh liền cảm kích khôn nguôi, bảo anh làm gì anh cũng làm. Tình yêu là gì, khác nhau ra sao so với thương hại, lợi dụng, anh chẳng hiểu một chút gì cả.”

“Từ em.....”

“Nhưng mà, anh không cần lo.” La Từ điềm nhiên nói, “Anh là vương bận duy nhất trên đời này của em, bản thân anh không tranh đấu, vậy thì để em tranh đấu giúp anh.”

La Hầu nghe không hiểu ý của cô là gì.

“Từ em, em định làm gì.....”

La Từ đáp: “Em muốn làm gì, không cần phải nói cho anh biết. Anh chỉ cần biết, em làm vì muốn tốt cho anh, hơn nữa trên đời này, cũng chỉ có những việc em làm, thì mới thật sự là vì muốn tốt cho anh.”

“Em.....”

“Chồng ơi, tìm được rồi, tìm được rồi đây!” Đông Cô kéo một cành cây dài, lúp xúp chạy về. “Ồ, hai người đang nói gì thế?”

“Không có gì.” La Từ cười đáp, “Chị đi tìm cành cây rõ lâu.”

Đông Cô ngượng ngùng, “Chị chọn không được cành thích hợp, để em chê cười rồi.” Nàng đưa cành cây cho La Hầu, “Chồng ơi chàng nhìn xem, cành này được không?”

“.....Được.” La Hầu đón lấy, liếc La Từ một cái, rồi chống gậy đứng lên. Đông Cô đỡ chàng đến bên bờ suối.

“Có cần xuống nước không, nước lạnh lắm đấy.” Rõ ràng là bản thân Đông Cô muốn ăn cá, nhưng lâm trận thì lại bắt đầu lo lắng cho La Hầu.

“Không sao, đi độ nửa trượng nữa là được.”

Nhích tới trước một chút, La Hầu đứng vững.

“Nàng đi lên đi.”

Đông Cô lắc đầu, “Ta đứng với chàng.”

La Hầu nói: “Khí tức của nàng không đều, sẽ ảnh hưởng đến cá, đứng ở đây sẽ không bắt được đâu.”

“.....” Đông Cô bĩu môi, “Được rồi được rồi, bắt đầu chê ta chứ gì, ta đi là được. Chàng đứng một mình ráng giữ cho vững.”

“Ừ.”

Đông Cô lên bờ vẫn không yên tâm, nên chọn chỗ đứng sau lưng gần La Hầu nhất, mắt nhìn chàng không chớp, không hề hay biết, lúc nàng đang nhìn La Hầu, có người cũng đang nhìn nàng.

La Từ đứng phía sau cùng, lẳng lặng nhìn bóng lưng của Đông Cô. Một lúc lâu sau, cô xoay người, rút ra một cái lọ con. Cô mở nút lọ, dốc ngược. Lạ cái là, trong lọ chẳng thấy có gì đổ ra, nhưng La Từ có vẻ không quan tâm. Dốc một lúc xong, La Từ thông thả đóng nút lọ lại, rồi cất chiếc lọ con đó vào trong người.

Đương lúc không ai hay biết, một mùi hương âm thầm theo gió bay về nơi xa.

La Hầu xiên được 3 con cá chỉ trong vòng hai khắc. Không có xoong chảo nên khó nấu thành canh, chỉ có thể nướng lên ăn. Đông Cô không có chút kinh nghiệm dã ngoại gì, từ đầu đến cuối một mình La Hầu làm việc. May sao cuối cùng mùi cá nướng thơm lừng, mọi người say sưa đánh chén.

“Phù, no quá đi, cá này ăn ngon thật.” Đông Cô vuốt vuốt bụng, dựa vào tảng đá.

La Hầu nhìn La Từ, khẽ nói: “Tiểu Từ, em không thích ăn sao.....”

Mỗi người một con cá, chỉ có con của La Từ còn thừa rất nhiều.

“Không, mùi vị rất ngon, chỉ là em luôn không thấy đói, ăn không nhiều.”

Đông Cô vỗ vỗ quần áo, đứng dậy trước nhất.

“Đi thôi đi thôi, lần nữa này giờ, nên lên đường rồi.”

“Chị dâu nói đúng lắm.” La Từ đứng lên theo, “Em đi xem xe ngựa trước đã.”

“Được.” Đông Cô lấy nước dội tắt lửa, rồi đỡ La Hầu đứng lên.

“Chồng ơi, sắc mặt của chàng không tốt lắm, sao thế hả?”

La Hầu lắc đầu, “Không sao.”

Đông Cô nhún mày, “Có phải là lúc này xuống nước bắt cá bị nhiễm lạnh rồi không..... Em chàng nói đúng, là lỗi ở ta không tốt.”

“Không.” La Hầu nói, “Em nó nói không đúng.”

“Được rồi, dù sao thì cũng nên vào xe nghỉ ngơi trước đã.”

La Từ quay về xe ngựa một mình trước, dọc đường đi, cô lại lấy ra một vật, tùy tiện vứt vào bụi cỏ. Đến lúc này, Đông Cô và La Hầu cũng tới.

“Đi thôi, tiếp tục lên đường.”

Đêm đó, đoàn người không vào thôn làng ngủ nữa, mà ở trong rừng qua đêm. La Hầu vốn định thức canh, La Từ không cho.

“Hôm nay anh đã vất vả hao sức, em và chị dâu có thể thay nhau canh gác được rồi, anh đi ngủ trước đi.”

Lần này Đông Cô hoàn toàn tán thành.

“Đúng đấy, chàng ngủ trước đi, ta và Tiểu Từ canh thức.” La Hầu không cãi được Đông Cô, đành nằm xuống ngủ. Đông Cô lấy rơm cỏ thật dày đắp lên chàng, rồi còn lấy thêm một tấm chăn mỏng ra.

La Từ nói với Đông Cô: “Chị à, em sẽ canh gác đến giữa đêm, chị gác nửa đêm về sáng nhé?”

Đông Cô gật đầu, “Được, vậy để chị ngủ trước một giấc, tí nữa gọi chị dậy.”

“Vâng.”

Đêm lạnh lẽo như nước, cả ngày rong ruổi trên đường, Đông Cô nhanh chóng thiếp đi. Giữa đêm thâu, đất trời yên vắng, cánh rừng già sâu trong núi không một âm thanh. La Từ chậm rãi đứng lên, liếc nhìn Đông Cô và La Hầu đang say ngủ, xoay người khuất sau cây.

Đi quãng 1 khắc, cô đứng ở giữa một mảnh đất trống.

“Ra đi.”

Theo câu nói “ra đi” với không khí đó, một bóng đen thông thả bước ra từ những thân cây.

Áo đỏ, tóc tha thướt, móng tay nhọn hoắc, mắt tà mị. Chính là hộ vệ đặc lực của Lã Khâu Niên, Phong Trệ.

“Chẳng hay có chuyện gì khiến La đại nhân truyền tin bằng hương, triệu Phong Trệ đến.....”

hết chương 56

58. Chương 57: Thiên Sơn

La Từ xoay người nhìn Phong Trệ.

“Phong cô nương, giữa đêm hôm gọi cô nương, La Từ vô cùng áy náy.”

Phong Trệ bật cười, tiến lên mấy bước.

“Coi La đại nhân nói kìa, tướng gia phái đại nhân đi tra chuyện quan trọng, Phong Trệ sát cánh tương trợ, vốn là nên làm mà. Huống chi——” Phong Trệ chậm rãi tiến đến trước mặt La Từ, vươn tay nhẹ nhàng gạt vài sợi tóc của cô.

“Huống chi dựa vào giao tình giữa ta và đại nhân, nào có chỗ để nhắc đến phiền hà nhọc nhằn.”

“Ha.” La Từ cười, không tránh cô ta. “Phong cô nương nói phải lắm.”

Phong Trệ ngược mắt, “Chẳng hay La đại nhân có việc gì cần giao phó.”

La Từ đáp: “Phong cô nương, thứ cho La Từ mạo muội hỏi một câu, võ nghệ của cô nương ra sao?”

“Ha ha ha.” Phong Trệ cười rộ lên, “La đại nhân hỏi đến là lạ.”

La Từ nói: “Để Phong cô nương chê cười rồi, chỉ là, một thư sinh như La Từ, không biết chút gì về võ công, cho nên mới hiểu kỳ.”

Phong Trệ nhắc tay nương theo ánh trăng nghịch móng tay của mình.

“Trên đời này không có võ nghệ nào sẽ luôn thắng được, võ nghệ của ta giỏi hay không, thì phải xem đối thủ ra sao..... Có điều cho đến nay, Phong Trệ và em trai của Phong Trệ chưa từng gặp được ai đáng để bọn ta phải ra sức bảo toàn tính mạng.”

“Vây.....” La Từ thông thả hỏi, “La Hầu thì thế nào?”

Phong Trệ thoáng giật mình, rồi cười vui vẻ.

“La Hầu? Đại nhân muốn hỏi ta, võ nghệ của La Hầu thế nào, hay là muốn hỏi ta, nếu giao đấu với La Hầu thì thắng thua ra sao?”

La Từ đáp: “Ta đều muốn biết.”

Phong Trệ đáp: “Ta đã từng đấu với anh trai của đại nhân một lần.”

“Ồ?” La Từ nhướn mày, “Điều này thì ta chưa biết, là lúc nào?”

Phong Trệ đáp: “Cách đây hai, ba năm.”

“Các người giao đấu vì lý do gì?”

Phong Trệ đáp: “Khi đó ta và em ta phụng mệnh canh giữ một vật, gặp phải người của Viên Kế Nghiệp đến điều tra, bọn ta giao đấu với người đó. Sau đó nữa thì anh trai của đại nhân xuất hiện, cứu mạng của ả kia.”

La Từ nói: “Có thể cứu được người từ tay của Phong cô nương thì võ nghệ của La Hầu chắc không tồi.”

“Ha.” Phong Trệ cười lạnh, “Đại nhân, ngài hỏi câu này có ý gì, không phải là có ý định trở mặt liên thủ với hai người bọn chúng đấy chứ?”

La Từ bật cười, đáp: “Phong cô nương chớ hiểu lầm, La Từ không có ý đó.”

Phong Trệ nhíu mày: “Vây thì ý là gì?”

La Từ đáp: “Nghe theo Phong cô nương thì võ nghệ hiện giờ của La Hầu chắc sẽ thua xưa một trời một vực, trong khi cô nương đã không ngừng rèn luyện trong 2-3 năm vừa qua, võ nghệ đã tốt hơn nhiều. Chắc sự chênh lệch giữa cô nương và La Hầu đã có thay đổi lớn.”

Phong Trệ: “Vây thì đã sao, không như vậy thì đã sao. La đại nhân là người thông minh, tin rằng ngài tuyệt đối sẽ không làm gì ngu ngốc.”

La Từ nói: “Đương nhiên.” Cô vươn một tay khẽ đặt lên vai của Phong Trệ.

“Lý do mà La Từ đường đột hỏi một câu hỏi thất lễ như vậy, là bởi vì mong cô nương giúp cho một việc.”

Bàn tay của cô vừa đặt như thế, nét mặt của Phong Trệ lập tức có thay đổi, dịu hẳn đi, chứa chan tình cảm.

“Đại nhân..... Ngài muốn sai Phong Trệ làm việc gì?”

La Từ thông thả đáp: “Ta muốn xin cô nương giết chết Tề Đông Cô lúc La Hầu không hề hay biết.”

Phong Trệ hỏi: “Giết Tề Đông Cô? Vì sao?”

La Từ thở dài đáp: “Không giấu gì cô nương, La Hầu là ruột thịt duy nhất trên đời này của ta, nay lại còn sa sút đến nước này, thật khiến ta xót xa. Khi nào hết thủy qua đi, ta muốn cầu xin thừa tướng chừa lại mạng cho La Hầu.”

Phong Trệ nói: “Phong Trệ cũng có em trai, dĩ nhiên hiểu được tình cảm anh em của nhà đại nhân. Có điều, liên quan gì đến việc giết Tề Đông Cô.”

“Vì La Hầu.” La Từ đáp, “Để thưởng hần, cũng để trừng phạt hần.”

“Ồ? Nói thế có nghĩa gì?”

“Ta không biết vì sao ả đàn bà đó đòi cưới La Hầu, nhưng mà sau khi thành hôn, Tề Đông Cô không thêm lo cho cơ thể La Hầu bị bất tiện, khiến hần phải vất vả đủ đường. La Hầu đáng thương đó, tính tình tế nhị trầm lặng, lại mới được nếm mùi yêu đương đang còn lạc lối u mê, cái gì cũng nói tốt được cho ả. Ta nhìn rõ hết thủy giùm hần. Để cho hần bị đau ngắn mà tránh được nỗi bi ai lâu dài, đây là thưởng cho hần.”

Phong Trệ khẽ cười, “Thế còn trừng phạt thì sao?”

La Từ đáp: “Vì chuyện chứng cứ mà cả phủ thừa tướng phải bôn ba vất vả bao năm, bất kể vì lý do gì, La Hầu biết mà không báo, giấu không giao ra, đều là sai lầm lớn. Tề Đông Cô tuy không tốt lành gì, nhưng đối với La Hầu, cũng là nhân vật quan trọng. Giết chết ả, là chút đỉnh trừng phạt cho những sai lầm La Hầu đã làm bao năm nay.”

Phong Trệ hỏi: “Ngài đã bao giờ nghĩ đến cảm thụ của anh ngài nếu giết chết Tề Đông Cô chưa?”

“Ha.” La Từ cười đáp, “Cảm thụ, hần thì có cảm thụ gì chứ. Nhiều nhất là buồn mấy ngày thôi. Con người hần từ bé đã không quan tâm gì đến mọi vật xung quanh, Tề Đông Cô có chết đi, có tạo nên đả kích đối với hần cũng không gây ảnh hưởng gì. Sau này chắc chắn ta sẽ cho hần được sống một cuộc đời tốt đẹp hơn gấp mấy lần.”

Phong Trệ vừa nghe La Từ nói, vừa chậm rãi bước quanh khu đất trống. Đêm trong núi thê lương cô quạnh im vắng, có mỗi vầng trăng lơ lửng trên cao.

Một lát sau, Phong Trệ khẽ nói, “La đại nhân, bất kể là lý do có như lời ngài nói hay không..... Ngài muốn ta giúp ngài giết Tề Đông Cô, ta đều có thể làm được.”

“Cảm tạ Phong cô nương.”

“Nhưng mà——” Phong Trệ lại nói thêm, nét mặt cũng sắc bén hơn hẳn. “Có một điều, ta hy vọng đại nhân có thể hiểu.”

“Phong cô nương có lời xin cứ nói.”

Phong Trệ chậm rãi nói tiếp: “Ta có thể giúp ngài giết Tề Đông Cô, là vì giết cô ta không làm hỏng việc của tướng gia.”

La Từ gật đầu, “Đó là đương nhiên.”

Phong Trệ: “Tướng gia trọng dụng La đại nhân, cũng rất dung túng với đại nhân..... Nhưng đây không có nghĩa là La đại nhân có thể muốn làm gì thì làm.”

La Từ nhún mày, “Phong cô nương nói vậy có ý gì?”

Phong Trệ khẽ cười, “Ta chỉ muốn nói cho đại nhân biết, chỉ cần đại nhân yên phận làm việc cho tướng gia, thì đại nhân muốn sai bảo Phong Trệ lúc nào cũng được.....”

“Nhưng nếu đại nhân mà hai lòng, thì Phong Trệ cũng có thể cho đại nhân ném mùi đầu khổ.”

Cô ta vừa dứt lời, bốn bề lạnh lẽo vì chúng. La Từ không mấy may lo lắng, “Phong cô nương nói đùa rồi, tướng gia có ân tri ngộ với La Từ, La Từ không phải loại mang ơn không báo, không biết tốt xấu.” À, không phải mang ơn không báo..... Nghĩ đến Viên Kế Nghiệp, Phong Trệ bụng bảo dạ, đương nhiên người sẽ báo, nhưng không biết là báo bằng ân hay là báo bằng thù thôi. Dù vậy, trong phủ thừa tướng xưa nay vốn không thiếu những kẻ độc ác, mà đối với Phong Trệ, càng độc ác thì cạnh tranh càng có ý nghĩa.

Phong Trệ nhìn La Từ, người sau mặt thản nhiên.

Ta không nghĩ sai, người có nhược điểm, người anh trai của người chính là nhược điểm của người. Chỉ không biết nhược điểm này có phải tử huyệt hay không.

“La đại nhân, ngài muốn Tề Đông Cô chết ra sao?”

La Từ đáp: “Chết bất ngờ.”

Phong Trệ cười.

“Được.”

Về lại nơi cắm trại, La Từ ngồi trước đống lửa. Cô ngẩng đầu, nhìn La Hầu và Đông Cô đang say ngủ. Đông Cô nằm cạnh La Hầu, La Hầu xoay lưng về phía La Từ, thân hình cao lớn của chàng che mất cơ thể của Đông Cô. Giống như bảo vệ.....

Lửa ấm áp rực rỡ bập bùng, sắc mặt của La Từ nhạt nhòa, mơ hồ không chân thật.

Bỗng dưng cô như quay trở về ngày xưa.

Anh, anh tới đây làm gì?

.....

Cha bảo anh đem cơm tới à?

.....

Trời đổ tuyết lớn như vậy, chỉ có anh mới ngốc nghếch chạy tới trường học xa xôi để đưa cơm cho em. Em đã ăn xong trong phòng ăn cùng với bạn bè từ lâu rồi.

.....

Chờ chút, cứ để đây đi vậy, nếu chốc nữa em đói thì sẽ ăn. Ồ, tay anh sao thế, bị cồng à?

.....

Ai bảo anh ngốc thế cơ chứ, trời lạnh vậy, anh con trai con đứa chạy ra đường làm gì. Đúng là..... Em quay về học tiếp đây, anh mau về nhà đi.

.....

Hai canh giờ rồi sao anh vẫn còn ở đây?

.....

.....

“Hai canh giờ rồi..... hai năm rồi..... anh vẫn còn ở đây.”

La Từ hơi siết chặt tay. Cô nhìn cây gậy đặt trên mặt đất của La Hầu, rồi lại nhìn bóng lưng cường tráng của chàng. Anh không nên sống một cuộc đời như thế này, không nên. Tề Đông Cô không thể tiếp tục làm anh phải nhọc nhằn; anh vất vả vì người thân thì đã đành, đây ả là một người ngoài, không có tư cách đó. Anh không hiểu, em sẽ giúp cho anh hiểu.

.....

Đêm đó qua đi, mọi người lại tiếp tục cuộc hành trình.

Đông Cô thuộc loại người mang thái độ sống cho hiện tại, dọc đường tranh thủ ngắm cảnh, hái quả dại, rồi thỉnh thoảng bảo La Hầu hoạt động một chút, săn bắt chút mồi thoả mãn cơn thèm. Nếu như phong cảnh quanh họ không ngày một đổi thành núi đồi hoang vu, rời xa đồng bằng, thì Đông Cô gần như quên mất mục đích của chuyến đi.

Một buổi chiều tốt một tháng sau đó, tiết sương mù, gió quất từng cơn.

Toán người của Đông Cô ra khỏi một cánh rừng rậm, gặp một vách đá, tầm nhìn đột ngột mở rộng. Vách núi thoảng dang, cỏ mọc rậm rạp, nhìn trái hoặc phải đều khó thấy điểm cuối. Thẳng trước mặt chỉ thấy trắng xoá mênh mông, gió như cắt vào xương, trời đất một màu. Vách đá sừng sững như một tấm bình phong, ngăn được sương gió khắc nghiệt, và rẽ ra hai thế giới khác biệt.

Nơi xa tít tắp thấp thoáng bóng một rặng núi, tụ tập tinh tú của thiên nhiên, tinh hoa của hỗn loạn, che điểm đất trời giao nhau. Mơ hồ có thể nghe tiếng oai hùng của thượng đế vang vọng lại.

“..... Đó là núi Thiên Sơn rồi.” Đông Cô khẽ nói.

Mọi người nhìn theo rặng núi chấn động tâm linh họ, không nói được nên lời. Đứng trước Tạo Hoá như thế này, con người trở nên vô cùng nhỏ bé, lòng người trở nên vô cùng yếu hèn.

Bước qua vách đá này, thì đã vào bắc cực của Tuyết Vực. Không quy phục dưới quyền Nữ Đế, không phải lãnh thổ của triều đình. Chủ nhân vùng đất này là tộc Man của Tuyết Vực, trời sinh dũng mãnh, thiện chiến hiếu sát.

Đông Cô nói: “Từ đây đi xuống, chính là Tuyết Vực. Nếu như hết thấy đều thuận lợi, chỉ nửa tháng nữa chúng ta sẽ đến Thiên Sơn.”

“Phải.” La Từ gật đầu.

Đông Cô nói: “Phong tục của người Tuyết Vực khác với của triều đình chúng ta, chúng ta cần phải hết sức thận trọng, trước tiên tìm một thôn đồi chút quần áo của người bản địa, rồi hẵng đi sâu vào trong.”

“Chị suy nghĩ thật thấu đáo, cứ làm theo lời chị nói đi.”

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

“Đợi chút.”

Đông Cô toan bước xuống núi, La Hầu trầm lặng này giờ đột ngột lên tiếng. Đông Cô nghi hoặc ngoái đầu, “Sao vậy?”

La Hầu vốn đang ngồi trên xe ngựa, lên tiếng ngăn Đông Cô xong, chàng xuống xe, sắc mặt nghiêm trọng, đầu mày nhíu chặt. Đông Cô có linh tính không lành, tiến lên vài bước, “La Hầu?”

Mắt La Từ hơi híp lại.

Gió quét ào ào, quanh họ vắng ngắt.

La Hầu chống gậy đứng dưới đất, hơi cúi đầu, nhìn đất một cách khó hiểu. Đông Cô sốt ruột, bộ dạng này của La Hầu khiến nàng vô cùng bất an.

“La Hầu, chàng—”

“Đứng yên.”

La Hầu trầm giọng, Đông Cô liền không dám nhúc nhích. Chàng quay đầu, nhìn con đường họ đến đây.

“Ra đi.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều hiểu ra. Trống ngực Đông Cô đập thành thịch, trái lại La Từ như biết gì đó.

Một hồi lâu, không ai đáp lời. La Hầu mặt không đổi sắc, khom người rồi cánh tay bất chợt vung lên—

Đông Cô không kịp phản ứng, chỉ thấy ánh bạc chớp ngang qua, vật gì đó bay thẳng vào một lùm cây ven rừng. Tức thì có tiếng kim loại tiếp xúc với vật đó vang lên giòn giã. Kể đến không còn cách nào ẩn núp, bước ra từ lùm cây.

Bốn tên, mặc đồ miền núi, binh khí lạnh lẽo trong tay. Đi đầu là một người phụ nữ trung niên hung ác, khí thế hùng hổ. Bà ta mở miệng, giọng nói trầm khàn.

“Để hành lý lại, người có thể sống.”

La Hầu nhìn bốn người đó, sắc mặt không đổi, lẳng lặng mò tay vào trong xe ngựa. Động tác của chàng không nhanh, cứ lẳng lặng âm trầm. Nhưng ngay sau đó, lúc xoay người trở về, âm thanh lạnh lẽo vang lên, trường đao đã ra khỏi vỏ.

hết chương 57

59. Chương 58: La Sát Nhắc Đao, Quỷ Thần Dạt Đường (đừng Đọc Khi Đang Ăn)

Vách đá, gió rét từng cơn.

Núi vững, người còn vững vàng hơn núi; gió lạnh, đao lạnh hơn cả gió.

Lần đầu tiên Đông Cô thấy La Hầu giương đao. Thanh đao đó, nàng đã từng thấy. La Hầu đặt nó trong một góc của phòng chứa đồ, lúc dọn dẹp phòng, nàng đã bắt gặp nó vài lần. Đêm trước khi lên đường, La Hầu mài lưỡi đao này trong sân nhà, rất lơ đãng mài từng nhát từng nhát. Đông Cô ngồi bên giặt đồ, còn chuyện gẫu với chàng.

Khi đó nàng không hề để ý gì, nó chỉ là một thanh đao tầm thường vẫn được phát trong quân đội. Cán đao do bị dùng lâu năm, đã trở nên cũ kỹ, chất lượng của lưỡi đao cũng chỉ rất tầm thường. Có lẽ điểm đặc biệt duy nhất của nó là, nó như bị nhiễm mùi tanh của máu.

Mà giờ đây, lúc La Hầu chậm rãi rút nó ra, sát khí dày đặc trong nó ép làm Đông Cô không sao thở nổi.

Thân đao vung vẩy, La Hầu ướm nó trong tay. Thanh đao được chàng ướm, phát xuất âm thanh ma xát rất khê, như hoan hỉ, như reo vui. Ánh mắt của La Hầu khó đoán, nhìn thân đao, rõ ràng chẳng thèm quan tâm đến 4 người đang chặn đường chàng. Ngón tay của chàng búng nhẹ, thanh đao trong tay vang lên một âm thanh giòn giã.

Lâu rồi không dùng, cầm lại nó, ngay cả La Hầu cũng mang tâm trạng phức tạp. Có điều, rất nhiều sự việc, chỉ có xúc giác là không xa lạ.

La Hầu không giỏi nói chuyện với người khác, do thân là nam nhi, lúc trong quân đội cũng phải chịu đựng rất nhiều chèn ép. Từ cái ngày chàng kháng cự làm quân nô trở đi, thứ duy nhất bầu bạn với chàng, có lẽ chỉ có thanh đao này. Nó cùng chàng uống máu kẻ địch, cùng chàng ngắm ánh trăng lạnh lẽo nơi biên cương, cùng chàng hoài niệm người thân và quê nhà. Có rất nhiều đêm, nó đều cùng chàng vượt qua.

Đao, đối với chàng mà nói, không phải là một binh khí để mong đánh thắng, mà là một người bạn. Đối với nó, La Hầu chưa bao giờ cảm thấy xa lạ.

Ngay lúc chàng rút đao ra, bốn kẻ cản đường đã bắt đầu cảnh giác, nhưng vì thấy chàng mang khuyết tật, tay phải chống gậy, nên không khỏi yên tâm trở lại.

Tên thủ lĩnh hung dữ nói: “Sao, mày muốn chống lại?”

Gió nổi lên, thổi vạt áo đen của La Hầu phấp phật. Cuối cùng La Hầu đưa mắt nhìn đám người đó.

“Ta không chống lại, mà sẽ giết chết các ngươi.”

Giọng nói trầm thấp ngập tràn tự tin, cuồng ngạo xé toang trận chiến—

“Miệng thì ngông cuồng, chết đi!” Tên thủ lĩnh xông lên, binh khí trong tay bà ta là đoản kiếm bén nhọn, thấy đuôi bên phải của La Hầu bị cụt, liền đâm về phía bên phải của người chàng. La Hầu đứng yên chưa ra tay cho đến khi lưỡi kiếm chỉ còn cách người chàng độ 2 tấc, rồi mới hành động—Chàng không đưa đao lên đỡ, mà hơi nghiêng người, đồng thời vút cây gậy trong tay xuống đất, thò tay trái ra đúng lúc cơ thể sắp ngã, tóm lấy phần bả vai của tên thủ lĩnh, mượn lực của bà ta để xoay mình ra phía sau bà ta.

Tên thủ lĩnh bất chợt bị một sức mạnh uy vũ đè lên vai mình, khiến bà ta không nhúc nhích được. Đến lúc bà ta muốn xoay thể kiếm để thoát ra khỏi La Hầu, phía bên trái của thắt lưng chợt lạnh. Bà ta cúi đầu, trông thấy La Hầu đã cầm đao trong tay, lúc xoay người ra phía sau bà ta thì chém ngang—xoay xong, trong chớp nhoáng, đao đã phập vào giữa người.

Đao khác với kiếm, đao pháp thô, biến hoá thì rất nhỏ, nhưng uy lực cực kỳ lớn. Nhưng những kẻ đồng đạo đều hiểu, đao để chém khiến người ta bị thương tuy dễ, nhưng muốn thật sự chặt xương chặt thịt, thì không đơn giản như vậy. Đại đa số người phải cần có một cây đao tốt, hơn nữa cần phải biết vung đao cho mạnh để dùng thế của đao chặt cho vào xương vào thịt.

Đao quân đội là đao tốt ư? Đương nhiên không phải. Thế thì có phải La Hầu đã vung đao chém? Đương nhiên không.

Chiêu của La Hầu là dùng lực hoàn toàn từ cánh tay để chém vào người của đối phương.

Kinh khủng hơn tử vong chính là phải mục kích bản thân mình chết. Tên thủ lĩnh rút dưới đất, người đã bị chặt đứt thành 2 nửa, ruột rà máu thịt rơi vãi đầy đất, đau đớn không sao sánh kịp với nỗi kinh hoàng khi phải nhìn toàn cảnh bằng mắt. Mũi của bà ta trào máu, bà ta cố sức ngẩng đầu lên, muốn nhìn cho rõ cơ thể của mình.

“Người.....người ta.....”

Bà ta chưa chết, nhưng sắp chết ngay thôi. Bà ta ngẩng đầu, nhìn La Hầu đã lượm lại cây gậy, mặt đang vô cảm.

“Người là.....”

Câu cuối cùng không nói hết được, bà ta đã chìm vào bóng tối vô tận. Ý thức cuối cùng chỉ là thân hình khổng lồ của người đứng trước mặt, và ánh mắt lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống.

Một nhát đao, một mạng người.

Người là..... là gì, cao nhân, hay là ác quỷ, đã không còn thốt nên lời được nữa rồi.

Trời mờ sương, mây đen chất chồng, trên vách núi, người cầm đao đứng lạnh lùng cô độc.

Đông Cô đứng phía sau, hai tay xoắn chặt nhau, móng tay cắm vào da thịt cũng không hề hay biết. Lần đầu tiên nàng đích thân mục kích người giết người thì gặp ngay cảnh này. Không phải trong game, không phải giải trí. Dưới đất nằm một người phụ nữ mãi mãi không cách nào mở mắt ra được nữa.....

Đông Cô chợt nhớ lời Văn Giới nói—

La Hầu là sát tinh chuyển thế, là hiện thân của La Sát, người yên tâm đi, hắn sẽ không bị gì đâu.

Trước đây nàng chỉ cho đây như là một lời khen ngợi. Mãi cho đến bây giờ, nàng mới hiểu ý nghĩa trong lời nói của Văn Giới. Nếu thấy một La Hầu như thế này, ai dám chê chàng khuyết tật, ai dám chõ mồm vào nói gì chàng.

La Hầu, sắc mặt không đổi, khí tức không đổi, ngược mắt nhìn 3 người còn lại. Áo đen không thấy được máu, chỉ trên lưỡi đao màu trắng xám còn vương chút máu thịt, xuôi theo thân đao chảy xuống, từng giọt từng giọt, thấm vào đất. Gió cuốn qua, nhanh chóng thổi khô máu, chỉ còn vết đọng loang lổ trên lưỡi đao. Ruột gan phèo phổi của người phụ nữ trên mặt đất vương vãi khắp nơi, cả vùng bốc mùi tanh của máu.

La Hầu nói: “Các người có thể đi cùng với nhau.”

Thủ lĩnh đã chết, nhát dao vừa rồi vô cùng khủng khiếp, những người còn lại đều khiếp sợ, nhưng khốn nỗi thân mạng trọng trách, vô phương lui bước. Ba người ra hiệu bằng mắt với nhau, hết thấy đều hiểu ý của nhau.

“Chẳng qua chỉ mới giết được có một người, một kẻ tàn phế như người cuồng vọng cái gì!”

Nói đoạn, ba người cùng nhắc kiếm. Lĩnh giáo từ người thủ lĩnh, ba người còn lại không hề đến gần La Hầu, mà ra chiêu từ xa. Dù sao La Hầu cũng chỉ chống được bằng 1 chân nên bất tiện, nhưng nền tảng của chàng rất thâm hậu, giàu kinh nghiệm, dùng dao bảo hộ bản thân cũng không hề hấn gì. Ba người dùng bảo kiếm tấn công, La Hầu đỡ được hết. Lúc họ giao chiến, cả ba người kia đều cảm nhận được một sức mạnh bất ngờ ẩn giấu trong lưỡi dao. La Hầu dùng võ công rất bình tĩnh uy mãnh, mặt vô cảm, miệng không một lời, trông càng khiến người khác sợ khiếp đảm.

Cơ thể của La Hầu thì khó chủ động tấn công, mà ba người kia lại không dám đến gần, chiến cục nhất thời ở thế giằng co. Khi binh khí va vào nhau, âm thanh đinh tai nhức óc, Đông Cô đứng phía sau nhìn mà run sợ. La Từ cùng đứng với nàng, trong lòng cũng không khỏi chấn động. Một người thân đã cùng lớn lên bên mình, vốn tưởng rằng mình hiểu họ, thì bỗng một ngày, bỗng một lúc nào đó, hoàn toàn thay đổi. Sự yên tĩnh của họ không còn hèn mọn mà thành một sự trấn định vững như núi Thái Sơn; sự trầm lặng của họ không còn là buồn chán, mà thành một niềm kiêu hãnh nhìn xuống khắp thiên hạ.

Bên thì quan sát, bên thì giao tranh. Trong lúc đánh, La Hầu canh thời cơ chính xác, hơi nhích gậy về phía trước. Một người phụ nữ thấy chàng đưa gậy tới, tưởng rằng cơ hội đã tới. Tao chặt cho gậy ngắn đi, thăng què nhà ngươi có giỏi cách mấy cũng không làm gì được nữa. Lúc cô ta đang nghĩ, La Hầu lại rút gậy trở về, cô ta không muốn để lỡ cơ hội, vội vàng vùng kiếm chém về phía cây gậy của La Hầu. Khi chém như thế, cơ thể không tránh được, nhướn lên phía trước—

La Hầu buông tay, gậy rớt xuống đất, tránh được nhát kiếm của cô gái kia, còn bản thân chàng thì đã tính toán thời cơ chính xác, chống mình lên chiếc chân gỗ, dùng tay không tóm ngay lấy cổ tay của cô ta!

Ba ngón tay khoá lại, đúng cái chiêu mà ngày trước cổ tay của Đông Cô đã từng bị khoá! Lần này La Hầu không còn đang dò la nữa mà là muốn giết cho chết, ba ngón tay bấm xuống liền biết thành gang thép, người bị khoá không sao thoát thân. Dồn khí lên cánh tay, từ cánh tay lên ngón tay, La Hầu hơi cau mày, rồi đột nhiên ra sức—

“ÁAAAAAAAA!!”

Một tiếng thét thảm thiết lập tức vang lên, bảo kiếm của cô gái kia rớt xuống đất, xương cổ tay nát vụn. Tiếng thét vang động đến trời, xé nát lòng người, La Hầu vẫn làm như chẳng nghe thấy gì, tiếp tục kéo cô gái kia về phía mình, tay còn lại vòng qua, trường đao chém xuống, đầu người lăn vòng dưới đất.

Buông tay, thi thể mất đầu của cô gái rớt xuống đất. La Hầu tranh thủ lúc hai người kia còn đang tránh, lượm cây gậy dưới đất lên lần nữa, rồi đứng vững như trước. Ba tắc đất quanh chàng, trong suốt quá trình đánh chém, La Hầu gần như không hề nhích lấy một bước.

Trông thấy bạn mình đã ngã xuống, hai người còn lại vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ. Nhưng vì nhiệm vụ là trên hết, họ chỉ có thể vút hết ra sau đầu.

“Lát nữa ta sẽ nhử nó, rồi người ra tay.”

Người phụ nữ này nói với người phụ nữ kia.

“Được.”

Kiểm lại gương, hai người tiếp tục xông lên. Lần này hai người so chiêu vô cùng thận trọng, không còn dám tùy tiện tấn công nữa. La Hầu đành không làm gì được họ.

Trong lúc giao chiến, hai người phụ nữ trao đổi ánh mắt, đương nhiên La Hầu cũng nhìn thấy được trao đổi ngầm của họ, chàng nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm thể kiếm của hai người bọn họ, không rõ họ định ra chiêu gì. Nào ngờ sau khi hai người đó nhìn nhau xong, một người phụ nữ xoay người, trực tiếp đánh bổ vào Đông Cô và La Từ—!

La Hầu hoảng hốt, toan rút dao con trong người ra để cứu, ngặt nỗi người phụ nữ còn lại nhìn thấy sơ hở, ép sát không cho chàng có thời cơ để rảnh tay.

“Thằng què chó chết, đối thủ của mày ở đây này!”

Tuy lời nói của cô ta hung hăng, nhưng thế đánh của cô ta không bì kịp, toàn những chiêu quần người.

Đông Cô cũng thấy người phụ nữ kia lao tới, nàng kéo La Từ ra phía sau lưng mình theo phản xạ—

“Coi chừng!”

La Từ thoáng sửng sốt, sau đó cười lạnh.

Coi chừng?

Người nên coi chừng là người đấy kìa.

Quả nhiên, trường kiếm của người phụ nữ nọ đâm thẳng về hướng Đông Cô, nàng đổ mồ hôi lạnh khắp người, chân mềm oặt đi, không biết phải tránh đường nào.

Câu “coi chừng” của nàng, La Hầu nghe mà hãi hùng. Chàng không màng người trước mặt nữa, vất trường đao, rút chuỷ thủ trong người ra, xoay mình ném—!

Con dao mang cơn thịnh nộ của La Hầu bay vút tới, cắm xuyên qua sống lưng mà vẫn không giảm sức mạnh, còn lời người đó bỏ nhào về phía trước—

Đông Cô thấy trường kiếm càng lúc càng gần mình vốn tưởng chết chắc rồi, mất hết khả năng suy nghĩ. Nhưng nàng không nhắm mắt lại như bất cứ ai khác trước khi chết, mà nhìn về phía La Hầu theo bản năng. Xảy ra quá đột ngột, bao nhiêu lời đã không kịp nói, chỉ tích tụ trong một cái ngoái đầu đó.

Nhìn một lần chót, hãy cho ta được nhìn thấy chàng một lần chót.....

Nào hay cái nhìn đó khiến cho Đông Cô thấy La Hầu đã quên thân mình, rút dao để giải vây. Nhanh như chớp, người phụ nữ đang tấn công nàng đã ngã gục, nhưng nguyên một tấm lưng của La Hầu phơi trước mắt đối thủ.

Người phụ nữ cuối cùng nhìn thấy của ba người đồng đội của mình, nghiêng chặt răng, nhất thời khó khăn lắm mới khống chế được tâm trạng. La Hầu đã mất thăng bằng, ngã xuống đất.

Người phụ nữ kia không chút do dự, giơ kiếm lên chực đâm xuống.

Lưng phơi bày ra kia, trốn đừng mong trốn, tránh đừng mong tránh.

Đông Cô há miệng, không thốt nên lời. La Hầu như đã biết bản thân khó lòng thoát khỏi, chàng chỉ mong sao khi cô ta đâm xuống thì có thể nắm được sơ hở, đột kích giết cô ta, để cô ta cùng chết với mình.

Chỉ là.....

Đông Cô nhìn La Hầu, chàng nằm dưới đất giương mắt, Đông Cô nhìn ánh mắt ấy của chàng, chợt cảm thấy nó vô cùng quen thuộc—đấy chính là ánh mắt của nàng mới nhìn chàng ban nãy.

Bao nhiêu lời muốn nói lại thôi.

Chỉ còn tình nghĩa lưu lại trong ánh mắt.

Có lẽ là tiếc nuối, có lẽ là áy náy, hoặc có lẽ là.....hoài niệm đầy đớn đau.

Nhưng La Hầu biết, có khó chấp nhận bao nhiêu đi nữa, không cam lòng bao nhiêu đi nữa, cũng vô ích..... Chàng chỉ có thể tập trung toàn bộ sức lực vào hai bàn tay, chờ đợi đoạt đi mạng người cuối cùng, để cho Đông Cô được bình an.

“Ngừng tay—!” La Từ thấy ý đồ của người phụ nữ kia, mắt muốn nứt toác ra, lòng hốt hoảng hơn bao giờ hết.

Người phụ nữ nọ nghe tiếng cô ta, ngặt nỗi thế kiếm đã được định hướng, không sao thu hồi lại được nữa.

Một tiếng hét thảm thiết, máu đỏ ngập trời!

Hết thấy đều im bất, mọi người đều sững sờ.

“Keng!” Bảo kiếm rơi xuống đất—nhưng không nhuộm một giọt máu.

Người phụ nữ kia sững sờ cúi đầu, thấy trước ngực mình đã cắm một thanh trường thương, không sao tin được.

Trường thương xoay một cái, thi thể người phụ nữ nọ như xác rữa của dã thú, bị hất qua một bên. Người phía sau mặc áo đen, dây buộc tóc màu đen, đôi mắt ngông cuồng bất trị.

Trở tay, trường thương đã được thu hồi.

“Ừm..... Chính là ý nghĩa của tới sớm không bằng tới lớn, phân đoạn anh hùng cứu mỹ nhân kiều này, ta thích.”

Người mới tới hơi nhướn mày, mép nhếch lên cười, không phải Liêu Văn Giới thì còn là ai.

hết chương 58

60. Chương 59: Độc Không Nguyên Do

Vừa nãy Đông Cô đã rút hết nửa hồn, may sao khả năng chịu đựng của nàng cũng tương đối khá, sau khi bình tĩnh lại một chút, ba chân bốn cẳng bỏ đến bên La Hâu.

“Chàng.....Chàng thế nào rồi?”

Đông Cô lắp bắp run rẩy. La Hâu cầm tay nàng, lắc đầu. Sắc mặt tuy không đổi, nhưng từ sức mạnh trong cái nắm tay của chàng, có thể hiểu được lòng chàng. Mất rồi tìm về được, từ cõi chết thoát được về cõi sống. Đông Cô ôm chặt chàng trong lòng.

Văn Giới thông thả hỏi: “Không ai nói gì với ân nhân cứu mạng này lấy một câu à?”

Đông Cô ngẩng đầu:

“Văn Giới, cảm ơn cô.”

“Chắc.” Tự Văn Giới muốn người ta nói, đến lúc nghe người nói cảm ơn thì chẳng quan tâm. “Thôi đủ rồi, dẹp màn cảm ơn này đi.”

Lúc này cô ta nhìn thấy La Từ đứng phía sau.

Văn Giới nói: “Không biết vị này là.....”

Đông Cô đáp: “Cô ấy là La Từ, em gái của La Hâu.”

Văn Giới làm bộ gật gù, như cười như không: “Thì ra là em gái La Từ đó hả, hạnh ngộ.”

Trải qua cú vừa rồi, sắc mặt La Từ rất tệ, nhưng cũng lịch sự đáp lễ.

“Cảm tạ nữ hiệp đã ra tay giải vây. ”

“Ha.” Văn Giới bảo, “Nói rất hay.”

La Từ ngẫm nghĩ một chút, hỏi: “Chẳng hay nữ hiệp là người phương nào?”

Văn Giới đáp: “Ta tên là Liêu Văn Giới, cô đừng gọi ta là nữ hiệp nữa, ta là một người đồng đội cũ của La Hâu trong quân đội, bữa trước vợ chồng hần bảo cho ta biết có việc cần giúp đỡ, nên ta tới.”

Chúng tôi gọi cô à?

La Hầu và Đông Cô đều âm thầm ngẩn ra, Đông Cô phản ứng nhanh hơn, nàng vừa lén vỗ vỗ lưng La Hầu vừa gật đầu nói với La Từ: “Đúng vậy Từ em, lúc đi quá vội vã nên quên báo cho em biết. Văn Giới là bạn của anh chị, trước khi đi chị đã sai người cấp tốc truyền tin cho cô ấy.”

Nói một hồi, nàng lại chuyển ánh mắt về phía Văn Giới: “Mãi lâu không tới, chị cứ tưởng là Văn Giới không chịu đến nữa. Cho nên mới không chủ động nói với em.”

“Thì ra là vậy.” La Từ âm thầm tính toán một chút, nói: “Tôi và chị dâu tôi không có võ, cơ thể của anh trai tôi lại bất tiện, võ nghệ của Liêu cô nương cao siêu, lại trượng nghĩa bằng lòng giúp đỡ, đúng là đã giải nguy cho chúng tôi trong đường tơ kẽ tóc, La Từ xin cảm tạ cô nương.”

Văn Giới hờ hững gật đầu, “Nói khá lắm.”

Một bên La Từ tận sức trao đổi với Văn Giới để tìm cách hiểu thêm về cô ta từ cử chỉ và lời nói, trong khi bên kia, Văn Giới và Đông Cô kể tung người hứng, vô cùng ăn ý, khiến cho sự xuất hiện đột ngột của Văn Giới nghe rất hợp tình hợp lý.

La Hầu đứng dậy, lẳng lặng không nói gì.

Một tay của chàng vịn lên cánh tay của Đông Cô, tay kia lén đặt nơi lồng ngực—

Chàng thấy có gì đó bất thường.

Ban nãy tình thế quá căng thẳng nên không để ý, hiện giờ mọi việc đã qua đi, tâm trạng thả lỏng, chàng liền phát hiện ra cơ thể của mình có gì đó khác lạ. Vừa rồi khi chàng đánh nhau phải vận nội công, giờ đây đã kết thúc trận đánh, ngực mang cảm giác nặng nề, khó điều tức. Lúc chàng vừa đứng dậy thì khí huyết đảo lộn, suýt nữa máu trào ra miệng.

La Hầu đã trải qua đao lửa bao lần, tự động hiểu đây là dấu hiệu trúng độc. Hơn nữa chắc là độc mãn tính, vốn không nên phát vào lúc này, nhưng bởi vì chàng dùng nội công cho nên mới thôi thúc tác dụng của động tổ trong cơ thể. Nhưng mà trúng độc khi nào.....

Gần một tháng nay bọn họ đi không ngừng nghỉ, vốn đều ở trong thâm sơn cùng cốc ăn uống và nghỉ đêm, không có ai khác ở bên, chỉ ba người bọn họ. Bình thường người làm cơm nếu không phải là chàng thì là Đông cô, rốt cuộc kẻ nào đã hạ độc được chàng.

“.....Chồng ơi? Chàng thế nào rồi?”

Đông Cô phát hiện La Hầu đang ngầy người, khẽ nói với chàng: “Có cần lên xe ngựa nghỉ ngơi một chút không.”

Nếu như bình thường, La Hầu nhất định sẽ không để Đông Cô 1 mình rồi bản thân thì chủ động vào trong xe ngựa ngồi, nhưng hiện giờ chàng cố chịu đựng những khó chịu trong cơ thể nên đành gật đầu vì không muốn làm mọi người lo lắng.

Đông Cô đỡ chàng lên xe ngựa.

“Ừa, chàng muốn vào trong xe?” Đông Cô thấy chàng lê vào trong xe nên hỏi.

“.....Ừ, ta nghỉ ngơi một chút, sẽ khá lên ngay.”

“Được.” Tuy Đông Cô không nhận ra là La Hầu trúng độc, nhưng cũng thấy sắc mặt chàng không được tốt, nàng nghĩ bụng chắc là lúc này đã khiến chàng nhọc sức, cho dù chàng giỏi giang cách mấy, dù sao đi nữa cũng nhiều năm chưa đánh nhau, cơ thể cũng khác xa trước đây. Nàng thấy đau lòng, dặn: “Chàng nghỉ ngơi cho tốt một chút, thức ăn và nước uống ở ngay cạnh tay chàng, nếu chàng muốn ăn thì cứ ăn.”

“.....Được.”

Đông Cô buông rèm trong xe, xoay người đi về phía Văn Giới và La Từ.

Văn Giới nhìn nàng, “La Hầu đâu?”

Đông Cô đáp: “Chàng mệt, nghỉ ngơi một chút.”

“Ồ?”

Mệt? Văn Giới nhìn về phía chiếc xe ngựa trầm ngâm. Đông Cô và La Từ không hiểu biết về võ công, đương nhiên không rõ La Hầu giỏi đến cỡ nào, nhưng Văn Giới rất hiểu La Hầu. Nếu bảo chỉ mới vài chiêu ban này mà chàng đã mệt, thì thà cô ta chết chứ không chịu tin đâu. Nhưng mà tại sao hắn lại quay vào xe?

Văn Giới nghỉ ngơi, nhưng bởi La Từ có mặt ở đó nên không tiện để tỏ ra mệt.

“Được rồi, trời cũng không còn sớm, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.” Đông Cô nói, “Hôm nay La Hầu đấu võ nên quá mệt chúng ta cần phải xuống núi tìm nhà người dân để cho chàng được nghỉ ngơi cho đàng hoàng một đêm.”

“Chị nói phải lắm.” La Từ gật đầu, “Đi thôi.”

Văn Giới cũng cưỡi ngựa tới nên cột ngựa vào xe, rồi bản thân cô ta ngồi ở chỗ La Hầu hay ngồi (bên ngoài xe).

“Ê, cú đâm lúc nãy bằng thương của ta cũng nhọc sức lắm đấy, đánh xe cho cẩn thận để gia nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”

“Ha.” Đông Cô bật cười sau đó nói nghiêm túc, “Văn Giới, cảm ơn cô.”

Văn Giới gồi đầu lên hai bàn tay, nhắm mắt hỏi: “Cảm ơn ta cái gì?”

Đông Cô đáp: “Cảm ơn cô đã tới, nhất là cảm ơn cô đã cứu La Hầu.”

Văn Giới nói: “Nếu như ta tới không kịp lúc, con kia lấy mạng của La Hầu, thì người định làm gì?”

Đông Cô điều khiển xe ngựa, cẩn thận nhìn đường.

“Tiếp tục hành trình.”

“Ồ?” Văn Giới nhướn 1 mí mắt, “Đông Cô à, không phải là ta không nhắc người, hai ta nói chuyện như thế này, người bên trong có khi nghe thấy đấy.”

Mặt Đông Cô bình thản, khoé miệng mang chút ý cười, “Tôi biết chứ.”

“Chắc chắn, đàn bà đúng là cái giống bạc tình.....”

Đông Cô nhìn thẳng trước mặt, khẽ nói: “Chàng hy sinh vì chuyện này thì tôi nhất định phải hoàn thành công việc đó, thế thì mới ăn nói được với chàng.”

“Hoàn thành xong thì sao?”

Đông Cô đáp: “Hoàn thành thì đi cùng chàng.”

“.....” Văn Giới mở lớn mắt nhìn cô gái đang đánh xe, vươn tay ra khoang xe phía sau gõ gõ lên vách, “Ê, nghe rõ chưa, ả này chịu tuân tình vì người đấy.”

Trong xe im ỉm không động tĩnh.

Văn Giới ngoái đầu, thò một tay nắm lấy một góc rèm định kéo ra, nhưng vừa kéo thì bên kia có người cũng nắm rèm, giữ lại.

“Ồ?” Văn Giới nhướn mày, “Sao, không cho coi à, ngượng rồi?”

Giật thêm một cú nữa, vẫn không kéo được rèm. Văn Giới quay đầu lại bảo Đông Cô: “Người xem này, hắn đang ngượng.”

Đông Cô trở tay kéo móng vuốt không yên phận của Văn Giới về. “Được rồi, cô tha cho chàng đi, để chàng nghỉ ngơi cho yên.”

“Chắc.” Văn Giới khinh bỉ, nhắm mắt lại như cũ.

Không ai hay, người trong khoang xe đang cố gắng chịu đựng đau đớn, khắp người La Hầu là mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, một tay chàng chống lên băng ghế để giữ thăng bằng, một tay ra sức ấn mạnh vào lồng ngực. Đau đớn càng lúc càng kịch liệt, sức trong cơ thể dần dần bị rút cạn. La Hầu vẫn tiếp tục chịu đựng.

Chàng biết độc mẫn tính sẽ không bùng phát hết thủy trong một lúc, dù có bùng phát thì chỉ cần chịu đựng một hồi là có thể chống đỡ được.

Nhưng quá trình chịu đựng này thì không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được. Mồ hôi lạnh trên mặt của La Hầu lớp lớp nổi tiếp nhau, từng giọt xuôi theo những đường nét rần rở của gương mặt chàng mà nhỏ xuống chiếc áo màu đen trên mình. Vốn có một giây chàng đã không sao chống chọi được nữa, nhưng ngay vào lúc đó, chàng nghe thấy mẫu đối thoại giữa Đông Cô và Văn Giới.

Nếu như chàng chết đi, nàng sẽ làm gì.

Câu trả lời của người con gái chính là lời chàng muốn nghe nhất, cũng là lời chàng không muốn nghe nhất.....

Bất kể thế nào, một khắc đó chàng lấy ngón tay ấn mạnh vào một số huyết lớn trên người, bất chấp cái giá phải trả là sẽ gây thêm tổn hại cho bản thân, đổi lấy thêm một chút thời gian tiếp tục gắng gượng. Ta không thể chết được, ít ra, ta không thể chết trước mặt nàng.

Độc tố thách thức ý chí của La Hầu, trong lồng ngực như có hàng vạn con bọ đang gặm nhấm, khiến chàng hận không thể rạch toác ngực mình ra để thoát khỏi sự khó chịu. Bỗng xe ngựa như bị vấp một cục đá giữa đường, nảy lên, cơ thể của La Hầu chao đảo, ngã xuống sàn. Trước lúc ngã, chàng dùng tay chống theo phản xạ, giảm bớt tiếng động. Xe ngựa vốn chật hẹp, La Hầu nằm cuộn tròn, cắn chặt răng. Độc này khác với loại độc chàng đã từng gặp trước đây, độc tố như có sự sống, chạy loạn khắp nơi trong người chàng, tìm kiếm những điểm yếu nhất của chàng. Chàng dùng toàn bộ sức lực của mình để ấn lên phần chân cụt bên phải.

Sức mạnh của bàn tay La Hầu có thể bóp nát xương tay của người ta, huống chi một chút da thịt yếu mềm ấy. Gần như ngay khi bóp mạnh, chàng liền thấy tay mình có máu, máu từ vết thương bị rách thấm ướt quần áo. Chàng khó nhọc xoay người, tránh để lại vết máu trong xe ngựa. May mà..... La Hầu nghĩ bụng, may mà mặc chiếc áo đen, dính máu cũng nhìn không ra.

Thời gian chậm chạp trôi. Đau đớn thống trị nhục thể, nhưng không chiến thắng được ý chí của con người.

Cuối cùng La Hầu cầm cự qua được giai đoạn đau đớn nhất, run rẩy bò dậy, leo lại lên băng ghế. Khấp người là mồ hôi, áo như vừa ngâm mình dưới nước lên. Thế này không ổn..... La Hầu thở một cách khó nhọc. Đông Cô quá thông minh, nhất định nàng sẽ nhìn ra điểm bất thường. Chàng quay qua mở bọc hành lý. Lúc này đây, tay chàng yếu ớt vô lực, một cái nút thắt cồng kềnh, chàng phải mất rất nhiều sức mới mở ra được. La Hầu lấy một chiếc áo ra thay cho chiếc hiện giờ đang mặc trên mình. Quần áo của chàng đa số đều màu đen, thay xong không khác gì mấy.

Gỡ thắt lưng, cởi chiếc áo ngoài..... La Hầu nào hay, thì ra những động tác đơn giản thế này, có một ngày chàng phải khó khăn lắm mới làm được chúng. Về sau biết phải làm sao, liệu độc này có thuốc giải không, chàng phải đi lấy từ ai. Chàng không có một chút manh mối, chàng vốn luôn không giỏi phân tích tình hình. Đông Cô giỏi, nhưng La Hầu không dám nói cho nàng hay.

Đi mãi không ngừng, cuối cùng vào lúc đêm xuống, họ đến được một thôn nọ. Nơi này thuộc vùng khu vực biên giới, là nơi triều đình lân bang giao nhau, buôn bán tấp nập, cho nên thôn dân không lấy làm lạ gì với khách lạ. Toán người của Đông Cô nhanh chóng tìm ra được một gia đình đồng ý cho họ tá túc.

Đông Cô đỗ xe lại, mở rèm.

“La Hầu, tới nơi rồi.”

La Hầu gật đầu, “Ừ.”

Đông Cô đỡ chàng xuống xe, màn đêm dày đặc, Đông Cô tạm thời chưa nhìn ra được sắc mặt trắng bệch của La Hầu, nhưng Văn Giới đứng cạnh nàng đã trông thấy.

Văn Giới nói: “Đông Cô.”

“Hả?”

“Hôm nay mọi người vất vả, người vào thôn tìm người trong thôn mua thịt mua rau ngon về cải thiện bữa ăn một chút đi, cũng coi như để lấy lại bình tĩnh.”

“Có lý.” Đông Cô gật đầu, “Vậy phiền cô và em chăm sóc cho La Hầu, tôi đi tìm đồ về.”

La Từ chợt nói: “Các gia đình quanh núi này ở khá rải rác, một mình chị đi e rằng sẽ mất không ít thời gian, chúng ta chia nhau ra tìm sẽ nhanh hơn. Về phần anh trai thì cảm phiền Liêu cô nương.”

Câu nói của cô nói đúng ngay với ý của Văn Giới.

“Được.”

Đông Cô và La Từ chia nhau đi, Văn Giới đỡ La Hầu vào phòng trọ.

Chàng trai ngồi trên chiếc giường gỗ, im lặng không nói một lời.

Văn Giới cầm trường thương được bọc trong vải đen, người tựa vào tường.

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra.”

hết chương 59

61. Chương 60: Sóng Ngầm

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra.”

Văn Giới khoanh tay liếc xéo La Hầu.

La Hầu cũng không giấu.

“Là độc.”

“Độc?” Văn Giới đứng thẳng người, nhíu chặt mày, “Người bị trúng độc?”

“Ừ.”

Văn Giới đến gần, quan sát La Hầu.

“Độc gì, trúng lúc nào, chẳng lẽ là ban nãy đánh nhau?” Sau đó cô ta liền lắc đầu, lẩm bẩm, “Không, không đúng, mấy đứa đó chẳng đứa nào đủ giỏi để khiến cho người trúng độc vô hình. Rốt cuộc là thế nào.”

La Hầu mệt mỏi nhìn xuống sàn nhà, “Ta cũng không rõ, nhưng chắc cũng đã khá lâu rồi.”

“Là độc mãn tính, có nghĩa là người hạ độc người không có ý để người chết ngay trong 1 chiêu, mà muốn khống chế người, phòng hờ.” Văn Giới đi qua đi lại trong phòng, cau mày, “Nghĩ theo hướng đó, ta đoán chắc là phía Lã Khâu Niên làm.”

La Hầu: “Ta không biết.”

Văn Giới ngược mắt, “La Hầu, ta còn đoán, là em gái của người làm.”

La Hầu ngẩng đầu.

“Không đâu.”

“Hừ.” Văn Giới cười lạnh, “Một tháng nay chỉ có ba người bọn người bên nhau, không phải La Từ thì chẳng lẽ người nghĩ là Đông Cô?”

“Nàng cũng không làm vậy.”

“À, ai cũng không làm, vậy thì thôi, để ta nói thật với người, ta hạ đấy.”

“.....Người đừng đùa mà.”

Văn Giới thở dài, “Được rồi, không đùa với người nữa. Hiện giờ người thấy thế nào, có chỗ nào nghiêm trọng không?”

La Hầu đáp: “Không sao.”

“Người thôi đi.” Văn Giới nói, “Bây giờ không có ai khác, chỉ có ta. Người mà còn giấu cả ta thì không còn ai giúp được nữa đâu. Hay là.....người muốn ta nói cho Đông Cô biết?”

“Đừng.” La Hầu vội vàng ngăn, “Người đừng nói cho nàng hay.”

“Vậy thì nói thật với ta, cái trò ”không sao” trước đây ta nghe đủ lắm rồi.”

“.....”

La Hầu rũ mắt, chậm chạp nói: “Độc này lạ lắm, khác hẳn những loại độc ta từng gặp trước đây.”

Văn Giới hỏi: “Khác chỗ nào?”

La Hầu đáp: “Lúc nó phát thì ban đầu tập trung ở ngực, sau đó cứ như nó biết sống vậy, chuyển qua tấn công yếu điểm của ta.”

“Ồ?”

Nghe La Hầu nói, Văn Giới trầm ngâm.

“Người nói là độc như biết sống?”

“Phải.”

Văn Giới cúi đầu suy tư một lúc, lại hỏi: “Lúc nó phát, có phải như bị vạn loài côn trùng gặm cắn tim, khiến người đổ mồ hôi hột, đau đớn vô cùng?”

La Hầu ngược mắt: “Người biết?”

Văn Giới nói: “Nếu như người đã nói vậy thì ta càng tin chắc là độc do bên Lã Khâu Niên hạ.” Lập tức nhớ ra gì đó, Văn Giới cười lạnh, “Độc này tên gọi là Đoàn Nhi Mật, ý nói độc này ngọt ngào như một hũ mật, có thể thu hút ngàn vạn thứ côn trùng đến gặm nhấm.”

La Hầu hỏi: “Có cách giải không?”

Văn Giới: “Chủ nhân của độc này có thể gọi là bạn cũ của chúng ta đấy.”

La Hầu nghĩ nghĩ, vẫn không nghĩ ra.

Văn Giới khinh bỉ, “Người có nhớ cặp chị em thủ hạ của Lã Khâu Niên hồi đó không?”

La Hầu: “Phong Trệ và Phong Chỉ.”

“Phải.” Văn Giới nói, “Đoàn Nhi Mật chính là độc đặc sản của ả, ngoài chỗ ả ta ra, không ai giải được.”

La Hầu không nói gì, Văn Giới lại nói: “La Hầu à, người đừng có ngây thơ như thế nữa được không, nó đã hạ độc để khống chế người rồi, người còn đi tin nó như cái quân ngốc.”

La Hầu cúi đầu.

Văn Giới nhìn bộ dạng đó của chàng, vừa xót xa vừa giận. Nhưng La Hầu mới vừa trải qua một lần độc phát, mặt mũi nhợt nhạt, vô cùng yếu ớt, Văn Giới không sao nặng lời được với chàng.

Cô ta nghĩ bụng, nói những lời này với người cũng chẳng được ích gì, đi thảo luận với Đông Cô có ý nghĩa hơn.

Văn Giới nói: “Được rồi được rồi, nếu người đã không tin là nó làm, vậy thì chúng ta cứ coi như không phải nó là được. Còn độc thì ta luôn có cách, đương nhiên sẽ cố gắng giúp người tìm thuốc giải.”

La Hầu: “Cảm ơn.”

“Xi.” Văn Giới đảo mắt khinh bỉ.

“Đẹp đi.”

.....

Ở nơi khác, một cô gái đi dưới ánh trăng, ra khỏi thôn, đến một cánh rừng gần đó.

“Bước ra.”

Bốn bề không một tiếng động.

Cô gái như đã tức giận, giọng cao hơn.

“Bước ra!”

“Ôi.....” Một bóng người bước ra từ một bụi cây.

“La đại nhân làm gì mà giận dữ thế này.”

La Từ xoay người, nhìn Phong Trệ.

“Phong cô nương, sự việc hôm nay, cô giải thích thế nào?”

Phong Trệ cười, “Giải thích? Ta cần giải thích gì?”

La Từ: “Ta đã nói trước với cô rồi, mạng muốn lấy là mạng của Tề Đông Cô, thế mà rốt cuộc ả đàn bà kia lại hạ sát chiêu với anh trai của ta.”

Phong Trệ nâng tay, ngắm những móng tay đỏ rực của mình dưới ánh trăng.

“La đại nhân cần gì phải giận dữ như vậy, chẳng phải anh ngài vẫn bình an đó sao?”

La Từ nói: “La Hầu bình an là vì có người kịp thời đến giải vây. Phong cô nương làm việc mà còn cần có sự trợ giúp của bên ngoài để cứu nguy thì La Từ cần phải suy nghĩ lại cho kỹ việc hợp tác với cô nương sau này.”

Phong Trệ cười lạnh một tiếng, “Ngài đang uy hiếp ta?”

La Từ đáp: “Nói uy hiếp thì hơi quá, La Từ chỉ hy vọng Phong cô nương có thể giải thích rõ ràng chuyện hôm nay.”

Phong Trệ lẳng lặng nói: “La đại nhân, sát trường khác với quan trường, nơi tính mạng giao nhau, thì làm gì có chuyện nói sao làm cũng bảo đảm ra vậy được.”

La Từ: “Ý Phong cô nương là hôm nay hoàn toàn do thủ hạ lâm trận nảy sinh sát ý? Nếu vậy thì cách Phong cô nương quản thúc thuộc hạ đã khiến cho La Từ được mở mang kiến thức.”

Phong Trệ ngắm vầng trăng bên lưng trời, hồ hững đáp: “Bọn họ nghĩ thế nào, ta không biết, cũng không biết được nữa. Họ đã chết, mà anh ngài vẫn còn sống, đây không phải là kết quả tốt nhất sao.”

“Ồ, kết quả tốt nhất. Ta không biết là đối với Phong cô nương, ”kết quả tốt nhất” có nghĩa là không hoàn thành xong nhiệm vụ.”

“À.” Phong Trệ chợt hiểu ra, “La đại nhân đang nói về Tề Đông Cô.”

Những vẻ mặt Phong Trệ giả bộ bày ra, đương nhiên La Từ đều để ý hết.

Sắc mặt của cô âm trầm.

“Phong cô nương, cô không nên nói chuyện như vậy với ta.”

“Ha.” Phong Trệ híp mắt, “Vậy ta nên nói chuyện như thế nào với ngài?”

La Từ đáp: “Vai trò của La Hầu trong chuyện này rất quan trọng, cô bắt cần như vậy với tính mạng của hần, không sợ làm hỏng đại sự của thừa tướng sao?”

Phong Trệ dần từng lời: “La Từ, mỗi một cử chỉ của ngài ngày hôm nay, đều đặt hần ở vị trí hàng đầu chứ không phải là đặt việc tướng gia giao ở hàng đầu. Người có suy toán riêng, là ngài.”

“Không có La Hầu thì cô bảo làm sao tìm ra chứng cứ?”

Phong Trệ cười: “Không có hần vẫn còn Tề Đông Cô. Ta tin chắc rằng cô ta biết. Nếu lỡ may có ngày nào vô ý, anh ngài chết đi, chúng ta cũng không phải là hoàn toàn không còn cơ hội.”

La Từ nghiêng răng: “Phong Trệ.”

Phong Trệ không mấy may quan tâm, lại nói: “Mà ta thấy Tề Đông Cô lạnh lợi hơn người, không ngu ngốc như cái tên La Hầu kia, hơn nữa cũng không cứng đầu cứng cổ như hần, kêu cô ta giúp, đỡ mệt hơn là kêu La Hầu giúp.”

Gió rét cuốn qua, thổi tung mái tóc của hai người giữa cánh rừng, và đẩy lên một cuộc đọ sức trong âm thầm.

Một lát sau, La Từ khẽ nói với ánh mắt sắc bén: “Phong cô nương, cô nói như thế này, là muốn triệt để chặt đứt quan hệ giữa chúng ta phải không?”

Phong Trệ đáp: “La đại nhân muốn chặt đứt quan hệ với ta cũng không có vấn đề gì cả. Chỉ cần La đại nhân hết lòng hết dạ làm việc cho tướng gia, Phong Trệ sẽ không làm gì cả.”

“Ha.” La Từ bật cười, “Nếu Phong Cô nương muốn làm gì đó thì đã sao chứ?”

Giọng điệu của cô khiêu khích, sắc mặt của Phong Trệ cũng sa sầm xuống.

“Ta có thể làm gì, nếu La đại nhân ngài hai lòng, tự động sẽ được ném thủ đoạn của Phong Trệ.”

La Từ: “Thì đã sao?”

Phong Trệ híp mắt, một chút sát ý thoáng loé lên.

Lại im lặng hồi lâu.

Đột nhiên Phong Trệ khẽ bật cười, tiến lên vài bước, đứng trước mặt La Từ. Hơi nghiêng người về phía trước, ghé miệng kề sát tai của La Từ.

Gió lại cuốn qua, làm lá khô vang lên xào xạc.

Phong Trệ nói dứt lời, đứng thẳng người, rời đi.

Để lại một mình La Từ lặng lẽ nhìn mặt đất.

Một lúc sau, La Từ ngẩng đầu, không ngờ mặt vẫn mang nét cười nhạt, cô lẩm bẩm một mình: “Phong Trệ, người sẽ vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận.”

.....

Đông Cô về đến nhà trọ trước, nàng hoàn toàn không cảm nhận được những đợt sóng ngầm, chỉ một lòng muốn bồi bổ thật tốt cho La Hầu. Đông Cô đi từng nhà trong thôn tìm mua rau thịt ngon, không hề tiếc tiền. Nàng khuôn một đồng đồ loạng choạng bước vào phòng.

“La Hầu, chàng thế nào rồi?”

Thấy Đông Cô xách nhiều đồ, La Hầu muốn ra phụ theo phần xạ, nhưng hôm nay đã hao quá nhiều sức, chàng chẳng còn đủ hơi để đứng dậy. Văn Giới lạnh lùng hừ một tiếng, “Tề Đông Cô, người định cho heo ăn à?”

Đông Cô đặt hết đồ lên bàn, “Bồi bổ đàn ông một phen, ăn không hết mai đem theo mà. Tôi còn mua được đồ của tuyết vực từ người trong thôn, khi nào lên đường thì chúng ta mặc vào.”

Văn Giới đến, cầm một bộ đồ lên, ngửi ngửi, mặt bài xích.

“Một đồng toàn mùi dầu mỡ, người đừng hòng kêu ta mặc.”

Đông Cô nói: “Chị Liêu thân ái à, chị phối hợp một chút đi mà, tối nay em giặt một bộ cho chị, chị đợi đến khi nào lên đường rồi hãy mặc vào.”

Văn Giới buông bộ đồ, nói với Đông Cô: “Mua nhiều thịt như vậy còn không mau đi nấu.”

“Đi ngay đi ngay, tôi đã nói chuyện với chủ nhà xong rồi, mượn được nhà bếp, quý vị đợi một chút nhé.” Đông Cô ôm một mớ thịt rau, vừa dậm bước, nhớ ra gì đó,

“Ồ, Tiểu Từ đâu?”

Văn Giới cười lạnh trong bụng, “Không biết.”

“Chị dâu đừng lo, có em đây.”

Mọi người quay đầu, thấy La Từ đang bước từ ngoài vào, trong tay cũng xách thực phẩm và rượu.

“Em đi hơi xa, nên mất nhiều thời gian, đã làm chị sốt ruột vì phải đợi rồi.”

“Không sao.” Đông Cô đón lấy rượu và thực phẩm trong tay La Từ, “Chị đi nấu cơm, mọi người đợi một chút nhé.”

La Từ gật đầu, “Em giúp chị xách vào trong.”

Đông Cô và La Từ vừa ra khỏi cửa, Văn Giới liền nói với La Hầu: “Ta đi giúp Đông Cô, chốc nữa để em gái quý hoá của người quay lại chăm sóc cho người.”

La Hầu: “Ta không cần ai chăm sóc.”

“Được.” Văn Giới nói, “Vậy để nó ngồi chơi với người.”

La Hầu ngược đầu, nhìn Văn Giới.

“Người đừng nói với Đông Cô.”

Văn Giới vô cùng thành khẩn: “Người vẫn không tin ta sao, bảo đảm ta không nói.”

Đúng lúc này, La Từ quay lên.

Văn Giới bảo với cô: “Người ngó anh trai của người, ta đi giúp Đông Cô. Nhiều đồ quá cần người giúp chuẩn bị.”

La Từ: “Vậy cảm phiền chị Liêu.”

Văn Giới ra khỏi phòng ngủ, xuống nhà bếp. Đông Cô đang còn rửa nầm. Văn Giới đóng cửa nhà bếp lại, nói với Đông Cô: “Ta có một chuyện cần nói với người.”

Đông Cô ngược mắt nhìn Văn Giới.

“Không phải chuyện lành đúng không?”

“Không phải chuyện lành.”

Đông Cô đứng lên, lau khô tay.

“Nói đi.”

“La Hầu bị trúng độc.”

hết chương 60

62. Chương 61: Nếu Biết Có Ngày Này

“La Hầu bị trúng độc.”

Văn Giới nói xong, Đông Cô không tỏ vẻ gì cả. Mắt nàng nhìn xuống đất, không nói một lời. Văn Giới cũng không giục, đợi nàng nghĩ xong.

Một lúc sau, Đông Cô ngẩng đầu, “Độc gì?”

Văn Giới đáp: “Độc này tên gọi là Đoàn Nhi Độc, là một loại độc mãn tính rất ác liệt.”

Đông Cô lặng lẽ nhìn bếp lửa, không nói.

Văn Giới hỏi: “Người không muốn biết ai hạ độc?”

Đông Cô khẽ đáp: “Biết thì thế nào, độc đã hạ mất rồi, cơ thể chàng đã bị thương tổn rồi.”

Văn Giới nói: “Không biết ai hạ thì không nghĩ được cách để giải.”

“Ha.” Đông Cô bắt giắc cười một tiếng.

Văn Giới chau mày, “Lúc này rồi mà ngươi còn cười được? Độc mãn tính tuy không phát ngay, nhưng lấy không được thuốc giải thì cuối cùng La Hầu cũng chỉ có nước chết.”

Đông Cô nói: “Tôi biết.”

Văn Giới hỏi: “Vậy sao ngươi không lo lắng?”

Đông Cô quay qua nhìn cô ta.

Từ trong ánh mắt của Đông Cô, Văn Giới tự dưng đọc được sự từng trải và kiên định. Đối diện với cái chết, Đông Cô có thể bình tĩnh không ai bằng. Không những nàng đã đến quỷ môn quan, mà nàng thật sự đã từng chết đi. Người đã trải nghiệm cái chết sẽ bình tĩnh hơn khi gặp những chuyện liên quan đến tử vong.

Đông Cô nói: “Cô khoan lo lắng, có người sẽ giúp chúng ta lấy thuốc.”

Văn Giới chau mày, “Có người giúp chúng ta lấy? Ai cơ chứ?”

Đông Cô đáp: “La Từ.”

“.....” Văn Giới hạ giọng xuống, “Tề Đông Cô, có phải hôm nay ngươi bị dọa sợ đến ngu người luôn rồi không, ngươi không biết kẻ hạ độc là ai à? Mà còn nói là La Từ sẽ giúp chúng ta lấy thuốc giải.”

Đông Cô quay mặt đi, nhìn xuống sàn bếp, như đang nhớ lại gì đó.

“Hôm nay, lúc người đàn bà kia sắp giết La Hầu, La Từ đã thét lên một câu bảo dừng tay. Khi đó tình thế cấp bách nên tôi không để ý, bây giờ nghĩ lại, cái câu dừng tay kia nghe có vẻ khả nghi.”

Văn Giới chau mày ráng nhớ lại.

“Người nói vậy xong thì hình như ta cũng nhớ ra.” Cô ta vỗ tay bốp một cái, “Vậy là đúng rồi, nó hạ lệnh cho ả kia, chứng minh là nó biết mấy ả đó!”

“Phải.”

Văn Giới bật người dậy.

“Nó muốn giết ngươi!”

Đông Cô thoáng khựng lại, rồi đáp: “Phải.”

Câu trả lời này, chứa đựng bao điều bất đắc dĩ. Sự việc đã đến nước này rồi, đúng là Đông Cô không sao ngờ được. Nàng vốn nghĩ tuy La Từ không ưa nàng, nhưng chắc cũng có thể vì những chứng cứ kia mà gắng giữ hoà bình cho đến lúc tới được Thiên Sơn. Nào ngờ..... Đông Cô không sao hiểu được sự thù địch của La Từ là ở đâu ra, nàng cũng không biết bản thân đã đắc tội với cô ta ở chỗ nào, mà đến nỗi cô ta phái người ám sát nàng.

“Gan của nó lớn thật.....” Văn Giới nói một cách hung dữ.

Đông Cô thấy Văn Giới đã nổi giận, vội can, “Văn Giới, cô chớ vội lo.”

“Không lo, ta nào có lo. Dù sao nó cũng không giết nổi ta.”

Đông Cô nói: “Tôi nói cô ta sẽ lấy thuốc giải giùm La Hầu không phải là vô duyên vô cớ. Dù sao đi nữa tôi luôn tin lúc cô ta hét ”dừng tay” ngày hôm nay, là lời từ đáy lòng. Cho dù cô ta muốn tôi chết, cô ta cũng tuyệt đối không để cho La Hầu chết.”

Văn Giới nghiêng răng nghiêng lợi: “Tề Đông Cô, ta rất muốn bỏ đôi cái đầu ngươi ra nhìn xem bên trong có đặt một bức tượng Bồ Tát không. Đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn có thể tin nó được.”

“Văn Giới, cô hãy tin tôi một lần. Xin đừng làm gì nông nổi, tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô ta. Tôi nghĩ là chuyện này chắc cô ta không biết, nếu tự dưng ra tay với cô ta thì coi chừng đánh rần động cỏ.”

Văn Giới ghen hòng.

“Được. Ta tin.”

Đông Cô: “Cảm ơn cô.”

“Có điều,” Văn Giới lại nói thêm, “Người không được một thân một mình đi tìm nó nói chuyện, phải có mặt ta ở đó, ta có thể không xuất đầu lộ diện, nhưng nhất định phải có mặt ở hiện trường.”

Về mặt của Văn Giới trông dữ tợn, nhưng Đông Cô biết là cô ta đang lo cho an toàn của nàng. Nàng cảm kích mỉm cười, đáp: “Được mượn lực tương trợ của nữ hiệp, đương nhiên Đông Cô xin cảm lãnh.”

“Xi.”

Văn Giới hàm hừ.

Đông Cô cười bảo: “Cô giúp tôi canh lửa một chút, tôi đi lấy thêm củi.”

Văn Giới buồn bực phát phát tay, “Đi đi đi.”

Đông Cô ra khỏi cửa, lấy thêm củi ở phía sân sau. Lúc quay về, vô tình đi ngang qua phòng ngủ. Xuyên qua cửa sổ hé mở, nàng trông thấy bóng lưng của La Từ. Đông Cô đến gần hơn, nhìn vào trong. La Từ ngồi bên cạnh giường, La Hầu nằm trên giường, đã thi u thi u ngủ. Cô cúi thấp đầu, tay đặt hờ bên tay áo của La Hầu, rồi không làm gì nữa, cũng không chạm vào chàng. Đông Cô không thấy được vẻ mặt của cô, nhưng từ bóng lưng của cô, nàng có thể nhìn thấu tâm trạng của cô. Cúi thấp đầu, phải chăng là thương xót, lưng khòm xuống, phải chăng là ăn năn.

Người con gái này đã làm biết bao nhiêu điều phi nghĩa, thậm chí còn dồn Đông Cô vào đường chết, nhưng nàng không thể nói là mình hận cô ta. Lúc này đây, nàng chỉ cảm thấy La Từ đáng thương. Tại sao không dám cầm lấy tay của La Hầu, có phải là vì em cảm thấy có lỗi.

Đông Cô lẳng lặng nhìn bóng lưng của La Từ. Có lẽ mãi đến phút này, chỉ đến khi đối diện với một La Hầu đã thiếp đi, người con gái này mới biết khom lưng mình, mới biết để lộ ra bất an trong lòng mình. Nhưng..... vậy chỉ cho khổ thế.

Có một giây Đông Cô thật sự chỉ muốn xông vào trong phòng, xóc La Từ lên chất vấn cô. Đường đời gập ghềnh, lòng người lạnh bạc, có sao điều em chọn lại là quay lưng với người thân của mình. Chúng ta vốn người một nhà, có sao em lại vì danh vị phù phiếm mà cam nguyện trở thành kẻ địch với anh chị.

Đông Cô lặng lẽ rời đi.

Đến lúc cơm tối, La Từ đã trở về bản mặt ngày thường, bản mặt cao thâm hờ hững, một chiếc mặt nạ giả dối khó đoán. Không ai nhìn thấu được, không ai nhìn rõ được. La Hầu đã say ngủ, nên Đông Cô không gọi chàng dậy.

Sau bữa tối, Văn Giới và La Từ ra khỏi phòng. Trước khi đi, La Từ ngoái đầu nhìn La Hầu đang ngủ trên giường. Đông Cô bắt gặp được cái nhìn đó, nhưng không nói gì.

Đóng cửa phòng xong, Đông Cô thổi tắt đèn, mặc nguyên quần áo, nằm xuống cạnh La Hầu. Nàng nghiêng mình ôm chàng vào lòng.

“Chồng em, em ấy không dám nắm tay chàng, chàng có biết vì sao không?” Đông Cô mở yên mắt, nhìn lên phía trần nhà tối đen, khe khẽ hỏi.

La Hầu ngủ quá say, đương nhiên không trả lời nàng. Đông Cô không phiền lòng, tiếp tục nói: “Em ấy không dám nắm tay chàng, là vì lòng em ấy đã bắt đầu lung lay.”

Nàng chống người lên, nhìn gương mặt say ngủ của La Hầu. Một gương mặt cương nghị rắn rỏi, đầu mày hơi nhíu lại. Đông Cô vươn một ngón tay, phác họa gương mặt chàng.

“Biểu hiện của chàng hôm nay, đã khiến cho em ấy kinh ngạc.”

“Chắc hẳn em ấy không biết chàng là một người lợi hại đến vậy. Chồng ơi, chắc hẳn em ấy không sao hiểu nổi tại sao chàng giỏi như vậy, lại không chịu theo em ấy làm việc cho Lã Khâu Niên.”

Nói đến đây, Đông Cô giơ tay áp nhẹ lên mặt của La Hầu. Nàng trang nghiêm nhìn người đàn ông của mình, giống như đang thưởng thức một bức hoạ đẹp nhất thế gian.

“Chắc hẳn em ấy rất hoang mang, tại sao võ nghệ của chàng như thế này, mà lại để cho mọi người mặc sức nói nặng nói nhẹ chàng, không chủ động giành lấy quyền thế hoặc danh lợi.”

“Sự chính trực trong chàng, e rằng đến cả chàng cũng không hay biết.”

“Em thương chàng, yêu chàng, và kính phục chàng.” Đông Cô khép mắt lại, ra sức ép sát mình vào La Hầu. “La Hầu, em kính phục chàng.....”

Chàng trai trong cơn mơ không hề hay biết bản thân đã mang cho người khác một đả kích lớn lao đến nhường nào. Chàng chỉ biết, hôm nay đã thắng, Đông Cô và La Từ đã bình an. Vậy thôi đã đủ.

.....

Tiếp tục lên đường, La Từ âm thầm quan tâm đến La Hầu hơn, Đông Cô biết, nhưng không nói gì.

Càng đi, đường càng hoang vu giá lạnh. Đất trời như chỉ có tuyết, trắng xoá một màu, mệnh mang vô tận. Mọi người trong nhóm của Đông Cô đều đã thay mặc đồ của tuyết vực, tuy trông chẳng ra sao, nhưng người tuyết vực không văn minh mấy, nên nhìn cũng không có gì khả nghi.

Chỉ có điều, dần dần, một vấn đề khác lòi ra. Vào sâu trong núi, thỉnh thoảng gặp một vài thôn nhỏ, người ta không còn dùng ngân lượng của triều đình nữa. Người vùng này quen trao đổi hiện vật, mình có gì thì đổi lấy thứ khác của người ta, chứ không dùng tiền bạc. Uống hết công Đông Cô vác theo tiền, lúc này không tiêu được. Thế là nếu muốn có đồ ăn, phải tự mình đi săn bắt.

Trong nhóm người, chỉ có Văn Giới và La Hầu có võ, mà La Hầu thì đang trúng độc, ba người còn lại đều biết nên không để cho chàng ra tay. Cứ thế, công việc săn bắt tự động rơi lên đầu Văn Giới.

“Được được được, số ta số khổ sai mà.” Văn Giới không nói nhiều, nhắc thương lên đi thẳng vào rừng, để lại ba người kia đứng canh xe ngựa. La Hầu ngồi ở rìa xe ngựa, âm thầm tự điều chỉnh khí tức.

Bỗng Đông Cô phát hiện đồng tuyết bên bìa rừng tự dưng nhúc nhích. Nàng hết hồn, toan kêu mọi người đề cao cảnh giác, thì bên cạnh nàng có một ánh bạc vút bay về phía đó—Đông Cô mà còn phát hiện ra thì đương nhiên La Hầu cũng đã thấy. Chàng phóng chuỷ thủ trong người về phía đồng tuyết đó. Cú ném cũng còn khá hữu nghị, không quá mạnh, chủ yếu là ép đối phương xuất hiện. Đông Cô không ngừng suy xét cách để ứng phó cho ổn, thế nào đi nữa cũng không được để La Hầu phải đấu võ một lần nữa.

Chuỷ thủ vừa cắm vào đồng tuyết thì có một bóng người màu trắng phóng ra khỏi đồng tuyết đó, chạy qua một bên. Có điều.....

Đông Cô nhìn theo bóng người kia, cau mày: “Đấy là..... một đứa trẻ à?”

La Hầu lại phóng thêm một thanh chuỷ thủ khác, đứa bé ấy nào phải đối thủ của chàng, đường đi trước mặt lại bị chặn đứt, nó ngã lăn ra đất.

“Chờ chút!” Đông Cô la lên, chạy tới.

Đứa trẻ thấy có người đến gần, có vẻ hoảng sợ, chân cẳng cuống quýt muốn bỏ chạy, ngật nổi mặt đất quá trơn trượt, nó không sao đứng lên được.

Đông Cô đến trước mặt nó. Đấy là một cậu bé, ước chừng 7,8 tuổi. Tuy trên người là tầng tầng lớp lớp áo, nhưng vẫn có thể thấy rõ thân hình còi cọc, những lớp áo quần kia cũng toàn là khoác loạn lên người, có lẽ là vì muốn giữ ấm nên gặp cái gì cũng mặc chồng lên. Trong tay của nó là một con dao con cùn kỹ, nó vừa đứng dậy được liền không ngần ngại đâm thẳng về hướng Đông Cô!

“Keng!” Một âm thanh vang lên, con dao con rớt xuống đất, thằng bé cũng bị văng qua một bên. La Hầu ngồi bên xe ngựa, hai tay thoải mái buông thõng, mắt lạnh lẽo nhìn nó.

Đứa bé lại bò dậy, mái tóc rối tung dính đầy tuyết.

Đông Cô khoanh tay nhìn nó, nó cũng nhìn lại nàng, mặt đầy cảnh giác.

Đông Cô mỉm cười, “Cậu bé, em định giết tôi?”

Đứa bé không nói gì.

Đông Cô quan sát nó từ đầu đến chân, sau đó xoay người đi tới xe ngựa, lấy một miếng thịt khô từ trong hành lý ra, lúc ngẩng đầu, La Hầu đang nhìn nàng, chau mày một chút, nhưng không nói gì.

Đông Cô mang thịt đến trước mặt thằng bé nọ, đưa ra cho nó. Thằng bé nhìn miếng thịt, nhưng không nhận. Đông Cô cũng không nói gì thêm, cầm tay nó lên. Thằng bé bắt đầu ra sức kháng cự, mà Đông Cô cũng không hề mạnh tay, cũng không ép. Sau cùng, có lẽ nó quá thèm thuồng miếng thịt khô ấy, thằng bé để yên cho Đông Cô cầm tay mình. Đông Cô đặt miếng thịt vào trong tay nó, rồi quay về xe ngựa.

Đứa bé cầm miếng thịt, chạy biến vào trong rừng.

La Từ cười, bảo: “Chị đúng là tốt bụng.”

Đông Cô nói: “Tốt bụng thì không dám xưng, một đứa trẻ có thể sống sót giữa núi rừng như thế này cũng không dễ dàng gì, giúp một chút đỉnh, coi như tích phúc cho hành trình này của chúng ta.”

Đúng là không hẳn vì nàng tốt bụng. Đông Cô hiểu rõ lương thực của cả nhóm đã vốn không đủ ăn, không nên đem cho người khác. Nhưng lúc nàng nhìn gương mặt trầm lặng bình tĩnh của thằng bé ấy, nàng không khỏi liên tưởng đến người đang ngồi cạnh nàng. Đông Cô nắm lấy tay của La Hầu, chàng ngẩng đầu nhìn nàng, Đông Cô mỉm cười với chàng, khẽ nói: “Chồng ơi, ta cảm thấy đứa bé đó rất giống chàng.”

La Hầu nhìn nàng, không hiểu cho lắm, rồi lại quay đầu nhìn theo hướng đứa bé đã rời đi, bóp nhẹ tay của Đông Cô.

hết chương 61

63. Chương 62: Chiếc Ấm Nước

Văn Giới quay về, vác theo hai con báo tuyết đã chết.

“Một chết bà của các người.” Cô ta thuận tay thấy cây thương lên xe ngựa, rồi ngồi xuống cạnh La Hầu. “Đi, mau đi vào trong, để chỗ cho ta ngồi.”

Văn Giới đuổi La Hầu vào trong xe ngựa, bản thân cô ta ngồi bên ngoài.

“Lên đường lên đường.”

Đông Cô biết Văn Giới muốn để cho La Hầu nghỉ ngơi, rất cảm kích, đáp: “Vâng, chúng ta mau mau lên đường, tranh thủ chạy đến thôn trước khi trời tối.”

Dọc đường, La Từ thỉnh thoảng nhìn vào trong xe ngựa.

Thằng bé xuất hiện bất ngờ lúc này đã khiến cho La Hầu phải dùng võ công, tuy vài cú ném qua loa, nhưng dù sao cũng là võ, không biết hiện giờ tình hình của La Hầu ra sao. La Từ rất muốn đi hỏi La Hầu xem hiện giờ La Hầu cảm thấy thế nào, nhưng Văn Giới và Đông Cô ngồi ngay bên ngoài, tạo nên một bức bình phong vô hình. La Từ có cảm giác hai người bọn họ đang cách ly cô với La Hầu. Nghĩ đến đây, tay cô không khỏi siết chặt cương ngựa, chú ngựa vì thế mà giậm vó. Những ngày qua, lòng La Từ ngày một trĩu nặng buồn bực. Rõ ràng cô mới là người thân duy nhất của La Hầu, cô mới là ràng buộc duy nhất trên đời này của La Hầu, cơ sao gặp những chuyện này lại ra một cái kết quả như vậy. Một người xưa nay không muốn nói với chàng một câu dư thừa, nay muốn bày tỏ quan tâm lại không biết mở lời từ đâu. Cô thắc mắc, cô muốn quan tâm, cô muốn đến đứng bên chàng, hỏi chàng một câu về tình trạng hiện giờ của chàng. Nhưng mỗi khi cô dậm bước, lại tựa như luôn có một bức tường cao ngất chặn cô lại.

Không chỉ là Văn Giới và Đông Cô, mà còn có tường thành trong lòng cô.

Lúc La Hầu bước ra khỏi xe ngựa, sắc mặt nặng nề, tựa như đang cố gắng hết sức mình để nén nhịn gì đó. Ba người xung quanh đều rất quen thuộc với chàng, liền nhận ra sự khác thường. La Từ không còn nhìn được nữa, chạy đến đỡ lấy cánh tay của La Hầu.

“Anh, sắc mặt của anh tệ quá, có phải không khoẻ trong người?”

La Hầu lắc đầu, “Anh không sao.”

Văn Giới ra hiệu bằng mắt với Đông Cô, để cho nàng tách La Hầu ra, Đông Cô vẫn làm như không hiểu ý. La Từ lo lắng cho La Hầu hoàn toàn không phải là một điều xấu, nàng không nên cản trở.

Văn Giới thấy Đông Cô lơ mình, âm thầm cười lạnh trong lòng, rời đi.

“Ta đi tìm chủ nhà.”

“Đợi một chút, Văn Giới.” Đông Cô gọi giật cô ta, “Tôi đi với cô luôn.”

Văn Giới quay phắt đầu lại, trừng mắt với Đông Cô.

Có thôi đi không hả?! Để mỗi mình La Hầu ở đây?

Đông Cô làm như không thấy, đẩy vai Văn Giới, “Đi thôi đi thôi, mau tìm một căn nhà thôi.” Văn Giới bị nàng lôi kéo đi mất.

“Tề Đông Cô, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì?”

“Sao cơ?”

Văn Giới hỏi: “Ngươi cứ thế mà yên tâm để lại một mình La Hầu ở đó?”

Đông Cô đáp: “Ừ.”

“Ngươi.....”

“Văn Giới.” Văn Giới mới kêu được một chữ “ngươi” xong đã bị ngắt lời. Văn Giới vừa quay đầu qua liếc một cái, đã không nói được gì nữa. Đông Cô đang trông rất suy sụp, đầu mày thất lại, toát ra bao nhiêu lo lắng bất an không che giấu được. Đây nào có vẻ yên tâm như lời nàng vừa nói ra.

“Đông Cô.....”

“Ừ.”

Văn Giới ngẫm nghĩ, bảo: “Thật ra, ta cũng cảm thấy ngươi không cần phải lo lắng.”

“Hả?”

Văn Giới nói tiếp: “La Từ tuy âm hiểm, nhưng hình như chưa từng đối nghịch với La Hầu, có lẽ là cách nó đối xử với La Hầu vẫn còn chút thật lòng.”

“Ha.” Đông Cô cười bảo, “Ôi, thế mà lại để cho Văn Giới phải an ủi tôi, cái này thì tôi không quen được.”

Văn Giới để mặc cho Đông Cô trêu chọc, tiếp tục đi về phía trước một mình, nói: “Thật ra ngươi với La Hầu không khác nhau mấy. La Hầu thì trong lòng không lo nghĩ ngoài miệng nói không sao. Ngươi thì trong lòng lo lắng ngoài miệng vẫn nói không sao. Tề Đông Cô, để ta tặng ngươi một câu, chuyện nên nói thì cứ nói ra, chứ không thôi tổn thọ đấy.”

Đông Cô cười đáp: “Cảm tạ chị Liêu chỉ bảo, Đông Cô xin ghi nhớ.”

Văn Giới nói: “Ngươi đang rất lo lắng cho La Hầu, có phải không?”

Nụ cười của Đông Cô nhạt dần, thở dài bất lực đáp: “Đương nhiên rồi.”

“Vậy tại sao ngươi lại vẫn để cho hắn ở đó một mình với La Từ?”

Đông Cô đáp: “Bởi vì có người còn lo lắng hơn cả tôi, càng bồn chồn hơn cả tôi.”

“Ý ngươi là nói La Từ?”

“Phải.”

.....

Đông Cô lúi Vắn Giới đi một cách lộ liễu như thế mà La Từ không kịp suy nghĩ sâu hơn. Đã bao ngày, cuối cùng mới có một chút thời gian riêng tư giữa cô và La Hầu, cô vội vàng hỏi thăm tình trạng của chàng.

“Anh, anh cảm thấy thế nào?”

La Hầu lắc đầu, “Anh không sao.”

“Anh đừng gạt em như thế, sắc mặt của anh kém như vậy, nói không sao thì ai tin được?”

La Hầu: “.....Mấy, mấy ngày trước anh đánh nhau, hơi bị mệt vì quá sức, sẽ mau phục hồi thôi.” Chàng chống gậy đứng bên cạnh xe ngựa.

La Từ nhìn chàng đang ra sức chịu đựng, đau lòng không nói nên lời.

Anh, từ nhỏ anh đã không biết nói dối, anh không biết sao.

La Từ không vạch trần, cô đỡ lấy cánh tay của La Hầu. Cánh tay rắn chắc mà những ngón tay của cô đang chạm vào mang về lại cho La Từ cảm giác quan tâm lẫn nhau chân thực của ngày trước. Ánh mắt của La Từ mơ màng, cúi đầu nhìn tuyết trắng phau trên mặt đất, tuyết trắng và sắc đen của áo La Hầu mang lại cho nhau sự tương phản rõ rệt. Anh luôn sừng sững không ăn nhập với thế giới này như thế đó. Nhưng sao.....

“Anh, anh còn nhớ lúc em còn bé, có một lần em đi đến trường học, trời cũng đổ tuyết lớn như thế này.” La Từ chậm rãi lên tiếng, giọng rất khẽ, “Lần đó anh đội tuyết chạy đến tìm em, cũng mặc một bộ đồ đen.”

La Hầu cúi đầu nhìn cô, không biết vì sao cô đột nhiên nhắc đến chuyện đó.

“Anh nhớ.”

“Ha, đừng ba hoa chứ.” La Từ bật cười, “Chuyện lâu lắc như vậy, làm sao anh vẫn còn nhớ được.”

La Hầu nói: “Anh mang cơm đến cho em.”

La từ ngẩng đầu, ánh mắt thiết tha.

“Anh thật sự còn nhớ à?”

La Hầu gật đầu. Giây phút chàng vừa gật đầu, La Từ liền quên hết sạch nhiệm vụ, quên hết mọi mệnh lệnh. Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của La Hầu, da dẻ khô nứt, cùng với ánh mắt kiên định trầm lặng ấy.

“Tại sao anh vẫn còn nhớ chuyện nhỏ nhặt như vậy.....”

La Hầu lặng thinh.

Phải rồi, La Từ nghĩ bụng, cả đời La Hầu rất ít được gần gũi với người thân, tuy sống bên nhau, nhưng số lần trao đổi lời nói cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cho nên mỗi một lần, chàng đều ghi khắc trong lòng.

Tim La Từ đau như xé, cuối cùng chậm chạp cúi thấp đầu, nắm lấy tay của anh mình.

“Xin lỗi, anh, em xin lỗi.” Tính cách của cô kiêu căng, cả đời này, cô chỉ thật lòng nói một câu xin lỗi duy nhất, đó là khi nói với người anh trai của mình. Câu xin lỗi ấy, nếu để Đông Cô nghe, sẽ rút được vô vàn thông tin từ nó, nếu để Vắn Giới nghe, sẽ khiến cô ta càng tin chắc phán đoán của mình. Nhưng người nghe là La Hầu, chàng chỉ nghe ra được một nỗi đau đè nén của một người thân yêu nhất từ câu xin lỗi ấy.

Gió rét từng cơn quất đến đau rát mặt. La Hầu vươn tay đặt lên vai của La Từ, bảo cô: “Tiểu Từ, bất kể em đã làm gì, anh sẽ mãi mãi luôn bảo vệ em.”

La Từ cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống. Cô không muốn để La Hầu thấy mình rơi lệ, nên ôm chặt lấy chàng.

“Anh là một người đàn ông, làm gì bảo vệ được em. Nếu nói bảo vệ thì lẽ ra phải là em bảo vệ anh.”

Trời âm u, tuyết phủ mặt đất, hết thấy đều rất giống như năm xưa. Cô mong sao được quay về ngày trước, về đến những ngày trước khi La Hầu còn chưa đi lính. Không có triều đình, không có chiến trường, cũng không có Tề Đông Cô, chỉ có người một nhà bọn họ.

“Anh ơi, em quyết bảo vệ anh chu toàn.....”

La Từ ngước mắt, nhìn phía chân trời.

Em quyết bảo vệ anh chu toàn.

.....

Đông Cô và Văn Giới tìm rất lâu mới ra được một hộ chịu cho họ tạm trú. Thôn nhỏ trong núi này vô cùng thô sơ, chị chủ là một thợ săn trong núi, trên đầu đội mũ nhung chỉ ở tuyết vực mới có, vóc dáng cao lớn lực lưỡng, giọng nói vang rền như sấm.

Đông Cô giao lưu một chốc với chị ta, cuối cùng truyền đạt rõ ràng được ý vì sao họ tới, chị chủ nhà chỉ chỉ căn phòng nhỏ bên hông nhà.

“Các người, ở đó.”

Đông Cô nói: “Cảm ơn chị ạ.”

Chị chủ nhà rời đi, cuối cùng Văn Giới thở phào.

“Mụ này không tắm bao lâu rồi trời, người ngợm hôi rình.”

Đông Cô nói: “Cô nói nhỏ một chút, để người ta nghe được biết phải làm sao.”

Văn Giới tỉnh bơ: “Mụ ta đi xa lác rồi, người lo xa làm gì chứ. Hơn nữa cho dù mụ ta nghe được thì đã sao, làm gì được ta?”

“Vâng vâng vâng, chị ấy không làm gì được cô.” Đông Cô bước vào gian phòng nhỏ bên hông nhà, đây cơ bản là một phòng chứa củi, bên trong dùng nói giường, ngay cả chỗ để đặt chân còn không có.

“Bảo ta ở đây chi bằng giết luôn ta đi.”

“Ồ.....” Đông Cô cũng cảm thấy chỗ này quá “đơn sơ,” “Nhưng mà bên ngoài hiện giờ quá lạnh, dù sao đi nữa chúng ta cũng không thể ngủ giữa trời tuyết rét buốt, để tôi thu dọn một chút, cô đi gọi nhóm La Hầu tới đây đi.”

Văn Giới cau mày, “Được.” Cô ta xoay người rời đi, lại bị Đông Cô gọi giật, “Cô làm ơn đừng mặt nặng mày nhẹ với La Từ nhé.”

“Biết rồi.”

“Cùng đừng nói gì nhiều với La Hầu.”

“Xi.” Văn Giới dừng chân ngoái đầu. “Tề cô nương không yên tâm như vậy, tự đi đi.”

Đông Cô cũng cảm thấy mình lải nhải hơi nhiều, ngượng ngùng nói: “Đùa thôi mà, đùa thôi mà, Văn Giới đi mau đi.”

Căn phòng chứa củi này làm Đông Cô mất hết không ít thời gian quét dọn, cuối cùng tạm có được một chỗ để nằm ngủ.

“Hôm nay mọi người nằm tạm, chật chội một chút.” Đông Cô phủi tay, “Điều kiện không tốt nhưng chúng ta cũng không ngủ ngoài trời được, sẽ cóng chết.”

La Hầu lấy chăn gối và hành lý xuống khỏi xe ngựa, trải xuống đất. Đông Cô bảo chàng: “Ta đi đun ấm nước cho mọi người làm ấm người đây.”

“Được.”

Đông Cô ra khỏi phòng, mượn cái ấm nước từ chị chủ nhà. Nàng mở ấm nước ra nhìn vào trong, thấy nước đã để lại vết sét gỉ loang lổ đầy bên trong. Đông Cô đến bên một đụn tuyết, lấy một thau nước từ tuyết

tan, bắt đầu cọ rửa chiếc ấm. Nước băng lạnh cóng, làm 10 ngón tay Đông Cô ửng đỏ. Nước đổ ra từ trong ấm thì đen đen hung hung, nàng vừa cọ rửa vừa tự giễu, nếu dùng ấm nước này đun nước lên uống bây giờ, liệu có thành độc trị độc, làm La Hầu khỏi hẳn bệnh không.

Nàng cọ rửa mãi lâu, bên người chợt xuất hiện một bàn tay khác, nhặt nắp ấm lên, phụ nàng cọ rửa. Đông Cô thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn, phát hiện đây lại là La Từ.

“Ồ, tại sao chị lại ngạc nhiên đến vậy?”

“À..... Sao em cũng ra đây thế?”

La Từ đáp: “Đương nhiên là để giúp chị.”

Đông Cô cúi đầu, bắt đầu tiếp tục cọ rửa chiếc ấm. “Chị sắp sửa xong rồi, em quay về ngồi chơi với La Hầu đi.”

La Từ ngồi xổm bên cạnh Đông Cô, không để cho nàng đuổi đi. Cô xoay vòng nắp ấm, chăm chú nhìn những dấu loang lổ phía trong, nói: “Chị à, chị xem chiếc ấm này này, chất lượng vô cùng cứng rắn, nhưng cũng không địch lại được với sức của nước làm hoen gỉ từ bên trong. Có thể thấy rằng âm khắc dương, mềm khắc cứng, những thứ có cứng rắn hơn đi nữa cũng sẽ gặp ngày bị tàn phá từ trong phá ra. ”

Tay của Đông Cô thoáng ngừng, sau đó bảo: “Tiểu Từ cảm thấy một ấm nước kiên cố như thế này, có thể chống chọi với sự tàn phá của gỉ sét bao lâu.”

La Từ nói: “Chị à, ấm nước có thể chống chọi được bao lâu không quan trọng, quan trọng là có chống chọi được thì cũng đã sao. Chị nhìn chiếc ấm đi——” La Từ giơ nắp ấm lên, ngửa nắp về phía Đông Cô, chiếc nắp cũ kỹ biến dạng, đầy vết hoen gỉ. “Cho dù có chống chọi được, lâu ngày cũng tạo nên một sự tổn hại rất lớn cho bản thân chiếc ấm, chị sẽ không bao giờ có được nguyên dạng của chiếc ấm ban đầu.”

Đông Cô ngược mắt, nhìn La Từ.

“Em nói nên thế nào?”

La Từ đáp: “Nhân lúc chưa bị tàn phá hoàn toàn, triệt để diệt trừ những vết gỉ.”

Đông Cô đưa tay của nàng ra trước mặt La Từ, mười ngón tay đã bị nước tuyết làm cóng ửng đỏ và sưng lên.

“Tiểu Từ, nước tẩy đi vết gỉ rét lắm, đụng vào buốt xương, em đã nghĩ kỹ chưa?”

La Từ đứng dậy, đưa lưng về phía Đông Cô.

“Chị dẫu, La Từ tôi cả đời chưa từng khen ngợi ai, nhưng nay tôi phải khen chị.” Cô xoay người nhìn Đông Cô, “Chị đúng là một người thông minh.”

Đông Cô im lặng.

La Từ nói tiếp: “Tôi có một chiếc ấm nước, một chiếc ấm đã dùng gần như cả đời, tôi không muốn buông tay, cũng không thể buông tay, cho nên chỉ đành để cho 10 ngón tay cóng lạnh.”

Đông Cô nói: “Em lưu luyến không buông được chàng là chuyện tốt.”

“Ha.” La Từ lại cười, “Tuy tôi đã hạ quyết tâm, nhưng cũng không để cho người khác mặc sức lợi dụng. Chiếc ấm này hiện giờ không phải chỉ thuộc về mình tôi để dùng, tôi không thể làm việc chùa cho kẻ khác.”

Đông Cô âm thầm thoáng ngạc nhiên, hỏi: “Em có điều kiện?”

“Tất nhiên.”

Đông Cô bảo: “Em cứ nói đi, nếu Tề Đông Cô chị làm được, nhất định sẽ đồng ý.”

La Từ đặt chiếc nắp đáy của ấm nước lại vào trong thau, lau tay.

“Tôi muốn chị rời đi.”

“Sao cơ?”

“Tôi muốn chị rời đi.”

Đông Cô sững người. Nàng đã từng nghĩ tới rất nhiều điều kiện La Từ có thể đưa ra, riêng điều này thì không. “Muốn chị rời đi? Ý em là gì, em muốn chị đi đâu?”

La Từ đáp: “Tuỳ ý chị muốn đi đâu thì đi, tôi không can thiệp. Miễn sao chị rời khỏi đây là được.”

Đầu ngón tay của Đông Cô lạnh buốt, tim cũng dần dần lạnh theo.

“Em muốn chị rời khỏi chàng.”

“Đúng.”

“Vì sao?”

La Từ khẽ cười, đáp: “Vì sao, tôi cũng không biết vì sao. Nói chung là chị rời đi, thì hẳn mới sống được.”

Đông Cô cúi đầu, nhất thời không biết nói gì.

“Chị yên tâm, tôi sẽ chăm lo cho hẳn thật tốt.”

Đông Cô ngược mắt “Ồ?”

“Hẳn sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn hiện giờ, cả đời này không còn phải nhọc sức, không cần phải cực khổ. Tôi sẽ cho hẳn lựa là nhung gấm, vinh hoa cả đời.”

“Ha.” Đông Cô nghe đến đây phì cười, “”Vinh hoa cả đời?”

La Từ: “Sao, chị không tin tôi?”

“Không, chị tin.” Đông Cô đáp, “Đầu óc của Tiểu Từ thông minh, thủ đoạn cao siêu, giúp cho chàng có được một cuộc sống tốt tất nhiên dễ như trở bàn tay.”

“Vậy thì chị đã đồng ý?”

Đông Cô đáp: “Chị đồng ý.”

Nàng trả lời dứt khoát thản nhiên, trái lại làm La Từ đâm nghi.

“Chị dẫu, tôi thấy chị nặng tình nặng nghĩa với anh tôi, sao có thể trả lời nhanh như vậy được?”

Đông Cô đáp: “Bởi vì tình cảm của chị đối với chàng, sâu nặng hơn em.”

Mặt La Từ vốn đang thản nhiên, nghe câu này xong liền sa sầm. “Tề Đông Cô, đừng có nói vài câu xong liền tự dất vàng lên mặt mình, từ lúc nào cô thấy bản thân có tình cảm sâu nặng với hẳn hơn tôi.”

Đông Cô đáp: “Nếu chị không đồng ý với em, em sẽ không ra tay giúp đỡ, đúng không?”

“Đúng.”

“Ha.” Đông Cô cười, nói, “Rõ như thế rồi em còn hỏi chị, Tiểu Từ à, cả gia đình em không ai hiểu biết gì trên phương diện tình cảm cả.”

La Từ híp mắt lại.

Đông Cô nói: “Dù sao chị cũng đã đồng ý với em rồi, cụ thể phải làm thế nào thì vẫn cần Tiểu Từ sắp xếp.”

La Từ cũng không muốn nói nhiều với Đông Cô, xoay người nói: “Cần làm gì, tất nhiên tôi sẽ cho chị biết khi tới lúc.”

La Từ rời đi, Đông Cô lại ngồi xổm xuống cọ ẩm nước. Mười đầu ngón tay ngâm trong nước tuyết nhưng đã quên mất cảm giác lạnh. Suy nghĩ cho nhiều, tính toán cho nhiều, mà nàng vẫn chưa từng lường được một kết quả như thế này.

Cô ta kêu em rời đi, La Hầu, nếu như chàng biết được, chàng sẽ nghĩ thế nào.

Hết chương 62

64. Chương 63: Ăn Mòn Thâu Ban Tối

Rời thôn nhỏ, nhóm của Đông Cô tiếp tục lên đường. Hôm nay tốc độ đánh xe của Đông Cô trở nên chậm hơn hẳn, La Hầu cảm nhận được, lấy làm thắc mắc.

“Tại sao đi chậm vậy?”

Đông Cô: “Chậm à? Ta cảm thấy bình thường mà.” Nàng ngoái đầu nhìn Văn Giới, “Văn Giới, cô có cảm thấy tôi đang đi quá chậm không?”

Văn Giới dựa vào bên vách xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

“Không chậm, vừa đủ.”

“.....” La Hầu nói, “Nếu thế này, đêm nay chúng ta sẽ phải ngủ lại trong núi.”

Đông Cô chỉ phía trước mặt, “Chàng nhìn ở kia kìa, có một cái hang núi, đêm nay chúng ta sẽ ngủ lại trong đó.”

La Hầu nhìn về hướng Đông Cô chỉ, ở một góc nhỏ phía đó đúng là thấp thoáng thấy được một hang núi.

“Được.”

Lời Đông Cô nói, La Hầu luôn đồng ý.

Cho xe ngựa dừng lại, sắc trời vẫn còn sớm, Đông Cô dọn sơ hang núi một chút, rồi đốt một đồng lửa. Ra khỏi hang, nàng đi về phía vách núi. La Hầu nhìn nàng, sau đó bước theo.

Đông Cô đứng bên vách núi, nhìn về phương xa.

“Cơ thể của chàng cảm thấy thế nào rồi?” Thấy La Hầu theo lên, nàng không kêu chàng quay về.

“Không sao.”

Vách núi đầy sỏi đá lởm chởm, triền núi cheo leo, nơi Đông Cô đứng, La Hầu leo lên rất vất vả, nhưng chàng vẫn để gậy tựa vào đá, rồi dùng hai cánh tay bám lấy đá leo lên. Tư thế leo núi tuy hơi khó coi, nhưng chàng không quan tâm, giữ cho thân hình vững rồi, chàng quỳ xuống lấy cây gậy leo lên lại.

Đông Cô ngăn chàng, để chàng bám cánh tay của nàng mà đứng lên.

“Dùng dùng nó, để ta.”

La Hầu tựa vào Đông Cô, hai người dán chặt vào nhau. Đông Cô ngẩng đầu nhìn dãy núi cách đó không xa, núi trùng điệp, trắng xoá, cao đâm vào mây, đất trời vì thế mà ca tụng.

“Đây đã là Thiên Sơn rồi.”

“Ừ.”

“Chúng ta đã đi được xa như vậy.”

“Ừ.”

Đông Cô quay đầu nhìn La Hầu. Giữa thế giới một màu trắng, dường như hết thảy đều trở nên tinh khiết và thuần túy, bất kể đây là mưu toan, hay là tình cảm.

“La Hầu, nếu có một ngày, ta không còn nữa, chàng sẽ làm gì?”

La Hầu hơi quay đầu, “Ý nàng là gì?”

Đông Cô không nhìn chàng, mà nhìn dãy Thiên Sơn.

“Ý ta là, ta không còn bên cạnh chàng, không còn ở cùng chàng, từ nay về sau cuộc sống của chàng sẽ không có ta.”

La Hầu nhìn Đông Cô, nàng không có phản ứng gì, trong lòng chàng bất giác căng thẳng, dùng tay xoa mạnh nàng về phía mình.

“Ý này của nàng là thế nào?”

Ánh mắt của La Hầu như đầm nước sâu, mang theo vẻ nặng nề và lạnh lẽo giống hệt như núi Thiên Sơn, khiến Đông Cô không dám nhìn thẳng.

Nàng không nói nên lời, cánh tay của La Hầu lại càng mạnh hơn.

“Nàng nói như vậy, là ý gì?”

Đông Cô nắm lấy bàn tay thô khỏe của chàng.

“Ta chỉ hỏi một chút thôi, chàng đừng kích động như thế.”

Tay của La Hầu lỏng dần, chàng cúi đầu lặng thinh.

Đông Cô hỏi: “Tại sao chàng không nói gì?”

La Hầu lắc đầu.

Đông Cô vươn tay vuốt ve khuôn mặt chàng, “Những lời ta nói đã làm chàng buồn?”

La Hầu vẫn lặng thinh.

Đông Cô thở dài, ôm lấy chàng. “La Hầu, trước đây ta có một người bạn từng gặp một sự cố.”

“Sự cố gì?”

“Hắn có một người yêu, tình cảm giữa hai người sâu nặng, muốn lấy nhau. Nhưng cha mẹ của người hân yêu không ưa hắn. Có một lần, mẹ của người ấy tìm hắn, nói với hắn, nếu như hắn đồng ý một điều kiện, thì bà sẽ cho phép hai người lấy nhau.”

“Điều kiện thế nào?”

Đông Cô đáp: “Giả bộ rời đi.”

La Hầu chau mày, “Nghĩa là sao?”

Đông Cô đáp: “Người mà bạn ta yêu là một nhân vật rất giỏi giang, cha mẹ của cô ấy quý tài hoa của cô ấy, muốn cô ấy đi đến một nơi thật xa để đào tạo thêm. Nhưng cô ấy vì bạn của ta, mà không muốn rời đi, ý của cha mẹ cô ấy muốn là để cho hắn giả bộ chia tay, để cho con gái của họ toàn tâm toàn ý lên đường, khi nào sự nghiệp vững vàng thì về lấy chồng sau.”

La Hầu nói: “Vậy thì có thể chấp nhận được.”

Đông Cô hỏi: “Chàng cảm thấy có thể chấp nhận được à?”

La Hầu gật đầu, “Nếu bạn của nàng đã thật sự thương người kia, thì nên nghĩ cho cô ấy.”

Đông Cô khẽ cười, nói: “Chàng nói phải, bạn của ta cũng nghĩ thế, hắn đồng ý với điều kiện đó, chia tay với người hân thương. Người yêu của hắn không đồng ý, hắn đã nhẫn tâm nói với cô ấy rất nhiều lời tàn nhẫn. Cuối cùng thì họ chia tay nhau.”

La Hầu: “Sau đó thì sao?”

Đông Cô đáp: “Sau đó người yêu của hắn chết.”

La Hầu ngẩng phắt đầu, “Chết?”

Giọng của Đông Cô thong thả, không mang bất cứ cảm xúc nào, giống như đang trần thuật một câu chuyện không dính dáng gì đến bản thân.

“Phải, chết. Chết do tai nạn trong quá trình học tập.”

“.....” Nghe xong cái kết cục như vậy, La Hầu không biết nên nói gì.

Đông Cô nói tiếp: “Bạn của ta ôm hận cả đời, đến chết cũng không tha thứ cho bản thân. Chính mắt ta đã nhìn thấy nỗi thống khổ của hắn, cùng với cuộc đời sống không bằng chết của hắn. Cho nên——” Đông Cô nhẹ nhàng vượt theo đường nét sắc cạnh của khuôn mặt La Hầu, nụ cười vương nét buồn thương, “Nhìn gương mà nhớ, không đi theo vết xe đổ, ta quyết không phạm phải sai lầm như hắn.”

“La Hầu, ta quyết sẽ không vì một uy hiếp về điều chưa rõ mà buông xuôi hạnh phúc đang có. Ta sẽ không nghĩ sau này có thể giải thích, rồi cứ thế mà phạm sai lầm. Bởi vì tình cảm vô cùng yếu đuối, chỉ vừa quay lưng là biết đâu không rõ ngày nào gặp lại.”

“Có lẽ chúng ta sẽ vì sự bướng bỉnh lúc này của ta mà làm cho cả hai cùng mất mạng, nhưng ít ra chúng ta chết không hiểu lầm nhau. Mang theo tình yêu giành cho nhau, chết đi rồi cũng không cô đơn.”

La Hầu không hiểu hết ý trong lời của Đông Cô, nhưng chàng hiểu ánh mắt của nàng. Chàng nắm tay nàng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Cô lắc đầu.

La Hầu không buông, “Hôm nay nàng rất khác thường, đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Cô cười, bảo: “Ừa, chàng cũng nhìn ra được là ta khác thường rồi à?”

“.....”

Đông Cô vỗ vỗ cánh tay của La Hầu, vui vẻ nói: “Khá lắm khá lắm, coi như không hoàn toàn là một cái đầu gỗ.”

“Nàng.....”

Đông Cô nhại giọng điệu của La Hầu, trầm giọng nói: “Ta không sao.”

“.....”

La Hầu nào phải đối thủ của Đông Cô, nàng không muốn nói thì có 10 La Hầu cũng không moi ra được.

“Đi thôi đi thôi, lạnh quá đi mất, mau mau về hang sưởi ấm nào.”

Đông Cô đỡ La Hầu leo xuống dưới, rồi quay về hang. La Từ hình như cũng đang nói chuyện gì đó với Văn Giới, thấy chàng và nàng về, liền ngưng bật.

“Lạnh thế này hai người còn ra ngoài hứng gió à?” Văn Giới ngồi xếp bằng bên đống lửa, dựa lưng vào vách hang. Đông Cô đỡ La Hầu ngồi, trả lời Văn Giới: “Nếu có thể hứng uống cho no cũng tốt, đỡ khiến chị Liêu nhọc sức.”

“Xì.” Văn Giới nhắm mắt quay đầu đi.

Đông Cô hỏi: “Vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy?”

Văn Giới: “Bàn bạc xem ăn gì tối nay.”

“Ồ? Vậy đã có kết luận chưa?”

“Ừ.” Văn Giới mở mắt, rút ra hai chiếc màn thầu từ bên cạnh, cắm lên cành cây, đưa vào lửa để nướng. “Hôm nay ăn món này này.”

Thoáng chốc bánh đã được nướng xong, bề ngoài tuy không được như mong muốn, nhưng ngửi mùi không tệ. Văn Giới lấy một chiếc xuống, đưa cho La Hầu trước tiên.

“Này, chiếc này của ngươi.”

La Hầu đón lấy, nói: “Chỉ có hai chiếc, mỗi người chia đôi.”

Văn Giới bĩu môi, “Ta và La Từ vừa ăn xong rồi, đây là phần của ngươi và Đông Cô.”

La Hầu gật đầu, bắt đầu cắn ăn, nhanh chóng ăn xong một chiếc bánh màn thầu. Xung quanh vắng lặng, mọi người cũng chẳng ai nói gì. Đông Cô nhìn ngọn lửa bập bùng, xao động vô duyên vô cớ.

Một chốc sau, cơ thể của La Hầu dần dần đổ nghiêng, được Đông Cô ngồi kế bên đỡ, ôm trong lòng. Văn Giới đứng lên, đến gần, đặt tay lên mạch ở cổ tay của La Hầu.

“Ừm, ngủ say rồi.”

La Từ đứng dậy, đi ra khỏi hang.

“La Từ, em.....” Đông Cô muốn gọi theo, nhưng La Từ không dừng bước, đầu cũng không ngoái, đi thẳng. Văn Giới vỗ vỗ vai Đông Cô, “Đã quyết định xong xuôi rồi, nói cũng vô ích. Ta cũng đi đây. ” Cô ta đứng lên, thuận tay cầm theo vũ khí đang cất trong vỏ bọc màu đen. Ngón tay giật, vải đen rút xuống, ngân thương hiện hình.

Nhân gian hay nói “người nào đao nấy,” vũ khí của ai thì giống y như người đó. Đao của La Hầu đơn giản không màu mè, thậm chí vô cùng cũ kỹ. Còn cây thương của Văn Giới thì hoa lệ vô song, bá khí ngời ngời. Vung lên, nó như một ánh cầu vồng bạc, làm thế giới đã vốn lạnh lẽo càng lạnh lẽo hơn.

Ngân thương xoay, Đông Cô không khỏi lạnh người.

“Văn Giới.....”

Văn Giới cột tóc lên, nói: “Người ở đây với La Hầu, nghỉ ngơi cho đàn hoành. Liều thuốc sẽ đủ để hấn ngủ đến sáng mai, người có thể yên tâm.”

Chuẩn bị bao ngày, cuối cùng hôm nay bắt đầu hành động. Đông Cô được La Từ cho hay, thuốc giải cho Đoàn Nhi Mật vẫn luôn ở bên người Phong Trệ, chính là nước sơn trên móng tay của cô ta. La Từ và Đông Cô không có võ, chỉ có mỗi mình Văn Giới mới giúp được. Đông Cô vốn tưởng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục Văn Giới, nào ngờ cô ta đã đồng ý ngay lập tức.

Hôm nay, La Từ đã hẹn sẵn với Phong Trệ. Nhưng cả La Từ lẫn Đông Cô đều yếu ớt thư sinh, tự giữ mạng mình đã khó khăn, đừng nói gì mong giành được thuốc giải từ tay của thủ hạ đắc lực của Lã Khâu Niên. Cho nên, có được việc hay không, phải xem thủ đoạn của Văn Giới. Nghĩ đến đây, Đông Cô không khỏi thấp thỏm. Hết thấy đều là phỏng đoán, bản thân nàng cũng chỉ có thể phỏng đoán. Những phỏng đoán này đem đặt vào thực tế sẽ gặp phải những khó khăn như thế nào, nàng không biết được.

“Văn Giới, cô phải cẩn thận trong mọi việc.....”

Văn Giới cột tóc xong, nhìn Đông Cô. Đôi mắt bình thường rất bình đạm thản nhiên, lúc này đây đã toả sát ý lạnh lẽo. Cô ta nói với Đông Cô: “Người đợi ta ở đây, ta sẽ mang về cho người kết quả tốt nhất.”

Nói rồi xoay người đi mất.

Đông Cô cúi đầu, ôm chặt người trong lòng. Nàng chỉ có thể làm đến đây mà thôi, còn lại, đều phải trông vào họ.

.....

Giữa núi rừng, đêm lạnh như nước.

La Từ chấp tay sau lưng đứng giữa một khoảng đất trống, để mặc cho gió thổi áo tung bay.

Cô lặng lẽ nhìn trời, sắc mặt bình thản, không biết đang nghĩ gì. Thật ra, vào giờ này, trên trời chả có gì, một ngày u ám vẫn thế trong đêm, bầu trời không trăng cũng chả thấy sao. Nhưng La Từ vẫn đứng yên đấy ngược nhìn trời, ánh mắt xa xăm.

Cô đang đợi một người, vì một người khác. Nếu là ai khác, trong tình cảnh này chắc hẳn ruột gan đã rối bời vì lo lắng bồn chồn, nhưng La Từ hoàn toàn không như vậy. Lòng cô không loạn, thậm chí còn có phần bình tĩnh hơn thường ngày.

Nếu lòng đã quyết, vậy thì còn có gì để sợ nữa.

Đối với việc phản bội, đây không phải là lần đầu tiên cô làm vậy.

Bốn bề im ắng khôn cùng, dã thú trong Tuyết Sơn rất thừa thớt, thế nên vắng lặng. Kỳ thực sự tình cũng không hẳn là đã đến nước không còn cách nào khác. Cô có thể đi cầu xin thừa tướng, thuyết phục bà ta

ra lệnh cho Phong Trệ đưa thuốc giải cho La Hầu. Thế thì cô cũng không cần phải mạo hiểm mà phản bội. Nhưng đã không kịp nữa. Độc trong người La Hầu như một cây kim nhọn hoắt, đâm vào tim của La Từ. Mỗi một ngày cắm một sâu, làm tim cô rỉ máu, tra tấn thần trí cô. Cô không đợi được, một ngày cũng không đợi được nữa. Thủ đoạn của Phong Trệ, cô là người rõ nhất. Độc kia không phải trò đùa, để nó trên mình thêm một ngày chính là đang tạo nên tổn thương vô cùng lớn lao.

Sức chịu đựng và sự nhượng bộ của cô đều đã bị vắt hết vào xó. Lúc này đây, cô chỉ muốn giết chết Phong Trệ, lấy thuốc giải cho La Hầu.

Sau đó, cô muốn mang La Hầu đi. Thỏ khôn đào ba hang, người thông minh như La Từ không thể nào chỉ để lại cho bản thân một con đường duy nhất. Những năm qua, cô đã âm thầm chuẩn bị nơi để ẩn trốn, đề phòng khi cần thiết.

Gió đêm thổi qua, La Từ đặt tay lên lồng ngực mình.

Bỗng từ sau lưng vang lên một giọng nói.

“La đại nhân, gọi Phong Trệ đến vào giờ này, chẳng hay có việc gì?”

hết chương 63

65. Chương 64: Kết Quả Tốt Nhất

Giọng nói quen thuộc vang lên, La Từ thu lại ý nghĩ và chỉnh đốn tâm trạng, thản nhiên xoay người.

Cô cười nói: “Giờ này còn để Phong cô nương phải nhọc sức đến đây, La Từ thật sự rất áy náy.”

Phong Trệ vẫn mặc một chiếc trường bào đỏ rực như máu, cô ta bước đến gần, nói: “La đại nhân, sắp tới Thiên Sơn rồi. Ngài gửi tin tức báo cho ta rằng La Hầu đã tiết lộ vị trí cất giấu của chúng cứ cho ngài hay, có thật không?”

La Từ gật đầu, “Đương nhiên thật, ta đã moi ra được từ miệng hắn, không thể là giả.”

Phong Trệ cười, nụ cười quyến rũ ma mị.

“La đại nhân, thế mới phải, lẽ ra ngài nên dùng tốc độ như thế để tiến hành nhiệm vụ.”

La Từ giữ thái độ hoà nhã, “Đúng vậy, La Từ xin được tạ lỗi vì chuyện đã xảy ra hôm nọ. Ta đã quá đường đột, Phong cô nương có lòng tốt giúp đỡ La Từ, thế mà ta lại trách cô nương, rất không phải phép.”

Phong Trệ nhướn mày, tiến lên mấy bước, vươn tay vuốt ve má của La Từ.

“La đại nhân, ngài biết thì tốt, Phong Trệ cũng không muốn đối nghịch với ngài.”

Bàn tay lạnh lẽo kia di động trên khuôn mặt của La Từ, lạnh buốt như giọt băng đang lăn xuống, khiến người ta nổi da gà. Nhưng La Từ không tránh né, cô vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy bàn tay của Phong Trệ.

“Phong cô nương, nếu như sự việc đã được giải quyết xong tới nơi rồi, vậy có cách nào xin cô nương trao ra thuốc giải cho anh của ta được không?”

“Ha.” Phong Trệ cười nhạt, ngón tay vắn vít quanh những sợi tóc của La Từ, “Ta biết ngay là không đơn giản như thế mà, La đại nhân, ngài đang cầu xin ta à?”

La Từ đáp: “Phong cô nương nói cầu xin thì cứ coi như cầu xin đi.”

“Ha ha ha.” Phong Trệ chợt cười lớn, “La đại nhân, đây là lần đầu ta được thấy ngài nhún nhường như vậy, thì ra người anh tàn phế của ngài rất quan trọng đối với ngài. Nếu đã thế thì ta —”

Nói đến đây, cô ta thoáng ngừng lại.

La Từ hỏi: “Thế thì cô nương làm gì?”

Phong Trệ híp mắt, ngón tay dừng lại bên cổ của La Từ, cho dù La Từ không biết một chút gì về võ công, nhưng cũng hiểu là vị trí đó mang ý nghĩa gì. Quả nhiên, Phong Trệ bảo: “Thế thì ta càng không thể cho hãn thuốc giải.”

La Từ dừng dừng hỏi, “Vì sao?”

Phong Trệ ngược mắt, nhẹ nhàng đáp: “Đại nhân, không phải là Phong Trệ uy hiếp đại nhân, chỉ có điều đại nhân quá đổi thông minh, quá đổi giảo hoạt, khiến Phong Trệ không thể không đề phòng.”

“Lòng thành của ta thừa tướng luôn tin tưởng, sao Phong cô nương lại nghi ngờ ta như vậy.”

Phong Trệ đáp: “Đợi hết thủy kết thúc hoàn toàn, ta sẽ thỉnh tội với đại nhân.”

La Từ: “Nhưng độc của cô nương không tầm thường, nó còn nằm trong người của anh ta ngày nào, La Từ đau lòng ngày này.”

Ánh mắt của Phong Trệ đảo quanh không có điểm dừng, như đang nhớ lại gì đó.

“Nếu trách chỉ trách anh của đại nhân quá lợi hại, khiến người ta không thể không dùng cách thức này để không chế.”

La Từ cười bất lực, “Thôi, đã thế rồi thì cứ tùy cô nương vậy.”

Phong Trệ thấy cô đã đồng ý, lại thấy nụ cười buồn bã của cô, chợt mềm lòng nhất thời, dán sát người tới.

“Đại nhân, ngài đừng đau buồn, độc đó không gây được tai hại gì đâu, nội công của anh ngài lại cao cường, chắc chắn có thể cầm cự được.”

La Từ vòng tay qua Phong Trệ, một tay vuốt ve mái tóc của cô ta. Khuôn mặt của cô thanh tú, khí chất lạnh lùng, gió rét tăng thêm cảm giác thê thiết.

“Phong cô nương, cô nương có lạnh không?”

Phong Trệ nhắm mắt, hít nhẹ mùi hương trên người của La Từ.

“Đại nhân.....”

La Từ ngẩng đầu nhìn cánh rừng đen mịt mù phía xa xa, chậm rãi nói:

“Ta từng cho rằng một người thật sự độc ác sẽ không độc ác với người khác, mà là với bản thân. Ta cũng từng cho rằng, một người độc ác đến tột đỉnh, thì sẽ không còn vương bận, không còn thiết tha.”

Phong Trệ tựa sát La Từ, cả người mềm nhũn.

“Đại nhân nói những lời này làm gì chứ.....”

La Từ lại nói, “Nhưng ta đã sai, thật sự sai.”

“Đại nhân sai chuyện gì?”

“Trên đời này, tình cảm chân chính, là thứ không sao buông bỏ được. Chân chính quan tâm, là khi muốn quên, cũng không quên được.....”

Phong Trệ ngược mắt, “Đại nhân nói vậy có ý gì?”

La Từ không nhìn cô ta, mà rẽ chân trời, nhìn về quá khứ đã từng đi qua.

“Tiếc thay, ta hiểu ra quá muộn.”

Ngay lập tức, Phong Trệ cảm nhận được có gì đó bất thường, nhưng vừa suy nghĩ một chút thì đã muộn rồi.

Một thanh chuỷ thủ phóng ra từ cánh rừng, ánh lên lạnh lẽo, vút thẳng về phía lưng Phong Trệ!

Phong Trệ quay phắt người, né qua một bên. Nhưng cú ném đó đã được chuẩn bị đâu ra đấy, lại là đánh lén, nên đâu dễ gì tránh được. La Từ thụt lùi hai bước, chuỷ thủ đâm lút cán xuyên qua cánh tay trái của Phong Trệ.

“To gan—!”

Phong Trệ quát lên một tiếng, mặc kệ vết thương trên vai, trở tay rút nhuyễn kiếm từ bên hông.

“Ha, làm chó được vài ngày tưởng mình là quan rồi à?”

Một tiếng cười khê, một người bước ra từ trong bóng tối, áo đen thương bạc, không ai ngoài Văn Giới.

Phong Trệ vừa liếc đã nhận ra người.

“Là mày.”

“Ha, là ta.”

Phong Trệ hơi nâng nhuyễn kiếm lên, khê liếc về phía La Từ đang đứng sau lưng.

La Từ lặng lẽ đứng, mặt lạnh lùng.

“La đại nhân, gan người thật lớn!”

Giọng của cô ta u ám, toát ra sát khí, nhưng mặt La Từ vẫn vô cảm.

“Còn dư hơi đi hỏi người khác, tự lo cho thân mình trước đi đã.”

Văn Giới khua trường thương, mũi thương bén nhọn khê rung lên, ngân nga, như đã khát máu từ rất lâu, mùi máu đánh thức ý chí giao tranh nguyên thủy nhất của binh khí. Phong Trệ biết người đến không tầm thường, đành ra sức ứng phó. Cô ta vung kiếm xông lên, muốn tấn công trước.

Thương kiếm giao tranh, tiếng kim loại va vào nhau vang động núi rừng, đập vào tai người nghe, cũng đập vào tâm linh của họ. Bên Phong Trệ nhuyễn kiếm như rắn, nhanh nhẹn luồn lách, mềm mại linh hoạt, bên Văn Giới trường thương tung hoành như rồng bạc giáng thế, hàn quang lấp loé, ngân quang chớp ngời. Do họ đã từng giao đấu, nên cả hai đều rất quen thuộc với chiêu thức của đối phương, thoát tiên bắt phân thắng bại.

Tuy vậy, sau một khắc, vết thương trên cánh tay của Phong Trệ rõ ràng đã hạn chế động tác của Phong Trệ. Máu trên đất ngày một nhiều, sắc mặt cô ta ngày một trắng nhợt. Lại thêm một lần binh khí giao nhau, Văn Giới cười gằn, “Ê, cô nương sao thế hả, mặt cắt không giọt máu kia.”

Phong Trệ cắn chặt răng, muốn tìm cách thoát thân.

Văn Giới lại tranh thủ nói, “Thôi đừng nhìn nữa, tuy không thấy trắng, nhưng ta có thể tốt bụng nói cho cô nương hay, hôm nay là rằm, có trăng đồng hành thì rất thích hợp để nhập thổ.”

“Mồm mép, chết đi!” Phong Trệ lại tấn công.

Văn Giới cười lạnh.

“Vốn định chờ độc phát cho người chết từ từ, ai ngờ người còn muốn nhanh hơn. Nếu đã vậy thì Văn Giới tiễn người—!”

Thì ra trên đầu chuỷ thủ đã tẩm độc!

Phong Trệ vừa giận dữ vừa kinh ngạc, chuyển kiếm toan tự chặt đứt cánh tay của mình để chặn độc tố. Nhưng Văn Giới không cho cô ta cơ hội, đâm một thương tới. Mất đã nhuộm màu máu, mây gió đổi sắc. Trường thương cắm xuyên qua ngực của Phong Trệ, Văn Giới xoay cán, mũi thương khoét một lỗ rộng giữa lồng ngực của Phong Trệ.

Rút thương ra, máu bắn khắp trời!

Phong Trệ quỳ dưới đất, ánh mắt cuối cùng, là dành cho người đứng phía ngoài. Đây phần nộ, đây hận thù, nhưng không còn cách nào để bộc lộ nữa rồi.

La Từ bước đến gần.

“Mau mau cắt móng tay của cô ta, nhanh chóng đưa về.”

Văn Giới cảm phập mũi thương xuống đất, một bàn tay của Phong Trệ hoàn toàn bị chặt đứt. La Từ nói: “Cô đi nhanh hơn, cô về trước đi. Cạo lớp ngoài cùng của móng tay cô ta, hoà tan trong nước là được. Thuốc giải này mà rời khỏi nội công trong người của Phong Trệ thì không giữ được lâu, cô phải nhanh lên.”

“Hừ.” Văn Giới lượm bàn tay đã bị chặt đứt lên, dặn La Từ: “Người khoan rời đi, nguy trạng nó một chút, ráng làm sao cho nhìn giống như bên phủ An Nam Vương làm.” Cô ta rút một con dao nhỏ từ trong người, đưa cho La Từ, “Đây là binh khí từ phủ An Nam Vương, cô thấy sao cho được thì làm, ta đi trước đây.”

“Được.”

Văn Giới vội vã rời đi, La Từ nhìn con dao con trong tay. Cán dao khắc dấu của phủ An Nam Vương, đúng là vật lấy từ đó.

Chỉ có điều, La Từ chau mày. Vây chẳng phải là quá lộ liễu sao, Lã Khâu Niên đâu phải người ngu, trò này làm sao qua mắt bà được. Cô đứng bên cạnh thi thể của Phong Trệ lặng lẽ suy tính. Văn Giới đưa cho cô con dao con này, ý muốn cô giả hoạ lên phủ An Nam Vương, nhưng Văn Giới và phủ An Nam Vương có thù gì, hoặc nói khác đi, vì sao cô ta lại giao cho cô làm việc này.

“Nhưng mà nếu đã muốn giả hoạ, vì sao lại dùng một phương pháp đầy sơ hở này.” La Từ lẩm bẩm.

Gió rét thổi qua, mang theo một giọng nói trầm thấp.

“.....Đó là vì thứ hoạ nó làm, không phải là hoạ sống, mà là hoạ chết.”

Một câu nói u ám vang lên cạnh cô, La Từ lập tức như bị chìm trong một hố băng, ớn lạnh từ khắp xương tuỷ khiến cô run lên. Vẫn run run, cô hơi quay đầu.

“Sao..... người còn.....”

Phong Trệ đang quỳ dưới đất chậm rãi ngẩng đầu. Áo cô ta đỏ rực, khắp người sưng máu, bên khoe môi vẫn mang nụ cười dịu dàng, trông như chui lên từ dưới địa ngục. Một tay rút chuỷ thủ đang cầm ở cánh tay mình, rồi bất chợt đâm thẳng vào bên hông của La Từ!

Lưỡi dao bén nhọn cắm vào cơ thể, La Từ khụy xuống. Khắp người cô lạnh lẽo, ra sức ngẩng đầu nhìn về phương xa.

“Liêu Văn Giới.....”

“Ha ha ha.....” Phong Trệ cười vô cùng thâm hiểm, như đã được chứng kiến một chuyện thú vị nhất thế gian.

“Độc của nó đúng là đồ tốt..... Còn có thể cho ta được chút chiến thắng ở phút cuối.....Ta muốn cảm ơn nó, đã cho ta được mang đại nhân theo.....”

“Ôi La đại nhân..... có vẻ như cả một cuộc đời ngài bắt buộc dính liền với phản bội, không riêng gì ngài phản bội kẻ khác, mà còn có kẻ khác phản bội ngài..... Lúc ngài nghĩ đến việc bán đứng thừa tướng, liệu ngài có từng nghĩ đến cái kết cục này, ha ha.....ha ha ha ha.....”

Tiếng cười như điên cuồng vang lên rồi cầm bật. Hơi tàn cuối cùng đã dùng hết, Phong Trệ từ từ ngã xuống đất, trên mặt vẫn còn mang nụ cười điên dại.

Chiếc áo trắng của La Từ nhuộm máu, cô cố gượng đứng lên.

Ta không thể chết, không thể chết.....

Ta muốn gặp La Hầu, muốn đưa La Hầu đi.....

Điều duy nhất níu giữ cô, không phải là tiền tài, không phải chức quyền, mà chỉ là ánh mắt trầm lặng của chàng trai ấy, và đôi tay đã đặt lên vai của cô.

.....

Trong hang núi, Đông Cô chờ đợi đến lạnh cóng, tim đập thình thịch. Bỗng ngoài hang có tiếng gọi. Đông Cô bật dậy, Văn Giới máu me khắp người, xông vào hang, còn cầm theo một bàn tay đầm đìa máu.

“Văn Giới!”

“Mau lấy nước.”

Đông Cô vội vàng lấy túi nước, nhìn Văn Giới rút móng tay màu đỏ chót của Phong Trệ như đang rút móng heo, cạo đi lớp ngoài cùng của móng tay ngâm vào nước. Lớp móng tay mỏng trộn lẫn với những vệt máu đông, ngâm trong nước trông rất gớm ghiếc, nhưng Đông Cô nghiêm trang bưng phần nước đó như đang bưng thánh chỉ.

“Đỡ hần ngồi lên.”

Văn Giới nâng đầu La Hầu, dùng hai ngón tay banh miệng chàng ra.

“Cô nhẹ tay một chút, là mặt người đấy!”

“Xi.” Văn Giới lườm nàng, nhưng nhẹ tay hơn hẳn.

Hai người hợp lực đổ xong thuốc giải vào miệng La Hầu.

“Phần này cho uống hết luôn đi.”

“Thôi thôi, nhiều lắm rồi. ”

Đút thuốc cho La Hầu xong, Đông Cô như trút được gánh nặng trong lòng, nàng đỡ La Hầu tựa vào vách hang, vươn tay vuốt vuốt mặt chàng.

“Cô coi cô bóp làm mặt chàng có dấu luôn rồi này.”

Văn Giới ngồi một bên cũi, “Sao, mặt đã vậy rồi mà còn sợ hần bị xấu trai?”

“Cô!”

Đông Cô hung hăng trừng mắt với cô ta, sau đó quay đầu nhìn về hướng cửa hang.

“La Từ đâu, sao còn chưa về?”

Văn Giới tựa lưng vào vách hang, lạnh lùng nhìn nàng.

Đông Cô thấy ánh mắt của cô ta, chợt nhớ đến lời cô ta đã nói với nàng trước lúc đi—

Người đợi ta ở đây, ta sẽ mang về kết quả tốt nhất.

Lòng Đông Cô chùng xuống.

“Cô đã làm gì rồi?”

“Ha, ta chẳng làm gì cả.”

Đông Cô nhìn máu bết trên áo Văn Giới. Cùng với ánh mắt lạnh lẽo ấy, đột nhiên bật dậy lao ra khỏi hang.

hết chương 64

66. Chương 65: Toan Tính Của Nàng

“Choang—!”

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, ngân thương vẫn còn in vết máu chắn ngang trước mặt Đông Cô. Thân hình Văn Giới bất động, tay cầm cán thương, chặn đường đi của Đông Cô.

“Người đi đâu.”

“Đi tìm người.”

“Ta không cho phép.”

Đông Cô quay mặt nhìn Văn Giới.

“Đây chính là kết quả tốt nhất mà cô nói?”

Văn Giới thản nhiên nhìn thẳng lại nàng, “Đây chính là kết quả mà ta cho rằng tốt nhất.”

Đông Cô bước đến gần, túm lấy cổ áo của Văn Giới, hạ giọng xuống thật thấp, “Cô ta là em của La Hầu..... cô ta là em gái của chàng, là người thân duy nhất của chàng! Sao cô lại có thể làm như vậy?!”

Văn Giới tóm lấy tay của Đông Cô, cô ta chỉ hơi mạnh tay, Đông Cô đã không sao nhúc nhích được. Vẫn một bóng đêm, vẫn là cái lạnh rét buốt, Văn Giới chợt nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau, cũng là tình cảnh như vậy, cô ta cũng đã từng tóm lấy tay của Đông Cô như thế này.

Khi đó, ta-địch chưa rõ, thế còn hiện giờ thì sao. Người là bạn ta, hay là kẻ địch của ta.....

Ánh mắt của Văn Giới thăm thăm, như muốn nhìn sâu vào linh hồn của Đông Cô.

“Đông Cô, ta muốn nó chết, không liên quan gì đến người. Ta có thù của ta, năm xưa Viên tướng quân ngậm oan mà chết thảm, hậu đại đều bị diệt trừ, chính là do bị nó phản bội. Ta không nuốt được hận kiêu đó, cho dù không có cơ hội lần này, ta cũng vẫn sẽ giết chết nó.”

Đông Cô cúi thấp đầu lặng thinh.

Văn Giới khẽ nói tiếp: “Nhưng mà tuy ta thù nó, nó cũng vẫn là em gái của La Hầu, ta chặt đứt huyết mạch cuối cùng của hân, đây cũng là sự thật.” Cô ta buông tay, xoay lưng về phía Đông Cô.

“Ta đã nói nhiều như vậy rồi, chuyện còn lại tùy người liệu. Bất kể hành động của ta khiến người trách ta hay hận ta, ta đều có thể hiểu được, và đều có thể chấp nhận.”

Đông Cô cúi đầu cười bất lực.

“Văn Giới, cô đã giúp tôi đến ngày hôm nay, đối với cô, tôi chỉ một lòng biết ơn.”

Văn Giới ngoái đầu.

Đông Cô nói: “Tôi không có quyền can thiệp vào giữa thù hận của các cô, cũng không có tư cách và lập trường để ảnh hưởng quyết định của cô. Cô báo thù cũ, là điều đương nhiên.”

Văn Giới bước lên một bước: “Người không trách ta?”

Đông Cô đáp: “Không có cô, hiện giờ tôi đã chẳng còn mạng, sao có thể trách cô được. Tề Đông Cô đâu phải một kẻ không biết điều đến thế.”

Văn Giới nhìn nàng, một lúc lâu sau, cuối cùng thở phào yên tâm.

“Ta còn tưởng là người sẽ oán trách ta.”

Đông Cô khẽ lắc đầu.

“Tôi không trách cô, đối với La Từ, tôi không có nhiều tình cảm, chỉ thấy hơi xót xa và tiếc thương.”

“Ồ?”

Đông Cô quay về bên La Hầu, kéo tấm chăn mỏng đắp cho chàng. Nàng không nói cho Văn Giới biết, cái đêm nàng báo cho La Từ hay La Hầu bị trúng độc, nàng đã được thấy một La Từ hoàn toàn khác. Đêm ấy, La Từ khẽ níu lấy tay áo của người anh đang say ngủ, một động tác vô cùng cẩn thận dè dặt, trong mắt Đông Cô, đầy như là một người lạc lối, đang cất tiếng cầu cứu với điểm tựa duy nhất của mình.

“Văn Giới, ta đi chôn cô ấy.”

Cuối cùng Văn Giới không cản nàng nữa, để cho nàng đi.

Đông Cô men theo cánh rừng, đi thẳng về phía trước. Cách đó không xa lắm, nàng liền gặp La Từ đang nằm trên một vũng máu. Cô yếu ớt, ngã trên mặt đất, như một chiếc lá khô trong gió lạnh, từ từ chìm

khuyết trong tuyết. Lúc Đông Cô đỡ cô lên, cô vẫn chưa tắt thở hoàn toàn, nhưng ý thức đã mơ hồ. Đông Cô thấy miệng của cô run run hé mở, không rõ đang nói gì.

La Hầu đã từng bảo, Tiểu Từ không phải là người hám vinh hoa, chỉ là em ấy còn nhỏ tuổi. Người lữ hành lạc lối, phiêu dạt như chiếc lá rơi; giữa đất trời nào hay sâu thương nào hay bất lực. Để rồi một đêm trở mình, một trang sách lật, ngày mai đến, bao nhiêu người sẽ nhớ một câu chuyện buồn đã từng xảy ra.

La Từ trong giờ phút này, trước mặt là một màu trắng xoá, cô cảm nhận được có ai đang ôm lấy cô, che trở những gió tuyết trước mặt cho cô. Cô dùng chút sức tàn bám chặt lấy hơi ấm cận kề.

Anh, có phải anh không.....

Anh, anh tới đây làm gì?

Anh đến tìm em.

Cha bảo anh đem cơm đến à?

.....Không phải.

Trời đổ tuyết lớn như vậy, chỉ có anh mới ngốc nghếch chạy tới trường học xa xôi để đưa cơm cho em. Em đã ăn xong trong phòng ăn cùng với bạn bè từ lâu rồi.

.....

Chờ chút, cứ để đây đi vậy, nếu chốc nữa đói em sẽ ăn. Ô, tay anh sao thế, bị cọng à?

Anh không sao

Ai bảo anh ngốc thế cơ chứ, trời lạnh vậy, anh con trai con đứa chạy ra đường làm gì. Đúng là..... Em quay về học tiếp đây, anh mau về nhà đi.

.....

Hai canh giờ rồi sao anh vẫn còn ở đây?

.....Tuyết lớn quá, anh chờ để cùng em về nhà.

.....

Được đấy, tốt quá, em về nhà với anh.

Anh à, chúng ta hãy cùng nhau về nhà nhé.....

Mãi đến phút này, La Từ mới hiểu rõ, cô không trách Đông Cô được. Đời này kiếp này, không phải Đông Cô đã đến sớm, mà là bản thân cô đã đến quá muộn.

Gió rét thổi, dòng đời trôi.

Ngón tay buông, là ngón tay đã không giữ được trần thế nữa. Huyết lệ rơi, là những tiếc nuối không sao nói được nên lời. Dù cho quan tâm lo lắng bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu, đến lúc kết thúc rồi, đời đời kiếp kiếp mãi là hư vô.

Đông Cô nắm tay của La Từ, muốn lưu lại cho cô một chút hơi ấm cuối cùng. Bên tai nàng vẳng tiếng La Hầu—“Hiện giờ em ấy đang ở đô thành, mai mốt em ấy về rồi nàng gặp em ấy, nhất định sẽ thích em ấy.”

—— “Vậy sau này, ba người chúng ta cùng chung sống, được không?”

Nhớ đến những lời tha thiết của La Hầu khi ấy, mắt Đông Cô đỏ lên. Nàng cúi đầu để mặc cho nước mắt chảy.

La Từ, nếu như em thật sự là em gái của chị thì đã hay biết mấy, chị tuyệt đối sẽ không để cho em đi đến bước của ngày hôm nay.....

.....

Đông Cô chôn La Từ dưới tuyết trong rừng; ngày mai họ sẽ tránh đoạn đường này, từ nay về sau, La Từ sẽ không còn gặp được người anh của cô nữa.

Đông Cô về đến hang núi, nói với Văn Giới: “Thay hết những quần áo dính máu đi, vết tích trên binh khí cũng phải lau sạch. Ngày mai La Hầu tỉnh dậy, chúng ta sẽ nói với chàng rằng La Từ đã rời đi.”

Văn Giới trợn mắt: “Người muốn gạt hấn?”

“Phải.”

Văn Giới nói: “Người có thể nói cho hấn biết sự thật. Ta có thể gánh được hận thù của hấn.”

“Không.” Đông Cô vừa bước vào từ bên ngoài, cơ thể lạnh, trái tim cũng lạnh. Nàng ôm La Hầu, nói: “Tôi biết cô gánh được cơn thịnh nộ của chàng, nhưng chàng chắc chắn sẽ không gánh được cái chết của La Từ.”

Văn Giới nói: “Hấn không yếu đuối như vậy đâu.”

Đông Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Cho dù chàng có là một khối sắt, tôi cũng muốn dùng tơ lụa phủ lên chàng.”

Văn Giới nhìn hai người đang ôm nhau, khoe miệng nhếch một nụ cười nhạt, rồi bước ra ngoài cửa hang, tiếp tục canh gác.

Sáng hôm sau, lúc Đông Cô thức giấc, La Hầu đã tỉnh.

Sắc mặt chàng không được tốt lắm, nhìn Đông Cô.

“Đêm qua mọi người bỏ thuốc làm ta ngủ.”

“Phải.”

La Hầu hơi cau mày, “Vì sao?”

Đông Cô ngồi thẳng lên, nói với chàng: “La Hầu, đêm qua có người đã ra đi. Em ấy không muốn nói lời tạm biệt với chàng, cho nên mọi người để chàng đi ngủ trước.”

La Hầu ngược mắt, “Tiểu Từ.....”

“Phải.” Đông Cô nói, “Em nó đã đi rồi.”

“Em ấy đi đâu?”

“Về chỗ của Lã Khâu Niên.”

“.....Vì sao?”

Đông Cô nắm lấy tay của La Hầu. Hai bàn tay thường ngày rất ấm áp của chàng, giờ đây lạnh buốt.

“La Hầu, em ấy có lý tưởng và mục đích của riêng mình, tuy Lã Khâu Niên làm quan thì tráo trở, nhưng vẫn mang ơn của em ấy, bà ta sẽ không để mặc không lo cho em ấy.”

La Hầu túm chặt lấy vạt áo của mình, “Em ấy đã hối hận.....”

“Phải.”

Mặt La Hầu trắng bệch, lòng Đông Cô đau đớn, những vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“La Hầu, chàng đã từng nói, sống giữ lời hứa, chết không hối hận. Em ấy có lời hứa của riêng mình, có cuộc đời của riêng mình, cho dù đối với chúng ta, đấy là sai lầm, nhưng vẫn là quyết định của em ấy.”

La Hầu im lặng hồi lâu, cuối cùng chàng hơi cúi đầu.

Đông Cô ôm lấy chàng.

“Chàng đừng buồn, em ấy đã hứa với ta, sẽ tự lo cho bản thân thật tốt. Em ấy thông minh như thế, nếu gặp nguy hiểm nhất định sẽ kịp thời trốn đi. Nếu có duyên, gia đình chúng ta lại có dịp đoàn tụ.”

“.....Ừ.”

Nói những lời này, lòng Đông Cô đau như cắt. Nếu như chàng biết được La Từ đã chết, chàng sẽ làm gì. Nếu như chàng biết được La Từ mãi mãi ở lại trong lòng đất hoang vu lạnh lẽo giữa núi rừng, chàng sẽ làm gì.

Ta sẽ không nói ra, cũng không thể nói ra.

So với để cho chàng biết rằng huyết mạch cuối cùng đã bị cắt đứt, ta thà để cho chàng lầm tưởng em ấy đã rời đi vì con đường trước mặt của bản thân. Chỉ ít trong lòng chàng còn có nơi vương vấn.

“Chàng uống hết chỗ này đi, Tiểu Từ để lại cho chàng đấy.” Đông Cô với tay lấy túi nước tới.

“Đây là gì?”

“Ta cũng không rõ.” Đông Cô đáp, “Em ấy nói, uống xong rồi chàng sẽ biết.”

La Hầu đón lấy túi nước, uống cạn.

Đông Cô hỏi chàng, “Chàng cảm thấy thế nào?”

La Hầu lắc đầu, “Không thấy gì cả.” Có điều..... Chàng âm thầm tự điều tức, phát hiện độc tố ẩn trong người đã không còn làm tắc nghẽn nội tức nữa.

“Đúng là em ấy.....”

Đông Cô hỏi: “Là sao cơ?”

La Hầu lắc đầu, “Không có gì.....”

“Chúng ta đi thôi.”

Lần này họ đi suốt ngày suốt đêm. Tin tức về cái chết của Phong Trệ sẽ chẳng bao lâu sau đến tai Lã Khâu Niên, một khi không còn ai làm bộ làm dạng gì nữa, thì chỉ còn tùy thuộc vào phe nào hành động nhanh hơn.

Bốn ngày trôi qua, họ đã đến chân núi Thiên Sơn. Thôn nhỏ ở dưới chân núi là nơi dừng chân cuối cùng của họ.

Đêm đó nhóm của Đông Cô ngồi trong một căn phòng trọ nhỏ, thương lượng với nhau. Lúc này không còn người ngoài, Đông Cô nói chuyện thoải mái hơn.

“Ngày mai chúng ta lên núi.”

Văn Giới: “Muốn đi lấy đồ à?”

Đông Cô ngẫm nghĩ một chút, đáp: “Không giấu gì cô, chắc là đồ đã sớm không còn đó.”

“Cái gì?!” Câu nói của Đông Cô khiến cho Văn Giới giật mình, đến cả La Hầu cũng kinh ngạc.

Đông Cô nhìn La Hầu: “Trước đây chàng đã từng nói cho ta biết chỗ cất giấu chứng cứ, chàng còn nhớ không?”

“Ta nhớ.”

“Sau khi chàng nói với ta xong, ta đã thu xếp cho việc này.”

Văn Giới sáng rõ mắt.

“Người nói cho An Kinh biết?”

Nghe nhắc đến tên của An Kinh, tim La Hầu không khỏi run lên, chàng nhìn Đông Cô.

Nàng đã nói cho y biết mà sao không nói cho ta hay.

Không phải là Đông Cô cố ý không nói, chỉ là ban đầu chưa rõ tình thế của La Từ, nàng sợ nói cho La Hầu biết xong, La Từ sẽ moi ra được. Nét mặt trầm lặng của La Hầu hiện giờ, Đông Cô đều thấy hết. Văn Giới thì khác, nhắc đến An Kinh là mắt của cô gái này toả sáng.

“Khi nào mỹ nhân tới?”

Đông Cô cười đáp: “Chắc đã tới rồi.”

“Đang ở đâu?”

“Cái đó tôi không biết.” Đông Cô đáp, “Nhưng mà đã lâu như vậy thì chắc bọn họ đã tìm tới được Thiên Sơn, lấy được chứng cứ rồi.”

“Ha.” Văn Giới cười khen, “Khá lắm khá lắm, thì ra người đặt việc bảo vệ chứng cứ trên hết, như vậy thì bất kể thế nào, cuối cùng Lã Khâu Niên cũng thất bại.” Thì ra con người của người, ngay từ ban đầu đã không định thoả hiệp.

Văn Giới vốn tưởng Đông Cô vì muốn La Hầu được an toàn, ít nhất cũng để lại cho mình đường lui. Để giữ mạng cho cả hai thì có lẽ chuyện của những chứng cứ cũng không quan trọng lắm. Nay biết được sự thật, Văn Giới mới hiểu Đông Cô không phải là người hoàn toàn không hiểu chính nghĩa. Nàng có thể có tính toán riêng, có nỗi lo riêng, nhưng đến lúc quan trọng, nàng vẫn sẽ quyết định rất chính xác.

hết chương 65

67. Chương 66: Ly Rượu Xuân Thu

Sau bữa cơm tối, Đông Cô đỡ La Hầu về phòng nghỉ ngơi, còn nàng đi dọn dẹp xe ngựa. Văn Giới bước ra từ trong phòng, tay cầm hai túi nước.

“Người đoán xem đây là gì?”

Đông Cô không ngoài đầu, “Ha, cách mười bước đã ngửi thấy lãnh hương, còn kêu tôi đoán, Văn Giới đừng quên là nhà chúng tôi buôn bán gì đấy chứ?”

“Ồ, La Hầu mở quán rượu thì thành của nhà người buôn bán à.”

Đông Cô thản nhiên đáp, “Đương nhiên rồi, chàng là của tôi, hết thấy của chàng thành ra của tôi.”

Văn Giới đến gần, thả cho Đông Cô một túi nước trong tay.

“Thư sinh trời gà không chặt, biết uống rượu không?”

“Ha.” Đông Cô lắc lắc túi nước trong tay, “Thả thế sự trôi đi, chỉ còn thi đối tửu. Dao kiếm thoả thuê, thi tửu bốn mùa; Văn Giới không biết rằng rượu mới là tuyệt phối của thư sinh sao.”

“Im. Đêm nay ta muốn uống cho no say, không muốn nghe người nhảm nhí.”

“Ha.”

Ly rượu tình nghĩa, tri ân nhau ngày đông. Vầng trăng khuyết xuất hiện trên cao lần đầu tiên trong những ngày gần đây. Trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, toả ánh bạc, chiếu xuống thế gian đầy tuyết trắng tĩnh lặng.

Văn Giới và Đông Cô ngồi tựa lưng vào xe ngựa.

“Ngay từ lúc ban đầu người đã không định thoả hiệp, đúng không nào?”

Đông Cô im lặng.

Văn Giới quay qua, “Sao người không nói gì?”

Đông Cô đáp: “Lúc này chị Liêu không cho phép em nói chuyện.”

“.....” Văn Giới nuốt một ngụm rượu, “Rồi rồi rồi, người nói đi, muốn nói gì thì nói, ta cho phép người nói.”

Đông Cô: “Cô muốn hỏi gì?”

Văn Giới: “Người có bao giờ từng nghĩ đến việc giao đồ cho Lã Khâu Niên?”

“Không.”

Văn Giới lại hỏi: “Nếu như tính mạng của La Hầu bị đe dọa thì sao?”

“Ha, từ lúc biết được chuyện này, tính mạng chúng tôi đã không ngừng bị đe dọa mà.”

“Người không sợ La Hầu gặp nguy hiểm?”

“Sợ, sao lại không sợ.”

“Thế thì tại sao người không để cho mình đường lui, ta nghĩ đứng ở địa vị của người thì phải tìm cách không đắc tội với bên nào mới đúng.”

Đông Cô hớp một ngụm rượu, rượu vào miệng lạnh buốt, xuống bụng thì nóng rực. Nàng quay đầu như cười như không nhìn Văn Giới, đáp: “Cô muốn tôi nói gì bây giờ, nếu như muốn tôi tự khen mình chính trực, hiểu đại nghĩa, thế thì để tôi cảm ơn cô.”

“Xi.” Văn Giới đảo mắt khinh bỉ, “Muốn nói chuyện đằng hoàng với người cũng không được.”

“Ồ, em sai rồi, chị Liêu bớt giận.” Đông Cô nói, “Thì việc cũng đã làm rồi, cô cũng không cần phải khen tôi, tôi làm như vậy đương nhiên có lý do riêng của mình.”

“Lý do của người là gì?”

Đông Cô khẽ đáp: “Hạnh phúc đến từ sự phản bội là giả tạo, tuy vui được một lúc đấy, nhưng cả đời sẽ bất an. Trong khi đó, gánh nỗi đau của lòng thành rất chân thật, cho dù tạm thời buồn đau, nhưng kết quả cuối cùng là sự trong sạch không gì phải lo sợ. La Hầu cả đời lặn lội, nhưng chàng có một trái tim trong sạch người khác không sánh được, nếu như để trái tim ấy bị nhuốm bùn nhơ trong tay của Tề Đông Cô tôi, thì tội của tôi là tội tày trời.” Nàng ngược mắt nhìn Văn Giới, “Cho nên, cô muốn cảm ơn, thì chỉ bằng đi cảm ơn La Hầu.”

“Lại là La Hầu.”

“Ha.” Đông Cô lại hớp một ngụm rượu, người đã ấm lên, “Từ đầu đến cuối, chàng mới là người quyết định hết thảy.”

“Người muốn nói sao thì nói.”

Ánh mắt của Đông Cô sáng rực, long lanh. “Có lẽ ngay đến bản thân chàng cũng không biết, nhưng đúng là chàng đã ảnh hưởng đến tôi.” Nàng cúi đầu nhìn bàn tay của mình, “Thôi, không nói chuyện này nữa.”

Văn Giới hớp vài hớp rượu, hỏi Đông Cô: “Người thương La Hầu đến độ nào?”

Đông Cô đáp: “Tôi không biết.”

“Người có thể vì hắn mà làm đến mức hạn nào?”

Đông Cô đáp: “Ngày cực hạn chưa đến thì tôi cũng không biết sẽ đến mức nào.”

“Ha, ”ngày cực hạn chưa đến,” vậy thì chẳng khác gì nói không có cực hạn luôn rồi.”

Đông Cô cười, đáp: “Cô cũng đừng đánh giá tôi quá cao, tôi và La Hầu chỉ là những nhân vật tầm thường nhỏ bé, mảnh lời cũng chỉ là chút khôn vặt, không đem về được danh lợi, nếu có thể giữ được mình thì đã lấy làm hài lòng lắm rồi.”

Ánh mắt của Văn Giới xa xăm, áo đen tung bay.

“Giữ được mình..... ở đời này, giữ được mình đã là khó.”

“Văn Giới, sau này cô có kế hoạch gì?”

“Ta?” Văn Giới bị Đông Cô hỏi, hơi mịt mờ, “Kế hoạch? Ta thì có thể có kế hoạch gì.”

Đông Cô nắm lấy tay của Văn Giới, chân thành nói: “Văn Giới, tôi biết cô sống tự do đã quen, không quen ở lại một chỗ. Nhưng tôi cũng muốn nói cho cô biết, hai ta là bạn, tôi và La Hầu đều hoan nghênh cô bất cứ lúc nào.”

“Ha.” Văn Giới quay đầu, “Vậy từ nay về sau người có kế hoạch gì?”

“Tôi?” Đông Cô ngẩng đầu nhìn núi tuyết từng từng, “Tôi vẫn chưa lập kế hoạch, tôi muốn hỏi ý kiến của La Hầu.”

“La Hầu, La Hầu, người có cách nào nói vài câu không có hấn không, chẳng có chút khí khái của đàn bà gì cả.”

“Ồ, tôi không có khí khái của đàn bà đấy, làm gì nhau?”

“Làm gì nhau, coi tôi làm gì cô, uống! Đêm nay không cho phép nhắc đến hai chữ La Hầu nữa.”

“Ha, được.”

Lòng, mấy khi gặp người hiểu

mừng, uống với nhau thay cho lời ca.

Trời đêm có vầng trăng sáng, làm chứng cho một đôi bạn bình phàm đến không thể bình phàm hơn, dùng lời bên rượu để trao nhau tình bạn. Họ có cuộc sống hoàn toàn khác biệt, quan niệm hoàn toàn khác biệt, nhưng vì duyên mà gặp gỡ, rồi kết giao.

Đêm khuya vắng lặng, Đông Cô vác người đầy mùi rượu về lại phòng. Khẽ làm vệ sinh xong, nàng lên giường nằm. La Hầu quay người qua.

Đông Cô hỏi: “Chàng còn chưa ngủ?”

“Ừ.”

Đông Cô chống khuỷu tay, nhìn chàng trong bóng tối, “Muộn thế này rồi sao chưa ngủ, có phải trong người lại bị khó chịu không?”

La Hầu thấp giọng đáp: “Không phải.”

Đông Cô nói: “Nếu như trong người không khó chịu, thế thì trong lòng có tâm sự rồi. Nào, có chuyện gì cứ nói ra.”

La Hầu hơi quay đầu đi, trong đêm yên vắng, chỉ nghe thấy tiếng tóc cạ vào chăn chiếu.

“Không nói?”

Đông Cô khẽ cười, mũi phả ra mùi rượu lành lạnh. “Chàng có chuyện gì cũng không chịu nói, không nói thì làm sao ta biết được?”

La Hầu xoắn chân, ngập ngừng một hồi, cuối cùng lên tiếng.

“Dạo.....dạo trước nàng nói cho An Kinh biết.”

“Phải.”

“..... Tại sao nàng không nói cho ta biết.”

“Sao, chàng trách ta à?”

La Hầu không đáp.

Đông Cô vươn tay, xoay mặt chàng qua.

“Chàng trách ta à?”

Cơ thể của La Hầu đã khôi phục lại độ ấm trước đây, ngón tay lạnh lẽo của Đông Cô vuốt ve mặt chàng, cảm nhận được những đường nét vừa ấm áp vừa rắn chắc.

“La Hầu, chắc hẳn trong lòng chàng đã trách ta. Ta muốn biết, chàng trách ta điều gì.”

Đông Cô nói rất khẽ, âm thanh mơ hồ, như tỉnh như say.

La Hầu thấy nàng như vậy, nghe nàng hỏi vậy, không biết vì sao trong lòng chợt dậy lên chút tức giận.

“Ha.” Đông Cô nương theo ánh trăng yếu ớt, nhìn thấy rõ ánh mắt lạnh lùng của La Hầu. “Dẫu cho chàng có nhìn ta thế này, ta vẫn tiếp tục nói. Nếu như chàng không nói rõ cho ta biết lý do chàng trách ta, ta sẽ cứ nói mãi.....”

La Hầu chợt ngồi phắt lên, quay mặt qua một bên.

Đông Cô vẫn nằm dùng tay chống đầu.

“Chàng giận rồi, có phải ta đã nói gì sai?”

Giọng của La Hầu rất kiềm nén, “Nàng biết rõ mà cố hỏi.”

“Ồ? Ta biết rõ cái gì?”

La Hầu nhin.

Đông Cô lại nói: “La công tử, lời thì phải nói cho rõ mới được.”

“Nàng.....khụ, khụ khụ.....” La Hầu nhất thời kích động, tâm trạng thay đổi, chàng mới giải được độc chưa lâu, cơ thể chưa khôi phục hoàn toàn, liền bị tức ngực, bắt đầu ho.

“La Hầu.” Đông Cô tỉnh rượu hơn phân nửa, ngồi dậy vỗ lưng cho La Hầu, “Chàng thế nào rồi, cảm thấy ra sao, ta đi rót nước cho chàng uống.”

La Hầu lắc đầu, né bàn tay của Đông Cô.

Căn phòng chìm vào im lặng.

Thật ra La Hầu không hẳn đang tức giận. Đông Cô đã sớm nói với chàng sẽ xin An Kinh giúp, mà chàng thì cũng đã nói chuyện với An Kinh, yêu cầu y bảo vệ Đông Cô. Chỉ là những ngày vừa qua, chàng bị trúng độc, tổn thương khó lành, mà Tiểu Từ lại rời đi đột ngột, biến cố xảy ra liên tiếp khiến chàng bất an. Trong khi đó Đông Cô lại bất chợt nhắc đến An Kinh, kể chuyện nàng và y đã quyết định thế nào sau lưng chàng, cảm giác xa cách và xa lạ bỗng dưng len lỏi xuất hiện, khiến cho chàng sợ hãi.

Tiểu Từ có thể hối hận, còn Đông Cô thì sao.

Đông Cô nhìn chàng trai ngồi bên cạnh nàng, tóc chàng xoã tung, lưng khòm xuống, vô cùng thảm hại. Một La Hầu như thế này thì ai tin được rằng đao của chàng sẽ khiến toàn thể gian nhin mà biến sắc.

Đông Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay La Hầu.

“Chàng đừng giận, ta sai rồi.”

La Hầu không nói gì.

“..... Ta chỉ muốn chính miệng chàng nói ra suy nghĩ của chàng, nói ra nghi ngờ của chàng cho ta nghe, rồi ta sẽ đích thân trả lời chàng. Chàng có tâm sự toàn là không nói cho ta biết, thì làm sao ta đoán được.”

“Lúc trước ta cũng không thương lượng chuyện này nhiều nhận gì với An Kinh, sắp xếp cuối cùng cũng là thông qua hộ vệ của ngài ấy, nhờ cô ta nhắc lại. Thế lực của phủ An Nam Vương quảng đại, để ngài ấy đi lấy chứng cứ là chắc ăn nhất.”

La Hầu cúi đầu, mái tóc khô cứng che khuất gương mặt, nhìn không rõ mặt chàng. Ngày xưa nếu như chàng muốn vượt nút băng đeo, cho dù sừng sững như Thiên Sơn thì vẫn dễ như trở bàn tay đối với chàng, nhưng giờ đây..... Bàn tay dưới lớp chăn của La Hầu âm thầm đè trên phần đùi cụt, ấn nó không chút thương tiếc. Cơn đau từ đùi không theo kịp nỗi đau trong lòng. Nếu như chàng còn cái chân, nếu như cơ thể chàng còn nguyên vẹn, chàng đã có thể âm thầm đi lấy đồ về giao cho phủ An Nam Vương, họ đã không cần phải nhờ An Kinh giúp đỡ.

La Hầu khẽ hỏi: “Hắn còn nói gì với nàng?”

“Hả?”

“Ngoài chuyện đó ra, hắn còn nói gì với nàng?”

Cơ thể Đông Cô say, nhưng thần trí chưa say, nàng hiểu rất rõ ý trong lời của La Hân.

“Ngài ấy chẳng nói gì với ta cả.”

“.....”

“Nhưng ta đều biết hết thảy.”

La Hân ngẩng phất đầu.

“Nàng.....”

Đông Cô nói: “Những gì ngài ấy làm cho ta, tình cảm ngài ấy dành cho ta, ta biết, biết hết thảy.”

La Hân cắn chặt răng, gồng cứng người.

“Nàng biết..... thì ra nàng biết hết.....”

“Phải.”

Đông Cô bình thản hỏi, “Chàng muốn hỏi ta điều gì.”

“.....” La Hân lại bị câm, ý khó thành lời, lời khó thành tiếng. Hết thảy của hết thảy đều nuốt nghẹn trong lòng.

“Chàng lại không nói, La Hân, chàng không muốn hỏi cảm giác của ta đối với ngài ấy ra——”

Câu còn chưa nói xong, Đông Cô đã khó tiếp tục mở miệng.

Tay của La Hân khoá nơi cổ tay của nàng, chàng dùng toàn bộ sức lực, nhưng chỉ để ở cánh tay, không đưa đến đầu ngón tay. Ánh mắt của chàng thăm thẳm, tuy giận dữ, nhưng cũng rất thê lương. Đây là một người đã bị ép đến đường cùng, không sao nhẫn nhịn được nữa, thì mới dùng ánh mắt ấy.

Chàng gần rõ từng lời, âm thanh run rẩy.

“Nàng muốn ta hỏi gì, hỏi nàng đã trả lời hân ra sao, hay là hỏi nàng đã lựa chọn ra sao.....Giữa tiểu vương gia của phủ An Nam Vương và một tên tàn phế không có chân, nàng đã lựa chọn ra sao.....”

Đông Cô nói: “Chàng cảm thấy ta sẽ lựa chọn ra sao.”

La Hân lại cúi đầu, “Ta không muốn tự rước lấy nhục.”

“Ha, rồi sao nữa.”

“.....”

“Chàng đã quyết định xong giúp ta rồi, đúng không?”

Đông Cô nhìn La Hân, người sau không nói không rằng.

“Được.” Đông Cô gật gù, đứng lên bước xuống giường.

La Hân quay đầu ngay lại, chụp lấy nàng theo phản xạ ngay trước khi nàng kịp cất bước.

“Nàng đi đâu?”

“Đi vòng vòng bên ngoài một chút, sẽ quay về ngay.”

La Hân không buông tay, “..... Muộn thế này rồi, bên ngoài lạnh lắm, tại sao lại muốn ra đó.”

Đông Cô không buồn ngoái đầu, đáp: “Chàng nắm chặt tay như thế làm gì.”

La Hân buông lỏng tay. Chàng cũng không biết vì sao nắm chặt như thế, nhưng lúc Đông Cô xuống giường, chàng không kịp nghĩ ngợi thì tay đã đưa ra.

Chàng không có chân, cũng không giỏi ăn nói, thứ duy nhất có thể giữ lấy nàng, là tay. Không muốn buông tay, cũng không thể buông tay.

“Được rồi, chàng đừng cứ nắm ta như thế, chàng không muốn ta đi thì ta không đi là xong.”

Đông Cô ngồi trở lại giường, mặc nguyên quần áo, nằm xuống.

“Ngủ đi.”

Đông Cô nói rồi không nói gì thêm, để mặc La Hầu ngồi trơ ra đó. Đau đớn bị thương trong lòng chàng khiến chàng khó thở, nhưng không sao biểu lộ. Đông Cô nằm bên cạnh, rất yên tĩnh. Cuối cùng La Hầu cũng nằm trở lại, nhưng tuy nằm rồi, vẫn không sao ngủ được.

Chàng tự khuyên bản thân đừng nghĩ gì nữa, nhưng những ý nghĩ làm sao để yên cho chàng như mong muốn. Mỗi một hơi thở của người con gái nằm bên đều ảnh hưởng đến thần kinh của chàng, nàng càng bình tĩnh trấn định, chàng càng trần trọc bất an. Chàng ngấm ngấm cảm thấy cuộc nói chuyện không nên kết thúc như vậy, nàng nên nói thêm chút gì đó. Nhưng có thể nói gì nữa đây.

La Hầu nhắm mắt. Trong bóng tối rì rầm đầy những dịu dàng của nàng. Bắt đầu từ buổi ban đầu họ gặp nhau, mỗi một giây phút bên nhau đều ghi khắc trong lòng, nụ cười nhàn nhạt xinh xắn của nàng, những lời nói đầy tình cảm của nàng, dường như chỉ mới hôm qua thôi. Như nay, phải chăng chàng sắp sửa bị mất đi hết thảy. Những gì đã từng có đều sắp phải giao hết lại cho một người đàn ông khác.

Mà chàng thì chỉ còn biết dựa vào những kỷ niệm để sống. Ý nghĩ này, vừa mới thoáng qua, lòng chàng đã quặn đau như xé.

Không gian vương mùi hương của rượu, La Hầu như được quay về nhà, về đến quán rượu nhỏ mà hai người đã từng trao tìm cho nhau. Buổi hoàng hôn bình lặng đơn sơ ấy, chân trời nhuộm rắng đỏ, chàng gạt đám sương mù, nếm thử đoá môi hồng của người trong mộng.

Thế gian đã bao lần lạc bước sa tình vông. Ý đã động, niệm đã động.

Làm sao để nói thoát là thoát, tránh là tránh, khi người đã lún sâu.

Cuối cùng không chịu đựng nổi tâm trạng đầy chua xót nữa, La Hầu bật người qua, choàng tay ôm cứng cánh tay của Đông Cô.

Nàng và ta đã thành thân, đã từng cùng nhau lập lời hẹn ước với trời.

Lòng đã hứa, lời đã thề. Ngàn vạn ý nghĩ chỉ kết đọng thành một câu nói—

“Ta, không buông!”

Ba chữ ngắn ngủi gần như lấy hết hơi sức của cả đời La Hầu. La Từ đã từng bảo cả đời chàng không chịu đấu tranh, bảo rằng hết thảy mọi bi thương khổ nạn của chàng đều bắt nguồn từ chuyện chàng không biết đấu tranh..... Vậy lúc này đây, hãy để chàng đấu tranh một lần, đấu tranh cho bản thân chàng một lần.

“Chúng ta đã từng lập lời thề với trời, cả đời này sẽ cùng giữ. Nàng không được bội ước, ta không cho phép nàng bội ước!”

“Nếu An Kinh dám làm điều gì vô phép, ta sẽ giết hắn, rồi giết nàng.”

Đôi mắt của Đông Cô ướt ướt, long lanh. La Hầu không phân biệt được đây là ánh trăng hay nước mắt.

“Tại sao nàng không nói gì, nàng nói gì đi chứ!”

Thấy Đông Cô im lặng, chàng ra sức lay nàng. Cổ áo của Đông Cô tình cờ bị chàng kéo nới ra, để lộ phần cổ. La Hầu liền ngừng bật.

Trên cổ, có một sợi chỉ màu đỏ, xâu một lá bùa nho nhỏ cũ kỹ.

Màu của lá bùa đã sớm bạc thếp, còn mang vết khâu vá. Mục đích ban đầu của nó đã sớm bị quên lãng, từng đường chỉ tỉ mỉ kia khâu với biết bao nhiêu nâng niu. Nó nhiễm mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể của Đông Cô, lắng lắng nằm giữa phần xương quai xanh của nàng.

Giọt lệ trên khoé mắt của Đông Cô cuối cùng rơi xuống.

Ồi những cảm xúc như cuồng phong, tơ tình vương không dứt. Đại đa số chỉ biết nỗi khổ của riêng mình trong tình cảm, nào hay kẻ sa vào lưới tình đâu phải chỉ riêng ta.

Đông Cô nắm lấy tay La Hân.

“Cảnh đẹp trên thế gian nhiều vô số, nào có ai thật sự hưởng được hết. Tìm được cảnh đẹp của riêng mình, giữ lấy không buông, thì mới có được kết cục tốt nhất. ”

“La Hân, cả đời này, trong lòng Đông Cô chỉ có mình chàng. Chàng phải nhớ cho thật kỹ lời chàng vừa nói. Từ nay về sau, nếu như ta phụ chàng, chàng cứ việc giết ta.”

hết chương 66

68. Chương 67: Cho Ăn

“Nàng.....”

La Hân nhìn Đông Cô chăm chăm, “Lời nàng nói là thật sao.”

“Đương nhiên thật.”

Tay của La Hân từ từ buông, chàng lại ngồi qua một bên. Cảm xúc của chàng lên lên xuống xuống mấy phen, hiện giờ đầu óc chỉ trống rỗng, không nói rõ được đang nghĩ gì nữa. Đông Cô ngồi bên cạnh, ôm lấy chàng, khẽ bảo: “La Hân, chàng đừng trách ta ép chàng. Ta chỉ muốn chàng nói ra ý nghĩ chân chính của mình, chỉ khi chính miệng chàng nói ra, chàng mới có thể nhìn thẳng vào lòng mình.”

La Hân cúi đầu, im lặng.

Đông Cô vuốt vuốt lưng chàng, “Ta muốn chàng quay về lúc ban đầu, khi ấy chàng dám giữ lấy ta, dám hôn ta, dám mặc kệ ánh mắt của bất cứ ai.”

“Sau khi đôi ta bên nhau rồi, trái lại chàng trầm lặng hơn trước. Ta không biết bản thân ta thiếu sót ở đâu, khiến cho chàng không tin tưởng.....”

“Không.” La Hân ngược mắt, “Ta tin nàng.”

“Ha.” Đông Cô cười, “Được, tin thì tốt.” Nàng giơ một ngón tay, chạm nhẹ vào khoé môi của chàng, “Chồng à, sau khi chúng ta thành thân trở đi, chàng không còn chủ động hôn ta nữa, có phải em đã không còn đủ đẹp đủ oai, không giữ được tim chồng nữa không.”

Lời trêu chọc của nàng khiến cho bầu không khí nặng nề trở nên dễ thở hơn hẳn, La Hân hơi đỏ mặt.

“Sao, bị nói trúng rồi? Ôi, lòng em tan nát.....”

“Nàng.....”

Mặt Đông Cô “đau khổ,” nói tiếp: “Còn bảo An Kinh thế nào, ta thấy chàng sắp thay lòng đổi dạ mới đúng, nhớ lúc mới quen nhau, khi đó chàng ——”

Đông Cô nói đến giữa chừng im luôn.

Môi của La Hân rất khô, hôn không có chút nghệ thuật, nhưng tâm can Đông Cô vì một nụ hôn này mà tan chảy. Nàng nâng đầu chàng, từ từ giúp chàng làm ướt bờ môi khô nứt.

Cơ thể La Hân càng lúc càng nóng, một tay của chàng khế đặt lên cổ áo của Đông Cô.

“Chồng à, ám thị này của chàng có vẻ quá lộ liễu rồi đấy, không biết tiết chế.....”

Đông Cô nói câu này xong thì bị La Hân trực tiếp lột luôn áo ra.

“Ha, thú vị, ta thích.” Đông Cô cười vui vẻ, đẩy La Hân xuống giường.

Mây mưa qua đi, Đông Cô vuốt mồ hôi ôm La Hầu cũng vuốt mồ hôi không kém, bắt đầu ăn năn tội.

“Sai rồi, ta sai thật sự rồi, chính sự chưa làm xong mà đã bắt đầu hưởng thụ, vậy không đúng.”

“.....”

“Ôi, nhưng mà chồng em nồng nhiệt, em không đáp ứng thì lại rất có lỗi.”

“.....”

“Mai mà bị mỗi lưng nhức chân, leo núi không nổi thì phải làm sao. Cho nên chuyện này vẫn trách chàng, em biết chồng em hiện giờ đang tuổi như long như hổ, ở phương diện này ——”

“Đủ rồi!”

“Hi.” Đông Cô đã tháo gỡ được gút mắc, trong lòng hân hoan, nàng ôm La Hầu, ngón tay phác hoạ đường nét của chàng.

“La Hầu, ta nghĩ đến một chuyện. Không, phải nói là ta nghĩ đến một người.”

“Ai?”

“Chàng còn nhớ mấy ngày trước chúng ta gặp một thằng bé không, ta nhìn ánh mắt nó, thấy rất giống chàng.”

“Thế à.”

“Ừ.” Đông Cô biếng nhác tựa mình trong lòng La Hầu, khẽ nói: “Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà có thể sống kiểu đó trong núi, đúng là gian khổ. Nhưng đáng tiếc chúng ta có quá nhiều việc, không thì giúp nó một chút cũng tốt biết mấy.”

“Nó vẫn quanh đây.”

“Hả?”

“Nó còn quanh đây, vẫn theo sau chúng ta.”

“Cái gì?!” Đông Cô ngồi bật dậy, “Chàng nói sao?”

La Hầu đáp: “Thằng bé đó vẫn còn theo sau chúng ta.”

Đông Cô nhíu chặt mày, đầu óc lập tức xoay chuyển đủ thứ ý nghĩ.

“Nó vẫn theo sau chúng ta, tại sao theo sau chúng ta, Lã Khâu Niên phái nó đến à? Nhưng nó nhỏ như vậy thì có thể——”

“Nó xin ăn.”

La Hầu lại dùng một câu làm Đông Cô chưng hửng.

“Xin ăn?”

“Phải.” La Hầu vẫn nằm trên giường, “Bắt đầu từ hôm nàng cho nó thức ăn, nó liền theo sau chúng ta.”

Đông Cô như đi trong sương mù, “Nó theo ở đâu, mấy hôm nay ai cho nó ăn? Chàng à?”

“Ừ.” La Hầu gật đầu, “Chắc nó là người tuyệt vời, rất thạo thuật ẩn thân và lần theo dấu vết trong tuyết. Sau khi chúng ta đi rồi nó bắt đầu theo sau, cách quãng nửa dặm.”

Đông Cô hỏi: “Chàng vẫn luôn biết?”

“Ừ.”

Đông Cô lấy làm lạ: “Sao chàng không nói?”

“.....” La Hầu nhìn Đông Cô, “Ta cảm thấy nó không có ác ý gì, chỉ là một đứa trẻ đói bụng mà thôi, nên không nói với nàng.”

“Ha.” Đông Cô cười, “Mấy hôm nay chàng vẫn luôn cho nó thức ăn?”

La Hầu thoáng khựng lại, đáp: “Lúc không có việc gì, ban đêm ta đem cho nó.”

Đông Cô: “Ban đêm chàng rời đi, sao ta không biết?”

“.....”

Đông Cô lại cười, “Được rồi được rồi, ta biết chàng ngại không nói là ta độ nhạy của ta kém.”

“Ta không có ý đó.....”

Đông Cô lại nghĩ ra chuyện khác.

“Ta không có võ thì cũng thôi đi, lẽ nào đến cả Văn Giới cũng không nhận ra?”

“Cô ấy biết.”

“Trời.” Đông Cô đặt tay lên vai La Hầu, “Nói vậy thì chỉ có mình ta không biết. Đi, chàng đưa ta đi xem đứa trẻ ấy một chút.”

“..... Ngay bây giờ?”

“Phải.”

La Hầu cũng không nói gì thêm, ngồi dậy mặc đồ.

Chàng đưa Đông Cô ra khỏi thôn, bốn bề tối đen như mực, lạnh lẽo giá buốt.

Đông Cô choàng áo bông, bước theo sau La Hầu.

“Thời tiết như thế này mà ở ngoài trời, ngay cả người lớn đã khó rồi đừng nói gì trẻ nhỏ.”

La Hầu chống gậy, thận trọng đi trên con đường đêm tối đen.

“Chắc quen rồi.”

Đông Cô đỡ La Hầu, trông đường.

“Quen, ha, một thói quen đến là bất đắc dĩ.”

Họ đi thẳng 1 mạch đến trước một hang tuyết nhỏ trên vách núi. Núi Thiên Sơn có rất nhiều hang tuyết giống như vậy, do những thợ săn quanh vùng để lại, chuẩn bị sẵn cho những lúc đi săn bắt phải ở lại qua đêm trong núi. Một hang núi kiểu này chắc chắn không giữ ấm nổi, cùng lắm là che được tuyết chắn được gió.

Trước cửa hang có một đụn tuyết, La Hầu mà muốn leo lên thì rất khó khăn, Đông Cô vốn định bảo chàng chờ ở đây, nài leo lên trên nhìn một chút, nào ngờ La Hầu cũng không có ý định leo, chàng đứng trước đụn tuyết, tùy tiện vỗ tay hai lần. Đông Cô nhưn mày, ủa, chàng còn có tín hiệu với người ta luôn rồi à.

La Hầu vừa vỗ tay xong, phía trong hang có động tĩnh. Đông Cô ngẩng đầu, thấy một bóng người màu đen từ trong hang bước ra, nằm bò trên đụn tuyết, nhìn xuống dưới. Một nùi đen thùi lù, không nhìn rõ được gì cả.

Đông Cô và nùi đen đó nhìn nhau, không ai nói gì. La Hầu lấy từ trong áo ra một miếng bánh, liệng lên trên. Bóng đen nhanh nhẹn chụp ngay lấy. Hai tay nó cầm bánh giữ trong lòng, chân động đậy, nhưng không bỏ đi. La Hầu nhìn Đông Cô, người sau chả nói lấy một lời, chỉ đứng đó nhìn thẳng bé. La Hầu ngập ngừng muốn nói gì đó với thằng bé, nhưng rốt cuộc hai bên chỉ bèo nước gặp nhau, chàng không biết nên nói gì. Thằng bé nhận ra được ý của La Hầu, ôm miếng bánh, nhảy từ trên đụn tuyết xuống.

“Người——” La Hầu như bị hết hồn, thò gậy chống mình nhòm tới, dùng tay lôi đứa bé dậy. Nó đứng trên mặt đất, chỉ cao đến thắt lưng của La Hầu, ngẩng đầu nhìn chàng. Sắc trời vẫn tối đen, mặt của đứa trẻ cũng nhem nhuốc, chỉ có thể thấy được một đôi mắt sáng quắc. Nó ôm miếng bánh, nhìn người đàn ông trước mặt không chớp mắt.

La Hầu quay qua Đông Cô, “Nó.....”

Đông Cô đứng ở đó, nói: “Nó thân với chàng nhỉ.”

La Hàu cúi đầu, nhìn thẳng bé thấp chỉ bằng phân nửa chàng. Chàng vốn tưởng là Đông Cô muốn đi gặp thằng bé này là vì có tính toán gì đó, nhưng đợi này giờ Đông Cô vẫn chẳng nói gì, chỉ im lặng đứng yên một chỗ, nhìn chàng và nó với nụ cười nhàn nhạt. La Hàu nói với thằng bé: “Thức ăn là cho người, bọn ta đi đây.”

Thằng bé không gật đầu, cũng không nói gì, xoay người trèo lên đụn tuyết, đứng từ trên đó nhìn xuống.

La Hàu quay qua Đông Cô: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Đông Cô tiến đến đỡ lấy cánh tay của La Hàu, quay trở về bằng con đường họ đến. Suốt dọc đường họ không hề ngoái đầu.

“Đông Cô, nàng.....”

“Sao?”

Về đến phòng, Đông Cô giúp La Hàu cởi áo bông và nằm xuống giường.

“Nàng cảm thấy thế nào về trẻ con?”

Đông Cô đáp: “Ta nhớ lần đầu tiên gặp nhau, chàng còn phóng hai con dao về phía người ta. Bây giờ cho nó ăn vài ngày đã có tình cảm luôn rồi à?”

“Ta.....”

La Hàu ghen hòng, Đông Cô thì không sao cả, tiếp tục hỏi: “Tại sao chàng muốn cho nó thức ăn?”

“.....”

Đông Cô nằm xuống, kéo bàn tay của La Hàu vào lòng, nhắm mắt, nói: “Cứ nói ra cảm tưởng của bản thân chàng.”

La Hàu chậm rãi đáp: “Ta chỉ thấy nó sinh tồn quá vất vả.”

Đông Cô đáp: “Đúng.”

La Hàu lại nói: “Ban đầu tự dưng nó xuất hiện, ta tưởng là nó có mưu đồ gì, sau đó phát hiện nó chỉ là một đứa trẻ không gia đình, cho nên.....”

Đông Cô tiếp lời chàng, “Cho nên chàng động lòng trắc ẩn, muốn giúp nó một chút.”

“Ừ.”

Đông Cô khẽ cười, nói: “Chúng ta gặp nó, cũng coi như duyên phận. Nhưng hiện giờ chúng ta vẫn còn nhiều việc cần phải làm, không thể bị chi phối được.”

La Hàu: “Ta biết.”

“Ngủ đi.” Đông Cô ôm La Hàu chặt hơn một chút, “Đừng nghĩ quá nhiều, nếu như duyên chưa tận, ắt sẽ có ngày kết giao với nhau.”

“Ừ.”

Đêm lạnh như nước, trong căn phòng bên kia, Văn Giới nhắm mắt, nằm trên giường, hơi thở đều đặn, như đang ngủ say. Bỗng ngoài cửa sổ vang lên tiếng động rất nhỏ. Văn Giới vốn đang nằm im lìm lập tức mở mắt, cơ thể nhanh nhẹn lật một cái, tay tóm lấy cây thương để kê giường.

Có điều ngoài cửa sổ không còn tiếng động nữa, Văn Giới cẩn thận ngồi dậy, hai mắt sáng quắc. Cô ta chậm rãi bước đến trước bàn, trong bóng đêm, có một trang giấy mỏng bị ghim bằng một cây châm, nằm trên mặt bàn. Văn Giới cầm tờ giấy lên, nhìn nó.

Đọc xong nội dung trên mặt giấy, khoé miệng của cô ta mang nụ cười lạnh.

“Đúng là lạ.....”

Nói xong một câu không đầu không đuôi, Văn Giới xoay người, đẩy cửa bước ra ngoài.

Cô ta ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn về phía buồng của Đông Cô, bên trong tối đen như mực, không một tiếng động. Sau đó, cô ta bước thật khẽ, đi về phía đầu thôn.

Cách đó không xa, Văn Giới liền thấy một có một người đứng bên con đường ở đầu thôn. Kẻ đó lẳng lặng đứng bất động một mình, như bị ghim trên mặt đất. Văn Giới đến gần, cách hẳn 3 thước thì dừng bước. Áo xanh, mày liễu, mắt lạnh lùng, gương mặt người này như băng tuyết quanh năm không tan trên Thiên Sơn, không chút ấm áp.

Hắn ngược mắt, một khắc đó, gió đêm ngừng thổi. Hắn chậm rãi giơ tay, một ngón chỉ về phía Văn Giới. Khi lên tiếng, giọng không mang chút biểu cảm.

“Phong Chỉ vân tán (gió ngừng mây giạt), ta cho ngươi ngẩng đầu nhìn trời lần cuối.....”

hết chương 67

69. Chương 68: Hẹn Giao Chiến

“Phong Chỉ vân tán (gió ngừng mây giạt), ta cho ngươi ngẩng đầu nhìn trời lần cuối.....”

Câu nói vừa dứt, bốn bề vì nó mà lạnh lẽo.

“Ha, tưởng ai, thì ra là Phong công tử. Sao, mới đó đã hay tin rồi à?”

Văn Giới từ tiện đứng nói giọng vừa thoải mái vừa âm ngoan, “Về cái chết của chị công tử, ráng nén bi thương nha.”

Cô ta ngó quanh, nói tiếp: “Ô, không có mai phục, thật sự đơn thân đi hẹn gặp ta. Phong công tử, cái màn ưu ái này của công tử đúng là làm cho Văn Giới hơi sợ nha.”

Sắc mặt Phong Chỉ vẫn không đổi, “Ngươi không muốn hành trình bị trễ nải, ta cũng không muốn thay đổi kế hoạch. Chỉ cần một ngày, tối mai, ngoại ô phía bắc của thôn.”

“Giết nhau, ta thích. Chỉ có điều.....”

Văn Giới trở tay, ngân thương xoay chuyển, vụt trong không trung tạo nên tiếng gió. “Tại sao không phải là hiện giờ, vậy còn tiết kiệm được thời gian hơn nữa.”

“Làm nhiệm vụ, ta giết ngươi lúc ngươi yếu nhất, báo thù, ta trừng phạt ngươi lúc mạnh mẽ nhất. Đêm mai, ta sẽ đòi lại máu của chị ta từ nhà ngươi. Cáo từ.”

Dứt lời, tà áo màu xanh xám lay động, Phong Chỉ xoay người bỏ đi.

Văn Giới thu trường thương về lại, rờ rờ cầm.

“Trước đây giao chiến lại không biết thì ra Phong Chỉ là một người như vậy. Ha, trước khi đánh còn thông báo, lại còn thoáng hơn cả ta, trớ trêu thật.”

Văn Giới về đến phòng, suy nghĩ tìm lý do nào thoả đáng để hoãn ngày leo núi lại 1 hôm. Cô ta không thể để cho La Hài và Đông Cô tự lên, phía trước có nhiều nguy hiểm đến tính mạng, quá nhiều nhân tố chưa rõ, sự xuất hiện của Phong Chỉ hôm nay là một chứng minh Lã Khâu Niên vẫn đang đuổi theo ở phía sau, để cho Đông Cô và La Hài tự đi, cô ta sẽ không cách nào yên tâm. Hơn nữa, liên quan đến Phong Chỉ, cô ta cũng phải nhắc nhở Đông Cô đề cao cảnh giác.

Đêm đã khuya, Văn Giới nằm lại lên giường, mắt vẫn mở, nghĩ ngợi. Bỗng dưng ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân. Văn Giới giật mình, sau đó lại bình tĩnh. Đối với người có võ như cô ta, âm thanh của bước chân này quá nặng, rõ ràng là muốn cô ta yên tâm, tỏ ý bản thân không phải trộm cướp gì. Hơn nữa bước chân còn pha lẫn với âm thanh của gậy gỗ, nghe là biết ai liền.

Cửa vang lên tiếng gõ nhẹ. Văn Giới đứng dậy mở cửa, La Hầu đứng bên ngoài.

“Được rồi, ta cũng biết động tĩnh ban này không giấu người được, vào đi.”

La Hầu vào phòng, Văn Giới trở tay đóng cửa.

“Đông Cô đâu?”

“Nàng ngủ say rồi.”

“À.” Văn Giới không đốt đèn, cứ thế ngồi xuống ghế trong bóng tối đen mịt. La Hầu để gậy tựa vào bàn, ngồi chỗ bên kia.

“Vừa rồi người ra ngoài.”

“Ừ.”

La Hầu ngược mắt, “Có người đã ghé qua, ai vậy?”

“Hơ.” Văn Giới cười, “Ta vốn tưởng người chìm đắm trong vòng tay của Đông Cô thì độ nhạy sẽ giảm, kết quả vẫn thính như gì. La Hầu, bao nhiêu đó năm rồi mà lưỡi đao của người vẫn không hề cùn.”

La Hầu không nhiều lời với cô ta.

“Ai vậy?”

Văn Giới đáp, “Ai không quan trọng, quan trọng là bây giờ ta có việc cần người giúp ta.”

“Việc gì?”

Văn Giới đáp: “Chiếu theo kế hoạch ban đầu thì ngày mai chúng ta phải lên núi.”

“Không sai.” La Hầu nói, “Người muốn làm gì?”

Văn Giới đáp: “Ta muốn người làm Đông Cô phải hoãn lại một ngày, ngày mốt mới lên núi.”

“Ừa?” La Hầu cau mày, “Vì sao?”

Văn Giới: “Tất nhiên là có việc phải làm.”

La Hầu ngẫm nghĩ, đáp: “Được.”

“Tốt, vậy thì cứ quyết định thế—”

“Có điều.” Văn Giới vừa định giải tán, La Hầu lại nói, “Ta đồng ý với người ta giúp được, nhưng người phải nói cho ta biết ban này xảy ra chuyện gì.”

Văn Giới: “Hi, người muốn biết thì ta nói cho người biết, có người tới cửa đòi báo thù.”

La Hầu hỏi: “Báo thù? Báo thù gì?”

Văn Giới đáp: “Ta giết chết Phong Trệ.”

“Cái gì?”

La Hầu đâm chiêu, “Người giết Phong Trệ? Lúc nào?”

Văn Giới ngáp dài, “Cách đây mấy hôm.”

La Hầu: “Tại sao ta không biết? Vào hôm nào?”

La Hầu vừa hỏi vậy xong, Văn Giới liền bị khựng lại.

Vào hôm nào, chính là hôm đó. Cái hôm ta giết chết em gái của người.

Văn Giới xót xa nhìn La Hầu, trong lòng không khỏi mang cảm giác áy náy.

“Ta không muốn để người và Đông Cô lo lắng, có một lần ta gặp ả, đã ra tay giết ả.”

Lỗ hổng trong lời giải thích này, ngay đến bản thân Văn Giới nghe mà còn không tin. La Hầu hơi lấy làm lạ, đang lúc nhạy cảm như thế này, lại có một kiểu chạm trán vậy sao. Nhưng chàng không gặng hỏi, cũng không nói gì thêm. Chàng tin cô ta.

“Người giết chết Phong Trệ, vậy lẽ nào người tìm đến báo thù là——”

“Ừ.” Văn Giới gật, “Là em ả, Phong Chỉ.”

La Hầu nhíu mày: “Trước đây ta và người đã từng đánh với chị em họ, từ kinh nghiệm đó cho thấy, võ của Phong Trệ lạ lùng màu mè, nhưng nội tức thì rõ ràng là không tốt lắm. Còn Phong Chỉ thì tuy chiêu số bao quát, không nhiều biến hoá, nhưng chiêu nào ra chiêu nấy, xuất thân có vẻ như từ nhà võ chính thống.”

Văn Giới thờ ơ, “Chắc vậy.”

La Hầu: “Hắn nói ra sao với người?”

Văn Giới đáp: “Chi tiết cụ thể thì người không cần biết, ta chỉ cần người hoãn Đông Cô một ngày, ngày mốt chúng ta lên núi.

Văn Giới mà lì mặt ra kiểu này, tức là đã nhất quyết không mở miệng.

La Hầu nói: “Người định đi đến điểm hẹn một mình.”

“Phải, hiểm khi có người quang minh chính đại hẹn giao chiến với ta, đương nhiên ta cũng phải đáp lễ chứ.”

“Ta đi với người.”

“Xì.” Văn Giới đảo mắt khinh bỉ La Hầu trong bóng tối, “Sao, sống lâu ngày với Đông Cô xong bị nhiễm luôn bệnh cần nhân của mù ấy rồi à? Hay là người luôn không tin tưởng ta, cảm thấy rằng ta sẽ thua hắn?”

La Hầu kệ cô ta muốn nói gì thì nói, giọng điệu vẫn từ tốn.

“Người phải để cho ta theo, không thì ta sẽ nói hết chuyện này cho Đông Cô biết.”

“.....”

Văn Giới ngồi thẳng người, rút lòng rút ruột ra nói với La Hầu: “Có lương tâm một chút đi chứ La Hầu, lúc người trúng độc, không muốn để Đông Cô biết, ta giấu cô ta giúp người. Bây giờ ta có việc cần người giấu cô ta, thế mà người lại dùng nó để uy hiếp ta, tình lý ở đâu chứ.”

“Thì.....” La Hầu hơi cúi đầu, có vẻ như đang do dự, nhưng nghĩ đến người đã từng chạm trán trước kia, chàng là không sao yên tâm.

“Người cứ coi như ta không giữ tín giữ nghĩa đi, bất kể thế nào ta cũng vẫn phải đi theo.”

“Người!”

Văn Giới tức điên, nhưng không làm gì được chàng.

Thở vắn thở dài một lúc, cuối cùng Văn Giới thoả hiệp.

“Được, được, được, đêm mai người đi chung với ta. Nhưng mà nhớ cho kỹ, trốn ở chỗ kín, không được nhúng tay vào, ta muốn tự tay kết liễu đời hắn.”

La Hầu gật đầu, “Được.”

“Người về đi, ta cần phải nghỉ ngơi.”

La Hầu chống gậy về phòng. Đông Cô nằm yên lặng trên giường say giấc. La Hầu rón rén cẩn thận nằm xuống bên cạnh nàng. Cơ thể tuy đã nằm xuống, nhưng mắt vẫn chưa nhắm.

La Hầu nằm thao thức nghĩ về chuyện Văn Giới vừa mới nói. Chàng chỉ đánh với Phong Chỉ một lần, nhưng lần đó khiến chàng cả đời khó quên. Có lẽ do cùng là đàn ông, ấn tượng của La Hầu về Phong Chỉ càng sâu sắc hơn. Phong Chỉ không như người chị của hắn. Chiêu thức của hắn rất vững, khi tiến công thì ào ào sấm chớp, còn hễ phòng thủ thì chặt chẽ gió thổi không lọt. Nếu chỉ đánh một chọi một, rất khó nói được giữa hắn và Văn Giới ai có cơ hội thắng hơn.

Nghĩ ngợi một lúc, La Hầu âm thầm tự giễu mình. Trước đây chàng đã dùng sinh mạng mình để mưu sinh, nhiệm vụ cần làm đã làm, ai cần giết thì cũng đã giết, nếu như võ nghệ không bằng người ta thì bị giết chết cũng bình thường, đâu ai buồn lo nghĩ trước nghĩ sau quá nhiều chứ. Nhưng hiện giờ, chỉ cần dậy lên một chút biến số, đều đủ khiến chàng thấp thỏm.

Con người chính là như vậy, khi trắng tay, sẽ chẳng sợ gì. Nhưng một khi có một chút gì đó, thì đồng thời tạo nên vương bận.

La Hầu không muốn đạt được gì cả, chàng chỉ không muốn phải mất đi. Mà đương nhiên với đầu óc của chàng thì không sao nghĩ được kế hoạch ứng phó hay ho hoặc đảm bảo thắng lợi hoàn toàn nào. Suy đi nghĩ lại ngần ngừ một hồi, chàng âm thầm xin lỗi Văn Giới, sau đó đặt tay lên vai người bên cạnh, khẽ lay nàng.

Đông Cô mơ màng mở mắt.

“Gi.....”

La Hầu thì thầm: “Đông Cô..... Đông Cô, nàng dậy đi, ta có chuyện cần nói với nàng.”

Đông Cô tựa quây, ôm La Hầu, lẩm bẩm: “Chồng yêu dấu..... vợ mệt lắm rồi, chúng ta ngủ thôi, ngủ thôi.....”

“.....” La Hầu bị nàng ôm một phát ngã ngửa ra giường, chân tay của Đông Cô quắp chặt lấy chàng.

“Đông Cô.....”

“Ừm.”

Nàng vùi đầu ậm ừ, ra ý là đang lắng nghe.

La Hầu đỡ cánh tay của nàng, quay đầu nhìn nàng, nói: “Văn Giới có chuyện rồi.”

“Ừm..... Hả——?!”

Đông Cô giật bản mình, ngay lập tức tỉnh hẳn.

Nàng vận dụng đầu óc suy nghĩ một chút, rồi trợn mắt nhìn La Hầu, “Chàng nói sao?”

La Hầu nói ngắn gọn súc tích: “Phong Chỉ đã tới.”

“Phong Chỉ?”

Cái tên nghe quen quen, Đông Cô nhú mày, cảm thấy sự việc không đơn giản, sửa sang lại áo xống, ngồi dậy.

“Nói rõ ràng đi.”

La Hầu gật đầu, “Lúc này đang thiêu thiêu ngủ, ta nghe bên ngoài có động tĩnh, định ra xem, kết quả vừa ra khỏi phòng liền thấy Văn Giới bước ra từ trong nhà.”

Đông Cô hỏi: “Cô ấy đi đâu?”

La Hầu đáp: “Đi đến đầu thôn, ta không đi theo.”

“Rồi sao nữa?”

La Hầu: “Không lâu sau cô ấy quay về, ta tìm đến phòng của cô ấy, hỏi đã xảy ra chuyện gì.”

Đông Cô: “Cô ấy nói cho chàng biết là Phong Chỉ đã tới?”

“Phải.”

Đông Cô đắm chiêu, “Lạ thật, hẳn gọi Văn Giới ra gặp riêng là vì lý do gì.”

La Hầu đáp: “Hắn muốn báo thù cho chị hắn.”

Đông Cô giật mình, “Chàng đã biết chuyện Văn Giới giết chị của hắn?”

“Ừ.” La Hầu gật đầu, “Văn Giới đã nói với ta.”

“VẬY.....”

“SAO?”

Đông Cô nhìn vẻ mặt bình thường của chàng, biết chàng vẫn không biết gì về chuyện của La Từ. Nàng lắc đầu, “Không có gì. Hắn muốn báo thù tại sao không ra tay mà hẹn Văn Giới làm gì, chẳng lẽ là hẹn để đánh sao.”

La Hầu gật đầu, “Phải.”

“Ồ?” Đông Cô bật cười, “Còn thật sự có chuyện đó à, cái tên Phong Chỉ này làm ta ngạc nhiên đấy.”

La Hầu: “Đêm nay hắn đến trước chỉ để hẹn thời gian, chứ không phải để đánh nhau với Văn Giới.”

“Ha.” Đông Cô nhướn mày, ánh mắt dừng lại ở một góc khuất, khẽ nói,

“Hành xử có nguyên tắc, có chiến thư đàng hoàng. Người này nếu không phải đang âm thầm chuẩn bị mai phục, thì tức là hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của bản thân rồi.” Nàng nhìn La Hầu, “Chàng đã từng đánh với hắn, thấy hắn ra sao.”

La Hầu đáp: “Vững, mạnh, không chút sơ hở.”

Đông Cô: “Tuy ta không hiểu biết gì về võ, nhưng cũng hiểu ý nghĩa của mấy chữ đó. Người này mà được chàng đánh giá như vậy, chắc là một cao thủ hiếm có. Vậy chàng cảm thấy hắn mà đánh với Văn Giới, ai có khả năng thắng lớn nhất.”

“.....” La Hầu im lặng một chút rồi đáp, “Không nói chắc được.”

“Vậy thì coi như ngang nhau rồi.” Đông Cô gật đầu, “Ta hiểu rồi, chuyện này ta sẽ nghĩ cách.”

“Còn nữa.....” La Hầu lại nói, “Chuyện này.....”

“SAO?”

La Hầu ngập ngừng: “Chuyện này Văn Giới không cho ta nói với nàng.....”

“Ha.” Đông Cô cười bảo, “Ý là chàng đang lén lút nói cho ta biết?”

“.....”

La Hầu cúi đầu, bộ dạng rất áy náy. Đông Cô thấy rất buồn cười, nghĩ thầm trong bụng, nếu chàng mà biết chuyện chàng trúng độc bị Văn Giới quay qua quay lại là đã nói tất tần tật cho ta, không biết sẽ nghĩ gì.

“Được rồi được rồi, chàng đừng tự dằn vặt nữa, ta không để cho cô ấy biết là được. Mai ban ngày chàng canh cô ấy cho kỹ, đừng để cô ấy ra khỏi nhà.”

“Được.”

Đông Cô ngẫm nghĩ, lại nói tiếp: “Nếu như cô ấy hỏi chàng ta đi đâu, chàng cứ nói là chàng cảm thấy cơ thể mình vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nên kêu ta hoãn lại một ngày, thế là ta đi tìm thuốc và thức ăn về cho chàng.”

La Hầu gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Đông Cô kéo chàng, “Nào, nằm xuống đi, cả đêm cũng chưa được nghỉ ngơi cho đàng hoàng. Trời sắp sáng rồi, mau ngủ một giấc.”

“Ừ.”

.....

Hôm sau, Đông Cô ra khỏi nhà rất sớm. Văn Giới tới phòng La Hầu, thấy Đông Cô không có đó, thắc mắc: “Đâu rồi?”

La Hầu đáp: “Nàng đi ra ngoài rồi.”

Văn Giới cau mày, “Ra ngoài rồi?”

“Ừ.”

La Hàu nói lý do Đông Cô đã mớm sẵn cho Văn Giới nghe.

“Thì ra là vậy.” Văn Giới gật gù, cười khẩy một tiếng, “Không ngờ là lúc mấu chốt thì đầu óc của người có thể nghĩ ra được cách này. Chắc là Đông Cô lo cho người nên không nghĩ nhiều, người nói gì thì cứ thế mà tin.”

“.....”

Văn Giới lại nói: “Ta đi tìm thức ăn, người ở đây chờ ta.”

La Hàu gật đầu.

Một lúc sau, Văn Giới đem một số thịt khô về.

“Chả biết đám người ở đây làm sao mà sống được, ngày nào cũng chỉ nhieu đây, ăn hoài không thấy chán.”

La Hàu ngồi trên ghế, đón lấy phần thịt khô Văn Giới đưa.

“Trong quân doanh thức ăn đâu được ngon như vậy.”

“Xì.” Văn Giới nói, “Quân doanh là quân doanh, lúc đó chúng ta dưới trướng người khác, họ nói gì thì cứ thế mà nghe. Hiện giờ ta và người đều được tự do, đương nhiên phải biết cách sống hưởng thụ chứ.”

La Hàu cắn một miếng thịt khô, làm thỉnh.

Văn Giới lẳng lặng nhìn chàng, chậm rãi nói: “Ta ghét nhất là cái bộ dạng này của người.” Cô ta bước hai bước đến đứng trước mặt La Hàu.

“Người ngẩng đầu lên.”

La Hàu ngược mắt.

“La Hàu, trước đây người ra sao, ta không cần biết, nhưng hiện giờ, người phải có một thái độ sống mới.”

Mặt La Hàu rất bình tĩnh, giọng bình thản, “Tại sao?”

Văn Giới cúi đầu nhìn chàng, một cặp lông mày khí khái nghiêm trang, một đôi mắt e dè buồn buồn, nhưng lại chứa đựng một sự quyết tuyệt.

“Cả đời Văn Giới ta giết vô số người, chứng kiến cũng khá nhiều bi thương của thế gian. Ta từng cho rằng cả đời này ta sẽ sống trong máu tanh như vậy, nhưng ta cũng từng cho rằng một người đã cùng ta bước ra từ cõi chết như người, cũng sẽ sống một cuộc đời như thế. Thậm chí người còn thê thảm hơn ta.”

La Hàu rũ mắt.

“Nhưng mà.” Văn Giới thông thả nói tiếp, “Ta đã lầm.”

La Hàu hỏi: “Người muốn nói gì?”

Văn Giới xoay người, “La Hàu, Tề Đông Cô là ân điển bà trời đã ban cho người, cô ta đã cứu người. Bắt đầu từ giây phút cô ta đến bên người, cô ta đã cứu người rồi.”

“Trên đời này có biết bao nhiêu người không muốn chìm trong vũng tối, nhưng lại không sao thoát ra được. Nhưng người không tranh không cầu, mà bà trời lại cứ thế mà cho người hy vọng. La Hàu, nếu như người tiếp tục chìm trong đây, người sẽ không chỉ có lỗi với chính mình.”

Lời nói bộc trực, bộc lộ rõ ràng hết tình nghĩa.

La Hàu ngồi im, tay cầm miếng thịt khô cứng. Chàng nhìn mặt đất, nói: “Không phải bản thân nàng đến, là ta.....”

“Gi?”

Trước mặt La Hàu hiện ra cảnh lúc mới quen Đông Cô, giọng vừa trêu mếu vừa nặng nề.

“Ta đã tham lam, trơ trên kết giao với nàng. Ta không biết sẽ xảy ra chuyện này, là ta đã đưa nàng vào cục diện hỗn loạn này.....”

Văn Giới chau mày, “Ý là gì?”

La Hầu lắc đầu, xong không nói gì nữa.

“Xi.” Văn Giới cười khẩy, “La Hầu ơi là La Hầu, đúng là người đã thay đổi. Nếu hỏi ta thích kiểu nào, thì ta vẫn thích khí khái của người của đạo trước hơn.”

“Ta.....”

“Được rồi được rồi, ăn đi.”

Văn Giới ngồi xuống bên cạnh La Hầu. Có lẽ do đêm nay sẽ có một trận quyết chiến, cây trường thương vẫn mang bên mình của cô ta lúc này càng toả sát khí khắp mình. Cô ta giấu sát khí này trước mặt Đông Cô, nhưng trước mặt La Hầu thì chẳng cần kiêng dè gì.

Đối với cô ta, La Hầu không hẳn là bạn, nhưng càng thân thiết hơn bạn. Tính cách của họ khác nhau, nhưng cùng một loại người.

Văn Giới vừa ăn bằng miệng vừa dùng mắt liếc La Hầu lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Không lâu sau, Đông Cô về, mang theo thuốc thang và thức ăn. Nàng kêu La Hầu đi nghỉ ngơi, rồi sắc thuốc nấu thức ăn cho chàng, không có gì khác lạ.

Một ngày rất bình thường trôi qua.

hết chương 68

70. Chương 69: Kiểm Quân Tử

Cuối cùng đêm đến, đất trời im ắng mịt mù.

Văn Giới đứng trước bàn, trong phòng không hề đốt đèn, tối đen. Cô ta cầm một dải lụa đen lên, cột mái tóc dài. Lại gơ tay, cầm lấy trường thương. Dưới ánh trăng mờ tỏ, binh khí toả ánh sáng lạnh lẽo loang loáng bức người. Ánh mắt của Văn Giới vô tình liếc một chỗ trên bàn, nơi đó còn nước dùng của nửa tô mì, sáng nay Đông Cô đổi từ bên ngoài mang về để cải thiện bữa ăn cho bọn họ. Mì trên núi Tuyết Sơn đều là của thương nhân đi bộ từ bên ngoài mang vào núi để đổi lấy những da và lông quý của dã thú hoặc được thảo. Chất lượng của mì không ngon lắm, nhưng vào tay của Đông Cô thì không đến nỗi tệ. Hôm nay Đông Cô nói sức khoẻ của La Hầu không tốt, khuyên không nên ăn nhiều, cho nên chia hơn nửa tô mì cho Văn Giới.

“Ha, coi như đánh bữa mà cũng trúng.”

Nước dùng mì rất bình thường, là món ăn trước đây Văn Giới tuyệt đối sẽ không ưa, nhưng hôm nay ăn nó vào, lại mang một vị rất riêng.

Văn Giới cười thầm trong lòng.

“Một hũ rượu lạnh của ta, đổi lấy tình cảm chân thành của người, một bát mì thanh đạm của người, rửa sạch máu tanh trên người của ta. Cũng coi như huề nhau.”

Cô ta vươn tay chạm vào thành bát. Trong đêm khuya, bát mì đã lạnh tanh. Cảm giác ấy lại khiến cho Văn Giới càng thêm bình tĩnh.

Văn Giới đảo mắt nhìn binh khí của mình, tay búng nhẹ.

“Chị em chí cốt, đêm nay ta lại có nhau.” Trường thương khẽ ngân nga, như mời, như hứa hẹn, hơn hết là như đang phát ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ được mang lại từ lời hẹn giết chóc.

Văn Giới đẩy cửa phòng, một trận gió lạnh ulla vào, cuốn tung bay tà áo của cô ta. Bên ngoài, La Hầu lặng lẽ đứng đợi dưới ánh trăng.

“Ha, cảnh tượng này khiến Liêu mã có một ảo giác như đã quay về ngày trước.”

La Hầu ngược mắt, “Đi thôi.”

Nói đoạn chàng nhường lối cho Văn Giới dẫn đường. Lúc đi ngang qua chàng, Văn Giới liếc nhìn La Hầu. Mắt chàng rũ xuống, mặt trầm tĩnh, vẫn như trước đây.

La Hầu, lần này tái ngộ, cả ta và người đều đã thay đổi. Đối với ta, người bây giờ, cùng với hết thảy những đồng đội đã từng tắm trong máu lửa của chúng ta đã không còn có duyên với tương lai nữa — Liêu Văn Giới quyết bảo vệ người, bảo vệ chút tương lai này.

Ra khỏi thôn, La Hầu núp trong cánh rừng nhỏ, gần nơi hẹn giao chiến.

Văn Giới đi một mình đến điểm hẹn. Mà đến đó cùng lúc với cô ta, còn có một người khác. Phong Chỉ điềm tĩnh bước đến, trên người hẳn không có vẻ gì nôn nóng cả. Bình tĩnh, vẫn bình tĩnh như thường. Nếu không biết trước đêm nay sắp có một màn sống chết giao tranh, thậm chí Văn Giới còn lầm tưởng là mình đang đi hẹn gặp một người bạn.

Phong Chỉ dừng bước, mắt vẫn rũ, nét mặt không chút dao động. Binh sĩ lạnh lùng, đôi mắt lạnh, tà áo xanh ứng với kiếm xanh. Văn Giới tìm không thấy oán khí nơi hẳn, tìm không thấy hận thù của hẳn. Nhưng cô ta biết, sự bình tĩnh như thế này còn đáng sợ hơn bất cứ cơn thịnh nộ nào.

Hắn ngược mắt, lửa chiến ngăn cách bởi màn đêm, đọng trong không trung. Văn Giới tập trung đề cao cảnh giác. Phong Chỉ lại gơ tay, chỉ vào Văn Giới.

“Người đã sẵn sàng để chết chưa.”

“Ha.” Văn Giới nhếch mép cười, “Mỗi lần nghe người nói, ta cứ buồn cười, người nói xem phải làm sao bây giờ.”

Sắc mặt Phong Chỉ không đổi, ánh mắt sâu thẳm.

“Nếu đã sẵn sàng rồi, thì ta ra tay đây.”

“Bớt nói nhảm đi.” Văn Giới cầm trường thương trong một tay, chỉ Phong Chỉ, trầm giọng quát.

“Đánh!”

Lửa chiến đã nhóm, một lời nói mở đầu trận chém giết.

“Đánh” còn chưa nói xong, ngọn kiếm xanh của Phong Chỉ đã ra khỏi vỏ!

Ngay tức thì, đêm tàn gió lạnh trăng ulla.

Nhanh không kịp thấy bước tiến, nhanh đến không nhìn rõ đường kiếm. Văn Giới thoáng giật mình thu trường thương về, xuất thương, kiếm thương giao đầu. Khoảnh khắc hai binh khí chạm nhau, nơi hổ khẩu của Văn Giới rung lên, cảm nhận được một sức mạnh tựa ngàn cân đang chém xuống. Mắt cô ta thoáng chớp màu máu, dùng thêm nội công, đẩy mạnh một cú.

“Cút—!”

Phong Chỉ bị sức mạnh mãnh liệt đẩy lui mấy bước, thuận thế hoá giải nó, xoay kiếm rồi lại ra sát chiêu. Văn Giới dùng ngân thương đỡ được.

Non nước lặng, đất trời yên. Chỉ có tiếng tàn sát của binh khí giao nhau, vang vọng giữa sơn cốc. Âm thanh chói tai ấy khiến cho núi thêm cao, tuyết thêm lạnh, đêm thêm tối, nhân gian thêm vô tình.

Kiếm, là kiếm phục thù, thương, là thương bảo hộ. Trên đời này có vô số lý do để đánh nhau, có vô số lý do để động binh, nhưng không có lý do nào có thể dùng để thắng. Kẻ mới lên sát trường thích nói ra lý do của mình, tựa như cảm thấy nếu đứng được về phe đúng, thì sẽ không gặp bất lợi. Chỉ có những kẻ bò được ra từ biển máu và bãi xác mới hiểu, đứng trước thời khắc sinh tử, “lý do” than ôi nó yếu ớt xanh xao.

Không nghĩ nhiều, cũng không cần nghĩ nhiều.

Không nói nhiều, cũng không cần nói nhiều.

Muốn thắng, thì dùng tài. Chỉ có kẻ sống sót, mới có tư cách nói ra lý do.

Thương của Văn Giới lướt như ngân long, thế như thác lũ, mang bá khí ngông cuồng khó địch lại nổi. Kiếm của Phong Chỉ tấn công như sấm sét, phòng thủ như Thái Sơn, mang chính khí hiên ngang của đất trời. Văn Giới không nhận ra được sự thù hận trong đường kiếm của Phong Chỉ, cũng không thấy có sự phẫn nộ, chỉ có sự tập trung tuyệt đối, và thái độ vô cùng bình tĩnh kiên vững.

“Kiếm thuật của người mạnh hơn hẳn chị người.”

Văn Giới đỡ được một cú chém xuống của thanh kiếm, lên tiếng.

Chàng trai im lặng, chỉ có ánh quang chết chóc của thanh kiếm.

Võ là người, người là võ, một người có được võ nghệ như thế này thì rốt cuộc tâm hồn đã đạt được đến cảnh giới như thế nào cơ chứ. Thương kiếm đua nhau xuất chiêu, không lâu sau, trên mình Văn Giới và Phong Chỉ đã có khá nhiều vết thương. Bốn bề thoang thoảng mùi tanh của máu, kích thích cả hai đấu càng hăng hơn.

Văn Giới đánh rồi đánh, càng lúc càng cảm thấy là lạ.

Tuy đường kiếm của Phong Chỉ mang sát khí rất rõ, nhưng không tàn bạo. Chiêu thức khác hẳn của cô ta hoặc La Hân. Khi giao chiến, không hẳn là hẳn không thể nào thắng được, chỉ có điều hẳn vẫn nương tay. Đây không phải vì hân cố ý làm vậy, nhưng là một thói quen đã nuôi lâu năm.

Một tay sát thủ mà đường kiếm lại chứa phong thái của người quân tử. So với nói là giết nhau, thì đường kiếm của Phong Chỉ giống như một vòng điểm hoá tuần hoàn, điểm hoá đối thủ, cũng bị đối thủ điểm hoá(1).

(1) “điểm hoá”: biến hoá qua sự thanh lọc; “hoá phép”; thần linh hoặc người tu đắc đạo dùng đạo pháp của mình để biến hoá cây cỏ hay thú vật thành tiên chẳng hạn, ý là anh chàng này tinh khiết cao thượng đến độ đường kiếm thanh lọc và biến hoá luôn đối phương..... từ chuyên dụng của Đạo giáo và Phật Giáo.

Văn Giới vốn sát ý đằng đằng, thế mà không biết từ lúc nào, đã bị hân điểm hoá mất hơn nửa. Người dùng võ giết nhau, nhưng cũng dùng võ nể phục nhau. Bình khí lại va chạm, Văn Giới ra sức để tránh đòn.

“Đường kiếm của người không mang sự phẫn nộ, vì sao người lại đánh.”

Phong Chỉ đứng vững, mũi kiếm xanh chĩa về phía trước, không chút dao động.

“Người không lên tiếng, nhưng kiếm của người đang lên tiếng.” Văn Giới nói, “Đường kiếm của người không mang thù, không mang hận. Phong công tử, vì sao người lại đánh?”

Đôi mắt của Phong Chỉ như mực đậm, như khối đá lạnh lẽo, không chút hơi ấm.

“Với người, Phong Chỉ đang báo thù cho chị mình.”

Văn Giới nói: “Nếu đang báo thù, thì bày ra chút bộ dạng báo thù cho ta xem coi.”

Phong Chỉ đáp: “Chuyện thế gian, có nhất thiết phải bày cho đúng tư thái rồi mới làm không.”

“Ha.” Văn Giới cười lạnh, “Phong công tử, người và ta đã từng có duyên chạm mặt nhau một lần, khi đó ta đánh với chị của người, người ở bên cạnh giúp sức, khi đó người không hề để lộ tài năng như hiện nay. Bây giờ nghĩ lại, lẽ nào người cảm thấy lúc đó 2 chị em người đánh 1 người không công bằng, nên mới lưu tình chứ hả.”

Phong Chỉ đáp: “Chuyện đã xưa, không cần nhắc lại.”

Văn Giới đánh giá Phong Chỉ từ trên xuống dưới. Áo quần mặt mũi mộc mạc, nhan sắc rất tầm thường, nhưng lại ẩn chứa khí phách mạnh mẽ của nhà võ, vừa lâm liệt vừa tinh khiết. Văn Giới bụng bảo dạ, nếu so việc giết người, thì ta và La Hân ăn đứt hẳn, nhưng nếu so võ, chẳng ai trong họ bì kịp Phong Chỉ.

Làm việc dưới trướng của Lã Khâu Niên, mà lại hiềm hoi có được tác phong như thế. Văn Giới khẽ nói: “Chị của người bảo vệ người khá thật.”

Phong Chỉ ngược mắt nhìn cô ta.

“Nhưng.” Văn Giới nói tiếp, “Loại người như người, sống trong môi trường kia, làm những chuyện thất đức như vậy, không cảm thấy chột dạ khi xuống tay sao?”

Phong Chỉ đáp: “Chị em ta chịu đại ân của thừa tướng tất phải báo đáp.”

“Ha.” Văn Giới cười gằn, “Báo đáp, cho nên người thà phản bội tiếng nói của con tim để ở lại bên Lã Khâu Niên cho bằng được. Phong công tử, người biết rõ ở trong lòng, nhưng không đi làm chuyện chính nghĩa, cốt cách võ công méo mó kiểu đó của người sẽ chỉ khiến người tự sa lầy, không tiến bộ thêm được.”

Gió nổi lên, cuốn theo những hạt tuyết trên mặt đất. Phong Chỉ không đổi sắc.

“Cảnh giới võ công có cao sâu đi nữa, cũng khó tách khỏi ân thù. Dù Phong Chỉ có võ đầy mình, thì cũng chỉ là một kẻ phàm phu, ân không bỏ, thù không buông.”

“Ha.” Văn Giới cười lớn, “Hay! Hay cho một kẻ phàm phu. Nhắc đao kiếm lên, sinh tử chỉ trong một chớp mắt, té ra ta là kẻ ngu ngốc.”

Ngân thương lại giương cao, trong mắt Văn Giới loé màu máu.

“Một nhân vật như thế, thật đáng tiếc. Nhưng cũng tốt, thế gian này, đàn ông có võ nghệ khiến ta phải thần phục, một tên đã đủ rồi.”

Cô ta hạ thấp người; vận nội công, trường thương nhận được kích động, hơi rung lên, một giọt máu từ mũi thương nhỏ xuống, trên mặt tuyết hiện ra một dấu ấn đỏ tươi.

“Một mũi thương này, ta sẽ chặt đứt đường sống của người, cũng chặt đứt lối sống sai lầm của người.”

“Để người thật sự thắng được ta rồi thì hãy nói câu đó.” Phong Chỉ xoay lưỡi kiếm xanh, chuyên chú tập trung.

Núi tuyết hình như cũng cảm nhận được sát ý nặng nề từ họ, gió lập tức ngừng, đêm tàn theo, đất trời lặng tiếng.

Cách đó không xa, trong rừng cây, La Hầu lặng lẽ quan sát. Chàng không nghe được lời đối thoại của họ, nhưng biết được giây phút nào quyết định sống chết.

Ngay khi Văn Giới hạ thấp người, sự ăn ý quý ẩn bao năm qua lại bất chợt bùng tỉnh, La Hầu rút chuỷ thủ giắt bên thắt lưng ra, một tay chống gậy, đứng trông rất thanh thoi, nhưng cánh tay đã tự động tập trung sức mạnh, chỉ đợi đúng giây phút ra tay giết.

Trường thương và người của Văn Giới cùng bật dậy. Không chỉ có mình Phong Chỉ đầy tự tin. Thanh ngân thương này mang trên mình cả một cuộc đời giết chóc của Văn Giới, một đời đầy kinh nghiệm, bỏ núi mà đến. Cùng lúc ấy, ẩn mình trong bóng tối của rừng rậm, mắt của La Hầu loé sáng, trở tay, năm ngón dùng lực, chuỷ thủ chực lao đi—!

Nhưng đúng lúc chuẩn bị ra sát chiêu, La Hầu nhạy bén cảm nhận được có gì đó bất thường. Phong Chỉ cầm kiếm xông lên, nhưng thế của đường kiếm, đến nửa phần sau tự dừng yếu hẳn đi. Một giọt máu trào ra từ khoé mép của Phong Chỉ, rõ ràng là tự dừng bị thương. Văn Giới đương nhiên cũng thấy được, cô ta đâm nghi, hơi nghiêng cây thương trong tay. Chớp nhoáng, thương và kiếm va vào nhau, thắng-thua lập tức đã rõ.

Ngân thương đâm vào bả vai, Phong Chỉ bị đâm trọng thương, máu trào ra từ miệng hắn, nhưng hắn vẫn đứng được.

“Người!”

Văn Giới tiến lên một bước, giữ lấy Phong Chỉ đang sắp sửa ngã. Đầu mày của hắn hơi nhíu lại, sắc mặt tái đi. Tuy ý thức đã hỗn loạn, nhưng ánh mắt vẫn còn chút minh mẫn.

“Ta đã thua.” Phong Chỉ nói, giọng nói đứt quãng. “Tuỳ người xử.”

“Cái rắm!”

Văn Giới gào lên. Đến lúc này cô ta đã kịp hiểu ra. Phong Chỉ bị trúng độc, trúng độc của cô ta!

Đi trong máu lửa, Văn Giới chưa từng cho rằng bản thân mình là lương thiện. Người như cô ta và La Hầu, chưa bao giờ so võ nghệ, nếu ra tay, chính là để giết, tuyệt đối không lưu tình. Trường thương của cô ta quanh năm tắm độc, đây đã thành một thói quen ăn sâu vào trong xương tủy. Mấy chiêu trước, cô ta và Phong Chỉ ai nấy đều bị thương, độc tố liền theo đó mà nhập vào trong cơ thể của Phong Chỉ, hễ dùng nội công là thúc độc, cuối cùng độc đã bạo phát.

“Là ta kém cỏi, người không cần phải lưu tình.” Phong Chỉ ngã xuống đất, ánh mắt của hắn tan rã, ngẩng đầu nhìn trời, mảnh trăng non hé ra giữa tầng mây. Ánh trăng vô tư, chiếu soi lên mỗi con người khắp thế gian. Văn Giới cười lạnh, “Người nói kiểu này là đang tát vào mặt ta đó hả.”

“Sinh tử thắng thua, vốn không câu nệ cách thức. Thua chính là thua thôi.” Phong Chỉ bình thản nói, “Ra tay đi, người giết người rất dứt khoát, lẽ mà lúc này lại không hợp với phong cách rồi.”

“Hừ, ta muốn làm gì, cần có người ra lệnh à.”

Văn Giới thu tay, trường thương mang theo mùi máu, rút ra khỏi vai của Phong Chỉ.

“Hự.....” Toàn thân Phong Chỉ run lên, bất tỉnh.

Phía sau lưng có tiếng động. La Hầu đã đứng ở đó, “Người không giết hắn.”

Văn Giới lơ đãng, hỏi ngược lại, “Vừa rồi chiêu đó của ta, sao người không ra tay, nếu người ra tay thì hắn đã chết chắc rồi.”

La Hầu đáp: “Chiêu theo tình thế lúc đó của hắn, ta ra tay hay không thì hắn sẽ vẫn chết. Là người đã nương tay.”

“.....” Văn Giới nhìn người ngã dưới đất, nhíu chặt đầu mày.

Cô ta đã thắng trận này, nhưng không chút vui vẻ.

La Hầu nói: “Mang hắn về đi.”

Văn Giới ngẩng phát đầu, “Người nói sao?”

“Mang hắn về đi.”

Văn Giới: “Công sói vào nhà, người điên rồi chắc.”

La Hầu: “Nếu hắn là sói, tại sao người không giết hắn.”

“Thì.....”

La Hầu nhìn Phong Chỉ dưới đất, mày đang hơi nhíu, tóc rũ rượi. Chiếc áo màu xanh xám bị nhuộm máu, màu sắc càng thâm hơn.

“Nếu người không cam lòng với trận đấu này, mang hắn về giải độc, đợi hắn lành thương thì đấu lại với hắn. Hắn không thuộc loại gian trá, người không cần phải lo lắng chi nhiều.”

“Ha.” Văn Giới cười khẩy, “Không thuộc loại gian trá, La Hầu, có phải quân khờ nhà người gặp quân ngốc nhà hắn thì đã tìm thấy đồng loại rồi không.”

Tuy lời trong miệng Văn Giới không hay ho, nhưng thái độ rõ ràng không như vậy.

La Hầu xoa người, rời đi trước.

“Đi thôi.”

Văn Giới nhìn theo bóng lưng chàng, cúi xuống xác Phong Chỉ đang hôn mê lên vai, tay kia cầm trường thương.

“Xi, đàn ông không giống như đàn ông, thế gian này ngày một nhiều lên rồi.”

.....

Bọn họ rời đi không lâu, có một người bước ra trên vách đá của ngọn núi trước mặt.

“Kết quả này, cũng đỡ tổn công chúng ta nhúng tay.”

Áo choàng bằng lông thú đẹp đẽ, áo trong màu trắng bay bay, thân hình như bạch hạc, dung mạo như ngọc, dáng vẻ thoát tục thướt tha, như đang cùng trăng đùa sắc.

Hộ vệ mặc võ phục tiến lên từ phía sau lưng, cung kính thưa: “Chúa công, sau đây nên làm gì thưa ngài.”

Chàng trai im lặng. Thôn nhỏ phía xa xa ẩn mình giữa núi rừng, tối đen không thấy bóng, An Kinh ra sức nhìn theo, vẫn khó lòng tìm được ánh đèn leo lét trong thôn.

Đường buồn lẻ bóng, khó được cận Tề;

trách trắng chẳng sáng, chiếu lòng u mê;

thán non sâu thẳm, che lối từng đi;

hận lòng chẳng lặng, ôm tình sầu bi.(2)

“Chúa công.....” Tiếng của người hộ vệ gọi y ra khỏi tâm sự, y khẽ nói, “Kể đó tuy đến một mình, nhưng Lã Khâu Niên ắt có bước kế tiếp, hiện giờ trong núi chắc chắn không chỉ có quân ta đang ẩn nấp. Người truyền lệnh cho người vòng ra sau thôn canh chừng, không được bị phát hiện.”

Thành Tuyền cúi đầu, “Vâng.”

“Đợi đã.....” Ngay lúc Thành Tuyền sắp rời đi để truyền lệnh, An Kinh lại gọi giật cô ta.

“Thưa chúa công còn có gì cần sai bảo?”

An Kinh nhìn mảnh rừng tối đen phía xa xa.

“Khi nàng liên lạc với người, đã nói gì.....”

“Dạ.....” Thành Tuyền hơi ngước mắt, nhìn bóng lưng của An Kinh, “Sáng nay Tề cô nương ra khỏi cửa, dọc đường đi thỉnh thoảng lại dừng bước, rồi còn cố ý để lại dấu vết, lúc thủ hạ đến báo, thuộc hạ cảm thấy có gì đó bất thường, đoán rằng Tề cô nương muốn gọi người của chúng ta xuất hiện để gặp mặt.”

“Cho nên người đã tới.”

“Vâng.” Thành Tuyền gật đầu, “Tề cô nương thuật lại chuyện này với thuộc hạ, muốn chúng ta giúp cho cô gái kia.”

An Kinh khẽ nói: “Tại sao lúc đó người không báo cho ta hay, mà đợi đến khi Đông Cô rời đi rồi mới bẩm báo.”

Thành Tuyền quỳ xuống đất, “Thuộc hạ thất trách, xin chúa công trách phạt.”

Bốn bề lặng ngắt, không ai có thể đoán ra được rằng quanh đây đang có gần một trăm binh sĩ—đặc binh tinh nhuệ của phủ An Nam Vương, mạnh nhất thiên hạ, kinh nghiệm bao năm trên sát trường, được huấn luyện nhuần nhuyễn, lúc ẩn mình sẽ không lộ ra khí tức, không một tiếng động.

“Ha.” An Kinh chợt khẽ cười một tiếng, giọng nói mang theo chút tự giễu.

“Thôi, người lui xuống đi.”

“.....Vâng.”

Thành Tuyền đi rồi, An Kinh vẫn đứng giữa trời gió rét. Trăng sáng soi hồng trần, soi tình và hận nhiều nhường của thế gian. Gió nổi lên, cuốn nổi niềm không lối thoát của kẻ si tình.

“Đông Cô, nàng xem, không chỉ có nàng, mà ngay đến thủ hạ của ta cũng muốn ngăn cản ta. Con đường bí lối này của ta, e rằng chỉ có mình ta vẫn còn ngày dài.”

hết chương 69

(2) dịch nghĩa nguyên văn nỗi lòng của An Kinh (Twentine làm thơ):

Đường sâu không có Tề (không có đôi), khó được ở bên cạnh; trách trăng không tỏ, khó chiếu sáng lòng; than núi sâu thẳm, che giấu hết nơi đã đi qua (quá khứ); hận lòng không yên, chỉ đành ôm mối tình sâu.

71. Chương 70: Đáp Thuốc

Đọc đường về, đầu mây Văn Giới nhú chặt.

“Phải nói thế nào về lai lịch của tên này với Đông Cô đây, cô ta thông minh như vậy, không khéo cô ta nói vài câu là moi được hết ra.”

La Hầu bảo: “Người không cần lo, cứ có sao nói vậy, nàng sẽ không trách chúng ta.”

“Sao người biết?”

“.....” La Hầu hơi ngừng một chút, rồi đáp, “Tóm lại người cứ nói thật là xong, nàng sẽ không ngăn cản người.”

“Xì, người với cô ta tâm linh thông suốt ư. Thôi được, nghe lời người một lần, vì dù sao mai mốt phải xử lý tên đó ra sao còn phải nghe ý kiến của Đông Cô nữa.”

“Ừ.”

Về đến căn nhà nhỏ, đã là canh bốn, nhưng căn nhà lúc rời đi vốn tối đen, giờ này lại đang sáng đèn. Ánh đèn leo lét ấy nằm giữa núi rừng sâu thẳm trông vô cùng yếu ớt. Nhưng giữa gió rét từng cơn, nó mãi chưa hề tắt.

Trăng trải mênh mông chiếu đường đi, lối về sáng ngọn đèn nho nhỏ.

Đối với những ai không biết chút gì về đao kiếm, họ chỉ biết canh thức bên chút ánh sáng le lói ấy, đợi mãi, đợi mãi, đợi cho đến khi người tắm trong máu được bình an trở về.

Mà Văn Giới thì ngay lúc trông thấy ánh đèn ấy đã hiểu ra hết thảy.

“Người đã nói với cô ta.”

“Phải.”

“Ha.” Văn Giới cười nhạt, ánh sáng dịu làm giảm bớt sát khí trên người cô ta, lòng cô ta cũng bình yên trở lại.

“La Hầu, người đã chém giết bao năm, có bao giờ từng nghĩ sẽ có ngày có một ánh đèn như vậy đợi người quay về giữa đêm thâm không?”

La Hầu ngược mắt, khẽ đáp: “Đấy không phải chỉ đang đợi ta.”

“.....”

Mắt Văn Giới đỏ lên, lồng ngực xốn xang.

La Hầu nói: “Đi thôi.”

Văn Giới vác Phong Chỉ đang hôn mê tiến vào nhà, Đông Cô ngồi bên bàn, thấy họ vào, nàng đứng dậy.

“Văn Giới.....”

“Ta không sao.” Văn Giới đến bên giường, thuận tay thấy Phong Chỉ xuống, giường phản gỗ rất cứng, Phong Chỉ ngã xuống, bị chấn động đến vết thương, trong hôn mê hơi rên lên một tiếng đau đớn.

“Ừa.....” Đông Cô đến gần, nhìn thấy người nằm trên giường.

“Đây là Phong Chỉ à?”

“Phải.” Văn Giới nghĩ một chút, rồi thuật lại toàn bộ chuyện xảy ra ban nãy.

“Đông Cô, không phải ta lưu tình đối với hần, chỉ là không cam lòng thắng hần như vậy. Đợi khi nào hần lành thương, ta phải giết hần. Trong khi đó thì ta sẽ trông coi hần đằng hoàng, người cứ yên tâm.”

“À.” Đông Cô không hề bận tâm, “Văn Giới, cô đã quyết định như thế rồi, thì đương nhiên tôi sẽ đồng ý. Nào, tôi đã đun nước, mọi người uống một chút cho ấm người.”

La Hầu và Văn Giới đón lấy nước, uống hết. Nước nóng vào bụng, cơ thể dần dần ấm lên, cảm giác căng thẳng bức bách trước đó cũng từ từ tan đi. Văn Giới tuy không bị thương nặng, nhưng kiếm của Phong Chỉ nào có phải đồ chơi của trẻ nhỏ, những vết cắt trên người cô ta vẫn không ngừng chảy máu. La Hầu thấy vậy, nói với cô ta: “Ta đi lấy thuốc, thương thế của người phải nhanh chóng xử lý.”

Văn Giới xua tay: “Thương nhẹ, không sao.”

“Thương nhẹ cũng phải xử lý.” Đông Cô nói với La Hầu: “Thuốc nằm hết trong xe ngựa, chàng đi lấy vào đây.”

“Ừ.”

La Hầu xoay người ra khỏi cửa, còn lại Văn Giới và Đông Cô ngồi im lặng ở đó.

Văn Giới thở dài, “Ôi, cái tên La Hầu trước đây mà nói bí mật gì với hần thì sẽ tuyệt đối không hé răng, chả biết đi đâu mất rồi.”

“Ha.” Đông Cô khẽ cười, “Chàng lo lắng cho cô, cô đừng trách chàng.”

Văn Giới nói: “Người đã âm thầm sắp xếp gì đó đúng không?”

“Ừ, nhưng may sao không cần đến.”

“Ha.” Văn Giới nhếch mép, dăm chiêu, nhớ ra gì đó, trên mặt bỗng mang một vẻ mệt mỏi nói không hết lời. Cô ta quay đầu nhìn Phong Chỉ đang nằm trên giường. Người nên âm thầm sắp xếp gì đó, thì rốt cuộc chẳng làm gì cả. Văn Giới quay người, đưa lưng về phía Đông Cô.

“Người và La Hầu có ý tốt, nhưng Liêu Văn Giới ta cũng không phải loại sợ chết, hành động đó trái lại khiến ta bị kẹt.”

Cô ta hơi cúi thấp đầu, vết thương trên người vẫn còn chảy máu, nhưng cô ta chẳng quan tâm chút nào.

Một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên vai của Văn Giới. Tay của Đông Cô rất đẹp, thon dài mềm mại, không giống như của phụ nữ. Nhưng đây cũng không phải là một đôi tay được nuôi nấng trong hoàn cảnh ưu việt cao quý. Không động đến đao kiếm không có nghĩa là không biết lao động; những dãi dầu trong cuộc sống, nhìn vào bàn tay vẫn có thể thấy được.

“Văn Giới, tôi biết hành động của tôi làm cô không vui trong lòng, nhưng.....” Đông Cô khẽ nói, “Cô có lòng tin thấy chết không sờn, còn tôi lại không được đủ giác ngộ để có thể mất cô được. Đông Cô và La Hầu, đời này không nhiều bạn bè, không muốn lại mất thêm một người. Lần này cứ coi như tôi ti tiện, làm vậy bản tay cô.”

Văn Giới tự giễu, “Còn có việc gì bản hơn là đấu võ mà lại dùng độc chứ.”

“Văn Giới, cô cũng đừng như vậy, chúng ta không ai ngờ được Phong Chỉ là một người thế này. Vả lại cho dù hần thế này, chiếu theo tình cảnh của chúng ta hiện nay, làm gì cũng phải dựa vào lập trường trước tiên, còn về thủ đoạn, nếu giữ được tâm mình trong sạch thì tốt nhất, không giữ được thì cũng đành vậy.”

“.....” Văn Giới rũ mắt.

“Ta biết những gì người nói đều đúng. Giữa chiến trường sinh tử, đương nhiên sẽ ưu tiên cho tính mệnh. Chỉ có điều……” Cô ta thoáng ngừng, nhú mồm, “Hiện giờ ta cảm thấy buồn nôn y như là nuốt phải một con ruồi.”

“Ha.” Đông Cô bật cười, “Chẳng phải cô đã mang hấn về rồi sao, một chữa lành cho hấn xong rồi hăng giết tiếp.”

Văn Giới quay đầu nhìn Phong Chỉ đang nằm, rồi lại chán ghét quay mặt đi. Đông Cô để ý vẻ mặt nhăn nhó của cô ta, thấy buồn cười trong lòng.

“Được rồi được rồi, đừng nhìn hấn nữa.”

“Hừ.”

Đúng lúc ấy La Hầu mang thuốc vào. Chàng mở bao thuốc ra, lấy ra hai, ba chiếc lọ. Đông Cô đứng lên, “Còn cần gì nữa không?”

La Hầu đáp: “Tốt nhất là lấy một chậu nước nóng.”

Đông Cô trả lời ngay: “Ta đi đun nước.”

Văn Giới trông mắt kiên nhẫn, “Đun khỉ gì, bị thương chút xú vầy bằng bó sơ sơ là xong.”

Đông Cô lắc đầu, “Không được, tôi nhất lăm, thấy máu là ngất. Tôi đi đun nước cho cô, bộ đồ của cô cũng phải giặt qua một lần mới được.”

Một khắc sau, Đông Cô bưng nước nóng quay vào. Vừa bước qua cửa, mắt của nàng suýt lệt tròng. La Hầu đã xé hai dải vải sạch, đang đổ thuốc lên đó, mà bên cạnh chàng là Văn Giới đang áo sổng để phanh, lưng tựa vào bàn, khoanh tay vừa nhìn La Hầu làm vừa cần nhẫn.

“La Hầu ơi là La Hầu, ta tự cảm thấy bản thân đối đãi người không tồi, sao người có thể keo kiệt như thế được, người đổ có một tẹo thuốc cho ta thế này.”

Mặt La Hầu vẫn tĩnh bơ, tay thành thạo hành động.

“Vết thương của người không sâu, dùng nhiều trái lại bất lợi cho việc lành thương.”

“Xi, sao người biết, vết thương này mà gặp Tề Đông Cô, chỉ sợ rằng người đã đổ thuốc ngập đầu cô ta.”

“…….”

“Còn nữa.” Văn Giới nói tiếp, “Sao người biết vết thương của ta không sâu, người có biết kiếm của Phong Chỉ ác liệt cỡ nào không?”

La Hầu làm thỉnh, đổ thuốc ra xong, chàng cột bao đựng thuốc lại. Văn Giới thấy chàng đã sẵn sàng, kéo áo xuống, chuẩn bị đến gần.

“Ồi ới ới——” Đông Cô đứng ngây ngốc từ nãy đến giờ, rốt cuộc đã bừng tỉnh. Nàng đặt chậu nước nóng xuống, xông tới kéo tay La Hầu. La Hầu và Văn Giới đồng thời nhìn nàng một cách khó hiểu.

Đông Cô chớp chớp mắt, ho khan hai tiếng, nói: “À, để tôi làm cho.”

Văn Giới: “Chẳng phải nhà người vừa nhìn thấy máu là ngất à?”

Đông Cô xua tay, “Không không, bây giờ hết rồi.” Nàng đỡ La Hầu qua một bên, “Để ta để ta, ta nhẹ tay hơn, tỉ mỉ hơn”

“Chắc, biết ngay là người chả biết gì cả.” Văn Giới đảo mắt chê bai, “Bằng bó vết thương cần nhẹ tay à, vậy còn bó được không?”

La Hầu bị nàng kéo, người hơi mất thăng bằng, may sao tuy Đông Cô đang kéo nhưng tay vẫn đỡ rất vững. Chàng lấy lại thăng bằng, nói với Đông Cô: “Cứ để ta làm đi.”

Văn Giới cũng nói: “Để La Hầu làm đi, thư sinh trời gà không chặt như người biết gì mà bằng bó.”

“Tôi.....” Đông Cô xoay qua Văn Giới, cô ta đã kéo cổ áo xuống, cả thân trên chỉ còn phần ngực bó bằng vải xám. Cô ta luyện võ quanh năm, cơ thể săn chắc, vài vết sẹo còn lưu lại tuyên bố dấu vết của những cuộc vào sinh ra tử cô ta đã từng trải qua. Hiện giờ trên người vẫn còn vương vết máu của cuộc đấu trước đó, dưới ánh đèn dầu, chuyển thành màu đỏ sẫm, nhìn vừa đập vào mắt vừa kinh khủng.

“Sao?” Văn Giới thấy Đông Cô cứ ngáp ngừng không nói gì, thuốc trong tay cũng không chịu đưa lại cho La Hầu, lấy làm thắc mắc.

Đông Cô đỏ mặt, ngượng ngùng ho khan hai tiếng, nói: “Thì.....trước lạ sau quen, tôi cũng phải học cách để chăm sóc vết thương chứ.”

“Ha, ý là người muốn dùng ta để thực tập đó hả?”

“Trời, không nói vậy được, tôi khéo tay lắm, chưa chắc không bằng La Hầu.”

“Ồ—?” Đầu Văn Giới chợt loé sáng, cô ta nhìn La Hầu đang lặng lẽ đứng một bên, rồi lại liếc Đông Cô đang đứng chắn trước mặt chàng, chớp nhoáng hiểu ra.

Ha, nhìn thấy Đông Cô như vậy, Văn Giới lấy làm hả hê, bao ưu phiền của buổi tối này bay hết hơn nửa. Cô ta sắp xếp ý nghĩ, nói bằng giọng bình thường: “Vậy cũng được, người muốn làm thì làm đi.” Sau đó cô ta xoay người bảo La Hầu, “Còn thì để La Hầu lau người cho ta đi vậy, máu me vấy ta sợ Đông Cô chịu không nổi.”

Mắt Đông Cô liền tròn lớn hơn.

“Được.” La Hầu không hề cảm nhận được có gì bất thường, chống gậy đi lấy khăn lau.

“Đợi.....đợi chút!” Đông Cô gọi giật chàng lại. La Hầu dừng chân, xoay người nhìn nàng, Đông Cô há miệng, lại không biết nói thế nào.

“Sao thế?”

“Chàng..... Chàng về phòng ngủ trước đi, việc còn lại ta làm hết là được.”

La Hầu đáp: “Để ta phụ nàng.”

“Không không.” Đông Cô nói, “Chàng cũng vất vả cả đêm rồi, chắc đã mệt. Cứ vậy đi, chàng về phòng nghỉ ngơi, còn lại để ta làm cho.”

La Hầu: “Ta không mệt.”

Đông Cô biết nếu cứ nói chuyện bình thường như vậy với chàng, chàng nhất định sẽ khăng khăng đòi ở lại, nàng quyết tâm, trầm sắc mặt xuống.

“Độc trên người chàng mới được giải, vốn chưa lành hẳn, đêm nay lại phải nhọc sức, nếu hiện giờ không nghỉ ngơi đàng hoàng, ngày mốt leo núi có chuyện gì thì biết phải làm sao.”

“.....”

Quả nhiên, La Hầu vừa thấy sắc mặt của Đông Cô không tốt, cả người liền căng thẳng. “Được..... ta đi nghỉ ngơi.”

La Hầu rời đi rồi, Đông Cô thở phào, vừa đảo mắt liền thấy Văn Giới đang cười trào phúng nhìn nàng.

“.....Văn Giới, không phải là cô đã cố ý chứ?”

Văn Giới thở dài một tiếng.

“Thế mà hần lại bị một câu của người dọa cho chạy mất. Hần thế mà chạy mất. Đấy nào còn là La Hầu mà ta quen biết.....”

Đông Cô cầm khăn tay lên, nhúng nước, mỉm cười.

“Không ngờ tôi lại bị cô gạt.”

Đông Cô cầm khăn tay, lau đi những vết máu trên người Văn Giới. Tay của nàng nhẹ nhàng dịu dàng, lau xong xuôi nàng lập tức kéo áo lên lại cho cô ta, đề phòng cảm lạnh.

Văn Giới cảm nhận được sự tử mĩ của nàng, nói: “Cũng không phải là gạt người hoàn toàn.”

“Hả?”

“Trước đây lúc còn làm nhiệm vụ, tuy không bị trọng thương, nhưng bị thương nhẹ thì không ngớt. Ngày ngày xúc thuốc băng bó cho nhau cũng bình thường. Nói thật với người, từ trên xuống dưới của La Hầu ta đã nhìn mòn luôn rồi, ta.....Áaaaa!”

“.....” Đông Cô làm mạnh tay, Văn Giới lập tức gào lên, “Làm gì đó, lấy ơn báo oán à!”

Đông Cô: “Lần đầu lần đầu, dù sao cũng không khỏi vụng về.”

“Xi.” Văn Giới bắt mẫn bĩu môi, “Mùi ghen tuông bốc ngạt, người tưởng ta không nhìn ra à.”

Đông Cô cười khở: “Văn Giới, chuyện trước đây tôi không lo được, nhưng hiện giờ La Hầu đã thành hôn, chàng là người của tôi, làm như vậy dù sao cũng không tốt.”

“Cái gì không tốt, cái gì mà không tốt chứ, mình người cả nghĩ thôi, đồ thứ đàn bà nhỏ mọn, còn không biết ngượng mà nói bọn ta không tốt.”

“Thôi thôi, là tôi nhỏ mọn, tôi có lỗi.”

Văn Giới cười khẩy, nói: “Tề Đông Cô, người yên tâm đi.”

Đông Cô đang băng bó vết thương, nghe đến đó, ngược mắt: “Yên tâm gì?”

Văn Giới hơi nghiêng người, nắm lấy tay của Đông Cô, nói một cách trịnh trọng: “Ta và La Hầu quen nhau 7 năm, ta thề rằng trong 7 năm đó, ta không hề có một phút nào coi hấn là đàn ông.”

“.....” Đông Cô cạ lời nhìn cô ta.

Văn Giới nói xong, lại ngả người ra sau chễm chệ như quan lớn.

“Rồi, tiếp tục băng đi.”

“Haizz.....” Đông Cô thở dài, chơi với một gã như thế này chỉ làm nàng luôn khóc dở mếu dở.

Băng bó xong xuôi, Đông Cô đứng lên.

“Tôi đi trước đây, tình hình này mai cũng sẽ không lên nổi trên núi. Chúng ta tạm thời lưu lại đây nghỉ ngơi đôi bữa vậy, tôi vẫn còn có một số việc cần thu xếp.”

Văn Giới: “Người đã liên lạc với An Kinh?”

Đông Cô gật đầu: “Ừ.”

Văn Giới đứng thẳng người, “Y đang ở đâu?”

Đông Cô: “Tôi cũng không rõ, tôi không gặp ngài ấy, chỉ liên lạc thông qua thủ hạ của ngài ấy. Nhưng mà chắc chắn là hiện giờ ngài ấy đang có mặt trên Thiên Sơn.”

“Tốt.” Văn Giới gật đầu, “Ta biết rồi, người đi nghỉ ngơi đi.”

Đông Cô nhìn người đang nằm trên giường, “Phải xử lý hấn thế nào, cô đã nghĩ xong chưa?”

Văn Giới liếc Phong Chỉ một cái, “Tạm thời chắc không chết đâu, cứ để ta tính, người yên tâm đi.”

“Ừ.” Đông Cô gật đầu, “Vậy tôi đi trước đây.”

“Được.”

Đông Cô về phòng mình, căn phòng nhỏ cũ kỹ không đốt đèn, tối đen như mực. Nàng sửa áo sống cho chính tề một chút, rồi mặc nguyên đồ nằm xuống giường. Người nằm bên cạnh im lìm. Nhưng chàng càng bất động im ắng, Đông Cô càng biết rõ rằng chàng chưa ngủ. Đông Cô nằm xuống giường, với tay qua. Quả nhiên, cơ thể bị nàng vừa đụng vào liền thoáng gồng lên, rồi sau đó mới thả lỏng.

Đông Cô mềm lòng.

“Sao chưa ngủ thế.”

“.....”

“Hi.” Đông Cô khẽ cười, “Đừng làm bộ nữa, ta biết chàng chưa ngủ.”

La Hầu bắt an, cựa quậy, “Đông Cô.....”

Đông Cô ôm chầm lấy chàng, trên người La Hầu tầng tầng lớp lớp, chưa cởi chiếc áo nào ra. Đông Cô bảo chàng đi nằm, chàng liền vào thẳng giường mà nằm.

“Chàng như vậy ngủ khó chịu lắm.” Đông Cô ngồi lên, La Hầu vốn định cùng ngồi lên với nàng, nhưng bị Đông Cô ấn xuống lại.

“Chàng nằm đi, hôm nay vợ chàng có lỗi, để vợ hầu hạ chàng.”

“Đông Cô.....” La Hầu khó hiểu, “Sao vậy.”

“Ôi, mắt mắt lắm, không nói đâu.” Đông Cô bò đến cuối chân giường, hé một góc chăn ra, quả nhiên ngay đến băng bó chân cụt của La Hầu vẫn chưa tháo ra.

Đông Cô tháo băng, La Hầu ngộ nguây, rồi thả lỏng.

Nơi phần chân cụt đó đầy vết sẹo, kết vảy chai sần, mà chân bên trái tuy còn kha khá, nhưng quanh năm bôn ba, cơ bắp rắn chắc, vô cùng cường tráng. Còn bàn tay đang áp lên trên chàng, tuy thon nuyệt, nhưng cũng không phải tay ngọc tay ngà. Cuộc sống rất khắc khổ, nhìn qua biết ngay.

Đông Cô nắn chỗ đùi cụt của chàng, vừa cười nhạt vừa chậm rãi giúp chàng thư giãn.

Phòng bên kia, Văn Giới vứt chiếc áo dính đầy máu vào một góc, thay bằng một chiếc áo sạch sẽ. Quay đầu về lại, thấy người nằm trên giường, mắt cô ta lại không khỏi đắm chiêu.

“Haizzz.....” Thở dài bất lực. Cô ta lấy ra một chiếc lọ nhỏ trong một túi vải, đổ ra vài viên thuốc.

“Thuốc này của ta quá quý giá, bao năm nay còn chưa từng có ai được dùng. Người là kẻ đầu tiên làm ta muốn giết xong rồi sau đó lại cứu về.”

Văn Giới đến bên giường, một tay đỡ Phong Chỉ lên. Ở gần kề như vậy khiến cho Văn Giới có thể nhìn rõ dung mạo của Phong Chỉ. Tuổi tác của hắn chắc không còn nhỏ nữa, giữa hàng lông mày có vài nếp nhăn nhàn nhạt. Do luyện võ và bôn ba, màu da ngăm đen, da mặt cũng khô sần.

“Chắc chắc, đúng là không sao hiểu nổi.” Văn Giới vừa vuốt ngực giúp hắn để hắn nuốt thuốc xuống, vừa lăm lăm một mình, “Làm đàn ông đàn ông không làm, khẳng khẳng bước vào con đường hiểm trở này, rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy chứ.”

Đút thuốc xong, Văn Giới cầm chiếc khăn tay ở gần đó lên, nhúng vào trong nước đã lạnh.

“Ái chà, lạnh mất rồi.” Miệng tuy nói vậy nhưng tay vẫn không ngừng, “Nhưng mà so với cái mặt người thì vẫn tính là ấm.”

Nhúng khăn xong, cô ta quay lại bên giường, rờ rờ cảm nhìn Phong Chỉ đang hôn mê, nói một cách châm chọc: “Công tử, mạo phạm rồi.”

Nói xong cô ta vươn tay, tháo thắt lưng của Phong Chỉ ra, sau mấy phát đã lột sạch quần áo của hắn. Khắp người máu loang lổ, chỗ bị thương đâm trúng ở vai đã sưng lên, vẫn đang chảy máu.

“Hơ, người vẫn trắng trẻo đấy nhỉ.” Văn Giới cười khẩy, bắt đầu lau máu cho Phong Chỉ. Cô ta chẳng nề nang gì Phong Chỉ, tùy tiện lau không quan tâm nặng nhẹ, đôi lúc chạm phải vết thương, Phong Chỉ khẽ run lên trong hôn mê.

“Ta cũng bị thương, nhưng mà lại còn phải hầu hạ người, là đạo lý gì đây hử.” Văn Giới bĩu môi than phiền.

Thân hình dưới tay cô ta tuy đầy thương tích, nhưng từng tắc đều là một cơ thể nhà võ đẹp đẽ, Văn Giới là người biết thưởng thức, thấy Phong Chỉ tuy đang hôn mê nhưng cả người vẫn vương sự cảnh giác, nằm

đẩy như một mảnh hổ đang say ngủ. Từng đường cơ bắp trên người rất rõ rệt, so với La Hầu thì kém mạnh mẽ, nhưng ăn ở chỗ trông linh động hơn.

Cô ta lau chùi cho Phong Chỉ xong xuôi, lấy quần áo mình mặc cho hắn. Sau khi thu xếp hết mọi thứ thoả đáng rồi, cô ta ngồi xuống bên giường. Mắt thoáng lướt qua một vật ở dưới chân giường. Là kiếm của Phong Chỉ. Văn Giới vươn tay cầm lên, vỏ kiếm rất tầm thường, nhìn vào thấy chỉ là hàng hoá phổ thông, nhưng rút kiếm ra, lưỡi kiếm xanh xám dài ba thước, vô cùng sắc bén, nhưng cũng chẳng phải là thần binh kiếm báu gì. Trong mắt Văn Giới, thanh kiếm này chỉ được coi như tạm được.

“Chỉ khi được người nắm trong tay, thanh kiếm này mới có thể toả sáng như thế.”

Văn Giới quay đầu nhìn Phong Chỉ bằng ánh mắt phức tạp. Đối với hắn, Văn Giới mang thái độ thù địch, cùng với thán phục, và chút hiếu chiến khi gặp kẻ mạnh.

“Hừ, tên thối kia, đợi người lành lặn, bà đây sẽ quang minh chính đại tiêu diệt người.”

Nói đoạn cô ta buông kiếm qua một bên, dùng một tay đẩy Phong Chỉ văng vào trong tường, “Xích vô trong! Để chỗ cho bà nằm!”

Tranh thủ được chỗ trống rồi, Văn Giới hùng hổ nằm vật xuống ngủ khì.

hết chương 70

72. Chương 71: Không Ăn Thì Thôi

Hôm sau, Đông Cô dậy từ sớm tinh mơ. Nàng vừa động dậy, La Hầu cũng phản ứng theo.

“Ta đi làm thức ăn, chàng nghỉ ngơi thêm đi.”

La Hầu lắc đầu, “Ta đi với nàng.”

Đông Cô cũng không nói gì thêm, nàng thu dọn căn phòng xong ra ngoài, vừa khéo gặp Văn Giới cũng bước ra. Đông Cô chạy lại, “Hắn ra sao rồi?”

Văn Giới vươn tay đuổi, “Vẫn còn nằm đó thôi.”

Đông Cô nói: “Vậy chúng ta ăn trước nhé.”

“Ừ.”

Trong hành lý còn một ít màn thầu họ để giành lại, La Hầu nhóm lửa ngoài trời, nướng màn thầu lên, Đông Cô lấy một ít thịt khô đã sấy được từ dân trên núi, ba người ngồi quanh đồng lửa ăn sáng.

Đông Cô cắn một miếng màn thầu, hỏi: “Thử đoán xem hiện giờ quanh chúng ta có bao nhiêu người?”

Văn Giới nói: “Không biết, trốn kỹ quá.”

La Hầu thoáng ngừng tay, như đang cẩn thận nghe ngóng xung quanh, một lúc sau, chàng lại đưa màn thầu lên miệng, khẽ nói: “Ừ, trốn rất kỹ.”

Đông Cô hỏi: “Vậy hiện giờ có phải họ đang nhìn chúng ta ăn?”

Văn Giới đáp: “Không hẳn tất cả đều đang nhìn, nhưng chắc chắn có kẻ đang nhìn.”

Đông Cô cười, lại nói: “Vậy cô đoán xem họ có biết chúng ta đang nói về họ không?”

“Ha.” Văn Giới xé một miếng thịt khô, bỏ vào miệng, nhai nhai, nói, “Tuyệt chặn bớt âm thanh, bọn nó đều trốn rất xa, có thể nghe được thì đã là quỷ hết rồi.”

“Vậy thì tốt.” Đông Cô nói, “Vậy hiện giờ chúng ta tạm thời an toàn.”

Văn Giới hỏi: “Khi nào chúng ta lên núi?”

Đông Cô đáp: “Lúc chúng ta lên núi cũng là lúc bắt đầu gặp nguy hiểm. Hiện giờ họ không biết vị trí cụ thể của chúng vật, nên còn chưa dám manh động, nhưng nếu biết chỗ rồi, chắc chắn chúng ta sẽ chết không nghi ngờ vào đâu được.”

La Hầu hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì?”

Đông Cô vươn tay, nắm lấy bàn tay của La Hầu.

“Hiện giờ quan trọng nhất là chờ cho cơ thể của chàng và Văn Giới mau lành, nếu không thì hết thấy chỉ là nói suông mà thôi.”

La Hầu nói: “Cơ thể của ta đã không có gì đáng ngại.”

Văn Giới nói: “Ta vốn không có gì đáng ngại.”

Đông Cô nói: “Cô thì không có gì đáng ngại, nhưng cái người cô mang về thì rất đáng ngại. Cô muốn dưỡng cho hắc lãnh thương chứ không phải là làm cho hắc lãnh chết. Tự cô nói mà xem, tình trạng của hắc lãnh hiện giờ làm sao mà lên núi.”

“Ê, Đông Cô, có phải là người hiểu lầm ý của ta rồi không.” Văn Giới cúi người về phía trước, nói với Đông Cô, “Ta để hắc lãnh sống nhưng ta đâu có nói là nhất định phải để hắc lãnh sống bên chúng ta, ta đã giải độc cho hắc lãnh rồi, còn lại thì tự hắc lãnh lo là được.”

“Hả? Ý của cô là để hắc lãnh ở lại một mình, chúng ta đi tiếp?”

“Đương nhiên, dù sao cũng đâu thể để hắc lãnh làm hỏng việc quan trọng của chúng ta.”

La Hầu đang ngồi đó chợt lên tiếng: “Chẳng phải người muốn đấu võ với hắc lãnh sao?”

“Sai! Không phải đấu võ, mà là giết nhau!” Văn Giới nói, “Ta giết chị hắc lãnh, đợi hắc lãnh lành lặn thì sẽ tự động đến gõ cửa chỗ ta để báo thù.”

Đông Cô ngẫm nghĩ, “Thì ra ý của cô là như vậy, thế thì sự việc đơn giản hơn hắc lãnh.”

Văn Giới nói: “Người cứ chiếu theo kế hoạch mà làm, không cần bỏ hắc lãnh vào trong đó làm gì.”

“Được.”

Ngay lúc đó, có một thôn dân đi tới, nhóm của Đông Cô đặt thức ăn xuống, nhìn người phụ nữ đó.

Bà ta mặc đồ của tộc Tuyết Sơn, trong tay ôm một xấp da thú rất dày, đến trước mặt mọi người.

“Thứ này, cho các người.”

Cả ba người đồng loạt sững sốt, Đông Cô lên tiếng hỏi: “Cho chúng tôi? Vì sao?”

Người phụ nữ có vẻ sốt ruột, nhưng vẫn không giao hắc lãnh xấp da ra, “Cho các người, tôi bỏ trong phòng.” Nói đoạn bà ta đi về hướng phòng của Đông Cô.

“Khoan đã!” Văn Giới hí hóp mắt gọi giật.

“Người cho chúng ta thứ đó làm gì, ai kêu người đưa?”

Người phụ nữ ngoái đầu, làm như là đưa đồ khơi khơi như thế này chẳng phải chuyện gì đáng lấy làm lạ, tưởng rằng bản thân nói vẫn chưa rõ, lại giơ xấp da lên, “Thứ này, cho các người.”

Bà ta mất kiên nhẫn, có người còn mất kiên nhẫn hơn cả bà ta.

Văn Giới tỉnh như gì, làm sao không trông ra được sự bất thường. Cô ta rút chân về, định đứng lên đối chất với người phụ nữ đó, nhưng cùng lúc ấy, Đông Cô ngăn cô ta lại.

“Văn Giới, đợi chút.”

Văn Giới ngoái đầu.

Đông Cô nói với người phụ nữ nọ, “Cảm ơn ý tốt của bà, chúng tôi xin nhận xấp da này.” Nàng chỉ tay về hướng phòng của Văn Giới, “Phiên bà đặt chúng trong căn phòng kia.”

“Đông Cô.....” La Hầu đứng một bên, cảm thấy không ổn, nhưng Đông Cô lơ đi lời phản đối của La Hầu và Văn Giới.

Ba người cứ thế mà tro mắt nhìn người phụ nữ đó mang da thú bỏ vào phòng của Văn Giới.

Có điều người phụ nữ đó làm việc cũng nhanh kinh người, vừa vào xong đã ra ngay.

Lúc đi ngang qua nhóm người của Đông Cô, bà ta không nói gì cả.

“Đông Cô!” Sau khi bà ta đi rồi, Văn Giới trừng mắt với nàng, “Trắng trợn kiêu này mà cô cũng không nhìn ra à?” Cô ta thấy câu đó xong, thoăn thoắt bước về phòng mình.

Đông Cô nhìn theo bóng cô ta, trong đầu đủ ý nghĩ xoay chuyển.

Không lâu sau, Văn Giới bước ra từ căn phòng mình.

Đông Cô hỏi: “Hắn không sao chứ?”

Văn Giới đáp: “Không sao.”

Đông Cô gật đầu.

Văn Giới lại nói: “Đông Cô sao ngươi không nhận ra gì cả, khắp người mù già kia sắc mùi khả nghi, chính là muốn vào phòng của chúng ta, cô cứ thế mà để để cho mù ta vào mất tiêu.”

Đông Cô im lặng, ngẫm nghĩ.

Văn Giới thấy nàng như thế, bĩu môi nói: “Lại nghĩ trò xấu xa gì nữa rồi?”

“Ha.” Đông Cô cười, “Ta đang nghĩ, Phong Chỉ có thù riêng với cô, cô không muốn giết hắn bây giờ, nhưng thủ hạ khác của Lã Khâu Niên thì sao, cô định thế.....”

Mặt Văn Giới tỉnh bơ, “Giết không cần biết.”

“Ha, được.” Đông Cô nghĩ một chút, nói với La Hầu và Văn Giới, “Lúc này tôi nghĩ, Phong Chỉ có lẽ tự mình ra khỏi doanh trại của thủ tướng, tự tìm cô để báo thù, chắc không ai khác biết điều này. Nhưng xảy ra biến cố, hắn không giết chết được cô mà lại còn bị cô bắt giữ, hiện giờ đã cả đêm không về rồi. Tôi nghe nói Phong Chỉ và Phong Trệ là hai thủ hạ đứng đầu của Lã Khâu Niên, nếu như tướng lĩnh mà mất tích thì thủ hạ sẽ làm gì.”

La Hầu đáp: “Đi tìm.”

“Không sai.” Đông Cô nói, “Chắc chắn họ sẽ đi tìm, mà trong đó chỗ đầu tiên đi, sẽ là chỗ chúng ta.”

“Ý của ngươi là người vừa rồi là thủ hạ của Phong Chỉ?”

Đông Cô lắc đầu, “Không giống, chiếu theo lời cô nói, bà ta rất khả nghi, nếu thật sự là thủ hạ Phong Chỉ thì cách Lã Khâu Niên dùng người cần phải xem lại.”

La Hầu nói: “Bà ta là người thủ hạ của Phong Chỉ tìm rồi đưa tới.”

Đông Cô vỗ vỗ vai của La Hầu, “Đúng, chắc là họ muốn tìm một người miền núi tới đây thăm dò, nào ngờ khéo quá hoá vụng, người của Tuyết Vực không giỏi diễn trò, trong đầu nghĩ gì đều viết hết ra trên mặt.”

Văn Giới nói: “À ghé để xem coi Phong Chỉ có ở đây không.”

“Phải.” Đông Cô đáp, “Hiện giờ họ đã xác nhận được rồi, chỉ chờ để ra tay cướp người.”

“Àaaaa——” Văn Giới à một tiếng thật dài, “Người muốn thu lưới nguyên mễ.”

La Hầu ngáp ngừng nói: “Đông Cô, hiện giờ ta và Văn Giới nếu như phải đấu trực diện, e rằng nàng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hi.” Đông Cô sáp đến gần La Hầu vòng tay ôm chầm lấy chàng, “Chồng em lo lắng cho vợ đấy à.”

La Hầu giữ được nàng, “Ta sợ rằng không lo cho nàng được chu đáo.”

Đông Cô tựa đầu lên người La Hầu, “Ôi, cũng đúng, vợ chàng yếu đuối như thế này, ai đến cũng có thể dễ dàng bóp chết.”

“Đông Cô.....”

“Này này, coi ta là không khí đó hả.” Văn Giới híp mắt vô cùng bất mãn.

Đông Cô nói: “Hai người cứ yên tâm, có người [khác] sẽ giúp chúng ta.”

“Hả?” Văn Giới ngồi thẳng người lên.

“An Kinh?”

Đông Cô gật đầu.

“Đúng rồi, người đã liên lạc được với y rồi, tốt tốt tốt, mau kêu y ra đây.” Văn Giới đứng lên, đi tới đi lui dăm bước, “Gần đây quanh ta toàn lũ trai không ra trai gì cả, ta cần phải gặp tiểu vương gia gấp.”

Đông Cô cười nói: “Vậy cô vào trong phòng lo xử lý cho tốt cái vị trai không ra trai trong đó đi.”

“Ta đi ta đi, người không nói ta cũng sẽ đi, ta chịu hết nổi người với La Hầu tình tứ với nhau rồi.” Văn Giới phát tay.

Đẩy cửa mở, trên giường có người đang ngồi.

“Ấy, Phong công tử, tỉnh rồi à.”

Phong Chỉ mới hôn mê tỉnh dậy, trên người lại bị thương nặng, môi miệng khô nứt tái nhợt, cả người trông rất thảm hại. Hắn quay đầu qua nhìn Văn Giới.

“Cô chưa giết ta.”

“Đúng rồi.” Văn Giới đến bên bàn, tự rót cho mình một chén nước, ngồi xuống, “Cẩn cố đội ơn đúng không.”

Phong Chỉ cúi đầu, im lặng hồi lâu, nói: “Cô không giết ta, tại sao.”

Văn Giới đáp: “Heo vỗ béo thì mới ăn, người phải nuôi cho mạnh rồi mới giết. Phong công tử, câu này là người nói với ta mà.”

Phong Chỉ nói: “Ta chưa từng nói những lời như vậy.”

“Ha.” Văn Giới ngửa đầu cười lớn, “Làm nhiệm vụ, ta giết người lúc người yếu nhất, báo thù, ta trừng phạt người lúc mạnh mẽ nhất. Chẳng qua là ta đổi cách nói của lời công tử mà thôi, sao nghe không ra thế hả.”

Phong Chỉ ngẩng đầu, “Cô có thể sỉ nhục ta, cũng có thể giết ta, Phong Chỉ không có gì để nói. Nhưng việc cô nổi hứng nhất thời không giết chết ta, Phong Chỉ không cách nào đáp đền.”

“Đẹp, ai cần người đáp đền!” Văn Giới nhìn Phong Chỉ, gã đàn ông này mới nói vài câu là đã khiến cô ta bực mình, “Ta nói cho người biết, ta không giết người là bởi vì ta không phục, lúc đó ta quên mất mũi thương của mình có tẩm độc, người đừng tưởng bỏ là bà đây sợ người nên mới nương tay sau đó! Chừng nào người lành thương, bà xé xác người.”

Phong Chỉ nghe một tràng hùng hổ đó mặt vẫn tĩnh bơ. Hắn nói với Văn Giới: “Cô chịu bỏ qua phần ân này thì Phong Chỉ rất cảm tạ. Cách nghĩ của cô cũng hợp với ý ta, thù của chị ta, Phong Chỉ cũng nhất định phải báo. Ngoài ra, ta và cô đều cùng trang lứa, xin đừng xưng ông công kiểu đó.”

“.....” Văn Giới nghiêm mặt nhìn Phong Chỉ, “Ta tưởng La Hầu đã là cực phẩm đầu gối rồi, nào ngờ còn có người cực phẩm hơn cả cực phẩm. Quý công tử, Văn Giới phục ngài rồi.”

Phong Chỉ đáp: “Thương pháp của cô, Phong Chỉ cũng rất tán phục.”

“Hơ, tán phục thì tán phục nhưng mai mốt người vẫn muốn bẻ gãy thương rồi giết ta chứ gì.”

Đôi mắt bình thản của Phong Chỉ phẳng lặng không gợn sóng, như đang lặng lẽ trả lời.

Văn Giới chợt cảm thấy thú vị, cô ta kéo lét ghế đến cạnh giường.

“Phong công tử, chẳng hay năm nay bao nhiêu tuổi?”

Phong Chỉ nhìn cô ta, “Năm nay Phong Chỉ vừa đến tuổi nhi lập (30)”

“Ồ, còn lớn hơn La Hầu cả mấy tuổi.” Văn Giới gật gù, lại nói, “Vậy sao ta thấy tâm lý của người chẳng khác gì một đứa trẻ 10 tuổi thế.”

“.....”

Văn Giới nghiêm mặt, “Phong công tử, rốt cuộc là chị của người đã bảo vệ người quá kỹ, khiến cho người không biết đến thế gian hiểm ác, lòng người độc địa, hay là tính cách của người chính là thế này, thẳng thắn thật thà, đen trắng rõ ràng.”

Phong Chỉ đáp: “Giữa ta và cô, không cần phải thảo luận chuyện này.”

“Ấy, đã ngồi đây rồi, cũng coi như có duyên, dù sao cũng đang rảnh, nói chuyện một chút có sao.”

Phong Chỉ đáp: “Tại sao đang rảnh, các cô có việc cần làm mới đúng.”

Mắt Văn Giới thoáng loé lên, nói: “Không không, chỗ ta có người đang bị thương chưa bình phục, không thể nào lên núi được.”

Phong Chỉ lẳng lặng nói: “Nếu như các cô định giữ ta để làm khó thừa tướng, thì có thể buông ý định đó được rồi.”

Văn Giới cười lạnh hỏi: “Tại sao?”

Phong Chỉ đáp: “Tướng gia không thích bị ràng buộc bởi kẻ khác, nếu đã không cứu vãn được thì bà sẽ thẳng tay vứt bỏ. Phong Chỉ kém cỏi, không phải là người mà thừa tướng cần.”

“Người kém cỏi?” Văn Giới cười khẩy, “Nếu người mà kém cỏi thế thì ta rất muốn được xem coi kẻ không kém cỏi dưới tay của thừa tướng là những ai.”

“.....” Nặng lực ra sao chỉ là thứ phụ, điều tướng gia chú trọng là thái độ hành sự. Trong sự chết vẫn tìm được đường sống, không sợ gì, những điều này thì cho dù một người thấp hèn cũng vẫn có thể biểu lộ năng lực.”

“Xi, cái gì mà trong chết tìm sống, không sợ gì, người cứ nói thẳng rằng để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn là xong.”

“.....” Phong Chỉ cúi đầu, “Nói chung là nếu các cô có ý nghĩ kiểu kia thì đừng phí sức nữa.”

Văn Giới nhướn mày: “Bên ta có một cặp mắt Thiên Lai, cơ hội có nhỏ đến cỡ nào thì cặp mắt của ta cũng tóm được, cho nên xưa nay ta chưa từng phải phí sức gì với việc suy nghĩ.”

“Mắt Thiên Lai? Có nghĩa là gì?”

Văn Giới cố ra vẻ thần bí, lắc lắc đầu, học theo lối nói của Phong Chỉ, “Giữa ta và người không cần phải thảo luận chuyện này.”

“Cô.....”

“Há há, được rồi, không trêu người nữa.” Văn Giới ra khỏi cửa, chốc sau quay vào mang theo một túi vải, vứt cho Phong chỉ. “Ăn đi.”

Phong Chỉ cầm túi vải lên, mở ra, lấy từ bên trong ra một miếng bánh màn thầu. Bánh vẫn còn ấm, phía trên dính tro đen thui lù. Văn Giới thấy hần cứ cầm bánh mà không ăn, cười nhạt: “Sao, vẫn sợ có độc hả. Yên tâm, nếu muốn người chết thì ta đã ra tay lâu rồi, tội gì phải phí bánh.”

Phong Chỉ im lặng, rồi bỏ bánh vào lại trong túi vải.

“Quân khôn, đàng hoàng không muốn phải không!” Văn Giới nổi giận đùng đùng, giật chiếc túi về lại, “Không ăn thì nhịn đói đi!”

Văn Giới tông cửa lao ra, Phong Chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của cô ta.

La Hầu vốn đang ở ngoài đập băng lấy nước, thấy Văn Giới hằm hằm xông ra thì hỏi,

“Sao vậy?”

Văn Giới vứt chiếc túi vải vào trong xe ngựa, “Nó coi bà thành tiểu nhân đó hả! Cứu mày rồi mà còn hạ độc mày à?!”

La Hầu nhìn chiếc túi, nói với Văn Giới: “Hắn không ăn à.”

“Không ăn không ăn không ăn, ăn không ăn thì chết đói là tốt nhất!” Văn Giới phóng lên xe ngựa ngồi, mở túi nước uống ừng ực.

La Hầu đưa băng đã đập rồi cho Văn Giới, “Người nấu cho tan đi, ta vào thử xem sao.”

“Thử chó gì, tưởng mình là mẹ thiên hạ à, chúng ta phải thay nhau đi hầu nó.”

La Hầu không nói gì thêm, cầm túi đựng màn thầu, chống gậy đi về phía phòng của Văn Giới.

Đẩy cửa, Phong Chỉ ngược đầu.

La Hầu vẫn bộ mặt xưa nay, chàng đến bên giường, đưa túi vải cho hắn.

Phong Chỉ nhìn, rồi nói với chàng: “Ta không ăn.”

La Hầu nói: “Vì sao.”

“.....” Phong Chỉ ngập ngừng đáp, “Ta sợ có độc.”

La Hầu không đổi sắc mặt, “Không phải người sợ có độc, mà là người sợ lại mắc nợ.”

“.....”

La Hầu khẽ nói: “Đúng là mọi người không mang theo nhiều lương thực, chút màn thầu này cũng phải vét mới có.”

Phong Chỉ nhìn đi nơi khác.

“Nhưng nếu cô ấy đã cho người, vậy thì người cứ nhận lấy.”

“Phong Chỉ không thích ân oán không rõ ràng.”

La Hầu nói: “Không phải ân, cũng không phải oán, đây là cơ hội mà bản thân người đổi về được.”

“Nói đùa, đứng trước sinh tử nào có cơ hội chứ.”

“Là cơ hội mà võ nghệ của người đã đổi về được.”

“.....”

La Hầu đặt chiếc túi vải xuống trước mặt Phong Chỉ.

“Đây không phải là ân tình, người không cần phải để ý.”

Phong Chỉ quay đầu nhìn La Hầu.

“Ta nhớ người là ai.”

La Hầu im lặng.

“Chúng ta đã từng giao đấu, ta còn nhớ người.” Phong Chỉ nói, “Cũng nhớ lưỡi đao của người.”

Hắn nhìn chiếc gậy La Hầu đang chống và chỗ chân cụt, ánh mắt trong vắt dấy lên chút thương xót..

La Hầu khẽ nói: “Nếu người đã nhớ, thì hãy nhớ luôn điều này, người trong hai gian phòng nơi đây, người không động được vào bất cứ ai.”

Phong Chỉ nói: “Nếu như không muốn làm liên có thể không làm, thì thế gian này đã chẳng còn tiếc nuối.”

La Hầu lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu.

Tuy đây là lần đầu họ nói chuyện với nhau, nhưng như đã quen từ lâu. Cho dù không nói gì, đôi bên đều hiểu ẩn ý của nhau. Có lẽ do hai trái tim đã từng đi trên con đường giống nhau, một con đường chết chóc như nhau, cho nên dấu họ chia đao kiếm về phía đối phương, nhưng vẫn thông hiểu rất rõ, không hề mơ hồ.

La Hầu đi rồi, Phong Chỉ nhìn ra ngoài sân xuyên qua cánh cửa chưa đóng kỹ.

Nhìn hồi lâu, hẳn có một ảo giác như thế gian chỉ là một kẽ hở chật hẹp ấy, ai ai cũng phải hết sức cẩn thận bước đi để không rơi xuống vực thẳm.

“Phong chỉ vân tán, trời quang mây tạnh..... khi đó nhìn lên trời, chính là xanh trong vạn lý.”

hết chương 71

cần 1 truyện viết riêng về Phong Chỉ. cuồng Phong Chỉ.

73. Chương 72: Đường Máu Sát Phạt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

hình minh hoạ cú đánh ngất Đông Cô:

Một ngày yên ả trôi qua, đến giờ cơm tối, La Hầu kéo Đông Cô đến bên giường.

Đông Cô cười hỏi, “Sao thế, kéo ta ra chỗ này làm gì.” Nàng dán mặt lên lồng ngực của La Hầu, “Đêm nay chồng em có nhu cầu? Đáng tiếc mấy hôm nay quá nhiều việc phải lo, em không thể bị chi phối được.”

“.....” La Hầu đẩy người đang ngả ngón trên ngực mình ra, nghiêm túc nói: “Ban sáng có người đến thăm dò, ta e rằng đêm đến bọn chúng sẽ tranh thủ hành động, nàng nằm vô giường trước đi.”

“À.” Đông Cô biết lời chàng nói là đúng nhưng vẫn không nhịn được ý định muốn trêu chàng, “Nằm xuống giường thì cũng làm được gì chứ, lẽ nào nằm xuống giường rồi thì chúng không giết nữa?”

“Nàng.....”

“Được rồi được rồi, ta nằm liền, nằm liền.” Đông Cô cởi áo bên ngoài ra, nằm xuống giường. “Chàng không lên giường luôn sao?”

“Ta cũng——!”

Hết thấy xảy ra nhanh như chớp, La Hầu mới nói được một nửa liền ra sức tóm lấy cánh tay của Đông Cô giật mạnh qua một bên. Vì bất thành linh, La Hầu không kiêng dè gì sức ở tay, cánh tay của Đông Cô đau điếng, mắt hoa lên — một mũi tên xé cửa sổ bay vào, cặp pháp lên tường!

“Đây là——”

Đông Cô lạnh toát người, trợn trừng mắt nhìn mũi tên đó. Chưa kịp nói xong, La Hầu lại dùng sức lần nữa, ép cả hai cùng nằm rạp xuống. Pháp pháp, lại thêm hai mũi tên nữa bắn vào!

“La Hầu!” Đông Cô nhắm chặt mắt bám chặt cứng cánh tay của La Hầu. Mặt La Hầu lạnh đanh, không nói một lời. Mũi tên vẫn tiếp tục bay vào phòng, tay của La Hầu đặt lên đầu Đông Cô, đè nàng sát đất.

“La Hầu chàng cũng thấp người xuống thêm nữa đi!” Đông Cô kéo tay của La Hầu, định lôi chàng thấp xuống. Lúc ngược đầu lên nhìn, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của chàng—Đôi mắt ấy vô cùng phẳng lặng, toát một ánh nhìn lạnh lẽo đến nhập xương cốt, rất khác thường.

La Hầu rũ mắt. Đông Cô run lên, nhưng lại cảm thấy những mũi tên không đến nỗi quá đáng sợ nữa—Đây là lần đầu tiên ở đời này của Đông Cô, cũng là lần cuối cùng, được tiếp cận với một thần chết Tu-La-Hầu.

Miệng nàng run run nhìn một người vừa thân quen lại vừa xa lạ.

“Chàng.....”

Không đợi nàng nói xong, một bàn tay mạnh mẽ bổ xuống(1) mắt Đông Cô vụt tối đen, bất tỉnh nhân sự. La Hầu cẩn thận đỡ nàng đặt nằm trên mặt đất. Sau đó chàng chống gậy đứng lên.

Bình tĩnh đứng giữa mưa tên chỉ có thể nhờ vào tài võ nghệ không ai sánh được. Cùng với lúc chàng đứng lên, một mũi tên khác lại xé cửa sổ lao vào, cơ thể của La Hầu hơi nghiêng ra sau, tay trái giơ lên—tay chàng nhanh như cắt, mắt thường khó thấy được, hệt như đường đao của chàng, tuốt vỏ đã vạn lần mà người thường vốn không phân biệt được khi nào ra khỏi vỏ, khi nào vào lại.

Chỉ trong chớp mắt, mũi tên xé gió lao vào đã nằm trong lòng bàn tay chàng. Yên lặng. Lại yên lặng.

“Muốn chết.”

Một câu rất khê, nhưng lạnh lẽo khôn cùng, hung tàn vô tận.

La Hầu hơi dùng sức, “rắc” một tiếng, mũi tên gãy đôi, chàng kẹp mũi tên giữa hai ngón tay, không buồn nhìn, phóng mạnh ra ngoài cửa sổ—

“ÁAAAAAA!”

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng kêu thảm thiết, trận mưa tên cũng theo đó mà ngưng bật. La Hầu tranh thủ thời cơ, với tay lấy đao từ trên bàn, chống gậy bước thẳng một mạch ra khỏi cửa.

Bên ngoài tối đen như mực, nhìn quanh, có quăng hơn mười người, ai nấy đều bịt mắt, đao kiếm lăm lăm, trong đó có một kẻ đã nằm dưới đất, trước ngực vẫn đang chảy máu, nhưng không thấy được đầu của mũi tên gãy kia ở đâu, có lẽ đã đâm sâu vào trong lồng ngực.

La Hầu rút đao, không tiến không lui, chỉ đứng ngay trước cửa của căn phòng tối tàn.

Gió rét căm căm thổi qua lưỡi đao khê vang lên tiếng reo.

Đứng bảo vệ, không ngừng bảo vệ.

Cửa gỗ tối tàn giản dị, bất cứ ai đập một cước đã có thể đập tung, nhưng lúc này đây, bởi vì có một người như chàng, có một lưỡi đao như của chàng, cánh cửa gỗ liền trở thành gang thép, không ai phá nổi.

Một người chắn lối, một người bảo vệ.

Đất trời yên vắng, La Hầu cũng không một lời.

Đám người áo đen thấy tình cảnh này, cũng không dám khinh suất, giương binh khí tấn công. Ba người mở trận đánh từ ba hướng, ba thanh kiếm đồng thời chém về phía đầu, thắt lưng, và chân của La Hầu. La Hầu vút gậy, nghiêng đầu né, giơ tay tóm lấy chuôi kiếm của người ở giữa, mượn đà để nhún mình tránh được cú tấn công của người kẻ tiếp. Lưỡi kiếm suýt qua để lại trên hông của La Hầu một vết cắt. La Hầu không mấy may quan tâm, trở tay cầm đao chém thẳng xuống bả vai của người nọ.

“Sạt” một tiếng, xương của kẻ đó đã bị chặt—La Hầu lại ẩn, chặt đứt lìa bả vai ra khỏi cơ thể của cô ta! Máu bắn tung toé. Mặt của La Hầu lốm đốm vết máu, trông tàn bạo vô ngần, trong mắt không chút hơi ấm, toàn thân toả ra sát khí.

Tất cả mọi người đều run sợ, đồng loạt rút binh khí xông lên! Đúng lúc họ cùng nhau tấn công, một dải ngân quang loé sáng từ căn phòng bên cạnh, kẻ đứng gần nhất không kịp tránh, thét lên thảm thiết, ngã xuống đất.

“Không phải là trông ai dữ thì tức là người nằm ở phòng của kẻ đó. Ta bảo này, các người phải chịu khó suy nghĩ thêm một chút được không hử.”

Một giọng nói biếng nhác vang lên, Văn Giới bước ra từ căn phòng, trường thương gác trên vai. Cô ta chỉ ra phía sau lưng, “Hắn trong đây này, bay đi sai hướng rồi.”

Nhóm người áo đen tức tốc thay đổi trận thế, không lời thôi, chia đôi nhóm ra, một nửa đánh về phía Văn Giới.

“HA!” Văn Giới cười lạnh một tiếng, trường thương đã nằm trong tay, “Một lũ chán sống mà!”

Trong bóng đêm, kiếm dao loang loáng, ánh trăng lạnh lẽo lặng lẽ chứng kiến một màn giết chóc, và chiếu soi lên một đường máu sát phạt không điểm dừng.

La Hầu chăm chú lo làm một việc duy nhất, không để ý đến gì khác. Người đến cũng không tầm thường, cho dù với lợi thế dựa vào sức mạnh của La Hầu và Văn Giới đi nữa, trên mình cũng không tránh được thương tích, còn bọn chúng thì nhất định không rút lui.

Đối với Văn Giới, đêm tối, mùi máu, và cả La Hầu — khi ba điều này tập hợp lại với nhau, chúng khơi lên một ký ức đọng nơi sâu thẳm nhất, một sự ảm ỉm vượt thời gian, cùng với một con đường máu me thoả thuê nhất. Không có gì khác, chỉ giết và giết.

Mà đối với La Hầu, lúc này đây, trong lòng chàng bình tĩnh hơn cả Văn Giới. Xưa, chàng vốn chẳng có gì. Chàng chỉ biết dao của mình rất bén, chỉ biết rằng phải giết kẻ khác thì bản thân mới có thể sống sót. Khi đó, chàng chưa từng nghĩ đến ý nghĩa khi cầm dao trong tay. Nhưng giờ đây, tất cả đều đã khác. Chàng có mối lo, cũng có lý do để cầm dao.

Chàng không biết đọc, không tài hoa, cũng không có những tài cán bình thường của nam nhi. Đã từng có lúc sức mạnh của chàng và võ nghệ của chàng đều bị mọi người khinh ghét, mà ngay đến cả bản thân chàng cũng không thích cầm dao. Nhưng nay, chàng vô cùng cảm tạ trời cao đã cho chàng khả năng để giết.

Ta không biết gì khác, nhưng ít ra lúc này đây, lúc này đây, ta có thể bảo vệ nàng.....

Căn phòng tối tăm phía sau lưng, không ai có thể vào. Người con gái trong căn phòng ấy, không ai có thể động tới.

Phía Văn Giới đã có vài tên mặc đồ đen đang tấn công cô ta. Văn Giới đánh hăng máu, quên mất căn phòng đằng sau lưng. Có kẻ đã tóm được thời cơ, đột nhập vào trong, lúc bước ra, trên vai vác theo Phong Chỉ. Phong Chỉ đang bị thương, vẫn còn rất yếu. Kẻ vác hắn ra không hề thương tiếc gì hắn, đang kiểm hãm hành động của hắn, khiến cho vết thương trên vai rách ra, mặt Phong Chỉ càng lúc càng trắng bệch.

“Á!” Văn Giới thấy vậy cau mày quát: “CUỐP CỬA À!”

Trường thương của cô ta xoay hướng, xông về phía kẻ đang vác Phong Chỉ!

Đúng lúc đó, từ một nơi ẩn nấp bay ra một mũi tên! Văn Giới vội thu thương để đỡ.

“Còn nữa á——?!”

Đang lúc cô ta nhìn về phía bắn lén, có kẻ đã tìm được cơ hội, đánh tới. Văn Giới thoáng bất ngờ, nổi giận, không buồn gờ thương lên, nghiêng mình tránh, rồi tung một cái bạt tai thẳng vào mặt một kẻ mặc áo đen——

“Khốn kiếp! Dám đánh lén bà mày!”

Cú bạt tai đó có dùng nội công, làm cho tên áo đen ngã văng xuống đất. Khăn che mặt của tên áo đen đó rách ra, là một người phụ nữ, miệng đang trào máu, một bên mắt đã bị rách toác, mặt cũng đang nhanh chóng sưng tấy lên, không nhìn ra dạng người nữa.

“Chó!”

Lúc người phụ nữ kia ngã xuống đất, trong bóng tối vang lên tiếng sột soạt. Tức thời bốn bề im phăng phắc. Những kẻ mặc áo đen còn lại như vừa nghe được lệnh, đồng loạt lui về.

La Hầu tinh mắt nắm chặt cán dao, thấp giọng nói với Văn Giới câu đầu tiên trong đêm.

“Cẩn thận.”

“Ừ.” Văn Giới nhìn chăm chăm vào chỗ tối đầy cảnh giác.

Bất thành linh, từ trong bóng tối bay ra một loạt những thứ — không phải mũi tên, rút bịch bịch xuống đất, lẩn vòng, để lại những vệt máu — là 19 cái đầu người!

Đầu người đều bị mặt như những kẻ áo đen kia, đầu đã bị chặt mà khăn vẫn còn được cột, không phân biệt được ai là ai.

“Sao lại—!” Một tên áo đen hốt hoảng, kiếm trong tay suýt rớt xuống đất. Cô ta lùi mấy bước ra sau, mắt nhìn vào cánh rừng u tối không chớp.

Từ trong rừng có một người thong thả bước ra.

La Hầu vừa nhìn rõ người đó, liền biết nguy hiểm đêm nay đã qua đi.

Một thanh đao giắt ngang hông Thành Tuyền, cô ta không buồn lấy đao, cứ thong thả bước tới. Kẻ áo đen đứng gần cô ta nhất không dám tấn công, trái lại còn lùi mấy bước.

Thành Tuyền đứng giữa hiện trường, hơi nhấc tay, phía sau lưng xuất hiện một số bóng đen, xông đến chỗ những kẻ áo đen! Biết tình thế có thay đổi, đám người áo đen tuy nhất thời hoảng sợ, nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh lại được, binh khí trong tay lại giương cao.

“Ha.” Thành Tuyền cười, “Lũ tạp nhạp của Lã Khâu Niên mà cũng dám đánh trả quân của Bắc Địa Vương sao.”

Một câu nói bình thản, nhưng đầy tràn tự tin và cuồng vọng.

Quả nhiên, tuy Thành Tuyền chỉ phái ra 3 người, nhưng được huấn luyện rất nghiêm ngặt, phối hợp rất ăn ý, khiến cho đám người áo đen không sao đỡ được.

La Hầu thấy tình thế đã xoay chiều, hơi yên tâm. Còn Văn Giới thì chống trường thương lên, tựa cửa đứng nhìn trò vui.

Chưa đến một khắc, đám người áo đen đua nhau ngã, còn quân của An Nam Vương thì trận pháp rất mạnh, không hề hấn gì. Những kẻ còn sống sót biết đã bị thất thế, trao đổi ánh mắt với nhau.

“Ha.” Văn Giới cười, bảo: “Đừng nhìn nữa, hôm nay tên đó chúng bay không mang đi được đâu. Đừng buồn, về gọi thêm người tới, lần sau vẫn còn cơ hội.”

Những kẻ áo đen làm như không nghe thấy những lời châm chọc của Văn Giới, ra hiệu bằng mắt với nhau, hiểu ý của đối phương.

Phong Chỉ bị lôi kéo, miệng vết thương đã rách, vai vẫn không ngừng chảy máu. Trên mặt hắn đang đổ mồ hôi lạnh, nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo. Hắn thoáng khựng lại một chút, rồi nhìn Văn Giới

Họ cách nhau khá xa, trời cũng tối, nên thật ra vốn chẳng thấy được gì. Nhưng Văn Giới lại như nhận ra được một ẩn ý đặc biệt.

Bắt chợt một kẻ áo đen xoay kiếm đâm về phía Phong Chỉ—!

“Làm gì đó —!!?” Văn Giới xông tới theo phản xạ.

Mất không kịp nhìn rõ, suy nghĩ cũng không kịp sắp xếp, thậm chí thương cũng không kịp cầm theo—nhưng may sao người còn cứu kịp.

“Văn Giới!” La Hầu hét lên, phóng đao tới!

Kẻ áo đen bị chém chết, lòng bàn tay của Văn Giới chảy máu ròng ròng, nhưng cô ta mặc kệ. Vứt thanh kiếm qua một bên, tay kia tóm lấy Phong Chỉ.

“Còn sống không?”

Chân của Phong Chỉ đứng không vững, loạng choạng, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đỏ lôm của Văn Giới.

“Xi.” Văn Giới bấu môi, dùng một tay xốc Phong Chỉ lên vai, “Còn lại giao hết cho các người nhé.” Nói xong đi luôn vào phòng.

Thành Tuyền không ngăn cản, những kẻ còn lại bị 3 binh sĩ của An Nam Vương giải quyết rất nhanh chóng.

“Xử lý đầu và thi thể đi.” Thành Tuyền ra lệnh.

“Vâng.” Ba binh sĩ kéo thi thể dưới đất vào trong rừng gần đó. Trong không trung đầy mùi máu, trên mặt đất cũng đỏ lôm, đầu đầu cũng là máu thịt và chân tay bị chém, khiến người ta kinh tởm.

La Hầu im lặng không nói gì, Thành Tuyền nhìn chàng trai, cũng không biết nên nói gì.

“Thành Tuyền, người lui xuống đi.”

Trong lúc Thành Tuyền đang bối rối, từ trong rừng truyền đến một giọng nói.

La Hầu nhìn theo hướng của giọng nói đó, tay cầm gậy lại siết chặt.

Người đó bước ra khỏi cánh rừng, đứng dưới ánh trăng.

“La công tử, gặp lại nhau, đôi bên vẫn bình an.”

hết chương 72

cú tát của Trương Bình từ đây ra nè.

74. Chương 73: Tình Kiếp

“La công tử, gặp lại nhau, đôi bên vẫn bình an.”

Áo của An Kinh trắng phau, my mắt như tranh vẽ, bình thần cười nhìn La Hầu. Khắp người La Hầu be bét máu, có máu của bản thân, có máu của kẻ khác. Chàng nhìn tuyệt sắc giai nhân trước mặt xuyên qua màn máu giăng trước mắt, lặng lẽ không nói một lời.

“Ha.” An Kinh thong thả bước tới, đứng đối diện với La Hầu.

“Đã lâu không gặp, sao hử, vẫn không chịu nói chuyện với ta?”

La Hầu cao hơn An Kinh khá, chàng rũ mắt nhìn An Kinh, ánh mắt không gợn sóng.

“Được rồi, ta cũng không thích làm khó người khác, không muốn nói chuyện thì không cần nói là được.” Về mặt của An Kinh bình đạm, lại tiến tới một bước. Thân hình cao lớn của La Hầu chắn ngay trước cửa,

không hề nhúc nhích.

An Kinh ngược mắt, cười khẽ.

“Không cho ta vào trong?”

“.....” Bàn tay cầm gậy của La Hầu siết chặt, người vẫn không nhường lối. Tuy biết hành động này vô nghĩa, nhưng trong lòng vẫn có một sự bướng bỉnh khó tả, khiến chàng từ đầu đến cuối không muốn nhường đường.

An Kinh mang một vẻ trêu đùa trên mặt, “Ồ, không cho ta vào trong. La công tử, trong mắt người đã không còn vẻ lạc lối, tại sao không để cho hành động của mình cũng thoáng hơn một chút.”

La Hầu hơi khó hiểu.

“Ý gì.”

“Không hiểu thì thôi vậy.”

An Kinh đứng rất gần với La Hầu, mùi máu trên người chàng, An Kinh ngửi được rõ mồn một. Mà mùi lãnh hương trên người An Kinh, La Hầu cũng ngửi thấy rất rõ.

La Sát uống máu, đoá lan mở đường. An Kinh đã từng thấy được sự yếu đuối nơi La Hầu, cũng đã được nhìn sức mạnh của chàng. Trên người của người đàn ông này, có rất nhiều sự kiện đáng để nhớ lại, nhưng giây phút này, dưới ánh trăng lạnh lẽo, suy nghĩ của An Kinh lại tìm về điểm sơ khởi nhất.

“La công tử, ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp người.”

Sắc mặt của La Hầu không đổi, “Tôi cũng nhớ.”

An Kinh cười nhạt, khoan thai lắc đầu, trong nụ cười mang một vẻ như bất chợt đã được khai sáng.

“Không, người không nhớ được đâu.”

“.....” La Hầu chau mày, không hiểu vì sao An Kinh lại nói vậy.

Đương nhiên chàng nhớ, đó là ở trước cửa nhà chàng, An Kinh đưa Đông Cô về, cũng trong một đêm trăng như thế này, chàng và An Kinh đã gặp nhau.

An Kinh xoay người, đứng giữa khoảng trống, ngược đầu nhìn trắng sáng trên cao. Tuyết đọng trên mặt đất bị máu làm tan ra từng vũng, đen xì, đưa mắt nhìn, thê thảm u ám không sao kể xiết. Nhưng giữa đất trời thê thảm đó, lại có một bóng người đứng toả hào quang.

La Hầu hơi ngược mắt nhìn về phía An Kinh. Trên chiếc áo trắng không lấm một hạt bụi, chiến trường dơ nhớp không làm nhơ nhuốc đến y, còn ánh trắng kia lại như ban thêm cho y, không ngừng tuôn ánh sáng bạc lên y, khiến cho dung mạo y càng trông thoát tục.

Lòng An Kinh yên tĩnh như mặt nước.

Bất giác, y ngoái đầu, nhìn thẳng vào La Hầu.

La Hầu giật mình, dường như nhận ra được An Kinh đã hơi khác trước đây.

“Đêm lạnh lẽo dễ lòng ta tịnh, trăng nhóm trong ta lửa si cuồng.” An Kinh khẽ nói, “La công tử, người khơi lên dục niệm trong ta, cũng kết liễu dục niệm trong ta, ý của câu nói ”người gỡ nút chính là người thắt nút” có lẽ chính là như vậy.”

“Ý gì?”

“Ha.” An Kinh bước đến gần, “Nhường đường đi, đã đến nước này rồi, người có cần hay không, nào có ý nghĩa gì nữa.”

La Hầu cũng không nói gì với y, chống gậy bước ra khỏi nơi đó, có ý không muốn cùng An Kinh bước vào trong nhà. An Kinh đẩy cửa mở.

Đông Cô được La Hầu đặt nằm thẳng dưới đất, An Kinh đỡ nàng lên giường. Y ngồi bên thành giường nhìn nàng. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng tự khẽ cất tiếng cười.

“Nàng ngất mà vẫn cau mày, phải chăng vì lo lắng ta không bảo vệ được La Hầu.”

Đông Cô mơ hồ cảm nhận được có ai đó đắp chăn cho nàng. Ý thức của nàng dần dần khôi phục được một chút, mở mắt liền trông thấy An Kinh.

“Yến Quân.....”

An Kinh cười nói: “Thấy được ta rồi à, có phải cảm thấy yên lòng được hơn quá nửa không. Vậy để ta nói cho nàng hoàn toàn yên tâm, La công tử đã bình an vô sự.”

“.....” Câu nói ấy của y tiết lộ rõ hết tình hình, cũng nói rõ rất nhiều điều vẫn che giấu. Đông Cô nghe

xong đã hiểu, cho nên nàng không biết nói gì.

An Kinh có vẻ như không nhận ra có gì khác thường.

“Sao, làm gì im lặng thế này. Chúng ta đã lâu không gặp nhau, sư phụ chẳng có lấy một lời cho đồ nhi sao.”

“Yến Quân.....”

Đông Cô ngồi dậy, mắt không nhìn An Kinh.

Sau một lúc im lặng, mặt An Kinh cũng từ từ lắng xuống.

“Ta còn tưởng nàng sẽ nói lời xin lỗi với ta.”

Đông Cô khẽ đáp: “Lúc này nói xin lỗi sẽ càng làm tổn thương đến ngài.”

“Ha.” An Kinh bật cười lớn, “Hay lắm, Tề Đông Cô, nàng phải biết, đến hiện giờ ta vẫn cảm thấy cả thế gian này, chỉ có ta mới hiểu nàng nhất, cũng chỉ có nàng, mới hiểu ta nhất.”

Đông Cô nói: “Nếu tôi không biết điểm đó thì cũng đã không lưu lại bức thư kia cho ngài.”

“Phải.” An Kinh đáp, “Nhưng nàng chưa bao giờ chọn người hiểu nàng nhất.”

“.....”

An Kinh đứng lên, xoay lưng.

“Ta đã nên biết từ sớm, nàng thông minh như thế sao lại không nhìn ra được ý của ta. Là ta ở trong cuộc đã bị tình cảm làm mờ mắt, nên không nhận ra được ý của nàng.”

“Yến Quân.....”

Giọng của An Kinh bình thản nhẹ nhàng, vẫn như trước đây.

“Có lẽ ta đã sớm nhận ra hết thấy, chỉ là trong lòng vẫn bám lấy chút hy vọng, cho nên không chịu thừa nhận thôi.” Y nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ này trời đã tờ mờ sáng, chút ánh sáng yếu ớt len lỏi qua khe cửa sổ.

“Lúc ta trông thấy bức thư ấy, ta mới hoàn toàn hiểu ra, nàng dung túng đối với những dây dưa của ta, chẳng qua là vì muốn lợi dụng thế lực của ta.”

Đông Cô nói: “Có lẽ bây giờ những gì tôi nói, ngài sẽ nghe không lọt tai, nhưng tôi vẫn muốn nói cho ngài biết.” Nàng ngược đầu, nhìn bóng lưng của y.

“Tâm tình của ngài, cả đời này tôi không cách nào đáp lại được, nhưng trong tim của Đông Cô, con người của ngài có một vị trí. Những gì tôi làm cho ngài, ngài cho rằng lợi dụng cũng được, chỉ dẫn cũng được, tôi đều có thể hiểu.”

“Ha.” An Kinh khẽ cười, “Nếu như ai khác nói lời này với ta, ta chỉ coi như kẻ đó trịch thượng. Nhưng từ miệng nàng nói ra, Yến Quân không chỉ không cười nhạo, mà còn phải cảm ơn nàng.”

Y xoay người, nhìn vào mắt Đông Cô. Đông Cô khẽ nói: “Ngài không trách tôi.”

An Kinh đáp: “Từ bé ta đã được nuôi trong nhung lụa và quyền thế, thân giữa triều đình mà cứ mong được thoát ra chốn sơn thủy. Ta vốn tưởng rằng tính tình của ta như thế, mà không biết rằng bản thân khi ấy quá nhỏ tuổi, tâm trí còn chưa chín chắn, không biết làm sao để gánh vác trách nhiệm. Lần này bướng bỉnh rời nhà ra đi, vốn tưởng rằng mình đang trên đường theo đuổi con tim của mình, kết quả giữa chừng bị nàng kéo lên một con đường khác.”

Đông Cô nói: “Con đường này ngài có định tiếp tục đi nữa không.”

An Kinh hỏi: “Nàng cảm thấy thế nào.”

Đông Cô đáp: “Yến Quân, hiện giờ tôi đã không còn tư cách để yêu cầu gì ở nơi ngài.”

An Kinh nhìn nàng, bất chợt mỉm cười.

Nụ cười ấy, giác ngộ, đã sáng tỏ.

Đời người biết bao nhiêu sự tình. Phải vượt qua bao khúc quanh mới tìm đến được con đường chính xác, phải phạm bao nhiêu sai lầm mới hiểu được những ý nghĩa chân thực của mọi việc. Chỉ là những mê muội và va vấp trên con đường này sẽ không dập được ngọn lửa rực sáng trong tim, cũng không làm biến chất lý tưởng của ban đầu.

Ta mang ơn nàng nhất, là vì nàng đáng giá.

Nàng nói, trong tim nàng có một góc dành cho ta, vậy hãy để ta hiện hữu nơi đó cả đời này. Nếu mai này ta trầm luân trong bùn nhơ của thế gian, thì để ta nhớ đến những tâm tưởng thuần khiết đã từng có, để ta dùng nó hộ tâm mình, cũng không uổng phí đời này.

“Đông Cô, đoạn đường tình kiếp này, ta cam tâm đi.”

Một câu, kết thúc hết thảy.

An Kinh tiến đến, nhẹ nhàng ôm hờ Đông Cô.

Đây là lần đầu tiên trong đời y ôm nàng, cũng là lần duy nhất. Y thì thầm bên tai nàng:

“Dù sao cũng phải đi rồi, mới biết là ngộ cụt, dù sao cũng phải thử rồi, mới nói được câu không tiếc nuối. Quân Nhi không hối hận đã từng trao tim cho nàng, nhưng tấm tình này, khi trời sáng, Quân Nhi sẽ buông bỏ.”

Một lời, chặt đứt đường tơ. Chỉ có giọt lệ rơi nơi khoé mắt nói lên lưu luyến của kẻ cuồng si, và nỗi bất lực khi tình sâu mà duyên mỏng.

.....

Một lúc sau, Đông Cô hỏi:

“Yến Quân, bố cục sau này, ngài đã có tính toán rồi chứ.”

An Kinh ngẩng đầu, “Đương nhiên.”

Đông Cô nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng tôi không giúp được gì nữa rồi.”

An Kinh nói: “Ha, không muốn La công tử phải ra chiến trường thì cứ nói thẳng, tỏ vẻ kém cỏi thế này, là đã xem ta như người ngoài sao.”

“Thì.....” Bị một lời nói của y lột trần hết âm mưu, Đông Cô hơi đỏ mặt.

Đúng là nàng không muốn La Hầu phải dùng võ nữa, tuy đã mấy phen hoá giải được hiểm hoạ, nhưng quan tâm tắc loạn, hiện giờ nàng không chịu nổi cảnh La Hầu động vào đao nữa.

An Kinh cũng không muốn làm khó Đông Cô, nói: “Thôi, ta đi thu xếp chuyện khác, mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây đi là được.”

Đông Cô hỏi: “Nơi bộ hạ của Lã Khâu Niên đang ẩn núp, ngài đã nghe ngóng được chưa, ngài có định ra tay từ Phong Chỉ không.”

An Kinh hỏi: “Vì sao các nàng lại để cho người này ở bên cạnh.”

Đông Cô thuật lại toàn bộ sự việc cho y nghe.

“Ồ?” An Kinh cười, “Thì ra là vậy.”

Đông Cô nói: “Sao cơ?”

An Kinh nói: “Không có gì, nếu các nàng tin hắn, vậy để hắn lại cũng được. Người của Lã Khâu Niên ở đâu, ta đã nghe ngóng được, không cần phải tìm thông tin từ Phong Chỉ.”

Đông Cô nói: “Vậy những chuyện sau này, xin ngài cẩn thận.”

“Ta biết, ta đi trước đây.”

“Vâng.”

An Kinh đi rồi, lòng Đông Cô dần dần bình tĩnh lại. Nàng ra khỏi phòng, không thấy La Hầu đâu.

Đông Cô nắn nắn cổ, cú chém bằng tay không đó của La Hầu nào phải chuyện đùa, chém làm hiện giờ nàng vẫn không xoay đầu được. Nàng đi men theo cánh rừng nhỏ, cuối cùng tìm thấy La Hầu.

Chàng ngồi trên một tảng đá thấp, cầm đao bổ băng, bên cạnh là một cái thau, trong đó đã chất khá nhiều băng vụn.

Tảng sáng, chàng cứ thế một bóng hình đen lù lù, thui thủi ngồi gỗ băng, từng nhát từng nhát một. Nếu cần dùng làm nước nóng, thì băng trong cái thau kia đã đủ rồi, nhưng chàng vẫn không ngừng.

Đông Cô đến gần, nhẹ nhàng ôm lấy chàng từ đằng sau. Động tác của La Hầu thoáng khựng lại, đao trong tay từ từ hạ xuống.

Đông Cô ngồi sau lưng chàng, kê đầu đến gần, vươn một tay, lau đi vết máu trên mặt chàng.

“Mệt không.”

La Hầu lắc đầu.

Cơ thể của La Hầu vốn luôn rất nóng, nhưng hiện giờ, mặt chàng lại lạnh như băng. Máu đều đã đông hết,

đóng thành vảy, khiến cho mặt của La Hầu trông càng thêm thô. Đông Cô không dám lau mạnh, sợ làm trầy da mặt chàng.

La Hầu hỏi: “Hắn đâu.”

“Đi rồi.”

Đông Cô thản nhiên nói, mắt và tay chuyên chú lo lau mặt cho La Hầu.

La Hầu cúi thấp đầu, không một lời.

Đông Cô nói: “Ta muốn tắm cho chàng, chúng ta phải nấu thật nhiều nước, tiếp tục đập đi.”

La Hầu lại nhấc đao lên, đập sần sật xuống. Đông Cô tựa vào người chàng, lặng lẽ nhìn những bông tuyết bắn tung toé.

Giữa núi tuyết đang tờ mờ sáng, hết thấy đều rất yên lặng. Ánh sáng vẫn còn rất ít ỏi, không nhìn thấy rõ được gì, chỉ có mỗi hình ảnh mơ hồ kia, giống như một người, rồi lại giống như hai.

hết chương 73

75. Chương 74: Bốn Gầu Nước

Trong nhà, Văn Giới đang xé băng quăn. Vết thương ở tay cô ta rất nặng, từ nãy đến giờ rồi mà vẫn không ngừng chảy máu, nhưng trông cô ta có vẻ không bận tâm chút nào. Phong Chỉ ngồi trên ghế, mặt tái nhợt.

“Mặt người thế là thế nào, không cần phải cần cố đội ơn đến vậy, ta dùng tay trái để cứu người, tay phải ta mới không nỡ để bị thương.”

Phong Chỉ nói: “Thương là binh khí phải dùng cả hai tay, không thể để bị thương bất cứ tay nào.”

“.....”

Phong Chỉ: “Tại sao cô cứu ta.”

Văn Giới: “Hiện giờ người không thể chết.”

Phong Chỉ ngược mắt.

Văn Giới nói: “Ta muốn biết tại sao bọn chúng muốn giết người.”

“.....”

“Có phải là vì người biết gì đó?”

Phong Chỉ đáp: “Ta đã từng nói, nếu đã không giữ được, thừa tướng sẽ dứt khoát buông.”

“Ha.” Văn Giới hỏi, “Buông à, buông tức là giết chết hả.”

“.....”

Văn Giới lại hỏi tiếp: “Người biết những gì lận, quan trọng đến độ bọn chúng muốn giết người diệt khẩu.”

Về mặt Phong Chỉ rất bình thản, “Đã chột dạ thì bất kể ai biết những gì, trong lòng cũng sẽ bất an.”

Văn Giới: “Áyyyy, nói xấu chủ mình sau lưng là không phải một đặc vệ tốt đâu nhé.”

Phong Chỉ để kệ cho cô ta chế nhạo, hần đứng lên, đi đến gần Văn Giới.

Văn Giới có vẻ như bị hết hồn, lui cả mấy bước ra sau.

“Làm gì đó hả! Đây lãnh thổ của bọn ta đây, người ngoan chút đi!”

Văn Giới bị thương nên đầu óc nhất thời hồ đồ, thấy Phong Chỉ đứng lên thì tưởng hần định tấn công mình. Phong Chỉ đưa tay tới, Văn Giới đập bốp một cái, tay hần văng qua một bên.

Mặt Phong Chỉ lại tái hơn, ngón tay hơi cong lại, sau đó tiếp tục đưa tới. Văn Giới đập tay hần xong mới giật mình hiểu ra, nhìn khuôn mặt trầm lặng của người trước mặt, cảm thấy lo lắng. Phong Chỉ lấy vải băng từ trong tay Văn Giới, thành thạo xé xong. Văn Giới nhìn động tác của hần, bĩu môi: “Con trai con đứa lại đi tranh làm công việc thô như thế này, mai mốt ai dám lấy.”

Phong Chỉ nói: “Tay.”

“Người.....”

“Đưa tay ra.”

“Xì.” Văn Giới quay ngoắt mặt đi, đưa tay ra.

Phong Chỉ bằng bó không thể gọi là nhẹ nhàng, nhưng vô cùng gọn lẹ, bằng mà Văn Giới tìm không ra được bất cứ khuyết điểm nào để cảm râm. Cô ta quay đầu về, nhìn người đàn ông đang hơi cúi đầu cuộn băng. Ở khoảng cách như thế này, làn da khô khốc của Phong Chỉ, cùng với những nếp nhăn nhàn nhạt bên đuôi mắt của hấn, đều có thể trông thấy rất rõ. Ánh đèn leo lét chiếu lên hấn khiến hấn trông giống hệt như một bức tượng Phật La Hán trong ngôi miếu đổ nát giữa rừng rậm không ai ngó ngang đến, dài dầu sương gió.

Nhưng tầng tầng bụi bặm trên hấn vẫn không che lấp được cốt cách của hấn.

Văn Giới thoáng rung động.

“Mặt mũi cũng đâu phải khó nhìn nhỉ.....”

Phong Chỉ ngược mắt, “Hả?”

Văn Giới nghiêm mặt, “Không có gì.”

Phong Chỉ nói: “Vết thương của cô không đựng nước được, cũng không được dùng võ, mấy ngày kế tiếp phải tĩnh dưỡng cho lành lành.”

Văn Giới nói: “Không đựng nước thì được, nhưng không dùng võ thì không được.”

Phong Chỉ nhìn cô ta.

Văn Giới nói: “Bà đây vẫn còn phải đi giúp mỹ nhân chém chết đám đồng bọn của người đẩy thầy, không dùng võ sao được.”

“.....Vết thương của cô không tiện để dùng võ lần nữa.”

“Xì.” Văn Giới đến bên giường, xách chiếc áo ngoài, khoác lên vai.

“Phong công tử, người coi ta là ai, quý tiểu thơ tôn quý à.” Cô ta mặc xong áo ngoài, xoay người đi thông thả đến trước mặt Phong Chỉ.

“Bà đây là khách thường trực ở quỷ môn quan, sống chết chả sao cả, bị thương có là gì. Huống chi.....”

Vươn một tay, nâng cằm của Phong Chỉ lên.

“Nếu ta chết đi, người nên vui mừng mới đúng, thù của người được báo ấy mà.”

Phong Chỉ giật lui ra sau nhanh như chớp, giống như bàn tay đó vừa làm hấn phải bồng.

“Ha.” Văn Giới khẽ cười, “Đừng sợ.”

Phong Chỉ cúi đầu, hàng mày thắt chặt.

Khoé miệng của Văn Giới nhếch lên, sau đó quay đi lấy trường thương. Lúc đi lướt qua Phong Chỉ, có một bàn tay cản đường cô ta.

Phong Chỉ vẫn cúi đầu.

“Ta đi thay cô.”

“Cái gì?”

“Ta đi thay cô.”

Văn Giới nhìn hấn, “Người muốn chết à.”

Phong Chỉ đáp: “Võ nghệ của ta, bản thân cô biết rồi, có phải muốn chết hay không, tự cô đã rõ.”

“.....” Văn Giới im lặng.

“Tại sao.”

Phong Chỉ đáp: “Cô cứu mạng ta, theo lý thì ta phải đền trả.”

“Còn gì nữa?”

Phong Chỉ cúi đầu.

“Còn gì nữa?”

“Không còn gì nữa.”

Trường thương trong tay Văn Giới bị vứt xuống đất, một tay tóm lấy cổ của Phong Chỉ, đẩy hẳn vào tường. Vết hung bạo trên người cô ta vẫn chưa tan đi hoàn toàn, tay cũng không nường.

“Tình lý tình lý, có tình thì mới có lý. Phong công tử, theo lý thì người phải đền trả ta một mạng, vậy còn tình thì sao.”

Hơi thở của cô ta phả lên mặt Phong Chỉ, để lại hơi ấm.

Cánh tay của Phong Chỉ run run, “Giữa ta và cô, không có——”

Câu nói của hẳn ra đến giữa chừng đã bị Văn Giới nhét trở lại.

Kiểu hôn của Văn Giới ập đến dữ dội, giống như ngàn thương của cô ta, không cho kẻ khác thở. Phong Chỉ đẩy mạnh Văn Giới.

“Hừ.” Văn Giới cười lạnh, “Người muốn đền trả mạng cho ta, ta cứ không cho đấy, ta cứ bắt người phải nợ đấy. Ngoan ngoãn ngồi đây đi, bà mày đi rất nhanh rồi sẽ về thôi.” Cô ta lợm bình khí lên, đẩy cửa mở.

“Dãy núi Tịch Thiên.”

Văn Giới thoáng khựng lại.

“Cái gì?”

Phong Chỉ đưa lưng về phía cô ta, khẽ nói: “Dãy núi Tịch Thiên.”

Văn Giới nhìn hẳn một lúc, xoay người rời đi.

Ở phòng bên kia, Đông Cô ấn La Hầu xuống giường.

“Chàng lên giường nằm nghỉ ngơi đi.”

Đông Cô chăm lo cho chàng xong xuôi, bản thân ra khỏi nhà. Gặp ngay Văn Giới đang đứng bên ngoài.

“Nghĩ gì mà xuất thần thế hả.”

Văn Giới ngược mắt, hỏi Đông Cô: “Hắn nằm nghỉ à?”

“Phải.”

“Ta biết bộ hạ của Lã Khâu Niên đang nấp ở đâu rồi.”

“Ồ?”

Văn Giới nói: “Ồ đây Tịch Thiên.”

Đông Cô cười hỏi: “Ai nói cho cô hay thế.”

Văn Giới tưởng Đông Cô không tin, “Phong Chỉ nói với ta, chắc là sự thật.”

“Cô tin à?”

“Ta.....”

Văn Giới cúi đầu, vừa khéo bắt gặp bàn tay đã được băng bó đàng hoàng.

“Nếu như ta nói tin, người có cười ta không.”

“Ha.” Tay của Đông Cô vẫn còn đang cầm gầu nước, nàng quay qua. “Xảo trá như La Từ mà trong lòng vẫn có tình cảm, huống chi một người chưa từng trầm luân. Nói chuyện này cho An Kinh biết đi.”

“Đông Cô.....”

“Đã gặp bao nhiêu đó biệt ly và đau buồn, nếu như có cơ hội tìm được sự trọn vẹn cho mình, thì nên quý nó.”

Văn Giới cúi đầu. Đông Cô thông minh như thế, đã sớm nhận ra chút ít.

“Giữa ta và hắn có thù nợ máu.”

“Cũng không nói vậy được, không công bằng cho Phong công tử. Nhưng.....” Đông Cô khẽ nói, “Loại thù này đa số là dây dưa không kết được, cuối cùng kết thúc bằng cách cứ để kệ nó.”

Văn Giới siết chặt cây trường thương, “Đó là chị của hần, không kết thúc như thế được.”

Đông Cô nói: “Nếu như hận giữa cô và hần đã đến tột đỉnh, hần đã không có lý do nào khiến cho cô rung động. Chuyện giữa chúng ta và Lã Khâu Niên, Phong công tử chắc hiểu rất rõ. Nếu có lòng, giữa hai người không phải là không có cơ hội.”

“Ta.....”

Đông Cô tiến lên vỗ vỗ vai của Văn Giới, không nói gì thêm nữa, cầm gầu nước đi mất.

Văn Giới quay đầu nhìn theo bóng lưng của nàng.

“Người và La Hầu thì sao——”

Đông Cô không quay người, chỉ phất phất tay.

Đông Cô ghé rất nhiều nhà mới tìm được một cái bồn cũ kỹ. Nàng cọ rửa nó trong ngoài sạch sẽ, rồi lại đun nước hết lần này đến lần kia, đổ vào trong, rồi lại đun nước nóng, đổ vào tiếp.

La Hầu ngồi trên giường, không nói lời nào, nhìn Đông Cô đi ra đi vào.

Cử chỉ phản chiếu trong đáy mắt, bóng hình cháy rực dưới cội lòng. Chàng bắt đầu ôn lại mỗi một giây phút bên Đông Cô, mỗi một câu nàng đã từng nói với chàng. Đến nay, chàng vẫn không sao hiểu rõ con người nàng. Chàng đã từng tham lam chút ấm áp, níu giữ nàng lại bên mình. Nhưng quá khứ của bản thân chàng, ký ức của chàng, chàng lại không nhắc đến với nàng. Khi đó, sâu thẳm trong lòng, quá khứ ấy là những gông cùm làm rối reng cuộc sống của chàng, nặng nề đến độ không dám nhắc đến. Hoặc có lẽ chàng cảm thấy cho dù mình có nói ra, một người hiểu ý người khác như Đông Cô đi nữa, cũng sẽ không sao hiểu được tâm lý của chàng.

Nhưng..... Lúc nàng biết hết thấy, không những nàng không bỏ chạy, mà thậm chí còn trở thành điểm tựa cho ta. Ngay giây phút nàng biết rõ câu chuyện, đây chính là dịp ta được tái sinh. Ân tình, ân tình. Là ân, là tình, cũng không phải ân, không phải tình. Đến lúc này đây La Hầu đã không nói rõ được tình cảm của chàng dành cho Đông Cô. Lúc chàng muốn bảo vệ nàng, thì lại trở nên vô cùng yếu đuối trước mặt nàng, yếu đuối đến độ nàng chỉ hơi mỉm cười, là đã hút hết sạch sức mạnh của chàng.

Thôi, thôi.

La Hầu nghĩ thầm.

Văn Giới nói đúng, nàng đã cứu ta, bắt đầu từ giây phút nàng đến bên ta, nàng đã cứu ta rồi.

Bóng người lặng lẽ tới tới lui lui kia, tựa như đang báo trước một sự kết thúc, hoặc một sự khởi đầu.

Đông Cô cẩn thận đỡ La Hầu vào trong bồn tắm. Nước rất nóng, La Hầu chưa từng bao giờ tắm trong nước nóng như vậy. Chàng dựa người vào thành bồn, quay đầu nhìn Đông Cô.

Nước nóng bốc hơi khiến căn phòng nhỏ trở nên mờ hồ, không nhìn rõ được gì. Gương mặt nhạt nét của Đông Cô lúc ẩn lúc hiện trong màn sương. Tay của nàng cầm một chiếc gầu nhỏ, mức nước nóng lên, đổ xuống bờ vai của La Hầu.

Những giọt nước chậm rãi lăn xuống xuôi theo cơ thể cường tráng của La Hầu, dịu dàng như bàn tay của nàng.

Đông Cô hơi vén tay áo lên, kề sát bên chàng. Nàng hít thở đều đều vững vàng, phả hơi lên da chàng, khiến chàng khẽ run rẩy.

Tay của nàng dịu nhẹ, ánh mắt mơ màng. Cả một căn phòng chỉ nghe tiếng nước róc rách chảy, thông thả, chậm rãi.

.....

“Một gầu nước, kèn gió lên chiều mộng trở về; nước chảy xuống, mộng ảnh của năm xưa đổ xuống.”

“Hai gầu nước, đường thế gian vô tình, ai hối đi; nước chảy xuống, cô đơn lạnh lẽo rũ sạch xuống.”

“Ba gầu nước, Tu La vùng đao trời khóc than; nước gột xuống, quá khứ giết chóc trôi theo hết.”

“Bốn gầu nước, thoáng như nước mắt của nhân tình; nước gột xuống, tình nghĩa ân thù cũng trôi theo.”

“Bốn gầu nước tinh trong tẩy sạch thân người, đổi lại cho người hồn mãi vô ưu. Buông bỏ hết, ân hoặc thù cũng vậy. Mai này đời là niềm vui thay áo, tình thay chăn, chẳng còn gặp đao kiếm, chỉ tri hoan tình nhân.”

Lời thầm thì thổ thỉ bên tai, nghe như ca dao ngày thơ ấu. Nàng nâng tay chàng, đặt môi lên đấy, hôn đi hết những khổ đau, đổi lại cho chàng bình an trọn kiếp.

Đông Cô đặt gầu nước trong tay xuống.

La Hầu xoay người, ôm chặt nàng vào lòng.

Mái tóc dài của chàng nổi bồng bềnh trong nước. Đông Cô vuốt ve sau cổ chàng, vuốt mãi vuốt mãi.

Đã kết thúc, hết thấy đã kết thúc.

hết chương 74

76. Chương 75: Không Hối Hận Một Kiếp Thâm Tình (kết)

Ba ngày sau, quân của An Kinh ra khỏi núi.

“Chúa công, ngài muốn chào tạm biệt Tề cô nương không ạ?”

Thành Tuyên cung kính đứng sau lưng An Kinh.

“Không cần.”

An Kinh đứng trên triền núi, dõi nhìn thôn nhỏ. Nơi đây nhìn không thấy gian phòng con con Đông Cô trú ngụ.

“Vậy.....” Thành Tuyên hơi thắc mắc—lần chia tay này, e rằng không biết đến ngày nào mới gặp lại nhau. Tiểu vương gia An Kinh có tình cảm như vậy với Đông Cô, không nên đi mà không từ biệt chứ.

“Thế nào, cảm thấy kỳ lạ?”

Thành Tuyên cúi đầu, “Chúa công thứ tội, đúng là thuộc hạ cảm thấy hơi kỳ lạ.”

An Kinh cười nhạt.

“Chào tạm biệt thì rồi thế nào, chẳng qua chỉ làm họ áy náy, khiến cho bản thân thêm bất lực. Đến lúc này rồi, có nói thêm cũng một người một ta.”

“Vậy chúng ta cứ rời đi ngay bây giờ ạ?”

An Kinh đáp: “Không, ta muốn đi gặp một người.”

Trong cánh rừng nhỏ ven thôn, có một người đang lượn cúi. Giữa đất trời trắng xoá, bộ đồ đen trên mình

chàng trông đặc biệt nổi bật. La Hầu đã phát hiện ra đằng sau có người từ lâu, chàng nghe ra được đây không phải là Đông Cô.

Bước chân của kẻ này rất nhẹ, cũng rất vững.

Tay của La Hầu thoáng ngừng.

An Kinh không ngó chàng, chỉ chấp tay sau lưng đứng phía sau chàng, nhìn ngọn núi phủ tuyết cao sừng sững xa xa. Trời sắp tối, chân trời đầy những áng mây hồng. Ánh tịch dương màu cam ló ra từ sau rặng núi, óng ánh sắc vàng.

“Thiên Sơn uy nghi, là doạt từ đất trời mà sinh ra. Đứng lâu ở một nơi như thế này, con người cảm thấy nhỏ bé, cũng cảm thấy yên tĩnh.”

“.....”

“La Hầu, ta phải đi rồi.”

La Hầu ngược mắt, vừa đúng lúc An Kinh cũng cúi đầu nhìn chàng. Ánh mắt giao nhau, An Kinh hơi mỉm cười.

“Thế nào, người thắng rồi.”

“Người buông tay.”

“Phải.”

“.....”

“Ha, La công tử, vẻ mặt này của người như thế này là thế nào.” An Kinh bảo chàng, “Ta nói ta buông tay, đáng lẽ ra người phải vui mới đúng.”

Bàn tay thô lớn của La Hầu siết que củi khô lạnh.

“Nàng không tốt sao, tại sao người buông tay.”

An Kinh đáp: “La Hầu, ta nói ta buông tay, người cảm thấy là ta đã thay lòng, đúng không.”

“Chứ thế nào nữa.”

An Kinh nói: “Tại sao ngươi không cho là ta cảm thấy bản thân không thắng được ngươi, nên biết khó mà lui.”

“.....”

La Hầu im lặng. Hiện giờ đa phần [thắng lợi của chàng] đều nhờ vào ý của Đông Cô. Nếu cạnh tranh một cách công bằng, An Kinh chỉ cần cười là đã đoạt được cảm tình của tất cả mọi người. Y mà không thắng được chàng, đó toàn là nói đùa.

Chàng trầm lặng, An Kinh để ý hết thấy, nụ cười thoải mái trên mặt cũng lắng xuống. Ánh mắt của y xa xăm, nhớ lại bao chuyện trước đây.

Ngày đó, cũng vào lúc chiều tà.

Cảnh tượng người con gái ấy đứng dưới ráng đỏ thâm tình dõi mắt trông theo, in trong mắt ta, khắc trong trí ta. Có lẽ cũng là tâm ma của ta cả đời này. Cứ mỗi khi nhớ đến cảnh tượng ấy, tất cả những gì ta thấy, chỉ có nàng, mà lại quên mất rằng dưới ráng chiều kia, ngoài ta và nàng, còn có người.

Là chấp niệm trong lòng ta đã che đi đôi mắt của ta, mới khiến ta quên đi lời của đại sư Như Cầm. Người, vì cầu một tấm bùa bình an, đã đứng sau núi của nhà chùa cả đêm, khi đó ta chỉ tưởng là chút tâm ý của kẻ bần hàn. Giờ đây nghĩ lại, hết thấy đã được định sẵn từ khi ấy. Nay buông bỏ chấp niệm, ngoảnh đầu nhìn lại, mới giật mình hiểu ra. Cầu đổ trên núi đã khiến ta trần trở bấy lâu nay, người mới là mấu chốt của giải đáp.

An Kinh rũ mắt, nhìn người đàn ông đầy phong sương trước mắt.

Trên đời này những ai có tâm chí kiên cường nhất, sẽ không sợ nguy hiểm tính mạng, mà sợ lúc động tình. Hễ động tình rồi, cả đời sẽ như đi trên băng mỏng, không cẩn thận sẽ thành vạn kiếp bất phục.

“La Hầu, hãy ngẩng cao đầu lên. Người đã thắng ta, trên thế gian này không ai đáng để ngươi phải cúi đầu nữa.”

An Kinh mỉm cười, khẽ nói:

“Sau này có ai hiếp đáp ngươi, thì hãy so hấn với ta, không được như ta, thì ngươi không cần sợ.”

La Hầu quay mặt nhìn An Kinh. Giữa hai người đàn ông cùng yêu một người, bằng bất kể phương thức nào, ánh nhìn cuối cùng này của họ đều ra sức khắc ghi đối phương trong tâm. Lòng đã thoảng, trước mắt tức thì quang đăng. Hỏi An Kinh, yêu là gì. Y sẽ nói: yêu, là theo đuổi, không hỏi hận; yêu, là ấp ủ câu đố

trên núi.

“La Hầu, không hẹn ngày gặp lại.”

An Kinh xoay người, gió nổi lên, thổi tà áo trắng phau của y tung bay. Y chấp tay rời đi, bóng lưng như hoà vào với đất trời.

Trong trí nhớ của La Hầu cả đời này, An Kinh mãi mãi kiêu ngạo như vậy. Đến như giáng trần, đi như lướt gió, dấu sau chót có gặp trắc trở, con đường tiểu vương gia đi vẫn mãi thản nhiên.

Bụi trần phủ xuống trên năm tháng, từ dạo đó thôi thấy bạch y.

Tái kiến vô kỳ.

Tái kiến vô kỳ.

Không hẹn ngày gặp lại.

..oOo..

Phía bên kia, Đông Cô tìm ra được Văn Giới. Tuy cô ta bị thương, nhưng không nghiêm trọng.

“Yên tâm đi, trải qua phen vừa rồi, những thủ hạ đặc lực của Lã Khâu Niên đã bị hạ hết hơn nửa, người không cần phải âu sầu nữa.”

Đông Cô nói: “Rất trăm chân dầu chết vẫn không bại, Lã Khâu Niên ngồi trên vị trí thừa tướng bao năm, chỉ dưới một người mà trên vạn người, chắc chắn trong tay vẫn còn quân cờ chót nào đó.”

Văn Giới dựa vào tường, nói: “Có thì đã sao, mục ta có thì chúng ta cũng có.”

“Nhưng mà.....”

Văn Giới bỗng nắm lấy cánh tay của Đông Cô, bàn tay bị thương của cô ta vẫn còn quần băng vải, nhưng nắm rất chặt.

“Đông Cô, ta muốn người hứa với ta, từ nay về sau đừng quan tâm đến chuyện này nữa.”

“Văn Giới.....”

“Người đã làm đủ lắm rồi, hãy rời đi.”

Đông Cô nói: “Cô bằng lòng để tôi không quan tâm đến chuyện này nữa sao.”

Ánh mắt của Văn Giới sâu thẳm, giọng rất nhẹ: “Đi đi, Đông Cô, hãy đưa La Hầu đi.”

Đông Cô mỉm cười: “Đi đâu chứ.”

“Đâu cũng được, tìm một toà thành nho nhỏ, vui vẻ mà sống.”

Đông Cô đáp: “Được, tôi đưa chàng đi.”

Nghे nàng nói vậy, Văn Giới mới thở phào, rồi mới nhận ra lòng bàn tay đang đau. Cô ta buông tay, tựa bên tường, không nói gì. Đông Cô xoay người, lấy từ tay nải ra một túi vải nhỏ, đưa nó cho Văn Giới.

“Tôi vẫn còn một việc, xin cô giúp cho.”

Văn Giới nhìn nàng, “Việc chi?”

Đông Cô nói: “Trong túi này là giấy chuyển nhượng căn nhà của chúng tôi ở Tích Thành, và một ít ngân phiếu, tôi muốn nhờ cô giao nó cho một người.”

“Ai?”

Đông Cô nói: “Tên của chị ấy là Lý Khương Liễm, quản sự của xưởng mộc nhà họ Lý ở Tích Thành.”

Văn Giới nhận lấy túi vải, “Cô ta là ai, bạn của người?”

“Vâng.” Đông Cô đáp, “Giao túi vải này cho chị ấy, nếu chị ấy có hỏi, cô chỉ việc nói là tôi và La Hầu đã dọn đi nơi khác sinh sống. Cô nhớ nói với chị ấy rằng chúng tôi sống rất tốt.”

Văn Giới hỏi: “Đây là nhà của các người, cứ cho người khác khơi khơi vậy à?”

Đông Cô đáp: “Nhà nào có đáng giá bao nhiêu, thứ đáng giá, là những kỷ niệm nơi đó. Tôi và La Hầu đã ghi nhớ hết thảy mọi góc ngách của nó trong lòng mình, cả đời này không quên.”

Văn Giới bĩu môi, “Thế còn ngân phiếu?”

Đông Cô đáp: “Phần đó vốn thuộc về Khương Liễm, cô làm ơn giúp tôi cảm ơn chị ấy khi xưa đã tin tưởng và giúp đỡ tôi, đây là phần vợ chồng chúng tôi đền ơn chị ấy.”

“Không giữ lại đôi chút cho bản thân các người à?”

“Ha.” Đông Cô đáp, “Tôi và La Hầu đều có chân có tay, làm lụng được mà. Có lẽ sẽ cực một chút, nhưng chúng tôi không hi vọng phải thiếu nợ ân nhân của mình ở đời này, cũng không muốn khiến cho bạn bè phải lo lắng.”

“Được, ta sẽ chuyển giùm người.”

“Cảm ơn.”

Văn Giới rút một túi đựng nước từ sau lưng ra.

“Ồ.” Đông Cô hiểu ý.

Ba ngụm rượu, làm ấm cơ thể, làm ấm cõi lòng. Không cần nói chi nhiều, không phải nói chi nhiều.

“Ta phải đi đây.”

“Ừ.”

Văn Giới đứng thẳng người, ngân thương gác trên vai, xoay bước.

Trước cửa có một người mặc áo màu xanh xám, kiếm mang bên mình, lặng lẽ đứng giữa trời tuyết. Văn Giới nhếch mép.

“Theo bà mi đi ấy ơi, đợi khi nào dưỡng thương lành rồi, đôi ta đánh nhau tiếp. Sống chết tùy ý trời.”

Mặt của Phong Chỉ không biểu cảm, cũng chẳng nói chẳng rằng. Văn Giới đi lướt qua hắn.

Cô ta không ngoái đầu, nhưng cố ý bước chậm, để cả hai cùng ngẫm hiểu.

Đến sau chót, lúc Văn Giới đã đi xa lắm rồi, Phong Chỉ mới xoay người, bước theo cô ta.

“Xi…….”

Văn Giới cười khẩy, sắc mặt cuối cùng cũng trông nhẹ nhõm hơn.

Trong căn nhà nhỏ, Đông Cô tựa vào khung cửa, mắt dõi theo bóng hai người đang rời xa. Họ sẽ ra sao, liệu có nhất quyết phải xem ai sống ai chết.

Điều này, Đông Cô quan tâm, nhưng sẽ không can thiệp.

“Bảo trọng.....”

Chỉ mỗi câu nói mà không ai nghe thấy được, là mối quan tâm trĩu nặng của nàng dành cho bạn mình.

.....

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng ai nữa, Đông Cô mới đứng thẳng người. Nàng sửa sang lại quần áo, bước ra khỏi nhà.

Đến trước cánh rừng nhỏ trước thôn, Đông Cô tùy tiện ngó quanh.

Một hồi lâu, vẫn không chút động tĩnh.

“Này, ta không có võ như chàng, thì con không ra gặp ta à.”

Đông Cô khẽ nói với cánh rừng không một bóng người.

Trong rừng vẫn không chút phản ứng.

Đông Cô nói: “Duyên trên đời khó gặp, hụt thì có tiền cũng không mua được. Hôm nay ta đến đây, là muốn cho vợ chồng ta một cơ hội tìm cơ duyên, cũng cho con một cơ hội để giữ lấy cơ duyên. Nếu con đã chờ đợi được đến bây giờ, thì đừng để cơ hội vượt mất vào phút chót.”

.....

Có tiếng động mơ hồ vang lên từ trong cánh rừng yên vắng. Ánh mắt của Đông Cô nhàn nhạt, không lạnh, không nóng.

Dần dần, một bóng người đen nhẻm từ trong rừng bước ra. Nó đi về phía Đông Cô, rồi đứng lại cách nàng vài bước.

Đông Cô nhìn đứa trẻ ấy.

“Ta chỉ hỏi con một lần.” Nàng lên tiếng, “Con muốn theo ta và chàng không.”

Khuôn mặt của đứa bé trai ấy nhem nhuốc, không nhìn ra được bộ dạng, chỉ có thể thấy được đây là một khuôn mặt nhỏ xíu gầy trơ xương, và một đôi mắt đen nhánh.

Một đôi mắt trầm lặng, giống hệt chàng.

Thằng bé cứ nhìn nàng, ánh mắt mang theo mong đợi và náo nức, cùng với nỗi lo lắng không dám manh động.

“Không hiểu gì sao.” Đông Cô cười bất lực.

Nàng đưa một tay về phía đứa trẻ.

Một cử chỉ rất đơn giản, có lẽ đã thay đổi cả một cuộc đời. Giống như cũng một đôi tay mảnh dẻ ấy, đã chống được cả một bầu trời cho một ai đó.

Đây là cử chỉ đơn giản nhất cũng chính là cách biểu đạt thẳng thừng nhất. Dĩ nhiên, đáp lại nó cũng là câu trả lời đơn giản và thẳng thừng nhất.

Thằng bé ấy lập tức nắm lấy tay của Đông Cô. Bàn tay nhỏ xíu của nó khô ráp, chẳng giống tay của trẻ con chút nào.

Đông Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay nó.

“Lần đầu tiên ta gặp con, ta đã thấy bóng dáng chàng nơi con. Tề Đông Cô ta không phải là kẻ dễ mũi lòng, chỉ có điều ta không nỡ để một người mang ánh mắt của chàng phải sống khổ như thế.”

Đứa bé không hiểu lời nàng nói, cứ ngẩng đầu nhìn nàng.

“Những cơ cực của chàng lúc còn nhỏ, là ân hận của ta suốt đời này, không cách nào thay đổi được. Nay ta cầm tay con, có lẽ là trời cao cho ta một cơ hội để tự đối người đối mình, tìm được chút an ủi nơi con.”

Nàng cúi đầu, đứa trẻ không nói không rằng, cứ như là ngu ngốc. Nàng dùng tay kia nhẹ nhàng lau đi những vết dơ trên mặt nó.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm cái người đã thật sự cứu con.”

Nàng nắm tay đứa trẻ ấy, bước ra khỏi cánh rừng âm u.

Lúc về đến căn nhà nhỏ, từ xa nàng đã trông thấy có một người đàn ông đứng trước cửa.

Ráng đỏ đầy trời, chàng chống gậy, đứng một mình nơi đó, tịch dương kéo bóng của chàng ra dài thật dài.

Giữa đất trời giá lạnh, chàng hơi cúi đầu, không hề nhúc nhích.

Rồi như bất chợt nhận ra được điều gì, chàng ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngắm gương mặt trầm lặng mộc mạc ấy, Đông Cô khẽ mỉm cười, tiến về phía trước.

Hàn phong lãnh nguyệt cô hồn, cười xem khó hiểu thế nhân si tình.

Lòng chưa tham, chưa mãi mê tìm.

Những mong trăm năm sau Diêm La có hỏi — Hỏi si nhân, đường đời trên ấy, đi ra sao mấy đạo.

Người sẽ rằng, cảm tạ duyên phận của trời xanh.

Ta sẽ rằng, không hối hận một kiếp thâm tình.

Thì đã đủ.

Đã đầy đủ.

————— - HẾT —————

Chân thành cảm ơn Chopper57 đã giúp soát lỗi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-net-son-tinh>